Horror Guild Award, 2002

STEPHEN KING

& PETER STRAUB

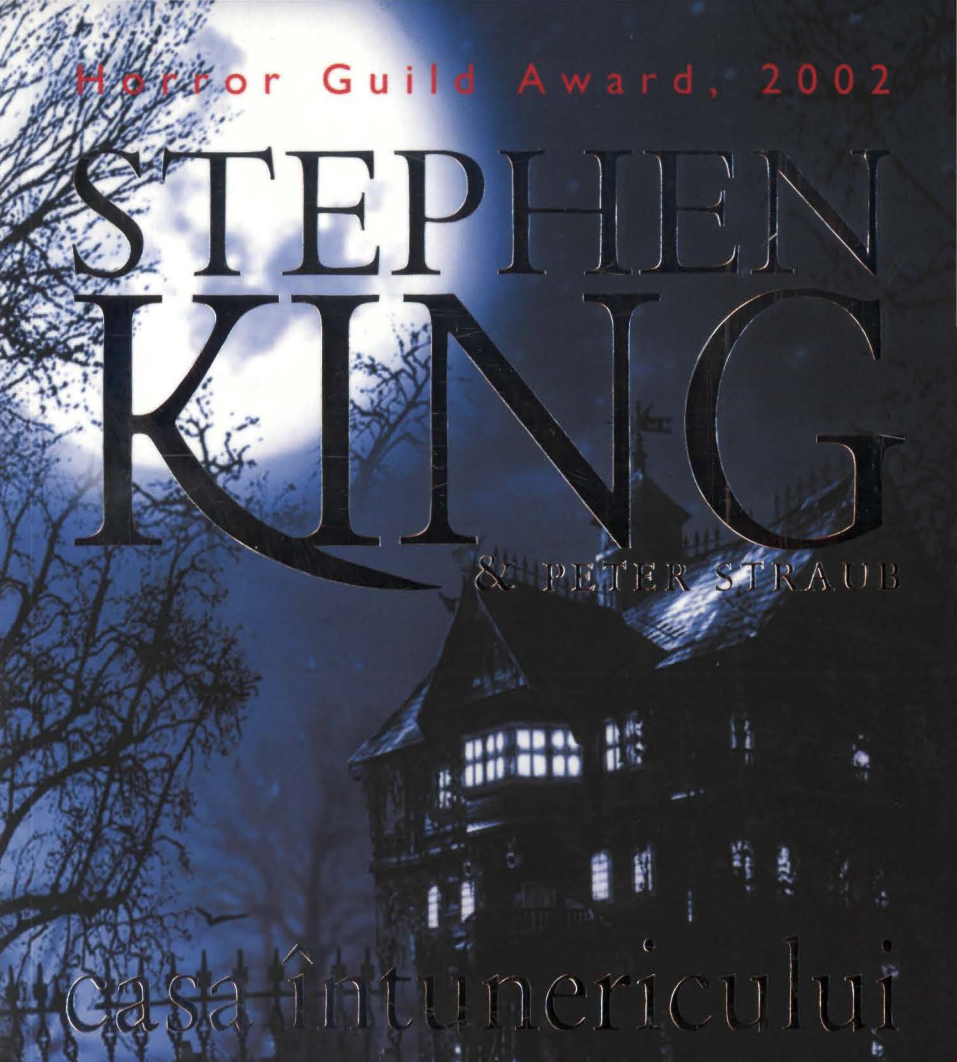

casa întunericului

Mult așteptata continuare a *Talismanului*, unul dintre cele mai influente și mai prețuite romane scrise vreodată.

„*Casa întunericului* poate că deschide ușa spre lumea oribilă a nebuniei, însă este, în esența ei, o poveste despre reacția în fața tragediei."

Houston Chronicle

De același autor, la Editura Nemira,
au apărut:

Carrie
Salem's Lot
Shining
Apocalipsa (2 vol.)
Cimitirul animalelor
Christine
Talismanul
Orașul bântuIT (2 vol.)
Misery
Dolores Claiborne
Jocul lui Gerald
Colorado Kid
Mobilul
Povestea lui Lisey
Misterul regelui

STEPHEN EDWIN KING (n. 1947) este licențiat în limba engleză la Universitatea Maine din Orono și a debutat în 1974 cu romanul *Carrie*. După aproape treizeci de ani în care a publicat în principal romane horror foarte populare *(Christine, Apocalipsa, Orașul bântuIT* etc.), el a primit medalia National Book Foundation și Lifetime Achievement Awards din partea National Books Awards. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să filmeze adaptări ale povestirilor sale pentru suma simbolică de 1$. În același timp, s-a estimat că venitul lui anual este de 40 000 000 $. Ca o ironie a sorții, el a declarat că detestă sărbătoarea de Halloween.

STEPHEN
KING
& PETER STRAUB

Casa întunericului

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KING, STEPHEN
Casa întunericului / Stephen King, Peter Straub; trad.: Mircea Pricăjan
București: Nemira & Co, 2007
ISBN 978-973-143-081-2

I. Straub, Peter
II. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Stephen King
BLACK HOUSE
© Stephen King & Peter Straub, 2001

© Editura Nemira & Co, 2007

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-081-2

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru David Gernert și Ralph Vicinanza

„Mă duci unde nu merg niciodată,
Îmi trimiți sărutări din aur făurite,
Îți voi pune-o coroană pe cosițe,
S-o slăvim cu toți pe Regina Lumii!"

THE JAYHAWKS

CHIAR AICI ȘI-ACUM...

Partea întâi

BUN VENIT ÎN ȚINUTUL COULEE

1

Chiar aici şi-acum, după cum obişnuia să spună un vechi prieten, ne aflăm în prezentul fluid, unde clarviziunea nu garantează niciodată o vedere perfectă. Aici: cam la şaizeci de metri, înălţimea la care un vultur planează deasupra marginii vest-îndepărtate a Wisconsinului, unde meandrele fluviului Mississippi trasează o graniţă naturală. Acum: o dimineaţă de vineri la mijlocul lui iunie la câţiva ani după trecerea deopotrivă într-un nou secol şi într-un nou mileniu, cu mersul lor nestatornic atât de ascuns, încât un orb are şanse mai mari de-a vedea ce ne aşteaptă decât noi toţi laolaltă. Chiar aici şi-acum, ora e cu puţin trecută de şase dimineaţa şi soarele e jos pe cerul dinspre răsărit fără pată de nor, o minge grasă, galben-albicioasă şi încrezătoare, înaintând mereu ca prima dată spre viitor şi lăsând în urma sa trecutul tot mai dens, care se-ntunecă pe măsură ce se-ndepărtează, lăsându-ne pe toţi fără vedere.

Jos, soarele de abia răsărit oferă valurilor largi şi moi ale fluviului o strălucire plumburie. Lumina lui scânteiază pe şinele Căilor Ferate Burlington Northern Santa Fe ce trec între malul fluviului şi dosul caselor dărăpănate cu etaj dispuse de-a lungul County Road Oo, cunoscut şi ca Nailhouse Row, punctul cel mai jos al oraşelului cu aspect tihnit care se întinde pe deal în sus şi-nspre est, sub noi. În clipa aceasta, în ţinutul Coulee viaţa pare să-şi ţină răsuflarea. Aerul nemişcat din jurul nostru e de-o puritate şi dulceaţă atât de uluitoare, încât

ai crede că un om ar putea simți mirosul unei ridichi smulse din pământ de la distanță de-un kilometru.

Mișcându-ne către soare, planăm în direcția opusă fluviului, peste șinele strălucitoare, peste curțile din spatele caselor și acoperișurile de pe Nailhouse Row, apoi peste un șir de motociclete Harley-Davidson înclinate pe proptele. Aceste căsuțe dizgrațioase au fost construite la începutul secolului de curând încheiat pentru turnătorii, matrițerii și macaragiii angajați de fabrica Pederson Nail. Bazându-se pe faptul că e puțin probabil ca niște muncitori simpli să se plângă de defectele locuințelor oferite gratis, au fost construite cât mai ieftin posibil. (Pederson Nail, care suferise multiple hemoragii în cursul anilor cincizeci, sângerase în cele din urmă până la moartea survenită în 1963.) Harley-urile în așteptare sugerează că forța de muncă din fabrică a fost înlocuită de-o gașcă de motocicliști. Aspectul uniform feroce al proprietarilor acelor Harley-uri, bărbați cu păr zburlit, bărbi stufoase, burți lăsate, purtând cercei, geci de piele neagră și afișând danturi nu tocmai complete, ar părea să susțină această presupunere. Ca majoritatea presupunerilor, aceasta conține o jumătate de adevăr instabilă.

Actualii rezidenți de pe Nailhouse Row, pe care localnicii bănuitori i-au numit Thunder Five la scurt timp după ce au preluat casele de-a lungul fluviului, nu pot fi catalogați atât de ușor. Au slujbe calificate în cadrul Fabricii de Bere Kingsland, aflată chiar la ieșirea din oraș dinspre sud și cu o stradă mai la est de Mississippi. Dacă ne uităm în dreapta noastră, vedem „cel mai mare bax de șase sticle din lume", rezervoare de depozitare pe care s-a scris cu litere uriașe „Kingsland Old-Time Lager". Bărbații care locuiesc pe Nailhouse Row se întâlnesc în campusul Urbana-Champaign al Universității din Illinois, unde majoritatea, cu excepția unuia, au fost studenți, urmând cursurile facultăților de engleză și filosofie. (Excepția era un chirurg rezident la spitalul universitar UI-UC.) Simt o plăcere ironică în a fi numiți Thunder Five: numele li se pare că are o dulce sonoritate de desen animat. Ei își spun „Drojdia Hegeliană". Acești domni alcătuiesc

o echipă interesantă, şi vom face cunoştinţă cu ei mai târziu. Pentru moment, avem timp doar să observăm afişele pictate de mână lipite pe faţadele mai multor case, pe două felinare şi pe câteva clădiri abandonate. Pe acestea scrie: PESCARULE, MAI BINE TE-AI RUGA DUMNEZEULUI TĂU DE RAHAT SĂ NU TE PRINDEM NOI PRIMII! AMINTEŞTE-ŢI DE AMY!

De la Nailhouse Row, Chase Street urcă abrupt pe deal printre clădiri aliniate la milimetru cu faţade scorojite, nevopsite, de culoarea negurii: vechiul hotel Nelson, unde dormitează câţiva rezidenţi aduşi la sapă de lemn, o tavernă cu faţadă neagră, un magazin obosit de pantofi afişând cizme Red Wing în spatele vitrinei semiopace, alte câteva clădiri întunecoase fără niciun semn care să le identifice funcţia şi care par ciudat de onirice şi vaporoase. Structurile acestea au aerul unei reînvieri eşuate, părând să fi fost salvate din întunecatul teritoriu al apusului deşi erau încă moarte. Într-un fel, exact asta li s-a întâmplat. O dungă orizontală maronie, la trei metri deasupra trotuarului pe faţada hotelului Nelson şi la jumătate de metru deasupra terenului elevat pe faţadele cenuşii ale ultimelor două clădirii din partea opusă, reprezintă nivelul maxim la care a ajuns apa la viitura din 1965, când Mississippi s-a revărsat, a înghiţit şinele de cale ferată şi tot Nailhouse Row şi a urcat aproape până în capătul Chase Street.

Acolo unde Chase se ridică deasupra cotei de inundaţie şi terenul se îndreaptă, se lărgeşte şi se transformă în strada principală din French Landing, oraşul de sub noi. Cinematograful Agincourt, barul şi restaurantul Taproom, First Farmer State Bank, studioul fotografic Samuel Stutz (care scoate bani constant din poze de absolvire, poze de nuntă şi portrete cu copii) şi magazine, nu relicve fantomatice de magazine, îi mărginesc trotuarele grunjoase: farmacia Benton's Rexall, Reliable Hardware, Saturday Night Video, Regal Clothing, Schmitt's Allsorts Emporium, magazine care vând echipamente electronice, reviste şi felicitări, jucării şi haine sport purtând siglele echipelor Brewers, Twins, Packers, Vikings şi-a Universităţii din Wisconsin. După câteva cvartale, numele străzii se schimbă în Lyall Road, iar

clădirile se separă și se micșorează: structuri de lemn pe un singur nivel în fața cărora sunt anunțuri care fac reclamă la birouri de asigurare și agenții de turism; după asta, strada devine autostrada care pornește spre vest pe lângă un 7-Eleven, sala Reinhold T. Grauerhammer VFW, o mare reprezentanță de unelte agricole cunoscută prin părțile acestea drept Goltz's și străbate un peisaj compus din câmpii plate, neîntrerupte. Dacă ne mai ridicăm treizeci de metri în văzduhul imaculat și facem o radiografie a ceea ce se-ntinde dedesubtul și înaintea noastră, vedem morene sporadice, râpe, dealuri teșite acoperite de pini, văi bogate în argilă invizibile de la nivelul solului până când ajungi lângă ele, râuri șerpuitoare, câmpii peticite care se întind pe kilometri întregi și orășele – unul dintre ele, Centralia, nefiind altceva decât o mână de clădiri risipite în jurul intersecției a două autostrăzi înguste, 35 și 93.

Direct sub noi, French Landing arată ca și când ar fi fost evacuat la miezul nopții. Trotuarele sunt pustii și nimeni nu se apleacă să introducă o cheie în una dintre încuietorile magazinelor de pe Chase Street. Spațiile în pantă din fața magazinelor sunt goale, lipsind mașinile și camionetele ce vor începe să apară, mai întâi câte una sau câte două, apoi într-un flux mic și ordonat, peste o oră sau două. Nicio lumină nu arde în spatele geamurilor clădirilor comerciale sau ale caselor nepretențioase ce mărginesc străzile din jur. Cu un cvartal la nord de Chase, pe Sumner Street, patru clădiri identice din cărămidă roșie cu câte-un etaj fiecare adăpostesc, în ordine de la stânga la dreapta, biblioteca publică French Landing, birourile lui Patrick J. Skarda, doctor în medicină, medicul generalist local, și Bell ș Holland, o firmă de avocatură compusă din doi oameni și condusă acum de Garland Bell și Julius Holland, fiii fondatorilor ei; casa de pompe funebre Heartfield ș Fiul, deținută acum de-un vast imperiu funerar cu sediul în St Louis, și oficiul poștal French Landing.

Separată de acestea de-o alee lată ce duce spre parcarea destul de mare din spate, clădirea de la capătul cvartalului, acolo unde Sumner se intersectează cu Third Street, e și ea din cărămidă roșie și cu etaj, dar mai lungă decât vecinele ei din imediata apropiere. Bare de fier

nevopsite blochează geamurile din spate de la etaj, și două dintre cele patru vehicule din parcare sunt mașini de patrulă cu girofaruri pe capotă și cu literele DPFL inscripționate pe portiere. Prezența mașinilor de poliție și-a geamurilor zăbrelite pare nelalocul ei în această fortăreață rurală – ce fel de crime ar putea fi comise aici? Nimic grav, desigur: nimic mai grav decât niște furturi din magazine, conducere în stare de ebrietate și, din când în când, câte-o bătaie la bar.

Ca pentru a depune mărturie în favoarea caracterului pașnic și-a monotoniei vieții de oraș de provincie, o dubă roșie cu cuvintele LA RIVIERE HERALD pe panourile laterale rulează încet pe Third Street în jos, oprindu-se la aproape toate cutiile poștale pentru ca șoferul să poată introduce ziarele din acea zi, înfășurate într-o pungă de plastic albastru, în cilindri de metal cenușiu purtând aceleași cuvinte. Când duba cotește pe Sumner, unde clădirile au fante pentru corespondență în loc de cutii poștale, distribuitorul aruncă pur și simplu în pragul caselor ziarele trase în plastic. Colete albastre izbesc ușile secției de poliție, casei de pompe funebre și-ale clădirilor cu birouri. Oficiul poștal nu este abonat la ziar.

Ca să vezi, lumina *arde* în spatele geamurilor din față de la parter ale secției de poliție. Ușa se deschide. Un tânăr înalt, cu păr negru, într-o cămașă de uniformă albastru-pal cu mâneci scurte, centură Sam Browne și pantaloni bleumarin, pășește afară. Centura lată și insigna aurie de pe pieptul lui Bobby Dulac scânteiază în lumina proaspătă a soarelui, și tot ceea ce are pe el, inclusiv pistolul de 9 mm prins la șold, par la fel de nou-făcute ca și Dulac însuși. Urmărește duba roșie cum cotește la stânga pe Second Street și se încruntă la ziarul făcut sul. Îl atinge cu vârful pantofului său negru, lustruit cu sârg, aplecându-se doar atât cât să sugereze că încearcă să citească titlurile prin plastic. Evident, tehnica asta nu funcționează așa de bine. Încă încruntându-se, Bobby se apleacă și ridică ziarul cu o delicatețe neașteptată, așa cum o pisică-mamă își ridică puiul atunci când vrea să-l ducă undeva. Ținându-l la distanță de corp, aruncă o privire iute de-a lungul Sumner Street, face stânga-mprejur prompt și reintră în secție. Noi,

care, în curiozitatea noastră, am coborât constant către spectacolul interesant reprezentat de ofițerul Dulac, intrăm după el.

Un coridor cenușiu duce pe lângă o ușă fără inscripții și-un afișier aproape gol până la două rânduri de scări metalice, una coborând spre un mic vestiar, cabine de duș și-un poligon de tragere, cealaltă urcând spre camera de interogare și două șiruri de celule dispuse față-n față, niciuna ocupată în acest moment. Undeva în apropiere, un talk-show radiofonic e-n desfășurare la un nivel sonor prea ridicat pentru o dimineață atât de liniștită.

Bobby Dulac deschide ușa fără inscripții și, cu noi călcând pe urmele pantofilor săi strălucitori, intră în camera de odihnă din care tocmai a plecat. Un rând de fișete se întind pe peretele din dreapta noastră, lângă ele aflându-se o masă de lemn ros pe care sunt așezate vrafuri de hârtii îndosariate și-un radio cu tranzistori, sursa zgomotului discordant. Din studioul postului KDCU-AM aflat în apropiere, Vocea Voastră Vorbitoare din ținutul Coulee, George Rathbun cel distractiv de înverșunat și-a început deja *Tirada bursucului*, popularа sa emisiune matinală. Bunul și bătrânul George pare să vorbească prea tare pentru acest moment indiferent cât ai reduce volumul; individul este de-a dreptul *zgomotos* – dar asta face parte din farmecul lui.

În mijlocul peretelui, chiar în fața noastră se află o ușă închisă cu un gemuleț din sticlă jivrată pe care a fost scris cu vopsea: DALE GILBERTSON, ȘEFUL POLIȚIEI. Dale nu-și va face apariția decât peste aproximativ o jumătate de oră.

Două birouri metalice sunt așezate în unghi drept unul față de celălalt în colțul din stânga noastră, și de la cel dispus cu fața la noi, Tom Lund, ofițerul cu păr blond cam de vârsta partenerului său, dar fără strălucirea acestuia de monedă tocmai ieșită din monetărie, privește punga ținută cu două degete în mâna dreaptă a lui Bobby Dulac.

– Super, zice Lund. Perfect. Numărul de azi.

– Credeai că poate Thunder Five or să ne mai facă o vizită de curtoazie? Poftim. Nu vreau să citesc blestemăția asta.

Neînjosindu-se să se uite la ziar, Bobby aruncă ultimul număr al *La Riviere Herald* într-un arc plat și rapid la peste trei metri de dușumea cu o smucitură atletică din încheietura mâinii, se rotește spre dreapta, face câțiva pași mari și se așază în fața mesei de lemn cu o clipă înainte ca Tom Lund să prindă ziarul. Bobby aruncă o privire chiorâșă la cele două nume și numeroasele detalii mâzgălite pe tabla lungă atârnată pe peretele din spatele mesei. El, unul, nu e mulțumit, nu el, Bobby Dulac; pare cât pe ce să explodeze din uniformă numai datorită forței furiei sale.

Gras și fericit în studioul KDCU, George Rathbun țipă:

– Domnu' meu, mai lasă-mă, rogu-te, și du-te să-ți prescrie doctorul alt tratament! Vorbim aici despre același meci? Domnu' meu...

– Poate că lui Wendell i-au intrat mințile-n cap și s-a hotărât s-o lase baltă, zice Tom Lund.

– *Wendell*, spune Bobby. Deoarece Lund poate vedea doar spatele neted și tuciuriu al capului său, rânjetul mic care-i strâmbă buzele e-un efort inutil, dar oricum rânjește.

– Domnu' meu, dă-mi voie să-ți pun o întrebare și, cu toată sinceritatea, vreau să fii sincer cu mine. Chiar ai *văzut* meciul de aseară?

– Nu știam că *Wendell* ți-e prieten la cataramă, zice Bobby. Nu știam c-ai ajuns așa departe la sud de La Riviere. Credeam că ideea ta a unei extraordinare seri în oraș înseamnă o halbă de bere și să-ncerci să înscrii o sută de puncte la Arden Bowl-A-Drome, iar acum aflu că stai la taclale cu reporteri în orașe universitare. Probabil că te-ai jucat cu puța-n țărână și cu șobolanul de Wisconsin, individul ăla de la KWLA. Agăți multe puicuțe zbuciumate-n felul ăsta?

Domnul de la telefon zice că a ratat prima repriză pentru c-a trebuit să se ducă după puștiul său la terminarea unei ședințe speciale de consiliere ținute la Mount Hebron, dar c-a văzut, sigur că da, totul de-atunci încolo.

– Am zis eu că Wendell Green mi-e prieten? întreabă Tom Lund. Peste umărul stâng al lui Bobby reușește să vadă primul dintre numele de pe tablă. Privirea i se ațintește fără nădejde asupra lui. Doar că ne-am întâlnit după cazul Kinderling și tipul n-a părut așa nasol. De

fapt, mi-a cam plăcut de el. *De fapt*, am ajuns să-mi pară rău pentru el. Voia să facă un interviu cu Hollywood, iar Hollywood l-a refuzat verde-n față.

Păi, sigur c-a văzut reprizele de prelungire, zice nefericitul domn de la telefon, de-aia știe că Pokey Reese n-a pățit nimic.

– Cât despre șobolanul de Wisconsin, nu l-aș recunoaște dacă l-aș vedea, și cred că așa-numita muzică pe care-o pune el sună ca cele mai groaznice porcării pe care l-am auzit în viața mea. Totuși, cum de-a reușit ciudățenia aia sfrijită și cleioasă să aibă o emisiune radiofonică? La *postul colegiului?* Ce-ți spune asta despre minunata noastră UW-La Riviere, Bobby? Ce-ți spune despre întreaga noastră societate? O, am uitat, ție-ți place rahatul ăla.

– Nu, mie-mi plac 311 și Korn, iar tu ești așa habarnist că n-ai putea să faci diferența dintre Jonathan Davis și Dee Dee Ramone, dar să lăsăm asta, bine?

Încet, Bobby Dulac se întoarce și-i zâmbește partenerului său.

– Nu mai trage mâța de coadă.

Zâmbetul lui nu e prea plăcut.

– *Eu* trag mâța de coadă?

Tom Lund cască ochii într-o parodie a inocenței rănite.

– Mamă, eu am fost cel care-a aruncat cu ziarul dintr-o parte în cealaltă a camerei? Nu, nu prea cred.

– Dacă n-ai dat niciodată ochii cu șobolanul de Wisconsin, de unde știi cum arată?

– La fel cum știu că are păr vopsit în culori ciudate și cercel în nas. La fel cum știu că poartă o geacă de piele neagră ca vai de ea zi și noapte, fie ploaie, fie soare.

Bobby așteaptă.

– După cum sună. Vocile oamenilor sunt pline de *informații*. Când un tip zice: Se pare c-o să fie o zi frumoasă, tipul îți spune toată povestea vieții sale. Mai vrei să știi ceva despre șobolănaș? N-a fost la dentist de șase, șapte ani. Dinții îi arată ca dracu'.

Din urâta clădire din blocuri de ciment amplasată vizavi de berăria de pe Peninsula Drive, prin intermediul radioului pe care Dale

Gilbertson l-a donat secției cu mult înainte ca Tom Lund ori Bobby Dulac să fi îmbrăcat prima oară uniforma de polițist, răzbate vechiul strigăt patentat de scandalizare genială al vrednicului George Rathbun, un răcnet pasional, atotcuprinzător, care, pe-o rază de o sută cincizeci de kilometri, îi face pe fermierii care-și iau micul dejun să le zâmbească peste mese soțiilor lor și pe camionagiii aflați în trecere să râdă zgomotos:

– Jur, domnu' meu, și asta-i valabil și pentru penultimul domn ce-a sunat și pentru fiecare dintre voi, care ascultați asta, vă iubesc *nespus*, ăsta-i adevărul gol-goluț, vă iubesc cum mama și-a iubit *stratul de napi*, dar uneori MĂ SCOATEȚI DIN MINȚI! O, măiculiță! *Sfârșitul reprizei a unșpea, două auturi!* Șase-șapte, *Reds!* Jucători la a doua și-a treia bază. Lovitorul aruncă la jumătatea terenului, Reese pornește de la a treia bază, o aruncare bună către bază, lovitură nulă, *lovitură nulă*. PÂNĂ ȘI UN ORB S-AR FI DESCURCAT MAI BINE!

– Hei, mie mi s-a părut o lovitură valabilă, și n-am urmărit partida decât la radio, zice Tom Lund.

Amândoi trag mâța de coadă, și-o știu bine.

– De fapt, strigă de departe cea mai populară Voce Vorbitoare din ținutul Coulee, dați-mi voie să fac o *parantează* aici, băieți și fete, dați-mi voie să fac următoarea *recomandare*, bine? Haideți să înlocuim toți arbitrii de la Miller Park, hei, ba mai bine toți arbitrii din *Campionatul Național*, cu ORBI! Știți ce, prieteni? Vă *garantez* o *îmbunătățire* între șaizeci și șaptezeci la sută a exactității judecăților lor. DAȚI POSTUL CELOR CARE-I POT FACE FAȚĂ – ORBII!

Voioșia scaldă fața afabilă a lui Tom Lund. George Rathbun ăla, mamă-mamă, e-un mare bufon. Bobby zice:

– Să fim serioși, ce zici?

Rânjind, Lund scoase ziarul împăturit din pungă și-l netezește pe tăblia mesei sale. Trăsăturile feței i se întăresc; fără să-i modifice forma, rânjetul îi împietrește.

– O, nu. O, la dracu'!

– Ce-i?

– Iisuse. Nici nu vreau să știu.

Bobby își vâră mâinile în buzunare, apoi se ridică drept în picioare, își ridică mâna dreaptă și și-o lipește peste ochi.

– Sunt orb, e bine așa? Faceți-mă arbitru – nu vreau să mai fiu polițist.

Lund nu zice nimic.

– E-un titlu de primă pagină? Un titlu cu litere de-o șchioapă? Cât e de rău?

Bobby își ia mâna de la ochi și-o ține suspendată în aer.

– Păi, îi zice Lund, se pare că Wendell nu și-a băgat totuși mințile-n cap și-i sigur ca bună ziua că n-a lăsat-o moartă. Nu-mi vine să cred c-am zis că-mi place de jigodia aia.

– Trezirea, spune Bobby. Nu ți-a zis nimeni până acum că ofițerii de poliție și jurnaliștii nu se află de aceeași parte a baricadei?

Torsul amplu al lui Tom Lund se înclină deasupra mesei sale. O cută groasă, laterală, ca o cicatrice, îi împarte fruntea-n două, iar obrajii greoi îi ard stacojii. Îndreaptă un deget spre Bobby Dulac.

– Ăsta-i un lucru care chiar mă *scoate din sărite* la tine, Bobby. De când ești aici? De cinci, șase luni? Dale m-a angajat acum patru ani și, când el și Hollywood i-au pus cătușele domnului Thornberg *Kinderling*, ceea ce-a fost cel mai mare caz din districtul ăsta în peste treizeci de ani, nu pot zice că am avut și eu vreun merit, dar măcar m-am făcut util. Am contribuit cu stabilirea legăturilor dintre indicii.

– Ai găsit un singur indiciu, zice Bobby.

– I-am adus aminte lui Dale de barmanița de la Taproom, iar Dale i-a spus lui Hollywood, iar Hollywood a stat de vorbă cu fata, iar ăsta a fost un indiciu mare de tot. I-a ajutat să-l prindă. Așa că să nu mă iei pe mine cu de-astea.

Bobby Dulac adoptă o figură de căință absolut ipotetică.

– Scuze, Tom. Cred că-s încordat și bulversat în același timp.

Dar gândește: „Ai deci avantajul câtorva ani în fața mea și i-ai dat cândva lui Dale un indiciu de nimic, și ce dacă, sunt un polițist mai bun decât vei fi tu vreodată. Cât curaj ai avut aseară, dacă tot veni vorba?"

La unsprezece și un sfert cu o seară înainte, Armand „Beezer" St. Pierre și amicii lui călători din Thunder Five veniseră valvârtej din Nailhouse Row ca să dea buzna în secția de poliție și să ceară de la cei trei ocupanți ai ei, care toți făcuseră o tură de optsprezece ore, să afle detaliile exacte ale progresului pe care-l înregistrau în problema care-i interesa cel mai mult pe ei. Ce naiba se petrecea acolo? Cum rămâne cu a treia, hă, cum rămâne cu Irma Freneau? O găsiseră? Aveau clovnii ăștia ceva, *orice*, sau încă nu făceau decât să frece menta? Aveți nevoie de ajutor? Beezer a răcnit: Atunci, numiți-ne adjuncți și-o să vă dăm tot ajutorul nenorocit de care aveți nevoie și încă ceva pe deasupra. Un uriaș pe nume Mouse se apropiase pufnind de Bobby Dulac și continuase să înainteze cu pas lejer, burdihan de elefant lipit de burta umflată de bere, până când Bobby se lipise cu spatele de-un fișet, și-atunci uriașul Mouse întrebase pe-un ton misterios, într-un nor de bere și marijuana, dacă Bobby a făcut vreodată cunoștință cu opera unui domn pe nume Jacques Derrida. Când Bobby i-a răspuns că n-a auzit niciodată de domnul acela, Mouse a zis: „Fugi de-aci, Sherlock", și-a pășit în lături ca să arunce o privire încruntată la numele de pe tabla neagră. Jumătate de oră mai târziu, Beezer, Mouse și tovarășii lor au fost trimiși de-acolo nesatisfăcuți, nenumiți adjuncți, dar liniștiți, și Dale Gilbertson a zis că trebuie să se ducă acasă și să doarmă cât de cât, dar Tom ar trebui să rămână, numai în caz că. Ofițerii care făceau de obicei de noapte își găsiseră amândoi scuze ca să nu se prezinte la serviciu. Bobby a zis că va rămâne și el, nicio problemă, șefule, motiv pentru care îi găsim pe acești doi bărbați la secție atât de devreme dimineața.

– Dă-mi-l, zice Bobby Dulac.

Lund ia ziarul, îl întoarce invers și-l ține ridicat ca să-l vadă Bobby: PESCARUL ÎNCĂ ÎN LIBERTATE ÎN ZONA FRENCH LANDING, spune titlul din capul unui articol care ocupă trei coloane din partea din stânga sus a primei pagini. Literele au fost tipărite pe un fundal de-un albastru-pal și coloanele sunt separate de restul paginii printr-un chenar negru. Sub titlu, cu litere mai mici: *Identitatea ucigașului psihopat nu este cunoscută poliției.* Mai jos de subtitlu, un rând scris cu litere și

mai mici atribuie articolul lui *Wendell Green, cu sprijinul echipei editoriale.*

– Pescarul, zice Bobby. Încă de la-nceput, *amicul* tău o feștelește. Pescarul, Pescarul, Pescarul. Dac-ar fi să mă transform dintr-odată într-o maimuță de cinșpe metri și-aș începe să mă cațăr pe clădiri, mi-ai spune cumva King Kong?

Lund coboară ziarul și zâmbește.

– Bine, recunoaște Bobby, prost exemplu. Să zicem că jefuiesc două-trei bănci. Mi-ai zice cumva John Dillinger?

– Păi, face Lund, zâmbind și mai larg, se zice că scula lui Dillinger a fost așa uriașă, că au pus-o într-un borcan la Smithsonian. Așa că...

– Citește-mi prima frază, zice Bobby.

Tom Lund coboară privirea și citește:

– „În vreme ce poliția din French Landing nu reușește să găsească vreo pistă pentru a-l identifica pe diabolicul dublu ucigaș și molestator sexual pe care reporterul l-a numit «Pescarul», spectrele fricii, disperării și suspiciunii fac ravagii pe străzile acestui orășel, și de-aici în toate fermele și satele de pe tot cuprinsul districtului French, întunecând cu atingerea lor fiecare metru pătrat din ținutul Coulee."

– Exact ce ne trebuia, zice Bobby. Iisu-*se!*

Și, într-o clipă, străbate încăperea și se apleacă peste umărul lui Tom Lund, citind prima pagină a *Herald*-ului cu mâna sprijinită pe tocul pistolului său Glock, pregătit parcă să facă o gaură în articol chiar aici și-acum.

– „Tradiția noastră a încrederii și bunei vecinătăți, obiceiul nostru al răspândirii căldurii sufletești și generozității către toată lumea șscrie Wendell Green, întinzând de nebun coarda părerilor personaleț se erodează zilnic sub atacul coroziv al acestor sentimente de înfiorare. Teama, disperarea și suspiciunea sunt otrăvitoare pentru sufletul comunităților mari și mici, căci întărâtă vecin contra vecin și își bat joc de spiritul civic.

Doi copii au fost omorâți bestial și rămășițele lor parțial consumate. Acum a dispărut un al treilea copil. Amy St Pierre, în vârstă de opt ani, și Johnny Irkenham, de șapte ani, au căzut victime pasiunilor

unui monstru cu chip uman. Niciunul dintre ei nu va cunoaște fericirea adolescenței sau satisfacția vieții de adult. Părinții lor îndurerați nu-și vor cunoaște niciodată nepoții pe care i-ar fi prețuit. Părinții lui Amy și colegii de joacă ai lui Johnny își adăpostesc copiii în siguranța caselor lor, așa cum fac și părinții copiilor care nu i-au cunoscut pe decedați. Prin urmare, terenurile de joacă din timpul verii și alte programe pentru copiii mici au fost anulate în aproape toate orașele și municipalitățile din districtul French.

Cu dispariția Irmei Freneau, în vârstă de zece ani, la zece zile după moartea lui Amy St Pierre și la doar trei după aceea a lui Johnny Irkenham, răbdarea oamenilor s-a micșorat periculos de mult. După cum a mai arătat corespondentul nostru, Merlin Graasheimer, cincizeci și doi de ani, muncitor la fermă fără loc de muncă și fără un domiciliu stabil, a fost oprit și bătut de-un grup neidentificat de bărbați pe-o stradă lăturalnică din Grainger, marți seara târziu. Un alt episod asemănător s-a petrecut la primele ore ale dimineții de miercuri, când Elvar Praetorious, treizeci și șase de ani, un turist suedez care călătorea singur, a fost atacat de trei bărbați, rămași de asemenea neidentificați, în timp ce dormea în parcul Leif Eriksson din La Riviere. Graasheimer și Praetorious au avut nevoie doar de îngrijiri medicale sumare, dar viitoarele incidente provocate de încercarea oamenilor de a-și face singuri dreptate aproape cu siguranță vor avea consecințe mai grave."

Tom Lund coboară privirea la următorul paragraf, care descrie brusca dispariție a fetiței Freneau de pe un trotuar al Chase Street, și se împinge departe de birou.

Bobby Dulac citește în gând o vreme, apoi zice:

– Tre' să auzi porcăria asta, Tom. Ia uite cum încheie:

„Când va lovi din nou Pescarul?

Și când șeful poliției din French Landing, Dale Gilbertson, își va face datoria și va salva cetățenii acestui district de sălbăticia obscenă a Pescarului și de actele firești de violență generate de lipsa lui de acțiune?"

Bobby Dulac tropăie până în mijlocul camerei. Roșeața din obraji i s-a accentuat. Inspiră, apoi dă afară o cantitate enormă de oxigen.

– Ce-ar fi dacă data viitoare când *lovește* Pescarul, zice Bobby, ce-ar fi dacă s-ar duce ață la curul lălău al lui Wendell Green?

– Te susțin la asta, spune Tom Lund. Îți vine să crezi ce zice papagalul ăla? „Acte firești de violență"? Le spune oamenilor că e-n regulă să-i ia la cotonogit pe toți cei care par suspecți!

Bobby îndreaptă un arătător spre Lund.

– O să pun personal mâna pe tipu' ăsta. Ți-o *promit*. O să-l prind eu, viu sau mort.

În caz că Lund n-a prins esențialul, repetă:

– Personal.

Alegând cu înțelepciune să nu dea glas primelor cuvinte care-i vin în minte, Tom Lund încuviințează din cap. Degetul e încă îndreptat spre el. Zice:

– Dacă vrei niște ajutor la asta, poate ar trebui să vorbești cu Hollywood. Dale n-a avut pic de noroc, da' s-ar putea ca tu să te descurci mai bine.

Bobby alungă ideea asta cu o fluturare de mână.

– Nu-i nevoie. Eu și cu Dale... Și cu tine, desigur, ne descurcăm noi. Dar o să pun personal mâna pe tipu' ăsta. Îți garantez asta.

Face pauză preț de-o secundă.

– Pe deasupra, Hollywood a ieșit la pensie când s-a mutat aici, sau ai uitat cumva?

– Hollywood e prea tânăr ca să iasă la pensie, zice Lund. Chiar și după speranța de viață a unui polițist, omul e practic un bebeluș. Așa că tu trebuie să fii doar... un făt.

Și, însoțiți de cârâitul corului lor de râsete, ne luăm zborul și ieșim din camera de odihnă și ne înălțăm din nou în văzduh, unde planăm cu un cvartal mai la nord, pe Queen Street.

Deplasându-ne cu câteva străzi mai la est găsim, sub noi, o structură scundă, lăbărțată, ramificându-se de la o clădire centrală care ocupă, cu întinderea ei largă și elevată de peluză punctată ici-colo

de stejari și arțari înalți, un întreg cvartal mărginit de garduri vii ce au nevoie să fie tunse. Evident un soi de instituție, structura seamănă la prima vedere cu o școală primară avangardistă ale cărei numeroase sectoare reprezintă săli de curs fără pereți, iar clădirea centrală, sala de mese și birourile administrative. Continuând să plutim, auzim strigătul jovial al lui George Rathbun înălțându-se spre noi de la mai multe geamuri. Ușa mare din sticlă de la intrare se deschide și-n lumina puternică a dimineții iese o femeie cochetă cu ochelari ochi-de-pisică, ținând un afiș într-o mână și-o rolă de scoci în cealaltă. Se întoarce imediat cu spatele și, cu gesturi iuți și eficiente, lipește afișul pe ușă. Soarele se reflectă într-o piatră prețioasă fumurie de mărimea unei alune de pe inelarul mâinii sale drepte.

Cât zăbovește o clipă să-și admire opera, noi putem trage cu ochiul peste umărul ei sever și să vedem că afișul anunță, într-o răbufnire veselă de balonașe desenate de mână, că ASTĂZI E SĂRBĂTOAREA CĂPȘUNELOR!!!; când femeia intră din nou în clădire, observăm, în spațiul de la intrare vizibil chiar sub afișul jucăuș, prezența a două sau trei scaune cu rotile pliate. Dincolo de acestea, femeia, al cărei păr castaniu a fost prins la spate într-o spirală arhitecturală, pășește sigură pe pantofiorii ei cu toc cui printr-un antreu scaune din lemn gălbui și mese asortate pe care sunt aruncate voit alandala reviste, mărșăluiește pe lângă un soi de post de pază fără însemne distinctive sau un birou de recepție din fața unui frumos perete din piatră de câmpie, și dispare, cu o ușoară săritură, pe o ușă lăcuită pe care scria WILLIAM MAXTON, DIRECTOR.

Ce fel de școală mai e și asta? De ce e deschisă, de ce organizează sărbători, în mijloc de iulie?

I-am putea spune școală de specializare, căci cei care locuiesc aici s-au specializat în toate etapele existenței lor mai puțin în ultima, pe care și-o trăiesc, zi după zi, sub nepăsătoarea supraveghere a domnului William „Chipper" Maxton, director. Aceasta este casa de bătrâni Maxton, odinioară – în timpuri mai inocente și înaintea revoluțiilor cosmetice ce-au avut loc la mijlocul anilor optzeci – cunoscută drept sanatoriul Maxton, care era deținut și condus de

fondatorul său, Herbert Maxton, tatăl lui Chipper. Herbert, chiar dacă era un pămpălău, era un om cumsecade, care, o putem spune cu mâna pe inimă, ar fi îngrozit de unele dintre lucrurile de care e în stare unicul său vlăstar. Chipper nu și-a dorit niciodată să preia „grădinița familiei", cum îi zice el, cu încărcătura ei de „legume", „zombi", „pișorcoși" și „băloși", și, după ce și-a luat diploma în contabilitate la UW-La Riviere (cu calificări secundare greu dobândite în promiscuitate, jocuri de noroc și băut bere), băiatul nostru a acceptat un post la biroul din Madison, Wisconsin, al Serviciului de Fisc Intern, în principal cu scopul de-a învăța cum să fure de la stat fără a fi prins. Cinci ani petrecuți la fisc l-au învățat cam tot ce era folositor, dar când cariera sa de liber-profesionist care a urmat n-a reușit să se ridice la înălțimea ambițiilor sale, cedase tot mai firavelor rugăminți ale tatălui său și se aruncase în mijlocul băloșilor și-al celor pe jumătate morți. Cu o oarecare satisfacție poftă sumbră, Chipper a constatat că, în pofida unei triste lipse a strălucirii, afacerea tatălui său avea să-i ofere măcar ocazia de-a fura deopotrivă de la clienți și de la stat.

Haideți să zburăm înăuntru pe ușile mari de sticlă, să traversăm antreul frumușel (simțind, în drumul nostru, izurile amestecate de odorizant și amoniac ce umplu până și zonele publice ale tuturor instituțiilor de felul acesta), să trecem prin ușa pe care este scris numele lui Chipper și să aflăm ce caută aici atât de devreme femeia aceea dichisită.

Dincolo de ușa lui Chipper se află o cămăruță fără geamuri dotată cu o masă de scris, un cuier și-un corp mic de bibliotecă doldora de imprimate, pamflete și fluturașe. O ușă stă deschisă lângă masă. Prin deschizătură vedem un birou mult mai mare, lambrisat cu același lemn lăcuit ca și ușa directorului și conținând fotolii de piele, o măsuță pentru cafea cu tăblie de sticlă și-o canapea de culoarea ovăzului. În partea opusă ușii tronează un birou uriaș plin de vrafuri de hârtii și atât de bine lustruită că pare aproape să radieze lumină.

Tânăra noastră femeie, al cărei nume este Rebecca Vilas, stă cocoțată pe marginea acestui birou, cu picioarele încrucișate într-un

chip deosebit de artistic. Un genunchi stă îndoit peste celălalt, iar gambele formează două linii frumos modelate și aproape paralele care duc în jos până la vârfurile triunghiulare ale pantofiorilor ei negri cu toc cui, dintre care unul stă îndreptat spre ora patru și celălalt spre șase. Rebecca Vilas, înțelegem noi, s-a aranjat pentru a fi văzută, deși fără-ndoială nu de noi. În spatele ochelarilor ochi-de-pisică, ochii ei par sceptici și amuzați, dar nu putem vedea ce a stârnit sentimentele acestea. Bănuim că ea este secretara lui Chipper, dar și bănuiala aceasta exprimă doar o jumătate din adevăr: după cum sugerează nestinghereala și ironia atitudinii sale, îndatoririle domnișoarei Vilas le-au depășit de mult pe acelea ale unei simple secretare. (Am putea specula cu privire la sursa inelului acela frumușel pe care-l poartă; atâta vreme cât ne zboară mintea la prostii, am nimeri-o la fix.)

Plutim prin ușa deschisă, urmărim direcția privirii tot mai nerăbdătoare a Rebeccăi și ne trezim holbându-ne la crupa zdravănă și îmbrăcată în kaki a angajatorului ei aflat în genunchi, care și-a vârât capul și umerii într-un seif măricel, în care observăm vrafuri de registre contabile și câteva plicuri oficiale aparent pline-vârf cu bani. Câteva bancnote cad din plicurile acestea atunci când Chipper le scoate din seif.

– Ai lipit anunțul, afișul ăla? întreabă el fără să se întoarcă.

– Mda, mda, face Rebecca Vilas. Și-o s-avem pe d'asupra o zi splendidă pentru ocazia asta, așa cum trăbă și se cuvine.

Accentul ei irlandez e surprinzător de bun, chiar dacă puțin cam generic. Cel mai exotic loc în care a fost vreodată este Atlantic City, unde Chipper a dus-o pentru cinci zile fermecătoare cu doi ani în urmă, folosind cecurile de călătorie oferite gratis clienților fideli ai companiei aeriene. A deprins accentul din filmele vechi.

– Urăsc Sărbătoarea Căpșunelor, zice Chipper, pescuind ultimele plicuri din seif. Soțiile și copiile „zombilor" se fâțâie pe-aici toată după-amiaza, agitându-i ca apoi noi să trebuiască să-i sedăm aproape de comă numai ca să avem puțină liniște. Și dacă vrei să știi adevărul, *urăsc* baloanele.

Aruncă banii pe covor şi începe să sorteze bancnotele în teancuri de diferite valori.

– Numa' că io, cu mintea mea simplă de ţărancă, zice Rebecca, mă-ntreb cum de-a trebuit să vin aci în zorii zilei marii sărbătorii.

– Ştii ce mai urăsc? Urăsc toată treaba cu muzica. Zombi cântători şi digeiul ăia prostănac. Simfonic Stan cu discurile alea ale lui cu muzică zgomotoasă, maică soare, halal distracţie, ce să zic.

– Presupun, zice Rebecca, renunţând la accentul irlandez de scenă, presupun că vrei să fac ceva cu banii ăia înainte să începă acţiunea.

– E timpul pentru înc-un drum la Miller.

Un cont înregistrat sub un nume fictiv la State Provident Bank din Miller, la distanţă de şaizeci şi cinci de kilometri, primeşte depuneri regulate de bani peşin extorcaţi din fondurile pacienţilor destinate cumpărării bunurilor şi serviciilor suplimentare. Chipper se întoarce în genunchi cu mâinile pline de bani şi ridică privirea spre Rebecca. Se lasă înapoi cu fundul pe călcâie şi coboară mâinile în poală.

– Maică soare, da' ştiu că ai picioare superbe. Cu aşa picioare, ar trebui să fii faimoasă.

– Credeam că n-o să observi niciodată, zice Rebecca.

Chipper Maxton are patruzeci şi doi de ani. Are dinţi sănătoşi, nicio urmă de chelie, o faţă lată şi sinceră, şi ochi maronii înguşti care par mereu puţin umezi. Mai are şi doi copii, Trey, nouă ani, şi Ashley, şapte ani şi recent diagnosticată cu deficit de atenţie, lucru despre care Chipper crede că-l va costa poate două mii pe an numai pe pastile. Şi sigur că are o soţie, partenerul lui de viaţă, Marion, în vârstă de treizeci şi nouă de ani, un metru şaizeci şi doi şi undeva în vecinătatea a optzeci şi şapte de kilograme. Pe lângă aceste binecuvântări, de ieri-seară Chipper îi datorează agentului său de pariuri treispre zece mii de dolari, urmarea unei nechibzuite investiţii în partida Brewers despre care George Rathbun încă mai behăie. A observat, o, sigur că da, Chipper a observat splendidele picioare zvelte ale domnişoarei Vilas.

– Înainte să te duci acolo, zice el, mă gândeam că ne-am putea întinde o ţără pe canapea şi să ne facem de cap.

- A, face Rebecca. Cum să ne facem de cap, mai exact?

- Miam, miam, miam, face Chipper, rânjind ca un satir.

- Ce romantic din partea ta, zice Rebecca, remarcă ce-i scapă angajatorului ei. Chipper chiar crede că este romantic.

Ea alunecă elegant de pe birou și Chipper se opintește neelegant în picioare și închide ușița seifului cu piciorul. Cu ochii strălucindu-i umezi, face doi pași tărăgănați și târșâiți pe covor, înfășoară un braț pe după talia suplă a Rebeccăi Vilas și cu cealaltă aruncă pe birou grăsanele plicuri oficiale. Începe să tragă de curea încă înainte să-nceapă s-o tragă pe Rebecca spre canapea.

- Deci pot să-l văd? zice isteața Rebecca Vilas, care știe perfect cum să-i facă creierul mămăligă amantului ei...

...și-nainte ca Chipper să-i facă pe plac, noi facem singurul lucru decent și plutim afară în antreu, care e și acum pustiu. Un coridor din stânga biroului de recepție ne duce la două uși mari, gălbui, cu panouri de sticlă, marcate DAISY și BLUEBELL, numele sectoarelor de clădire la care oferă acces. Departe, de-a lungul cenușiului Bluebell, un bărbat în salopetă lălâie scutură scrum de țigară pe dalele de gresie peste care plimbă, cu o lentoare desăvârșită, un mop mizerabil. Noi intrăm în Daisy.

Părțile funcționale din Maxton's sunt de departe mai puțin atractive decât spațiile publice. Uși numerotate mărginesc coridorul pe ambele laturi. Cartonașe scrise de mână și puse în învelitori din plastic sub numere oferă numele rezidenților. La distanță de patru uși, o masă la care un îngrijitor corpolent într-un costum de uniformă alb-murdar șade moțăind drept de spate cu fața spre intrările la toaleta bărbaților și cea a femeilor - la Maxton's, numai cele mai costisitoare camere, cele din cealaltă parte a antreului, din sectorul Asphodel, oferă de toate cu excepția unei chiuvete. Fire murdare rupte din mop se întăresc și se uscă dintr-un capăt în celălalt al podelei gresiate, care se întinde în fața noastră pe-o distanță incertă. Și aici pereții și aerul par să aibă același ton de cenușiu. Dacă ne uităm mai atenți la marginile holului, la îmbinarea pereților cu tavanul, vedem pânze de

păianjen, pete vechi, acumulări de jeg. Pine-Sol, amoniac, urină și lucruri și mai rele „Înmiresmează" aerul. După cum îi place să spună unei doamne bătrâne din sectorul Bluebell, când trăiești alături de-o adunătură de oameni definiți de bătrânețe și incontinență, nu scapi niciodată cu adevărat de izul de caca.

Încăperile în sine variază în funcție de condițiile și capacitățile ocupanților lor. Dat fiind că aproape toți dorm, putem arunca o privire în câteva dintre aceste camere. Aici, în D10, o cameră single cu două uși mai încolo de îngrijitorul adormit, bătrâna Alice Weathers zace (sforăind încet, visând că dansează într-un sincron perfect cu Fred Astaire pe-o podea de marmură albă) înconjurată de atâtea dovezi ale fostei sale vieți încât trebuie să-și croiască drum pe lângă scaune și măsuțe de sufragerie pentru a ajunge de la ușă la pat. Alice încă deține mai mult control asupra propriei sale minți decât asupra vechilor sale obiecte de mobilier, și-și curăță singură camera, bec și lună. Alături, în D12, doi fermieri bătrâni pe nume Thorvaldson și Jesperson, care nu și-au mai vorbit de ani întregi, dorm, despărțiți de-o draperie subțire, într-o îngrămădire senină de fotografii de familie și desene ale nepoților.

Mai departe pe hol, D18 prezintă un spectacol aflat la extrema opusă harababurii ordonate și aglomerate din D10, exact așa cum ocupantul încăperii, un bărbat cunoscut drept Charles Burnside, ar putea fi considerat opusul lui Alice Weathers. În D18, nu e nici urmă de măsuțe pentru sufragerie, bufete, fotolii supratapițate, oglinzi poleite, veioze, covoare împletite sau draperii de catifea: încăperea aceasta stearpă conține doar un pat metalic, un scaun de plastic și-un scrin. Nicio fotografie cu copii și nepoți nu e așezată pe scrin și niciun desen în carioca înfățișând case pătrățoase și siluete sfrijite nu-i decorează pereții. Domnul Burnside nu manifestă niciun interes față de menaj, și un strat subțire de praf acoperă podeaua, pervazul și polița goală a scrinului. D18 e privată de trecut, golită de personalitate; pare la fel de brută și de fără suflet ca o celulă de închisoare. Un miros puternic de excremente contaminează aerul.

Cu tot spectacolul oferit de Chipper Maxton și tot farmecul Alicei Weathers, pe Charles Burnside, „Burny", am venit în principal să-l vedem.

2

Trecutul lui Chipper îl cunoaștem. Alice a venit la Maxton's dintr-o casă mare de pe Gale Street, partea veche din Gale Street, unde le-a supraviețuit la doi soți, a crescut cinci fii și-a predat lecții de pian la patru generații de copii din French Landing, dintre care niciunul n-a devenit pianist profesionist, dar care și-o amintesc cu toții cu plăcere și se gândesc la ea cu afecțiune. Alice a venit în locul acesta cum vin majoritatea oamenilor, într-o mașină condusă de unul dintre copiii ei și cu un amestec de tragere de inimă și abandonare de sine. Devenise prea bătrână ca să mai trăiască singură în casa cea mare din porțiunea veche a lui Gale Street; avea doi fii maturi, căsătoriți, peste poate de amabili, dar ea nu putea accepta să le fie o grijă în plus. Alice Weathers își petrecuse toată viața în French Landing și nu simțea nicio dorință de-a trăi altundeva; într-un fel, știuse dintotdeauna că-și va sfârși zilele la Maxton's, gând care, deși n-o umplea de bucurie, era aproape suportabil. În ziua în care fiul ei Martin o adusese să arunce o privire prin căminul de bătrâni, Alice descoperise că-i cunoștea pe cel puțin jumătate dintre oamenii de acolo.

Spre deosebire de Alice, Charles Burnside, bătrânul înalt și uscățiv care zace acoperit de-un cearșaf în fața noastră în patul său de metal, nu e stăpânul absolut al minții sale, și nici nu visează la Fred Astaire. Întinderea vânoasă a capului său chel și îngust se curbează-n jos spre sprâncene ca o încâlceală de sârme cenușii, sub care, de-o parte și de alta a clonțului cărnos al nasului său, doi ochi înguști sclipesc spre fereastra ce dă spre nord și întinderea de pădure din spatele stabilimentului lui Maxton. Singurul dintre toți rezidenții din sectorul Daisy care nu doarme e Burny. Ochii lui scânteiază și buzele îi sunt

strâmbate într-un zâmbet bizar – dar amănuntele acestea nu înseamnă nimic, căci mintea lui Charles Burnside ar putea fi la fel de goală ca și camera sa. Burny suferă de Alzheimer de mulți ani, și ceea ce pare a fi o formă agresivă de plăcere s-ar putea să nu fie altceva decât o satisfacție fizică de-un fel foarte primar. Dacă n-am fi observat că el e sursa mirosului neplăcut din camera aceasta, petele care se lățesc pe cearșaful care-l acoperă sunt grăitoare. Tocmai și-a dat drumul, cu spor, în pat, și tot ce putem spune despre reacția lui la situația astfel apărută este că nu-l deranjează nici cât negru sub unghie; nu, dom'le, rușinea nu face parte din tabloul acesta.

Chiar dacă – spre deosebire de Alice – Burny nu-și mai ține bine caii în frâu, nu e un pacient suferind de Alzheimer tipic. Își poate petrece o zi sau două bolborosind în terciul de ovăz ca toți ceilalți zombi ai lui Chipper, apoi să-și revină în simțiri și să se realăturі celor vii. Când nu e un mort-viu, reușește de obicei să ajungă la baia de la capătul holului când e nevoie, și petrece ore întregi fie hoinărind de capul lui, fie patrulând prin împrejurimi, făcându-se nesuferit – de fapt, jignitor – pentru toți, fără excepție. Ieșit din stadiul de zombi, el e viclean, tăinuitor, necioplit, caustic, încăpățânat, gură spurcată, răuvoitor și ranchiunos, cu alte cuvinte – în lumea văzută de Chipper – un frate de sânge al celorlalți bătrâni care-și au reședința la Maxton's. Unele dintre infirmiere, dintre ajutoare și unii dintre îngrijitori se îndoiesc de faptul că Burny ar suferi într-adevăr de Alzheimer. Ei cred că se preface, că fuge de realitate, că se lasă pradă apatiei, îngreunându-le intenționat munca, în vreme ce el se odihnește și-și adună forțe pentru încă un episod de atitudine nesuferită. Nu-i putem învinovăți deloc pentru suspiciunea asta. Dacă Burny n-a fost diagnosticat greșit, probabil că e singurul pacient cu Alzheimer avansat din lume care înregistrează prelungite stări de revenire la normal.

În 1996, al șaptezeci și optulea an din viața sa, bărbatul cunoscut drept Charles Burnside a sosit la Maxton's într-o ambulanță, adus de la spitalul general La Riviere, nu într-o mașină condusă de-o rudă ajunsă la capătul răbdării. Apăruse în camera de urgențe într-o dimineață, cărând două valize grele pline de haine murdare și cerând

zgomotos asistență medicală. Cerințele sale nu erau coerente, dar erau clare. Susținea că bătuse pe jos o distanță apreciabilă ca să ajungă la spital, și voia ca spitalul să aibă grijă de el. Distanța varia de la poveste la poveste – cincisprezece kilometri, douăzeci și cinci de kilometri, patruzeci de kilometri. Fie și-a petrecut nopțile dormind pe câmpii sau pe marginea drumului, fie nu. Starea lui generală și felul în care mirosea sugerau că hoinărise prin sălbăticii și dormise pe sponci de, poate, o săptămână. Dacă avusese cândva portofel, îl pierduse de-a lungul drumului. Spitalul general La Riviere îl spălase, îi dăduse de mâncare, îi oferise un pat și încercase să-i afle trecutul. Majoritatea spuselor lui se pierdeau în bălmăjeli dezlânate, dar, în absența vreunui document, cel puțin aceste fapte păreau credibile: Burnside fusese dulgher, fermier și tencuitor prin părțile locului mulți ani la rând, lucrând pentru el însuși și pentru contractori nespecificați. O mătușă care locuia în orășelul Blair îi oferise o cameră.

A făcut, atunci, pe jos cei treizeci de kilometri de la Blair la La Riviere? Nu, începuse drumul de altundeva, nu-și amintea de unde, dar era la distanță de șaisprezece kilometri, nu, patruzeci de kilometri, într-un oraș, iar oamenii din orașul acela erau niște căcăcioși de nimic. *Cum o chema pe mătușa lui?* Althea Burnside. *Care erau adresa și numărul ei de telefon?* Nicio idee, n-a știut să răspundă. *Avea mătușa lui vreo slujbă undeva?* Da, era o căcăcioasă cu normă întreagă. *Dar îi dăduse voie să locuiască la ea acasă?* Cine? Ce să-i dea voie? Lui Charles Burnside nu trebuia să-i dea nimeni voie, făcea ceea ce voiau mușchii lui. *Îl dăduse mătușa afară din casă?* Despre cine vorbești, căcăcios împuțit?

Doctorul care-i semnase internarea pusese inițial diagnosticul de Alzheimer, în așteptarea unui set de analize, iar asistentul social a dat telefon și-a cerut adresa și numărul de telefon ale unei anume Althea Burnside, cu domiciliul în Blair. Compania de telefonie a anunțat că nu există în baza de date nicio persoană cu numele acesta în Blair, și nici în Ettrick, Cochrane, Fountain, Sparta, Onalaska, Arden, La Riviere ori orice alt orășel sau oraș mare pe o rază de optzeci de kilometri. Lărgind aria de căutare, asistentul social a consultat Biroul

de Evidență a Populației și departamentele de Asigurări Sociale, înmatriculări Auto și Fiscul cu privire la informații despre Althea și Charles Burnside. Dintre cele două Althea care au rezultat din bazele de date, una deținea un restaurant în Butternut, departe în nordul statului, și cealaltă era o negresă care lucra la un centru de îngrijire din Milwaukee. Niciuna nu avea vreo legătură cu bărbatul de la spitalul general din La Riviere. Niciunul dintre acei Charles Burnside găsiți în bazele de date nu era Charles Burnside al asistentului social. Althea părea să nu existe. Charles, după toate aparențele, era unul dintre acei oameni discreți care-și trăiau viața fără să plătească vreodată taxe, să se înregistreze pe listele de votare, să facă cerere pentru un card de asigurare medicală, să deschidă un cont bancar, să se înroleze în armată, să obțină permis de conducere sau să-și petreacă două-trei anotimpuri la „ferma" îngrijită de stat.

Altă rundă de telefoane s-a concretizat prin trecerea discretului Charles Burnside sub tutela districtului și internarea lui la casa de bătrâni Maxton, până ce i se va găsi un loc la spitalul de stat din Whitehall. Ambulanța l-a dus pe Burnside la Maxton's pe cheltuiala generoșilor contribuabili, iar morocănosul Chipper l-a aruncat în sectorul Daisy al clădirii. Chipper a primit telefonul cu câteva zile după ce, odată cu corespondența zilei, a primit un cec, completat de-o anume Althea Burnside la o bancă din De Pere, pentru întreținerea lui Charles Burnside la stabilimentul său. Adresa Altheei Burnside era o căsuță poștală din De Pere. Când au sunat de la spitalul de stat, Chipper a anunțat că-n spiritul datoriei civice ar fi fericit să-i ofere și pe viitor domnului Burnside găzduire la casa de bătrâni Maxton. Bătrânelul tocmai devenise pacientul său preferat. Fără să-l supună pe Chipper la obișnuitele încercări de pungășire, Burny își dublase contribuția la fluxul de încasări.

În următorii șase ani, bătrânul a alunecat implacabil în umbrele Alzheimerului. Dacă se prefăcea, își juca sclipitor rolul. La vale-n jos mergea, trecând prin popasurile descendente ale inconștienței, incoerenței, frecventelor răbufniri de furie, pierderilor de memorie, pierderii capacității de-a se hrăni singur, pierderii personalității. A

decăzut în infantilism, apoi în vacuitate, și-și petrecea zilele legat într-un scaun cu rotile. Chipper deplângea inevitabila pierdere a unui pacient deosebit de cooperativ. Apoi, în vara anului dinaintea evenimentelor de față, s-a produs uimitoarea revenire în simțiri. Însufleția a revenit pe fața lăsată a lui Burny, și-a început să scoată sunete ininteligibile și vehemente. *Abbalah! Gorg! Manshun! Gorg!* Voia să se hrănească singur, voia să-și încerce picioarele, să se plimbe și să se refamiliarizeze cu împrejurimile. Într-o săptămână, folosea cuvinte clare pentru a insista să-și poarte propriile sale haine și să se ducă singur la baie. S-a îngrășat, a dobândit forță, a devenit din nou o pacoste. Acum, deseori în aceeași zi, pendulează între neînsufleția Alzheimerului în stadiu terminal și-o îmbufnare precaută și lucidă atât de sănătoasă la un om de optzeci și cinci de ani că ar putea fi numită robustă. Burny e ca un om care s-a dus la Lourdes și a fost vindecat, dar a plecat înainte ca miracolul să se desăvârșească. Pentru Chipper, un miracol e un miracol. Atâta vreme cât hodorogul ăla bătrân rămâne-n viață, cui îi pasă dacă hoinărește prin împrejurimi sau dacă-i curg balele pe chingile care-l țin legat în scaunul cu rotile.

Ne apropiem. Încercăm să ignorăm duhoarea. Vrem să vedem ce putem afla după fața individului acestuia ciudat. N-a fost niciodată o față arătoasă, iar acum pielea e cenușie și obrajii sunt niște gropi afundate. Vene albastre proeminente șerpuiesc peste scalpul cenușiu, pătat ca un ou de pescărel. Nasul parcă gumos se coroiază brusc spre dreapta, lucru care sporește impresia de viclenie și tăinuire. Buzele viermănoase se răsfrâng într-un zâmbet neliniștitor – zâmbetul unui incendiator care contemplă o clădire cuprinsă de flăcări – care, în definitiv, s-ar putea să fie doar o grimasă.

Iată-l pe adevăratul singuratic american, un hoinar lăuntric, o creatură destinată încăperilor soioase și restaurantelor ieftine, călătoriilor fără destinație începute fără tragere de inimă, o colecție de răni și leziuni scărmănate și re-scărmănate cu afecțiune. Iată un spion fără o cauză mai mare ca el însuși. Numele adevărat al lui Burny e Carl Bierstone, și sub acest nume a condus, în Chicago, de la douăzeci și cinci de ani și până la vârsta de patruzeci și șase, o mișcare violentă

secretă, un război neoficial, în timpul căruia a comis fapte mizerabile de dragul plăcerilor pe care i le provocau. Carl Bierstone e marele secret al lui Burny, căci nu poate permite nimănui să știe că această fostă încarnare, acest sine timpuriu, încă mai trăiește în pielea sa. Îngrozitoarele plăceri ale lui Carl Bierstone, jucăriile sale scârboase, sunt și ale lui Burny, și trebuie să le țină ascunse în întuneric, unde numai el le poate găsi.

Așadar, acesta să fie răspunsul la miracolul lui Chipper? Că Bierstone a găsit o cale de-a se furișa afară printr-o crăpătură din starea de zombi a lui Burny și să preia controlul navei în curs de scufundare? Sufletul omenesc conține o infinitate de camere, în definitiv, dintre care unele vaste, altele nu mai mari decât un dulap cu mături, unele încuiate, câteva scăldate într-o lumină radiantă. Ne aplecăm mai aproape de scalpul vânos, nasul coroiat, sprâncenele ca o perie de sârmă; ne aplecăm mai adânc în putoare ca să cercetăm ochii aceia interesanți. Sunt ca niște neoane negre; scânteiază ca lumina lunii pe malul îmbibat de apa unui râu. Una peste alta, par neliniștitor de zglobii, dar nu foarte umani. Asta nu ne prea ajută.

Buzele lui Burny se mișcă: încă mai zâmbește, dacă puteți numi rictusul ăla zâmbet, dar a început să șoptească. Oare ce spune?

– *... tau pitiți în glopile lor înzânjerate și-ș acopără ochii, zgânșesc dă gloază, să'manii miei copchii lătășiți... Nu, nu, ata n-ajută a nimic, no? A, uită motoalele, motoalele alea-șa flumoașe-flumoașe, șe plivelijte, motoalele-alea-șa flumoașe pă fundalu' rezelii, cum se-nvâlt, se-nvâlt și ald... Văz o gaulă, da, da, u'te-o colo-șa, șa luminoază-n julu' ma'jinilo șa-ndoite-n șpate...*

Poate că Carl Bierstone ne povestește ceva de la fața locului, dar bolboroselile lui nu ne prea ajută. Haideți să urmărim direcția privirii încețoșate a lui Burny, în speranța că ne va oferi un indiciu cu privire la ce l-a emoționat așa tare pe bătrânel. Și l-a și excitat, cum observăm după forma de sub cearșaf. El și Chipper par să fie pe aceeași lungime de undă, deoarece amândoi sunt gata de atac, numai că în loc de avantajul atenției experte a Rebeccăi Vilas, singura stimulare a lui Burny e priveliștea de la geam.

Priveliștea cu greu se ridică la înălțimea domnișoarei Vilas. Cu capul ușor ridicat pe-o pernă, Charles Burnside se uită răpit afară, peste o întindere scurtă de peluză, spre un șir de arțari de la liziera unei păduri vaste. Mai departe se înalță coroanele mari și bogate în frunze ale stejarilor. Câteva trunchiuri de mesteceni strălucesc ca niște lumânări în întunecimea dinăuntru. De la înălțimea stejarilor și-a copacilor de tot felul, noi știm că privim rămășițele unei mari păduri ce-a întunecat cândva toată această parte a țării. Ca toate urmele de păduri străvechi, și acesta, care se întinde la nord și est de Maxton's, vorbește despre mistere adânci pe-o voce aproape prea profundă ca să fie auzită. Sub bolta ei verde, timpul și calmul îmbrățișează vărsarea de sânge și moartea; violența se dezlănțuie nevăzută, constant, absorbită în fiecare aspect al unui peisaj tainic care nu stă nicio clipă în loc, ci se mișcă neabătut cu o glacială lipsă de grabă. Covorul bogat de frunze acoperă milioane de oase risipite în strat după strat; tot ceea ce crește și prosperă aici o face pe seama putreziciunii. Lumi în lumi se-amestecă, și mărețe universuri rânduite freamătă unul lângă altul, fiecare aducând neștiutor abundență și catastrofă asupra vecinilor lui nebănuiți.

Oare Burny contemplă pădurea aceasta, să fie oare însuflețit de ceea ce vede în ea? Sau, la o adică, el de fapt doarme și Carl Bierstone zburdă în spatele ochilor stranii ai lui Charles Burnside?

Burny șoptește:

– *Vu'pi 'n vizuini, zobolan 'n văgăuni, h'ene ulă cu ștomagu gol, o!, a!, cât îi dă flumoș-flumoș, pletinii miei, din șe-n șe mai mu't micuzii se tâlâșc tâlâșc tâlâșc, o!, pe pișorușe-nzânjerate...*

Haideți să ne cărăbănim de-aici, bine?

Să plecăm departe de bătrânul Burny gură spurcată – totul are o limită. Haideți să căutăm aerul proaspăt și să zburăm spre nord, peste pădure. Vulpile-n vizuini și șobolanii-n văgăuni poate că urlă, adevărat, ăsta e mersul lucrurilor, dar nu vom găsi nicio hienă moartă de foame în vestul Wisconsinului. Oricum, hienelor le e întotdeauna foame. Și nimeni nu le plânge de milă. Ar trebui să fii un suflet foarte milos ca să-i plângi de milă unei creaturi care nu face nimic altceva

decât să stea la pândă-n preajma altor specii până-n momentul când, rânjind și chicotind, le poate fura resturile de mâncare. Ne luăm tălpășița afară, direct prin acoperiș.

La est de Maxton's, pădurea acoperă pământul pe aproximativ doi sau trei kilometri înainte ca un drum îngust de pământ să cotească dinspre Autostrada 35 și să intre în ea, ca o cărare neglijentă făcută într-un păr bogat. Pădurea mai continuă cam o sută de metri, apoi face loc unui complex de locuințe vechi de treizeci de ani, construite pe două străzi. Coșuri de baschet, leagăne în curtea din spate, triciclete, biciclete și vehicule pentru copii, marca Fisher-Price, aglomerează aleile majorității caselor de pe Schubert și Gale. Copiii care le pun la treabă dorm acum în pat, visând la vată pe băț, cățeluși, tururi complete, excursii în teritorii îndepărtate și alte încântătoare nemărginiri; de dormit dorm și părinții lor îngrijorați, damnați să devină și mai îngrijorați după ce vor fi citit contribuția lui Wendell Green la prima pagină din *Herald*-ul de azi.

Ceva ne reține atenția - drumul acela îngust de pământ care face curbă în pădure din sectorul drept al Autostrăzii 35. Mai mult o cărare decât un drum adevărat, aerul de intimitate pe care-l emană contrastează parcă cu aparenta sa inutilitate. Cărarea șerpuiește printre copaci și, după un kilometru, se sfârșește. Care e scopul ei, la ce servește? De la înălțimea la care ne aflăm, traseul seamănă cu o linie vagă trasă cu un creion cu mină subțire - chiar ai nevoie de ochi de vultur ca să-l zărești -, dar cineva s-a chinuit mult să traseze această linie prin pădure. Au fost tăiați copaci și cărați de acolo, cu rădăcinile smulse din pământ. Dacă a făcut-o un singur om, operațiunea i-ar fi luat luni întregi de muncă grea, sudoare și mușchi de oțel. Rezultatul acestui efort inuman are remarcabila calitate de-a *se ascunde*, de-a scăpa vederii, așa încât dispare în peisaj dacă-ți slăbește atenția și trebuie să-l găsești din nou. Gândul ne-ar putea duce la pitici și la minele secrete ale piticilor, la poteca ce duce la ascunzătoarea unde și-a pitit aurul un balaur - o comoară atât de bine păzită încât accesul la ea a fost camuflat printr-o formulă magică. Nu, minele piticilor,

comorile balaurilor și formulele magice sunt prea copilărești, dar când coborâm ca să aruncăm o privire mai îndeaproape, vedem că un anunț bătut de vreme pe care scrie TRECEREA OPRITĂ se află la capătul potecii, dovadă a faptului că ceva este totuși păzit, chiar dacă e vorba doar de intimitate.

Cum am observat anunțul, ne uităm din nou la capătul potecii. În întunecimea de sub copacii de acolo, o zonă pare ceva mai umbrită. Chiar și-așa cum se micșorează în semiobscuritate, zona aceasta are o rigiditate nefirească ce-o deosebește de copacii din jur. Aha, oho, ne spunem în sinea noastră ca o reverberație a bolboroselii lui Burny, ce avem noi aici, vreun fel de zid? Pare lipsit de trăsături ca un zid. Când ajungem în mijlocul curbei pe care o face poteca, o porțiune triunghiulară de întuneric aproape complet obturată de vârfurile copacilor capătă brusc profilul unui acoperiș țuguiat. Numai după ce-am ajuns chiar deasupra ei, întreaga structură prinde forma unei case de lemn cu două etaje, o structură ciudat de părăginită, cu o verandă curbată în față. E limpede că această casă a stat goală o perioadă lungă de timp și, după ce-i zărim ciudățeniile, primul lucru pe care-l observăm este lipsa ei de ospitalitate față de eventualii noi locatari. Un al doilea anunț de TRECEREA OPRITĂ, sprijinit pe-o parte într-un unghi neverosimil de-un stâlp, nu face decât să sublinieze impresia lăsată chiar de clădire.

Acoperișul țuguiat acoperă numai secțiunea centrală. În stânga, o extensie cu un singur etaj se retrage printre copaci. În dreapta, din clădire se ivesc acareturi ca niște magazii supradimensionate, mai mult ca niște excrescențe decât ca niște adaosuri ulterioare. În ambele sensuri ale cuvântului, clădirea pare dezechilibrată: a proiectat-o o minte dezaxată, apoi i-a dat necruțătoare o formă fizică descentrată. Haoticul rezultat sfidează curiozitatea și se opune interpretării. O stranie invulnerabilitate monolitică emană din cărămizi și scânduri, în pofida stricăciunilor provocate de timp și vreme. Evident construită din dorința de singurătate, dacă nu de izolare, casa încă pare să le ceară pe amândouă.

Cel mai ciudat dintre toate lucrurile, de unde ne uităm noi, casa pare să fi fost vopsită în negru uniform – nu doar scândurile, ci fiecare centimetru din exterior, veranda, finisajele, jgheaburile de ploaie, chiar și ferestrele. Neagră, de sus până jos. Iar asta nu e posibil; în acest neprihănit și blând colț de lume, nici chiar cel mai nebun și mizantrop constructor nu și-ar transforma casa în propria-i umbră. Zburăm în jos până aproape de nivelul solului și ne apropiem de-a lungul potecii înguste...

Când ajungem destul de aproape ca să ne formăm o impresie solidă, ceea ce e neliniștitor de aproape, aflăm că mizantropia poate merge mai departe decât am presupus. Acum, casa nu mai e neagră, dar a fost cândva. Tonul șters pe care l-a căpătat acum ne face să credem că poate am judecat prea dur culoarea originală. Casa a ajuns de-un cenușiu-Închis ca plumbul, ca norii de furtună, ca mările zbuciumate și carenele vaselor eșuate. Negrul ar fi mai de dorit decât lipsa asta completă de viață.

Putem fi sigur că foarte puțini dintre adulții care locuiesc în complexul din apropiere sau vreunul dintre cei din French Landing ori din orașele înconjurătoare au sfidat avertizarea de pe 35 și s-au aventurat de-a lungul potecii înguste. Aproape nimeni nici măcar nu mai observă acum semnul; niciunul dintre oamenii aceștia nu știe de existența casei negre. Putem fi totuși la fel de siguri că o parte dintre copiii lor au explorat poteca și că unii dintre ei s-au aventurat destul de departe încât să dea peste casă. Ei trebuie s-o fi văzut într-un fel în care părinții lor n-o puteau vedea, și ceea ce-au văzut i-a trimis în goană înapoi spre autostradă.

Casa neagră pare la fel de nelalocul ei în vestul Wisconsinului ca un zgârie-nori sau un castel cu șanț de apărare. De fapt, casa neagră ar fi o anomalie oriunde în lumea noastră, mai puțin poate ca un „conac bântuit" sau un „castel al terorii" într-un parc de distracție, unde capacitatea de a-i dezgusta pe cumpărătorii de bilete ar scoate-o din circuit într-o săptămână. Totuși, într-un fel, ne-ar putea aduce aminte de clădirile sărăcăcioase dispuse de-a lungul părții ascendente a Chase Street, partea mai apropiată de malul fluviului și de Nailhouse

Row. Decrepitul hotel Nelson, taverna infectă, magazinul de încălțăminte și toate celelalte, marcate de dunga orizontală trasată de creionul unsuros al fluviului, împărtășesc același aer sinistru, ca de vis și aproape ireal, care impregnează casa neagră.

În acest moment al înaintării noastre – și de-a lungul tuturor celor care urmează – ar fi bine să ținem minte că această atmosferă ireală și onirică e caracteristică zonelor de frontieră. Poate fi percepută la orice limită dintre un teritoriu și altul, oricât de semnificativă sau nesemnificativă poate fi granița în chestiune. Zonele de frontieră sunt altfel decât alte locuri; sunt *frontierești.*

Să presupunem că întâmplarea face să treceți pentru întâia oară cu mașina printr-o porțiune semirurală din districtul Oostler al statului vostru natal, mergând în vizită la un prieten de sex opus recent divorțat, care s-a hotărât brusc și, credeți voi, nechibzuit să-și mute domiciliul în învecinatul district Orelost. Pe scaunul pasagerului, peste coșul de picnic în care sunt două sticle de Bordeaux super alb ținute bine în loc de felurite bunătăți ambalate în recipiente mici și delicate se află o hartă atent împăturită în așa fel încât să arate zona relevantă. Poate că nu știți cu exactitate unde vă aflați, dar sunteți pe drumul bun și timpul e de partea voastră.

Treptat, peisajul se modifică. Drumul coteşte pe după o bermă inexistentă, apoi începe să șerpuiască într-un fel inexplicabil; în stânga și-n dreapta, copacii se gârbovesc; sub crengile lor răsucite, casele răsfirate devin din ce în ce mai mici și mai șubrede. În față, un câine în trei picioare iese dintr-un tufiș și șchiopătează mârâind spre roata din dreapta față a mașinii voastre. O babă cu o pălărie minusculă de pai pe cap și înfășurată în ceea ce pare a fi un giulgiu își ridică ochii roșii de unde stă, pe un leagăn de pe-o verandă. Cu două curți mai încolo, o fetiță îmbrăcată în tifon roz murdar și-o coroană de staniol flutură o baghetă magică scânteietoare, cu cap în formă de stea, pe deasupra unui morman de pneuri arzătoare. Apoi o pancartă dreptunghiulară purtând inscripția BUN VENIT ÎN DISTRICTUL ORELOST își face apariția. În scurt timp, copacii își recapătă statura și drumul se

îndreaptă. Scăpat de angoasele pe care abia le-ați observat până ce-au dispărut, apăsați accelerația și vă grăbiți spre prietenul vostru aflat în necaz.

Zonele de frontieră au un aer de dezordine și distorsiune. Grotescul, imprevizibilul și anarhicul prind rădăcini în ele și prosperă. Zonele centrale de frontieră au un aer de declin, de *alunecare*. Și, deși ne aflăm într-un decor de-o incredibilă frumusețe naturală, am traversat totodată o zonă naturală de frontieră, delimitată de-un râu mare și definită de alte râuri mai mici, largi morene glaciare, faleze de calcar și văi ce rămân invizibile, asemenea casei negre, până ce dai colțul potrivit și îți apar în față.

Ați văzut vreodată o boșorog furios în haine ponosite care împinge un cărucior de cumpărături gol pe străzi pustii și bate câmpii despre un „hoș fușut"? Uneori poartă o șapcă de baseball, alteori o pereche de ochelari de soare cu o lentilă crăpată.

V-ați oprit vreodată speriat în pragul unei uși și-ați privit un bărbat soldățos cu o cicatrice zigzagată ca un fulger pe-o parte a feței cum se aruncă spre o ceată de beți și descoperă zăcând întins pe pământ, cu brațele depărtate ca aripile unui vultur, dându-și ultima suflare, un băiat cu capul zdrobit și cu buzunarele întoarse pe dos? Ați văzut vreodată furia și mila arzând pe fața mutilată a acelui bărbat?

Acestea sunt semne ale *alunecării*.

Un altul se întinde sub noi la periferia French Landing și, în pofida terorii și-a durerii sfâșietoare care înconjoară acest semn, nu avem ce face decât să-i fim martori. Prin mărturia noastră îi vom aduce onoare atât cât ne stă în puteri; iar semnul, fiind martorul privirii noastre mute, ne va răsplăti într-o măsură mult mai mare.

Suntem din nou în văzduh și sub noi se întinde – se întinde *ca aripile unui vultur*, am putea spune – districtul French, desfășurat ca o hartă topografică. Lumina dimineții, acum mai puternică, strălucește pe dreptunghiuri de câmpii verzi și scapără pe paratrăsnetele înălțate pe acoperișurile hambarelor. Drumurile par libere. Bălți plumburii de lumină sclipesc pe acoperișurile celor câtorva mașini

care se îndreaptă alene spre oraș pe la marginea câmpurilor. Vacile Holstein împing cu botul porțile pășunilor, pregătite pentru spațiul limitat al staulelor și de întâlnirea matinală cu mașina de muls.

La o distanță sigură de casa neagră, care ne-a oferit deja un excelent exemplu de derapaj, planăm spre est, traversând lunga panglică dreaptă a Eleventh Street, începând o călătorie într-o zonă de tranzit alcătuită din case risipite ici-colo și magazinașe înainte ca Autostrada 35 să străbată terenul agricol propriu-zis. Magazinul 7-Eleven rămâne în urmă, la fel și sala VFW, unde „mândria țării" nu va fi ridicată în vârful catargului de steag decât peste alte patruzeci și cinci de minute. În una dintre casele aflate mai departe de drum, o femeie pe nume Wanda Kinderling, soția lui Thornberg Kinderling, un bărbat netrebnic și prostovan care-și ispășește pedeapsa pe viață la o închisoare din California, se trezește, ochește nivelul vodcii din sticla de pe noptieră și se hotărăște să amâne micul dejun pentru încă o oră. Cincizeci de metri mai încolo, tractoare scânteietoare în șiruri cazone stau cu fața la uriașa bulă din oțel și sticlă a reprezentanței de unelte agricole a lui Ted Goltz, Echipamente Agricole Districtul French, unde un soț și tată cumsecade și plin de griji pe nume Fred Marshall, pe care-l vom cunoaște nu peste mult timp, va veni curând să-și înceapă ziua de muncă.

Dincolo de arătoasa bulă de sticlă și de marea de asfalt a parcării lui Goltz, un kilometru de câmp înțelenit și căzut de mult pradă neglijenței degenerează într-un târziu în pământ gol și buruieni. La capătul unei lungi cotituri năpădite de buruieni, ceea ce pare a fi o stivă de lemne putrede stă între o baracă veche și-o benzinărie antică. Asta e destinația noastră. Ne apropiem încet de pământ. Stiva de lemne capătă forma unei structuri coșcovite și dărăpănate, în praful prăbușirii. O veche reclamă Coca-Cola din tinichea găurită de gloanțe stă sprijinită de fațada clădirii. Solul plin de ierburi e plin de cutii de bere și de-o sumedenie de chiștoace vechi de țigară. Dinăuntru vine zumzetul constant și somnolent al unei legiuni de muște. Am vrea să ne retragem în aerul purificator și să plecăm. Casa neagră a

fost destul de neplăcută; de fapt, a fost teribilă, dar asta... asta va fi și mai și.

O definiție secundară a *alunecării* este: senzația că lucrurile, în general, tocmai s-au înrăutățit sau, în foarte scurt timp, se vor înrăutăți.

Dărăpănătura sub formă de vagon de marfă din fața noastră adăpostea în trecut un stabiliment comic de prost condus și insalubru numit Ed's Eats ș Dawgs. Din spatele unei tejghele veșnic mizerabile, o batoză cântărind o sută șaizeci de kilograme pe nume Ed Gilbertson servea cândva hamburgeri unsuroși și prea tare prăjiți, sandviciuri cu maioneză și salam de Bologna ornat cu amprente negre și cornete cu înghețată dând pe afară unei clientele restrânse și nepretențioase, în majoritate copii de-ai locului care veneau cu bicicletele. Mort de mult, Ed a fost unul dintre numeroșii unchi ai șefului poliției din French Landing, Dale Gilbertson, și un nepriceput cu suflet bun și tolomac de mare renume local. Șorțul lui de bucătar era de-o mizerie indescriptibilă; starea mâinilor și unghiilor sale l-ar fi adus în pragul vomei pe orice inspector de sănătate publică aflat în vizită; ustensilele sale puteau la fel de bine să fi fost spălate de pisici. Imediat dincolo de tejghea, tuburi de înghețată topită se coceau în căldura emanată de plita slinoasă. Deasupra capului, panglici mototolite de prins muște atârnau invizibile sub stratul a o mie de cadavre de insecte. Scârbosul adevăr este că, decenii de-a rândul, Ed's Eats a permis unor generații după generații de microbi și bacterii să se multiplice neobservate, mișunând pe unde le era voia, începând cu podeaua, tejgheaua și plita – nedându-se înapoi nici de la a-l coloniza chiar și pe Ed! – și până la spatulă, furculiță și căușul nespălat pentru înghețată, de unde migrau în dezgustătoarea mâncare și-n cele din urmă în gurile și măruntaiele puștilor care o mâncau, ca și în cele ale mamelor care veneau ocazional.

Remarcabil este faptul că nimeni n-a murit vreodată după ce a mâncat la Ed's și, după ce un infarct previzibil l-a lovit pe proprietar într-o zi când s-a urcat pe-un taburet pentru a lega în sfârșit o duzină de noi benzi antimuște, nimeni nu s-a îndurat să-i dărâme cosmelia și să curețe molozul. De douăzeci și cinci de ani, la adăpostul

întunericului, carcasa ei putridă a primit cu brațele deschise cupluri de adolescenți înamorați, dar și grupuri de băieți și fete ce aveau nevoie de un loc izolat pentru a încerca întâia oară în istoria scrisă, sau așa li se părea lor, libertatea euforiei bahice.

Zumzetul amețitor al mușteloor ne spune că orice am fi pe cale să vedem în această ruină nu va fi nici o pereche de tineri amorezi, nici câțiva plozi fără minte, leșinați de beție. Vâjâitul ăla moale, lacom, inaudibil din drum, indică prezența unor lucruri extreme. Am putea spune că reprezintă un soi de portal.

Intrăm. Lumina slabă a soarelui ce pătrunde prin spărturile din peretele estic și din acoperișul coșcovit pictează fâșii strălucitoare pe podeaua nisipoasă. Pene și praf se învolburează și se mișcă peste urmele de animale și peste palidele amprente lăsate de numeroși pantofi demult plecați în altă parte. Pături rărite din surplusul armatei pline de pete de mucegai zac mototolite lângă peretele din stânga noastră; la distanță de câțiva metri, cutii de bere aruncate și chiștoace de țigară tocite înconjoară o lampă de uragan cu kerosen și abajur din sticlă crăpată. Lumina soarelui aruncă dungi calde peste urme proaspete de încălțăminte care înaintează într-o curbă largă pe după rămășițele scârboasei tejghele a lui Ed și-n spațiul gol ocupat înainte de sobă, o chiuvetă și-un șir de rafturi pentru depozitare. Acolo unde odinioară era domeniul sacru al lui Ed, urmele dispar. O mișcare feroce a răvășit praful și nisipul, și ceva care nu este o pătură militară veche, deși ne-am dori să fi fost, zace în devălmășie lângă peretele din spate, jumătate în interiorul, jumătate în exteriorul unei bălți neregulate de lichid vâscos închis la culoare. Muște în delir planează deasupra și se așază pe balta întunecată. În colțul îndepărtat, o corcitură roșcovană cu blană încâlcită își înfige colții în articulația de carne și os ce iese din obiectul alb pe care-l ține între labele din față. Obiectul alb e un pantof sport, un tenis. Un tenis New Balance, mai exact. Mai exact, un tenis New Balance de copil, mărimea treizeci și cinci.

Ne vine să ne folosim puterea de-a zbura și să ne cărăm naibii de aici. Vrem să plutim afară prin acoperișul supus, să ajungem înapoi în aerul inofensiv, dar nu putem, trebuie să fim martori. Un câine

urât rontăie piciorul retezat al unui copil în vreme ce depune toate eforturile de-a scoate piciorul din tenisul New Balance alb. Spinarea costelivă a corciturii se arcuiește în jos și se întinde, umerii cu blană mătuită și capul îngust coboară, labele osoase din față strâng vârtos prada, trage trage trage, dar șireturile tenisului sunt legate – ghinionul potăii.

Cât despre acel ceva care nu este o veche pătură din surplusul armatei, în spatele unui vârtej de urme prăfuite și făgașe, în capătul îndepărtat al podelei, silueta ei palidă zace turtită și cu fața-n sus, cu jumătatea superioară ieșind din balta întunecată. Un braț se întinde flasc peste nisip; celălalt stă ridicat, sprijinit de perete. Degetele de la ambele mâini sunt strânse-n palmă. Părul aspru, blond-căpșună, cade moale pe lângă fața mică. Dacă ochii și gura afișează vreo expresie recognoscibilă, aceea este de ușoară surpriză. Acesta e un accident al firii; nu înseamnă nimic, căci alcătuirea chipului acestei copile o face să pară ușor surprinsă chiar și-n timp ce doarme. Vânătăi ca petele de cerneală și mâzgăleli de radieră i se întind pe pomeți, pe tâmple, pe gât. Un tricou alb purtând sigla celor de la Milwaukee Brewers și mânjit cu noroi și sânge uscat îi acoperă torsul de la gât la buric. Jumătatea de jos a corpului, palidă ca fumul mai puțin acolo unde e spuzită cu sânge, se întinde în balta întunecată, unde mușteleînnebunite planează și se așază. Piciorul ei stâng, gol și zvelt, cuprinde un genunchi zgâriat și se termină cu piscul unui tenis New Balance mânjit cu sânge, mărimea treizeci și cinci, cu șireturile legate cu nod dublu, cu vârful îndreptat spre tavan. Acolo unde ar trebui să fie perechea acestui picior e-un loc gol, căci șoldul ei drept se termină, brusc, într-un ciot zdrențuit.

Ne aflăm în prezența celei de-a treia victime a Pescarului, Irma Freneau, fetița în vârstă de zece ani. Undele de șoc stârnite de dispariția ei în după-amiaza zilei de ieri de pe trotuarul din fața magazinului video vor crește în forță și număr după ce Dale Gilbertson îi va găsi cadavrul, de acum în ceva mai mult de o zi.

Pescarul a luat-o de pe Chase Street și-a transportat-o – nu ne dăm seama cum – pe Chase Street și Lyall Road în sus, pe lângă 7-Eleven

și sala VFW, pe lângă casa în care Wanda Kinderling face spume și bea, pe lângă sclipitoarea navă spațială din sticlă a lui Goltz și dincolo de granița dintre oraș și zona agricolă.

Era în viață atunci când Pescarul a trecut-o pragul de lângă reclama Coca-Cola ciuruită. Trebuie să se fi zbătut, trebuie să fi strigat. Pescarul a dus-o la zidul din spate și-a redus-o la tăcere cu lovituri în față. Foarte probabil, a strangulat-o. I-a coborât corpul pe podea și i-a aranjat membrele. Cu excepția tenișilor New Balance albi, i-a scos toate hainele de la brâu în jos, chiloții, jeanșii, șortul, orice o fi purtat Irma atunci când a răpit-o. După care, Pescarul i-a tăiat piciorul drept. Folosind un soi de cuțit lung și cu lamă grea, și fără ajutorul unui satâr sau fierăstrău, a despicat carnea și osul până ce-a reușit să detașeze piciorul de restul corpului. Apoi, poate cu doar două sau trei lovituri vârtoase în gleznă, a retezat laba piciorului. A aruncat-o în lături așa cum era, încă încălțată cu tenisul alb. Laba piciorului Irmei nu era importantă pentru Pescar – lui nu-i trebuia decât piciorul.

Aici, prietenii mei, avem o *alunecare* în toată regula.

Trupul mic și inert al Irmei Freneau pare să se turtească de parcă ar vrea să se topească și să curgă printre scândurile putrede ale dușumelei. Muștele îmbătate zumzăie neabătute. Câinele continuă să încerce să-și scoată prada zemoasă din tenis. Dacă ar fi să-l readucem la viață pe Ed Gilbertson cel fără multă minte și să-l punem să stea lângă noi, ar cădea în genunchi și ar boci. Noi, pe de altă parte...

Noi nu suntem aici să bocim. Nu cum ar face-o Ed, în orice caz, cuprinși de-o rușine îngrozită, refuzând să credem că aceasta este realitatea. Ceva înspăimântător s-a petrecut în această baracă, iar efectele și urmele acestui ceva plutesc peste tot în jurul nostru. Noi am venit să observăm, să trecem în revistă și să înregistrăm impresiile, imaginile reziduale, cele lăsate în coada de cometă a celor întâmplate. Acestea ne vorbesc prin toate aceste amănunte, prin urmare zăbovesc chiar dacă s-au consumat deja, prin urmare ne împresoară. O solemnitate adâncă, foarte adâncă, emană, din scenă, iar această solemnitate

ne face umili. Fără ea, n-am înțelege nimic; marele mister ne-ar scăpa și noi am merge mai departe surzi și orbi, ignoranți ca porcii. Hai să încercăm să nu mergem mai departe ca niște porci. Trebuie să onorăm această scenă – mușchii, câinele care roade piciorul retezat, sărmanul corp palid al Irmei Freneau, enormitatea celor ce i s-au întâmplat – recunoscându-ne nimicnicia. Prin comparație, nu suntem nimic mai mult decât niște aburi.

O albină grasă intră nepăsătoare pe geamul fără sticlă aflat la doi metri de cadavrul Irmei, pe peretele lateral, și face un tur lent și explorator al părții din spate a barăcii. Suspendată sub aripile ei neclare, albina pare aproape prea grea ca să zboare, dar înaintează hotărâtă, cu ușurință și fără grabă, mișcându-se mult deasupra podelei însângerate într-un cerc larg. Mușchii, corcitura și Irma o ignoră.

Pentru noi însă, albina, care continuă să zboare satisfăcută în spatele camerei ororilor, a încetat să mai fie un motiv bine-venit de abatere a atenției și-a fost absorbită de misterul care ne înconjoară. E un detaliu al scenei, și și ea ne cere răspicat umilință și ne vorbește. Huruitul greoi și sfredelitor al aripilor sale pare să definească centrul exact al undelor sonore vălurite, de intensitate înaltă, produse de mușchii lacome: ca un cântăreț la un microfon în fața unui cor, albina controlează fundalul acustic. Sunetul se acumulează și ajunge la un punct grav. Când albina intră într-una din dârele de lumină galbenă ce pătrund prin peretele dinspre est, dungile ei strălucesc în negru și auriu, aripile fuzionează într-un evantai și insecta devine o minune complexă, suspendată în aer. Fata măcelărită se aplatizează pe scândurile dușumelei. Umilința noastră, senzația noastră de nimicnicie, înțelegerea noastră a gravității profund întipărite în această scenă ne relevă forțele și puterile ce ne depășesc capacitatea de înțelegere, a unui fel de măreție întotdeauna prezentă și activă, dar perceptibilă numai în momente precum acesta.

Am fost onorați, însă onoarea e insuportabilă. Albina zumzăitoare dă ocol înapoi spre fereastra din spate și trece într-o altă lume, și, urmându-i exemplul, o luăm și noi din loc, ieșind pe fereastră, în lumina soarelui, sus în văzduh.

Miroase a căcat și urină la căminul de bătrâni Maxton; senzația fragilă și instabilă de *alunecare* de la casa dezaxată de la nord de Autostrada 35; bâzâitul mușteloi și balta de sânge de la fosta Ed's Eats. Ah! Pfui! Chiar nu există vreun loc în French Landing, ne-am putea întreba, unde să fie ceva frumos dincolo de suprafață? Unde ce-i în mână nu-i minciună, ca să zicem așa?

Răspunsul scurt: nu. French Landing ar trebui să poarte la fiecare punct de intrare indicatoare rutiere mari care să spună: ATENȚIE! ALUNECARE ÎN DESFĂȘURARE! TRECEȚI PE RISCUL VOSTRU!

Magia care acționează aici este Magia Pescarului. A făcut din „plăcut" un lucru măcar temporar perimat. Dar noi putem merge într-un loc *mai* plăcut, iar dacă putem, probabil că ar trebui s-o facem, fiindcă avem nevoie de-o pauză să ne tragem sufletul. Poate că nu vom reuși să scăpăm de *alunecare*, însă cel puțin putem vizita locuri unde nimeni nu se cacă în pat sau nu sângerează pe podea (cel puțin nu încă).

Așadar, albina merge pe drumul ei, iar noi pe al nostru; drumul nostru ne duce spre sud, pe deasupra altor păduri care își emană mireasma de viață și oxigen – un aer ca acesta nu mai există, cel puțin nu în lumea asta – și apoi din nou în civilizație.

Porțiunea aceasta de oraș se numește Libertyville, nume pe care i l-a dat Consiliul Local din French Landing în 1976. N-o să vă vină să credeți, dar Ed Gilbertson cel pântecos, Regele Hotdogilor în persoană, a fost membru al acelui grup bicentenar de părinți ai orașului; acelea au fost zile ciudate, maica mea, zile într-adevăr ciudate. Nu la fel de ciudate ca acestea, totuși; în French Landing, acestea sunt Zilele Pescarului, nestatornicele zile ale alunecării.

Străzile din Libertyville au nume pe care adulții le găsesc colorate, iar copiii, dureroase. Unii dintre cei din urmă se știe că numesc zona aceasta de oraș Popoville. Haideți să coborâm acum prin dulcele aer al dimineții (deja se încălzește; va fi cu siguranța o zi demnă de Sărbătoarea Căpșunelor). Trecem încet și fără zgomot pe deasupra Camelot Street, lăsăm în urmă intersecția Camelot cu Avalon și-o luăm

de-a lungul Avalon spre Calea Domniței Marian. De pe Domnița Marian înaintăm spre – să fie de mirare? – Aleea Robin Hood.

Aici, la numărul 16, o drăgălașă căscioară în stil Cape Cod care pare perfectă pentru Cuviincioasa-Familie-Muncitoare-În-Drum-Spre-Mai-Bine, găsim un geam de la bucătărie deschis. Se simte miros de cafea și pâine prăjită, o minunată combinație de miresme care sfidează alunecarea (măcar de n-am ști cum stau de fapt lucrurile; măcar de n-am fi văzut câinele făcându-și mendrele, mâncând un picior dintr-un tenis așa cum un copil ar mânca un hotdog direct din chiflă) și urmăm aroma înăuntru. E plăcut să fii invizibil, nu-i așa? Să observi în tăcerea noastră divină. Măcar de-ar fi puțin mai al naibii de neliniștitor ce ne-au văzut ochii divini! Dar asta-i o divagație. Acum suntem prinși în horă, la bine și la rău, și-am face bine să ne vedem mai departe de treabă. E păcat să irosești lumina zilei, cum zic oamenii în partea asta de lume.

Aici, în bucătăria de la numărul 16, este Fred Marshall, a cărui fotografie onorează în prezent afișul cu Vânzătorul Lunii din sala de prezentare de la Echipamente Agricole Districtul French. Fred a mai fost numit și Angajatul Anului în trei din ultimii patru ani (acum doi ani, Ted Goltz i-a dat premiul lui Otto Eisman, doar ca să scape de monotonie), iar când el își face meseria nimeni nu radiază mai mult farmec, personalitate sau totală *cumsecădenie*. Voiați ceva plăcut? Doamnelor și domnilor, vi-l prezentăm pe Fred Marshall!

Numai că acum zâmbetul său încrezător nu se vede, iar părul său, întotdeauna bine pieptănat la serviciu, n-a văzut încă pieptenul. Poartă un șort Nike și-un tricou cu mâneci tăiate în locul obișnuitei sale uniforme kaki perfect călcate și-al cămășii sport. Pe polița mobilei de bucătărie se află exemplarul familiei Marshall al ziarului *La Riviere Herald*, deschis la o pagină interioară.

Fred are în ultima vreme destule probleme pe cap – sau, mai degrabă, soția lui, Judy, are probleme, iar ce-i al ei e și al lui, așa a spus preotul când i-a unit în sfânta taină a cununiei –, iar ceea ce citește nu-l ajută deloc să se simtă mai bine. Nici pe departe. E continuarea articolului de pe prima pagină și, desigur, autorul e mult

iubitul scormonitor în rahat Wendell „PESCARUL ÎNCĂ ÎN LIBERTATE" Green.

Continuarea e-o recapitulare ca la carte a primelor două crime (*Oribil și Tot Mai Oribil*, așa se gândește Fred la ele) și, în timp ce citește, Fred își îndoaie mai întâi piciorul stâng sub el și-apoi pe cel drept, întinzându-și mușchii aceia atât de importanți ai coapselor și pregătindu-se pentru alergarea de dimineață. Ce-ar putea fi mai anti-alunecare decât o alergare de dimineață? Ce-ar putea fi *mai plăcut?* Ce-ar putea strica un început așa minunat al unei zile așa frumoase în Wisconsin?

Păi, ce ziceți de asta:

Visurile lui Johnny Irkenham erau destul de simple, potrivit tatălui său îndurerat. [Tată îndurerat, își zice Fred, întinzându-se și închipuindu-și-l pe fiul său dormind la etaj. *Doamne Dumnezeule, ajută-mă să nu ajung niciodată un tată îndurerat.* Neștiind, desigur, că în scurt timp va trebui să-și asume acest rol.] *„Johnny voia să se facă astronaut", a zis George Irkenham, un zâmbet luminându-i pentru puțin timp chipul epuizat. „Asta, firește, atunci când nu avea să stingă incendii ca membru al detașamentului de pompieri din French Landing sau să lupte cu criminalitatea ca membru al Asociației Americane a Dreptății."*

Aceste visuri neprihănite s-au sfârșit într-un coșmar pe care nu ni-l putem închipui. [Dar sunt sigur c-o să încerci, își zice Fred, începând acum să facă exerciții de ridicare pe vârfuri.] *La începutul acestei săptămâni, corpul lui dezmembrat a fost descoperit de către Spencer Hovdahl din Centralia. Hovdahl, un fost ofițer de credite la First Farmer State Bank, examina o fermă abandonată din French Landing deținută de John Ellison, care locuiește într-un district vecin, în intenția de-a iniția procedurile de repunere în posesie. „De la început nu voiam să mă aflu acolo", i-a spus Hovdahl reporterului nostru. „Dacă urăsc ceva, urăsc chestiile astea de repunere în posesie.* [Așa cum îl cunoaște pe Spencer Hovdahl, Fred are foarte mari îndoieli că „chestii" a fost cuvântul pe care l-a folosit.] *Mi-am dorit și mai puțin să mă aflu acolo după ce am intrat în cotețul găinilor. E șubred și gata să se dărâme, și*

n-aș fi intrat dacă nu auzeam zumzetul albinelor. Am crezut c-ar putea fi un stup acolo. Albinele sunt o pasiune de-a mea și eram curios. Domnul să m-ajute, cât eram de curios. Sper să nu mai fiu curios niciodată."

În cotețul găinilor a găsit corpul lui John Wesley Irkenham, în vârstă de șapte ani. Cadavrul fusese dezmembrat și bucățile de carne atârnate în lanțuri prinse de grinzile putrede ale cotețului. Chiar dacă șeful poliției Dale Gilbertson n-a vrut nici să confirme, nici să infirme, surse de încredere din cadrul poliției din La Riviere spun că torsul, coapsele și fesele fuseseră mușcate...

Bun, asta-i ajunge lui Fred, toată lumea la dușuri. Închide ziarul dintr-o mișcare sigură și-l azvârle cât e polița de lungă, până la cafetiera Mr. Coffee. Pentru Dumnezeu, niciodată nu tipăreau chestii din astea în ziar când *el* era copil. Și de ce Pescarul, pentru numele lui Dumnezeu? De ce trebuiau să-i dea fiecărui monstru o poreclă cu șpil, să transforme un tip de teapa celui care a făcut asta în Celebritatea Descreierată a Lunii?

Evident, nimic de genul ăsta nu s-a întâmplat vreodată când el avea vârsta lui Tyler, dar principiul... blestematul *principiu* al problemei...

Fred își termină exercițiile de ridicat pe vârfuri, amintindu-și să poarte o discuție cu Tyler. Îi va veni mai greu decât discuția scurtă pe care au avut-o despre de ce i se întărește uneori trebușoara, dar trebuie s-o facă fără doar și poate. *Sistemul amicilor*, îi va spune Fred. *Acum va trebui să rămâi alături de amicii tăi, Ty. Să nu mai umbli haihui de capul tău o vreme, bine?*

Și totuși, gândul că Ty chiar ar putea fi ucis i se pare îndepărtat lui Fred; e-un subiect de documentare dramatice la televizor sau poate a unui film de Wes Craven. Să-i spunem *Scream 4: Pescarul*. De fapt, nu s-a făcut oare un film cam în ideea asta? Un tip îmbrăcat în impermeabil de pescar umblând de colo-colo și omorând adolescenți cu un cârlig? Poate, dar nu copii mici, nu *copilași* ca Amy St Pierre și Johnny Irkenham. Iisuse, lumea se ducea de râpă chiar sub ochii săi.

Părți ale corpului agățate de lanțuri într-un coteț de găini părăginit, asta-i partea care-l urmărește. Oare poate fi adevărat așa ceva?

Poate fi *aici*, chiar aici și-acum în țara lui Tom Sawyer–Becky Thatcher?

Ei, nu te mai gândi. E timpul să-ți începi alergarea.

Dar poate că ziarul s-a pierdut cumva în dimineața asta, gândește Fred, luându-l de pe poliță și împăturindu-l până când seamănă cu o carte groasă în ediție de masă (Însă o parte din titlul de primă pagină îl acuză chiar și așa: PESCARUL ÎNCĂ ÎN LI). *Poate că ziarul, cumva, pur și simplu, știu eu, a ajuns de bună-voie drept în bătrânul tomberon de lângă casă.*

Da, bună idee. Pentru că Judy s-a comportat ciudat în ultima vreme, iar poveștile vibrante ale lui Wendell Green despre Pescar nu ajută cu nimic (*Torsul și coapsele mușcate*, își spune Fred în vreme ce străbate încet casa cufundată în tăcerea primelor ore ale dimineții spre ușă, *și dacă tot te-ai apucat, domnule chelner, cere-le să-mi taie o halcă sănătoasă și frumoasă de cur*). Ea citește obsesiv relatările din presă, fără a face vreun comentariu, însă lui Fred nu-i place felul smucit în care își mișcă ochii sau celelalte ticuri pe care le-a dezvoltat: atingerea neîncetată a buzei de sus cu limba, de pildă... și uneori, asta în ultimele două sau trei zile, i-a văzut limba ajungând până sus de tot și atingându-i despicătura chiar de sub nas, o ispravă care i s-ar fi părut imposibilă dacă n-ar fi revăzut-o aseară, în timpul știrilor locale. Se duce la culcare din ce în ce mai devreme și uneori vorbește în somn – cuvinte stranii, îngălate, care nu par să aparțină limbii engleze. Uneori, când i se adresează, ea nu-i răspunde, se uită doar în gol, cu ochii căscați, mișcând mărunt din buze, frământându-și palmele (pe dosul lor au început să apară crestături și zgârieturi, chiar dacă își taie regulat foarte scurt unghiile).

Ty a observat și el ciudățeniile exagerate ale mamei sale. Sâmbătă, în timp ce tatăl și fiul prânzeau împreună – Judy era la etaj, unde trăgea un lung pui de somn, unul dintre multele, altă nouă abatere de la normalitate – băiatul a întrebat brusc, din senin:

– Care-i problema cu mama?

– Ty, nu e nicio problemă cu...

– Ba *este!* Tommy Erbter zice că-n ultimele zile îi mai lipsește o cola ca să fie un Happy Meal complet.

Și oare nu lipsise decât puțin să se întindă peste supa de roșii și sandviciurile cu brânză prăjită și să-i tragă o scatoalcă fiului său? Singurului său fiu? Bunului și bătrânului Ty, care nu era decât îngrijorat? Domnul să-l apere, ba bine că nu.

În fața ușii, în capătul potecii de ciment care duce la stradă, Fred începe să alerge încet pe loc, inspirând adânc de câteva ori, făcându-și rezerva de oxigen pe care o va folosi în curând. De obicei, aceasta e cea mai bună parte din zi (dacă se face abstracție, desigur, de momentele când el și Judy fac dragoste, iar în ultima vreme asta s-a întâmplat dureros de rar). Îi place senzația – *știința* – faptului că poteca aceasta ar putea fi începutul drumului spre oriunde, că ar putea porni de-aici, din cartierul Libertyville al French Landingului, și să ajungă în New York... În San Francisco... În Bombay... În trecătorile din *munții Nepalului. Fiecare pas făcut dincolo de ușa cuiva face o invitație lumii* (poate chiar universului), iar ăsta e un lucru pe care Fred Marshall îl înțelege intuitiv. El vinde tractoare John Deere și cultivatoare Case, da, s-a *înțeles* asta, însă imaginația nu-i lipsește cu desăvârșire. Când el și Judy erau studenți la UW-Madison, primele lor întâlniri aveau loc la cafeneaua din apropierea campusului, un refugiu cu jazz, espresso și poezie numit Chocolate Watchband. N-ar fi complet deplasat să spunem că se îndrăgostiseră pe fondul sonor al bețivilor furioși declamând operele lui Allen Ginsberg și Gary Snyder în difuzoarele ieftine, dar delicios de zgomotoase din Chocolate Watchband.

Fred mai inspiră o dată adânc și își începe alergarea. Pe Aleea Robin Hood în jos spre Calea Domniței Marian, unde-i face cu mâna lui Deke Purvis. Deke, în halat și șlapi, tocmai culege de pe jos, din veranda sa, porția zilnică de mefiență a lui Wendell Green. Apoi intră pe Avalon Street, grăbind acum puțin pasul, arătându-și călcâiele dimineții.

Totuși, nu-și poate alunga grijile.

Judy, Judy, Judy, gândește cu vocea lui Cary Grant (o glumiță care și-a pierdut de mult hazul pentru iubirea vieții sale).

Sunt bolboroselile de când doarme. E felul în care își rotește ochii. Și să nu uităm momentul (doar acum trei zile) când a urmărit-o până în bucătărie și ea nu era acolo – se dovedise că era *în spatele* lui, coborând scările, iar *cum* a făcut asta i se pare mai puțin important decât *de ce* a făcut-o, să se furișeze sus pe scările din spate și-apoi să coboare bocănind pe cele din față (pentru că asta trebuie să fi făcut; e singura modalitate la care se poate gândi). Mai sunt atingerile și mângâierile constante pe care le face cu limba. Fred știe unde duc toate acestea: Judy se comportă ca o femeie înspăimântată. Asta se întâmplă încă de *dinainte* ca Amy St Pierre să fie omorâtă, așa că nu poate fi din cauza Pescarului, sau nu *întru totul* din cauza Pescarului.

Dar mai e o problemă și mai mare. Până acum două săptămâni, Fred v-ar fi spus că soția lui n-are nici măcar un singur oscior de teamă în corp. Poate că are doar un metru cincizeci și cinci („Hei, ajungi până la genunchiul unui purice", zisese bunica lui Fred când făcuse cunoștință cu logodnica nepotului său), însă Judy are o inimă de leu, are inima unui războinic viking. Asta nu-i o gogomănie, nici o exagerare, nici o licență poetică: este purul adevăr așa cum îl vede Fred, și tocmai contrastul dintre ceea ce știa înainte și ceea ce vede acum e lucrul care-l sperie cel mai tare.

De pe Avalon intră în goană pe Camelot, traversând intersecția fără să se uite după mașini, alergând mai repede ca de obicei, aproape sprintând în loc să facă jogging. Își amintește ceva ce s-a întâmplat cam cu o lună după ce au început să iasă împreună.

Ca de obicei, se duseseră la Chocolate Watchband, numai că acum după-amiaza, ca să asculte un cvartet de jazz care chiar se descurcase binișor. Nu că ar fi ascultat ei cine știe cât, după cum își dă seama acum Fred; mai mult îi vorbise lui Judy despre cât de puțin îi plăcea să urmeze cursurile Colegiului de Agricultură și Zootehnie (Mu-U, îi ziceau îngâmfații de la Litere și științe) și cât de puțin îi plăcea nerostita părere a familiei sale cum că, după absolvire, se va întoarce acasă și-l va ajuta pe Phil să aibă grijă de ferma familiei din French

Landing. Ideea de a-şi petrece viaţa în jug cu Phil îi provoca lui Fred o mare tristeţe.

Ce-ţi doreşti, atunci? întrebase Judy. Ţinându-i mâna pe masă, o lumânare arzând într-un borcan de jeleu, formaţia de jazz de pe scenă cântând o improvizaţie suavă numită *I'll Be There for You.*

Nu ştiu, spusese el, *dar îţi zic un lucru, Jude, ar fi trebuit să mă fi înscris la Administrarea Afacerilor, nu la Mu-U. Mă pricep mult mai bine la vânzare decât la plantare.*

Atunci, de ce nu te transferi?

Pentru că familia mea crede...

Nu familia ta îţi va trăi viaţa, Fred, ci tu.

E uşor să vorbeşti, îşi aminteşte că şi-a zis, dar apoi s-a întâmplat ceva pe drumul de întoarcere în campus, ceva atât de uimitor şi dincolo de puterea sa de înţelegere a modului în care trebuie să meargă lucrurile în viaţă, încât îl umple de mirare chiar şi acum, după aproape treisprezece ani.

Continuând să vorbească despre viitorul lui şi despre viitorul lor împreună. (*Aş putea fi o soţie de fermier*, zisese Judy, *dar numai dacă soţul meu vrea într-adevăr să fie fermier.*) Adânciţi în asta. Lăsându-şi picioarele să-i poarte fără a le păsa cine ştie cât unde se aflau. Şi-apoi, la intersecţia lui State Street cu Gorham, un scrâşnet de frâne şi un bang metalic asurzitor le întrerupseseră conversaţia. Fred şi Judy întorseseră privirea şi văzuseră o camionetă Dodge care tocmai tamponase o furgonetă Ford cu ani buni la activ.

Din furgoneta care intrase cât se poate de clar în indicatorul de oprire de la capătul lui Gorham Street cobora un bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat într-un costum maroniu de om ajuns la vârsta mijlocie. Părea în egală măsură speriat şi zdruncinat, iar Fred credea că pe bună dreptate; bărbatul care se apropia de el dinspre camionetă era tânăr, corpolent (Fred îşi amintea în mod special pântecele care i se răsfrângea peste betelia jeanşilor) şi ţinea în mână un levier. *Cretin fără minte ce eşti!* strigă tânărul corpolent. *Uite ce mi-ai făcut cu camioneta! Asta-i maşina lu' tata, cretin afurisit!*

Costum-de-Vârstă-Mijlocie s-a dat îndărăt, cu ochii căscați, cu mâinile ridicate, Fred urmărind fascinat scena din fața magazinului Rickman's Hardware, spunându-și: *O, nu, domnule, proastă idee. Nu dai înapoi când ai de-a face cu un tip ca ăsta, mergi către el, chiar și-așa nebun cum e. Îl provoci – nu vezi că-l provoci?* Atât de fascinat că nu și-a dat seama că mâna lui Judy nu mai era într-a sa, ascultând cu un soi de prestiință bolnăvicioasă cum domnul Costum-de-Vârstă-Mijlocie, continuând să dea înapoi, bolborosea cum că-i pare rău... că-i numai și numai vina lui, nu s-a uitat, nu s-a gândit... hârtii de asigurări... Banca Rurală... să deseneze o schiță... să cheme un polițist ca să ia declarații...

Și în tot acest timp, tânărul corpolent înainta, lovind cu capătul levierului în palmă, fără să-l asculte. Acolo nu era vorba de asigurare sau despăgubire; acolo era vorba despre cum domnul Costum-de-Vârstă-Mijlocie îl speriase ca toți dracii în vreme ce nu făcea decât să-și vadă liniștit de drum și de treburile sale și să-l asculte pe Johnny Paycheck cântând *Take This Job and Shove It*. Tânărul corpolent avea de gând să încaseze și el un mic cec de răzbunare[1] pentru c-a fost speriat ca toți dracii și zdruncinat la volan de i-a sunat apa-n cap... trebuia să încaseze ceva, cât de puțin, pentru că mirosul celuilalt bărbat îl atâța, mirosul ăla galben ca pișatu' de teamă și lipsă înnăscută de apărare. Era o situație ca-n bancul cu iepurele și câinele de la fermă și, cât ai clipi, iepurele a rămas fără niciun pic de loc unde să mai bată în retragere; domnul Costum-de-Vârstă-Mijlocie era lipit de furgoneta sa și, într-o clipă, levierul avea să înceapă să fluture în aer și sângele avea să-nceapă să se-mprăștie.

Numai că *n-a fost* pic de sânge și nici măcar o singură fluturare prin aer, pentru că, pe nepusă masă, Judy DeLoius s-a aflat acolo, mare cât să ajungă la genunchiul unui purice, dar stând între ei, uitându-se netemătoare în sus la fața roșie a tânărului corpolent.

Fred a clipit, întrebându-se cum, pentru numele lui Dumnezeu, ajunsese ea acolo atât de repede. (Mult mai târziu, va simți exact

[1] Aluzie la numele cântărețului amintit, Johnny Paycheck, unde *pay-check* înseamnă „cec de salariu" (n. tr.).

același lucru când o va urma până în bucătărie doar ca să audă bocănitul egal al pașilor ei coborând pe scările din față.) și apoi? Apoi Judy l-a plesnit pe tânărul corpolent peste brat! *Pleosc!* l-a plesnit drept peste bicepsul cărnos, lăsându-și amprenta albă a palmei pe carnea pistruiată și arsă de soare sub mâneca tricoului albastru rupt al individului. Fred a văzut-o, dar nu i-a venit să-și creadă ochilor.

Termină cu asta! a strigat Judy în sus spre fața surprinsă și începând-să-fie-zăpăcită a lui tânărului corpolent. *Pune-l jos și termină odată! Nu fi prost! Vrei să ajungi la închisoare pentru o reparație care valorează doar șapte sute de dolari? Pune-l jos! Revino-ți în fire, uriașule! Pune... chestia... aia... JOS!*

A urmat o secundă în care Fred a fost cât se poate de convins că tânărul corpolent va lăsa oricum levierul jos, dar drept în căpșorul frumușel al iubitei sale. Însă Judy nici n-a clipit, ochii ei nu s-au dezlipit nicio clipă de ochii tânărului cu levierul, care o domina cu cel puțin treizeci de centimetri și probabil c-o depășea în greutate cu vreo nouăzeci de kilograme. Cu siguranță, în ziua aceea Judy n-a emanat niciun miros galben de urină de teamă; limba ei n-a atins deloc agitată buza superioară și despicătura de sub nas; ochii ei scăpărători erau neabătuți.

Și, după încă un moment, tânărul corpolent a lăsat levierul jos.

Fred nu-și dăduse seama că în jur se adunaseră o mulțime de gură-cască până când nu auzise ropotul spontan de aplauze al celor, poate, treizeci de privitori. S-a alăturat și el, niciodată mai mândru de ea ca în clipa aceea. Și, pentru prima dată, Judy a părut înfiorată. A rămas însă locului, înfiorată sau nu. I-a adus pe cei doi laolaltă, trăgându-l pe domnul Costum-de-Vârstă-Mijlocie în față de un brat și silindu-i pur și simplu să-și dea mâna. Când au sosit polițiștii, tânărul corpolent și domnul Costum-de-Vârstă-Mijlocie ședeau umăr la umăr pe bordură, studiindu-și reciproc hârtiile de asigurare. Caz închis.

Fred și Judy și-au continuat drumul spre campus, ținându-se iar de mână. Cale de două cvartale, Fred n-a scos o vorbă. Era oare copleșit de admirație pentru ea? Bănuia acum că da. În cele din urmă, a zis: *A fost incredibil.*

Ea i-a aruncat o privire scurtă și stânjenită, un zâmbet scurt și la fel de stânjenit. *Ba n-a fost*, a zis. *Dacă vrei să-i spui cumva, spune-i spirit de bun cetățean. L-am văzut pe tipu' ăla pregătindu-se să se-arunce singur în pușcărie. Nu voiam să se întâmple asta. Sau să pățească ceva celălalt.*

Și totuși, această ultimă remarcă a făcut-o aproape ca pe-un ultim gând, iar Fred i-a simțit pentru întâia oară nu doar curajul, ci și sufletul ei neabătut de viking. Trecuse de partea tânărului corpolent pentru că... păi, pentru că celălalt individ se temea.

Dar nu ți-a fost teamă? a întrebat-o el. Încă era atât de uluit de cele văzute, încât nu-i trecuse prin minte – deocamdată – că ar trebui să-i fie puțin rușine; în definitiv, cea care luase atitudine în locul lui fusese tocmai iubita sa, iar asta nu era deloc conform Evangheliei după Hollywood. *Nu ți-a fost teamă că, în focul momentului, tipul cu levierul îți va trage una?*

În ochii lui Judy apăruseră nedumerirea. *Nici nu mi-a trecut prin cap*, a zis.

Camelot se lărgește într-un târziu în Chase Street, unde se vede o frântură mică și plăcută din Mississippi în zile senine ca aceasta, însă Fred nu merge atât de departe. Se întoarce din punctul cel mai înalt al Liberty Hights și pornește înapoi pe unde a venit, cu tricoul acum leoarcă de sudoare. De obicei, alergarea îl face să se simtă mai bine: nu însă și azi, cel puțin nu încă. Neînfricata Judy din după-amiaza aceea de la intersecția lui State cu Gorham seamănă atât de puțin cu Judy cea cu privire rătăcită și uneori detașată de orice care locuiește acum în casa sa – Judy cea care trage pui de somn după pui de somn și care-și frământă mâinile –, încât Fred chiar a discutat cu Pat Skarda despre asta. Ieri se întâmplase asta, când doctorul a venit la Goltz's să se uite la mașinile de tuns iarba cu șa.

Fred îi arătase vreo două, o Deere și o Honda, s-a interesat ce-i mai face familia, apoi a întrebat (nepăsător, a sperat): *Hei, doctore,*

spune-mi ceva: crezi că e posibil ca o persoană să înnebunească așa, pur și simplu? Fără niciun semn, adică?

Skarda îi aruncase o privire tăioasă care lui Fred chiar îi plăcuse. *E vorba de un adult sau de un adolescent, Fred?*

Păi, nu e vorba de nimeni, *de fapt.* Un râset mare, din tot sufletul – neconvingător pentru propriile-i urechi și, judecând după privirea lui Skarda, nu prea convingător nici pentru el. *De nimeni* real, *în orice caz. Dar, ipotetic vorbind, să zicem un adult.*

Skarda căzuse pe gânduri, apoi clătinase din cap. *Sunt puține lucruri general valabile în medicină și există și mai puține în* psihiatrie. *Astea fiind zise, trebuie să-ți spun că mi se pare foarte puțin probabil ca o persoană să „Înnebunească așa, pur și simplu". S-ar putea să fie o trecere foarte rapidă, însă e vorba totuși de-o trecere. Auzim cum se spune „lui cutare sau cutare i-a sărit o doagă", însă asta se-ntâmplă rareori. Disfuncția mentală – comportamentul nevrotic sau psihotic – cere timp pentru a se dezvolta și, de obicei, există semne prevestitoare. Cum se mai simte mama ta în ultima vreme, Fred?*

Mama? O, hei, ea se simte bine. O duce pe roze.

Și Judy?

Îi luase o clipă ca să afișeze un zâmbet, dar imediat ce reușit, afișă unul mare de tot. Mare și sincer. *Judy? și ea o duce pe roze, doctore. Sigur că da. Pe zi ce trece.*

Cum să nu? Pe zi ce trece. Doar că manifestă câteva *semne*, atâta tot.

Poate or să treacă, își zice el. Endorfinele alea strașnice în sfârșit își fac treaba și, cât ai zice peșteț, lucrul ăsta pare plauzibil. Optimismul e-o stare mult mai normală pentru Fred, care nu crede în *alunecare*, și un zâmbet firav îi înflorește pe buze – primul din ziua aceasta. *Poate că semnele or să treacă. Poate că orice-ar fi în neregulă cu ea o să dispară la fel de repede cum a apărut. Poate că-i chiar, înțelegi, o chestie legată de ciclu. Ca sindromu' premenstrual.*

Doamne, dacă asta ar fi totul, ce *ușurare!* Până una-alta, trebuie să se gândească la Ty. Trebuie să poarte o discuție cu Tyler despre sistemul amicilor, pentru că, deși Fred nu crede în ceea ce Wendell

Green aparent încearcă să insinueze, că fantoma unui celebru canibal de la finele secolului și tântălău absolut pe nume Albert Fish[1] a apărut, din cine știe ce motiv, aici în ținutul Coulee, că *cineva* este fără doar și poate acolo și că acest cineva a ucis doi copilași și-a făcut lucruri de nedescris (cel puțin dacă nu ești Wendell Green, se pare) cadavrelor.

Torsul, coapsele și fesele mușcate, își zice Fred și aleargă mai repede, deși acum simte o înțepătură între coaste. Și totuși, asta merită a fi repetat: nu crede că aceste orori chiar îl pot atinge pe fiul său, și nu vede nici cum ar fi putut provoca starea lui Judy, dat fiind că ciudățeniile ei au început pe când Amy St Pierre era încă în viață, la fel și Johnny Irkenham, amândoi probabil jucându-se fericiți fiecare în curtea din spatele casei lui.

Poate una, poate alta... dar ajunge cu Fred și îngrijorările lui, bine? Haideți să ne ridicăm din preajma minții sale pline de griji și să ajungem înaintea lui înapoi la Aleea Robin Hood nr. 16 - haideți să mergem direct la sursa problemelor sale.

Fereastra dormitorului conjugal de la etaj e deschisă, iar draperia nu reprezintă, desigur, o opreliște; ne strecurăm drept prin ea, intrând odată cu briza și primele sunete ale zilei ce se trezește la viață.

Sunetele French Landingului trezindu-se la viață n-o trezesc pe Judy Marshall. Nu, ea stă cu ochii căscați încă de la ora trei, scrutând umbrele după nici ea nu știe ce, fugind de vise prea oribile ca să și le aducă aminte. Și totuși, își aduce aminte *unele* lucruri, oricât de puțin și-ar dori asta.

- Am văzut iar ochiul, rostește ea în camera goală. Limba îi iese din gură și, fără ca Fred să fie prin preajmă ca s-o vadă (ea știe că o urmărește; o fi ea îngrozită, însă nu e *proastă)*, nu mângâie doar despicătura de sub nas, ci o *acoperă* cu o mișcare amplă, ca un câine care-și linge chioampele după un bol de resturi. E-un ochi roșu. Ochiul *lui*. Ochiul Regelui.

[1] *Fish* - „pește", de unde și porecla Pescarul (n. tr.).

Ridică privirea la umbrele copacilor de afară. Dănțuiesc pe tavan, alcătuind siluete și fețe, siluete și fețe.

– Ochiul Regelui, repetă, iar acum începe trucul cu mâinile: se frământă și se răsucesc și se strâng și apasă. Abbalah! Vulpile-n vizuini! Abbalah-dun, Regele Purpuriu! Șobolanii-n văgăuni! Abbalah Munșun! Regele e-n Turnul lui, mănâncă pâine și miere! Spărgătorii-s în subsol, fac bani bătând fiere!

Clatină capul dintr-o parte în cealaltă. O, vocile astea, din întuneric ies ele, și uneori se trezește cu o imagine arzând în spatele ochilor, imaginea unui necuprins turn stratificat înălțându-se în mijlocul unui câmp de trandafiri. Un câmp de sânge. Apoi încep vorbele, vorbirea în limbi, declarativ, cuvinte pe care nu le înțelege, darămite să le controleze, un flux amestecat de engleză și păsărească.

– Târâș, târâș, târâș, zice ea. Micuții se târăsc pe piciorușele-nsângerate... o, pentru numele lui Hristos, n-o să înceteze asta niciodată?

Limba îi țâșnește afară din gură și-o linge pe vârful nasului; pentru o clipă, nările îi sunt înfundate de propria-i salivă, iar capul îi bubuie

...Abbalah, Abbalah-dun, Can-tah Abbalah...

de cuvintele alea străine și teribile, de imaginile alea teribile și îngemănate ale Turnului și-ale peșterilor arzătoare de dedesubt, peșteri prin care micuții se târăsc cu picioare însângerate. Mintea stă să-i plesnească de câte sunt și numai un singur lucru le va face să se oprească, există o singură cale de-a avea pace.

Judy Marshall se ridică în capul oaselor. Pe măsuța de lângă ea e-o veioză, un exemplar al celui mai recent roman de John Grisham, un carnețel (cadou de ziua ei din partea lui Ty, fiecare pagină purtând antetul IATĂ ÎNCĂ O IDEE MINUNATĂ DE-A MEA!) și un pix pe care e imprimat LA REVIERE SHERATON.

Judy apucă pixul și mâzgălește în carnețel.

Niciun Abbalah niciun Abbalah-dun niciun Turn niciun Spărgător niciun Rege Purpuriu doar vise astea-s doar visele mele

E suficient, însă obiectele de scris sunt de asemenea drumuri spre oriunde și, înainte să poată dezlipi vârful acestuia din carnețelul aniversar, mai scrie un rând:

Casa întunericului e intrarea în Abbalah intrarea în iad șeol Munșun toată lumile și spiritele astea

Ajunge! Bunule și milostivule Dumnezeu, ajunge! Și ce-i mai rău: Dar dacă totul începe să aibă sens?

Aruncă pixul înapoi pe masă, unde se rostogolește până la piciorul veiozei și rămâne nemișcat. Apoi rupe pagina din carnețel, o mototolește și-o vâră în gură. Mestecă frenetic, nerupând-o, dar cel puțin morfolind-o până se îmbibă cu salivă, apoi o înghite. Preț de-o clipă îngrozitoare îi rămâne blocată în gât, dar apoi se desprinde din loc. Cuvintele și lumile dau înapoi, și Judy cade din nou pe perne, epuizată. E palidă la față și transpirată, are ochii umflați de lacrimi nevărsate, însă umbrele mișcătoare de pe tavan nu i se mai pare că seamănă cu niște fețe – fețele copiilor care se târăsc, ale șobolanilor în văgăuni, vulpi în vizuini, ochiul Regelui, Abbalah-Abbalah-dun! Acum sunt din nou doar umbrele copacilor. Ea este Judy DeLois Marshall, soția lui Fred, mama lui Ty. Acesta e Libertyville, acesta e French Landing, acesta e districtul French, acesta e Wisconsin, aceasta e America, aceasta e emisfera nordică, aceasta e lumea, și altă lume în afară de aceasta nu există. Fă să fie așa.

Ah, fă să fie așa.

Ochii i se închid și, când recade complet în somn, noi străbatem camera spre ușă, dar, cu puțin înainte să ajungem acolo, Judy Marshall mai spune un lucru – îl spune pe când trece granița somnului.

– Burnside nu-i numele tău. Unde-i văgăuna ta?

Ușa dormitorului e închisă, așa că noi folosim gaura cheii, trecând prin ea ca o șoaptă. Mergem de-a lungul holului, trecând pe lângă poze cu familia lui Judy și cu a lui Fred, inclusiv o fotografie cu ferma familiei Marshall unde Fred și Judy au petrecut o îngrozitoare, dar din fericire scurtă perioadă nu cu mult după ce s-au căsătorit. Vreți un sfat bun? Să nu-i vorbiți lui Judy Marshall despre fratele lui Fred,

Phil. Numai să nu-i daţi apă la moară, cum ar spune fără doar şi poate George Rathbun.

Camera de la capătul holului nu are gaură de cheie, aşa că ne strecurăm pe sub ea ca o telegramă şi intrăm într-o cameră pe care o recunoaştem imediat ca fiind a unui băiat: ne dăm seama după mirosurile amestecate de şosete sport murdare şi unguent pentru picioare. E-o cameră mică aceasta, însă pare mai mare decât a lui Fred şi Judy din cealaltă parte a holului, foarte probabil pentru că lipseşte izul de anxietate. Pe pereţi sunt postere cu Shaquille O'Neal, Jeremy Burnitz, echipa Milwaukee Bucks de anul trecut... Şi idolul lui Tyler Marshall, Mark McGwire. Mark McGwire joacă la Cards, iar Cards sunt duşmanul, dar, la naiba, nu-i ca şi când Milwaukee Brewers chiar ar reprezenta o provocare pentru cineva. Echipele Brew au fost vecine în liga americană şi sunt tot vecine în naţională. Iar McGwire... păi, el e un erou, nu? E puternic, e modest şi poate arunca o minge de baseball cât vezi cu ochii. Până şi tatăl lui Tyler, care ţine doar cu echipe din Wisconsin, crede că McGwire e un tip straşnic. „Cel mai bun lovitor din istoria jocului", l-a numit după sezonul în care a strâns şaptezeci de tururi complete, iar Tyler, deşi în anul acela legendar nu era decât un ţânc, n-a uitat-o niciodată.

Tot pe peretele acestui băieţel care va fi în curând a patra victimă a Pescarului (da, a existat deja o a treia, după cum am văzut), la loc de cinste, chiar deasupra patului său, se află un poster care înfăţişează un castel mare şi întunecat la capătul unei pajişti lungi şi înnegurate. În partea de jos a posterului, pe care el l-a prins pe perete cu scotch (mama lui îi interzice categoric să folosească piuneze), stă scris REVENIŢI LA AULD SOD cu litere mari, verzi. Ty se gândeşte să-l ia de pe perete doar cât să decupeze partea asta. Nu-i place posterul pentru că ar manifesta vreun interes pentru Irlanda; lui, imaginea îi şopteşte despre alt loc, un loc aflat cu Totul Altundeva. E ca fotografia unui splendid regat legendar unde în păduri s-ar putea afla inorogi şi-n peşteri balauri. Nici vorbă de Irlanda; nici vorbă măcar de Harry Potter. Hogwarts e-un loc destul de plăcut pentru după-amiezile de vară, însă acesta e un castel din Regatul de cu Totul

Altundeva. E primul lucru pe care-l vede Tyler Marshall dimineața, ultimul lucru pe care-l vede seara și exact așa îi place să fie.

Stă ghemuit pe-o parte în chiloți, o virgulă umană cu păr blond închis ciufulit și-un deget mare aproape de gură, mai lipsind de fapt doar unu sau doi centimetri să fie supt. Visează - îi vedem pupilele cum se mișcă de la stânga la dreapta în spatele pleoapelor închise. I se mișcă și buzele... Șoptește ceva... Abbalah? Oare șoptește cuvântul mamei sale? Cu siguranță nu, dar...

Ne aplecăm mai aproape ca să ascultăm, dar înainte să putem auzi cât de cât ceva, un circuit din ceasul-radio roșu-strident al lui Tyler se încinge și, pe nepregătite, vocea lui George Rathbun umple încăperea, rechemându-l astfel pe Tyler din oricare ar fi fost visele care i se derulau sub chica aceea ciufulită.

- Oameni buni, tre' să m-ascultați acu', de câte ori v-am zis asta? Dacă nu știți de Mobilierul Fraților Henreid din French Landing și Centralia, nu știți ce înseamnă mobila adevărată. Exact, vorbesc despre Frații Henreid, căminul Extazului Colonial. Seturi de living seturi de sufragerie seturi de dormitor, mărci celebre pe care le cunoașteți și în care aveți încredere precum La-Z-Boy, Breton Wood și Moosehead, PÂNĂ ȘI UN ORB VEDE CLAR CĂ FRAȚII HENREID ÎNSEAMNĂ CALITATE!

Ty Marshall râde încă dinainte să fi deschis complet ambii ochi. Îl adoră pe George Rathbun; George e sigur marfă.

Iar acum, fără a schimba măcar viteza de la reclama publicitară:

- Oameni buni, sunteți pregătiți pentru Gala Berarilor, n-așa? Mi-ați trimis ilustratele-alea cu numele, adresa și *el teléfono* vostru pe ele? Sper că da, pen'că la miezul nopții se închide concursul. Dacă ați uitat... pa și pusi!

Ty închide ochii la loc și rostește pe mutește același cuvânt de trei ori: *Căcat, căcat, căcat.* El *a uitat* să se înscrie, iar acum nu poate decât să spere că tatăl lui (care știe cât de uituc îi poate fi fiul) a ținut minte și l-a înscris el în concurs.

- Marele premiu? zice George. NUMAI ocazia ca tu sau persoana pre-fe-ra-tă din câte cunoașteți să fie băiatul sau fata de mingi a Echipei

Brew în tot campionatul Cincinnati. NUMAI ocazia să câştigaţi o crosă de baseball auto-gra-fi-a-tă de Richie Sexson, CHERESTEGIUL care ţine FULGERUL! Ca să nu mai pomenesc de cincizeci de locuri gratis de partea primei baze alături de mine, George Rathbun, Colegiul Ambulant al Cunoştinţelor despre Baseball din ţinutul Coulee. DA' DE CE Vă ZIC EU ASTA? Dacă a-ţi ratat înscrierea, e prea târziu pentru voi. Caz închis, joc terminat, trage-ţi fermoarul! O, ştiu de ce-am adus vorba de asta – ca să fiu sigur c-o să fiţi pe recepţie vinerea viitoare ca să vedeţi dacă rostesc NUMELE VOSTRU la radio!

Ty oftează. Nu sunt decât două şanse ca George să rostească la radio numele lui: una slabă şi niciuna. Nu că i-ar păsa cine ştie cât să fie băiat de mingi, îmbrăcat într-o uniformă Brewers lălâie şi să alerge prin faţa atâtor oameni în Miller Park, dar să aibă *propria crosă* a lui Richie Sexson, cherestegiul cu fulgerul... ce mişto ar fi asta!

Tyler se rostogoleşte din pat, miroase subsuorile tricoului de ieri, îl azvârle cât colo şi scoate altul din sertar. Tata îl întrebă uneori de ce-şi reglează alarma de deşteptare aşa *devreme* – în definitiv, e-n vacanţa de vară – şi Tyler nu pare să izbutească să-l facă să priceapă că fiecare zi e importantă, mai ales cele pline de căldură şi soare şi nicio responsabilitate clară. E ca şi când ar exista o voce mică în el care-l avertizează să nu irosească niciun minut, nici măcar unul singur, pentru că timpul nu aşteaptă.

Ceea ce George Rathbun spune mai departe alungă ultimele fuioare ale somnului din creierul lui Tyler – e ca un val de apă rece.

– Ce zici, Coulee, vrei să vorbim despre Pescar?

Tyler rămâne nemişcat, pe spinare trecându-i un fior rece şi-apoi coborându-i pe braţe. Pescarul. Un dezaxat care omoară copii... Şi îi *mănâncă*? Păi, a auzit şi el zvonul, în principal de la copiii mai mari de la terenul de baseball sau de la centrul de recreere French Landing, dar cine ar face ceva atât de scârbos? Canibalism, pfui!

Vocea lui George scade în intensitate.

– Acu' o să vă zic un mic secret, aşa că plecaţi urechea la unchiul vostru George.

Tyler șade pe pat, ținându-și tenișii de șireturi și plecând urechea la unchiul său George, așa cum i s-a cerut să facă. Pare ciudat să-l audă pe George Rathbun vorbind despre un subiect atât de... atât de *nesportiv*, însă Tyler are încredere în el. Nu George Rathbun a prezis că Badgers vor ajunge cel puțin în primii opt acum doi ani, când toată lumea zicea că vor fi scoși din competiție în prima rundă a Marelui Dans? Ba da. Caz închis, joc terminat, trage-ți fermoarul.

Vocea lui George scade și mai mult în intensitate, până la ceva ce aproape că e o șoaptă confidențială.

– Pescarul original, băieți și fete, Albert Fish, e mort și plecat dintre noi de șaizeci și șapte de ani și, din câte știu eu, n-a ajuns niciodată foarte departe la vest de New Jersey. *Mai mult*, probabil a fost un FAN AFURISIT AL YANKEE! AȘA CĂ FII PE PACE, COULEE! CAAALMEAZĂ-TE!

Tyler se relaxează, zâmbind, și începe să-și încalțe tenișii. Calmează-te, bine zis. E încă o zi, și mda, bine, mama lui a fost puțin cam dusă în ultima vreme, dar o să-și revină ea.

Haideți să plecăm pe nota asta optimistă – să facem ca maioneza și s-o tăiem, cum ar spune vajnicul George Rathbun. Și, că tot veni vorba de George, acea voce ubicuă a dimineților din ținutul Coulee, n-ar trebui oare să-i facem o vizită? Nu-i o idee rea. Haideți s-o facem chiar acum.

3

Ieșim pe geamul lui Tyler, plecăm din Libertyville, zburând spre sud, în diagonală, nemaizăbovind acum, ci bătând zdravăn din aripile astea bătrâne, zburând cu un țel în gând. Ne îndreptăm spre carnea heliografică a soarelui de dimineață devreme pe Părintele Apelor, dar și spre cea mai mare cutie de șase sticle din lume. Între ea și County Road Oo (i-am putea spune Nailhouse Row dacă am vrea; de-acum suntem deja cetățeni de onoare ai French Landingului) se

află un turn radio, cu becul de semnalizare din vârf acum invizibil în lumina puternică a acestei nou-născute zile de iulie. Simțim miros de iarbă și copaci și pământ care se încălzește și, pe măsură ce ne apropiem de turn, mai simțim și aroma spumoasă și dospită a berii.

Lângă turnul radio, în parcul industrial de pe partea estică a Peninsula Drive, se află o clădire mică de cărămidă arsă cu o parcare suficient de mare pentru șase mașini și duba de patrulă a districtului, un Ford Econoline decrepit vopsit într-un roz-candel de măr. Pe măsură ce ziua se scurge și după-amiaza face loc serii, umbrele cilindrice ale cutiei de șase sticle vor cădea mai întâi peste indicatorul de pe peluza cheală din fața drumului de acces, apoi peste clădire, apoi peste parcare. KDCU-AM, anunță indicatorul, VOCEA VOASTRĂ VORBITOARE ÎN ȚINUTUL COULEE. Peste asta, cu vopsea spray de-un roz aproape identic cu cel al dubei de patrulă, e scrisă o declarație ardentă: TROY IUBĂȘTE PĂ MARYANN! DA! Mai târziu, Howie Soule, mecanicul de la U-Crew, va curăța asta (probabil în timpul emisiunii Rush Limbaugh, care e transmisă prin satelit complet automatizată), dar pentru moment rămâne, spunându-ne ce trebuie să știm despre „iubărea" de provincie în centrul Americii. Se pare că, totuși, am găsit ceva plăcut.

Când ajungem, pe ușa laterală a stației iese un bărbat subțirel îmbrăcat în pantaloni Dockers kaki, o cămașă albă fără cravată din bumbac egiptean încheiată până la gât și bretele maronii (sunt la fel de subțiri ca și el, bretelele astea, și mult prea șmecheroase ca să fie numite suspensoare; suspensoarele sunt niște lucruri vulgare pe care le poartă doar creaturi precum Chipper Maxton și Sonny Heartfield, de la casa de pompe funebre). Individul acesta cu păr cărunt mai poartă și o pălărie fedora *foarte* rigidă, antică, dar foarte bine întreținută. Bentița ei maronie se potrivește cu bretelele. Poartă ochelari de aviator. Ocupă un loc pe iarba din stânga ușii, sub un difuzor ca vai de el din care se aude transmisia de acum: știrile locale. După asta vor veni informațiile agricole din Chicago, ceea ce înseamnă că are la dispoziție zece minute înainte să se așeze din nou în fața microfonului.

Privim cu o nedumerire crescândă cum scoate un pachet de țigări American Spirit din buzunarul cămășii și aprinde una cu o brichetă de aur. Cu siguranță, individul acesta elegant cu bretele, pantaloni Dockers și pantofi Bass Veejun nu poate fi George Rathbun. În minte, ne-am creat deja o imagine a lui George și este a unui tip foarte diferit de acesta. Cu ochiul minții vedem un individ cu o burtă uriașă atârnând peste betelia albă a pantalonilor ecosez (din cauza cârnăciorilor ălora de la stadion), un ten roșu ca praful de cărămidă (din cauza berilor ălora de la stadion, fără a mai pomeni de toate urletele alea la antrenorii mișei) și un gât scurt și gros (perfect pentru găzduirea corzilor ălora vocale de azbest). George Rathburn cel din imaginația noastră – și a întregului ținut Coulee, se înțelege de la sine – e un om cu ochi bulbucați, lat în cur, cu părul zburlit, cu plămâni încăpători, înghițitor de tablete Rolaids antiaciditate, șofer de Chevy, votant al republicanilor, un infarct ambulant și-o vistierie de picanterii sportive, înflăcărări nebunești, prejudecăți smintite și colesterol la cote înalte.

Individul de aici nu e individul din imaginație. Individul acesta are mișcări de dansator. Individul acesta e-un ceai cu gheață într-o zi toridă. E ferchez ca regele de pică.

Dar chiar asta-i partea comică, nu? ăhă. Gluma cu digeiul gras cu voce subțire, numai că întoarsă pe dos. Într-un sens absolut real, George Rathbun nici nu există. E un hobby în acțiune, o ficțiune în carne și oase și doar una dintre numeroasele personalități ale bărbatului costeliv. Cei de la KDCU îi cunosc numele adevărat și cred că înțeleg gluma (replica de încheiere fiind, desigur, marca lui George, chestia cu „până și un orb"), dar nu pricep nici jumătate din ea. Pricep exact o treime din ea, pentru că bărbatul în pantaloni Dockers și pălărie fedora de pai este, de fapt, patru oameni într-unul singur.

În orice caz, George Rathbun a fost salvarea postului KDCU, ultima stație de radio AM care a supraviețuit pe piața sălbatică a posturilor FM. Vreme de cinci dimineți pe săptămână, săptămână de săptămână, el a fost un El Dorado al perioadei când majoritatea

oamenilor pleacă la serviciu. Echipa-U (cum își spun ei) îl iubesc de-a dreptul la nebunie.

Deasupra lui, difuzorul continuă să pârâie:

– ...încă niciun indiciu, potrivit șefului poliției Dale Gilbertson, care a spus că reporterul Wendell Green de la *Herald* este „un răspândac al groazei rupt de realitatea locului, pe care-l interesează mai mult să vândă ziarul decât modul în care facem noi lucrurile în French Landing".

Între timp, în Arden, un incendiu a luat viața unui fermier în vârstă și a soției sale. Horst P. Lepplemier și soția sa, Gertrude, amândoi în vârstă de optzeci și doi de ani...

– Horst P. Lepplemier, zice sfrijitul, trăgând din țigară cu ceea ce pare a fi o mare satisfacție. Încearcă să repeți asta de zece ori, dobitocule.

La dreapta, în spatele lui, ușa se deschide din nou și, chiar dacă fumătorul încă se mai află direct sub difuzor, aude perfect ușa. Ochii din spatele ochelarilor de aviator sunt morți de când se știe, însă auzul îi e extrem de ascuțit.

Nou-venitul e palid la față și iese în soarele de dimineață clipind ca un pui de cârtiță tocmai scos din vizuină de lama unui plug. Capul i-a fost ras, cu excepția unei creste de indian ce-i străbate mijlocul craniului și-a unei codițe care pornește chiar de deasupra cefei și-i atârnă până la omoplați. Creasta a fost vopsită într-un roșu-aprins; codița e de-un albastru-electric. De lobul unei urechi i se leagănă un cercel sub formă de fulger care seamănă suspect de mult cu însemnul ofițerilor SS. Poartă un tricou negru rupt, cu un logo care spune SNIVELLING SHITS '97: TURNEUL NI SE SCOALĂ PENTRU IISUS. În mâna dreaptă, flăcăul acesta ieșit din comun are o carcasă de CD.

– Bună, Morris, zice bărbatul slab cu pălărie fedora, fără să se întoarcă.

Morris își reprimă un icnet scurt și, așa surprins cum e, seamănă perfect cu simpaticul băiețandru evreu care și este. Morris Rosen e rezidentul de vară al Echipei-U, venit de la filiala din Oshkosh a UW. „Mamă, ador forța asta de muncă neplătită!" a fost auzit zicând Tom

Wiggins, directorul postului, de obicei în vreme ce-şi freca machiavelic palmele. Niciodată un carnet de cecuri n-a fost păzit atât de strașnic cum păzește Wigger[1] carnetul de cecuri al KDCU. Este ca Dragonul Smaug sprijinindu-se de mormanele sale de aur (nu c-ar fi mormane de orice în conturile KDCU; merită să repetăm că, în calitate de emitent în AM, postul e norocos şi numai fiindcă rămâne pe linia de plutire).

Expresia de surprindere a lui Morris – ar fi corect să-i spunem expresie *crispată* de surprindere – se dizolvă într-un surâs.

– Oau, domnu' Leyden! Ai nimerit-o la fix! Ce urechi bune ai!

Apoi se încruntă. Chiar dacă domnul Leyden – care stă chiar sub difuzorul de afară, nu trebuia uitat asta – a auzit că *cineva* a ieşit pe uşă, pentru Dumnezeu, de unde-a ştiut *care* cineva era?

– De unde ai ştiut că sunt eu? întreabă el.

– Numai doi oameni de pe-aici miros dimineaţa a marijuana, zice Henry Leyden. Unul dintre ei, după ce fumează, face gargară cu apă de gură Scope; celălalt – care eşti tu, Morris – lasă ca mirosul să se împrăştie în toate cele patru vânturi.

– Oau, face Morris plin de respect. Asta-i absolut fenofantastic.

– *Eu* sunt absolut fenofantastic, e de acord Henry. Vorbeşte cumpătat şi domol. E-o treabă grea, da' cineva trebuie s-o facă. În legătură cu *rendez-vous*-ul tău de dimineaţă cu incontestabil apetisanta puicuţă thailandeză, îţi pot oferi un aforism apalaş?

– Zi-i, moşule.

Aceasta e prima discuţie adevărată a lui Morris cu Henry Leyden, care e, în toate cele, marele deştept la care i s-a spus lui Morris să se aştepte. În toate cele şi încă ceva pe deasupra. Nu mai e aşa greu de crezut că ar putea avea o altă identitate... o identitate *secretă*, ca Bruce Wayne. Dar totuşi... e-o chestie ce-ţi dă *fiori*.

[1] Wigger, derivat de la Wiggins, înseamnă în argou un alb care imită comportamentul, vorbirea şi moda asociate de obicei cu afro-americanii din centrele urbane, în general membrii mişcării hip-hop (n. tr.).

– Ceea ce facem în copilărie se transformă în obicei, zice Henry pe aceeași voce domoală, absolut necaracteristică lui George Rathbun. Ăsta-i sfatul meu pentru tine, Morris.

– Mda, categoric, zice Morris. N-are nici cea mai mică idee despre ce vorbește domnul Leyden. Dar, încet, timid, întinde mâna cu carcasa de CD. Pentru un moment, când Henry nu schițează niciun gest de a o lua, Morris se simte strivit dintr-odată, ca și când ar avea din nou șapte ani și-ar încerca să-și uimească tatăl mereu prea ocupat cu un desen pe care l-a desenat toată ziua în camera sa. Apoi își zice: *E orb, tolomacule. Poate că reușește să-ți simtă mirosul de iarbă în respirație și poate că are urechi de liliac, dar de unde să știe că-i întinzi un CD futut?*

Ezitant, puțin înspăimântat de propria-i temeritate, Morris îl apucă pe Henry de încheietura mâinii. Simte că bărbatul tresare puțin, dar apoi Leyden își lasă mâna condusă la carcasa subțire.

– A, un CD, face el. Și ce conține, rogu-te să-mi spui?

– Tre' să pui a șaptea piesă deseară la emisiune, zice Morris. *Te rog.*

Pentru prima dată, Henry pare alarmat. Trage un fum din țigară, apoi o aruncă (fără ca măcar să se uite – desigur, ha-ha) în găleata de plastic cu nisip de lângă ușă.

– Oare la ce emisiune te-ai putea referi? întreabă el.

În loc să răspundă direct, Morris scoate un pleoscăit scurt și rapid din buze, sunetul unui carnivor mic și vorace mâncând ceva gustos. Și, ca să agraveze și mai mult lucrurile, îl urmează cu replica șobolanului de Wisconsin, la fel de bine cunoscută celor din grupa de vârstă a lui Morris cum e strigătul răgușit „Până și un orb" al lui George Rathbun pentru cei mai în vârstă: „Mestec-o, înghite-o, ud-o bine, că oricum *toooaaată iese prin același loc!*"

Nu-i iese prea bine, dar nu încape îndoială pe cine imită: pe unicul și inimitabilul șobolan de Wisconsin, a cărui emisiune de seară de la KWLA-FM e faimoasă în ținutul Coulee (numai că termenul pe care probabil îl căutăm este „infam"). KWLA este minusculul post

radio FM de colegiu din La Riviere, doar o pată pe tapetul radio din Wisconsin, însă audiența șobolanului e uriașă.

Iar dacă ar afla cineva că George Rathbun cel care ține cu echipa Brew, votează cu republicanii și transmite în AM este în același timp șobolanul – care, odată, și-a istorisit pe-un CD cu Backstreet Boys colorata poveste a evacuării intestinelor – s-ar putea ivi probleme. Destul de grave, probabil, răsunând cu mult dincolo de bine închegata comunitate mică a radioului.

– Pentru Dumnezeu, Morris, ce te face să crezi că sunt șobolanul de Wisconsin? întreabă Henry. Abia dacă știu despre cine vorbești. Cine ți-a băgat în cap o idee așa ciudată?

– O sursă bine informată, zice Morris cu șiretenie.

Nu l-ar da de gol pe Howie Soule nici dacă i-ar smulge cineva unghiile cu clești înroșiți în foc. Pe deasupra, Howie a aflat doar din întâmplare: s-a dus într-o zi la căcătoarea postului după ce-a plecat Henry și-a văzut că, în timp ce stătea pe tron, lui Henry îi căzuse portmoneul din buzunarul de la spate. Ai fi crezut că un individ ale cărui celelalte simțuri sunt, evident, atât de ascuțite ar fi simțit lipsa lui, însă probabil că lui Henry îi stătea mintea la alte lucruri – era clar un tip profund care fără-ndoială își petrecea zilele măcinând gânduri profunde. În orice caz, în portmoneul lui Henry (prin care Howie aruncase o privire „În spiritul curiozității amicale", cum s-a exprimat el) era un card de identitate de la KWLA, iar pe linia pentru NUME, cineva ștampilase un desen mic cu un șobolan. Caz închis, joc terminat, trage-ți fermoarul.

– Niciodată în viață n-am trecut măcar pragul de la KWLA, zice Henry, iar ăsta e adevărul gol-goluț.

Înregistrează casetele cu șobolanul de Wisconsin (printre altele) în studioul său de acasă, apoi le trimite la postul de radio de la Mail Boxes Etc. din centru, unde are o căsuță poștală închiriată sub numele de Joe Strummer. Cardul cu șobolanul ștampilat era mai mult o invitație din partea personalului de la KWLA decât altceva, o invitație pe care n-a onorat-o niciodată... dar a păstrat cardul.

– Ai devenit și tu, Morris, sursa bine informată a cuiva?

– Hă?

– Ai mai spus cuiva că bănuiești că sunt șobolanul de Wisconsin?

– Nu! Sigur că nu!

Ceea ce, cum știm cu toții, este exact ce *spun* oamenii. Din fericire pentru Henry, în cazul de față se întâmplă să fie adevărat. Până acum, cel puțin, dar ziua e încă la început.

– Și n-o s-o faci, nu? Pentru că zvonurile au tendința să prindă rădăcină. Exact ca anumite obiceiuri rele.

Henry mimează pufăitul, trasul fumului în piept.

– Știu cum să-mi țin gura, declară Morris, cu o mândrie poate nelalocul ei.

– Sper să fie așa. Pentru că, dacă ai bate toba despre asta, ar trebui să te ucid.

Bate toba, își zice Morris. *O, mamă soare, tipu' ăsta-i marfă.*

– Mă omori, da, zice Morris, râzând.

– Și să te mănânc, continuă Henry. *El* nu râde; nici măcar nu zâmbește.

– Mda, așa-i.

Morris râde din nou, dar de data asta râsetul i se pare ciudat și forțat până și lui.

– De parcă ai fi Hannibal Lecter.

– Nu, de parcă aș fi Pescarul, zice Henry. Întoarce încet ochelarii de aviator spre Morris. Soarele se reflectă în ei, transformându-i pentru o clipă în ochi arămii de foc. Morris face un pas în spate fără să-și dea măcar seama că a făcut-o. Lui Albert Fish îi plăcea să înceapă cu curu', știai asta?

– N...

– Da, chiar așa. Zicea că o bucată țapănă de cur tânăr e la fel de dulce ca un cotlet de vițel. Exact astea-s cuvintele lui. Scrise într-o scrisoare către mama uneia dintre victimele sale.

– Era dus cu pluta, zice Morris. Vocea i se pare palidă și lui însuși, vocea unui porcușor grăsuliu care refuză să-i dea voie lupului mare și rău să intre în casă. Dar nu-mi fac prea multe, știi, griji că ai fi Pescarul.

– Nu? De ce?

– Omule, tu eşti *orb*, unu la mână!

Henry nu zice nimic, se uită doar ţintă la un Morris acum profund neliniştit cu ochii săi învăpăiaţi de sticlă. Şi Morris gândeşte: *Dar chiar* este *orb? Se învârte destul de bine pentru un tip orb... Şi felu' cum m-a ginit imediat ce-am ieşit, ce zici de asta, nu-i ciudat?*

– O să-mi ţin ciocu', promite el. Jur pe Dumnezeu.

– Altceva nu vreau, spune Henry cu blândeţe. Acum c-am lămurit asta, ce mi-ai adus, mai exact?

Ridică CD-ul – dar nu ca şi când s-ar *uita* la el, observă Morris cu uşurare.

– E-o formaţie, ăă, din Racine. Dirtysperm? şi-au un cover la piesa aia, *Where Did Our Love Go?* Piesa aia veche de la Supremes. Numa' că ei o cântă cam cu o sută cincizeci de bătăi pe minut. E-al dracu' de comic. Adică, face praf cântecelu' ăla pop, omule, îl *dă de pământ!*

– Dirtysperm, repetă Henry. Nu se numeau înainte Jane Wyatt's Clit?[1].

Morris se uită la Henry cu o veneraţie care ar putea deveni uşor iubire.

– Chitaristul solo din Dirtysperm a *fondat*, cum ar fi, JWC, omule. Apoi el şi tipu' de la bas s-au certat pe-o chestie politică, ceva în legătură cu Dean Kissinger şi Henry Acheson, şi Ucky Ducky – ăsta-i chitaristu' – şi-a făcut singur formaţie, adică Dirtysperm.

– *Where Did Our Love Go?* zice Henry căzut pe gânduri, după care îi dă CD-ul înapoi. Şi, ca şi când ar vedea cum îi cade faţa lui Morris: Nu pot fi văzut cu aşa ceva – gândeşte puţin. Bagă-mi-l în dulapul din vestiar.

Tristeţea lui Morris dispare şi băiatul declanşează un zâmbet solar.

– Mda, bine! S-a făcut, domnu' Leyden!

– Şi să nu te vadă nimeni când o faci. Mai ales Howie Soule. Howie e puţin cam băgăcios. Ai face bine să nu-l imiţi.

---

[1] Dirtysperm se traduce prin „spermă murdară", iar Jane Wyatt's Clit prin „Clitorisul lui Jane Wyatt" (n. tr.).

– Nici vorbă, moşule!

Încă zâmbind, încântat de cum au decurs lucrurile, Morris întinde mâna după clanţă.

– Şi, Morris?

– Mda?

– Dacă tot îmi cunoşti secretul, poate ar fi mai bine să-mi spui Henry.

– Henry? Mda!

Nu-i aşa că asta e cea mai bună dimineaţă de vară pentru Morris Rosen? Ba bine că nu.

– Şi încă ceva.

– Mda? *Henry?*

Morris îndrăzneşte să-şi imagineze o zi când vor progresa la Hank şi Morrie.

– *Să-ţi ţii gura despre şobolan.*

– Ţi-am zis deja că...

– Da, şi te cred. Dar ispita vine târâş, Morris; ispita vine târâş ca un hoţ noaptea, sau ca un ucigaş în căutare de pradă. Dacă cedezi ispitei, o să ştiu. O să ţi-o miros pe piele ca pe-o apă de colonie proastă. Mă crezi?

– Ăă... mda.

Şi chiar îl crede. Mai târziu, când va avea timp să se lase pe spate şi să se relaxeze, Morris îşi va spune că asta-i o idee absolut ridicolă, dar da, în momentul acela, chiar crede în ea. Crede *în el*. E ca şi când ai fi hipnotizat.

– Prea bine. Acum du-te. Am nevoie de reclamele la Ace Hardware, Zaglat Chevy şi Mr. Tastee Ribs puse deoparte pentru primul segment de emisiune.

– Clar.

– De asemenea, meciul de aseară...

– Wickman care a lovit de pe margine într-a opta repriză? A fost o chestie nasoală. Absolut, cum ar veni, necaracteristică pentru Brewers.

– Nu, cred că ne trebuie turul complet al lui Mark Loretta dintr-a noua repriză. Loretta nu loveşte de multe ori, iar fanii îl plac. Nu-mi dau seama de ce. Până şi un orb vede că n-are amploare, mai ales de la dracu-n praznic unde stă. Du-te, fiule. Pune CD-ul în dulap şi, dacă-l văd pe şobolan, o să i-l dau. Sunt sigur c-o să facă o încercare.

– Piesa a...

– Şaptea, şaptea, rimează cu haplea. N-o să uit şi n-o să uite nici el. Acum, du-te.

Morris îi mai aruncă o ultimă privire recunoscătoare şi se întoarce înăuntru. Henry Leyden, alias George Rathbun, alias şobolanul de Wisconsin, dar şi alias Henry Shake (o să ajungem şi la asta, dar nu acum; ceasul înaintează repejor), îşi mai aprinde o ţigară şi trage adânc în piept. Nu va avea timp s-o termine; informaţiile agricole sunt deja în toi (porcii de tăiat se îngraşă, grâul e în creştere, iar porumbul ajunge până la ochiul unui elefant), dar mai simte nevoia câtorva fumuri pentru a-şi recăpăta echilibrul interior. O zi lungă, lungă se întinde în faţa lui, sfârşindu-se cu Sărbătoarea Căpşunelor de la casa de bătrâni Maxton, casa aceea a ororilor antice. Dumnezeu să-l apere de ghearele lui William „Chipper" Maxton, şi-a spus de multe ori. Dacă ar trebui să aleagă să-şi trăiască ultimele zile la CBM şi să-şi ardă faţa cu o lampă de sudură, ar alege oricând lampa de sudură. Mai târziu, dacă nu va fi complet epuizat, poate că prietenul lui de mai încolo pe drum îi va face o vizită şi vor putea începe îndelung promisa lectură a *Casei umbrelor*. Asta ar fi o desfătare.

Cât de mult, se întreabă el, va reuşi Morris Rose să păstreze secretul acela monumental? Păi, Henry bănuieşte că va afla singur. Îi place prea mult de şobolan ca să renunţe la el cu una, cu două; ăsta-i un lucru de netăgăduit.

– Dean Kissinger, murmură el. Henry Acheson. Ucky Ducky. Doamne, apără-ne.

Mai trage un fum din ţigară, apoi o aruncă în găleata cu nisip. E timpul să se întoarcă înăuntru, e timpul să retransmită turul complet al lui Mark Loretta din seara precedentă, e timpul să mai ia câteva telefoane din partea înflăcăraţilor fani sportivi din ţinutul Coulee.

Și e timpul ca noi să ne luăm tălpășița. Clopotnița bisericii luterane a bătut de ora șapte.

În French Landing, lucrurile încep să prindă viteză. Nimeni nu zace mult în pat prin partea asta de lume, iar noi trebuie să ne grăbim să punem capăt turului nostru. Curând, lucrurile au să se pună în mișcare și s-ar putea să se deruleze cu repeziciune. Totuși, ne-am descurcat bine și nu mai avem de făcut decât o singură oprire până să ajungem la destinația noastră finală.

Ne ridicăm pe curenții calzi de aer ai verii și planăm pentru o clipă lângă turnul KDCU (ne aflăm destul de aproape ca să auzim tic-tic-ticul semnalizatorului și zumzetul jos și destul de sinistru al electricității), uitându-ne spre nord și pregătindu-ne de drum. La treisprezece kilometri în amonte se află orașul Great Bluff, numit după dealul de calcar ce se înalță acolo. Dealul are reputația de-a fi bântuit, pentru că în 1888 un șef al tribului indian Fox (Ochi Ageri îl chema) și-a adunat toți luptătorii, șamanii, femeile și copiii și le-a spus să sară în gol, ca să scape de oribila Soartă pe care o zărise el în vise. Supușii lui Ochi Ageri, ca și ai lui Jim Jones[1], au făcut ce li s-a cerut.

Nu vom merge totuși atât de mult în amonte; avem destule fantome cu care să dăm piept aici, în French Landing. Haideți în schimb să mai zburăm o dată peste Nailhouse Row (motocicletele Harley au dispărut; Beezer St Pierre a plecat în fruntea trupei Thunder Five la serviciu, la berărie), peste Queen Street și azilul Maxton (acolo se află Burny, care și acum se uită pe fereastră – pfui), către Bluff Street. Aici mai că suntem din nou în câmp deschis. Chiar și acum, în secolul XXI, orașele din ținutul Coulee fac repede loc pădurilor și câmpiilor.

Herman Street e la o curbă la stânga de Bluff Street, într-o zonă care nu-i tocmai orășel de provincie și nici tocmai oraș mare. Aici,

[1] James Warren „Jim" Jones (1931–1978) – fondatorul grupării Templul Poporului, care a devenit sinonim cu sinuciderea în grup după 18 noiembrie 1978, când toți membrii grupării (913) s-au sinucis prin otrăvire cu cianură după ce Jones le-a ordonat să-l ucidă pe Leo Ryan, membru al Congresului SUA (n. tr.).

într-o casă masivă de cărămidă aflată la capătul unei pajişti de un kilometru încă nedescoperită de constructori (până şi aici sunt câţiva constructori, agenţi neştiutori ai *alunecării*), locuieşte Dale Gilbertson cu soţia sa, Sarah, şi fiul lor David, în vârstă de şase ani.

Nu putem zăbovi mult, dar haideţi să intrăm măcar pentru o clipă pe geamul de la bucătărie. E deschis, în definitiv, şi avem loc să ne cocoţăm chiar aici pe tejghea, între cafetiera Silex şi prăjitorul de pâine. La masă, citind ziarul şi îndesându-şi în gură cereale Special K cărora nici nu le simte gustul (a uitat şi de zahăr, şi de feliile de babană în supărarea care l-a cuprins când a văzut încă un articol semnat de Wendell Green pe prima pagină a *Herald)*, stă însuşi şeful poliţiei, Gilbertson. În dimineaţa aceasta este, fără-ndoială, cel mai nefericit om din French Landing. Vom face curând cunoştinţă cu singurul său coechipier în acest concurs cu premii-surpriză, dar, pentru moment, să ne limităm la Dale.

Pescarul, îşi spune el cu tristeţe, gândurile sale pe marginea acestui subiect fiind foarte asemănătoare cu acelea ale lui Bobby Dulac şi Tom Lund. *De ce nu i-ai dat un nume puţin mai de început de secol, cretin scribălău şi-ncurcă lume? Ceva puţin mai local? Dahmerboy, poate, asta ar fi fost bine.*

A, dar Dale ştie de ce. Asemănările dintre Albert Fish, care a acţionat în New York, şi băiatul lor de-aici din French Landing sunt pur şi simplu prea bune – prea *gustoase* – pentru a le ignora. Fish îşi strangula victimele, aşa cum şi Amy St Pierre şi Johnny Irkenham au fost amândoi aparent strangulaţi; Fish îşi mânca victimele, aşa cum şi fata şi băiatul au fost amândoi aparent mâncaţi; atât Fish, cât şi individul de acum demonstrau un apetit deosebit pentru... ei bine, pentru porţiunile posterioare ale corpului.

Dale se uită la cereale, apoi aruncă lingura în ele şi dă bolul deoparte cu dosul palmei.

Şi scrisorile. Nu poţi uita de scrisori.

Dale aruncă o privire jos spre servieta sa, aflată de-o parte a scaunului ca un câine credincios. Dosarul e în ea, şi-l atrage aşa cum un dinte cariat şi dureros atrage limba. Poate că reuşeşte să-şi ţină

mâinile departe de el, cel puțin când e acasă, unde se joacă de-a prinselea cu fiul său și unde face dragoste cu soția, dar să-și țină *mintea* departe de el... ăsta-i o cu totu' altă ciorbă de burtă, cum se spune deseori prin părțile astea.

Albert Fish i-a trimis o scrisoare lungă și detaliată mamei lui Grace Budd, victima care i-a adus în cele din urmă bătrânului canibal o excursie pe scaunul electric. („Ce fior o să fie electrocutarea!" umblă vorba că le-a spus Fish temnicerilor săi. „Singurul pe care nu l-am încercat!") Criminalul de acum a scris și el scrisori asemănătoare, una adresată lui Helen Irkenham, cealaltă tatălui lui Amy, grozavul (dar sincer îndureratul, după câte și-a dat seama Dale) Armand „Beezer" St Pierre. Ar fi bine dacă Dale ar putea crede că scrisorile acestea au fost scrise de cine știe ce încurcă lume care, altfel, n-are nicio legătură cu crimele, dar amândouă conțineau informații care au fost ascunse de ochii presei, informații pe care e de presupus că numai criminalul le putea deține.

În cele din urmă, Dale cedează ispitei (cât de bine ar înțelege asta Henry Leyden) și înșfacă servieta. O deschide și pune un dosar gros acolo unde s-a aflat înainte bolul cu cereale. Pune servieta înapoi lângă scaun, după care deschide dosarul (poartă titlul ST PIERRE/IRKENHAM, nu PESCARUL). Trece peste fotografiile făcute la școală care-ți sfâșie sufletul a doi copii zâmbitori, cu câțiva dinți lipsă, peste rapoartele medicului legist al statului, rapoarte prea îngrozitoare să fie citite, și peste fotografiile de la locul faptei prea îngrozitoare să fie privire (a, dar el trebuie să se uite la ele, din nou și din nou, trebuie să se uite la ele – lanțurile mânjite cu sânge, mușchii, ochii deschiși). Mai sunt și diverse transcrieri, cea mai lungă fiind a unui interogatoriu luat lui Spencer Hovdahl, cel care l-a găsit pe băiatul familiei Irkenham și care a fost considerat, pentru foarte scurt timp, suspect.

Urmează xerocopii a trei scrisori. Una le-a fost trimisă lui George și Helen Irkenham (adresată doar lui Helen, dacă asta avea vreo importanță). Una a ajuns la Armand „Beezer" St Pierre (adresată, pe deasupra, exact în felul ăsta, cu tot cu poreclă). A treia îi fusese

trimisă lui Grace Budd, din New York City, după uciderea fiicei sale la sfârșitul toamnei lui 1928.

Dale le așază pe toate trei una lângă cealaltă.

Grace mi-a stat în poală și m-a sărutat. M-am hotărât s-o mănânc. Așa îi scrisese Fish doamnei Budd.

Amy mi-a stat în poală și m-a îmbrățișat. M-am hotărât s-o mănânc. Așa-i scrisese lui Beezer St Pierre corespondentul său, și să mai mire pe cineva că bărbatul amenințase să ardă din temelii secția de poliție din French Landing? Lui Dale nu-i place de nemernicul ăla, dar trebuie să recunoască că s-ar simți la fel în locul lui.

M-am dus la etaj și mi-am dat jos toate hainele. Știam că dacă n-o fac o să mi le mânjesc cu sângele ei. Fish către doamna Budd.

M-am dus în spatele cotețului și m-am dat jos tăte hainele. Știam că de n-o fac o să mi le mânjesc cu sânjele lui. Anonimul către Helen Irkenham. Și aici apărea o întrebare: Cum poate o mamă să primească o asemenea scrisoare și să-și păstreze sănătatea mintală? Era oare posibil? Dale credea că nu. Helen a răspuns coerent la întrebări, îi oferise chiar și ceai ultima dată când s-a dus la ea, însă avea o privire sticloasă, ceruită, care sugera că mai funcționa doar din inerție.

Trei scrisori, două noi, una veche de aproape șaptezeci și cinci de ani. Și totuși toate trei se aseamănă. Scrisoarea primită de St Pierre și cea primită de Irkenham fuseseră scrise de mâna unui stângaci, potrivit experților de la centru. Hârtia era o Hammermill albă, simplă, ușor de cumpărat de la orice papetărie din America. Pixul folosit fusese probabil un Bic – ei, *iată* un indiciu.

Fish către doamna Budd, în anul de grație '22: Nu *am futut-o dăși aș fi putut de-aș fi vrut. A murit* virgină.

Anonimul către Beezer St Pierre: *NU am futut-o dăși aș fi putut de-aș fi vrut. A murit VIRGINĂ.*

Anonimul către Helen Irkenham: *Asta te-ar putea liniști: NU l-am futut dăși aș fi putut de-aș fi vrut. A murit VIRGIN.*

La asta, Dale rămâne fără cuvinte, și-o știe bine, dar speră că nu e-un nebun de legat. Făptașul ăsta, deși n-a semnat scrisorile cu numele

bătrânului canibal, e clar că *voia* să se facă legătura. Făcuse tot posibilul să fie așa; mai lipsise să lase câțiva păstrăvi morți lângă cadavre.

Suspinând cu amărăciune, Dale pune scrisorile înapoi în dosar și dosarul înapoi în servietă.

– Dale? Scumpule?

Vocea adormită a lui Sarah, din capul scărilor.

Dale tresare vinovat ca unul care aproape că a fost surprins făcând ceva necuviincios și-și închide servieta.

– Sunt în bucătărie, strigă el.

Nu e nevoie să-și facă griji că-l va trezi pe Davey; biatul doarme buștean până cel puțin la șapte treizeci în fiecare dimineață.

– Mergi mai târziu la slujbă?

– Îhî.

Merge deseori mai târziu, apoi își scoate pârleala lucrând până la șapte sau opt sau chiar nouă seara. Wendell Green n-a făcut mare tam-tam pe seama *acestui* lucru... cel puțin nu până acum, dar să nu vorbim înainte de vreme. Fiecare cu canibalul lui!

– Udă florile înainte să pleci, bine? N-a mai plouat de mult.

– Sigur că da.

Să ude florile lui Sarah e-un lucru care-i place lui Dale. Când ține în mână furtunul de grădină gândește cel mai bine.

De la etaj nu vine niciun răspuns... Însă Dale nu i-a auzit șlapii târșâindu-se înapoi spre dormitor. Așteaptă. Și, într-un târziu:

– Te simți bine, dragul meu?

– Foarte bine, îi răspunde el, umplându-și vocea cu ceea ce speră să fie nivelul corect de sinceritate.

– Pentru că încă te foiai în pat când am adormit.

– Nu, mă simt bine.

– Știi ce m-a întrebat Davey aseară când îl spălam pe păr?

Dale își dă ochii peste cap. Urăște discuțiile astea la distanță. Sarah pare să le adore. Se ridică și își mai toarnă o cană de cafea.

– Nu, ce?

– A întrebat: „O să-și piardă tati serviciul?"

Dale se oprește cu cana la jumătatea distanței către buze.

– Şi tu ce ai spus?

– Am spus nu. Desigur.

– Atunci, ai spus ce trebuia.

Aşteaptă, dar nu asta e tot. După ce l-a injectat cu încă un dram de grijă otrăvitoare – psihicul fragil al lui David, la fel ca şi lucrurile pe care i le-ar face cineva anume băiatului, dacă David ar fi atât de nenorocos să dea nas în nas cu el –, Sarah îşi târşâieşte picioarele înapoi în dormitor şi, probabil, sub duşul din baia alăturată.

Dale se întoarce la masă, soarbe din cafea, apoi îşi acoperă fruntea cu mâna şi închide ochii. În clipa aceasta vedem exact cât e de speriat şi de trist. Dale nu are decât patruzeci şi doi de ani şi obiceiuri cumpătate, dar în lumina crudă a dimineţii care pătrunde pe geamul prin care am intrat noi, arată, preţ de-un moment, cel puţin, ca un om bolnav de şaizeci de ani.

Îşi face griji pentru slujba sa, ştie că dacă individul care i-a ucis pe Amy şi Johnny menţine ritmul, aproape sigur va fi înlăturat din post anul viitor. Îşi mai face griji şi pentru Davey... deşi Davey nu e principala sa grijă, căci, precum Fred Marshall, nu poate concepe ca Pescarul să-i ia singurul fiu. Nu, cele mai multe griji şi le face pentru *ceilalţi* copii din French Landing, probabil şi copiii din Centralia şi Arden.

Principala sa grijă e că pur şi simplu nu e suficient de bun să-l prindă de nemernic. Că acesta va face şi o a treia, a patra, poate chiar o a unsprezecea şi douăsprezecea victimă.

Dumnezeu îi e martor că a cerut ajutor. Şi că l-a primit... oarecum. De caz se ocupă şi doi detectivi de la poliţia statală, iar tipul de la biroul FBI din Madison mai vine din când în când (În chip informal, însă; FBI nu face parte oficial din anchetă). Până şi ajutorul primit din exterior are o tentă suprarealistă pentru Dale, una provocată în parte de strania coincidenţă a numelor lor. Tipul de la FBI este agentul John P. Redding. Detectivii de la centru sunt Perry Brown şi Jeffrey Black. Aşa că-i are în echipă pe Brown, Black şi Redding[1].

[1] Maro, negru şi roşu (n. tr.).

Potera Culorilor, așa le zice Sarah. Toți trei fac tot posibilul să se înțeleagă că ei acționează doar ca sprijin, cel puțin pentru moment. Fac tot posibilul să se înțeleagă că Dale Gilbertson se află în mijlocul evenimentelor.

Hristoase, cât îmi doresc ca Jack să accepte să-mi dea o mână de ajutor la asta, gândește Dale. *L-aș face ajutor de șerif într-o clipă, exact cantr-un film din-ăla western vechi și răsuflat.*

Da, chiar așa. Într-o clipă.

Când a venit Jack în French Landing, acum aproape patru ani, Dale n-a știut care-i treaba cu cel pe care ofițerii săi l-au poreclit numaidecât Hollywood. Când au reușit amândoi să-l prindă pe Thornberg Kinderling – da, micuțul și inofensivul Thornberg Kinderling, greu de crezut, dar absolut adevărat – știa *exact* care e treaba cu el. Omul era cel mai bun detectiv cu calități native pe care Dale îl întâlnise în viața sa.

Singurul *detectiv cu calități native, asta vrei să zici.*

Da, bine. *Singurul*. Și, chiar dacă munciseră brânci la brânci (la insistențele exclusive ale nou-venitului din L.A.), munca de detectiv a lui Jack fusese cea care dăduse roade. Aproape că semăna cu unul dintre detectivii ăia din cărți... Hercule Poirot, Ellery Queen, unul de calibrul lor. Numai că Jack nu făcea tocmai deducții, și nici nu se lovea întruna la tâmplă cu degetul, vorbind fără astâmpăr despre „micile celule cenușii". El...

– El ascultă, murmură Dale, și se ridică în picioare. Se îndreaptă spre ușa din spate, apoi se întoarce după servietă. O va pune pe bancheta din spate a patrulei sale înainte să ude rondurile cu flori. Nu vrea să știe fotografiile alea îngrozitoare în casă mai mult decât e strict necesar.

El ascultă.

Așa cum o ascultase pe Janna Massengale, barmanița de la Taproom. Dale n-a avut nicio idee de ce-și petrecea Jack atât timp cu guraliva aia micuță; îi trecuse prin gând chiar că domnul Los Angeles Pantaloni de Pânză încearcă s-o îmbârlige, pentru ca, întorcându-se acasă, să le poată povesti prietenilor săi de pe Rodeo Drive că s-a

înfruptat cu o bucățică de brânzică în Wisconsin, acolo unde aerul era curat și picioarele lungi și vânjoase. Dar nici vorbă de asta. El *asculta* și, în cele din urmă, fătuca îi spusese ce aștepta el să audă.

Mdea, siguuur, oamenii au ticuri ciudate când beau, zisese Janna. *E-un tip care începe să facă așa după vreo două halbe.* Își strânsese nările cu buricele degetelor... numai că ținând palma întoarsă în exterior.

Jack, continuând să zâmbească firesc, continuând să soarbă dintr-un pahar cu apă minerală: *Întotdeauna cu palma în exterior? Așa?* și imitase gestul.

Janna, surâzând, pe jumătate înamorată: *Iegzact, păpușă... prinzi repede.*

Jack: *Uneori, am impresia. Cum îl cheamă pe tipu' ăsta, scumpo?*

Janna: *Kinderling. Thornberg Kinderling.* A chicotit. *Numa' că dup-o băutură sau doo – imediat ce-a început cu treaba aia cu ciupeala – vrea ca tăți să-i zică Thorny*[1].

Jack, tot cu zâmbetul pe buze: *și bea cumva gin Bombay, scumpo? Un cub de gheață, o picătură de bitter?*

Zâmbetul Jannei a început să se ofilească, fătuca uitându-se acum la el de parcă ar fi fost cine știe ce vrăjitor: *Da' dă unde știi asta?*

Dar nu conta de unde o știa, pentru că asta a pus de fapt capac cutiei și-a legat-o cu o fundă frumoasă-frumoasă. Caz închis, joc terminat, trage-ți fermoarul.

În cele din urmă, Jack se întorsese cu avionul la Los Angeles cu Thornberg Kinderling în custodie – Thornberg Kinderling, un simplu vânzător de asigurări agricole inofensiv și ochelarist din Centralia, care n-ar spune marș unui câine, care n-ar spune căcat nici dacă ar avea gura plină de el, care n-ar îndrăzni să-i ceară mamei tale o gură de apă într-o zi caniculară, dar care omorâse două prostituate în Orașul îngerilor. Thorny nu-și strangulase victimele; își făcuse treaba cu un cuțit de vânătoare Buck, pe care Dale însuși aflase că-l cumpărase de la Lapham Sporting Goods, magazinașul ăla

[1] Spinosul (n. tr.).

scârbos cu o ușă mai jos de Sand Bar, cel mai soios refugiu al beților din Centralia.

Pe-atunci, testul ADN îl țintuise pe Kinderling de nu-i mai mișca niciun fir de păr, însă Jack fusese oricum bucuros să cunoască și locul de proveniență a armei. Îl sunase personal pe Dale să-i mulțumească, iar Dale, care nu ajunsese niciodată în viață mai la vest de Denver, fusese emoționat aproape într-un chip absurd de acest gest de politețe. Jack spusese de mai multe ori în cursul anchetei că niciodată dovezile nu-s prea multe atunci când făptașul e un tip rău din născare, iar Thorny Kinderling se dovedise a fi mai rău decât te puteai aștepta. Adoptase tactica nebuniei, desigur, și Dale – care sperase în sinea sa să fie chemat pentru a depune mărturie – a fost încântat când juriul a refuzat argumentul și i-a dat câte o pedeapsă pe viață pentru fiecare crimă.

Și ce-a făcut toate astea posibile? Care fusese primul pas? Păi, un om care ascultase. Atâta tot. Ascultase o barmaniță obișnuită ca sânii să-i fie priviți cu poftă în vreme ce, de cele mai multe ori, cuvintele pe care le rostea intrau pe-o ureche a bărbatului care privea pofticios și ieșeau pe cealaltă. Și pe cine mai ascultase Hollywood Jack înainte s-o asculte pe Janna Massengale? Pe-o prostituată de pe Sunset Strip, se părea... sau mai degrabă un grup de prostituate. (*Cum spui la asta, totuși?* se întreabă Dale ducându-se la garaj după vrednicul său furtun. *Un cârd de otrepe? O haită de curve?)* Niciuna dintre ele nu l-ar fi putut recunoaște pe Thornberg Kinderling din mai mulți, pentru că acel Thornberg care venise în L.A. mai mult ca sigur că nu semănase cu acel Thornberg care trecea pe la companiile de produse agricole din Coulee sau mai încolo, în Minnesota. Thorny cel din L.A. purtase perucă, lentile de contact în locul ochelarilor și-o mustăcioară falsă.

– Cel mai bine gândit lucru a fost fondul de ten, zisese Jack. Numai puțin, numai atât cât să-l facă să semene cu un nativ.

– Cursuri de actorie în toți cei patru ani de la liceul din French Landing, răspunsese Dale cu îndârjire. Am verificat. Nemernicul ăla mic l-a jucat pe Don Juan în primul an de liceu, îți vine să crezi?

O mulțime de schimbări mici și viclene (prea multe, se pare, ca un juriu să înghită varianta cu nebunia), însă Thorny uitase de acel micuț semn distinctiv revelator, trucul acela cu ciupitul nărilor cu palma întoarsă spre exterior. O prostituată își amintise însă asta și când o adusese în discuție – doar în trecere, Dale nu se îndoia câtuși de puțin, exact cum făcuse și Janna Massengale – Jack o auzise.

Pentru că el asculta.

A sunat să-mi mulțumească fiindcă am aflat proveniența cuțitului și-a mai sunat o dată ca să-mi spună reacția juriului, gândește Dale, *dar atunci, a doua oară, a mai vrut ceva. Și eu am știut ce era. Am știut încă dinainte să deschidă gura.*

Pentru că, deși nu e-un detectiv de geniu ca prietenul său din Statul Auriu, Dale nu ratase să observe neașteptata și imediata reacție a bărbatului mai tânăr în fața peisajului din vestul Wisconsinului. Jack se îndrăgostise de ținutul Coulee, iar Dale ar fi pus la bătaie o sumă frumușică pe faptul că fusese dragoste la prima vedere. Era imposibil să confunzi expresia feței sale când au mers de la French Landing la Centralia, de la Centralia la Arden, de la Arden la Miller: mirare, plăcere, aproape un fel de extaz. Lui Dale, Jack i se păruse că arăta ca un om care vine într-un loc unde n-a mai fost niciodată și descoperă că s-a întors acasă.

– Măiculiță, nu mă mai satur de asta, îi spusese lui Dale. Se aflau amândoi în vechea patrulă Caprice a lui Dale, aia care se încăpățâna să nu meargă în linie dreaptă (și uneori i se bloca claxonul, lucru ce putea fi stânjenitor). Îți dai seama ce norocos ești că trăiești aici, Dale? Trebuie că e unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

Dale, care trăise în Coulee de când se născuse, nu-l contrazisese.

Spre sfârșitul ultimei lor discuții despre Thornberg Kinderling, Jack îi amintise că îl rugase (nu tocmai în glumă, dar nici tocmai în serios) să-i dea de știre dacă se scotea la vânzare vreo căsuță în partea sa de lume, ceva afară din oraș. Și Dale știuse pe dată după tonul lui Jack – scăderea aproape anxioasă a vocii sale – că vremea glumelor trecuse.

– Așa că-mi ești dator, murmură Dale, punându-și furtunul pe umăr. Îmi ești *dator*, nemernicule.

Sigur că i-a cerut lui Jack să-i dea neoficial o mână de ajutor la ancheta Pescarului, dar Jack refuzase... aproape cu un fel de teamă. *Am ieșit la pensie*, zisese brusc. *Dacă nu știi ce înseamnă cuvântul ăsta, Dale, îl putem căuta în dicționar împreună.*

Dar e ridicol, nu-i așa? Sigur că da. Cum poate să fie pensionat un om ce n-a împlinit încă nici treizeci și cinci de ani? Mai ales unul care e-atât de al naibii de priceput la ceea ce face?

– Îmi ești *dator*, iubițel, repetă el, mergând acum pe lângă marginea casei către robinet. Nu e niciun nor pe cer; peluza bine udată e verde; nu e nici urmă de *alunecare*, nu aici pe Herman Street. Și totuși, poate că e și poate că noi îl simțim. Ca un zumzet nearmonios, ca sunetul tuturor acelor volți mortali ce treceau prin cablurile turnului KDCU.

Dar am zăbovit aici prea mult timp. Trebuie să ne ridicăm iar în zbor și să ne îndreptăm spre ultima noastră destinație din această dimineață. Nu știm încă totul, dar știm trei lucruri importante: primul, că French Landing e-un oraș cuprins de-o neliniște înfiorătoare; al doilea, că o mână de oameni (Judy Marshall, pentru început; apoi Charles Burnside) înțeleg foarte bine că necazurile orașului depășesc cu mult cruntele fapte ale unui singur criminal-pedofil nebun; al treilea, că nu am întâlnit pe nimeni în stare să recunoască la nivel conștient forța – alunecarea – care a cuprins acum orășelul acesta liniștit de pe malul fluviului lui Tom și Huck[1]. Toți oamenii pe care i-am întâlnit sunt, fiecare în felul lui, la fel de orbi ca Henry Leyden. Același lucrul e valabil și pentru cei pe care încă nu i-am întâlnit – Beezer St Pierre, Wendell Green, Potera Culorilor.

Sufletele noastre tânjesc după un erou. Și chiar dacă s-ar putea să nu găsim unul (în definitiv, ne aflăm în secolul XXI, nu în zilele lui d'Artagnan și Jack Aubrey, ci ale lui George W. Bush și

[1] Tom Sawyer și Huckleberry Finn, celebrele personaje ale lui Mark Twain, ale căror aventuri se desfășurau tot pe malul fluviului Mississippi.

Dirty-sperm), poate vom găsi totuși un om care *a fost* erou într-o vreme îndepărtată. Haideți, deci, să pornim în căutarea unui vechi prieten, unul pe care l-am zărit ultima dată la distanță de o mie șase sute de kilometri sau chiar mai mulți de-aici, pe malul Atlanticului neclintit. Au trecut ani buni care, într-un anumit fel, l-au împuținat pe băiatul care a fost; a uitat multe și mare parte din viața de adult și-a petrecut-o întreținând starea aceea de amnezie. Însă el e singura speranță a French Landingului, așa că să ne ridicăm în aer și să zburăm aproape drept spre est, înapoi peste păduri și câmpii și dealuri line.

Cel mai mult, vedem kilometri de teren agricol neîntrerupt: lanuri ordonate de porumb, fânețe luxuriante, bucăți galbene și mănoase de lucernă. Drumuri înguste și prăfuite duc la case albe de fermă și la acareturile lor constând din hambare înalte, grânare, silozuri cilindrice din blocuri de ciment și lungi magazii metalice cu utilaje. Bărbați în jachete de blugi se mișcă de-a lungul potecilor bine bătute dintre case și hambare. Simțim deja mirosul luminii solare. Izul său, bogat înțesat de unt, drojdie, pământ, creștere și putrefacție, se va intensifica pe măsură ce soarele se va înălța pe cer și lumina sa fi mai puternică.

Sub noi, Autostrada 93 se intersectează cu Autostrada 35 în centrul micuței localități Centralia. Parcarea goală din spatele Sand Bar așteaptă zgomotoasa sosire a trupei Thunder Five, care de obicei își petrec după-amiezile, serile și nopțile de sâmbătă acolo, în compania meselor de biliard, a hamburgerilor și-a halbelor cu acea ambrozie pentru a cărei fabricare și-au devotat viețile excentrice, cel mai de seamă produs al fabricii de bere Kingsland, Kingsland Ale, o bere care-și poate păstra mândria înspumată în tovărășia oricărei ale băuturi de acest soi fabricate într-o microberărie particulară sau o mănăstire din Belgia. Dacă Beezer St Pierre, Mouse și compania spun că este cea mai bună bere din lume, de ce să le punem vorbele la îndoială? Nu doar că știu mai multe despre bere decât noi, dar au făcut, pe deasupra, apel la toate cunoștințele, priceperea, experiența și inspirația pură pe care le aveau la dispoziție pentru a face din Kingsland Ale un reper de seamă al artei berăritului. De fapt, ei s-au

mutat în French Landing pentru că berăria, pe care au ales-o după o atentă deliberare, era dispusă să lucreze cu ei.

Să invocăm Kingsland Ale înseamnă să ne dorim o duşcă sănătoasă din această băutură, dar lăsăm ispita deoparte; şapte şi jumătate dimineaţa e mult prea devreme pentru orice băutură în afară de suc de portocale, cafea şi lapte (mai puţin pentru alde Wanda Kinderling, iar Wanda consideră berea, până şi pe cea Kingsland Ale, un supliment dietetic pentru votca Aristocrat); şi ne aflăm în căutarea vechiului nostru prieten şi cel mai apropiat de profilul unui erou pe care-l puteam găsi, cel pe care l-am văzut ultima oară în copilărie pe ţărmul Oceanului Atlantic. Nu avem de gând să pierdem timpul; suntem în mişcare, chiar aici şi-acum. Kilometrii trec iute pe sub noi şi, de-a lungul Autostrăzii 93, câmpiile se îngustează pe măsură ce dealurile se înalţă de-o parte şi de cealaltă.

Cu toată graba noastră, trebuie *să pricepem totul bine*, trebuie *să vedem unde ne situăm*.

4

În urmă cu trei ani, vechiul nostru prieten a călătorit pe acest sector din 93 în scaunul pasagerului bătrânei Caprice a lui Dale Gilbertson, cu inima bubuindu-i nebună în piept, cu gâtul contractându-i-se şi cu gura uscată, în vreme ce prietenosul Dale (pe-atunci doar un poliţist de provincie pe care îl impresionase dincolo de orice limită raţională doar făcându-şi meseria mai mult sau mai puţin bine, atât cât i-a stat lui în puteri) îl ducea spre o fermă şi cinci acri de pământ rămase lui Dale de la tatăl său plecat în lumea dreptilor. „Locşorul ăsta frumuşel" putea fi cumpărat la un preţ de nimic, dat fiind că verii lui Dale nu-l voiau în mod special şi nu avea vreo valoare pentru oricine altcineva. Dale păstrase proprietatea din motive sentimentale, însă nici el nu avea vreun interes legat de ea. Abia dacă ştia ce folos avea să ţină o a doua casă; ştia doar că-i răpea destul de mult

timp ca s-o întreţină, un lucru care i se părea ciudat de plăcut, dar pe care cu dragă inimă l-ar fi dat altcuiva. Şi-n acel punct al relaţiei lor, Dale simţea un respect atât de mare pentru prietenul nostru, încât, departe de a-l deranja ideea ca Jack să locuiască în bătrâna casă a tatălui său, o considera drept o onoare.

Cât despre cel din scaunul pasagerului, era prea copleşit de reacţia sa la peisaj – prea copleşit *de* peisaj – ca să mai fie stânjenit de respectul lui Dale. În împrejurări obişnuite, prietenul nostru l-ar fi dus pe admiratorul său într-un bar liniştit, i-ar fi făcut cinste cu o bere şi i-ar fi spus: „Uite, ştiu că ai fost impresionat de ce am făcut, dar în definitiv, Dale, nu sunt decât un simplu poliţist, exact ca tine. Atâta tot. Şi cu toată sinceritatea, sunt mult mai norocos decât merit să fiu." (şi ăsta ar fi purul adevăr: de când nu l-am mai văzut, prietenul nostru a fost binecuvântat, dacă asta e o binecuvântare, cu un noroc atât de mare încât nu mai îndrăzneşte să joace cărţi sau să parieze la evenimentele sportive. Când câştigi aproape de fiecare dată, câştigul are gust de grepfrut stricat.) însă acestea nu erau împrejurări obişnuite şi, în coconul de sentimente care ameninţase să-l facă praf încă de când părăsiseră Centralia pe acest sector plat al Autostrăzii 93, adulaţia lui Dale abia dacă era perceptibilă. Drumul acesta scurt spre un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată i se părea o mult amânată călătorie spre casă: tot ce vedea părea încărcat de-un sens cunoscut, o parte din el, în definitiv. Totul părea sacru. Ştia că va cumpăra locşorul acela frumuşel, indiferent cum arăta şi cât costa, nu că preţul ar fi putut fi în vreun fel un impediment. Îl va cumpăra, şi cu asta basta. Veneraţia lui Dale îl afecta doar atât cât să-şi dea seama că va fi nevoit să-l forţeze pe admiratorul său să nu-i ceară un preţ mult prea mic. Până una-alta, se lupta cu lacrimile care voiau să-i umple ochii.

De sus, vedem văile glaciale ce separă peisajul la dreapta de 93 ca urmele degetelor unui uriaş. El a văzut doar neaşteptatele drumuri înguste care se desprindeau din autostradă şi se furişau în amestecul de lumină şi întuneric. Fiecare drum spunea: *încă puţin şi ajungem.* Autostrada spunea: *Asta e calea.* Coborând privirea, vedem o zonă de parcare pe marginea drumului, două pompe de benzină şi un

acoperiș lung, cenușiu, purtând înscrisul spălăcit MAGAZINUL LUI ROY; când el s-a uitat în dreapta și-a văzut, dincolo de pompele de benzină, scările de lemn ce urcau la o verandă largă și ospitalieră și la intrarea în magazin, a avut impresia că deja a urcat de o sută de ori scările acelea și-a intrat să-și cumpere pâine, lapte, bere, carne rece gătită, mănuși de lucru, o șurubelniță, o pungă de cuie de 7,6 cm și orice altceva îi mai trebuia din abundența de obiecte de uz curent îngrămădite pe rafturi, așa cum o va face din ziua aceea încolo, de o sută de ori și chiar mai mult.

Cu cincizeci de metri mai în jos de autostradă, panglica albastru-cenușie a pârâului Tamarack intră șerpuind în valea Norway. Când mașina lui Dale a trecut podețul de metal ruginit, podețul a zis: *Asta e!*, iar bărbatul îmbrăcat în haine normale, dar scumpe din scaunul pasagerului, care arăta ca și când toate cunoștințele sale despre ținutul rural le acumulase prin hublourile locurilor de lângă prima clasă ale avioanelor transcontinentale și, de fapt, nu știa să facă diferența dintre grâu și fân, a simțit că-i tresaltă inima. De cealaltă parte a podului, un indicator spunea DRUMUL VĂII NORWAY.

– Asta e, a zis Dale, și-a cotit la dreapta în vale. Prietenul nostru și-a acoperit gura cu mâna, înăbușind orice sunet pe care inima sa surescitată l-ar fi făcut să scoată.

Ici și colo, flori sălbatice înfloreau și se clătinau pe marginea drumului, unele curajoase și luminoase, altele pe jumătate ascunse într-o pătură de verde vibrant.

– Când străbat drumul ăsta, întotdeauna mă simt bine, a zis Dale.

– Nu-i de mirare, a izbutit să rostească prietenul nostru.

Majoritatea celor spuse de Dale n-au reușit să străpungă vârtejul de emoții care făcea ravagii prin mintea și corpul pasagerului său. Aia-i vechea fermă a familiei Lund – verii mamei mele. Școala cu o singură încăpere în care preda stră-străbunica era chiar acolo, numai că au dărâmat-o acum mult timp. Asta de aici e casa lui Duane Updahl, care nu mi-e rudă, slavă Domnului. Bâz ceață bolboroseală. Ceață bolboroseală bâz. Au mai trecut o dată peste pârâul Tamarack, apa lui albastru-cenușie scăpărătoare râzând și strigând: *Uite*

c-am ajuns! Au mai făcut o curbă și o boltă de flori sălbatice luxuriante s-au aplecat vesele spre mașină. În mijlocul lor, fețele oarbe și atente ale gurii-leului s-au înclinat să întâlnească fața prietenului nostru. O undă de emoție deosebită de vârtejul deja existent, mai tăcută, dar la fel de puternică, i-a adus un film de lacrimi în ochi.

Gura-leului, de ce? Gura-leului nu însemna nimic pentru el? S-a prefăcut că-i vine să caște și-a profitat de moment ca să-și șteargă ochii, sperând că Dale n-a observat.

– Uite c-am ajuns, a zis Dale, că observase sau nu, și-a cotit pe o alee lungă și năpădită de verdeață, mărginită de flori sălbatice și ierburi înalte, care părea să nu ducă nicăieri altundeva decât la o pajiște întinsă și printre grupuri de flori înalte până la șold. Dincolo de pajiște, câmpii dungate urcau în pantă spre versantul împădurit al dealului. Într-o clipă o să vezi vechea casă a lui tătâne-meu. Pajiștea aparține casei, iar câmpia le aparține verișorilor mei Randy și Kent.

Prietenul nostru n-a văzut casa albă cu etaj care stă la capătul ultimei curbe a aleii până în clipa când Dale Gilbertson a ajuns la mijlocul cotului, și n-a scos o vorbă până când Dale a parcat în fața casei, a oprit motorul și au coborât amândoi din mașină. Iată aici „locșorul ăla frumușel", o casă solidă, proaspăt vopsită, minunat întreținută, modestă, dar totuși frumos proporționată, izolată de drum, izolată de lume, la marginea unei pajiști verzi și galbene inundate de flori.

– Dumnezeule, Dale, a zis el, e perfecțiunea întruchipată.

Aici îl vom găsi pe fostul nostru tovarăș de drum, care în copilărie a cunoscut un băiat pe nume Richard Sbat și, odată, pentru prea scurt timp, a mai cunoscut unul al cărui nume era, simplu, Wolf[1]. În această casă albă solidă, atrăgătoare și izolată ne vom găsi vechiul prieten, care, odată, în copilărie, a călătorit de la un capăt la celălalt al țării, de la un ocean la celălalt, în căutarea unui lucru fundamental, a unui obiect necesar, un mare talisman, și care, în pofida groaznicelor piedici și-a înspăimântătoarelor percole, a izbutit să găsească

[1] *Wolf* – „lup" (n. tr.).

obiectul mult căutat și l-a folosit cu chibzuință și așa cum trebuie. Care, am putea spune, a înfăptuit, eroic, o serie de miracole. Și care nu-și amintește nimic din toate acestea. Aici, pregătindu-și singur micul dejun în bucătărie în vreme ce-l ascultă pe George Rathbun la KDCU, îl găsim în cele din urmă pe fostul locotenent de poliție din Divizia Omucideri a districtului Los Angeles, Jack Sawyer.

Jack al nostru, Jacky-băiete, cum obișnuia să-i spună mama sa, răposata Lily Cavanaugh Sawyer.

Îl urmase pe Dale prin casa goală, la etaj și jos, în subsol, admirând cum se cuvine noul cazan și boilerul pe care Gilbertson le instalase cu un an înainte să moară tatăl său, calitatea reparațiilor pe care le făcuse de atunci încoace, strălucirea dușumelelor, grosimea izolației din pod, soliditatea ferestrelor, numeroasele finisaje meșteșugite care-i cădeau sub ochi.

– Mda, am muncit mult la locșorul ăsta, i-a zis Dale. Era destul de bine întreținut încă de la început, dar îmi place să depun muncă fizică. După o vreme a devenit un soi de hobby. Ori de câte ori aveam două ore libere, în weekend sau altcândva, mi-a format obiceiul să vin aici și să trebăluiesc. Știu eu, poate m-a ajutat să simt că păstrez legătura cu tata. A fost un om foarte bun, tata. Voia să fiu fermier, dar când i-am spus că mă gândesc să intru în poliție, m-a susținut până la capăt. Știi ce-a zis? „Dacă te apuci de agricultură cu sufletul îndoit, te iau la șuturi în cur de dimineața până seara. O s-ajungi să te simți ca un catâr. Mama ta și cu mine nu te-am adus pe lumea asta ca să devii un catâr."

– Ea ce părere a avut? a întrebat Jack.

– Mama provenea dintr-un șir lung de fermieri, i-a răspuns Dale. Era de părere că-mi voi da seama că a fi un catâr, în definitiv, nu e atât de rău. Când a plecat dintre noi, adică înainte cu patru ani de tata, se obișnuise cu gândul că sunt polițist. Hai să ieșim pe ușa din bucătărie și să aruncăm o privire la pajiște, bine?

În vreme ce stăteau afară și aruncau privirea aceea, Jack îl întrebase pe Dale cât voia pentru casă. Dale, care așteptase întrebarea, scăzuse cinci mii din minimum cât el și Sarah crezuseră vreodată că ar obține pe ea. Pe cine păcălea? Dale voia ca Jack Sawyer să cumpere casa în care crescuse - voia ca Jack să locuiască aproape de el măcar două săptămâni pe an. Și dacă Jack nu o cumpăra, nu avea s-o cumpere nimeni.

- Vorbești serios? întrebase Jack.

Mai îngrozit decât ar fi recunoscut, Dale zisese:

- Mie mi se pare un târg cinstit.

- Nu e cinstit pentru *tine*, ripostase Jack. N-o să te las să dai casa asta pe nimic numai pentru că-ți place de mine. Ridică prețul, sau plec.

- Da' știu că voi, mahării de la oraș, vă pricepeți la negociat. Bine, să fie cu trei mii mai mult.

- Cinci, a zis Jack. Sau am spălat putina.

- S-a făcut. Dar îmi frângi inima.

- Sper ca asta să fie ultima dată când cumpăr ceva de la voi, norvegieni zgârie-brânză ce sunteți, a zis Jack.

Făcuse tranzacția de la distanță, trimițând plata de la L.A., făcând schimb de semnături prin fax, fără ipotecă, cu banii jos, ochii la ușă. Oricare ar fi fost trecutul lui Jack Sawyer, își spusese Dale, era mult mai avut decât oricare alt ofițer de poliție. După câteva săptămâni, Jack reapăruse în mijlocul unei tornade autocreate, aranjând să fie cuplat telefonul și abonamentul la curent trecut pe numele lui, luând cu el, după toate aparențele, jumătate din magazinul lui Roy, tulind-o la Arden și La Riviere să-și cumpere un nou pat, lenjerie, tacâmuri și veselă, oale și cratițe din fier turnat și-un set de cuțite French, un cuptor cu microunde compact și-un televizor uriaș, și-un echipament audio turn așa de lucios, negru și superb că Dale, care fusese invitat la un pahar, așa ca între prieteni, își făcuse socoteala că trebuia să fi costat mai mult decât salariul său anual. Pe lângă astea, Jack mai adusese multe alte lucruri, dintre care unele Dale fusese surprins să afle că puteau fi cumpărate din French Landing, Wisconsin. La ce

i-ar trebui cuiva un tirbușon numit WineMaster în valoare de șaizeci și cinci de dolari? Cine era omul ăsta și din ce fel de familie provenea?

Observase o pungă purtând o siglă necunoscută lui plină cu compact-discuri – la prețul de cincisprezece–șaisprezece dolari bucata, el avea sub ochi CD-uri în valoare de vreo două sute de dolari. Orice altceva ar fi fost adevărat despre Jack Sawyer, bărbatul era cu siguranță un mare consumator de muzică. Curios, Dale s-a aplecat, a scos două carcase și-a privit imagini cu oameni în general negri, în general cu instrumente lipite de buze sau vârâte în gură. Clifford Brown, Lester Young, Tommy Flanagan, Paul Desmond.

– N-am auzit niciodată de oamenii ăștia, a zis. Ce-i asta, jazz, nu?

– Ai nimerit-o, a răspuns Jack. Te-aș putea ruga să mă ajuți să mut mobila prin casă și să agăț tablouri, lucruri de felul ăsta, cam într-o lună sau două? O să trimit încoace o mulțime de lucruri.

– Oricând.

O idee minunată înflorise în mintea lui Dale.

– Hei, trebuie să-ți fac cunoștință cu unchiul meu Henry! Ți-e chiar vecin, locuiește cam la cinci sute de metri mai încolo pe drum. A fost căsătorit cu mătușa mea Rhoda, sora tatei, care a murit acum trei ani. Henry e-un soi de enciclopedie a muzicii bizare.

Jack n-a prins aluzia cum că jazzul ar fi bizar. Poate că era. În orice caz, probabil că lui Dale îi suna bizar.

– Nu credeam că fermierii au destul timp să asculte muzică.

Dale a deschis gura și-a scos un ropot de râs.

– Henry nu-i fermier. Henry e...

Rânjind, Dale a ridicat mâinile cu palmele în sus și degetele rășchirate, și s-a uitat în gol, căutând cuvântul potrivit.

– E într-un fel *inversul* unui fermier. Când te întorci, o să-ți fac cunoștință cu el. O să-ți placă la nebunie.

Șase săptămâni mai târziu, Jack s-a întors să întâmpine furgoneta celor de la mutări și să le spună oamenilor unde să pună mobila și celelalte lucruri pe care le trimisese; peste alte câteva zile, după ce își despachetase majoritatea cutiilor, i-a dat telefon lui Dale și l-a întrebat dacă mai vrea să-i dea o mână de ajutor. Era ora cinci într-o

zi atât de lentă că Tom Land adormise la birou, iar Dale a venit fără a se obosi măcar să-şi schimbe uniforma.

Prima lui reacţie, după ce Jack i-a strâns mâna şi l-a invitat înăuntru, a fost de şoc pur. După ce-a făcut doar un singur pas dincolo de prag, a încremenit, incapabil să mai facă vreo mişcare. Au trecut două sau trei secunde până ce şi-a dat seama că era un şoc *bun*, un şoc de plăcere. Vechea lui casă fusese transformată: era ca şi când Jack Sawyer îl păcălise şi deschisese familiara uşă de intrare spre interiorul unei cu totul alte case. Spaţiul din living şi până în bucătărie nu semăna deloc nici cu spaţiul pe care şi-l amintea din copilărie, nici cu cel curat şi sterp din trecutul recent. Jack decorase casa dintr-o fluturare de baghetă, aşa i se părea, transformând-o astfel în ceva ce abia dacă ştia cum să-i spună - o vilă pe Coasta de Azur, un apartament din Park Avenue. (Dale nu fusese niciodată la New York sau în sudul Franţei.) Apoi îl uimise că, în loc să transforme vechea casă în ceva ce nu era, Jack pur şi simplu văzuse în ea mai mult decât reuşise Dale vreodată să vadă. Canapelele şi fotoliile de piele, covoarele strălucitoare, mesele late şi lămpile discrete veniseră dintr-o altă lume, dar se potriveau perfect, de parcă ar fi fost făcute special pentru casa aceasta. Tot ce vedea îl ademenea înăuntru şi-a descoperit că se poate mişca din nou.

- Oau, a făcut. Da' chiar c-am vândut casa cui trebuia.

- Mă bucur că-ţi place, a zis Jack. Trebuie să recunosc că şi mie îmi place. Arată şi mai bine decât mă aşteptam.

- Eu ce trebuie să fac? Deja toate sunt la locul lor.

- O să agăţăm nişte tablouri, a zis Jack. *Apoi* or să fie toate la locul lor.

Dale bănuia că se referea la portrete de familie. Nu înţelegea de ce i-ar trebui cuiva ajutor să agaţe câteva poze înrămate, dar dacă Jack avea nevoie de asistenţa sa, i-o va da. Pe deasupra, fotografiile aveau să-i spună destul de multe despre familia lui Jack, care încă reprezenta un subiect de mare interes pentru el. Totuşi, când Jack l-a condus la un teanc de lăzi din lemn sprijinite de poliţa din bucătărie, Dale a avut din nou senzaţia că rămâne fără cuvinte, că a

intrat într-o lume necunoscută. Lăzile fuseseră făcute manual; erau obiecte serioase construite să ofere protecție puternică, industrială. Unele erau înalte de un metru jumătate-doi metri și aproape la fel de late. Monștrii aceia nu conțineau fotografi cu mami și tati. Înainte să le poată deschide, el și cu Jack au trebuit să forțeze colțurile și să desprindă cuiele de pe margini. A fost nevoie de-un efort considerabil să ridice capacele. Dale a regretat că n-a trecut pe acasă doar cât să-și dea jos uniforma, care era leoarcă de sudoare pe când el și Jack au scos din coconi cinci obiecte dreptunghiulare grele, învelite în straturi groase de stofă. Și mai erau încă multe lăzi de desfăcut.

O oră mai târziu, au dus lăzile goale în beci și s-au întors să bea o bere. Apoi au tăiat straturile de pânză, scoțând la iveală tablouri și desene într-o varietate de rame, inclusiv câteva care arătau ca și când artistul le-ar fi bătut singur în cuie din scânduri de șopron. Tablourile lui Jack reprezentau o categorie pe care Dale o considera în termeni vagi drept „artă modernă". Nu pricepea ce semnificație aveau unele dintre lucrurile acelea, deși chiar îi plăceau aproape toate, mai ales vreo două peisaje. Știa că nu auzise niciodată de artiști, dar numele lor, credea, ar fi fost recunoscute de genul de oameni care locuiau în orașele mari și frecventau muzeele și galeriile. Toată acea artă - toate imaginile acelea mari și mici aliniate acum pe podeaua bucătăriei - îl uluiau, nu toate în chip plăcut. Intrase într-adevăr într-o altă lume, și nu recunoștea niciun reper din ea. Apoi și-a amintit că el și Jack Sawyer vor agăța imaginile acelea pe pereții vechii sale case părintești. Imediat, o căldură neașteptată a inundat această noțiune și-a umplut-o până la refuz. De ce să nu se îmbine din când în când lumile învecinate? și această altă lume nu era oare lumea lui Jack?

- Bine, bine, a zis el. Mi-ar plăcea ca Henry, unchiul de care-ți povesteam? Care locuiește puțin mai încolo pe drum? Mi-ar plăcea să vadă și el chestiile astea. Henry, el ar ști să le aprecieze la adevărata lor valoare.

- Dar de ce n-ar putea să le vadă? O să-l invit la mine.

- Nu ți-am spus? a întrebat Dale. Henry e orb.

Tablourile au fost agățate pe pereții din living, pe cel de lângă scări, de jos până sus, în dormitoare. Jack a pus două imagini mici în baia de la etaj și-n micuța baie de serviciu de la parter. Pe Dale au început să-l doară brațele de la ținutul ramelor cât timp Jack însemna locurile unde trebuiau bătute cuiele. După primele trei tablouri, își dăduse jos cravata și-și sumețise mânecile, și simțea transpirația cum îi șiroia din păr și-i curgea pe față. Gulerul descheiat se făcuse leoarcă. Jack Sawyer muncise la fel de greu sau mai greu ca el, dar arăta ca și când n-ar fi făcut nimic mai istovitor decât să se gândească la cină.

– Ești un fel de colecționar de artă, nu? a întrebat Dale. Ți-a trebuit mult timp să strângi toate tablourile astea?

– Nu știu destule ca să fiu colecționar, a zis Jack. Tata a strâns mare parte din toate astea în anii cincizeci sau șaizeci. Și mama a cumpărat câteva, atunci când vedea ceva ce-i stârnea interesul. Cum ar fi acel micuț Fairfield Porter de acolo, cu veranda și peluza și florile.

Micuțul Fairfield Porter, nume care Dale bănuia că-i aparținea pictorului, îi reținuse atenția de-ndată ce el și Jack îl scoseseră din ladă. Un tablou ca acela chiar că-l puteai agăța în living. Aproape că puteai păși într-un tablou ca acela. Ciudat era, gândea Dale, că, dacă-l agățai în living, majoritatea celor care ar intra nici nu l-ar observa.

Jack spusese ceva despre cum că e bucuros să scoată tablourile de la naftalină.

– Deci, a zis Dale, pe astea *ți le-au dat* părinții?

– Le-am moștenit după ce a murit mama, a răspuns Jack. Tata a murit când eram mic.

– O, fir-ar, scuze, s-a pleoștit Dale, ieșind brusc din lumea în care îl invitase domnul Fairfield Porter. Probabil că ți-a fost greu să-ți pierzi tatăl așa de tânăr.

Credea că Jack îi oferise explicația aurei de distanță și izolare care părea să-l învăluie mereu. Cu o secundă înainte ca Jack să apuce să răspundă, Dale și-a spus că asta era aiurea. Habar n-avea cum putea cineva să ajungă precum Jack Sawyer.

– Mda, a recunoscut Jack. Din fericire, mama era și mai rezistentă.

Dale a apucat ocazia asta cu ambele mâini.

– Cu ce se ocupau ai tăi? Ai crescut în California?

– M-am născut și am crescut în Los Angeles, s-a confesat Jack. Părinții mei lucrau în industria de divertisment, dar să nu-i judeci aspru pentru asta. Au fost niște oameni deosebiți.

Jack nu l-a invitat să rămână la cină – asta l-a uimit pe Dale. Într-o oră și jumătate, cât le-a mai luat să agațe restul tablourilor, Jack Sawyer și-a păstrat aerul de prietenie și bună dispoziție, însă Dale, care nu era degeaba polițist, a simțit ceva evaziv și implacabil în afabilitatea prietenului său: o ușă se întredeschisese puțin, apoi se trântise. Expresia „oameni deosebiți" îi plasase pe părinții lui Jack în afara discuției. Când au mai făcut pauză de-o bere, Dale a observat lângă cuptorul cu microunde două plase de la o băcănie din Centralia. Pe atunci era aproape ora opt, cu cel puțin două ore trecut de vremea cinei în districtul French. Jack ar fi putut bănui pe bună dreptate că Dale mâncase, dacă uniforma de pe el n-ar fi fost dovada clară a contrariului.

I-a aruncat lui Jack într-o doară o întrebare despre cel mai greu caz pe care l-a rezolvat vreodată și s-a dus la tejghea. Vârfurile roșii ca de marmură a două fleici de mușchi de vacă ieșeau din punga cea mai apropiată. Stomacul său a emis un vaier reverberant. Jack a ignorat zgomotul și-a zis:

– Cazul lui Thornberg Kinderling a fost din toate privințele ca orice alt caz din L.A. Mi-a prins cu adevărat bine ajutorul tău.

Dale a priceput imediat. Încă o ușă încuiată. Aceasta refuzase să se deschidă și numai cât să vâri un fir de păr. Aici nu avea să afle nimic din trecut; trecutul fusese bătut în scânduri.

Și-au terminat berile și-au agățat ultimele tablouri. În următoarele câteva ore, au discutat despre o sută de lucruri, dar mereu între limitele pe care le stabilise Jack Sawyer. Dale era convins că întrebarea sa despre părinții lui Jack scurtase durata serii, dar de ce să fi fost așa? Ce ascundea omul? și de cine se ascundea? După ce și-au terminat treaba, Jack i-a mulțumit cu căldură și l-a condus afară la mașină, retezând astfel orice speranță a unei răzgândiri de ultim moment.

Caz închis, joc terminat, trage-ți fermoarul, folosind cuvintele nemuritorului George Rathbun. În vreme ce stăteau în întunericul înmiresmat sub milioanele de stele spuzite pe cer, Jack a suspinat de plăcere și-a zis:

– Sper că știi cât îți sunt de recunoscător. Sincer, îmi pare rău că trebuie să mă întorc la L.A. *Uită-te* cât de frumos e totul!

Întorcându-se în French Landing, ale lui fiind singurele faruri cât e de lungă Autostrada 93, Dale s-a întrebat dacă părinții lui Jack fuseseră implicați în cine știe ce parte a lumii divertismentului care-l stânjenea pe fiul lor, cum ar fi pornografia. Poate că tata regiza pelicule sexy, iar mama juca în ele. Oamenii care făceau filme porcoase probabil că întorceau banii cu lopata, mai ales dacă făceau totul în familie. Înainte ca ceasul de kilometraj să mai bifeze o sută de metri parcurși, amintirea micuțului Fairfield Porter îi făcu satisfacția pulbere. Nicio femeie care-și câștiga existența făcând sex în fața camerei de luat vederi cu străini n-ar da atâția bani pe-un tablou ca acela.

Haideți să intrăm în bucătăria lui Jack Sawyer. *Herald*-ul de dimineață zace desfăcut pe masă; o tigaie neagră stropită recent cu ulei Pam stă deasupra unui cerc de flăcări albastre iscate din ochiul stâng din față al aragazului. Un bărbat înalt, zvelt, cu aer distrat, îmbrăcat într-un tricou USC, jeanși și șlapi italienești de culoarea melasei bate cu telul câteva ouă crude într-un bol de oțel inoxidabil.

Uitându-ne la el cum se încruntă în gol cu ochii ațintiți mult deasupra bolului strălucitor, observăm că frumușelul băiat de doisprezece ani pe care l-am văzut ultima dată într-o cameră de la etajul al treilea al unui hotel părăsit din New Hampshire a devenit un bărbat ale cărui trăsături frumoase contribuie doar foarte puțin la ceea ce-l face interesant. Căci faptul că Jack Sawyer *este* interesant se vede din prima clipă. Până și când cine știe ce grijă lăuntrică îl face distrat, cine știe ce *enigmă*, am putea spune văzând acea încruntare contemplativă, Jack Sawyer nu poate să nu radieze o autoritate persuasivă. Numai uitându-te la el, știi că e una dintre acele persoane la care ceilalți apelează atunci când se simt nedreptățiți, amenințați

sau zădărniciți de soartă. Inteligența, tăria de caracter și demnitatea i-au modelat atât de profund profilul trăsăturilor, încât farmecul lor este irelevant pentru semnificația pe care o poartă. Omul acesta nu stă niciodată să se admire în oglinda – vanitatea nu joacă niciun rol în caracterul său. Este absolut logic că a fost un agent în plină ascensiune în cadrul departamentului de poliție din Los Angeles, că dosarul îi dădea pe dinafară de recomandări și că a fost ales pentru mai multe programe și cursuri de instruire sponsorizate de FBI și menite să ajute la perfecționarea agenților cu potențial. (Câțiva dintre colegii și superiorii lui Jack au ajuns în secret la concluzia că, în jurul vârstei de patruzeci de ani, va ajunge inspector general într-un oraș precum San Diego sau Seattle, iar după alți zece-cincisprezece ani, dacă totul mergea bine, va face pasul următor spre San Francisco sau New York.)

Mai izbitor este faptul că vârsta lui Jack nu pare a fi mai relevantă ca farmecul său personal: are aerul cuiva care a trăit multe alte vieți înainte de aceasta, că a trecut prin locuri și că a văzut lucruri ce depășesc orizontul majorității celorlalți oameni. Nu-i de mirare că Dale Gilbertson îl admiră; nu-i de mirare că Dale își dorește cu ardoare asistența lui Jack. În locul lui, și el și-ar dori-o, însă nici noi n-am avea mai mult noroc ca el. Omul acesta *s-a pensionat*, a ieșit din joc, scuze, mare păcat și toate alea, dar omu' trebe să bată ouăle atunci când vrea să mănânce omletă, după cum i-a spus John Wayne lui Dean Martin în *Rio Bravo*.

– Ș-așa cum zisu-mi-a mămuca, rostește Jack cu voce tare pentru propriile-i urechi, mi-a zis: „Sonny băiete", a zis, „cân' Ducele *vorbea*, tătă lumea *asculta*, chiar ș-atunci când le zicea de-nghețau apele", da, tocm-așa, aieste-s cuvintele iei iegzacte, iegzact cum mi le-o zis ea mie.

După o jumătate de secundă, adaugă:

– În dimineața aia frumoasă în Beverly Hills.

Și-n cele din urmă se concentrează la ceea ce face.

Ce-avem aici e-un om impresionant de singur. Singurătatea i-e tovarășă lui Jack Sawyer de atât de mult timp încât o ia de-a gata, însă ceea ce nu reușești să repari în cele din urmă se transformă-n

tapet, ne-am înțeles? O grămadă de lucruri, cum ar fi paralizia cerebrală și boala Lou Gehrig, ca să amintim doar două, sunt mai rele ca singurătatea. Singurătatea face doar parte din program, atâta tot. Până și Dale a observat aspectul acesta al caracterului prietenului său și, în pofida numeroaselor sale calități, șeful nostru de poliție nu poate trece drept o ființă umană deosebit de pătrunzătoare.

Jack aruncă o privire la ceasul de deasupra aragazului și vede că mai are patruzeci și cinci de minute înainte să trebuiască să meargă în French Landing și să-l ia pe Henry Leyden la terminarea turei sale. Asta-i bine; are timp berechet, nu se pierde cu firea, gând al cărui subtext este: *Totu-i în ordine și eu n-am nicio problemă, mulțumesc foarte mult de interes.*

Dimineață, când s-a trezit, o voce mică i-a răsunat în cap anunțând: *Sunt un țopilist.* Ba nici vorbă, a gândit și i-a spus vocii să-l lase în pace. Vocea micuță se putea duce la dracu'. El renunțase la meseria aia, nu voia să mai audă de crime...

...luminile unui carusel reflectate pe tigva cheală a unui negru care zace mort pe cheiul Santa Monica...

Nu. Nu începe cu asta. Nu... pur și simplu n-o face, și cu asta basta.

Jack oricum n-ar fi trebuit să se afle în Santa Monica. Santa Monica avea țopiliștii ei. Din câte știa el, erau o adunătură bunicică de băieți, deși poate nu se ridicau la înălțimea standardului stabilit de geniul acela, de asul ăla care era cel mai tânăr locotenent din cadrul Diviziei Omucideri din Los Angeles, adică el însuși. Singurul motiv pentru care geniul și asul se aflase prin părțile lor era recenta despărțire de extrem de simpatica, sau cel puțin relativ simpatica, domnișoară Brooke Greer din Malibu, o scenaristă bine cotată în genul pe care-l practica, adică al comediei romantice/de aventură, dar și o persoană de-o istețime, perspicacitate și farmec fizic remarcabile, și, în vreme ce gonea spre casă de-a lungul frumoasei porțiuni a Autostrăzii Pacific Coast de dinaintea ieșirii spre canionul Malibu, a căzut pradă unui necaracteristic moment de tristețe.

La câteva secunde după ce-a cotit pe California Incline către Santa Monica, a văzut inelul strălucitor al roții Ferris învârtindu-se deasupra șiragurilor de lumini și-a mulțimii pline de viață de pe chei. Scena aceea i-a generat o emoție ușoară, sau o slăbiciune emoționantă. Sub imperiul momentului, a parcat mașina și-a mers pe jos spre marea de lumini care străluceau puternic în întuneric. Ultima oară când vizitase cheiul din Santa Monica, fusese un băiețel de șase ani agitat care o trăgea de mână pe Lily Cavanaugh Sawyer ca un câine care se zbate în lesă.

Ce s-a întâmplat a fost un accident. A fost prea lipsit de sens ca să se cheme coincidență. Coincidența aduce laolaltă două elemente până atunci fără legătură între ele ale unei povești mai mari. Aici nu se lega nimic și nu exista nicio poveste mai mare.

Ajunse la intrarea împodobită a cheiului și observă că, totuși, roata Ferris nu se învârtea. Deasupra gondolelor goale atârna un cerc de lumini statice. Preț de-o clipă, uriașa mașinărie semănă cu un invadator extraterestru, inteligent deghizat și așteptându-și timpul să poată face maximum de pagube. Jack aproape că-l auzea cum toarce. *Așa-i*, gândi, *o roată Ferris malefică – revino-ți în fire. Ești mai afectat decât ai vrea să recunoști.* Apoi coborî privirea înapoi la scena dinaintea sa și observă în sfârșit că fantezia sa cu cheiul ascunsese un rău real, devenit mult prea familiar din cauza profesiei sale. Dăduse peste o anchetă criminalistică aflată în primele faze.

Unele dintre luminile strălucitoare pe care le văzuse erau emise nu de roata Ferris, ci de girofarurile mașinilor de patrulă ale Poliției Santa Monica. Mai departe pe chei, patru ofițeri în uniformă împiedicau o mulțime de civili să treacă de cercul de siguranță marcat cu bandă galbenă în jurul unui carusel puternic luminat. Jack își spuse să lase totul baltă. Nu avea ce căuta acolo. Pe deasupra, caruselul îi trezea un sentiment nedeslușit, o gamă întreagă de sentimente deloc bine-venite. Caruselul era mai înfiorător decât roata Ferris oprită. Caruselele îl speriaseră întotdeauna, nu-i așa? Cai pitici vopsiți

încremeniți locului cu dinții dezgoliți și cu stâlpi de oțel înfipți în măruntaie – kitsch sadic.

Întoarce spatele, își zise. *Te-a părăsit iubita și ai o dispoziție deplorabilă.*

Cât despre carusele...

Coborârea bruscă a unei cortine mentale de plumb puse capăt discuției despre carusele. Simțindu-se parcă îndemnat dinlăuntru, Jack păși pe chei și începu să înainteze prin mulțime. Era pe jumătate conștient că făcea cel mai neprofesional lucru din cariera sa.

Când ajunse în fața oamenilor adunați acolo, trecu pe sub banda galbenă aplecându-se de spate și își arătă insigna unui polițist cu față de țânc care încercă să-l trimită în spate. Undeva în apropiere, un chitarist începu să cânte o piesă blues pe care Jack aproape c-o recunoscu; titlul ei își croi drum la suprafața minții sale, după care ieși afară din raza conștiinței sale. Polițistul copil îi aruncă o privire nedumerită și se duse să se consulte cu unul dintre detectivii care stăteau lângă o siluetă lungă la care Jack nu se prea simțea capabil să se uite atunci. Muzica îl supăra. Îl supăra foarte tare. De fapt, îl scotea din minți. Iritarea sa era mult prea mare în comparație cu cauza ei, dar ce idiot credea că agenții de la omucideri aveau nevoie de acompaniament muzical?

Un cal vopsit ridicat pe picioarele din față, împietrit în lumina crudă.

Lui Jack i se crispă stomacul și, adânc în piept, ceva crâncen și insistent, ceva ce cu niciun preț nu trebuia numit, se flexionă și aruncă brațele în lături. Sau își întinse aripile. Acel ceva teribil își dorea să iasă la lumină și să se facă știut. Pentru scurt timp, Jack se temu că va trebui să vomite. Când trecu această senzație, avu parte de un moment de-o claritate supărătoare.

De bună voie și nesilit de nimeni, păși pe teritoriul nebuniei, iar acum era nebun. Altfel nu se putea spune. Spre el mărșăluia, cu o expresie minunat combinată de neîncredere și furie, un detectiv pe nume Angelo Leone, înaintea transferului său fulger la Santa Monica un coleg de-al lui Jack cunoscut pentru apetitul său neostoit,

înclinaţa spre violenţă şi corupţie, dispreţ faţă de civili indiferent de culoare, rasă, credinţă sau statut social, şi, să fim sinceri, curajul şi extrema sa loialitate faţă de toţi ofiţerii de poliţie care respectau regulile jocului şi lucrau în branşa lui, ceea ce însemna că se dedau la orice nu-i putea înfunda. Dispreţul lui Angelo Leone faţă de Jack Sawyer, care nu respectase regulile jocului, îi egalase invidia pentru succesul acestuia din urmă. În câteva secunde, trogloditul ăsta avea să-i sufle-n nas. În loc să-ncerce să găsească o cale de-a se explica trogloditului, el abera despre carusele şi chitarişti, punând în ordine amănuntele înnebunirii. Nu avea cum să se explice. Explicaţia era imposibilă. Nevoia lăuntrică ce-l împinsese în postura aceasta continua să se facă simţită, însă Jack nici că i-ar fi putut vorbi lui Angelo Leone despre nevoi lăuntrice. Şi nici nu i-ar fi putut oferi o explicaţie raţională căpitanului, în caz că Leone depunea plângere.

Păi, vezi tu, a fost ca şi când m-ar fi împins cineva de la spate, de parcă s-ar fi aflat altă persoană la cârmă...

Primele cuvinte care ieşiră pe gura spurcată a lui Angelo Leone îl salvară de la dezastru.

„Nu-mi spune c-ai venit aici cu bună ştiinţă, puţoi ambiţios ce eşti."

O carieră pirateresc precum a lui Leone îl expunea inevitabil pe pirat la pericolul unei anchete oficiale. Un salt strategic la un departament dintr-un oraş vecin nu te ferea prea mult de săpăturile arheologice sub acoperire pe care poliţia le făcea în dosare şi reputaţii atunci când presa nu-ţi dădea de ales. O dată la zece sau douăzeci de ani, bine-intenţionaţii, contestatorii, pârâcioşii, turnătorii, civilii iritaţi şi poliţiştii prea proşti să accepte regulile bine trasate ale jocului îşi uneau forţele, vârau o bombă în curul presei şi porneau o orgie cu băi de sânge. Paranoia radicală a lui Leone, alimentată de sentimentul său de vinovăţie, îi sugerase imediat ideea că geniul de la omucideri din L.A. ar vrea să-şi adjudece merite suplimentare.

Aşa cum prevăzuse Jack, suspiciunile lui Leone sporiră când îi spuse că fusese atras acolo ca o insectă de lumina becului.

„De-acord, s-a *întâmplat* să dai peste ancheta mea. Bine. Acum ascultă-mă. Dacă în următoarele șase luni, ba nu, dacă vreodată se-*ntâmplă* să-ți aud numele într-un context care nu-mi place, o să te pișii printr-un tub tot restul vieții tale. Acum cară-te dracului de aici și lasă-mă să-mi fac meseria."

„Am șters-o, Angelo."

Partenerul lui Leone porni din cealaltă parte a cheiului strălucind de lumină. Leone făcu o grimasă și-i făcu semn să se ducă înapoi. Fără intenție, fără să se gândească la asta, Jack își lăsă ochii să alunece pe lângă detectiv și-n jos la cadavrul din fața caruselului. Mult mai cu putere decât prima dată, creatura feroce din mijlocul pieptului său se flexionă, se desfășură și-și întinse aripile, brațele, ghearele, orice ar fi fost, și cu ajutorul unei grozave opintiri încercă să rupă hățurile.

Aripile, brațele, ghearele zdrobiră plămânii lui Jack. Cleşti hidoși i se împrăștiară în stomac.

Există o faptă pe care un detectiv de omucideri, mai ales un locotenent de omucideri, nu trebuie s-o comită niciodată, iar aceea este următoarea: pus în fața unui corp neînsuflețit, nu trebuie să vomite. Jack se luptă să rămână de partea respectabilă a Interzisului. Bila îi arse gâtlejul și el închise ochii. O constelație de puncte sclipitoare îi apăru fulgurant în dosul pleoapelor. Creatura, înflăcărată și respingătoare, se zbătu în zăgazuri.

Lumini reflectate pe scalpul unui om negru și chel care zace mort lângă un carusel...

Nu tu. Nu, nu tu. Bate cât vrei, dar nu poți să intri.

Aripile, brațele, ghearele se retraseră; creatura se micșoră, devenind o fărâmă inactivă. Reușind să evite Fapta Interzisă, Jack descoperi că poate deschide ochii. Habar nu avea cât timp trecuse. Fruntea zbârcită a lui Angelo Leone, ochii săi întunecoși și gura carnivoră apărură în câmpul vizual și, de la o distanță de cincisprezece centimetri, ocupau tot spațiul disponibil.

„Ce facem aici? Ne revizuim situația?"

„Mi-aș dori ca idiotul ăla să-și pună chitara înapoi în cutie."

Și-aceea a fost una dintre cele mai ciudate turnuri ale serii.

„Chitară? N-aud nicio chitară."
Nici eu, își dădu seama Jack.

O persoană întreagă la mine n-ar încerca oare să-și scoată din cap un asemenea episod? Să arunce gunoiul ăsta peste bord? Nu puteai *face* nimic cu el, nu-l puteai *folosi*, și-atunci de ce să-l mai ții? Incidentul de pe chei nu însemna nimic. Nu se lega cu nimic altceva decât cu sine însuși și nu ducea nicăieri. Era de-a dreptul irelevant, că nu avusese nicio relevanță. După ce iubita-i dăduse papucii, Jack se pierduse cu firea, suferise o aberație momentană și călcase nejustificat pe locul crimei ce aparținea unei alte jurisdicții. Nu era altceva decât o greșeală rușinoasă.

Peste cincizeci și șase de zile și unsprezece ore, geniul s-a strecurat în biroul căpitanului, și-a pus pe masă insigna și pistolul și și-a anunțat, spre totala surprindere a acestuia, imediata ieșire la pensie. Neștiind absolut nimic despre confruntarea cu detectivul Leone pe cheiul Santa Monica, căpitanul n-a întrebat dacă există vreo legătură între decizia locotenentului său și un negru mort lângă un carusel oprit; dacă ar fi făcut-o, Jack i-ar fi spus că e ridicol.

Nu începe cu asta, se sfătuiește el, și se descurcă de minune să nu înceapă cu asta. Primește câteva scăpărări involuntare, nimic mai mult, instantanee ca de stroboscop ale unui ponei de lemn dând din copite, ale mutrei indispuse a lui Angelo Leone, dar și ale unui alt lucru, obiectul care ocupa centrul oricărei scene, cel care trebuie evitat mai presus ca orice... În clipa când apar aceste fulgere imagistice, *le trimite înapoi*. Pare un exercițiu de magie. El face exerciții de magie, magie bună. Știe foarte bine că aceste isprăvi cu gonitul imaginilor reprezintă o formă de autoprotecție, iar dacă motivele din spatele nevoii sale pentru această magie protectoare rămân neclare, nevoia e-un motiv suficient. Când tre' să-ți faci omletă, tre' să bați ouăle, ca să citäm acea autoritate supremă, Ducele Wayne.

Jack Sawyer are mai multe pe cap decât irelevanțele sugerate de-o voce care a rostit în somn cuvântul „polițist" în forma lui copilărească.

Şi pe aceste probleme îşi doreşte să le poată *trimite înapoi* prin executarea unui truc de magie, însă afurisitele probleme refuză să dispară; îi dau târcoale ca un trib de viespi.

Una peste alta, nu se descurcă atât de bine, Jack al nostru. Măsoară timpul şi se holbează la ouă, care nu-i mai par tocmai în regulă, deşi n-ar putea spune de ce. Ouăle se opun interpretării. Ouăle sunt cele mai puţin importante. La periferia câmpului său vizual, titlul de pe prima pagină din *La Riviere Herald* pare să se ridice de pe foaia tipărită şi să plutească spre el. PESCARUL ÎNCĂ ÎN LIBERTATE ÎN... Nu, ajunge; se întoarce complet cu spatele, convins de îngrozitoarea idee că el însuşi a provocat toată treaba asta cu Pescarul. Cum ar fi să fie ÎN STATEN ISLAND sau ÎN BROOKLYN, unde adevăratul Albert Fish, un dezaxat chinuit cum altul nu s-a mai văzut, şi-a găsit două dintre victime?

Treburile astea îl îngreţoşează. Doi copii morţi, fata familiei Freneau dată dispărută şi probabil moartă, părţi ale corpului mâncate, un lunatic care-l copiază pe Albert Fish... Dale a insistat să-l atace cu informaţii. Amănuntele i-au intrat în minte ca o infecţie. Cu cât află mai multe – şi pentru un om care vrea să rămână neatins de evenimente, Jack a aflat uimitor de multe lucruri –, cu atât mai multe otrăvuri îi plutesc prin sânge, distorsionându-i simţurile. Venise în valea Norway fugind de-o lume care se devenise brusc nestatornică şi elastică, parcă lichefiindu-se sub presiunea termică. În ultima sa lună la Los Angeles, presiunea termică devenise insuportabilă. Potenţiale lucruri groteşti pândeau în spatele geamurilor întunecate şi-n spaţiile dintre clădiri, ameninţând să prindă formă. În zilele libere, senzaţia că zoaiele apei de spălat vase îi ung plămânii îl făcea să icnească după aer şi să se lupte cu greaţa, aşa că lucra fără oprire, rezolvând astfel mai multe cazuri ca niciodată. (Diagnosticul pe care şi-l pusese singur era că-l afecta munca pe care o făcea, însă nu putem nicicum da vina pe căpitan că a fost uluit aflând de demisia geniului.)

Evadase în ungherul ăsta neştiut din inima ţării, acest adăpost, acest rai la marginea unei pajişti galbene, izolat de lumea ameninţării şi-a nebuniei, izolat la distanţă de mai bine de treizeci de kilometri

de French Landing, izolat la o distanță bunicică până și de drumul văii Norway. Totuși, straturile de izolare nu reușiseră să-și îndeplinească menirea. Lucrurile de care încearcă să scape colcăie din nou în jurul său, aici în fortăreața sa. Dacă s-ar lăsa pradă fanteziilor egocentrice, ar trebui să tragă concluzia că lucrurilor de care a fugit le-au trebuit trei ani să-i ia urma și că, în cele din urmă, îl găsiseră.

În California, rigorile meseriei îl copleșiseră; acum, tulburările Wisconsinului de Vest trebuie ținute la respect. Uneori, noaptea târziu, se trezește cu ecoul micuței voci otrăvite care se vaită: *Gata cu țopilia, nu mai vreau, prea aproape, prea aproape.* Ce era prea aproape, la asta Jack Sawyer refuză să caute răspuns; ecoul dovedește că trebuie neapărat să evite orice altă contaminare.

Vești rele pentru Dale, o știe bine, și regretă deopotrivă neputința sa de-a ajuta la anchetă și de a-și explica refuzul prietenului său. Fundul lui Dale e la bătaie, nu încape îndoială în privința asta. E-un șef de poliție bun, mult prea bun pentru French Landing, însă a judecat greșit mișcările politice și i-a lăsat pe cei de la centru să-i întindă o cursă. Cu toată aparența lor de respect pentru autoritatea locală, detectivii Brown și Black se dăduseră la fund, făcuseră un pas în lateral și-i dăduseră voie lui Dale Gilbertson, care credea că aceștia îi fac un favor, să-și pună lațul de gât. Păcat, dar Dale tocmai a aflat că stă pe-un eșafod cu un sac negru tras peste cap. Dacă Pescarul mai omoară un singur copil... Ei bine, Jack Sawyer își trimite regretele sale cele mai profunde. Acum nu poate face un miracol, scuze. Jack are pe cap probleme mai presante.

Penele roșii, de pildă. Din-acelea mici. Penele micuțe și roșii îl preocupă mult mai mult pe Jack, și l-au preocupat, în pofida încercărilor sale de-a le alunga prin magie, cu o lună înainte să înceapă crimele. Într-o dimineață, pe când ieșea din dormitor și pornea pe scări în jos să-și pregătească micul dejun, o singură pană roșie, una mai mică decât degețelul unui bebeluș, *a părut* să plutească din tavanul înclinat din capul scărilor. În urma ei, au mai venit spre el alte două sau trei. O bucată ovală de tencuială lată de cinci centimetri *a părut* să clipească și să se deschidă ca un ochi, iar ochiul a eliberat o jerbă

densă și groasă de pene care s-au desprins din tavan ca aruncate printr-un pai. O explozie de pene, un uragan de pene, i-a căzut peste piept, peste brațele ridicate, peste cap.

Dar asta...

Asta nu s-a întâmplat niciodată.

S-a întâmplat altceva, și-i luase un minut sau două să priceapă ce. Un neuron năbădăios a dat un rateu. Un receptor mental a înghițit substanța chimică nepotrivită sau a înghițit prea mult din substanța care trebuia. Comutatoarele care activau noaptea conductoarele de imagine au reacționat la un semnal fals și-au produs un *vis în stare de veche*. Visul acesta a părut o halucinație, însă halucinații aveau beției cu creierul îmbibat de alcool, dependenții de droguri și nebunii, mai ales schizofrenicii paranoici, cu care Jack avusese de-a face de multe ori în cursul vieții sale de țopilist. El nu se încadra în niciuna dintre categoriile acestea, nici măcar în ultima. Știa sigur că nu era schizofren-paranoic sau orice alt soi de nebun. Dacă credeai că Jack Sawyer era nebun, nebunul erai *tu*. El are sută la sută încredere (sau cel puțin nozăzeci și nouă la sută) în sănătatea sa mentală.

Deoarece nu suferă de halucinații, penele trebuie să-i fi căzut în cap într-un vis cu ochii deschiși. Singura altă explicație implică realitate, iar penele n-au avut nicio legătură cu realitatea. Ce fel de lume ar fi asta dacă ni s-ar putea întâmpla asemenea lucruri?

Pe nepusă masă, George Rathbun urlă:

– Mă *doare* să spun asta, sincer mă doare, căci *iubesc* buna noastră echipă Brew, știți bine c-o iubesc, dar vin vremuri când *iubirea* trebuie să strângă din dinți și să accepte o realitate *dureroasă* – să luăm ca exemplu starea deplorabilă a aruncătorilor noștri. Bud Selig, o, *BU-UD*, aici *Houston*. Poți, *rogu-te*, să te întorci imediat pe pământ? și *un orb* ar putea arunca mai multe mingi valabile decât adunătura aia de TOLOMACI, RATAȚI ȘI AIURIȚI!

Bunul și bătrânul Henry. Henry îl joacă atât de bine pe George Rathbun încât chiar îi vezi petele de sudoare de la subsuori. Însă cea mai bună născocire a lui Henry – după părerea lui Jack – trebuie să fie întruchiparea aia în ton cu vremurile, degajată și influentă a lui

Henry Shake („șeicul, șarmul, șocul Arabiei"), care poate, dacă are dispoziția necesară, să-ți spună ce culoare aveau șosetele lui Lester Young în ziua când a înregistrat *Shoe Shine Boy* și *Lady Be Good* și să descrie interiorul a două duzini de cluburi de jazz faimoase, dar majoritatea demult sucombate.

...și înainte să ne cufundăm în foarte răcoroasa, foarte frumoasa, foarte simpatica muzică șoptită într-o duminică la Village Vanguard de Bill Evans Trio, ar trebui să aducem un prinos de respect celui de-al treilea ochi, ochiul lăuntric. Haideți să onorăm ochiul lăuntric, ochiul imaginației. E târziu într-o după-amiază încinsă de iulie în Greenwich Village, New York City. Pe Seventh Avenue South inundată de soare, intrăm la umbra marchizei de la Vanguard, deschidem o ușă albă și înaintăm de-a lungul unor scări lungi și înguste spre o peșteră subterană încăpătoare. Muzicanții urcă pe scenă. Bill Evans se așază pe banca pianului și înclină din cap spre public. Scott LaFaro își îmbrățișează basul. Paul Motian își ridică periuțele. Evans lasă capul jos, jos de tot, și pune mâinile pe clape. Pentru cei care au privilegiul să se afle acolo, nimic nu va mai fi ca înainte.

My Foolish Heart *de Bill Evans Trio, live la Village Vanguard, pe 25 iunie 1961. Eu sunt gazda dumneavoastră, Henry Shake – șeicul, șarmul, șocul Arabiei.*

Zâmbind, Jack toarnă ouăle bătute în tigaie, le amestecă de două ori cu furculița și reduce puțin flacăra aragazului. Îi trece prin gând că a uitat să pună de cafea. Ducă-se. Cafeaua e ultimul lucru de care are nevoie; poate bea suc de portocale. O privire spre prăjitorul de pâine îi spune că a uitat și să prăjească pâinea de dimineață. Chiar are nevoie de pâine prăjită, să fie absolut necesară pâinea prăjită? Gândește-te la unt, gândește-te la bucățile de colesterol care așteaptă să-ți înfunde arterele. Omleta e-un risc destul de mare; de fapt, are senzația că a spart mult prea multe ouă. Acum Jack nu-și mai amintește nici de ce-a vrut să mănânce omletă. Rareori mănâncă omletă. De fapt, înclină să cumpere ouă dintr-un simț al datoriei trezit de cele două șiruri de adâncituri pentru ouă din partea de sus a ușii de

la frigider. Dacă oamenii n-ar trebui să cumpere ouă, de ce erau dotate frigiderele cu suport pentru ouă?

Strecoară o spatulă pe sub marginile omletei tot mai tare, dar încă lichidă, înclină tigaia să o trimită într-o parte, toarnă ciupercile și arpagicul, după care rulează amestecul rezultat. Bun. Arată bine. Patruzeci de minune voluptuoase de libertate se întind înaintea sa. În ciuda tuturor lucrurilor, pare să funcționeze destul de bine. Controlul nu reprezintă o problemă în cazul de față.

Desfăcut pe masa din bucătărie, *La Riviere Herald* îi reține privirea. A uitat de ziar. Ziarul însă n-a uitat de el și-și cere porția cuvenită de atenție. PESCARUL ÎNCĂ ÎN LIBERTATE ÎN și așa mai departe. CERCUL ARCTIC ar fi frumos, dar nu, se apropie de masă și vede că Pescarul rămâne cu încăpățânare o problemă locală. De sub titlu, numele lui Wendell Green sare și-i rămâne în ochi ca o pietricică. Wendell Green e-un parazit inteligent și omniprezent, o sursă neîntreruptă de iritare. După ce citește primele două paragrafe din articolul lui Green, Jack mormăie și se lovește cu mâna peste ochi.

Sunt orb, faceți-mă arbitru!

Wendell Green are încrederea de sine a unui atlet-erou de provincie care n-a plecat niciodată de acasă. Înalt, expansiv, cu un ciuf de păr roș-blond cârlionțat și-un pântece senatorial, Green se plimbă țanțoș prin barurile, sălile de judecată și tribunele publice din La Riviere și comunitățile învecinate, împărțind din șarmul său spoit. Wendell Green e-un reporter care știe să se poarte ca atare, un jurnalist de modă veche, marea podoabă a ziarului *Herald*.

Cu ocazia primei lor întâlniri, marea podoabă i-a făcut lui Jack impresia unui fățarnic de mâna a treia și, de atunci încoace, n-a găsit niciun motiv să-și revizuiască impresia. Wendell Green nu-i inspiră încredere. După părerea lui Jack, fațada sociabilă a reporterului ascunde o capacitate limitată de înșelătorie. Green e-un lăudăros pozând în fața unei oglinzi, însă un lăudăros șiret, iar creaturile de genul ăsta ar face orice ca să-și atingă scopul.

După arestarea lui Thornberg Kinderling, Green i-a solicitat un interviu. Jack l-a refuzat, așa cum a refuzat și cele trei invitații care

au urmat mutării sale pe drumul văii Norway. Refuzurile sale nu l-au împiedicat pe reporter să însceneze ocazionale întâlniri „accidentale".

În ziua de după descoperirea corpului lui Amy St Pierre, Jack a ieșit dintr-o curățătorie de pe Chase Street cu o cutie de cămăși proaspăt spălate la subsuoară, a dat să se îndrepte spre mașină și-a simțit o mână strângându-i cotul. A întors capul și-a zărit, contorsionată într-un rânjet de falsă încântare, rumena mască publică a lui Wendell Green.

„Hei, hei, Holly." Un surâs afectat de ștrengar. „*Vreau să zic*, locotenente Sawyer. Mă bucur c-am dat peste tine. Aici își aduci cămășile la spălat? Lucrează bine?"

„Dacă nu te deranjează nasturii rupți."

„Bună poantă. Ești un tip comic, locotenente. Lasă-mă să-ți vând un pont. Spălătoria *De încredere*, pe Third Street în La Riviere? Sunt la înălțimea numelui. Nema rupt, nema stricat. Dacă vrei să ai cămășile spălate ca la carte, du-te întotdeauna la un gălbejit. Sam Lee, încearcă la el, locotenente."

„Nu mai sunt locotenent, Wendell. Spune-mi Jack sau domnul Sawyer. Spune-mi și Hollywood, nu-mi pasă. Iar acum..."

S-a dus spre mașină și Wendell Green l-a însoțit.

„Putem schimba câteva cuvinte, locotenente? Scuze, Jack? șefu' Gilbertson ți-e prieten apropiat, știu, dar cazul ăsta tragic... o fetiță, din câte se pare mutilată, oribile lucruri... nu ne-ai putea ajuta cu experiența ta, să te implici, să ne oferi privilegiul gândurilor tale?"

„Vrei să știi care sunt gândurile mele?"

„Orice-mi poți spune, amice."

O răutate pură și iresponsabilă l-a împins pe Jack să-și petreacă brațul pe după umerii lui Green și să zică:

„Wendell, bătrâne, vezi ce poți să afli despre un tip pe nume Albert Fish. S-a petrecut în anii douăzeci."

„Fish?"

„F-i-s-h. Dintr-o veche familie protestantă din New York. Un caz stupefiant. Vezi ce poți să afli."

Până în clipa aceea, Jack abia dacă conștientizase că-și amintea atrocitățile comise de bizarul domn Albert Fish. Măcelari mai recenți - Ted Bundy, John Wayne Gacy și Jeffrey Dahmer - îl eclipsaseră pe Albert Fish, fără a mai pomeni de exoticul Edmund Emil Kemper al III-lea, care, după ce comisese opt crime, își decapitase mama, îi așezase capul pe polița șemineului și-l folosise ca țintă de darts. (În chip de explicație, Edmund al III-lea a zis: „Mi s-a părut un lucru potrivit.") și totuși, numele lui Albert Fish, un exemplar obscur din trecut, ieșise la suprafața minții sale și, când îl rostise, ajunsese la urechea avidă a lui Wendell Green.

Ce să-l fi *apucat?* Păi, asta era întrebarea, nu?

Hopa, omleta. Jack înșfacă o farfurie din dulap, tacâmuri dintr-un sertar, sare la aragaz, oprește gazul și răstoarnă amestecul amorf în farfurie. Se așază și deschide *Herald*-ul la pagina 5, unde citește despre Milly Kuby care aproape câștigase locul al treilea la marea fază statală a concursului de ortografie. Greșise să scrie un singur cuvânt: *opopanax.* Exact genul de știre pe care te aștepți s-o citești în ziarul local. Dar, în orice caz, cum te poți aștepta de la un copil să știe cum se scrie *opopanax?*

Jack ia două sau trei guri din omletă înainte ca straniul gust din gură să-i distragă atenția de la monstruoasa nedreptate de care avusese parte Milly Kuby. Gustul ciudat seamănă cu cel al gunoiului pe jumătate ars. Scuipă mâncarea și vede un gogoloi de terci cenușiu și legume crude, pe jumătate mestecate. Partea nemâncată a micului său dejun nu arată nici ea mai apetisant. Ce să-și prăjească omleta; a distrus-o de-a dreptul.

Lasă capul în pământ și bombăne. Ici și colo prin corp e străbătut de-un tremur ca un fir de electricitate desfăcut, care scoate scântei ce-i ard gâtul, plămânii, organele ce-au început brusc să-i pulseze. *Opopanax*, și spune. *Mă duc de râpă. Chiar aici și-acum. Nu, uită c-am zis asta. Sălbaticul opopanax m-a prins în gheare, m-a scuturat cu temutul opopanax al labelor sale de opopanax și are de gând să mă arunce în turbulentul Râu Opopanax, unde o să-mi întâlnesc opopanaxul.*

– Ce mi se întâmplă? zice cu voce tare. Sunetul acut al vocii sale îl sperie.

Lacrimi de opopanax îi înțeapă ochii de opopanax și el se ridică mormăind de la opopanax, aruncă lăturile la gunoi, clătește farfuria și se hotărăște că a cam sosit vremea să pună lucrurile la punct pe aici. Gata cu opopanaxii. Toată lumea greșește. Examinează ușa frigiderului, încercând să-și amintească dacă mai are un ou sau două pe-acolo. Sigur că are: sunt cu grămada, în jur de nouă sau zece, aproape suficiente să umple un rând al locașurilor speciale din partea de sus a ușii. N-ar fi putut să le strice pe toate; n-o luase atât de mult pe arătură.

Strânge ușa frigiderului. Absolut nepoftită, viziunea luminilor reflectate pe țeasta pleșuvă a negrului.

Nu tu.

Persoana căreia i se adresează nu e acolo; persoana căreia i se adresează aproape că nici nu e o persoană în carne și oase.

Nu, nu, nu tu.

Ușa se deschide sub presiunea degetelor sale; becul din frigider luminează rafturile pline. Jack Sawyer privește suportul pentru ouă. Pare să fie gol. O privire mai atentă scoate la iveală, adăpostit în ultima scobitură de la capătul primului rând, prezența unui obiect mic sub formă de ou, colorat într-o nuanță palidă și delicată de albastru: un albastru nostalgic, blând, aproape întru totul posibil albastrul unui cer de vară așa cum l-a văzut într-o după-amiază devreme un băiețel care stătea întins cu fața în sus pe iarba din spatele unei frumoase proprietăți rezidențiale de pe Roxbury Drive în Beverly Hills, California. Oricine deține această proprietate rezidențială, băiețaș, poți paria tot ce ai pe-un singur lucru: lucrează în domeniul divertismentului.

Jack știe cum se numește nuanța asta de albastru datorită unei atente cercetări a mostrelor de culoare făcută în tovărășia lui Claire Evinrude, doctor în medicină, oncolog simpatic și eficient, în perioada când plănuiau să revopsească bungalow-ul pe care-l împărțeau pe-atunci în Hollywood Hills. Claire, doctorița Evinrude, alesese

această culoare pentru dormitorul principal; el, recent întors de la un superimportant și absurd de selectiv curs de instruire pentru forțele speciale de poliție la Quantico, Virginia, și proaspăt promovat la gradul de locotenent, o refuzase ca fiind, hm, ei bine, poate puțin prea rece.

Jack, ai văzut vreodată un ou de măcăleandru? întrebase doctorița Evinrude. Ai idee cât sunt de frumoase? Ochii cenușii ai doctoriței Evinrude s-au mărit în vreme ce se întindea după bisturiul său mental.

Jack introduce două degete în scobitura pentru ou și ia dinăuntru obiectul mic, sub formă de ou, de culoarea oului de măcăleandru. Ca să vezi, e chiar un ou de măcăleandru. Unul „de-adevăratelea", folosind exprimarea doctoriței Claire Evinrude, un ou de măcăleandru scos din corpul unui măcăleandru, numit uneori și prihor cu pieptul roșu. Așază oul în palma mâinii stângi. Acolo rămâne, ovalul ăsta albastru-pal de mărimea unui pecan. Capacitatea de gândire pare să-l fi părăsit. Ce dracu' a făcut, a *cumpărat* un ou de măcăleandru? îmi pare rău, nu, relația asta nu merge, s-a zis cu opopanaxul, la magazinul lui Roy nu se vând ouă de măcăleandru, am ușchit-o de aici.

Încet, rigid, sacadat ca un zombi, Jack traversează bucătăria și ajunge la chiuvetă. Întinde mâna stângă deasupra scurgerii din mijlocul chiuvetei și dă drumul oului de măcăleandru, care cade direct în dispozitivul de măcinat resturile alimentare, irecuperabil. Mâna dreaptă pune aparatul în mișcare, cu zgomotele obișnuite. Mâr, scrâș, hâr, un monstru se bucură de-o gustărică bună. Brr. Cablul electric viu se cutremură în el, răspândind scântei în vreme ce se zbate, însă el a devenit zombi și abia dacă bagă de seamă șocurile lăuntrice. Una peste alta, luând totul în considerare, ceea ce Jack Sawyer are cel mai mare chef să facă acum...

When the red, red...[1]

[1] Începutul piesei *When the red, red robin comes bob, bob, bobbin' along*, compusă de Harry Woods în 1926 și cântată de-a lungul timpului de mai mulți cântăreți celebri, printre care și Louis Armstrong, Bing Crosby și Clarence Williams (n. tr.).

Din cine știe ce motiv, nu și-a sunat mama de mult, mult timp. Nu-și dă seama de ce n-a făcut-o și a cam sosit vremea s-o facă. Nu mă mai măcăi cu măcălendri tăi. Vocea lui Lily Cavanaugh Sawyer, regina filmelor de categorie B, cândva singurul său tovarăș într-o cameră de hotel din New Hampshire, o cameră plină de farmece, transcendent și riguros dată uitării, e exact vocea pe care Jack simte nevoia s-o audă acum. Lily Cavanaugh e singura persoană din lume căreia îi poate vorbi despre ridicola confuzie de care se vede învăluit. În pofida vagii și nedoritei conștientizări a trecerii dincolo de granițele rațiunii pure și, prin urmare, aducând și mai mult în discuție nesigura sa sănătate mentală, se duce la capătul tejghelei, își ia telefonul mobil și formează numărul frumoasei proprietăți rezidențiale de pe Roxbury Drive, Beverly Hills, California.

Telefonul din vechea sa casă sună de cinci ori, de șase ori, de șapte. Ridică un bărbat și, ai o voce furioasă, ușor amețită, distorsionată de somn, zice:

– Kimberley... despre orice ar fi vorba... pentru binele tău... sper să fie foarte, foarte important.

Jack apasă butonul roșu și închide telefonul. O, Doamne, o, la naiba, o, fir-ar să fie. E doar cinci noaptea în Beverly Hills, sau Westwood, sau Hancock Park, sau oriunde corespunde acum numărul acela. A uitat că mama lui e moartă. O, la naiba, o, fir-ar să fie, o, Doamne, îți vine să crezi?

Durerea sa, care se tot ascuțise în străfundul ființei sale, se ridică din nou să-l înjunghie, ca pentru întâia oară, bang, fix în inimă. În același timp, ideea că până și preț de-o secundă a putut *uita că mama lui e moartă* i se pare, Dumnezeu știe de ce, irezistibil și extrem de comică. Cât de ridicol poți fi? Joarda l-a lovit peste ceafă și, fără să știe dacă va izbucni în hohote de plâns sau în strigăte sau în râs, Jack simte un val scurt de amețeală și se sprijină greu de tejghea.

Orătanie beată de cap, își amintește cum spunea mama lui. Lily vorbea despre recent decedatul partener al răposatului ei soț în zilele de după ce contabilii bănuitori descoperiseră că partenerul, Morgan Sloat, își vârâse în propriile buzunare trei pătrimi din venitul realizat

de numeroasele proprietăți imobiliare ale firmei Sawyer ş Sloat. În fiecare an de la moartea lui Phil Sawyer într-un așa-numit accident de vânătoare, Sloat furase milioane de dolari, multe milioane, de la familia răposatului său partener. Lily a direcționat scurgerile înapoi pe canalele potrivite și-a vândut jumătate din companie noilor ei parteneri, garantându-i în același timp fiului său o colosală rezervă financiară, fără a mai pomeni de depunerea anuală care produce dobânda pe care fundația privată a lui Jack o direcționează spre cauze nobile. Lily îl făcuse pe Sloat în feluri și mai rele decât *orătanie beată de cap*, însă aceasta e sintagma pe care vocea ei i-o rostește în urechea lăuntrică.

Demult, în mai, își spuse Jack, probabil că a dat peste oul ăla de măcăleandru într-o plimbare pe pajiște, când nu se gândea la nimic în mod special, și-l pusese în frigider ca să nu se strice. Ca să-l păstreze în siguranță. Pentru că, în definitiv, avea o nuanță delicată de albastru, un albastru frumos, ca s-o citäm pe doctorița Evinrude. Îl păstrase în siguranță atât de mult, că uitase complet de el. Motiv pentru care, își dă el seama recunoscător, visul acela cu ochii deschiși îi arătase viziunea unei explozii de pene roșii!

Totul se întâmplă cu un temei, oricât de ascuns ar fi acela; detensionează-te și relaxează-te destul cât să nu mai fii o orătanie beată de cap, și temeiul s-ar putea să iasă din ascunzătoare.

Jack se apleacă deasupra chiuvetei și, de dragul unei împrospătări lăuntrice și exterioare, își scufundă fața în două căușe pline de apă rece. Pentru moment, șocul eliberator alungă micul dejun ruinat, telefonul ridicol și flash-urile de imagini corozive. E timpul să-și lege șireturile și s-o ia din loc. În douăzeci și cinci de minute, cel mai bun prieten și singurul sfătuitor al lui Jack va ieși, înconjurat de obișnuita-i aură a percepției multidirecțională, pe ușa din față a clădirii KDCU-AM din cărămidă arsă și, ducând flacăra brichetei sale de aur la capătul unei țigări, va înainta ușor pe trotuar spre Peninsula Drive. Dacă percepția sa multidirecțională îi va da de veste că-l așteaptă camioneta lui Jack Sawyer, Henry Leyden va găsi fără greș mânerul și va urca. Această demonstrație a calmului unui orb e prea uluitoare ca s-o rateze.

Şi nici n-o ratează, căci, în pofida dificultăţilor de dimineaţă, care, de la înălţimea perspectivei mature şi echilibrate oferite de drumul pe care-l parcurge prin încântătoarea natură sălbatică, par la urma urmei triviale, camioneta lui Jack opreşte la capătul Peninsula Drive, lângă trotuarul din faţa clădirii KDCU-AM, la şapte cincizeci şi cinci, cu cinci minute bune înainte ca prietenul său să iasă în lumina soarelui păşind tacticos. Henry îi va prinde bine: numai *să-l vadă* pe Henry va fi ca o doză de fortifiant sufletesc. Cu siguranţă, Jack nu poate fi primul bărbat (sau femeie) în istoria lumii care să-şi fi pierdut pe moment firea într-o situaţie stresantă şi să fi uitat oarecum că mama lui (sau a ei) a ieşit de pe scena celor vii şi-a plecat spre o sferă mai înaltă. Muritorii stresaţi se întorc în chip firesc spre mamele lor când au nevoie de confort şi mângâiere. Impulsul este implantat codificat în ADN. Când va auzi povestea, Henry va chicoti şi-l va sfătui să-şi tragă mai bine peruca pe cap.

Dacă se gândeşte mai bine, de ce să înnoreze cerul lui Henry cu o poveste atât de absurdă? Acelaşi lucru e valabil şi pentru oul de măcăleandru, mai cu seamă fiindcă nu i-a vorbit lui Henry despre visul său cu ochii deschişi în care erupeau pene, şi nu se simte în stare să se apuce acum să reia, inutil, povestea de la începutul începutului. Trăieşte în prezent; lasă trecutul să se întindă în mormântul lui; ţine bărbia sus şi ocoleşte bălţile de noroi. Nu-ţi transforma prietenii în psihoterapeuţi.

Deschide radioul şi apasă butonul pentru KWLA-FM, postul UW-La Riviere, care-l găzduieşte deopotrivă pe şobolanul de Wisconsin şi pe Henry şeicul, şarmul, şocul. Ceea ce răsună din difuzoarele ascunse ale cabinei îi face pielea de găină: Glenn Gould, ochiul lăuntric luminos deschis, făcând o demonstraţie de virtuozitate cu ceva compus de Bach, nu-şi dădea seama exact ce. Dar Glenn Gould, dar Bach, cu siguranţă. Una dintre Partite, poate.

Cu o carcasă de CD într-o mână, Henry Leyden iese cu pas ţanţoş pe uşa umilă dintr-o parte a clădirii postului de radio, intră în lumina soarelui şi, fără ezitare, începe alene drumul de-a lungul trotuarului

din lespezi de piatră, tălpile de cauciuc ale tenișilor săi din velur maro-ciocolată lovind mijlocul fiecărei lespezi, una după alta.

Henry... Henry este o viziune.

Astăzi, observă Jack, Henry e îmbrăcat într-un costum complet de proprietar de pădure malaisiană de tec, o cămașă arătoasă fără guler, bretele scânteietoare și-o pălărie fedora de pai cu borul îndoit a rămas-bun. Dacă Jack n-ar fi fost așa bine-venit în viața lui Henry, n-ar fi știut că priceperea prietenului său de-a asorta fără cusur hainele depindea de extrema organizare a uriașului său dulap-cameră stabilită cu mult timp în urmă de Rhoda Gilbertson Leyden, soția defunctă a lui Henry: Rhoda aranjase fiecare articol al garderobei soțului său pe sezon, stil și culoare. Piesă cu piesă, Henry memorase întregul sistem. Deși orb din naștere, și prin urmare incapabil să facă distincția dintre nuanțele care se asortează și cele care nu, Henry nu greșește niciodată.

Henry scoate din buzunarul cămășii o brichetă de aur și-un pachet galben de țigări American Spirit, aprinde una, scoate un nor radiant luminat de soare în culoarea laptelui și își continuă înaintarea neabătută de-a lungul lespezilor de piatră.

Majusculele roz și înclinate pe spate ale TROY IUBĂȘTE PĂ MARYANN! DA! scrise cu sprayul peste anunțul instalat pe peluza goală sugerează că 1) Troy petrece mult timp ascultând KDCU-AM, și 2) că Maryann îl iubește și ea. Bravo lui Troy, bravo lui Maryann. Jack aplaudă declarațiile de amor, chiar și pe cele scrise cu sprayul roz, și le dorește iubiților fericire și noroc. Îi trece prin gând că, dacă în etapa vieții în care se află s-ar putea spune că iubește pe cineva, persoana aceea ar trebui să fie Henry Leyden. Nu în sensul în care Troy iubăște pă Maryann, sau viceversa, însă îl iubăște cu adevărat, un lucru care n-a fost niciodată atât de clar așa cum este în clipa de față.

Henry pășește peste ultimele lespezi și se apropie de bordură. Un singur pas mare îl aduce lângă portiera camionetei; strânge mâna pe tija metalică îngropată în caroserie; deschide portiera, puse piciorul sus pe prag și se strecoară înăuntru. Înclină din cap, ciulind urechea

dreaptă la muzică. Lentilele întunecate ale ochelarilor săi de aviator sclipesc.

– Cum poți face asta? întreabă Jack. De data asta te-a ajutat muzica, dar n-ai nevoie de muzică.

– O pot face pentru că sunt absolut fenofantastic, zice Henry. Am învățat cuvântul ăsta minunat de la internistul nostru fumător de marijuana, Morris Rosen, care mi l-a atribuit din tot sufletul. Morris mă crede Dumnezeu, dar trebuie că are ceva la mansardă, pentru că și-a dat seama că George Rathbun și șobolanul de Wisconsin sunt una și aceeași persoană. Sper să-și țină ciocu' puștiul.

– Și eu sper, zice Jack, dar n-o să-ți permit să schimbi subiectul. Cum reușești întotdeauna să deschizi portiera din prima? Cum de găsești mânerul fără să dibui după el?

Henry suspină.

– Mânerul singur îmi spune unde este. Evident. Eu nu trebuie decât să-l ascult.

– Mânerul portierei scoate un *sunet?*

– Nu ca radioul ăla tău ultraperformant sau ca *Variațiunile Goldberg*, nici vorbă. Mai mult ca o vibrație. Sunetul unui sunet. Sunetul *dinăuntrul* unui sunet. Nu-i așa că Daniel Barenboim e-un excelent pianist? Mamă, ascultă aici – fiecare notă are-o altă culoare. Te face să-ți vină să-i săruți capacul Steinwayului, copchilaș. Închipuie-ți ce mușchi are la mâini.

– Ăsta-i Barenboim?

– Păi, cine altcineva ar putea fi?

Încet, Henry întoarce capul spre Jack. Un zâmbet iritant îi ridică buzele la colțuri.

– Aa! Înțeleg, da. Din câte te cunosc, sărman ignorant, înțeleg că-ți imaginai că-l asculți pe Glenn Gould.

– Ba nu, ripostează Jack.

– Lasă gluma.

– Poate că un minut m-am întrebat dacă nu-i Gould, dar...

– Nu, nu, nu. Nici măcar nu încerca. Te trădează vocea. Fiecare cuvânt are o întorsătură plângăcioasă; e-așa patetic. Ne întoarcem

în valea Norway, sau ai de gând să stai aici și să continui să mă minți? Vreau să-ți spun ceva în drum spre casă.

Ridică CD-ul.

- Hai să-ți curmăm chinurile. Domnul marijuana mi-a dat asta – Dirtysperm cântă o peisă veche de-a celor de la Supreme. Eu, unul, *disprețuiesc* genul ăsta de lucru, dar s-ar putea să fie perfect pentru șobolanul de Wisconsin. Pune direct piesa a șaptea.

Pianistul nu mai seamănă nici de departe cu Glenn Gould, iar muzica pare să-și fi redus ritmul la jumătate. Jack își curmă chinurile și introduce CD-ul în fanta de sub radio. Apasă un buton, apoi încă unu. Cu un tempo aiuritor de rapid, scrâșnetele unor nebuni supuși la torturi inimaginabile răbufnesc din difuzoare. Jack sări în spătarul scaunului, speriat.

- Dumnezeule, Henry, zice și se întinde spre butonul de volum.

- Să nu-ndrăznești să atingi butonul ăla, îl oprește Henry. Dacă porcăria asta nu-ți face urechile să sângereze, nu-și atinge ținta.

În limbajul jazz-ului, „urechi", Jack știe, reprezintă capacitatea de-a auzi ce se întâmplă în muzică în vreme ce aceasta umple aerul. Un muzician cu urechi bune memorează piesele și aranjamentele pe care i se cere să le cânte, recunoaște sau știe deja mișcarea armonică ce subliniază tema, și urmează transformările și înlocuirile aduse acelui tipar de către colegii săi muzicieni. Că știe sau nu să citească notele scrise pe-un portativ, un muzician cu urechi *excelente* învață melodii și aranjamente din prima clipă când le aude, prinde complexitățile armonice cu ajutorul unei intuiții fără cusur și identifică imediat notele și cheile specifice înregistrate de claxoanele taxiurilor, clopoțelele lifturilor și mieunaturile pisicilor. Oamenii de felul acesta locuiesc într-o lume definită de particularitățile fiecărui sunet în parte, iar Henry Leyden se numără printre ei. În ceea ce-l privește pe Jack, urechile lui Henry sunt olimpiene, reprezintă o categorie proprie.

Urechile lui Henry au fost cele care i-au oferit acces la marele său secret, rolul pe care mama lui, Lily Cavanaugh Sawyer, „Lily Cavanaugh", l-a ocupat în viață, și el e singura persoană care l-a aflat

vreodată. La scurt timp după ce Dale le-a făcut cunoștință, Jack și Henry Leyden au început o prietenie firească, surprinzătoare pentru amândoi. Fiecare răspunsul la singurătatea celuilalt, au petrecut două sau trei seri pe săptămână luând cina împreună, ascultând muzică și discutând despre orice le venea în mințile bine dotate. Fie Jack venea cu mașina la casa excentrică a lui Henry, fie îl lua pe Henry și-l ducea la el. După aproximativ șase sau șapte luni, Jack a întrebat dacă prietenului său nu i-ar face plăcere să-l asculte o oră sau așa ceva cum citește cu voce tare din cărți agreate de amândoi. Henry a răspuns: *Hodoronc-tronc, prietene, ce idee minunată. Ce zici dacă începem cu niște romane polițiste sărite de pe fix?* Au început cu Chester Himes și Charles Willeford, au schimbat viteza cu o porție de romane contemporane, au trecut razant prin S.J. Perelman și James Thurber, și s-au aventurat plini de curaj în conace ficționale ridicate Ford Madox Ford și Vladimir Nabokov. (Marcel Proust e undeva mai încolo, știu bine, dar Proust poate să aștepte; în momentul de față sunt pe cale să urce la bordul *Casei umbrelor).*

Într-o seară, după ce Jack a terminat de citit porția pe ziua aceea din *Soldatul cel bun* de Ford, Henry și-a dres glasul și-a zis:

„Am aflat de la Dale că i-ai spus că părinții tăi au lucrat în industria de divertisment. În show-business."

„Așa-i."

„Nu vreau să fiu indiscret, dar te deranjează dacă-ți pun câteva întrebări? Dacă ai chef să răspunzi, spune doar da sau nu."

Deja alarmat, Jack a zis:

„Despre ce-i vorba, Henry?"

„Vreau să văd dacă am dreptate asupra unui lucru."

„Bine. Întreabă."

„Mulțumesc. Părinții tăi au lucrat în zone diferite ale industriei?"

„Hă?"

„A lucrat unul în partea administrativă și celălalt în aia creativă?"

„Hă?"

„Mama ta a fost actriță?"

„Îhî."

„O actriță celebră, într-un fel. N-a primit niciodată respectul pe care-l merita, dar a turnat o grămadă de filme în anii cincizeci și până la mijlocul anilor șaizeci, iar la sfârșitul carierei a câștigat un Oscar pentru Cea mai bună actriță în rol secundar."

„Henry", a zis Jack. „De unde ai..."

„Ține-ți clapa. Vreau să profit de momentul ăsta. Mama ta a fost Lily Cavanaugh. Asta-i minunat. Lily Cavanaugh a fost mereu mult mai talentată decât au știut s-o recunoască majoritatea oamenilor. De fiecare dată, ridica la un nou nivel rolurile pe care le juca, fetele alea, chelneriţele alea mărunţele și dure și femeile fatale cu pistoale în poșetă. Frumoasă, deșteaptă, îndrăzneață, nepretenţioasă, intra doar în rol și-l juca până la capăt. A fost cam de o sută de ori mai bună decât toți cei care o înconjurau."

„Henry..."

„Unele dintre filmele alea aveau și coloană sonoră reușită. *Vara pierdută*, Johnny Mandel? Sclipitor."

„Henry, de unde ai..."

„Mi-ai spus tu; de unde altundeva să știu? Faci niște chestii mici cu vocea, de-acolo știu. Aplatizezi sfârșitul *r*-urilor și lovești restul consoanelor într-un soi de cadență, iar cadența asta se imprimă și propozițiilor."

„Cadență?"

„Ba bine că nu, junior. Un ritm subiacent, ca un toboșar personal. De la un capăt al altul al *Soldatului cel bun* am încercat să-mi amintesc unde am mai auzit asta. Apărea și-apoi dispărea din nou. Acum vreo două zile, m-am prins. Lily Cavanaugh. Nu mă poți învinui că am vrut să văd dacă am dreptate, nu?"

„Să te învinuiesc?" a zis Jack. „Sunt prea buimăcit ca să învinuiesc pe cineva, dar lasă-mi câteva minute."

„Secretul tău e-n siguranță. Când te văd oamenii, nu vrei ca primul lor gând să fie: Hei, uite-l pe fiul lui Lily Cavanaugh. Mi se pare întru totul firesc."

Henry Leyden are niște urechi extraordinare, sigur că da.

În vreme ce camioneta rulează prin French Landing, zarva care umple cabina face imposibilă orice conversație. Dirtysperm trage un găuroi prin miezul de marțipan al piesei *Where Did Our Love Go* și, în același timp, comite atrocități îngrozitoare pișpireilor simpatici de la Supreme. Henry, care susține că disprețuiește genul ăsta de lucru, stă tolănit în scaun, cu genunchii înfipți în bord, cu mâinile strânse turn sub bărbie, rânjind de plăcere. Magazinele de pe Chase Street s-au deschis și vreo șase mașini stau de-a curmezișul în locurile de parcare.

Patru băieți călare pe biciclete sar de pe trotuar în fața magazinului cu de toate al lui Schmitt și intră pe drum cu douăzeci de metri în fața camionetei aflate în mișcare. Jack apasă brusc frâna; băieții se opresc într-o clipă și se aliniază unul lângă altul, așteptându-l să treacă. Jack pornește poticnit mai departe. Henry se îndreaptă în scaun, își verifică misterioșii senzori și se lasă înapoi în vechea poziție. Totu-i în ordine pentru Henry. Băieții însă nu știu ce să înțeleagă din tămbălăul care, pe măsură ce se apropie camioneta, se aude tot mai tare. Se holbează la parbrizul lui Jack cu expresii de buimăcire amestecată cu dezgust, așa cum s-au uitat odinioară stră-strămbunicii lor la gemenii siamezi și la omul-aligator, la spectacolul cu monștri din spatele bâlciului. Toată lumea știe că șoferii de camionete ascultă doar două genuri de muzică, heavy metal și country, așa că ce-i cu ciudatul *ăsta?*

Când Jack trece pe lângă băieți, primul, un gabarit depășit încruntat cu fața aprinsă a unui școlar bătăuș, arată un deget mijlociu ridicat. Următorii doi continuă imitațiile stră-strămbunicilor lor într-o seară caniculară din 1921 și se holbează tâmpi, gură-cască. Al patrulea băiat, ale cărui păr blond-Închis sub o șapcă Brewers, ochi luminoși și aerul general de inocență fac din el cel mai arătos din grup, se uită țintă la fața lui Jack și-i oferă un zâmbet dulce, reținut. Acesta este Tyler Marshall, ieșit la o tură cu bicicleta – deși nu știe câtuși de puțin asta – în tărâmul nimănui.

Băieții rămân în spate și Jack aruncă o privire în oglinda retrovizoare ca să-i vadă pedalând furios pe stradă în sus, cu Dolofanul în față, cel mai mic și mai chipeș rămânând deja în urmă.

- O comisie de experți și-a exprimat părerea despre Dirtysperm, zice Jack. Patru puști pe biciclete.

Fiindcă abia dacă-și aude propriile cuvinte, crede că Henry nu le va deslușì deloc.

Henry, se pare, l-a auzit perfect și răspunde cu o întrebare care se pierde în vacarm. Având o idee destul de vagă despre ce trebuie să fi fost, Jack totuși răspunde.

- Un vot clar negativ, două rețineri înclinând spre negație și unul precaut pozitiv.

Henry clatină din cap.

Violenta distrugere de marțipan ajunge bubuind și huruind la final pe Eleventh Street. Ca și când o ceață s-ar fi spulberat din cabină, ca și când parbrizul ar fi fost proaspăt spălat, aerul pare mai transparent, culorile mai vibrante.

- Interesant, zice Henry. Întinde mâna imediat spre butonul EJECT, scoate discul din aparat și-l vâră în carcasă. A fost foarte revelator, nu crezi? Ura crudă și egocentrică n-ar trebui niciodată negată din principiu. Morris Rosen avea dreptate. E perfect pentru șobolanul de Wisconsin.

- Hei, cred că ai putea fi mai mare ca Glenn Miller.

- Apropo de asta, zice Henry. N-o să ghicești niciodată ce-o să fac mai târziu. O să țin o cântare! Chipper Maxton, de fapt mâna sa dreaptă, o anume Rebecca Vilas, care sunt sigur că e la fel de splendidă precum vorbește, m-a angajat să pun niște discuri la fulminantul punct culminant al marii Sărbători a Căpșunelor de la Maxton's. Ei, nu pe mine... ci pe-un vechi și îndelung neglijat alter-ego de-al meu, Simfonic Stan, Omul Big-Band.

- Ai nevoie să te duc cu mașina?

- Nu. Minunata domnișoară Vilas s-a îngrijit de toate, adică îmi trimite o mașină cu o banchetă confortabilă pentru platanul meu

și-un portbagaj destul de spațios pentru difuzoare și cutiile cu discuri. Dar mulțumesc oricum.

– Simfonic Stan? întreabă Jack.

– O întruchipare aiurită și scălâmbăiată din era big-band[1] și, pe deasupra, un domn fermecător și mieros în costum de scenă în genul anilor patruzeci. Pentru rezidenții de la Maxton's, va fi o evocare a zilelor lor de glorie și-o bucurie pentru ochi.

– Chiar ai un costum de scenă în stilul anilor patruzeci?

De-o inexpresivitate cutremurătoare, fața lui Henry se întoarse spre el.

– Scuze. Nu știu ce m-a apucat. Schimbând subiectul, ce-ai spus tu, adică ce-a spus George Rathbun, despre Pescar în dimineața asta probabil că a făcut mult bine. M-am bucurat s-o aud.

Henry deschide gura și-l aduce la viață pe George Rathbun în toată gloria sa bonomă.

– *Pescarul original, băieți și fete, Albert Fish, e mort și plecat dintre noi de șaizeci și șapte de ani.*

E nefiresc să auzi vocea acelui grăsun umflat cu pompa ieșind din gâtul zvelt al lui Henry Leyden. Pe propria-i voce, Henry zice:

– Sper că a ajutat la ceva. După ce am citit dimineață în ziar aiurelile amicului tău Wendell Green, m-am gândit că George trebuie să spună *ceva*.

Henry Leyden adoră să folosească termeni precum *am citit, citeam, am văzut, mă uitam la*. Știe că vorbele acestea îi deconcertează auditorii. Și i-a spus lui Wendell Green „amicul tău" pentru că Henry e singura persoană față de care Jack a recunoscut că l-a pus în gardă pe reporter cu privire la crimele lui Albert Fish. Acum Jack își dorește să nu se fi confesat nimănui. Prietenosul Wendell Green nu este amicul său.

– Dacă tot ai dat o mână de ajutor presei, zice Henry, n-ar fi deplasată ideea să faci același lucru pentru băieții noștri în albastru.

---

[1] Formațiile „big-band" erau alcătuite în special din numeroși dansatori sau cântăreți de jazz care se bazau mult pe improvizație (n. tr.).

Iartă-mă, Jack, dar tu ai deschis subiectul, și n-o s-o spun decât o dată. În definitiv, Dale e nepotul meu.

– Nu-mi vine să cred că-mi faci asta, spune Jack.

– Ce-ți fac, spun ce gândesc? Dale *este* nepotul meu, ți-amintești? I-ar prinde bine experiența ta și e cam de părere că-i datorezi o favoare. Nu ți-a trecut prin gând că l-ai putea ajuta să-și păstreze postul? Sau că, dacă iubești French Landingul și valea Norway atât de mult precum spui, le datorezi oamenilor de aici puțin din timpul și talentul tău?

– Ție nu ți-a trecut prin gând, Henry, că am ieșit la pensie? întreabă Jack printre dinți. Că ultimul lucru, repet, *ultimul* lucru din lume pe care vreau să-l fac e să anchetez crime?

– Sigur că mi-a trecut, recunoaște Henry. Dar – și sper din nou să mă ierți, Jack – uită-te aici, persoana care știu că ești, cu îndemânările pe care le ai, care le depășesc cu mult pe ale lui Dale și probabil pe ale tuturor celorlalți de prin părțile astea, și nu mă pot opri să nu mă întreb care naiba e problema ta.

– Nu am nicio *problemă*, zice Jack. Sunt civil.

– Cum zici tu. Mai bine să ascultăm cât a mai rămas din Barenboim.

Henry plimbă degetele peste consolă și apasă butonul radioului.

În următoarele cincisprezece minute, singura voce care se aude în cabina camionetei este a pianului Steinway mare, de concert, meditând pe marginea *Variațiunilor Goldberg* în Teatro Colón din Buenos Aires. Și ce voce splendidă este, își spuse Jack, și-ar trebui să fii un ignorant ca s-o confuzi cu Glenn Gould. O persoană capabilă să comită greșeala asta probabil că nu poate să audă sunetul lăuntric, ca o vibrație, produs de-un mâner de portieră General Motors.

Când ies de pe Autostrada 93, virând la dreapta pe drumul văii Norway, Henry spune:

– Nu mai sta bosumflat. Nu trebuia să te fac ignorant. Și nu trebuia să te acuz că ai o problemă, pentru că eu sunt cel care are o problemă.

– Tu?

Jack se uită la el, zăpăcit. Îndelungata-i experiență i-a sugerat imediat că Henry e pe cale să-i ceară puțin ajutor investigativ neoficial. Henry stă cu fața spre parbriz și nu trădează nimic.

– Ce fel de problemă poți să ai *tu*? Ți s-au amestecat șosetele în dulap? O... ai probleme cu vreunul dintre posturile de radio?

– Cu asta m-aș putea descurca.

Henry face o pauză, care se lungește și devine o tăcere lunguță.

– Ce aveam de gând să spun e că simt că-mi pierd mințile. Cred că o cam iau razna.

– Fii serios.

Jack ridică puțin piciorul de pe pedala de accelerație și reduce viteza la jumătate. Să fi asistat și Henry la o explozie de pene? Sigur că nu; Henry nu vede nimic. Iar explozia sa de pene n-a fost decât un vis cu ochii deschiși.

Henry tremură ca un diapazon. Stă în continuare cu fața la parbriz.

– Spune-mi ce se întâmplă, îl îndeamnă Jack. Încep să-mi fac griji pentru tine.

Henry deschide gura doar atât cât să-i poți introduce înăuntru o bucată de ostie, apoi o închide la loc. Îl mai străbate un tremur.

– Hm, face el. E mai greu decât am crezut.

Surprinzător, vocea sa uscată și măsurată, adevărata voce a lui Henry Leyden, răsună cu un vibrato larg, imposibil de stăpânit.

Jack încetinește camioneta aproape de tot, dă să spună ceva, dar se hotărăște să aștepte.

– O aud pe soția mea, zice Henry. Noaptea, când stau în pat. Cam pe la trei, patru dimineața. Pașii Rhodei se mișcă prin bucătărie, urcă scările. Probabil că-mi pierd mințile.

– Cât de des se întâmplă asta?

– De câte ori? Nu știu exact. De trei sau de patru.

– Te ridici s-o cauți? O strigi pe nume?

Vocea lui Henry urcă și coboară din nou pe trambulina vibrato-ului.

– Le-am făcut pe amândouă. Pentru că sunt sigur că am auzit-o. *Pașii* ei, mersul ei, felul în care *călca*. Rhoda nu mai e printre noi deja de șase ani. Comic, nu? și mie mi s-a părea comic dacă n-aș crede c-o iau pe arătură.

– O strigi pe nume, repetă Jack. Și te ridici din pat și te duci la parter.

– Ca un lunatic, ca un nebun. „Rhoda? Tu ești?" Azi-noapte am făcut un tur al casei. „Rhoda? Rhoda?" Ai crede că mă așteptam să-mi răspundă.

Henry nu acordă deloc atenție lacrimilor care i se scurg de sub ochelarii de aviator și-i alunecă pe obraji în jos.

– Și chiar mă așteptam, asta-i problema.

– Nu mai era nimeni în casă, zice Jack. Nicio urmă de dezordine. Nimic nelalocul lui ori lipsă, sau altceva de felul ăsta.

– Nu, din câte mi-am dat seama. Totul era acolo unde trebuia să fie. Exact unde le-am lăsat eu.

Ridică o mână și se șterge la față.

Intrarea pe aleea șerpuită a lui Jack trece prin partea dreaptă a cabinei.

– Să-ți spun ce cred eu, se oferă Jack, imaginându-și-l pe Henry bântuind prin casa întunecată. Acum șase ani, ai trecut prin toate fazele durerii de care ai parte atunci când cineva iubit moare și te lasă singur: negarea, târguirea, furia, durerea, știu eu, acceptarea, toată gama asta de emoții, dar, după aceea, tot ți-a mai fost dor de Rhoda. Nimeni nu spune că nu încetezi niciodată să le duci dorul celor pe care i-ai iubit și au murit, dar așa e.

– Ei, ce profund ești, zice Henry. Și liniștitor, pe deasupra.

– Nu mă întrerupe. Chiar se întâmplă lucruri stranii. Crede-mă, știu despre ce vorbesc. Mintea ți se revoltă. Distorsionează dovezile, oferă mărturii false. Cine știe de ce? Așa e, și basta.

– Cu alte cuvinte, o iei razna, zice Henry. Cred că la faza asta ai intrat tu în scenă.

– Ce vreau să zic, se explică Jack, e că oamenii pot avea vise cu ochii deschişi. Asta ţi se întâmplă ţie. N-ai de ce să-ţi faci griji. Bine, uite-ţi aleea, ai ajuns acasă.

Intră pe drumeagul năpădit de iarbă şi se apropie încet de casa albă în care Henry şi Rhoda Leyden şi-au trăit cei cincisprezece ani de fericire dintre căsătoria lor şi descoperirea cancerului la ficat al Rhodei. Vreme de aproape doi ani după moartea ei, Henry s-a plimbat prin casă seară de seară, aprinzând luminile.

– Vise cu ochii deschişi? De unde ai mai scos-o şi pe asta?

– Visele cu ochii deschişi nu sunt ceva neobişnuit, zice Jack. Mai ales la oamenii care nu dorm niciodată destul, ca tine.

Sau ca mine, adaugă în sinea sa.

– Nu născocesc eu asta, Henry. Am avut şi eu unu sau două. Unu, în orice caz.

– Vise cu ochii deschişi, rosteşte Henry pe-un alt ton, meditativ. Hodoronc-tronc.

– Gândeşte-te. Trăim într-o lume raţională. Oamenii nu se întorc din morţi. Totul se întâmplă cu un temei, iar *temeiurile* sunt întotdeauna raţionale. E ceva ce ţine de reacţii chimice şi coincidenţe. Dacă n-ar fi raţionale, n-am pricepe niciodată nimic şi n-am şti niciodată ce se petrece.

– Până şi un orb vede asta, zice Henry. Mersi. Cuvinte după care să te călăuzeşti în viaţă.

Coboară din cabină şi închide portiera. Se îndepărtează, face un pas înapoi şi se apleacă înăuntru pe geam.

– Vrei să începem *Casa umbrelor* deseară? Ar trebui să ajung acasă cam pe la opt treizeci, ceva de genul ăsta.

– O să-mi fac apariţia pe la nouă.

În semn de despărţire, Henry face:

– Ding-dong.

Se întoarce, se duce până la prag şi dispare în casă, care e, desigur, descuiată. Prin părţile astea, numai părinţii încuie uşile, şi până şi ăsta e-un lucru de dată recentă.

Jack dă în marşarier, străbate înapoi aleea şi iese pe drumul văii Norway. Simte că a făcut o faptă bună cu efect dublu, căci, ajutându-l pe Henry, s-a ajutat şi pe sine. Interesant cum evoluează uneori lucrurile.

Când intră pe propria sa alee, un zăngănit ciudat se aude din scrumiera de sub bord. Îl aude încă o dată la ultima curbă, chiar înainte să-i apară casa în câmpul vizual. Zgomotul nu-i atât un zăngănit, cât un dangăt înfundat, scurt. Un nasture, o monedă – ceva de genul ăsta. Opreşte din inerţie pe-o parte a casei, învârte cheia în contact şi deschide portiera. Ca un gând de pe urmă, întinde mâna şi scoate scrumiera.

Ceea ce găseşte în adânciturile de pe fundul scrumierei glisante, un ouşor de măcăleandru, un ou de măcăleandru de mărimea unei migdale MşM, îi scoate tot aerul din corp.

Ouşorul e atât de albastru că până şi un orb l-ar vedea.

Degetele sale tremurânde scot oul din scrumieră. Uitându-se ţintă la el, iese din cabină şi închide portiera. Continuând să privească fix oul, îşi aminteşte într-un târziu să respire. Mâna i se învârte de la încheietură şi eliberează oul, care cade în linie dreaptă pe iarbă. Cu bună ştiinţă, ridică piciorul şi-l coboară cu forţă peste dezgustătoarea fărâmă albastră. Fără să întoarcă privirea, îşi vâră cheile în buzunar şi porneşte spre siguranţa îndoielnică a casei sale.

Partea a doua
RĂPIREA LUI TYLER MARSHALL

5

În turul-fulger pe care l-am făcut dis-de-dimineaţă la casa de bătrâni Maxton am zărit un om de serviciu – vă mai amintiţi de el? Salopetă lălâie? Puţin cam gros în jurul mijlocului? ţigara din colţul gurii în pofida anunţurilor FUMATUL INTERZIS! AICI SE RESPIRĂ CU PLĂMÂNII! care au fost agăţate din douăzeci în douăzeci de metri, sau cam aşa ceva, de-a lungul coridoarelor? Un mop care seamănă cu un ghemotoc de păianjeni morţi? Nu? Nu vă cereţi scuze. E destul de uşor să-l treci cu vederea pe Pete Wexler, odinioară un tânăr cu nimic ieşit din comun (media generală la terminarea liceului French Landing: 79) care a trecut printr-o primă tinereţe cu nimic ieşită din comun şi a ajuns acum în pragul a ceea ce se aşteaptă să fie o vârstă de mijloc cu nimic ieşită din comun. Singurul lui hobby e să administreze din când în când ciupituri furtive şi crude bătrânilor decrepiţi care-i umplu zilele cu bolboroselile, întrebările aiuristice şi mirosurile lor de pârţuri şi pişat. Se ştie că are obiceiul să-şi mai stingă ţigara pe spinările şi fesele lor sfrijite. Îi plac strigătele lor gâtuite atunci când îi ajunge căldura şi durerea se face simţită. Această mică şi urâtă tortură are efect dublu: pe ei îi trezeşte puţin la realitate, iar lui îi satisface o nevoie lăuntrică. Îi luminează zilele, într-un fel. Împrospătează vechea perspectivă. Şi, pe deasupra, cui ar putea să-l pârască?

Şi, o, Doamne, iată-l pe cel mai rău dintre toţi; acum se târşâieşte încet de-a lungul coridorului Daisy. Gura lui Charles Burnside e căscată, la fel ca şi turul pantalonilor săi de pijama. Pete vede mai

bine decât și-ar fi dorit vreodată fesele scofâlcite și mânjite de căcat ale lui Burnside. Dumnezeule, petele ciocolatii îi coboară până în spatele genunchilor. Se duce la baie, numai c-a întârziat puțintel. Un anumit cal maro – să-i spunem Tunetul Dimineții – a țâșnit deja din grajd și fără-ndoială a galopat peste cearșafurile lui Burny.

Slavă Domnului că nu-i treaba mea să-i curăț, gândește Pete și surâde afectat pe după țigară. *Butch, ai legătura.*

Însă la biroul de lângă toaletele băieților și fetițelor nu este pentru moment nimeni. Butch Yerxa va rata încântătoarea priveliște a fundului murdar al lui Burny trecând alene pe-acolo. Se pare că Butch a ieșit puțin la o țigară, deși Pete i-a spus idiotului de-o sută de ori că toate anunțurile alea cu FUMATUL INTERZIS nu înseamnă nimic – lui Chipper Maxton puțin în pasă de cine unde fumează (sau unde sunt stinse țigările, la o adică). Anunțurile sunt puse pe pereți doar pentru ca bătrânul Conac al Băloșilor să respecte anumite legi sâcâitoare emise de stat.

Rânjetul afectat al lui Pete se lărgește și, în clipa aceea, seamănă mult cu fiul său Ebbie, prietenul lui Tyler Marshall (de fapt, Ebbie Wexler a fost cel care le-a arătat degetul mijlociu lui Jack și Henry). Pete se gândește dacă n-ar trebui să meargă afară și să-i spună lui Butch că are de făcut puțină curățenie în D18 – plus ocupantul lui D18, desigur – sau dacă n-ar fi mai bine să-l lase pe Butch să descopere singur cea mai recentă porcărie comisă de Burny. Poate că Burny se va întoarce în cameră și va picta puțin cu degetele, va împrăștia din bucuria sa, cum ar veni. Asta ar fi plăcut, dar ar mai fi plăcut și să vadă cum îi cade fața lui Butch atunci când îi va spune că...

– Pete.

O, nu. A fost prins cu mâța-n sac de târfă. E-o târfă arătoasă, însă târfa tot târfă e. Pete rămâne locului o clipă, spunându-și că, poate, dacă o ignoră, ea va pleca.

Deșartă speranță.

– Pete.

Se întoarce. Iat-o pe Rebecca Vilas, pasiunea de-acum a marelui mahăr. Azi poartă o rochie roșie lejeră, poate în cinstea Sărbătorii

Căpşunelor, şi pantofi negri cu toc cui, probabil în cinstea bulanelor ei delicioase. Pete îşi imaginează pentru o fracţiune de secundă acele bulane înfăşurate în jurul său, pantofii ăia negri cu toc cui încrucişaţi la baza spatelui lui, apoi vede cutia de carton pe care femeia o ţine în braţe. De lucru pentru el, fără-ndoială. Pete mai observă şi inelul scânteietor de pe degetul ei, un soi de nestemată de mărimea unui afurisit ou de măcăleandru, deşi considerabil mai palid. Se întreabă, nu pentru întâia oară, ce face mai exact o femeie ca să primească un asemenea inel.

Ea stă acolo, bătând din picior, lăsându-l s-o soarbă din priviri. În spatele lui, Charles Burnside îşi continuă lenta şi bălăbănita înaintare spre toaleta bărbaţilor. Ai crede, uitându-te la epava aia bătrână cu picioare sfrijite şi păr de lăptucă plecat în vacanţă, că a lăsat de mult în urmă zilele când alerga ca vântul şi ca gândul. Dar ai greşi. Ai greşi amarnic.

- Donşoară Vilas? zice Pete într-un târziu.

- În sala de zi, Pete. În doi timpi şi trei mişcări. Şi de câte ori ţi-am spus să nu fumezi în sectorul pacienţilor?

Înainte să poată răspunde, ea se întoarce cu o fluturare scurtă şi sexy a fustei şi porneşte spre sale de zi Maxton, unde se va ţine în după-amiaza aceasta Sărbătoarea Căpşunelor.

Suspinând, Pete îşi propteşte mopul de perete şi o urmează.

Charles Burnside este singur în capătul coridorului Daisy. Goliciunea îi dispare din ochii şi e înlocuită de-o sclipire puternică şi sălbatică de inteligenţă. Dintr-odată, pare mai tânăr. Dintr-odată, Burny, maşina umană de căcare, a dispărut. În locul lui este Carl Bierstone, care l-a violat pe tânărul din Chicago cu o eficienţă atât de sălbatică.

Carl... Şi încă cineva. Cineva neuman.

El - ea, *arătarea* - rânjeşte.

Pe biroul la care nu se află nimeni e un teanc de hârtii ţinute să nu zboare de o piatră rotundă de mărimea unei căni de cafea. Pe piatră scrie cu litere mici, groase, PIATRA DE COMPANIE A LUI BUTCH.

Burny ia piatra de companie a lui Butch Yerxa și, continuând să rânjească, pornește cu pas vioi spre toaleta bărbaților.

În sala de zi, mesele au fost puse de-a lungul pereților și acoperite cu mușamale roșii. Mai târziu, Pete va adăuga beculețe roșii (alimentate de la baterie; băloșii n-au voie cu lumânări, Doamne, nu). Pe pereți, căpșune mari din carton au fost lipite peste tot, unele arătând cam terfelite – au fost folosite în fiecare iulie încă de când Herbert Maxton a deschis stabilimentul acesta la sfârșitul destrăbălaților ani șaizeci. Podeaua de linoleum e liberă.

În după-amiaza asta și-n primele ore ale serii, bătrânii decrepiți care încă mai pot umbla singuri și îi ține mintea s-o facă se vor bălăbăni pe-acolo pe sunetele ample ale muzicii din anii treizeci și patruzeci, agățându-se unii de alții în timpul pieselor lente și probabil umezindu-și scutecele de surescitare la finalul pieselor alerte. (Acum trei ani, un boșorog decrepit pe nume Irvine Christie a făcut un infarct minor după ce-a executat o zbânțuială deosebit de solicitantă pe *Don't Sit Under the Apple Tree with Anyone Else but Me*.) O, da, țopăiala de Sărbătoarea Căpșunelor e întotdeauna emoționantă.

Rebecca a unit de una singură trei platforme de lemn și le-a acoperit cu pânză albă, creând astfel podiumul lui Simfonic Stan. În colț se află un strălucitor microfon cromat cu cap mare și rotund, o antichitate veritabilă din anii treizeci care-a fost folosit la Cotton Club. Este unul dintre obiectele mult prețuite ale lui Henry Leyden. Lângă el este cutia înaltă și îngustă în care a fost adus ieri. Pe podium, sub o bârnă decorată cu crep roșu și alb și alte căpșune de carton, este o scară mobilă. Văzând-o, Pete simte o clipă de gelozie posesivă. Rebecca Vilas a fost în debara. Târfă băgăreață! Dacă i-a furat ceva din iarbă, Domnul s-o apere...

Rebecca pune cutia pe podium cu un icnet audibil, apoi se îndreaptă de spate. Îndepărtează o șuviță de păr castaniu mătăsos de pe-un obraz înflăcărat. Nu e decât mijlocul dimineții, însă va fi o zi caniculară tipică pentru ținutul Coulee. Puneți-vă aer condiționat

la chiloți și dați-vă de două ori cu deodorant, oameni buni, după cum mai spune uneori George Rathbun.

– Credeam că n-o să mai vii, bunu' mieu domn, zice Rebecca.

– Păi, aicea mi-s, răspunde Pete posomorât. Se pare că te descurci bine și fără mine. Face pauză, apoi adaugă: *Făr' de moi.*

Pentru Pete, asta-i o adevărată remarcă spirituală. Înaintează și trage cu ochiul în cutie, care, asemenea celei de lângă microfon, poartă ștampila PROPRIETATEA LUI HENRY LEYDEN. În cutie se află un reflector mic, cu cordonul înfășurat în jurul lui, și o bucată circulară de folie transparentă roz care are menirea de-a face ca lumina să aibă culoarea acadelelor și-a căpșunelor candel.

– Ce-i porcăria asta? întreabă Pete.

Rebecca îi oferă un zâmbet radios, periculos. Până și pentru un tip relativ încet la minte precum Pete, mesajul acelui zâmbet este clar: ești pe marginea bălții cu aligatori, amice; câți pași vrei să mai faci?

– Reflector, zice ea. R-E-F-L-E-C-T-O-R. Vine agățat acolo sus, în cârlig. C-Â-R-L-I-G. Digeiul insistă pentru asta. Zice că-i dă dispoziția corectă. D-I-S-P...

– Ce s-a întâmplat cu Weenie Erickson? bodogăne Pete. Lui Weenie nu-i trebuiau căcaturi d-astea. Punea discurile alea blestemate vreme de două ore, trăgea de câteva ori la măsea din sticloanța lui, apoi punea punct.

– S-a murat, răspunde Rebecca indiferentă. În Racine, cred.

– Păi... Pete se uită-n sus, studiind bârna cu ciucureii ei împletiți din crep roșu și alb. Nu văz niciun cârlig, donșoară Vilas.

– Maică soare, zice ea și urcă pe scara mobilă. Uite. Ești orb?

Pete, categoric deloc orb, a fost rareori mai recunoscător pentru poziția în care se află. De unde stă sub ea, are câmp liber spre coapsele femeii, spre spuma de danteluță roșie a chiloțeilor ei și spre curburile îngemănate ale feselor, frumos încordate cum stă așa pe prima treaptă a scării.

Ea se uită în jos la el, îi vede expresia prostrată a feței, observă direcția privirii sale. Expresia lui se înmoaie puțin. Cum a remarcat

odată scumpa ei mamă, unii bărbați, nătărăii, își pierd de-a dreptul mintea când văd o bucățică dintr-un chilot.

– Pete. Pământul către Pete.

– Hă?

Ridică ochii spre ea, cu gura căscată, cu o boabă de salivă pe buza de jos.

– Pe chiloții mei nu-i niciun fel de cârlig, îs mai sigură de asta ca de puține alte lucruri în viață. Dar dacă-ți ridici puțin privirea... Și te uiți la mâna, nu la curul meu...

El ridică privirea, cu o mină încă zăpăcită, și vede un cui cu vârful roșu (Rebecca are astăzi o obsesie cum scrie la carte pentru roșu-căpșună, nu-ncape îndoială în privința asta) susținând un cârlig care scânteiază slab printre hârtia creponată, ca un cârlig de pescar scăpărând criminal din momeala viu colorată.

– Cârlig, zice ea. Lipește folia colorată pe reflector, agață reflectorul în cârlig. Lumina capătă o nuanță caldă de roz, potrivit instrucțiunilor clare ale digeiului. Te-ai prins, *Kemo sabe*[1]?

– Îh... mda...

– Atunci, dacă pot să zic așa, vrei, te rog, să scoți mâna din cur și să treci la treabă?

Coboară de pe scară, hotărându-se că Pete Wexler s-a ales cu cel mai mare spectacol gratis la care se poate aștepta pentru o trebușoară de toată jena. Iar Pete, care a ajuns deja la o erecție, scoate din cutie reflectorul roz al lui Simfonic Stan și se pregătește să mai ajungă la una. Când urcă pe scară, prohabul îi trece pe lângă fața Rebeccăi. Ea observă umflătura de acolo și se mușcă de interiorul unui obraz pentru a-și stăpâni un zâmbet. Bărbații sunt nătărăi, sigur că da. Nătărăi *adorabili*, unii dintre ei, dar nătărăi. Totul e că unii nătărăi își permit inele și excursii și cine în miez de noapte în localuri de noapte din Milwaukee, iar alții nu.

[1] În dialectul Yavapai, vorbit în Arizona de către vechii indieni, „cel cu pielea albă" (n. tr.).

Pe cei mai mulți nătărăi nu-i poți pune să facă altceva decât să monteze un amărât de reflector.

- Așteptați, băieți! strigă Ty Marshall. Ebbie! Ronnie! T.J.! Așteptați!

Peste umăr, Ebbie Wexler (care *într-adevăr* seamănă cu iubitul nu prea treaz la minte al lui Nancy, Dolofanul) strigă îndărăt:

- Prinde-ne, împiedicatule!

- Da! țipă și Ronnie Metzger. Prinde-ne, împ'edi'atule!

Ronnie, un puști pe care-l mai așteaptă încă multe ore de logopedie, se uită peste umăr, aproape că intră cu bicicleta într-un taxator de parcare și reușește în ultima clipă să-l ocolească. Apoi o rup la fugă, umplând toți trei trotuarul cu bicicletele (Dumnezeu să-l ajute pe cel care se îndreaptă în cealaltă direcție), urmăriți îndeaproape de umbrele lor.

Tyler se gândește să facă un ultim sprint, apoi decide că i-au obosit prea tare picioarele. Mama și tatăl lui spun că-i va prinde din urmă, cu timpul, că e pur și simplu mic pentru vârsta sa, dar, frățioare, Ty se cam îndoiește. Și s-a îndoit tot mai mult cu privire la Ebbie, Ronnie și T.J. Chiar merită să țină pasul cu ei? (Dacă Judy Marshall ar ști de aceste îndoieli, s-ar ridica în picioare și ar aplauda - în ultimii doi ani s-a tot întrebat când fiul ei sclipitor și inteligent se va sătura în sfârșit să-și piardă vremea cu o asemenea adunătură de ratați... ceea ce ea numește „pierde-vară".)

- Luați d-aci, zice Ty neconsolat - a preluat această obscenitate inofensivă dintr-o reluare de pe Sci-Fi Channel a unui miniserial intitulat *The 10th Kingdom* - și se dă jos de pe bicicletă. Oricum, n-are niciun rost să gonească după ei; știe unde să-i găsească, în parcarea de la 7-Eleven, bând Slurpee și făcând schimb de cartonașe Magic. Asta e altă problemă pe care Tyler o are cu prietenii lui. În zilele acestea, lui i-ar plăcea mai mult să facă schimb cu cartonașe de baseball. Lui Ebbie, Ronnie și T.J. nici nu le pasă de Cardinals, Indians, Red Sox și echipa Brew. Ebbie a ajuns chiar să spună că baseballul

e pentru fătălăi, comentariu pe care Ty îl consideră stupid (aproape jalnic), mai mult decât scandalos.

Merge încet pe lângă bicicletă pe trotuar, recăpătându-și suflul. Iată intersecția străzilor Chase și Queen. Străzii Queen, Ebbie îi zice strada Queer[1]. Sigur că da. Nu-i de mirare. Și nu cumva asta-i o mare parte din problemă? Tyler e un băiat căruia îi plac surprizele; Ebbie Wexler este un băiat căruia nu-i plac. Motiv pentru care și reacțiile lor opuse la muzica ce se auzea din camionetă, puțin mai devreme în această dimineață, au fost perfect previzibile.

Tyler se oprește la colț, uitându-se de-a lungul Queen Street. Pe ambele părți sunt tufișuri neîngrijite. Deasupra acestora, pe dreapta, se înalță câteva acoperișuri roșii unite între ele. Casa de bătrâni. Lângă poarta principală, a fost așezat un fel de anunț. Curios, Tyler urcă înapoi pe bicicletă și pornește încet pe trotuar ca să arunce o privire mai îndeaproape. Ramurile cele mai lungi ale tufișului de lângă el șoptesc, lovindu-se de ghidonul bicicletei sale.

Anunțul se dovedește a fi o căpșună uriașă. ASTĂZI E SĂRBĂTOAREA CĂPȘUNELOR!!! stă scris sub ea. Ce, se întreabă Ty Marshall, o mai fi și Sărbătoarea Căpșunelor? O petrecere, ceva exclusiv pentru bătrâni? E-o întrebare, însă nu una foarte interesantă. După ce se gândește câteva secunde, întoarce bicicleta și se pregătește să pornească înapoi pe Chase Street.

Charles Burnside intră în toaleta bărbaților din capătul coridorului Daisy, continuând să rânjească și strângând în mână piatra de companie a lui Butch. În dreapta sa se află un șir de chiuvete cu câte o oglindă deasupra fiecăreia – sunt genul acela de oglinzi metalice pe care le găsești în toaletele barurilor și localurilor de joasă speță. Într-una dintre acestea, Burny își vede reflexia rânjitoare. În alta, cea mai apropiată de fereastră, vede un băiețel într-un tricou Milwaukee Brewers. Băiatul stă lângă bicicleta sa, chiar în fața porții, și citește anunțul cu Sărbătoarea Căpșunelor.

[1] Homosexual (n. tr.)

Burny începe să saliveze. Și nici nu se ferește s-o facă. Burny salivează ca un lup dintr-un basm, fuioare albe de salivă înspumată curgându-i de la colțurile gurii și rostogolindu-se peste bordura flască și maronie a buzei sale inferioare. Saliva i se prelinge pe bărbie într-un pârâu de zoaie. Se șterge absent cu dosul mâinii sale noduroase și dă cu ea de podea, fără a-și dezlipi ochii de la oglindă. Băiatul de acolo nu este unul dintre sărmanii copilași rătăciți ai acestei creaturi – Ty Marshall a trăit în French Landing de când s-a născut și știe exact unde se află – dar *ar putea* fi. S-ar putea rătăci foarte ușor și să ajungă într-o anumită cameră. O anumită celulă. Sau să-și târșâiască piciorușele însângerate spre un orizont straniu.

Mai ales dacă Burny își face pe plac. Va trebui să se miște cu iuțeală, dar, după cum am observat deja, Charles Burnside, dacă e îndeajuns de motivat, se poate mișca foarte repede.

– Gorg, zice el spre oglindă. Rostește cuvântul fără sens cu un accent din Midwest perfect clar, perfect plat. Vino, Gorg.

Și, fără să aștepte ce urmează – *știe* ce urmează – Burny se întoarce și pornește spre șirul de patru separeuri. Intră în al doilea din stânga și închide ușa.

Tyler tocmai a urcat înapoi în șaua bicicletei, când tufișul foșnește la nici zece metri de anunțul Sărbătorii Căpșunelor. Un corb mare și negru își croiește drum afară din frunziș, apărând pe trotuarul Queen Street. Se uită la băiat cu un ochi viu, inteligent. Stă cu piciorușele negre depărtate, deschide ciocul și rostește:

– Gorg!

Tyler se uită la el, începând să zâmbească, neștiind sigur dacă a auzit bine, dar pregătit să fie încântat (la zece ani, e întotdeauna pregătit să fie încântat, întotdeauna gata să creadă incredibilul).

– Poftim? Ai spus ceva?

Corbul flutură din aripile-i lucioase și înclină capul în așa fel încât urâtul devine aproape fermecător.

– Gorg! Ty!

Băiatul râde. I-a rostit numele! Corbul i-a rostit numele!

Coboară de pe bicicletă, o sprijină pe proptea şi face doi paşi către corb. Gândul la Amy St Pierre şi Johnny Irkenham e – din păcate – cel mai îndepărtat din mintea sa.

Crede că, fără-ndoială, corbul îşi va lua zborul când se va apropia de el, însă acesta nu face decât să bată puţin din aripi şi să facă un pas lateral către întunecimea înfrunzită a gardului viu.

– Mi-ai rostit numele?

– Gorg! Ty! Abbalah!

Pentru o clipă, zâmbetul lui Ty şovăie. Acest ultim cuvânt îi e aproape cunoscut, iar asocierile pe care le produce, deşi vagi, nu sunt tocmai plăcute. Din cine ştie ce motiv, îl duce cu gândul la mama sa. Apoi corbul îi rosteşte iar numele; fără doar şi poate că spune *Ty*.

Tyler mai face un pas spre pasărea neagră, îndepărtându-se de Queen Street. Corbul face şi el un pas, apropiindu-se şi mai mult de tufişul des. Nu e nici ţipenie pe stradă; partea aceasta din French Landing visează sub soarele de dimineaţă. Ty mai face un pas spre soarta-i crudă şi toate lumile se cutremură.

Ebbie, Ronnie şi T.J. ies cu paşi ţanţoşi din magazinul 7-Eleven, unde tolomacul din spatele tejghelei tocmai i-a servit cu Slurpee de afine (*tolomac* e doar unul dintre numeroasele cuvinte peiorative pe care Ebbie le-a învăţat de la taică-său). Mai au şi pachete noi de cartonaşe Magic, câte două pachete de căciulă.

Ebbie, cu buzele deja albăstrite, se întoarce spre T.J.

– Du-te înapoi pe unde am venit şi adu-l pe împiedicatu' ăla.

T.J. pare jignit.

– De ce eu?

– Pentru că Ronnie a cumpărat cartonaşele, cap sec. Du-te repede.

– De ce avem nevoie de el, Ebbie? întreabă Ronnie. Se sprijină de stativul pentru biciclete, înfulecând din bucăţile reci şi dulci de gheaţă.

– Pentru că aşa zic eu, răspunde Ebbie cu trufie. Ideea e că Tyler Marshall, de obicei, are bani vinerea. De fapt, Tyler are bani aproape în fiecare zi. Părinţii lui sunt putrezi de bogaţi.

Ebbie, care e crescut (dacă se poate spune așa) doar de tatăl care ocupă un post de om de serviciu de toată jena, a nutrit deja o ură vagă față de Tyler din această pricină; primele acte de umilință nu sunt așa departe, iar primele bătăi vor urma în scurt timp. Dar acum nu-i trebuie decât alte cartonaje Magic, un al treilea pachet pentru fiecare dintre ei. Faptul că lui Tyler nici nu-i *plac* așa mult cartonașele Magic nu va face decât să-i sporească încântarea de a-l vedea decartând.

Dar mai întâi trebuie să-l aducă aici pe împiedicatul ăla mic. Sau pe micuțul împ'edi'at, cum îi zice Ronnie gură-bleagă. Lui Ebbie îi place asta și crede că va începe și el să-i spună așa. Împ'edi'at. Bun cuvânt. Îi ia peste picior pe Ty și Ronnie în același timp. Doi la preț de unu.

– Du-te, T.J. Numa' dacă nu vrei o urzică.

T.J. nu vrea. Urzicile lui Ebbie Wexler dor ca dracu'. Suspină teatral, își scoate bicicleta din stativ, urcă pe ea și coboară panta ușoară, ținând ghidonul cu o mână și înghețata Slurpee cu cealaltă. Se așteaptă să-l vadă pe Ty imediat, probabil mergând pe lângă bicicletă pentru că e *așa de... oooboo-siiit*, însă Ty nu pare să fie pe Chase Street – ce să însemne și asta?

T.J. Începe să pedaleze puțin mai repede.

În toaleta bărbaților, ne uităm acum la șirul de separeuri. Ușa celui de-al doilea din stânga e închisă. Celelalte stau întredeschise pe balamalele lor cromate. Pe sub ușa închisă, vedem două glezne noduroase și vânoase ieșind dintr-o pereche de șlapi mizerabili.

O voce țipă cu o forță surprinzătoare. E vocea unui tânăr, aspră, înfometată și furioasă. Reverberează plat între pereții faianțați:

– *Ab-balah! Abbalah-dun! Munșun gorg!*

Brusc, apa se trage la toate toaletele. Nu doar la cea din separeul închis, ci la toate. Se trage apa și la toate pisoarele din încăpere, mânerele lor cromate coborând cu o sincronizare perfectă. Apa se scurge pe suprafețele lor curbate de porțelan.

Când întoarcem privirea de la pisoare la toalete, vedem că șlapii mizerabili – și picioarele care erau în ei – au dispărut. Și, pentru întâia

oară, chiar am *auzit* sunetul produs de alunecare, genul de sunet pe care-l auzi ieșindu-ți din plămâni când te trezești dintr-un coșmar la două noaptea.

Doamnelor și domnilor, Charles Burnside a părăsit clădirea.

Corbul a ajuns acum înapoi lângă tufiș. Îl privește în continuare pe Tyler cu ochii lui luminoși, sinistri. Tyler pășește spre el, simțindu-se hipnotizat.

– Rostește-mi iar numele, șoptește el. Rostește-mi iar numele și poți pleca.

– *Ty!* croncăne corbul, făcându-i pe plac, apoi scutură scurt din aripi și se strecoară în tufiș.

Pentru o clipă, Tyler încă îl mai poate vedea, un amestec de negru lucios în verdele lucios, după care dispare.

– Sfinte corbule! zice Tyler. Își dă seama ce-a spus și scoate un râset scurt, tremurat. Chiar a fost aievea? A fost, nu-i așa?

Se apleacă mai mult spre locul pe unde corbul a reintrat în tufiș, spunându-și că, dacă a pierdut cumva o pană, o va lua ca suvenir, iar când o face, un braț alb și slăbănog țâșnește din verdeață și-l prinde de gât cu precizie. Tyler are timp să scoată un singur cârâit îngrozit, după care e tras în tufiș. Un tenis îi este scos din picior de ramurile scurte și rigide. Din cealaltă parte se aude un singur strigăt gutural, lacom – s-ar putea să fie *Băiete!* – și apoi un bufnet, zgomotul unei pietre de companie lovind capul unui băiețel, poate. Apoi nu mai e nimic, decât huruitul îndepărtat al unei mașini de tuns iarba și zumzetul mai apropiat al unei albine.

Albina își face de lucru pe lângă florile aflate de cealaltă parte a tufișului, partea aparținând azilului Maxton. Acolo nu mai e nimic de văzut decât iarbă verde și, mai aproape de clădire, mesele la care locatarii vârstnici vor sta la prânz, la picnicul de Sărbătoarea Căpșunelor.

Tyler Marshall a dispărut.

T.J. Renniker oprește la colțul lui Chase cu Queen. Din înghețată îi curge un suc albastru-închis peste încheietura mâinii, dar el observă

asta în treacăt. La jumătatea Queen Street vede bicicleta lui Ty, înclinată regulamentar pe proptea, nu însă și pe Ty.

Mișcându-se încet – cumva, are un presentiment rău în privința asta – T.J. se duce la bicicletă. Cumva, devine conștient că ceea ce-a fost o înghețată Slurpee s-a topit și a devenit acum un cornet moale plin cu mucilagii. Îl aruncă în rigolă.

E bicicleta lui Ty, asta-i clar. N-ai cum să confunzi Schwinnul ăla roșu de cincizeci de centimetri, cu ghidon curbat și abțibildul Milwaukee Bucks verde pe lateral. Bicicleta și...

Lângă ea, lângă tufișul care trasează o graniță între lumea bătrânilor și cea a oamenilor normali, a oamenilor *reali*, T.J. vede un tenis Reebok. În jurul lui sunt împrăștiate câteva frunze verzi, lucioase. Din tenis se iește o pană.

Băiatul se holbează la tenis. N-o fi T.J. la fel de deștept ca Tyler, însă e puțin mai răsărit decât Ebbie Wexler, și nu-i e greu să și-l imagineze pe Tyler târât în tufiș, lăsându-și bicicleta în urmă... un tenis... un singur tenis răsturnat...

– Ty? strigă el. Te ții de glume? Pentru că dacă-i așa, ai face bine să încetezi. O să-i zic lui Ebbie să-ți dea cea mai mare urzică pe care ai avut-o vreodată.

Niciun răspuns. Ty nu se ține de glume. Cumva, T.J. Știe asta.

Brusc, în mintea lui răsar gânduri legate de Amy St Pierre și Johnny Irkenham. Aude (sau își închipuie că aude) pași furișați în spatele tufișului: Pescarul, după ce și-a asigurat cina, s-a întors după desert!

T.J. Încearcă să strige și nu reușește. Gâtul i s-a uscat. În loc să strige, se apleacă peste ghidonul bicicletei sale și începe să pedaleze. Coboară de pe trotuar și continuă pe stradă, vrând să scape de silueta întunecată a tufișului aceluia cât mai repede posibil. Când coboară de pe bordură, roata din față a bicicletei sale Huffy calcă resturile înghețatei sale Slurpee. Pedalând spre Chase Street, aplecat peste ghidon ca un pilot de Grand Prix, lasă o dâră întunecată și lucioasă pe pavaj. Seamănă cu sângele. Undeva în apropiere, un corb croncăne. Seamănă cu un râset.

Aleea Robin Hood nr. 16: am mai fost pe-aci, cum i-a spus corista arhiepiscopului. Dacă tragem cu ochiul prin geamul de la bucătărie, o vedem pe Judy Marshall dormind în balansoarul din colț. Are o carte în poală, romanul lui John Grisham pe care, ultima dată, l-am văzut pe noptiera ei. Pe podea, lângă ea, e o cană cu cafea rece. Înainte să aţipească, Judy a reuşit să citească zece pagini. Nu trebuie să dăm vina pe priceperea scriitoricească a domnului Grisham; Judy a avut o noapte grea, şi nu e prima. Au trecut peste două luni de când n-a mai reuşit să doarmă mai mult de două ore o dată. Fred ştie că soţia lui are o problemă, însă nu are habar cât de gravă este. Dacă ar şti, ar fi mult mai înspăimântat. Curând, Domnul fie cu el, îşi va forma o idee mai clară a stării ei mentale.

Acum, ea începe să geamă răguşit şi să mişte capul dintr-o parte în alta. Cuvintele acelea aiuristice încep să-i iasă iar pe gură. Majoritatea sunt prea afectate de somn ca să fie inteligibile, dar recunoaştem *abbalah* şi *gorg*.

Deschide brusc ochii. În lumina dimineţii care umple bucătăria cu auriul prăfuit al verii, aceştia sunt de-un albastru luminos, regal.

– *Ty!* icneşte ea, şi picioarele îi zvâcnesc. Se uită la ceasul de deasupra aragazului. Au trecut douăsprezece minute după nouă şi totul pare contorsionat, aşa cum pare deseori când dormim profund, dar nu bine sau pentru mult timp. A tras după ea un vis chinuitor, nu tocmai un coşmar, asemenea unor fuioare mucilaginoase după naştere: bărbaţi cu pălării fedora trase pe frunte ca să le umbrească feţele, umblând pe picioroange ca ale personajelor din desenele lui R. Crumb şi terminate în pantofi mari, cu bombeu rotund, ca aceia ai aceloraşi personaje, siluete sinistre care se mişcau cu iuţeală pe fundalul unui oraş – Milwaukee? Chicago? – şi în faţa unui ameninţător cer portocaliu. Coloana sonoră a visului a fost piesa *King Porter Stomp* interpretară de formaţia lui Benny Goodman, cea pe care o asculta întotdeauna tatăl ei atunci când o lua puţin pe ulei, iar senzaţia din vis fusese un îngrozitor amestec de spaimă şi durere: lucruri înfiorătoare se întâmplaseră, însă răul cel mai mare aştepta să se întâmple.

Nu e niciun dram din ușurarea pe care oamenii o simt de obicei când se trezesc din vise rele – ușurarea pe care ea însăși o simțise când era tânără și... Și...

– Întreagă la minte, zice ea pe-o voce croncănită, abia trezită. *King Porter Stomp.* Ca să vezi.

Ei i se păruse întotdeauna că era genul de muzică pe care-l auzi în vechile desene animate, cele în care șoareci cu mănuși albe alergau înăuntru și afară din găuri în pereți cu o viteză ametitoare. Odată, când tata o luase la dans pe piesa asta, simțise că o înțeapă ceva tare. Ceva din pantalonii lui. După aceea, când el punea muzica lui de dans, ea încerca să fie în altă parte.

– Termină, zice pe aceeași voce croncănită. E vocea unui corb, și-i trece prin gând că a văzut un corb în vis. Sigur, sută la sută. Corbul Gorg.

– Gorg înseamnă moarte, spune, și-și linge buza superioară uscată fără să-și dea seama. Limba îi iese mai mult ca de obicei și, la întoarcere, vârful ei îi linge nările, caldă și umedă și cumva reconfortantă. Acolo, *gorg* înseamnă moarte. Acolo...

Departe e cuvântul pe care nu-l rostește. Înainte să o facă, vede ceva pe masa din bucătărie care nu s-a aflat acolo înainte. E-o cutie de nuiele. Din ea iese un sunet, un sunet slab, adormit.

Angoasa îi cuprinde pântecele, făcându-i viscerele să pară desprinse și apoase. Știe cum se numește o asemenea cutie: coș. E-un coș de pescar.

În zilele acestea, în French Landing este un pescar. Un pescar rău.

– Ty? strigă ea, dar sigur că nu primește răspuns.

În afară de ea, nu mai e nimeni în casă. Dale e la serviciu, iar Ty trebuie că e la joacă afară – mai mult ca sigur. E mijlocul lui iulie, mijlocul vacanței de vară, și Ty precis umblă hai-hui prin oraș, făcând toate lucrurile gen Ray Bradbury-August Derleth pe care le fac băieții când au la dispoziție o întreagă, nesfârșită zi de vară. Dar nu e singur; Dale a discutat cu el și i-a spus să rămână alături de amici până ce e prins Pescarul, *măcar* până atunci, și i-a spus-o și ea. Judy nu-l agreează cine știe cât pe puștiul familiei Wexler (și nici pe ai familiilor Metzger

și Renniker), dar unitatea dă putere. Ty probabil că n-o să se înalțe intelectual vara asta, dar cel puțin...

– Cel puțin e în siguranță, rostește ea cu vocea cârâită a Corbului Gorg.

Și totuși, cutia care a apărut pe masa din bucătărie în timpul scurtului ei somn pare să nege asta, să nege întregul concept de siguranță. De unde să fi apărut? și ce-i chestia aia albă de deasupra ei?

– Un bilet, zice ea și se ridică. Străbate porțiunea scurtă de podea dintre balansoar și masă aidoma cuiva care se află încă într-un vis. Biletul e o bucată de hârtie împăturită. Pe jumătatea pe care o poate vedea scrie *Dulce Judy ochi albaștri*. La colegiu, înainte să-l cunoască pe Dale, a avut un iubit care-i spunea așa. I-a cerut să n-o mai facă – era supărător, siropos – și, când el a tot uitat (intenționat, bănuia ea), l-a abandonat ca pe-o cârpă veche. Iar acum, iat-o din nou, porecla aia idioată, luând-o în derâdere.

Judy deschide robinetul fără să-și dezlipească ochii de la bilet, își umple căușul palmei cu apă rece și bea. Câteva picături cad pe *Dulce Judy ochi albaștri* și cerneala se întinde imediat. E scris cu stiloul? Ce demodat! Cine mai scrie cu stiloul în zilele astea?

Întinde mâna după bilet, apoi o trage înapoi. Zgomotul dinăuntrul cutiei e mai puternic acum. E-un zumzet. E...

– Sunt muște, zice ea. Gâtul și-a revenit de la apă și nu mai are vocea croncănită, dar în urechi încă mai îi răsună vocea Corbului Gorg. Știi cum fac muștele.

Ia biletul.

Nu vreau.

Da, dar ai NEVOIE să-l iei! Acum, ia-l! Unde ți-e CURAJUL, fricoasă mică ce ești?

Bună întrebare. *A dracu'* de bună întrebare. Scoate limba, o trece iute peste buză și despicătura de sub nas. Apoi ia biletul și-l despăturește.

Scuze că n-a mai rămas decât un singur rinichi. Pe celălalt l-am prăjit și l-am mâncat. A fost foarte bun!

Pescarul

Nervii din degetele, palmele, încheieturile și antebrațele lui Judy Marshall se blochează brusc. Culoarea i se scurge atât de tare din față că-i devin vizibile venele albastre din obraji. E-un adevărat miracol că nu leșină. Biletul îi cade dintre degete și plutește în zigzag până pe podea. Strigând numele fiului ei iar și iar, aruncă în lături capacul coșului de pescar.

Înăuntru sunt colaci roșii, sclipitori, de intestin, viermuind de muște. Sunt săculeții boțiți ai plămânilor și pompa cât un pumn care a fost inima unui copil. E pernuța purpurie, groasă, a ficatului... Și un rinichi. Amestecul acesta de viscere viermuiește de muște și toată lumea e gorg, gorg, gorg.

În nemișcarea însorită a bucătăriei sale, Judy Marshall începe acum să urle, și e sunetul nebuniei în sfârșit eliberate din cușca-i șubredă, nebunia dezlănțuită.

Butch Yerxa a avut de gând să intre după prima țigară – ai întotdeauna multe de făcut în zilele de Sărbătoarea Căpșunelor (deși Butch cel bun la suflet nu urăște micuța sărbătoare artificială așa cum o urăște Pete Wexler). Apoi Petra English, o femeie de serviciu de la Asphodel, a trecut pe-acolo și-au început să discute despre motociclete și, înainte să-și dea seama, trecuseră douăzeci de minute.

El îi spune Petrei că trebuie să plece, ea îi spune lui să nu uite că orice tristețe aduce o bucurie, iar Butch se strecoară înapoi pe ușă și dă de-o surpriză neplăcută. Acolo e Charles Burnside, gol-pușcă, stând lângă birou cu mâna pe piatra pe care Butch o folosește ca prespapier. (Fiul lui a făcut-o în tabără anul trecut – a vopsit cuvintele de pe ea, cel puțin – și Butch crede că-i simpatică foc.) Butch n-are nimic cu rezidenții – cu siguranță l-ar lua la trei păzește pe Pete Wexler dacă ar ști de chestia cu țigările, nici vorbă numai să-l denunțe –, dar nu-i place ca ei să-i atingă obiectele personale. Mai ales individul ăsta, care e scârbos până la Dumnezeu atunci când are cât de cât mințile în cap. Așa cum e acum. Butch i-o vede în ochi. Adevăratul Charles Burnside a ieșit la suprafață după aer, poate în cinstea Sărbătorii Căpșunelor.

Și că tot veni vorba de căpșune, Burny se pare c-a dat deja iama în ele. Are urme de roșu pe buzele și în cutele adânci de la colțurile gurii.

Butch însă abia dacă se uită la asta. Pe Burny sunt alte pete. Pete maronii.

– Vrei să iei mâna de pe aia, Charles? întreabă el.

– De pe ce? ripostează Burny, apoi adaugă: Cap pătrat.

Butch nu vrea să spună „de pe piatra mea de companie", pentru că asta sună aiurea.

– De pe prespapierul meu.

Burny coboară privirea spre piatra pe care tocmai a pus-o la loc (au fost câteva urme de sânge și păr pe ea când a ieșit din separeul toaletei, însă chiuvetele de acolo pentru curățat sunt făcute, nu?). Își lasă mâna să cadă de pe ea, dar rămâne acolo.

– Curăță-mă, bufonule. M-am căcat pe mine.

– Văd. Dar mai întâi spune-mi dacă te-ai dus să-ți împrăștii căcatul și prin bucătărie. Și știu ca-i fost acolo, așa că să nu minți.

– M-am spălat pe mâini mai întâi, zice Burny și le arată. Sunt noduroase, dar, cu toate acestea, roz și curate. Până și unghiile sunt curate. Le-a spălat fără doar și poate. Apoi adaugă: Labagiule.

– Vino la baie cu mine, zice Butch. Labagiul cap pătrat te va curăța lună.

Burny pufnește, dar îl însoțește destul de ascultător.

– Ești pregătit pentru dansul de după-amiază? îl întreabă Butch, doar ca să spună ceva. Ți-ai lustruit pantofii de dans, uriașule?

Burny, care te poate surprinde uneori când e într-adevăr în toate mințile, zâmbește, arătând câțiva dinți îngălbeniți. Ca și buzele, pe ei sunt pete roșii.

– Da', dom'le, îs gata să mă destrăbălez, zice.

Deși nu i se citește pe față, Ebbie ascultă cu o neliniște crescândă povestea lui T.J. despre bicicleta și tenisul lui Tyler Marshall. Pe fața lui Ronnie, pe de altă parte, se citește *destulă* neliniște.

– Ce-o să facem, Ebbie? întreabă T.J. când termină. În sfârșit și recapătă suflul după rapida cursă pe deal în sus.

– Cum adică, ce-o să facem? zice Ebbie. Aia ce oricum voiam să facem, să mergem la capătul străzii, să vedem ce sticle reciclabile găsim. Să mergem în parc și să schimbăm cartonașe Magic.

– Dar... dar dacă...

– Tacă-ți clonțu', se răstește Ebbie. Știe care sunt cele două cuvinte pe care T.J. e pe cale să le rostească, și nu vrea să le audă. Tatăl lui spune că aduce ghinion să arunci o pălărie pe pat, iar Ebbie nu face niciodată asta. Dacă aia aduce ghinion, să pomenești numele unui ucigaș psihopat aduce de două ori mai mult ghinion.

Atunci, pe idiotul ăla de Ronnie Metzger îl ia gura pe dinainte și-o spune... oarecum.

– Dar Ebbie, dacă-i Peșcalu? Dacă Ty a fo' plins de...

– Taci dracului din gură! sare Ebbie și trage pumnul în spate ca pentru a-l pocni pe gură-stricată ăla.

În clipa aceea, vânzătorul tolomac se iețește din magazinul 7-Eleven ca un spiriduș cu turban sărind dintr-o cutie-surpriză.

– N-o să tolerez un asemenea limbaj aici! strigă el. Duceți-vă acum, vorbiți ca derbedeii altundeva! Altfel sun la poliție!

Ebbie începe să pedaleze încet, pornind pe-o direcție care-l va duce mai departe de Queen Street (În barbă, bâiguie *lunatic bășinos*, alt termen fermecător pe care l-a învățat de la tatăl său), și ceilalți doi băieți îl urmează. După ce au ajuns la distanță de-un cvartal de 7-Eleven, Ebbie se oprește și se întoarce spre ceilalți doi, cu burta și bărbia deopotrivă scoase în față.

– S-a dus de capul lui acum o juma' de oră, zice.

– *Hă?* face T.J.

– Cine ce-a făcut? întreabă Ronnie.

– Ty Marshall. Dacă întreabă cineva, s-a dus de capul lui acu' juma' de oră. Când noi eram... mm...

Ebbie încearcă să-și amintească, lucru care-i vine greu, pentru că a avut parte de foarte puțin antrenament. În împrejurări obișnuite, prezentul e tot ce-i trebuie lui Ebbie Wexler.

– Când ne uitam în vitrină la magazinul lui Schmitt? întreabă T.J. cu fereală, sperând că asta nu-i va aduce una dintre fioroasele urzici ale lui Ebbie.

Ebbie se uită la el cu ochi goi pentru o clipă, apoi zâmbește. T.J. se relaxează. Ronnie Metzger nu face decât să pară zăpăcit. Cu o croșă de baseball în mâini sau o pereche de patine de hochei în picioare, Ronnie e stăpânul tuturor. În restul timpului, plutește cel mai adesea în derivă.

– Exact, face Ebbie. Mda! Ne uitam în vitrină la Schmitt, apoi a trecut camioneta aia, aia din care se auzea muzică punk în toți dracii, după care Ty a zis că tre' s-o șteargă.

– Unde-a trebuit să se ducă? întreabă T.J.

Ebbie nu e isteț, însă deține ceea ce s-ar putea numi „viclenie elementară". Știe instinctiv că cea mai bună poveste e o poveste *scurtă* – cu cât sunt mai puține amănunte, cu atât sunt mai mici șansele să te prindă cineva cu cioara vopsită.

– Nu ne-a zis asta. A zis numa' că tre' s-o șteargă.

– Da' nu s-a dus nicăieri, intervine Ronnie. A rămas doar în urmă pentru că-i un... Face o pauză, aranjându-și cuvântul în minte, și de data asta îl rostește cum trebuie. ...Împiedicat.

– Lasă asta, zice Ebbie. Dacă... dacă *tipu' ăla* l-a prins, prostovanilor? Vreți să zică oamenii c-a fost pen'că nu s-a putut ține după noi? C-a fost ucis sau mai știu eu ce pen'că l-am lăsat în urmă? Vreți să zică oamenii c-a fost vina noastră?

– Mamă! face Ronnie. Doar nu crezi că Peșcalu – *Pescarul* – l-a prins pe Ty, nu?

– Nu știu și nu-mi pasă, răspunde Ebbie, dar nu mă deranjează c-a dispărut. Începea să mă calce pe bătături.

– Oh.

Ronnie reușește să pară deopotrivă nepăsător și satisfăcut. *Ce prostovan mai e*, se minunează Ronnie. *Ce prostovan de nota zece.* Iar dacă nu credeți asta, gândiți-vă doar la Ronnie, care-i tare ca un cal, cum îi permite lui Ebbie să-i facă urzică după urzică. Probabil că va veni ziua în care Ronnie își va da seama că nu mai trebuie să suporte asta,

iar în ziua aceea s-ar putea să dea cu Ebbie de pământ ca și c-un piron de cort, însă Ebbie nu-și face griji despre asemenea lucruri; se descurcă chiar mai rău să-și proiecteze mintea în viitor decât se descurcă s-o proiecteze în trecut.

- Ronnie, zice Ebbie.

- Ce-i?

- Unde eram când a tulit-o Tyler?

- Hmm... La magazinul cu de toate al lui Schmitt?

- Așa-i. Și unde s-a dus el?

- N-a zis.

Ebbie vede că pentru Ronnie ăsta începe să fie adevărul și e satisfăcut. Se întoarce spre T.J.

- Ai priceput?

- Am priceput.

- Atunci să plecăm.

Pornesc pe biciclete. Înaintând de-a lungul străzii mărginite de copaci, prostovanul o ia puțin înaintea lui Ebbie și a lui T.J. Și Ebbie nu se împotrivește. Se apropie puțin mai mult de T.J. Și zice:

- Ai mai văzut ceva acolo? Pe cineva? Pe vreun tip?

T.J. clatină din cap.

- Numa' bicicleta și tenisul lui.

Face o pauză, încercând să-și amintească cât mai multe.

- Erau câteva frunte împrăștiate în jur. De la tufiș. Și cred că s-ar putea să fi fost și o pană. Care semăna cu o pană de corb?

Ebbie nu ia asta în seamă. El se luptă cu întrebarea dacă Pescarul chiar s-a apropiat sau nu de el în dimineața asta, dacă s-a apropiat destul cât să-i înșface unul dintre amici. Unei părți însetate de sânge din el îi place ideea asta, savurează gândul că un monstru întunecat, fără chip, l-a ucis pe tot mai sâcâitorul Ty Marshall și că-l va mânca la prânz. Mai e însă o parte copilăroasă din el care e îngrozită de Omul Negru (partea aceasta se va afla la conducere la noapte, când el va sta treaz în camera sa, uitându-se la umbrele care par să alcătuiască forme și să i se strângă tot mai aproape în jurul patului). Și mai e partea „mai mare decât vârsta sa", care a luat măsuri instinctive

și imediate de-a evita ochiul autorității, dacă se va întâmpla ca dispariția lui Tyler să se transforme în ceea ce tatăl lui numește „futelniță".

Dar în cea mai mare parte, așa cum se întâmplă cu Dale Gilbertson și cu tatăl lui Ty, Fred, înlăuntrul lui Ebbie Wexler există un continent întreg de neîncredere esențială. Pur și simplu nu poate să creadă că lui Tyler i s-a întâmplat ceva, orice, *fatal*. Nici chiar după cele întâmplate cu Amy St Pierre și Johnny Irkenham, care a fost tăiat bucăți și agățat într-un coteț vechi. Aceștia sunt copii despre care Ebbie a auzit la știrile de seară, ficțiuni din țara Televizorului. Nu a cunoscut-o pe Amy și nici pe Johnny nu-l știa, așa că puteau să moară, exact așa cum oamenii inventați mureau mereu în filme. Ty e diferit. Ty tocmai a fost aici. A vorbit cu Ebbie, Ebbie a vorbit cu el. În mintea lui Ebbie, asta înseamnă nemurire. Sau *ar trebui* să însemne. Dacă Ty putea fi prins de Pescar, orice copil putea fi prins. Inclusiv el. Prin urmare, asemenea lui Dale și Fred, el pur și simplu nu crede. În adâncul ființei sale, partea aceea din el care asigură celelalte părți că totul e în ordine pe Planeta Ebbie, neagă existența Pescarului și-a faptelor sale.

T.J. zice:

– Ebbie, crezi că...

– Nu, sare el. O să apară. Haide să mergem în parc. Putem căuta conserve și sticle mai târziu.

* * *

Fred Marshall și-a lăsat sacoul sport și cravata în birou, și-a sumețit mânecile și-l ajută pe Rod Tisbury să despacheteze o nouă săpătoare motorizată Hiler. Este prima din noua linie Hiler și e-o frumusețe.

– Aștept o mașină ca asta de douăzeci de ani sau mai mult, zice, Rod. Introduce expert capătul lat al răngii sub capacul cutiei uriașe și un perete de lemn cade pe podeaua din ciment a garajului care servește drept service cu un pocnet sec. Rod este mecanicul-șef de la Goltz și aici, în service, el e regele. O să fie bună pentru micul

fermier; o să fie bună și pentru grădinarul obișnuit. Dacă nu vinzi o duzină până la toamnă, nu știi să-ți faci treaba.

- O să vând douăzeci până la sfârșitul lui august, spune Fred cu o încredere absolută.

Toate grijile i-au fost alungate temporar de această splendidă mașinuță verde, care poate face mult mai mult decât doar să sape; e prevăzută cu câteva aparate secundare sexy care intră și ies din corpul ei la fel de ușor ca o căptușeală la o jachetă de toamnă. Vrea s-o pornească, s-o audă cum funcționează. Motorul ăla cu doi cilindri arată al naibii de bine.

- Fred?

Întoarce privirea nerăbdător. E Ina Gaitskill, secretara lui Ted Goltz și recepționera reprezentanței.

- Ce e?

- Ai un telefon pe linia unu.

Arată cu degetul de cealaltă parte a garajului - plin de mașinării zăngănitoare și bâzâitul zgomotos al șurubelnițelor pneumatice care strâng șuruburile unui vechi tractor Case - către telefonul de pe perete, pe care clipesc mai multe beculețe.

- Nu poți să preiei tu mesajul, Ina? Voiam să-l ajut pe Rod să pună bateria pe chestiuța asta frumoasă și-apoi...

- Cred că ar trebui să răspunzi. E-o femeie pe nume Enid Purvis. O vecină de-a ta?

Pentru o clipă, Fred nu pricepe nimic, apoi mintea sa de vânzător, care înmagazinează nume automat, îi vine în ajutor. Enid Purvis. Soția lui Deke. Colțul lui Robin Hood cu Domnița Marian. L-a văzut pe Deke de dimineață. Și-au făcut cu mâna.

În același timp, devine conștient că ochii Inei sunt prea mari și că gura ei de obicei generoasă e mult prea mică. Pare îngrijorată.

- Care-i problema? întreabă Fred. Ina, care-i treaba?

- Nu știu. Apoi, ezitând: Ceva despre soția ta.

- Mai bine ai răspunde, amice, zice Rod, dar Fred traversează deja cimentul pătat cu ulei către telefon.

Ajunge acasă la zece minute după ce a plecat de la Goltz's, ieșind valvârtej din parcarea angajaților și alergând ca un adolescent. Partea cea mai rea fusese felul calm și grijuliu cu care-l abordase Enid Purvis, cât de tare încercase să nu pară speriată.

O plimba pe Potsie pe lângă casa Marshall, a zis ea, când a auzit-o pe Judy strigând. Nu o dată, ci de două ori. Desigur, Enid făcuse ceea ce-ar fi făcut orice vecin bun, Dumnezeu s-o aibă în pază: se dusese la ușă, bătuse, apoi împinsese clapeta fantei de poștă și strigase prin ea. Dacă n-ar fi primit niciun răspuns, i-a spus lui Fred, probabil că ar fi sunat la poliție. Nici măcar nu s-ar fi întors acasă s-o facă; ar fi traversat strada spre casa Plotsky și-ar fi sunat de acolo. Dar...

– Sunt bine, îi strigase Judy, apoi râsese. Râsetul era ascuțit, transformându-se într-un icnet hlizit. Enid găsise râsetul acesta cumva și mai neliniștitor decât strigătele. Totul era un vis. Până și Ty a fost un vis.

– Te-ai tăiat, scumpo? strigase Enid prin fanta din ușă. Ai căzut?

– N-a fost niciun coș, strigase Judy ca răspuns. E posibil să fi spus *borș*, însă Enid era cât se poate de sigură că spusese *coș*. Și pe ăsta l-am visat. Apoi, i-a spus Enid lui Fred cu fereală, Judy Marshall începuse să plângă. Fusese foarte tulburător să audă sunetul acela venind prin fanta de poștă. Îl făcuse până și pe câine să scâncească.

Enid mai strigase o dată, întrebând dacă putea intra să se asigure că Judy n-a pățit nimic.

– Pleacă! îi strigase Judy. În toiul plânsetului, râsese din nou – *un râset furios, tulburat. Și tu ești un vis. Toată lumea asta-i un vis.* Apoi se auzise un zgomot de sticlă spartă, de parcă ar fi dat de podea cu o cană de cafea sau cu o carafă de apă. Sau ar fi azvârlit-o în perete.

– N-am sunat la poliție, pentru că părea să nu fi pățit nimic, i-a spus Enid lui Fred (Fred stând cu telefonul lipit de-o ureche și cu mâna acoperindu-și-o pe cealaltă ca să nu audă larma năucitoare a mașinilor agricole, care de obicei îi plăcea și care-n momentul acela părea să-i intre în cap ca niște țepușe cromate). Că n-a pățit nimic *fizic*, cel puțin. Dar Fred... Cred c-ar trebui să te duci acasă și să vezi ce s-a întâmplat.

Toate ciudățeniile recente ale lui Judy i-au trecut prin minte într-un vârtej. La fel și vorbele lui Pat Skarda: *Disfuncție mentală. Auzim cum se spune „lui cutare sau cutare i-a sărit o doagă", dar, de obicei, există semne prevestitoare...*

Iar el a *văzut* semnele, nu-i așa?

Le-a văzut și n-a făcut nimic.

Fred își parchează mașina, un Ford Explorer cuminte, pe alee și se grăbește pe scări în sus, strigând deja numele soției sale. Nu primește niciun răspuns. Nu primește niciunul nici când a trecut pragul (împingând ușa în lături atât de tare încât fanta de alamă pentru poștă scoate un clămpănit scurt și idiot). În interiorul casei prevăzute cu aer condiționat e prea frig și el își dă seama că transpiră.

– Judy? Jude?

Tot niciun răspuns. Aleargă pe hol spre bucătărie, unde sunt cele mai multe șanse s-o găsească dacă se întoarce acasă după ceva la mijlocul zilei.

Bucătăria e scăldată în lumina soarelui și goală. Masa și tejgheaua sunt curate; aparatele scânteiază; două căni de cafea au fost puse în uscătorul de vase, soarele reflectându-se pe suprafețele lor proaspăt spălate. Soarele se mai reflectă și într-o grămăjoară de sticlă spartă. Fred vede pe-un ciob desenul unei flori și-și dă seama că aceea a fost vaza de pe pervaz.

– Judy? strigă din nou. Simte sângele cum îi bubuie în gât și la tâmple.

Ea nu-i răspunde, însă el o aude la etaj, începând să cânte.

– *Leagănă-te, copilaș... pe vârful copacului... când vântul suflă...*

Fred recunoaște piesa și, în loc să se simtă ușurat la auzul vocii ei, pielea i se răcește și mai tare. Judy obișnuia să i-o cânte lui Tyler când fiul lor era mic. Cântecul de leagăn al lui Ty. Fred n-a mai auzit-o fredonând cântecelul ăla de câțiva ani.

Străbate holul înapoi spre scări, văzând acum ce-a trecut cu vederea înainte. Stampa Andrew Wyeth, *Lumea Christinei*, a fost luată de pe perete și sprijinită de calorifer. Tapetul de sub tablou a fost

smuls în mai multe locuri, scoțând la iveală tencuiala de dedesubt. Fred, mai înfrigurat ca niciodată, știe că Judy a făcut asta. Nu-i vorba de intuiție, nu tocmai; și nici de deducție. Să-i spunem telepatia celor cu mulți ani de căsnicie în spate.

De la etaj, frumos și melodios, dar, în același timp, absolut golit de viață, se aude:

– *...leagănul se va legăna. Când creanga se rupe, leagănul se va legăna...*

Fred urcă scările câte două o dată, strigându-i numele.

Holul de la etaj e un dezastru înspăimântător. Aici e locul unde și-au agățat ei galeria trecutului lor: Fred și Judy în fața la Madison Shoes, un club de blues la care mergeau uneori când nu se întâmpla nimic interesant la Chocolate Watchband; Fred și Judy dansând dansul miresei la petrecerea lor de nuntă în vreme ce oaspeții îi priveau fericiți; Judy într-un pat de spital, epuizată, dar zâmbitoare, ținând în brațe ghemotocul înfășurat care era Ty; fotografia cu ferma familiei Marshall la care ea strâmbase întotdeauna din nas și multe altele.

Majoritatea acestor fotografii înrămate au fost date jos. Unele, cum ar fi cea cu ferma, au fost *aruncate* jos. Sticla spartă și împrăștiată a format în hol grămăjoare scânteietoare. Și Judy a sfâșiat tapetul din spatele a o duzină de poze. În locul unde se aflase poza lui Judy și a lui Ty în spital, tapetul a fost aproape complet smuls, iar el vede unde ea a zgâriat placajul zidului de dedesubt. Unele zgârieturi sunt mânjite cu sânge aproape uscat.

– Judy! *Judy!*

Ușa camerei lui Tyler e deschisă. Fred sprintează pe toată lungimea holului de la etaj, sticla scrâșnindu-i sub tălpi.

– *...și Tyler va cădea, cu leagăn cu tot.*

– Judy! Ju...

Rămâne în prag, pe moment fără cuvinte.

Camera lui Ty arată ca după o percheziție violentă dintr-un film polițist. Sertarele au fost trase din birou și sunt împrăștiate care pe unde, majoritatea cu fața în jos. Biroul însuși a fost tras de lângă perete. Hainele de vară sunt aruncate claie peste grămadă – jeanși și

tricouri și chiloți și șosete sport albe. Ușa dulapului e deschisă și alte haine au fost smulse de pe umerașe; aceeași telepatie izvorâtă dintr-o căsnicie îndelungă îi spune că ea tras de pantalonii și cămășile cu nasturi ale lui Ty pentru a se asigura că nu era nimic în spatele lor. Sacoul singurului costum al lui Tyler atârnă strâmb pe clanța ușii dulapului. Posterele lui au fost smulse de pe pereți; Mark McGwire a fost rupt în două. Cu o singură excepție, ea a lăsat în pace tapetul din spatele posterelor, însă acea excepție e-o frumusețe. Acolo unde era agățat posterul cu castelul (REVENIȚI LA AULD SOD), tapetul a fost rupt aproape complet. Pe scândurile de dedesubt sunt alte dâre de sânge.

Judy Marshall stă pe salteaua patului fiului său. Cearșafurile sunt îngrămădite într-un colț, împreună cu perna. Patul a fost tras de lângă perete. Judy ține capul în pământ. El nu-i vede fața – i-o ascunde părul –, însă femeia poartă pantaloni scurți și el vede pete și dâre de sânge pe coapsele ei bronzate. Judy își ține mâinile împreunate sub genunchi, unde nu se văd, și Fred e recunoscător pentru asta. Nu vreau să vadă cât de grav s-a rănit până când nu va fi absolut nevoie s-o facă. Inima îi bubuie în piept, sistemul său nervos vuiește de adrenalină în exces și-n gură are gust de siguranță arsă.

Ea reîncepe să cânte refrenul cântecului de leagăn al lui Ty și el nu mai suportă.

– Judy, nu, zice, ducându-se la ea prin câmpul minat care a fost, nu mai departe de aseară când a venit să-i dea lui Ty sărutul de noapte bună, camera destul de ordonată a unui băiețel. Încetează, iubire, e-n ordine.

Ca prin minune, ea chiar încetează. Ridică fruntea, iar când el îi vede privirea îngrozită, rămâne și fără puțina răsuflare care i-a mai rămas. E mai mult decât groază. E *goliciune*, ca și când ceva dinlăuntrul ei ar fi alunecat în lături și-ar fi lăsat în loc o gaură neagră.

– Ty a dispărut, zice ea simplu. M-am uitat în spatele tuturor pozelor la care am ajuns... Eram convinsă că va fi în spatele ăleia, dacă e undeva, în spatele ăleia ar trebui să fie...

Arată cu degetul spre locul unde s-a aflat posterul turistic înfățișând un colț al Irlandei, iar el vede că patru unghii de la mâna sa stângă au fost rupte parțial sau complet. Stomacul îi face un flic-flac. Degetele ei arată ca și când ar fi fost muiate în cerneală roșie. *Măcar de-ar fi vorba de cerneală*, își spune Fred. *Măcar de-ar fi asta.*

– ...dar sigur că nu-i decât o poză. Toate nu-s decât poze. Acum înțeleg asta. Face o pauză, apoi strigă: Abbalah! Munșun! Abbalah-gorg, Abbalah-dun! Limba îi iese din gură – iese pe-o lungime imposibilă, de desen animat – și lovește umedă peste nas. Fred o vede, dar nu-i vine să creadă. E ca și când ai intra la un film horror la jumătatea lui, descoperind că e real și neștiind ce să faci. Ce *ar trebui* să facă? Când descoperi că femeia pe care o iubești a înnebunit – a suferit o despărțire de realitate, cel puțin – ce ar trebui *să faci?* Cum naiba te descurci în situația asta?

Dar o iubește și a iubit-o din prima săptămână în care a cunoscut-o, irecuperabil și complet și fără cel mai mic regret niciodată după aceea, iar acum iubirea îl călăuzește. Se așază lângă ea pe pat, își petrece brațul pe după umerii ei și-o ține așa. Simte cum tremură dinăuntru spre afară. Trupul ei vibrează ca o coardă.

– Te iubesc, zice, surprins de propria-i voce. E uimitor că o părere de calm poate ieși dintr-un asemenea amalgam aiuritor de confuzie și teamă. Te iubesc și totul va fi bine.

Ea se uită la el și-i revine ceva în ochi. Fred nu-i poate spune sănătate mentală (oricât de mult i-ar plăcea asta), însă e cel puțin un fel de conștiință periferică. Judy știe unde se află și cine e alături de ea. Pentru un moment, el vede gratitudine în ochii ei. Apoi fața i se schimonosește într-o nouă agonie de inimă rea și începe să plângă. E-un sunet epuizat, rătăcit, care-l întoarce pe dos. Nervii, inima și mintea, toate i se întorc pe dos.

– Ty nu mai e, spune ea. Gorg l-a fascinat și abbalah i-a luat. Abbalah-dun!

Lacrimile îi șiroiesc pe obraji. Când duce mâinile să le șteargă, degetele lasă dâre înfiorătoare de sânge.

Chiar dacă știe că Tyler e bine, sănătos (cu siguranță *Fred* n-a avut nicio premoniție astăzi, doar dacă nu punem la socoteală predicția sa cu privire la vânzările-record ale noii motosăpătoare Hiler), simte că-l trece un fior la vederea acelor dâre, și nu starea lui Judy e cea care i-l stârnește, ci un lucru pe care tocmai l-a spus: *Ty nu mai e.* Ty e cu prietenii lui; i-a spus lui Fred tocmai aseară că el, Ronnie, T.J. Și mai puțin decât agreabilul băiat Wexler au de gând să-și petreacă ziua „făcându-și de cap". Dacă ceilalți băieți se duc undeva unde Ty nu vrea să meargă, i-a promis că va veni direct acasă. Toate lucrurile par în ordine, și totuși... oare nu există ceva numit intuiție maternă? *Păi*, își spune el, *poate pe Fox Network.*

O ridică pe Judy în brațe și e îngrozit din nou, de data asta de cât de ușoară este. *A pierdut poate zece kilograme de ultima dată când am ridicat-o așa*, își spune. *Cel puțin cinci. Cum e posibil să nu fi observat?* Dar știe cum. În parte a fost grija muncii; restul era refuzul încăpățânat de-a renunța la ideea că lucrurile erau, în esența lor, așa cum trebuie să fie. *Ei bine*, își spune, ducând-o afară din cameră (brațele ei s-au furișat ostenite în sus și i s-au agățat pe după gât), *am depășit* această *mică neînțelegere.* Și chiar crede asta, în ciuda neabătutei lui încrederi oarbe în siguranța fiului său.

În accesul ei de furie, Judy n-a răvășit dormitorul, iar lui Fred acesta i se pare o oază răcoroasă de echilibru logic. Aparent, și Judy e de aceeași părere. Scoate un suspin obosit și brațele i se desprind de după gâtul soțului ei. Limba iese din gură, dar de data asta nu face decât să lingă ușor buza superioară. Fred se apleacă și-o așază pe pat. Ea ridică brațele, se uită la ele.

- M-am tăiat... m-am zgâriat...

- Da, zice el. Mă duc să aduc ceva să le îngrijim.

- Cum?...

Se așază lângă ea pentru o clipă. Capul i s-a afundat în moliciunea groasă a celor două perne ale ei și pleoapele i se închid, grele. El crede că, dincolo de nedumerirea din ochii ei, încă mai poate vedea acea goliciune înspăimântătoare. Speră să se înșele.

- Nu-ți aduci aminte? o întreabă cu blândețe.

– Nu... Am căzut?

Fred alege să nu răspundă. Începe din nou să gândească. Nu mult, nu e în stare de mult acum, dar puțin.

– Draga mea, ce-i un gorg? Ce-i un abbalah? E-o persoană?

– Nu... Știu... Ty...

– Ty e bine, zice el.

– Nu...

– *Ba da*, insistă el. Poate că insistă pentru amândouă persoanele din dormitorul acesta frumos, decorat cu gust. Dulceața mea, stai acolo liniștită. Mă duc să aduc câteva lucruri.

Ei i se închid ochii. El crede că va adormi, însă pleoapele se străduiesc să se ridice înapoi în bernă.

– Stai liniștită acolo, repetă el. Să nu te ridici și să umbli aiurea. Ajunge câte ai făcut deja. Ai speriat-o pe sărmana Enid Purvis cât pentru un an întreg. Promiți?

– Promit...

Pleoapele i se închid la loc.

Fred intră în baia alăturată, cu urechile ciulite să prindă orice mișcare în urma sa. N-a mai văzut niciodată până acum pe cineva care să arate mai apatic decât arată Judy acum, însă oamenii nebuni sunt deștepți și, în pofida prodigioasei sale capacități de negare în unele privințe, Fred nu se mai poate păcăli cu privire la starea mentală de acum a soției sale. Nebună? Chiar nebună de legat? Probabil nu. Dar sărită de pe fix, cu siguranță. *Temporar* sărită de pe fix, completează el când deschide dulăpiorul cu medicamente.

Ia flaconul cu Mercurocrom, apoi își plimbă privirea peste flacoanele de pe raftul de deasupra. Sunt multe la număr. Îl ia pe cel din extrema stângă. Sonata, Farmacia French Landing, o capsulă înainte de culcare, a nu se folosi mai mult de patru seri la rând, medic emitent al rețetei: Patrick J. Skarda.

În oglinda dulăpiorului cu medicamente, Fred nu poate vedea tot patul, însă-i vede partea de la picioare... Și, de asemenea, un picior al lui Judy. Tot pe pat. Bun, bun. Scoate o capsulă de Sonata, apoi

aruncă periuțele de dinți din pahar – nu are de gând să se ducă până la parter după un pahar curat, nu vrea s-o lase singură atâta timp.

Umple paharul, după care se înapoiază în dormitor cu apa, pastila și sticla de Mercurocrom. Ea stă cu ochii închiși. Respiră atât de încet, că el trebuie să-și lipească urechea de pieptul ei ca să se asigure că totuși o face.

Se uită la pastila de somnifer, cumpănește, apoi o scutură ușor pe soția sa.

– Judy! Jude! Trezește-te puțin, draga mea. Numai cât să iei o pastilă, bine?

Ea nici măcar nu bolborosește, și Fred lasă Sonata deoparte. N-o să fie nevoie de asta, totuși. Simte o urmă vagă de optimism văzând cât de repede și de adânc a adormit. E ca și când s-ar fi spart cine știe ce pungă infectă, și-ar fi eliberat otrava, lăsând-o slăbită și obosită, dar categoric din nou într-o stare bună. E posibil așa ceva? Fred nu știe, dar e convins că ea nu se preface doar că doarme. Toate chinurile actuale ale lui Judy au început cu insomnia, iar insomnia a fost o constantă de la un capăt la celălalt. Deși n-a manifestat simptome neliniștitoare decât de vreo două luni – vorbea singură și făcea treaba aia ciudată și destul de dezgustătoare cu limba, ca să pomenim doar două – n-a mai dormit bine din ianuarie. De unde și prezența pastilelor de Sonata. Acum pare că în sfârșit a capitulat. Și e oare prea mult să spere că, atunci când se va trezi dintr-un somn normal, va fi din nou cea care a fost dintotdeauna? Că grijile pe care și le-a făcut cu privire la siguranța fiului ei în vara Pescarului au împins-o dincolo de limita rezistenței? Poate da, poate nu... dar, cel puțin, i-a oferit lui Fred câtva timp să se gândească la ce-ar trebui să facă mai departe și-ar fi bine să-l folosească din plin. Un lucru i se pare absolut clar: dacă Ty va fi aici când mama lui se trezește, Ty va avea o mamă mult mai fericită. Întrebarea imediată e cum să-l găsească pe Tyler în cel mai scurt timp posibil.

Primul său gând e să sune acasă la prietenii lui Ty. Ar fi ușor; numerele acelea sunt lipite pe frigider, scrise de mâna lui Judy, cu cifre aplecate, lângă numerele de la pompieri, poliție (inclusiv

numărul personal al lui Dale Gilbertson, vechiul său prieten) și Salvarea French Landing. Dar lui Fred îi trebuie numai un moment ca să-și dea seama cât de proastă e ideea asta. Mama lui Ebbie e moartă și tatăl lui e-un șomer cretin - Fred s-a întâlnit o dată cu el și o dată e mai mult decât suficient. Lui Fred nu-i place faptul că soția sa îi numește pe unii „pierde-vară" (*Tu ce crezi că ești*, o întrebase el odată, *Regina tuturor care mișcă?*), dar, în cazul lui Pete Wexler, asta se potrivește ca o mănușă. El n-o să știe unde s-au dus băieții azi și nici nu-i va păsa de asta.

Doamnelor Metzger și Ellen Renniker le-ar păsa, dar, fiindcă a fost el însuși odinioară un băiat aflat în vacanța de vară - cu lumea întreagă întinzându-i-se la picioare și cel puțin două mii de locuri unde să se ducă -, se îndoiește că ar ști ceva. S-ar putea ca băieții să ia prânzul (nu mai e mult până la ora aceea) acasă la Metzger sau Renniker, dar merită ca, în numele acestei posibilități infime, să le sperie de moarte pe cele două femei? Pentru că primul lucru la care le-ar zbura gândul ar fi la ucigaș, asta-i sigur așa cum sigur e că Dumnezeu a creat peștii ăi mici... Și pescarii care să-i prindă.

Așezându-se din nou pe pat lângă soția sa, Fred simte primul puseu adevărat de teamă pentru fiul lui, și-l alungă imediat. Acum nu e momentul să cadă pradă tremuricilor. Trebuie să țină minte că problemele psihice ale soției sale și siguranța fiului său nu sunt legate între ele - decât în mintea lui. Datoria lui e să-l prezinte pe Ty, din față și în plină lumină, dovedindu-i astfel că temerile ei sunt neîntemeiate.

Se uită la ceasul de pe partea sa de pat și vede că e unsprezece și un sfert. *Cum zboară timpul când te distrezi*, își spune. Lângă el, Judy scoate un singur sforăit icnit. E-un sunet firav, foarte feminin, însă Fred tot tresare. Cum l-a speriat când a văzut-o în camera lui Ty! Încă mai e speriat.

Ty și prietenii lui ar putea veni aici la prânz. Judy spune că fac deseori asta pentru că familia Metzger nu prea are mare lucru de mâncare și doamna Renniker le dă de obicei ceea ce băieții numesc „lături", un meniu misterios constând din tăiței și niște carne cenușie.

Judy le face supă Campbell și sandviciuri cu șuncă, lucruri de felul ăsta. Dar Ty are destui bani să le facă tuturor cinste la McDonald's-ul de lângă mall-ul din partea de nord sau să meargă la Sonny's Cruisin' Restaurant, o bodegă ieftină cu decor încărcat în genul anilor cincizeci. Iar Ty nu se dă înapoi de la a face cinste. E-un băiat generos.

– O să aștept până la prânz, murmură el, fără să-și dea seama că da glas gândurilor sale. Și cu siguranță că n-o deranjează pe Judy: ea doarme bușteau. Apoi...

Apoi ce? Nu știe exact.

Coboară la parter, pornește cafetiera Mr. Coffee și sună la serviciu. Îi cere Inei să-i spună lui Ted Goltz că-și ia liber restul zilei – Judy e bolnavă. Are gripă, îi spune. Vomită și toate cele. Face o listă a celor cu care trebuia să se întâlnească în ziua aceea și-o roagă să-i spună lui Otto Eisman să se ocupe de ei. Otto o va face fără să comenteze.

Cât discută cu ea, îi vine o idee, iar când încheie conversația, sună totuși la Metzger și Renniker. La Metzger îi răspunde robotul și închide fără să lase vreun mesaj. Ellen Renniker, însă, ridică din prima. Vorbind normal și vesel – îi vine de la sine, e-un vânzător dat naibii – îi cere să-i spună lui Ty să sune acasă dacă băieții apar acolo la prânz. Fred zice că are ceva de discutat cu fiul său, făcând să pară că ar fi vorba despre ceva îmbucurător. Ellen zice c-o va face, dar adaugă că T.J. avea patru sau cinci dolari în buzunar când a plecat de acasă dimineață și că nu crede că o să-l mai vadă până la ora cinei.

Fred urcă din nou la etaj și o privește pe Judy. Nu s-a mișcat nici c-un milimetru, iar el bănuiește că asta-i de bine.

Nu. Nu-i nimic de bine în toată povestea asta.

În loc să-i scadă, acum că situația s-a stabilizat – oarecum –, teama lui pare să crească. Să-și spună că Ty e cu prietenii lui nu mai pare să fie de ajutor. Casa însorită și tăcută îi dă fiori. Își dă seama că nu-l mai vrea pe Ty din față și-n plină lumină doar spre binele soției sale. Unde s-ar putea duce băieții? Există oare un loc?...

Sigur că există. Acolo de unde-și pot cumpăra cartonașe Magic. Jocul ăla prostesc și de neînțeles pe care-l joacă ei.

Fred Marshall coboară în grabă înapoi la parter, ia cartea de telefon, frunzărește Paginile Aurii și sună la magazinul 7-Eleven. Ca majoritatea locuitorilor din French Landing, Fred merge la 7-Eleven de patru sau cinci ori pe săptămână – o sticlă de apă minerală o dată, o cutie de suc de portocale altă dată – și recunoaște accentul cadențat al vocii indianului care e de serviciu în timpul zilei. Își amintește imediat numele lui: Rajan Patel. Asta din cauza acelui vechi truc al vânzătorilor de-a ține cât mai multe nume posibil în dosarul de lucru. Fără-ndoială, asta îi e de ajutor în cazul de față. Când Fred îi spune omului domnul Patel, vânzătorul din tura de zi devine imediat prietenos, întru totul dispus să-l ajute. Din păcate, nu-l poate ajuta cine știe cât. Vin o grămadă de băieți. Cumpără cartonașe Magic, dar și Pokémon și de baseball. Unii fac schimb cu ele în fața magazinului. Își *amintește* totuși de trei care au venit dimineață cu bicicletele, zice el. Au cumpărat, pe lângă cartonașe, înghețată Slurpee și-apoi s-au certat din cine știe ce motiv afară. (Rajan Patel nu pomenește de înjurături, deși ăsta-i principalul motiv pentru care-și amintește de băieții aceia.) După o vreme, zice el, s-au dus în legea lor.

Fred bea cafea fără să-și amintească măcar când și-a turnat-o. Fire noi de neliniște țes pânze mătăsoase de păianjen în capul său. Trei băieți. *Trei.*

Nu înseamnă nimic, știi asta, nu? își spune. O *știe* și, în același, *nu o știe*. Nici nu-i vine să creadă că s-a molipsit puțin de sperieciunea lui Judy, ca de-un virus al răcelii. Asta-i doar... ei bine... sperieciune de dragul sperieciunii.

Îi cere lui Patel să-i descrie pe copii și nu e foarte surprins când Patel n-o poate face. Crede că unul dintre ei era grăsuliu, dar nu e prea sigur de asta.

– Scuze, dar văd așa de mulți, zice.

Fred îi spune că-l înțelege. Și chiar o face, numai că nici toată înțelegerea din lume nu l-ar putea liniști.

Trei băieți. Nu patru, ci trei.

A sosit ora prânzului, însă lui Fred nu i-e foame deloc. Înfiorătoarea și însorita tăcere se menține. Pânzele de păianjen continuă să se țească.

Nu patru, ci trei.

Dacă domnul Patel a văzut într-adevăr grupul lui Ty, grăsunelul era cu siguranță Ebbie Wexler. Întrebarea e cine erau ceilalți doi. Și care dintre ei lipsea? Care fusese așa de prost să se despartă de grup?

Ty nu mai e. Gorg l-a fascinat și abbalah l-a luat.

Aiureli, fără-ndoială.... dar Fred simte că i se face pielea de găină. Pune jos cana de cafea, zgomotos. O să adune cioburile de sticlă, asta o să facă. Ăsta-i următorul pas, nu încape discuție.

Adevăratul pas următor, *logicul* pas următor, își șoptește în gând în timp ce urcă scările, dar el alungă imediat ideea. E sigur că polițiștii sunt în ultima vreme copleșiți de cereri din partea părinților isterici care au pierdut urma copiilor preț de-o oră sau așa ceva. Ultima dată când l-a văzut pe Dale Gilbertson, sărmanul om părea ros de griji și posomorât. Fred nu vrea să fie identificat cu o parte din problemă. Vrea să fie o parte din soluție. Și totuși...

Nu patru, ci trei.

Scoate fărașul și mătura din debaraua de lângă spălătorie și începe să strângă cioburile. După ce termină, se duce la Judy, vede că încă doarme (mai adânc ca niciodată, după cum arată) și se duce în camera lui Ty. Dacă Ty ar vedea-o cum arată, s-ar supăra. Ar crede că mamei lui îi lipsește mai mult de-o cola ca să fie un Happy Meal complet.

Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, îi șoptește mintea. *N-o să-și vadă camera. Nici în seara asta, nici altă dată. Gorg l-a fascinat și abbalah l-a luat.*

– Încetează, își spune Fred. Încetează să te comporți ca o babă.

Însă casa e prea goală, prea tăcută, iar lui Fred Marshall îi e teamă.

Să pună în ordine camera lui Tyler îi ia mai mult decât s-ar fi așteptat; soția lui a trecut prin ea ca un vârtej. Cum poate o femeie atât de mică să aibă atâta forță în ea? Să fie forța nebunilor? Poate,

dar Judy nu are *nevoie* de forța nebunilor. Când își pune ceva în gând, e-un motor de neoprit.

Când a terminat de curățat, au trecut aproape două ore și singura cicatrice vizibilă e dreptunghiul zgâriat al tapetului acolo unde se afla posterul irlandez. Așezându-se pe patul aranjat al lui Ty, Fred descoperă că, cu cât se uită mai mult la locul acela, cu atât poate suporta mai puțin scândurile albe ale peretelui, ițindu-se alarmante ca niște oase frânte prin pielea crăpată. A spălat dârele de sânge, dar nu poate face nimic în privința zgârieturilor pe care Judy le-a făcut cu unghiile.

Ba pot, își spune. *Ba sigur că pot.*

Dulapul lui Ty e din mahon, o piesă de mobilier care le-a parvenit din moștenirea unei rude îndepărtate din partea lui Judy. Să-l miște din loc nu prea e-o treabă de-un singur om și, date fiind împrejurările, asta e chiar pe placul lui Fred. Strecoară sub el o bucată de covor ca să nu lase urme pe podea, apoi îl trage prin cameră. Odată așezat lângă peretele din cealaltă parte, acesta acoperă mare parte din suprafața zgâriată. Odată acel loc gol ascuns vederii, Fred se simte mai bine. Mai sănătos la minte. Ty nu s-a întors acasă la prânz, dar Fred nu se aștepta s-o facă. Se va înapoia până la patru, cel mai târziu. Va fi acasă la cină. Pe asta poți pune pariu.

Fred se duce alene înapoi în dormitor, masându-și șalele din mers. Judy *tot* nu s-a mișcat și, încă o dată, el îi așază neliniștit mâna pe piept. Respirația îi e ușoară, dar regulată. *Asta* e bine. Se întinde lângă ea pe pat, dă să-și slăbească nodul la cravată și râde când simte gulerul desfăcut. Sacoul și cravata, amândouă sunt la Goltz's. Ei bine, a fost o zi nebunească. Pentru moment, e bine să stea întins aici în răcoarea aerului condiționat și să-și odihnească spatele care-l doare. A fost un chin să mute dulapul, dar e bucuros că a făcut-o. Fără-ndoială, nu va adormi nici mort, e mult prea neliniștit. Pe deasupra, să tragă un pui de somn la mijlocul zilei e un lucru pe care nu l-a făcut niciodată.

Gândind astfel, Fred adoarme.

Lângă el, dormind și ea, Judy începe să șoptească. Gorg... abbalah... Regele Purpuriu. Și numele unei femei.

Numele e Sophie.

6

În camera de odihnă a departamentului de poliție din French Landing, telefonul de pe birou sună. Bobby Dulac fora după aur în nas. Acum își lipește ultima comoară pe talpa pantofului și ridică receptorul.

– *Alo*, departamentul de poliție, ofițerul Dulac la telefon, cu ce vă pot ajuta?

– Salut, Bobby. Sunt Danny Tcheda.

Bobby simte o strângere de inimă. Danny Tcheda – numele de familie se pronunță *Cita* – este unul dintre cei paisprezece polițiști PMR cu normă întreagă din French Landing. El e acum în exercițiul funcțiunii, iar procedura standard spune că ofițerii de serviciu trebuie să țină legătura prin stația radio – asta și înseamnă *R*-ul din PMR, în definitiv. Singura excepție de la regulă are legătură cu Pescarul. Dale a cerut ca ofițerii de patrule mobile să sune pe-un fir direct dacă cred că au informații legate de criminal. Prea mulți oameni țin urechile ciulite la transmisiile radio pe frecvența poliției, fără-ndoială printre aceștia numărându-se și Wendell „Cap sec" Green.

– Danny, care-i treaba?

– Poate nimic, poate ceva nu prea vesel. Am o bicicletă și-un tenis în portbagaj. Le-am găsit pe Queen Street. Lângă casa de bătrâni Maxton.

Bobby trage spre el un carnețel și începe să ia notițe. Strângerea de inimă a devenit acum un sentiment angoasant.

– Nu-i nimic în neregulă cu bicicleta, continuă Danny, stătea doar sprijinită pe proptea, dar pusă laolaltă cu tenisul...

– Mda, mda, înțeleg ce zici, Danny, dar nu trebuia să te atingi de ceva ce-ar putea fi dovada unei crime.

Te rog, Doamne, fă să nu fie dovada unei crime, își spune Bobby Dulac. *Te rog, Doamne, nu lăsa să fie încă una.*

Mama Irmei Freneau tocmai a trecut pe acolo să discute cu Dale și, deși n-au fost deloc strigăte și țipete, a ieșit plângând și arătând

ca dracu'. Încă nu pot fi siguri dacă fetița a fost a treia victimă a Pescarului, dar...

– Bobby, *trebuia* s-o fac, zice Danny. Sunt de serviciu singur, nu voiam să anunț asta prin radio și trebuia să găsesc un telefon. Dacă lăsam bicicleta acolo, s-ar fi prins *altcineva* de ea. La naiba, ar fi furat-o. E-o bicicletă de calitate, o Schwinn cu trei viteze. Mai bună ca aia pe care-o are puștiu' meu, sincer să fiu.

– Care-i poziția ta?

– Magazinul 7-Eleven, sus pe deal, la 35. Ce-am făcut a fo' să marchez locul în care erau bicicleta și tenisul c-un X de cretă pe trotuar. Am folosit mănuși și-am pus tenisul într-o pungă de dovezi.

Danny pare din ce în ce mai anxios. Bobby știe cum trebuie să se simtă, înțelege hotărârile pe care a trebuit să le ia Danny. Să fii singur de serviciu e-o pacoste, dar French Landing are și așa mai mulți polițiști – cu normă întreagă și cu jumătate de normă – decât poate suporta bugetul. Doar dacă, desigur, treaba asta cu Pescarul nu scapă complet de sub control; caz în care părinții orașului vor descoperi fără-ndoială că bugetul e puțin mai elastic.

Poate că a scăpat deja de sub control, gândește Bobby.

– Bine, Danny. Bine. Înțeleg ce zici.

Dac-o să înțeleagă și Dale *e-o cu totu' altă problemă*, își spuse Bobby.

Danny coboară vocea:

– Nu tre' să știe nimeni că am rupt lanțul dovezilor, nu? Adică, dacă s-ar aduce vreodată vorba de asta. În sala de judecată sau mai știu eu.

– Cred că asta hotărăște Dale.

O, Doamne, își spune Bobby. Tocmai și-a dat seama că are o altă problemă. Toate apelurile care vin pe telefonul acesta sunt înregistrate automat. Bobby ajunge la concluzia că aparatul de înregistrare va avea o defecțiune, survenită în jurul orei două după-amiaza.

– Și vrei să mai știi un lucru? întreabă Danny. Ăla *important*? N+am vrut s-o vadă oamenii. Cu o bicicletă abandonată în felul ăla, nu tre' să fii ditamai Sherlock Holmes ca să tragi o anumită concluzie. Iar oamenii mai au puțin să dea-n panică, mai ales după articolu' ăla

iresponsabil din ziarul de dimineaţă. N-am vrut să sun de la Maxton's din acelaşi motiv.

- O să te pun pe aşteptare. Ar fi mai bine să discuţi cu Dale.

Pe-o voce deloc fericită, Danny zice:

- O, mamă!

* * *

În biroul lui Dale Gilbertson e un avizier pe care se află fotografii mărite cu Amy St. Pierre şi Johnny Irkenham. În curând va mai fi adăugată una, se teme el - aceea a Irmei Freneau. Sub cele două poze de acum, Dale stă la masa de lucru şi fumează Marlboro 100. A pornit ventilatorul. Acesta, sper să el, va da fumul afară. Sarah l-ar ucide dacă ar afla că s-a apucat din nou de fumat, dar, Iisuse Hristoase, are nevoie de *ceva*.

Discuţia sa cu Tansy Freneau fusese scurtă şi un adevărat purgatoriu. Tansy e-o sugativă, a clientă fidelă a Sand Bar, şi-n timpul discuţiei lor mirosul de cafea cu brandy fusese atât de puternic, încât aproape că părea să iasă din porii femeii (altă scuză pentru a porni ventilatorul). Era pe jumătate beată şi Dale fusese bucuros de asta. Îi menţinuse calmul, cel puţin. Nu-i adusese nicio scânteiere în ochii morţi, cafeaua cu brandy nu ajuta la asta, dar fusese calmă. Cât se poate de hidos, spusese chiar şi „Mulţumesc de ajutor, domnule" înainte să plece.

Fostul soţ al lui Tansy - tată Irmei - locuieşte în cealaltă parte a statului, în Green Bay („Green Bay e oraşul diavolului", obişnuia să spună tatăl lui Dale, Dumnezeu ştie de ce), unde lucrează la un service auto şi, după spusele lui Tansy, frecventează mai multe baruri cu nume precum Zona Finală şi Linia de 45 de metri. Până azi, a existat motiv de-a crede - cel puţin de-a spera - că Richard „Cubby" Freneau şi-a răpit fiica. Un e-mail primit de la departamentul de poliţie din Green Bay a infirmat această supoziţie. Cubby Freneau trăieşte cu o femeie care are doi copii şi-a fost la închisoare - conducere

în stare de ebrietate – în ziua dispariției Irmei. Totuși, încă nu există un cadavru, și Tansy n-a primit vreo scrisoare de la Pescar, dar...

Ușa se deschide. Bobby Dulac își vâră capul înăuntru. Dale stinge țigara pe marginea interioară a coșului de gunoi, arzându-și dosul palmei cu scânteile rezultate.

– Bat-o s-o bată, Bobby, da' nu știi să *ciocănești?*

– Scuze, șefu'.

Bobby se uită la fuioarele de fum care se ridică din coșul de gunoi nici cu surprindere, nici cu interes.

– Danny Tcheda e la telefon. Cred c-ar trebui să vorbești tu.

– Despre ce-i vorba?

Dar știe. Din ce alt motiv să fi folosit telefonul?

Bobby nu face decât să repede, nu fără o urmă de compasiune:

– Cred c-ar trebui să vorbești tu.

* * *

Mașina trimisă de Rebecca Vilas îl aduce pe Henry la casa de bătrâni Maxton la trei treizeci, cu nouăzeci de minute înaintea orei programate pentru începerea dansului de Sărbătoarea Căpșunelor. Ideea e ca bătrânii să-și stârnească pofta de mâncare pe ring, apoi să meargă încolonați în sala de mese – potrivit decorată pentru această ocazie – pentru o scandalos de târzie (șapte treizeci este *cam* târziu pentru Maxton's) cină. Cu vin, pentru cei cărora le place.

Un Pete Wexler antipatic a fost ales de Rebecca Vilas să aducă înăuntru catrafusele digeiului (În sinea lui, Pete îi spune lui Henry „orbul zgârie-discuri"). Catrafuse care constau din două boxe (foarte mari), un platan (ușor, dar greu ca dracu' de purtat pe brațe), un preamplificator (foarte greu), cabluri de tot soiul (toate făcute ghem, dar asta-i problema orbului zgârie-discuri) și patru cutii cu discuri de vinilin veritabile, care au ieșit din modă cam acum o sută de ani. Pete crede că orbul zgârie-discuri n-a auzit niciodată în viață de CD-uri.

Ultimul obiect e-un costum tras în țiplă cu umeraș cu tot. Pete a tras cu ochiul înăuntru și s-a asigurat că acesta este într-adevăr alb.

– Agață-l acolo înăuntru, te rog, zice Henry, arătând cu precizie spre debaraua cu unelte care i-a fost oferită în chip de garderobă.

– Bine, face Pete. Ce-i, mai exact, dacă nu te deranjează întrebarea?

Henry zâmbește. Știe foarte bine că Pete a tras deja cu ochiul. A auzit țipla foșnind și fermoarul zăngănind într-un duet care se produce doar atunci când cineva trage de plastic lângă umeraș.

– În țipla aia, prietene, Simfonic Stan, Omul Big-Band, abia așteaptă să-l îmbrac și să-l aduc la viață.

– O, îhÎ, face Pete, neștiind dacă a primit sau nu răspunsul. Tot ce-i foarte sigur pentru el e că discurile alea erau aproape la fel de grele ca și preamplificatorul. Cineva chiar ar trebui să-i vândă orbului zgârie-discuri pontul cu CD-urile, următorul mare pas înainte.

– Tu m-ai întrebat ceva; pot să-ți pun și eu o întrebare?

– Cum poftești, zice Pete.

– Se pare c-a fost poliția pe la casa de bătrâni Maxton în această după-amiază, zice orbul zgârie-discuri. Acum s-au dus, dar aici au fost când am venit. Despre ce-i vorba? Sper că n-a avut loc vreun jaf sau vreo bătaie între bătrâni!

Pete se oprește sub o uriașă căpșună de carton, ținând costumul în țiplă și uitându-se la orbul zgârie-discuri cu o uluire pe care Henry aproape c-o poate atinge.

– De unde-ai știut c-au fost polițiștii aici?

Henry își atinge o nară cu degetul și înclină capul pe-o parte. Răspunde într-o șoaptă aspră, conspirativă.

– Am simțit miros de ceva albastru.

Pete pare nedumerit, se gândește dacă să mai întrebe sau nu ceva, și se hotărăște să n-o facă. Reluându-și marșul către debaraua-garderobă, zice:

– Fac pe secretoșii, dar cred că mai caută un copil dispărut.

Expresia de curiozitate amuzată dispare de pe fața lui Henry.

– Hristoase, zice el.

– Au venit și au plecat în grabă. Aici nu-s copii, domnule... ăă, Lexden?

– Leyden, confirmă Henry.

– Un copil în locul ăsta ar ieși-n evidență ca un trandafir într-o mare de urzici, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Henry nu-i consideră deloc pe bătrâni ca fiind asemenea urzicilor, însă pricepe într-adevăr încotro bate domnul Wexler.

– Ce i-a făcut să creadă că?...

– Cineva a dat peste ceva pe trotuar, zice Pete.

Arată cu degetul pe geam afară, apoi își dă seama că orbul nu-l poate vedea încotro arată. *Dhă!* cum ar zice Ebbie. Lasă mâna jos.

– Dac-a fo' răpit v'un copil, probabil c-a venit cineva c-o mașină și l-a luat. Aici nu-s răpitori, atâta lucru-ți pot zice.

Pete râde numai la ideea unui boșorog decrepit de la Maxton răpind un copil destul de mare să meargă pe bicicletă. Puștiul probabil că l-ar rupe pe bătrân peste genunchi ca pe-un băț uscat.

– Nu, zice Henry serios, asta pare puțin probabil, nu-i așa?

– Da' cre' că polițaii tre' să pună punctu' pe fiecare *t* și să tragă linie pe fiecare *i*.

Face o pauză.

– Asta-i o glumiță de-a mea.

Henry zâmbește politicos, spunându-și că-n privința anumitor oameni, Alzheimer ar putea fi de fapt un reviriment.

– Când îmi pui costumul în garderobă, domnule Wexler, ai fi așa bun să-l scuturi puțin? Doar ca să scape de orice cută incipientă.

– Bine. Vrei să-l scot și din pungă?

– Mersi, dar nu e nevoie.

Pete intră în debaraua de unelte, agață costumul și-l scutură ușor. *Incipient*, ce dracu' mai înseamnă și *asta?* La Maxton's există o bibliotecă rudimentară; poate c-o să-l caute în dicționar. Merită oricând să-și sporești bagajul de cuvinte, cum se zice-n *Reader's Digest*, deși Pete se îndoiește că meritul se va răsfrânge și asupra serviciului său.

Când se duce înapoi în sala de zi, orbul zgârie-discuri – domnul Leyden, Simfonic Stan, oricine-ar mai fi – a început deja să

descâlcească firele și să le mufeze cu o viteză și acuratețe pe care Pete le găsește puțin cam neliniștitoare.

Sărmanul Fred Marshall are un vis îngrozitor. Faptul că *știe* că este un vis ar trebui să-l facă mai puțin oribil, dar, cine știe de ce, nu e așa. Se află într-o barcă, pe un lac, împreună cu Judy. Judy stă în partea din față. Pescuiesc. Cel puțin, *el* pescuiește; Judy ține doar de undiță. Pe față are o expresie goală. Pielea i-e albă ca varul. Are o privire pierdută, incredulă. El se luptă tot mai disperat să intre în contact cu ea, încercând un gambit conversațional după altul. Niciunul nu merge. Ca să folosim ceea ce, date fiind împrejurările, este o metaforă destul de potrivită, ea nu mușcă nicio momeală. El vede că ochii ei goi par să se fi fixat asupra coșului dintre ei, pe fundul bărcii. Printre nuielele împletite sângele se scurge în fâșii roșii, groase.

Nu-i nimic, doar sânge de pește, încearcă el s-o liniștească, dar ea nu răspunde. De fapt, nici Fred nu e atât de sigur. Se gândește că ar trebui să arunce o privire în coș, doar ca să se asigure, când undița sa se scutură puternic – de n-ar fi avut reflexe iuți, ar fi pierdut-o în apă. A înțepat unul mare!

Fred mulinează, peștele de la celălalt capăt al firului luptându-se cu el fără-ncetare. Apoi, când în sfârșit îl aduce lângă barcă, își dă seama că nu are minciog. *La naiba cu el*, își spune, *încearcă-ți norocul fără el.* Trage de undiță în spate, punând *la încercare* rezistența vergelei, și peștele – cel mai mare păstrăv de lac pe care ai spera vreodată să vezi – sare din apă și zboară prin aer într-un arc scânteietor, lovind din înotătoare. Aterizează pe fundul bărcii (lângă coșul înroșit, de fapt) și începe să se zbată. Mai începe și să scoată oribile sunete gâtuite. Fred n-a auzit niciodată un pește scoțând asemenea sunete. Se apleacă în față și e îngrozit să vadă că păstrăvul are chipul lui Tyler. Fiul lui a devenit cumva un „păstrăv de lună plină", iar acum moare pe fundul bărcii. Sufocându-se.

Fred îl apucă, vrând să-i scoată cârligul din gură și să-l arunce înapoi în apă cât încă mai este timp, însă arătarea aia teribilă îi tot alunecă printre degete, lăsând în urmă doar o pastă sclipitoare de

solzi. Ar fi greu să-i scoată cârligul, în orice caz. Ty-peștele l-a înghițit cu totul, iar vârful crestat îi iese de-a dreptul printr-o branhie, cu puțin mai jos de punctul unde dispare chipul uman. Gâjâitul lui Ty devine mai puternic, mai aspru, infinit mai oribil...

Fred se ridică în șezut cu un țipăt slab, simțindu-se ca și când s-ar sufoca și el. Pentru o clipă, nu-și dă seama unde se află și cât e ceasul – e pierdut în alunecare, am putea spune –, după care realizează că e-n propriul dormitor, șezând în fund pe partea lui de pat, patul pe care-l împarte cu Judy.

Observă că lumina aici e mult mai scăzută, pentru că soarele s-a mutat în partea cealaltă a casei. *Dumnezeule*, își spune, *cât am dormit? Cum am putut să...*

O, dar iată încă un lucru: gâjâitul ăla hidos l-a urmat din vis. E mai puternic ca niciodată. O s-o trezească pe Judy, o s-o sperie...

Judy însă nu mai e în pat.

– Jude? *Judy?*

Ea șade în colț. Are ochii larg căscați și goi, exact cum erau în visul său. Din gură îi iese o hârtie mototolită. Gâtlejul îi e grotesc de umflat, lui Fred i se pare că seamănă cu un caltaboș ținut pe grătar până ce mațul stă să plesnească.

Tot hârtie, își spune. *Hristoase, se sufocă.*

Se rostogolește de cealaltă parte a patului, se prăvălește și aterizează în genunchi ca un gimnast care execută un truc. Întinde mâinile spre ea. Ea nu schițează niciun gest de-a se feri din calea lui. Măcar atât. Și, deși se sufocă, el tot nu vede nicio expresie în ochii ei. Sunt două zerouri prăfoase.

Fred îi smulge hârtia din gură. Mai e încă una. Fred îi vâră degetele între dinți, apucă al doilea cocoloș de hârtie între arătător și degetul mare de la mâna sa dreaptă (spunându-și: *Te rog să nu mă muști, Judy, te rog să n-o faci*) și-l scoate și pe acesta. În spatele lui mai e un cocoloș de hârtie, adânc în fundul gâtului. Îl apucă și pe acesta și-l extrage. Deși e mototolită, el vede cuvintele imprimate – IDEE MINUNATĂ –

și știe ce-a înghițit: foi din carnețelul pe care Ty i l-a făcut cadou de ziua ei.

Încă se sufocă. Pielea îi devine cenușie.

Fred o prinde de partea superioară a brațelor și-o trage în picioare. Ea se ridică ușor, dar, când el își slăbește priza, genunchii ei se îndoaie și începe să alunece. S-a transformat în Ann păpușa de cârpe. Gâjâitul continuă. Gâtul ei ca un caltaboș...

– Ajută-mă, Judy! Ajută-mă, nenorocito!

Nu-și dă seama ce spune. O smucește de mână – la fel de tare cum a smucit undița în vis – și-o învârte ca pe-o balerină ridicată pe poante. După care o apucă într-o strânsoare de urs, încheieturile sale atingându-i sânii, fundul ei lipindu-se tare de prohabul său, genul de poziție pe care ar găsi-o extrem de sexy dacă soția sa nu s-ar întâmpla să se sufoce de moarte.

Își înfige degetul mare între sânii ei, ca un autostopist, apoi rostește cuvântul magic în vreme ce trage brusc în sus și-n spate. Cuvântul magic este *Heimlich*, și dă roade. Alte două cocoloașe de hârtie zboară din gura lui Judy, propulsate de-un jet de vomă care-i aproape în întregime bilă – în ultimele douăsprezece ore, tot ce-a îngurgitat ea se rezumă la trei căni de cafea și-o brioșă cu afine.

Ea icnește o dată, tușește de două ori, apoi începe să respire aproape normal.

El o așază pe pat... o aruncă pe pat. Șalele îi sunt cuprinse de spasme violente, și nu-i de mirare; mai întâi dulapul lui Ty, acum asta.

– Ei, ce credeai că faci? o întreabă tare. Pentru numele lui Dumnezeu, ce credeai că *faci?*

Își dă seama că a ridicat o mână deasupra feței cu ochii în tavan a lui Judy, ca pentru a o plesni. O parte din el *vrea* s-o plesnească. O iubește, dar în momentul ăsta o și urăște. Și-a imaginat o sumedenie de lucruri rele de-a lungul anilor cât au fost căsătoriți – Judy îmbolnăvindu-se de cancer, Judy paralizată într-un accident, Judy găsindu-și mai întâi un amant și apoi cerând divorțul –, dar nu și-a imaginat niciodată că Judy va ceda într-un chip atât de laș, și oare nu la asta se reduc toate cele petrecute acum?

– Ce credeai că *faci?*

Ea se uită la el fără teamă... dar și fără orice altceva. Ochii ei sunt morți. Soțul ei coboară mâna, gândind: *Mai bine mi-aș tăia-o decât să te lovesc. Oi fi nervos pe tine,* sunt *nervos pe tine, dar mai bine mi-o tai decât să fac asta.*

Judy se rostogolește cu fața în jos pe cuvertură, cu părul răspândit în jurul capului ca o aură.

– Judy?

Nimic. Zace doar acolo.

Fred o privește preț de-o clipă, apoi despăturește unul dintre cocoloașele lipicioase de hârtie cu care ea a încercat să se sufoce. Foaia e acoperită cu un talmeș-balmeș de cuvinte mâzgălite. Gorg, abbalah, ililli, munșun, bas, lum, opopanax: astea n-au nicio însemnătate pentru el. Altele – târâș, căcănar, negru, roșu, Chicago și Ty – sunt cuvinte adevărate, dar nu apar în niciun context. În partea de sus a foii, într-o parte, stă scris: DACĂ-ȚI MERGE FRIGIDERUL, DE CE NU FUGI DUPĂ EL SĂ-L PRINZI? În cealaltă parte a foii, sus, scrie: CASA NEAGRĂ REGELE PURPURIU CASA NEAGRĂ REGELE PURPURIU CASA

Dacă-ți pierzi vremea căutând logică în asta, ești la fel de nebun ca ea, își spune Fred. *Nu poți pierde timpul...*

Timp.

Se uită la ceasul de pe partea sa de pat și nu-i vine să-și creadă ochilor: patru și șaptesprezece minute după-amiaza. E posibil? Se uită la ceasul de la încheietura mâinii și vede că e.

Știind că-i o prostie, știind că l-ar fi auzit pe fiul său venind chiar și dacă dormea profund, Fred se grăbește spre ușă cu pași mari, fără a-și simți picioarele.

– *Ty!* strigă. *Hei, Ty! TYLER!*

Așteptând un răspuns care nu va veni, Fred își dă seama că totul s-a schimbat în viața sa, s-a schimbat probabil pentru totdeauna. Ți se spune că asta se poate întâmpla – *cât ai clipi,* zic oamenii, *înainte să-ți dai seama,* spun ei – dar tu nu crezi. Apoi vine o pală de vânt.

Să mă duc în camera lui Ty? Să verific? Să fiu sigur?

Ty nu e acolo – Fred știe asta – dar tot se duce. Camera e goală, așa cum știa că va fi. Și pare ciudat de distorsionată, aproape sinistră, cu dulapul așezat acum pe celălalt perete.

Judy. Ai lăsat-o singură, idiotule. Acum probabil că iar rontăie hârtie, oamenii nebuni sunt deștepți...

Fred dă fuga înapoi în dormitorul principal și scoate un suspin de ușurare când o vede pe Judy zăcând așa cum a lăsat-o, cu fața în jos, cu părul răvășit în jurul capului. Descoperă că grijile sale față de soția sa nebună sunt acum secundare grijilor sale față de fiul său dispărut.

Se va înapoia până la patru, cel mai târziu.... Pe asta poți pune pariu. Așa-și spusese. Dar patru a venit și-a trecut. Un vânt puternic s-a iscat și-a făcut inutil orice pariu. Se duce de partea sa a patului și se așază lângă picioarele depărtate ale soției sale. Ridică receptorul și formează un număr. E-un număr ușor, din doar trei cifre.

– *Alo*, departamentul de poliție, ofițerul Dulac la telefon. Ați format 911, aveți o urgență?

– Domnule ofițer Dulac, aici Fred Marshall. Vreau să vorbesc cu Dale, dacă mai e acolo.

Fred e aproape sigur că Dale mai e acolo. Lucrează până târziu în majoritatea serilor, mai ales de când...

Alungă restul, dar în mintea sa vântul suflă și mai tare. Mai zgomotos.

– Ah, domnule Marshall, e aici, dar e-ntr-o ședință și nu cred că pot să...

– Chemați-l.

– Domnule Marshall, n-ați auzit ce-am zis? E într-o ședință cu doi tipi de la poliția statului Wisconsin și unul de la FBI. Dacă mi-ați putea spune...

Fred închide ochii. E interesant, nu-i așa? E ceva interesant aici. A sunat pe linia de 911, dar idiotul de la celălalt capăt al firului pare să fi uitat asta. De ce? Pentru că e cineva cunoscut. E bunul și bătrânul Fred Marshall, a cumpărat un tractor Deere de la el acum doi ani. Probabil c-a format 911 pentru c-a fost mai ușor decât să caute

numărul direct. Pentru că *niciunul dintre cunoscuții lui Bobby* nu poate avea într-adevăr o urgență.

Fred își amintește că a avut el însuși o idee asemănătoare dimineața – un alt Fred Marshall, unul care credea că Pescarul nu-i va putea atinge niciodată fiul. Nu pe fiul *lui*.

Ty nu mai e. Gorg l-a fascinat și abbalah l-a luat.

– Alo? Domnule Marshall? Fred? Mai ești...

– Ascultați-mă, zice Fred, cu ochii tot închiși. La Goltz's, acum i-ar spune pe numele mic bărbatului cu care vorbește, dar Goltz's n-a părut niciodată mai departe; Goltz's se află-n sistemul stelar Opopanax, pe planeta Abbalah. Ascultați-mă cu atenție. Luați notițe, dacă e nevoie. Soția mea a înnebunit și fiul meu a dispărut. Pricepeți lucrurile astea? Soția nebună. Fiul dispărut. *Acum faceți-mi legătura cu șeful!*

Dar Bobby Dulac n-o face, nu imediat. A făcut o deducție. Un ofițer de poliție mai diplomat (Jack Sawyer, așa cum a fost în zilele sale de început, de pildă) ar fi ținut pentru el deducția cu pricina, însă Bobby nu poate face asta. Bobby a prins o captură babană.

– Domnule Marshall? Fred? Fiul tău nu are o Schwinn, nu-i așa? O Schwinn roșie, cu trei viteze? Are o plăcuță de înmatriculare haioasă pe care scrie... ăă... BIG MAC?

Fred nu poate să răspundă. Preț de câteva clipe lungi și îngrozitoare nici măcar nu poate să respire. Între urechile lui, vântul suflă deopotrivă mai tare și mai zgomotos. Acum e un uragan.

Gorg l-a fascinat... abbalah l-a luat.

În cele din urmă, exact când pare că se va sufoca, pieptul i se deblochează și trage o gură de aer mare, sfâșietoare.

– *FĂ-MI IMEDIAT LEGĂTURA CU ȘEFUL GILBERTSON! FĂ-O ACUM, NENOROCITULE!*

Deși țipă astea cât îl țin rărunchii, femeia care zace cu fața în jos pe cuvertură lângă el nu se mișcă deloc. Se aude un declic. E pus pe așteptare. Nu pentru mult timp, dar e destul de mult ca el să vadă locul zgâriat și gol de pe zidul camerei fiului său dispărut, stâlpul umflat al gâtului soției sale nebune și sângele strecurându-se prin coșul

de nuiele din vis. Spatele i se contractă fioros și el întâmpină durerea cu brațele deschise. E ca și când ar primi o telegramă din lumea reală.

Apoi Dale vine la telefon, Dale îl întreabă care-i problema, iar Fred Marshall izbucnește în plâns.

7

Poate că Dumnezeu știe unde a găsit Henry Leyden costumul acela uluitor, dar noi cu siguranță nu știm. La un magazin de costume? Nu, e prea elegant să fie un costum; asta-i o treabă veritabilă, nu o imitație. Dar ce fel de treabă veritabilă e? Reverele late se întind în jos până la doi centimetri sub brâu, iar pliurile duble ale cozii de rândunică ajung aproape până la gleznele pantalonilor bufanți, plisați, care par, sub întinderea albă ca zăpada a vestei la doi piepți, să urce aproape până la nivelul sternului. În picioarele lui Henry, ghetre albe, cu nasturi până sus, împodobesc pantofii albi din piele naturală; în jurul gâtului, un guler înalt, rigid, își întoarce vârfurile ascuțite peste un papion larg, curgător, din satin alb, perfect înnodat. Efectul general este de rafinament diplomatic de modă veche armonios îmbinat cu un costum extravagant în stilul anilor patruzeci: destrăbălarea costumației îi contrabalansează formalitatea, însă demnitatea fracului și-a jiletcii oferă întregului o calitate regală de-un fel aparte, regalitatea deseori văzută la comedianții și muzicienii afro-americani.

Însoțindu-l pe Henry în sala de zi în vreme de posacul Pete Wexler îi urmează, împingând un cărucior plin de cutii cu discuri, Rebecca Vilas își amintește vag că l-a văzut pe Duke Ellington purtând un sacou alb ca acesta într-o secvență dintr-un film vechi... sau să fi fost Cab Calloway? Își amintește o sprânceană ridicată, un zâmbet scânteietor, un chip seducător, o siluetă dreaptă de spate așezată în fața unei formații, și cam atât. (Dacă ar trăi, domnul Ellington și domnul Calloway deopotrivă ar putea-o informa pe Rebecca asupra faptului că vestimentația lui Henry, inclusiv pantalonii „evazați" cu „plisaje

ascuțite", termeni care nu se află în vocabularul ei, a fost fără-ndoială confecționată de unul dintre cei patru croitori aflați în cartierele cu negri din New York, Washington, D.C., Philadelphia sau Los Angeles, maeștri ai meseriei lor în anii treizeci și patruzeci, croitori *underground*, oameni acum la fel de morți ca și clienții lor celebri. Henry Leydes știe foarte bine cine i-a croit costumul, de unde provine și ce senzație încearcă atunci când îl atinge, dar când vine vorba de persoane precum Rebecca Vilas, Henry nu împărtășește mai multe informații decât e posibil să se știe deja.) în coridorul care duce spre sala de zi, fracul alb pare să strălucească dinăuntru, impresie sporită doar de ochelarii întunecați ai lui Henry: uriași, cu rame de bambus, pe care ceea ce ar putea fi niște safire mititele scânteiază la colțul lentilelor.

Să existe oare vreun magazin unde să se vândă haine folosite de marii conducători de formații din anii treizeci? Oare moștenește vreun muzeu lucrurile astea și-apoi le scoate la licitație? Rebecca *nu-și* mai poate înfrâna curiozitatea nici măcar o clipă.

– Domnule Leyden, de unde ați luat costumația asta frumoasă?

Din spate și având grijă să pară că vorbește pentru sine, Pete Wexler opinează că pentru a obține o atare vestimentație probabil că e nevoie să alergi după o persoană a cărei etnie începe cu litera *n* cale de cel puțin trei kilometri.

Henry îl ignoră pe Pete și surâde.

– Totu-i să știi unde să te uiți.

– Pun pariu că n-ați auzit niciodată de CD-uri, zice Pete. Sunt o mare revoluție.

– Tacă-ți fleanca și cară, pretinu' mieu, zice domnișoara Vilas. Aproape am ajuns.

– Rebecca, draga mea, dacă-mi dai voie, intervine Henry, domnul Wexler are tot dreptul să se plângă. În definitiv, nu are de unde să știe că dețin în jur de trei mii de CD-uri, nu-i așa? Iar dacă omul care a deținut primul aceste haine poate fi numit negrotei, aș fi mândru să pot fi numit și eu așa. Ar fi o onoare *incredibilă*. Mi-ar plăcea să mă pot făli cu ea.

Henry s-a oprit. Fiecare, într-un fel diferit, şocat de faptul că el rostise cuvântul interzis, Pete şi Rebecca trebuie să se oprească şi ei.

– Şi, zice Henry, le datorăm respect celor care ne ajută să ne îndeplinim datoria. L-am rugat pe domnul Wexler să-mi scuture costumul înainte să-l agaţe în garderobă, iar el a făcut-o cu mare bunăvoinţă.

– Mda, face Pete. În plus, v-am mai instalat şi reflectorul şi platanul şi difuzoarele şi tot calabalâcu' exact unde-aţi vrut să fie puse.

– Mulţumesc foarte mult, domnule Wexler, zice Henry. Îţi apreciez eforturile faţă de mine.

– Păi, mama dracului, zice Pete, nu-mi făceam decât meseria, nu? Da' o să v-ajut la orice vreţi după ce terminaţi.

Fără a i se oferi şansa de-a zări în treacăt o frântură de chiloţei sau o bucăţică de fund, Pete Wexler a fost complet dezarmat. Rebecca găseşte că asta-i uimitor. Una peste alta, cu sau fără văz, Henry Leyden, îşi dă ea seama, este de departe cea mai mişto fiinţă umană pe care a avut privilegiul s-o întâlnească în ai săi douăzeci şi şase de ani pe faţa pământului. Lasă naibii hainele – de unde veneau *tipii* ca el?

– Chiar crezi că un băieţel a dispărut de pe trotuarul de-aici din faţă în după-amiaza asta? întreabă Henry.

– Poftim? zice Rebecca.

– Mie aşa mi se pare, răspunde Pete.

– Poftim? întreabă Rebecca din nou, de data asta adresându-se lui Pete Wexler, nu lui Henry. Ce tot spui?

– Păi, el m-a-ntrebat, aşa că i-am zis, răspunde Pete. Atâta tot.

Înfierbântându-se periculos de tare, Rebecca face un pas mare spre el.

– Asta s-a întâmplat pe trotuarul *nostru*? Încă un copil, în faţa *clădirii noastre*? şi tu nu ne-ai spus nimic mie sau domnului Maxton?

– N-am avut ce să zic, aruncă Pete în apărarea sa.

– Poate ne-ai putea spune ce s-a întâmplat de fapt, zice Henry.

– Sigur. Ce s-a-ntâmplat a fo' c-am ieşit să trag o ţigară, înţelegi?

Asta nu-i tocmai adevărul adevărat. Având de ales să meargă zece metri până la toaleta de pe coridorul Daisy ca să-şi arunce ţigara

într-un vas de veceu sau să meargă trei metri până la intrarea în clădire şi s-o arunce în parcare, Pete alesese categoric a doua variantă.

– Aşa c-ajung afară şi uite ce-mi văd ochii. O maşină de poliţie, parcată chiar acolo. Aşa că m-am dus pân' la gardu' viu şi-acolo era un poliţai, unu' tânăr, cred că-l cheamă Cita, sau aşa ceva, şi punea o bicicletă, una de copil, în portbagaj. Şi mai era ceva, numa că n-am putut să văd decât că era ceva mic. Şi după ce-a făcut asta, a scos o bucată de cretă din torpedou şi s-a-ntors şi-a făcut nişte X-uri pe trotuar.

– Ai stat de vorbă cu el? întreabă Rebecca. L-ai întrebat ce face?

– Donşoară Vilas, nu vorbesc cu poliţaii decât dacă n-am de ales, 'ţelegi ce vreau să zic? Cita ăla nici nu m-a văzut. Şi tipu' oricum n-ar fi zis nimic. Avea o expresie pe faţă – era ceva de genu', Iisuse, sper s-ajung la căcăstoare înainte să-mi mânjesc pantalonii, genu' ăla de expresie.

– Apoi a plecat pur şi simplu?

– Pur şi simplu. După douăzeci de minute, au apărut alţi doi copoi.

Rebecca ridică mâinile, închide ochii şi-şi apasă fruntea cu buricele degetelor, oferindu-i lui Pete Wexler o ocazie excelentă, de care el nu ezită să profite la maximum, de a-i admira forma sânilor sub bluză. N-o fi la fel de minunată ca priveliştea de la baza scării, dar nu-i de lepădat, sigur că nu, nu-i deloc de lepădat. În ceea ce-l priveşte pe tatăl lui Ebbie, priveliştea balcoanelor Rebeccăi Vilas forţând pânza hainei e ca un foc bun într-o noapte răcoroasă. Sunt mai mari decât te-ai aştepta de la o fiinţă micuţă şi zveltă ca ea, şi ştii ce? Când ridică braţele, şi balcoanele se ridică! Hei, dac-ar fi ştiut că va oferi un asemenea spectacol, i-ar fi spus de Cita şi de bicicletă imediat ce se petrecuseră faptele.

– Bine, bine, face ea, încă apăsându-şi fruntea cu buricele degetelor. Ridică bărbia, mai înalţă braţele câţiva centimetri şi se încruntă de concentrare, pentru o clipă semănând cu o efigie pe-un soclu de coloană.

Ura și aleluia, gândește Pete. *Totu' are o latură bună. Dacă o mai fi înșfăcat vreun mucos mic de pe trotuar mâine dimineață, pentru mine n-o să fie prea curând.*

Rebecca zice:

– Bine, bine, bine.

Apoi deschide ochii și lasă brațele jos.

Pete Wexler se holbează neabătut la un punct deasupra umărului ei, cu fața animată de-o inocență falsă pe care ea o înțelege imediat. Dumnezeule mare, ce troglodit.

– Nu-i așa rău cum am crezut. În definitiv, tot ce-ai văzut a fost un polițist care lua o bicicletă. Poate că era furată. Poate că alt puști a împrumutat-o, a abandonat-o și-a fugit. Poate că polițistul o căuta. Sau puștiul a cărui *era* bicicleta a fost lovit de-o mașină sau altceva. Și chiar dacă s-a întâmplat ce-i mai rău, nu văd cum ne-ar putea afecta pe noi. Maxton's nu e răspunzător de cele ce se petrec în afara perimetrului său.

Se întoarce spre Henry, care arată ca și când și-ar dori să fie la o sută de kilometri depărtare.

– Scuze, știu că asta a sunat îngrozitor de rece. Sunt la fel de mâhnită de treaba asta cu Pescarul ca toată lumea, cu ăia doi copii sărmani și fetița dispărută. Suntem toți așa tulburați că abia mai gândim cum trebuie. Dar nu mi-ar plăcea să *ne* văd târâți în mizeria asta, vedeți unde bat?

– Văd perfect, zice Henry. Fiind unul dintre orbii aceia despre care tot urlă George Rathbun.

– Ha! latră Pete Wexler.

– Și sunteți de acord cu mine, nu?

– Sunt un gentleman, așa că sunt de-acord cu toată lumea, zice Henry. Sunt de-acord cu Pete că s-ar putea ca un alt copil să fi fost răpit de monstrul nostru. Ofițerul Cita, sau cum l-o chema, părea prea îngrijorat ca să recupereze doar o bicicletă pierdută. Și sunt de acord cu tine că Maxton's nu poate fi învinuit pentru nimic din ce s-a întâmplat.

– Bun, zice Rebecca.

– Doar dacă, desigur, nu e implicat cineva de aici în uciderea acestor copii.

– Dar asta-i imposibil! sare Rebecca. Majoritatea clienților noștri bărbați nu-și amintesc nici măcar cum îi cheamă.

– Și o fată de zece ani ar putea veni de hac celor mai mulți dintre scorojiții ăștia, zice Pete. Până și ăia care nu suferă de boala bătrânilor se fâțâie plini de propriile lor... Știți ce.

– Uiți de personal, zice Henry.

– O, nu, răspunde Rebecca, rămânând pentru moment aproape fără cuvinte. Să fim serioși. Ăsta... ăsta-i un lucru absolut iresponsabil de zis.

– Adevărat. Este. Dar dacă mai continuă așa, nimeni nu va fi dincolo de orice bănuială. Asta-i ideea mea.

Pete Wexler simte brusc un fior – dacă clovnii orașului încep să-i ia la puricat pe rezidenții de la Maxton, distracția lui secretă ar putea fi descoperită, iar Wendell Green nu-i așa că s-ar folosi cu mare plăcere de treaba asta? Îi vine o sclipitoare idee nouă și-i dă glas, sperând s-o impresioneze pe donșoara Vilas:

– Știți ce? Polițaii ar trebui să discute cu tipu' ăla din California, detectivu' ăla barosan care l-a prins pe găozu' ăla de Kinderling acu' doi-trei ani. Locuiește aici pe undeva, nu? Cineva de felul' lui, de-un așa om avem nevoie acum. Polițaii de-aci-s depășiți complet de situație. Tipu' ăla, ăla-i ca o... cum naiba-i zice, o *resursă*.

– Ciudat că spui asta, intervine Henry. Sunt absolut de-acord cu tine. E și timpul ca Jack Sawyer să treacă la fapte. O să-l mai presez puțin.

– Îl cunoașteți? întreabă Rebecca.

– O, da, zice Henry. Îl cunosc. Dar nu e timpul să trec și eu la fapte?

– Curând. Toți sunt încă afară.

Rebecca îl conduce pe porțiunea rămasă din coridor și în sala de zi, unde toți trei traversează spre platforma. Microfonul lui Henry se afla lângă o masă pe care sunt așezate difuzoarele și platanul. Cu o precizie uluitoare, Henry zice:

- E mult loc aici.

- Vă puteți da seama de asta? întreabă ea.

- Floare la ureche, zice Henry. Probabil că acum suntem aproape.

- E chiar în fața dumneavoastră. Aveți nevoie de ajutor?

Henry întinde un picior și lovește marginea podiumului. Plimbă mâna pe muchia mesei, găsește stativul microfonului și zice:

- Acum nu, scumpo.

Și urcă fără greș pe platformă. Pe pipăite, se duce în spatele mesei și localizează platanul.

- Totu-i în bună regulă, zice. Pete, vrei să pui cutiile cu discuri pe masă? Cea de deasupra vine *aici*, iar cealaltă chiar lângă ea.

- Cum e prietenul dumneavoastră Jack? întreabă Rebecca.

- Un orfan al sorții. Un pisoiaș, dar un pisoiaș extrem de *dificil*. Trebuie să mărturisesc că poate fi o adevărată pacoste.

Rumoare de mulțime, un murmur de discuții întrepătruns cu voci de copii și cântece cântate la un pian vechi și trainic s-au auzit prin geamuri până să intre în cameră, iar după ce Pete a așezat cutiile cu discuri pe masă, zice:

- Mai bine mă duc afară, pen' că Chipper probabil că mă caută. O să fie-o groază de curățat după ce vin înăuntru.

Pete se duce cu pași târșâiți afară, împingând căruciorul înaintea sa. Rebecca întreabă dacă Henry nu mai vrea să-l ajute cu ceva.

- Becurile din tavan sunt aprinse, nu? Te rog să le stingi și să aștepți să vină înăuntru primul val. Apoi aprinde reflectorul roz și pregătește-te să dănțuiești de să-ți sară inima din piept.

- Vreți să sting becurile?

- O să vezi tu.

Rebecca se duce înapoi spre ușă, stinge becurile din tavan și vede într-adevăr exact ce i-a promis Henry. Dinspre șirul de geamuri plutește în aer o lumină moale, difuză, înlocuind fosta strălucire cu o ceață suavă, vagă, de parcă încăperea s-ar afla în spatele unei cortine de pânză aspră. Reflectorul acela roz o să arate foarte bine aici, își spune Rebecca.

Afară, pe peluză, sărbătoarea de dinaintea dansului se apropie de sfârșit. O mulțime de bătrâni și bătrâne își înfulecă prăjiturelele cu căpșune și sucurile gazoase la mesele de picnic, iar pianistul cu pălărie de pai și bretele roșii ajunge la capătul piesei *Heart and Soul, ba bum ba bum ba ba bum bum bum*, nici urmă de rafinament, dar volum cu ghiotura, închide capacul pianului și se ridică într-un ropot firav de aplauze. Nepoții care până acum se plângeau că trebuie să vină la marea sărbătoare fac slalom printre mese și scaune cu rotile, scăpând de privirile părinților și sperând să mai șterpelească un ultim balon de la doamna cu baloane în costum de clovn și perucă roșie, zburlită, o, bucuria bucuriilor.

Alice Weathers aplaudă pianistul cât poate ea mai bine: acum patruzeci de ani, a învățat de la ea principiile de bază ale cântatului la pian doar atât cât să mai strângă niște bani la astfel de ocazii, atunci când nu e nevoit să-și îndeplinească funcția de zi cu zi, aceea de-a vinde tricouri și șepci de baseball pe Chase Street. Charles Burnside, care, după ce-a fost curățat lună de Butch Yerxa cel bun la suflet, s-a îmbrăcat într-o veche cămașă albă și-o pereche de pantaloni largi, mizerabili, stă puțin mai departe ță de mulțimea de la umbra stejarului masiv, neaplaudând, dar surâzând batjocoritor. Gulerul descheiat al cămășii îi atârnă în jurul gâtului scurs. Din când în când, se șterge la gură sau se scobește între dinți cu o unghie zimțată, dar cel mai adesea nu se mișcă deloc. Arată ca și când cineva l-ar fi abandonat pe marginea unui drum și-ar fi plecat. Ori de câte ori nepoții zbuciumați aleargă pe lângă Burny, fac pe dată cale-ntoarsă, parcă respinși de-un câmp de forță.

Între Alice și Burny, trei sferturi dintre rezidenții de la Maxton's se îngrămădesc la mese, șontâcăiesc cu cadrele metalice, șed sub copaci, stau în scaune cu rotile, șchiopătează ici-colo – trăncănesc, moțăie, chicotesc, se bășesc, scarmănă petele de culoarea căpșunelor proaspete de pe haine, se holbează la rudele lor, se holbează la mâinile care le tremură, se holbează în gol. O jumătate de duzină dintre cei mai inexpresivi poartă pălării conice de petrecere în tonuri de roșu și albastru tare și otova, nuanțele veseliei obligatorii. Femeile de la

bucătărie au început să circule printre mese cu pungi mari și negre de gunoi, căci în scurt timp vor trebui să se retragă în împărăția lor ca să pregătească marele meniu sărbătoresc alcătuit din salată de cartofi, cartofi piure, fasole coaptă, salată de jeleu, salată de bezele și salată de frișcă, plus, desigur, și mai multă prăjitură cu căpșune!

Necontestatul și moștenitorul suveran al acestui domeniu, Chipper Maxton, a cărui dispoziție seamănă de obicei cu aceea a unui sconcs blocat într-o groapă cu noroi, și-a petrecut ultimele nouăzeci de minute preumblându-se zâmbitor și strângând mâini, și i-a ajuns până peste cap.

– Pete, mârâie el, ce dracu' ți-a luat atât de mult? Pune-te și adună scaunele pliante, bine? și ajută la mutarea oamenilor ăstora în sala de zi. Să văd naibii puțină mișcare pe-aici. La treabă.

Pete o ia din loc, iar Chipper bate de două ori din palme, puternic, apoi ridica brațele.

– Hei, oameni buni, urlă el, vă vine să credeți ce zi splendidă ne-a dat bunul Dumnezeu pentru sărbătoarea asta minunată? Nu-i așa că-i *deosebit?*

Vreo șase voci firave se înalță aprobator.

– Haideți, oameni buni, puteți mai mult de-atât! Vreau să vă aud uralele pentru ziua asta minunată, pentru cât de bine ne simțim cu toții și pentru minunatul ajutor și asistență pe care ni l-au oferit voluntarii și personalul nostru!

Eforturile îi sunt răsplătite de urale ceva mai exuberante.

– Așa *da!* Hei, știți ce? Cum ar spune George Rathbun, până și-un orb poate vedea ce bine ne simțim cu toții. Eu știu că mă simt bine, și încă n-am pus punct! îl avem pe cel mai bun digei pe care l-ați auzit vreodată, un ins pe nume Simfonic Stan, Omul Big-Band, care așteaptă să facă un spectacol de zile mari în sala de zi, muzică și dans până târziu la cina de Sărbătoarea Căpșunelor, și l-am adus și pe bani puțini – dar să nu-i spuneți c-am zis asta! Așadar, prieteni și membri ai familiei, e timpul să vă luați rămas-bun și să-i lăsați pe cei dragi să se zbânțuie pe piese nemuritoare, exact ca ei, ha-ha! Nemuritori până la ultimul, asta suntem cu toții cei de la Maxton's. Nici eu nu

mai sunt atât de tânăr cum eram, ha-ha, așa că s-ar putea să iau la dans pe-o doamnă norocoasă.

Serios, oameni buni, e timpul să trecem la dans. Vă rog să-i sărutați de rămas-bun pe mama sau tata, bunica ori bunicul, și, în drum spre ieșire, poate doriți să lăsați o donație în coșul de pe pianul lui Willie Distracție-garantată de-acolo, zece dolari, cinci dolari, oricât vă prisosește ne va ajuta să acoperim costurile pentru a-i oferi mamei sau tatălui vostru zile pline, pline de soare. *Noi* o facem din dragoste, dar jumătate din dragostea asta e dragostea *voastră*.

Și în ceea ce nouă ni s-ar putea părea un timp surprinzător de scurt, nu însă și lui Chipper Maxton, care înțelege că foarte puțini oameni își doresc să zăbovească în casele de bătrâni mai mult decât trebuie s-o facă, rudele acordă ultimele îmbrățișări și sărutări, strâng copiii epuizați și se înșiruie pe poteci în jos și peste iarbă spre parcare, în drum destul de mulți depunând bancnote în coșul de pe pianul lui Willie Distracție-garantată.

Nici nu începe bine acest exod, că Peter Wexler și Chipper Maxton trec să-i convingă pe bătrâni, cu toată dibăcia de care pot da dovadă, să intre din nou în clădire. Chipper zice lucruri precum: „Ei, nu știți cât de mult vrem cu toții să vă vedem dansând de să vă sfârâie călcâiele, doamnă Syverson?" în vreme ce Pete adoptă o abordare mai directă: „Mișcă, amice, e timpu' să-ți pui cioatele-n mișcare", însă amândoi fac apel la tehnicile subtilelor și nu chiar atât de subtilelor ghionturi, îmbrânceli, apucarea cotului și împingerea scaunului cu rotile, pentru a-și duce bătrânii tremurători dincolo de pragul ușii.

La locul ei, Rebecca Vilas îi privește pe rezidenți cum intră în sala de zi obscură, unii dintre ei mergând într-un ritm prea iute pentru propriul lor bine. Henry Leyden stă nemișcat în spatele cutiilor sale cu discuri. Costumul lui licărește; capul său nu e decât o siluetă întunecată în fața geamurilor. De data aceasta prea ocupat ca să se mai binocleze la pieptul Rebeccăi, Pete Wexler trece pe lângă ea cu o mână pe cotul lui Elmer Jesperson, îl depune doi metri dincolo de ușă și se rotește ca să-l localizeze pe Thorvald Thorvaldson, cel mai

aprig dușman și colegul de cameră în D12 al lui Elmer. Alice Weathers intră alene de una singură și-și împletește mâinile sub bărbie, așteptând să înceapă muzica. Înalt, deșirat, cu obraji scobiți, în mijlocul unui spațiu gol care-i aparține doar lui, Charles Burnside se strecoară pe ușă și se mișcă iute pe-o distanță bună într-o parte. Când ochii lui morți îi întâlnesc indiferenți pe-ai ei, Rebecca se cutremură. Următoarea pereche de ochi care-i întâlnesc pe ai săi sunt ai lui Chipper, care împinge scaunul cu rotile al Florei Flostad de parcă ar ține o ladă cu portocale și-i aruncă o privire nerăbdătoare absolut în contrast cu zâmbetul degajat de pe fața sa. Timpul înseamnă bani, poți fi sigur, dar și banii înseamnă bani, hai să punem spectacolul ăsta pe roate, *pronto*. Primul val, i-a spus Henry – asta să fie ceea ce au aici, primul val? Aruncă o privire prin cameră, întrebându-se cum să întrebe, și vede că întrebarea a primit deja răspuns, căci, de-ndată ce ridică privirea, Henry îi face semnul de undă verde.

Rebecca apasă comutatorul care acționează reflectorul roz și aproape toți cei prezenți în încăpere, inclusiv câțiva boșorogi care de mult par să nu mai reacționeze la nimic, scot un *aaa!* moale. Cu costumul, cămașa și ghetrele scânteind în conul de lumină, Henry Leyden se apropie de microfon în vreme ce un disc apărut parcă prin magie i se rotește pe podul palmei drepte. Dinții îi strălucesc; părul neted îi lucește; safirele trag cu ochiul de la colțul ochelarilor săi uriași. Henry pare că aproape dansează și el, cu mișcările lui line, atente în lateral... doar că el nu mai este Henry Leyden; nici poveste, Renee, cum îi place lui George Rathbun să strige. Costumul, ghetrele, părul netezit pe spate, ochelarii de soare, chiar și reflectorul roz care creează un efect minunat nu sunt decât simple obiecte de decor. Adevărata magie de-aici e Henry, creatura aceea deosebit de maleabilă. Când este George Rathbun, este *tot* numai George. La fel și cu șobolanul de Wisconsin; la fel și cu Henry Shake. Au trecut optsprezece luni de când l-a scos pe Simfonic Stan din dulap și i-a intrat în piele ca mâna într-o mănușă pentru a uimi mulțimea la o reuniune a veteranilor de război din Madison, însă hainele încă i se mai potrivesc, o,

da, i se potrivesc, iar el se potrivește în el, un dandy renăscut dintr-un trecut pe care el, personal, nu l-a trăit niciodată.

Pe palma sa întinsă, discul care se rotește seamănă cu o minge de plajă neagră, nemișcată, solidă.

Ori de câte ori Simfonic Stan ține o petrecere, de fiecare dată începe cu *In the Mood*. Chiar dacă nu-l detestă pe Glenn Miller așa cum fac unii pasionați de jazz, de-a lungul anilor s-a cam săturat de piesa asta. Dar întotdeauna își îndeplinește menirea. Chiar dacă petrecăreții n-au de ales decât să danseze cu un picior în mormânt și cu celălalt pe proverbiala coajă de banană, ei *dansează*. Pe deasupra, el știe că, după ce a fost chemat la arme, Miller i-a spus aranjorului Billy May că are de gând „să vină din războiul ăsta ca erou", și, la naiba, se ținuse de cuvânt, nu-i așa?

Henry ajunge la microfon și pune discul pe platan cu un gest nepăsător din mâna dreaptă. Mulțimea îl aplaudă cu un *ooo!* de uimire.

– Bun venit, bun venit, prieteni și prietene ale jazz-ului, zice Henry. Cuvintele ies din difuzoare înfășurate în vocea suavă, ușor detașată a unui adevărat prezentator de radio din anii 1938 sau 1939, unul dintre cei care transmiteau live departe de sălile de dans și cluburile de noapte aflate între Boston și Catalina. Din gâtlejul lor curgea miere, acele muze ale nopții, și nu ratau niciodată nicio bătaie. Spuneți-mi un lucru, flăcăi și fetișcane, vă puteți imagina un mod mai bun de-a scutura praful de pe călcâie decât cu Glenn Miller? Haideți, frați și surori, spuneți-mi că *daaaaa*.

Dinspre rezidenții de la Maxton's – dintre care unii deja au ieșit de pe ring, iar alții sunt blocați în scaune cu rotile pe margine în varii stadii de confuzie sau absență – vine un răspuns șoptit, mai mult un foșnet de vânt tomnatic prin crengi desfrunzite decât un strigăt de petrecere. Simfonic Stan rânjește ca un rechin și ridică mâinile ca pentru a potoli o mulțime înflăcărată, apoi se rotește pe călcâie ca un dansator de la Savoy inspirat de Chuck Webb. Poalele sacoului i se deschid ca niște aripi, picioarele scânteietoare i se ridică-n aer și calcă și se ridică iar. Momentul se stinge și două mingi de plajă negre

apar pe palmele digeiului, una dintre ele intrând în rotire înapoi în plic, cealaltă coborând spre întâlnirea cu acul platanului.

– Bine, bine, bine, scumpii mei iepurași și iepurașe, iată că vine sentimentalul prin excelență, domnul Tommy Dorsey, așa că dați-vă drumul cât timp vocalistul Dick Haymes, mândria Buenos Airesului, Argentina, vă adresează întrebarea muzicală *How Am I to Know You?* Frank Sinatra n-a intrat încă în clădire, frați și surori, dar viața încă ne surâde.

Rebeccăi Vilas nu-i vine să creadă ce vede. Tipul ăsta îi face aproape pe toți să vină pe ring, până și pe unii dintre cei în scaun cu rotile, care se înclină și se învârt alături de cei mai zdraveni. Înveșmântat în costumul lui exotic și uimitor, Simfonic Stan – Henry Leyden, își amintește ea – e răsuflat și extraordinar, absurd și convingător, toate deodată. E ca un... ca un fel de *capsulă a timpului*, prizonier deopotrivă al rolului său și al muzicii pe care bătrânii aceștia vor s-o audă. I-a fermecat și i-a readus la viață, le-a redat bruma de tinerețe care le-a mai rămas. Incredibil! Niciun alt cuvânt nu s-ar potrivit. Oameni pe care ea-i trecuse la categoria legumicolă se scălămbăie chiar în fața ei. Cât despre Simfonic Stan, el își vede de treabă ca un derviș elegant, ducând-o cu gândul la cuvinte precum *suav, lustruit, urban, destrăbălat, sexy, grațios*, cuvinte care n-au legătură între ele decât în cazul său. Iar chestia aia pe care o face cu discurile! Cum e posibil așa ceva?

Nu-și dă seama că bate din picior și că se leagănă în ritmul muzicii până când Henry nu pune *Begin to Beguine*, piesa lui Artie Shaw, când începe la propriu să danseze *beguine* de una singură. Swingul smucit al lui Henry, vederea atât de multor oameni cu păr alb, albastru sau fără păr deloc legănându-se pe ringul de dans, Alice Weathers radiind de fericire în brațele nimeni altului decât ale posacului de Thorvald Thorvaldson, Ada Meyerhoff și „Tom Tom" Boettcher învârtindu-se unul în jurul celuilalt în scaunele lor cu rotile, ritmul cuceritor al muzicii acaparându-i pe toți cu strălucirea lichidă a clarinetului lui Artie Shaw, toate aceste lucruri se coagulează brusc și magic într-o viziune a frumuseții pământene care-i aduce lacrimi

înțepătoare în ochi. Zâmbind, ridică brațele, se rotește și se trezește cât ai clipi în brațele fratelui geamăn al lui Tom Tom, Hermie Boettcher, în vârstă de optzeci și șase de ani, profesorul de geografie pensionar din A17 considerat până acum o acriturâ, care, fără niciun cuvânt, o aduce în ritm de fox-trot până în mijlocul ringului.

– Îi păcat să vezi o așa fată faină că dansează singură singurică, zice Hermie.

– Hermie, te-aș urma oriunde, îi zice ea.

– Hai să ne apropiem mai mult de scenă, spune el. Vreau să-l văd mai bine pe barosanul în costum fistichiu. Se zice că-i orb ca un liliac, da' io nu cred.

Cu mâna lipită ferm de baza spatelui ei, cu șoldurile legănându-se în ritmul lui Artie Shaw, Hermie o ghidează până la mai puțin de-un metru de platformă, unde Simfonicul își face deja trucul cu un nou disc în vreme ce așteaptă să se isprăvească ultima piesă de pe cel de-acum. Rebecca ar putea jura ca Stan/Henry nu-i simte doar prezența în fața lui, ci că-i și *trage cu ochiul*! însă asta-i chiar imposibil... nu-i așa?

Simfonicul vâră discul cu Shaw în plic, îl pune pe cel nou pe platan și zice:

– Puteți spune „chef"? Puteți spune „extraordinar"? Acum că ne-am dezmorțit cu toții, hai să ne facem de cap cu Woody Herman și *Wild Root*. Piesa asta e dedicată tuturor doamnelor frumoase de aici, mai ales doamnei care miroase a Calyx.

Rebecca râde și spune:

– O, mamă.

Reușește să-i simtă mirosul parfumului; l-a recunoscut!

Nedescurajat de tempoul alert al *Wild Root*, Hermie Boettcher face un pas în spate, întinde brațul și-o rotește pe Rebecca. La prima bătaie a piesei următoare, o prinde în brațe și schimbă direcția, învârtindu-se odată cu ea către celălalt capăt al platformei, unde Alice Weathers stă lângă de domnul Thorvaldson, uitându-se răpită în sus la Simfonic Stan.

– Doamna specială trebuie că ești tu, zice Hermie. Pentru că parfumul ăla al tău merită orice dedicație.

Rebecca întreabă:

- Unde ai învățat să dansezi așa?

- Eu și fratele meu am crescut la oraș. Am învățat să dansăm în fața tonomatului de la Alouette's, în Arden.

Rebecca știe de Alouette's, pe strada principală din Arden, însă ceea ce-a fost odinioară un dozator de suc este acum o tejghea de servire a mâncării, iar tonomatul a dispărut cam pe când Johnny Mathis a ieșit din topurile muzicale.

- Dacă vrei un dansator bun, găsește-ți un orășean. Tom Tom, el a fost mereu cel mai priceput dansator din părțile alea, și-l poți proțăpi-n scaunul ăla, dar nu-i poți răpi simțul ritmului.

- Domnule Stan, iu-hu, domnule Stan?

Alice Weathers a înclinat capul și și-a făcut mâinile căuș la gură.

- Primiți cereri?

O voce la fel de plată și de dură ca sunetul produs de două pietre care se freacă între ele:

- Eu am fost primul aici, babo.

Grosolănia asta necruțătoare o face pe Rebecca să se oprească. Piciorul drept al lui Hermie coboară încet peste piciorul ei stâng, apoi se îndepărtează ușor, fără a o răni mai mult ar fi rănit-o cu o sărutare. Dominând-o pe Alice, Charles Burnside îi aruncă săgeți din ochi lui Thorvald Thorvaldson. Acesta face un pas în spate și-o trage pe Alice de mână.

- Sigur, draga mea, zice Stan, aplecându-se în față. Spune-mi cum te cheamă și ce ai vrea să asculți.

- Mă numesc Alice Weathers și...

- Eu am fost primul aici, repetă tare Burny.

Rebecca se uită țintă la Hermie, care clatină din cap și face o față acră. Orășean sau nu, e la fel de intimidat ca și domnul Thorvaldson.

- *Moonglow*, vă rog. De Benny Goodman.

- E rândul meu, tăntălăule. Vreau piesa aia a lu' Woody Herman, *Lady Magowan's Nightmare*[1]. Asta-i una *bună*.

[1] „Coșmarul doamnei Magowan" (n. tr.).

Hermie se apleacă spre urechea Rebeccăi.

– Nimeni nu-l place pe tipul ăla, dar obține ceea ce vrea.

– Nu și acum, zice Rebecca. Domnule Burnside, vreau să...

Simfonic Stan o reduce la tăcere cu o fluturare de mână. Se întoarce cu fața spre deținătorul deosebit de neplăcutei voci.

– Nu pot face nimic, domnule. Cântecul se cheamă *Lady Magowan's Dream*[1], și în după-amiaza asta n-am adus discul ăla energic cu mine, scuze.

– Bine, amice, da' ce zici de *I Can't Get Started*, aia a lu' Bunny Berigan?

– O, o *ador* pe aia, zice Alice. Da, puneți *I Can't Get Started*.

– Cu mare plăcere, răspunde Stan pe vocea normală a lui Henry Leyden.

Fără a se sinchisi să facă o rotire sau să învârtă discurile pe palme, schimbă doar discul de pe platan cu unul din prima cutie. Pare ciudat de abătut când se apropie de microfon și spune:

– Am zburat în jurul lumii cu avionul, am potolit revoluții în Spania[2]. *Can't Get Started*. Dedicație pentru încântătoarea Alice Rochie-albastră și Celui care hoinărește noaptea.

– Nu ești cu nimic mai bun decât o maimuță beată, zice Burny.

Muzica începe. Rebecca îl lovește ușor pe Hermie peste brat și se duce lângă Charles Burnside, față de care n-a simțit niciodată altceva decât o ușoară repulsie. Acum că-l are în fața ochilor, furia și dezgustul o fac să spună:

– Domnule Burnside, o să-ți ceri scuze de la Alice și de la oaspetele nostru aici de față. Ești un bădăran necioplit și necuviincios, și după ce-ți ceri scuze, vreau să te întorci în camera ta, acolo unde ți-e locul.

Cuvintele ei nu au niciun efect. Burnside a lăsat umerii jos. Pe față are un rânjet larg, strengăresc și se uită cu ochi goi la nimic în mod special. Pare prea pierdut ca să-și mai amintească propriul nume,

---

[1] „Visul doamnei Magowan" (n. tr.).

[2] *I've flown around the world on a plane, I settled revolutions în Spain* – versuri din piesa *I Can't Get Started* (n. tr.).

darămite al lui Bunny Berigan. În orice caz, Alice Weathers s-a îndepărtat dansând, iar Simfonic Stan, din nou în celălalt capăt al platformei și afară din raza rozalie a reflectorului, pare cufundat adânc în gânduri. Cuplurile de bătrâni se clatină înainte și-napoi pe ringul de dans. Pe margine, Hermie Boettcher mimează dansul și-o strânge cu o privire.

– Îmi pare rău pentru asta, îi zice ea lui Stan/Henry.

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. *I Can't Get Started* a fost discul preferat al soției mele. În ultimele câteva zile m-am gândit des la ea. M-a cam luat prin surprindere.

Își trece mâna prin părul neted și își scutură brațele, reintrându-și vizibil în rol.

Rebecca se hotărăște să-l lase în pace. De fapt, vrea să-i lase pe toți în pace pentru scurtă vreme. Făcându-i lui Hermie un semn de regret c-o cheamă datoria, își croiește drum prin mulțime și iese din sala de zi. Cine știe cum, bătrânul Burny a ajuns înaintea ei pe coridor. Își târșâiește absent pașii spre sectorul Daisy, cu bărbia în piept, trăgându-și picioarele după el.

– Domnule Burnside, zice ea, prefăcătoria ta poate că-i păcălește pe ceilalți, dar vreau să știi că pe mine mă lasă rece.

Mișcându-se fragmentat, bătrânul se rotește. Mai întâi se întoarce un picior, apoi un genunchi, mijlocul betegit, al doilea picior, în sfârșit trunchiul cadaveric. Corola urâtă a capului lui Burny stă aplecată pe lujeru-i subțire, oferindu-i Rebeccăi o priveliște a scalpului său pătat. Nasul lung iese în relief ca o cârmă încovoiată. Cu aceea lentoare înfiorătoare, capul i se ridică pentru a scoate la iveală ochi lăptoși și-o gură flască. O scăpărare răzbunătoare urcă în ochii opaci, iar buzele moarte tremură.

Speriată, Rebecca face instinctiv un pas în spate. Gura lui Burny s-a lărgit până la capăt într-o rânjet oribil. Rebecca vrea să fugă, dar furia că a fost umilită de canalia asta mizerabilă o face să rămână pe poziție.

– Doamna Magowan a avut un coșmar urât, urât, o informează Burny. Vorbește ca un drogat sau ca unul pe jumătate adormit. Și

doamna Sophie a avut un coşmar. Numai că al ei a fost mai rău. Chicoteşte. Regele era în vistierie, numărându-şi avuţia. Asta a văzut Sophie când a adormit. Chicotelile sale se ascut, şi spune ceva ce ar putea fi „Domnul Bunşun". Buzele i se răsfrâng, dându-i la iveală dinţii galbeni, neregulaţi, iar faţa-i scobită suferă o schimbare subtilă. Un nou soi de inteligenţă pare să-i ascută trăsăturile. Tu-l ştii pe domnul Munşun? Domnul Munşun şi pretinaşu' lui Gorg? ştii ce s-a-ntâmplat în Chicago?

– Termină imediat cu asta, domnule Burnside.

– Jtii dă Fridz Haarman, ăl' de iera aşa fuuumos? îi zişau, îi zişau, îi zişau Vampu', Vampu', Vampu' din Hanover, da, da, aja, aja, aja. Tătă lume', tătă lume', tătă-tătă lume' are cojmaruri tăt timpu', timpu', timpu', ha-ha, ho-ho.

– *Nu mai vorbi aşa!* strigă Rebecca. *Nu mă păcăleşti!*

O clipă, inteligenţa scapără în ochii pâcloşi ai lui Burny. Dar dispare imediat. Bărbatul se linge pe buze şi zice:

– Tetejde-te, Burn-Burn.

– Cum vrei tu, zice Rebecca. Cina e jos la şapte, dac-o vrei. Du-te şi trage-un pui de somn sau ceva, bine?

Burny îi aruncă o privire iritată, sumbră, şi loveşte cu piciorul în podea, începându-şi anevoiosul proces care-l va întoarce din nou.

– Ai putea nota. Fritz Haarman. În Hanover.

Gura i se contorsionează într-un zâmbet de-o neliniştitoare viclenie.

– Când va veni regele aici, poate că vom dansa împreună.

– Nu, mulţumesc.

Rebecca întoarce spatele bătrânei orori şi porneşte de-a lungul coridorului, pocnind din tocurile cui, neplăcut conştientă de ochii lui care-o urmăresc.

Simpatica poşetuţă Coach a Rebeccăi zace turtită pe masa ei de lucru din vestibulul fără geamuri al biroului lui Chipper. Înainte să intre, zăboveşte cât să rupă o foaie din carneţel, să scrie *Fritz Harmann (?), Hanover (?)*, şi să strecoare hârtia în compartimentul din mijloc

al poşetei. Poate că nu e nimic – probabil că nu e –, dar cine ştie? E furioasă că l-a lăsat pe Burnside s-o sperie şi, dacă poate găsi o cale de a-i folosi aiurelile împotriva lui, va face tot ce-i stă în puteri ca să-l dea afară de la Maxton's.

– Puştoaico, tu eşti? strigă Chipper.

– Nu, sunt doamna Magowan şi coşmaru' ei futut.

Intră în biroul lui Chipper cu paşi grei şi-l găseşte în spatele mesei, numărând fericit bancnotele strânse în după-amiaza aceea de la fiii şi fiicele clienţilor săi.

– Micuţa mea Becky pare o ţâră şifonată, zice el. Ce s-a întâmplat, te-a călcat pe bătături vreunul dintre zombii noştri?

– Nu-mi spune Becky.

– Hei, hei, înveseleşte-te. N-o să-ţi vină să crezi cât a reuşit iubitul tău cu gură de aur să stoarcă azi de la rude. O sută douăzeci şi şase de biştari! Bani neimpozabili! Bine, ce n-a mers bine, totuşi?

– M-a înfricoşat Charles Burnside, asta n-a mers. Locul lui ar trebui să fie la un sanatoriu de nebuni.

– Glumeşti? Zombiul ăla face cât greutatea lui în aur. Atâta vreme cât Charles Burnside îşi trage suflul, va avea mereu un loc în sufletul meu.

Rânjind, flutură un pumn de bancnote.

– Iar dacă ai un loc în sufletul meu, dulceaţa mea, vei avea întotdeauna un loc la Maxton's.

Amintirea lui Burnside spunând: *Regele era în vistierie, numărându-şi avuţia* o face să se simtă necurată. Dacă Chipper n-ar rânji în felul ăla exaltat, cu toată gura, Rebecca bănuieşte că nu i-ar aminti atât de neplăcut de rezidentul lui preferat. *Tătă lume' are cojmaruri tăt timpu', timpu', timpu'* – asta nu era o descriere rea a French Landingului Pescarului. Comic, n-ai fi crezut că Moş Burny bagă în seamă crimele alea mai mult ca Chipper. Rebecca nu l-a auzit niciodată pomenind de crimele Pescarului, cu excepţia acelei dăţi când se plânsese că nu va putea spune nimănui că se duce la pescuit până când Dale Gilbertson nu-şi mişca în sfârşit curul ăla dolofan, şi ce porcărie mai e şi asta?

8

Două apeluri telefonice și o altă problemă, una privată, una pe care se străduiește din răsputeri s-o nege, au conspirat să-l scoată pe Jack Sawyer din coconul său din valea Norway și să-l trimită pe drum spre French Landing, Sumner Street și secția de poliție. Primul apel a fost din partea lui Henry, iar Henry, sunând din bufetul de la Maxton în timpul uneia dintre pauzele Simfonicului, insistase să-și spună păsul. Aparent, mai devreme în ziua aceea, un copil fusese răpit de pe trotuarul din fața casei de bătrâni Maxton's. Oricare ar fi motivele pentru care Jack nu se implică în caz, pe care, apropo, nu le explicase niciodată, acestea nu mai aveau nicio greutate, scuze. Cu acesta, numărul copiilor răpiți de Pescar se ridica la patru, pentru că Jack nu credea cu adevărat că Irma Freneau se va mai întoarce vreodată acasă, nu-i așa? Patru copii!

„Nu", a zis Henry, „n-am auzit-o la radio. S-a întâmplat în dimineața asta."

„De la un îngrijitor de la Maxton's", a zis Henry. „A văzut un polițist cu o față îngrijorată ridicând o bicicletă și punând-o în portbagajul său."

„Bine", a zis Henry, „poate că nu *știu* sută la sută sigur, însă eu *sunt* sigur. Până deseară, Dale va afla identitatea sărmanului copil, iar mâine numele lui va apărea peste tot în ziar. Și-*atunci*, tot districtul va începe să fiarbă. Nu pricepi? Numai aflând că ești implicat, oamenii vor reuși să-și păstreze calmul. Nu te mai poți bucura de luxul pensionării, Jack. Trebuie să-ți joci rolul."

Jack i-a spus că a tras prea repede concluziile și că vor discuta mai târziu despre asta.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Dale Gilbertson sunase pentru a-i spune că un băiat pe nume Tyler Marshall a dispărut din fața azilului Maxton's cândva în cursul acelei dimineții, iar că tatăl lui Tyler, Fred Marshall, era acolo în clipa aceea, la secție, cerând să-l vadă pe Jack Sawyer. Fred era un tip nemaipomenit, un om dintr-o bucată și adevărat familist, un cetățean de nădejde, un *prieten*

de-al lui Dale, s-ar putea spune, dar în clipa aceea era la capătul răbdărilor. Aparent, Judy, soția lui, a avut unele probleme mentale chiar dinainte să înceapă necazul, iar dispariția lui Tyler o făcuse să-și piardă mințile. Vorbea în păsărească, se automutila, distrugea totul în jur.

„Și-o cunosc destul de bine pe Judy Marshall", a zis Dale. „Frumoasă, frumoasă femeie, o făptură pirpirie, dar cu o fire tare, cu picioarele pe pământ, o persoană minunată, o persoană extraordinară, un om care ai crede că niciodată nu și-ar putea pierde mințile, orice ar fi. Și se pare că a crezut, a știut, habar n-am cum, că Tyler a fost răpit încă dinainte să fie găsită bicicleta. Mai târziu în după-amiaza asta, starea ei s-a agravat așa de tare că Fred a trebuit să-l sune pe doctorul Skarda și s-o ducă la spitalul luteran al districtului French în Arden, unde au consultat-o rapid și-au pus-o în Secția D, secția bolnavilor mentali. Așa că-ți dai seama în ce stare e Fred. Insistă să discute cu tine. *N-am pic de încredere în tine*, mi-a spus."

„Păi", a mai zis Dale, „dacă nu vii aici, va veni Fred Marshall la tine, chiar așa. Nu-l pot ține pe om în lesă și n-o să-l închid doar ca să-l țin departe de tine. Pe lângă toate astea, avem nevoie de tine, Jack."

„Bine", a încheiat Dale. „știu că nu promiți nimic. Dar știi ce-ar trebui să faci."

Ar fi ajuns aceste discuții ca să-l facă să urce în camionetă și să plece spre Sumner Street? Foarte probabil, crede Jack, ceea ce face ca al treilea factor, cel secret, abia conștientizat, să fie lipsit de importanță. Nu înseamnă nimic. Un caraghios atac de nervozitate, o anxietate sporită, absolut normală date fiind împrejurările. Genul de lucru care s-ar putea întâmpla oricui. Avea chef să iasă din casă, și ce dacă? Nu-l putea acuza nimeni că *evadează*. Călătorea spre, nu fugea de, ceea ce-și dorea cel mai mult să *scape* – atracția întunecată a crimelor Pescarului. Și nici nu se dedica vreunei datorii serioase. Un prieten de-al lui Dale și tatăl unui copil care aparent a dispărut, acest Fred Marshall insista să discute cu el; bine, să discute. Dacă jumătate de oră petrecută împreună cu un detectiv ieșit la pensie îl putea

ajuta pe Fred Marshall să-și recapete controlul asupra problemelor sale, detectivul ieșit la pensie era dispus să-i acorde acest timp.

Toate celelalte nu erau decât lucruri personale. Visele cu ochii deschiși și ouăle de măcăleandru își făceau de cap cu mintea ta, însă astea erau doar niște lucruri personale. Puteau fi depășite, rezolvate. Nicio persoană sănătoasă la cap n-ar lua așa ceva în serios: ca o furtună de vară, veneau și treceau. Acum, în vreme ce depășea semaforul verde din Centralia și observa, cu perspicacitatea reflexă a unui polițist, șirul de motociclete Harley aliniate în parcarea de la Sand Bar, simțea că intră în ritm cu dificultățile după-amiezii. Era absolut logic că nu reușise – ei bine, să zicem că nu dorise – să deschidă ușa frigiderului. Surprizele neplăcute te făceau să gândești de două ori. Un bec din living se arsese și, când se dusese la sertarul în care ținea vreo șase becuri cu halogen noi, nu se putuse convinge să-l deschidă. De fapt, nu se putuse convinge să deschidă niciun alt sertar, dulap sau debara din casă, lucru care-l împiedicase să-și facă o cană de ceai, să-și schimbe hainele, să-și pregătească prânzul sau orice altceva în afară de-a frunzări fără tragere de inimă cărți și de-a se uita la televizor. Când clapeta cutiei poștale amenințase să ascundă o piramidă de oușoare albastre, se hotărâse să amâne ridicarea corespondenței până-n ziua următoare. Oricum, tot ce primea erau formulare de declarații de venit, reviste și poștă nesolicitată.

Să nu facem să pară mai rău decât a fost, își spune Jack. *Aș fi* putut *deschide fiecare ușă, sertar și dulap din casă, dar n-am* vrut *s-o fac. Nu îmi era teamă că ouăle de măcăleandru se vor revărsa pe ușa frigiderului sau a dulapului – doar că nu voiam să-mi asum riscul de-a găsi una dintre blestemățiile alea. Arată-mi un psihiatru care spune că ăsta-i un comportament de nevrotic și-ți voi arăta un cretin care nu știe cu ce se mănâncă psihologia. Toți veteranii îmi spuneau că munca la omucideri îți dă mintea peste cap. La naiba, ăsta-i primul motiv pentru care am ieșit la pensie!*

Ce trebuia să fac, să rămân în poliție până ce aveam să-mi vâr pistolul în gură? Ești un tip deștept, Henry Leyden, și te prețuiesc, dar sunt unele lucruri pe care nu le PRICEPI!

Bine, se ducea pe Sumner Street. Toți îi strigau să facă ceva, și asta și făcea. Îl va saluta pe Dale, îi va saluta pe băieți, va sta de vorbă cu Fred Marshall, cetățeanul de nădejde al cărui fiu a dispărut, și-i va spune balivernele obișnuite cu se face tot ce e omenește posibil, bla-bla, FBI-ul muncește umăr la umăr cu noi la cazul ăsta, iar Biroul are cei mai buni anchetatori din lume. Balivernele *astea*. În ceea ce-l privea pe Jack, principala sa datorie era să-l calmeze pe Fred Marshall, așa cum ai liniști o pisică rănită; după ce Fred se va fi calmat, presupusa obligație a lui Jack față de comunitate – o obligație ce exista doar în mințile celorlalți – avea să fie îndeplinită, oferindu-i libertatea de-a se întoarce în intimitatea pe care și-o câștigase. Dacă lui Dale nu-i plăcea asta, putea să se-arunce bombă în Mississippi; dacă lui *Henry* nu-i plăcea, Jack va refuza să citească din *Casa întunericului* și-l va forța să asculte în schimb Lawrence Welk, Vaughn Monroe sau ceva la fel de chinuitor. Bad Dixieland. Cu ani în urmă, cineva îi dăduse lui Jack un CD intitulat *Fats Manassas & His Muskrat All Stars Stompin' the Ramble.* Treizeci de secunde de Fats Manassas, și Henry va cere îndurare.

Imaginea asta îl face pe Jack să se simtă suficient de liniștit cât să demonstreze că ezitarea sa în fața dulapurilor și-a sertarelor nu fusese decât o dovadă temporară de nesupunere, nu o neputință fobică. Chiar și-n timp ce era cu atenția în altă parte, cum se întâmpla cel mai des, scrumiera de sub bord l-a ademenit încă de când a urcat în camionetă. Un soi de sugestionare sinistră, o aură de răutate latentă împresoară micuțul panou plat al scrumierei.

Se teme el că un oușor albastru așteaptă în spatele micului panou?

Sigur că nu. Acolo nu e altceva decât aer și plastic negru.

În cazul ăsta, o poate trage afară.

Clădirile de la periferia French Landingului trec pe lângă geamurile camionetei. Jack a ajuns aproape în punctul unde Henry a oprit CD-ul cu Dirtysperm. Evident, poate să deschidă scrumiera. Nimic nu poate fi mai simplu. Îți vâri doar degetele acolo dedesubt și tragi. Cel mai ușor lucru din lume. Întinde o mână. Înainte ca

degetele să atingă panoul, își trage mâna înapoi. Broboane de sudoare i se rostogolesc pe frunte și se opresc în sprâncene.

– Nu-i mare brânză, zice cu voce tare. Ai vreo problemă cu asta, Jacky-băiete?

Din nou, întinde mâna spre scrumieră. Brusc conștient că acordă mai multă atenție părții de jos a bordului decât drumului, ridică privirea și reduce viteza la jumătate. Refuză să apese frâna. Nu e decât o scrumieră, pentru numele lui Dumnezeu. Degetele ating panoul, apoi se încovoiază sub buza lui. Jack mai aruncă o privire la drum. Apoi, cu viclenia unei infirmiere care smulge o fâșie de leucoplast de pe abdomenul păros al unui pacient, trage scrumiera glisantă. Bricheta atașată, pe care o desprinsese fără să știe pe alee în dimineața aceea, sare opt centimetri prin aer, semănând mult, pentru ochii îngroziți ai lui Jack, cu un ou negru cu argintiu zburător.

Iese de pe drum, sare peste marginea plină de buruieni și se îndreaptă spre stâlpul înalt de telefon. Bricheta sare înapoi în scrumieră cu un dangăt puternic, metalic, pe care niciun ou din lume nu l-ar putea produce. Stâlpul de telefon se apropie și mai mult și umple aproape complet parbrizul. Jack calcă frâna și oprește brusc mașina, provocând un florilegiu de păcănituri și zăngăneli dinspre scrumieră. Dacă n-ar fi redus viteza înainte să tragă scrumiera, ar fi intrat direct în stâlp, care se afla acum cam la un metru de capota camionetei. „Rahat pe băț." Fixează atașamentul în receptacul și se prăbușește pe spătarul scaunului.

– Nu-i de mirare că se zice că fumatul poate să ucidă, rostește el.

Gluma e prea palidă ca să-l amuze și, pentru câteva secunde, nu face altceva decât să stea flasc în scaun și să privească traficul rarefiat de pe Lyall Road. Când pulsul îi revine la normal, își amintește că, totuși, a tras scrumiera.

Tom Lund cel blond și ciufulit a fost evident pus în gardă cu privire la sosirea lui, căci atunci când Jack trece pe lângă cele trei biciclete aliniate lângă ușă și intră în secție, tânărul ofițer sare de după biroul său și se avântă în față, șoptindu-i că Dale și Fred Marshall îl

așteaptă în biroul lui Dale, și că-l va conduce el înăuntru. Se vor bucura să-l vadă, asta-i sigur.

– Și eu sunt bucuros, locotenent Sawyer, adaugă Lund. Mamă, tre' s-o spun. Aveți, cred, ceea ce ne trebuie.

– Spune-mi Jack. Nu mai sunt locotenent. Nu mai sunt nici măcar polițist.

Jack îl întâlnise pe Tom Lund în timpul anchetei Kinderling și-i plăcuseră zelul și dedicarea tânărului bărbat. Îndrăgostit de meseria sa, de uniformă și de insignă, manifestând respect față de șef și uimit peste poate de Jack, Lund petrecuse fără să se plângă sute de ore vorbind la telefon, în arhive și-n mașina sa, verificând și reverificând deseori contradictoriile amănunte iscate de coliziunea dintre un vânzător de asigurări agricole din Wisconsin și două fete de pe Sunset Strip. În tot acest timp, Tom Lund își păstrase vioiciunea energică a unui fundaș de liceu care aleargă pe teren în primul său meci.

Acum nu mai arată așa, observă Jack. Sub ochi îi atârnă umbre întunecate și oasele feței sunt mai proeminente. În spatele aspectului lui Lund se ascunde mai mult decât lipsa somnului și epuizarea: ochii lui poartă expresia neputincios speriată a celor care au suferit un mare șoc moral. Pescarul a răpit o bună parte din tinerețea lui Tom Lund.

– Dar o să văd ce pot face, zice Jack, oferind promisiunea unei angajări mai mari decât are de gând să dea.

– Ne prinde fără-ndoială bine orice ajutor ne poți oferi, răspunde Lund. Cuvintele lui exprimă prea mult servilism și, când Tom se întoarce cu spatele și-l conduce în birou, Jack își spune: *N-am venit aici să fiu salvatorul vostru.*

Gândul îl face imediat să se simtă vinovat.

Lund ciocănește, deschide ușa pentru a-l anunța pe Jack, îi face semn să intre și dispare ca o fantomă, neobservat de cei coi bărbați care se ridică din scaune și-și pironesc ochii la fața vizitatorului, unul cu o gratitudine vizibilă, celălalt cu un grad uriaș din același sentiment amestecat cu nevoie pură, ceea ce-l face pe Jack să se simtă și mai incomod.

Suprapunându-se introducerii bâiguite a lui Dale, Fred Marshall spune:

– Mulțumesc că ați fost de acord să veniți, mulțumesc mult de tot. Mai mult nu pot să...

Brațul său drept sare în față ca o manetă de pompă. Când Jack îi ia mâna, o cantitate și mai mare de sentiment inundă fața lui Fred Marshall. Mâna lui o strânge tare pe-a lui Jack și pare aproape s-o *reclame*, așa cum un animal își reclamă prada. Strânge, strânge tare, strânge de-un număr considerabil de ori. Ochii i se umezesc.

– Nu pot să...

Marshall își trage mâna înapoi și-și șterge lacrimile de pe față. Acum, ochii lui par cruzi și foarte vulnerabili.

– Mamă, mamă, zice el. Sunt foarte bucuros că sunteți aici, domnule Sawyer. Sau ar trebui să spun locotenent?

– Jack e bine. Ce-ar fi să-mi spuneți amândoi ce s-a întâmplat azi?

Dale indică un scaun liber; cei trei iau loc; dureroasa, dar în principal simpla poveste a lui Fred, Judy și Tyler Marshall începe. Fred vorbește primul, destul de mult timp. În versiunea sa a poveștii, o femeie curajoasă și cu inimă de leu, o soție devotată și mamă cade pradă unor năucitoare și multifațetate transformări și dezordini, și dezvoltă simptome misterioase trecute cu vederea de ignorantul, stupidul, egocentricul ei soț. Bălmăjește cuvinte fără sens; scrie lucruri nebunești pe foi de carnețel, îndeasă hârtiile în gură și încearcă să le înghită. *Vede tragedia dinainte să se întâmple și asta îi rupe zăgazurile.* Pare nebunie, dar soțul egocentric crede că ăsta e adevărul. Adică, el *crede* că crede că e adevărul, pentru că s-a gândit la asta de când a vorbit prima oară cu Dale și, chiar dacă pare o nebunie, are sens într-un fel. Pentru că ce altă explicație ar putea exista? Așa că asta crede el că crede – că soția lui a început să-și piardă mințile pentru că a știut că Pescarul era pe drum. Astfel de lucruri sunt posibile, bănuiește el. De exemplu, curajoasa soție degenerată a știut că minunatul fiu frumos a dispărut încă dinainte ca stupidul soț egoist, care s-a dus la serviciu ca și când ar fi fost o zi normală, i-a spus despre bicicletă. Asta dovedea în linii mari lucrurile despre care vorbea el.

Băieţelul frumos s-a dus împreună cu cei trei prieteni ai lui, dar numai cei trei prieteni s-au întors, iar ofiţerul Danny Tcheda a găsit bicicleta Schwinn şi unul dintre tenişii fiului pe trotuar în faţă la Maxton's.

- Danny Cita? întreabă Jack, care, ca şi Fred Marshall, începe să creadă că crede o serie de lucruri alarmante.

- Tcheda, îl corectează Dale şi silabiseşte numele. Dale spune propria sa versiune, mult mai scurtă, a poveştii.

În povestea lui Dale Gilbertson, un băiat iese la o plimbare cu bicicleta şi dispare, poate ca rezultat al unei răpiri, de pe trotuarul din faţa azilului Maxton. Mai mult Dale nu ştie din poveste şi speră că Jack Sawyer va reuşi să completeze mult din spaţiile rămase goale.

Jack Sawyer, la care amândoi bărbaţii din cameră se uită ţintă, îşi ia timp să se adapteze celor trei gânduri pe care crede că le crede. Primul nu e atât un gând, cât un răspuns care dă glas unui gând ascuns: din clipa în care Fred Marshall i-a strâns mâna şi-a spus „Mamă, mamă", Jack a descoperit că-l place pe om, o turnură neaşteptată a evenimentelor serii. Fred Marshall i se pare că seamănă cu o efigie a vieţii de provincie. Dacă i-ai pune poza pe panourile care fac reclamă la proprietăţile imobiliare din districtul French, ai putea vinde o mulţime de locuinţe celor din Milwaukee şi Chicago. Chipul prietenos şi arătos al lui Marshall, corpul lui zvelt de alergător sunt ca un fel de mărturii ale responsabilităţii, bunei-cuviinţe, bunelor maniere şi bunei vecinătăţi, modestiei şi sufletului generos. Cu cât Fred Marshall se acuză singur de egoism şi stupiditate, cu atât Jack îl place mai mult. Şi cu cât îl place mai mult, cu atât empatizează mai mult cu teribilul său chin, cu atât îşi doreşte mai mult să-l ajute. Jack venise la secţie aşteptându-se să-i răspundă prietenului lui Dale ca un poliţist, însă reflexele sale de poliţist au ruginit din lipsă de folosinţă. Reacţionează ca un concetăţean. Poliţiştii, după cum Jack ştie bine, îi văd rareori pe civilii prinşi în trena unei crime ca pe nişte concetăţeni şi cu siguranţă niciodată în primele faze ale unei anchete. (Gândul ascuns în miezul reacţiei lui Jack la bărbatul din faţa lui este că Fred Marshall, fiind ceea ce este, nu poate bănui pe nimeni cu care se află în termeni buni.)

Al doilea gând al lui Jack este acela deopotrivă al unui polițist și-al unui concetățean, și, în vreme ce continuă să se adapteze celui de-al treilea, care este în întregime produsul ruginitelor și totuși preciselor reflexe de polițist, îl face cunoscut.

– Bicicletele pe care le-am văzut afară sunt ale prietenilor lui Tyler? Îi chestionează cineva acum?

– Bobby Dulac, răspunde Dale. Am vorbit cu ei când au venit, dar n-am ajuns nicăieri. După spusele lor, erau toți împreună pe Chase Street, și Tyler a plecat singur. Susțin că ei n-au văzut nimic. Poate că așa este.

– Dar tu crezi că asta nu-i tot.

– Sincer să fiu, da. Dar nu știu ce naiba mai poate fi și trebuie să-i trimitem acasă înainte să se burzuluiască părinții lor.

– Cine sunt, cum îi cheamă?

Fred Marshall strânge degetele parcă în jurul unei bâte de baseball invizibile.

– Ebbie Wexler, T.J. Renniker și Ronnie Metzger. Sunt băieții cu care Ty s-a jucat vara asta.

Deasupra acestei ultime propoziții planează o sentință nerostită.

– Am impresia că nu-i consideri cea mai bună companie posibilă pentru fiul tău.

– Păi, nu, admite Fred, prins între dorința de-a spune adevărul și înclinația înnăscută de-a evita aparența nedreptății. Nu dacă spui așa. Ebbie pare genul unui bătăuș, iar ceilalți doi sunt poate puțin cam... *săraci* la mansardă? Sper... sau speram... că Ty își va da seama că merită mai mult și-și va petrece timpul cu copii care sunt puțin mai, știi...

– Puțin mai la nivelul lui.

– Așa-i. Problema-i că fiul meu e cam scund pentru vârsta lui, iar Ebbie Wexler e... ăă...

– Grăsuliu și înalt pentru vârsta lui, completează Jack. Starea perfectă pentru un bătăuș.

– Vrei să spui că îl cunoști pe Ebbie *Wexler*?

– Nu, dar l-am văzut dimineață. Era împreună cu ceilalți doi băieți și cu fiul tău.

Dale sare ca ars în scaun și Fred Marshall lasă jos bâta invizibilă.

– Când a fost asta? vrea să afle Dale.

În același timp, Fred Marshall întreabă:

– Unde?

– Pe Chase Street, în jur de opt și zece. Am venit să-l ia pe Henry Leyden și să-l duc acasă. Când mă îndreptam spre ieșirea din oraș, băieții au ieșit cu bicicletele chiar în fața noastră. Am apucat să-l văd bine pe fiul tău, domnule Marshall. Pare un puști nemaipomenit.

Ochii căscați ai lui Fred Marshall par să indice că un soi de speranță, o urmă de promisiune, prinde formă în spatele lor; Dale se relaxează.

– Asta se cam potrivește cu povestea lor. Trebuie să fi fost chiar înainte ca Ty să plece singur. Dacă asta a făcut.

– Sau au luat-o ei înainte și l-au lăsat în urmă, zice tatăl lui Ty. Erau mai rapizi pe biciclete ca Ty și uneori, știi... Îl luau peste picior.

– Gonind înainte și lăsându-l singur, zice Jack.

Încuviințarea sumbră a lui Fred Marshall vorbește despre umilințe din copilărie împărtășite cu acest tată înțelegător. Jack își amintește fața buhăită și ostilă și degetul ridicat al lui Ebbie Wexler și se întreabă dacă și cum s-ar putea proteja băiatul. Dale a zis că a simțit mirosul prezenței falsității în povestea băiatului, dar de ce să mintă? Orice motiv ar avea, minciuna aproape cu siguranță a început cu Ebbie Wexler. Ceilalți doi i-au urmat ordinele.

Lăsând deocamdată deoparte al treilea gând, Jack spune:

– Vreau să stau de vorbă cu băieții înainte să-i trimiți acasă. Unde sunt?

– În camera de interogatoriu, în capul scărilor.

Dale îndreaptă un deget spre tavan.

– O să te ducă Tom.

Cu pereții ei cenușii ca ai unei nave de luptă, masa de metal cenușiu și singura fereastră îngustă ca o fantă într-un zid de castel, camera din capul scărilor pare proiectată pentru a obține mărturisiri

prin plictiseală și disperare, iar când Tom Lund îl conduce pe Jack peste prag, cei patru din camera de interogatoriu par să fi cedat atmosferei ei apăsătoare. Bobby Dulac se uită într-o parte, se oprește din bătut darabana cu pixul în tăblia mesei și spune:

– Ei, salutări cordiale lui Hollywood. A zis Dale c-o să vii.

Până și Bobby pare mai puțin bătător la ochi în întunecimea asta.

– Vrei să-i interoghezi pe golanii ăștia, locotenente?

– Poate într-un minut.

Doi dintre cei trei golani aflați de cealaltă parte a mesei îl urmăresc pe Jack cum vine lângă Bobby Dulac ca și când s-ar teme că-i va arunca într-o celulă. Cuvintele „interoghezi" și „locotenente" au avut efectul combinat al unui vânt înghețat din Canada. Ebbie Wexler se uită printre gene la Jack, încercând să pară dur, iar băiatul de lângă el, Ronnie Metzger, se foiește în scaun, cu ochii cât farfuriile de cină. Al treilea băiat, T.J. Renniker, și-a lăsat capul peste brațele încrucișate și pare că doarme.

– Trezește-l, zice Jack. Am ceva de spus și vreau să auziți toți.

De fapt, nu are nimic de spus, dar vrea ca băieții să-i acorde atenție. Știe deja că Dale a avut dreptate. Dacă nu mint, ascund totuși ceva. Din cauza asta i-a speriat brusca lui apariție pe scena lor amorțită. Dacă Jack ar fi fost la conducere, i-ar fi despărțit pe băieți și i-ai fi chestionat separat, dar acum trebuie să accepte greșeala lui Bobby Dulac. Trebuie să-i trateze laolaltă, pentru început, și trebuie să le alimenteze teama. Nu vrea să-i terorizeze, ci doar să le facă inimile să bată puțin mai repede; după aceea, îi poate despărți. Veriga cea mai slabă și vinovată s-a făcut deja cunoscută. Jack nu are nicio reținere să spună minciuni pentru a obține informații.

Ronnie Metzger îl lovește pe T.J. peste umăr și spune:

– Trezește-te, tâm'itule... *tâmpitule.*

Băiatul adormit geme, ridică fruntea de pe masă, dă să se întindă. Ochii i se opresc asupra lui Jack și, clipind și înghițind în sec, sare în poziție de drepți.

– Bun venit înapoi, zice Jack. Vreau să mă prezint și să vă explic ce caut aici. Mă numesc Jack Sawyer și sunt locotenent la Divizia

Omucideri din cadrul Departamentului de Poliție Los Angeles. Am un palmares excelent și-o cameră plină de diplome și medalii. Când pornesc pe urmele unui om rău, de obicei reușesc să-l arestez. În urmă cu trei ani, am venit aici cu ocazia unui caz început în Los Angeles. După două săptămâni, un om pe nume Thornberg Kinderling a fost trimis înapoi în L.A. În lanțuri. Pentru că știu zona asta și-am lucrat cu ofițerii care apără legea de aici, LAPD mi-a cerut să ofer ajutor forțelor locale de poliție la ancheta privitoare la crimele Pescarului.

Coboară ochii pentru a vedea dacă Bobby Dulac surâde la aceste aiureli, însă Bobby se uită peste masă cu chipul împietrit.

– Prietenul vostru Tyler Marshall a fost împreună cu voi înainte să dispară în dimineața asta. L-a prins oare Pescarul? Nu-mi place s-o spun, dar cred că da. Poate că vom reuși să-l aducem înapoi pe Tyler, sau poate că nu vom reuși, dar, ca să-l opresc pe Pescar, vreau să-mi spuneți exact ce s-a întâmplat, până la ultimul amănunt. Trebuie să fiți absolut sinceri cu mine, pentru că dacă mințiți sau păstrați vreun secret, vă veți face vinovați de obstrucționarea justiției. Obstrucționarea justiției este o crimă extrem de serioasă. Ofițere Dulac, care e pedeapsa minimă pentru crima asta în statul Wisconsin?

– Cinci ani, sunt cât se poate de sigur, răspunde Bobby Dulac.

Ebbie Wexler se mușcă de interiorul obrazului, Ronnie Metzger își ferește privirea și se încruntă către masă, T.J. Renniker contemplă inexpresiv fereastra îngustă.

Jack se așează lângă Bobby Dulac.

– Din întâmplate, eu am fost tipul din camioneta spre care unul dintre voi a ridicat degetul mijlociu în dimineața asta. Nu pot spune că mă dă pe spate să vă revăd.

Două capete se rotesc spre Ebbie, care se încruntă feroce, încercând să rezolve această problemă nou-apărută.

– N-am făcut-o, zice el, abordând calea negării fățișe. Poate că așa a părut, dar n-am făcut-o.

– Minți, și încă nici n-am început să vorbim despre Tyler Marshall. Îți mai acord o șansă. Spune-mi adevărul.

Ebbie surâde superior.

– Eu nu fac semne d-astea oamenilor pe care nu-i cunosc.

– În picioare! zice Jack.

Ebbie se uită în dreapta și în stânga, dar prietenii lui nu sunt în stare să-i întâlnească privirea. Își împinge scaunul în spate și, nesigur, se ridică.

– Ofițere Dulac, zice Jack, du-l pe băiatul ăsta afară și ține-l acolo.

Bobby Dulac își joacă foarte bine rolul. Se desprinde din scaunul său și, ducându-se spre băiat, nu-l slăbește din ochi. Seamănă cu o panteră care se îndreaptă spre o masă copioasă. Ebbie Wexler sare în spate și încearcă să-l oprească pe Bobby cu o palmă ridicată.

– Nu, nu... Îmi retrag cuvintele... am făcut-o, e bine?

– Prea târziu, zice Jack. Privește cum Bobby îl apucă pe băiat de cot și-l trage către ușă. Roșu la față și transpirând, Ebbie își înfige picioarele în podea, dar presiunea aplicată asupra brațului său îl face să se aplece peste umflătura stomacului. Se împleticește în față, scâncind și smiorcăindu-se. Bobby Dulac deschide ușa și-l împinge în coridorul sumbru de la etaj. Ușa se trântește și retează un strigăt de teamă.

Cei doi băieți rămași au căpătat culoarea laptelui smântânit și par incapabili să se miște.

– Nu vă faceți griji pentru el, zice Jack. O să fie bine. În cincisprezece, douăzeci de minute, o să fiți liberi să mergeți acasă. Nu cred că avea vreun rost să discut cu cineva care minte de la bun început, asta-i tot. Țineți minte: până și polițiștii nepricepuți știu când sunt mințiți, iar eu sunt un polițist *extraordinar*. Așa că iată ce-o să facem acum. O să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat în dimineața asta, despre ce făcea Tyler, cum v-ați despărțit de el, unde erați, ce ați făcut după aceea, pe cine ați văzut, genul ăsta de lucruri.

Se lasă pe spate și își puse mâinile pe masă.

– Dați-i drumul, spuneți-mi ce s-a întâmplat.

Ronnie și T.J. se uită unul la celălalt. T.J. bagă arătătorul de la mâna dreaptă în gură și începe să-și roadă unghia.

– Ebbie v-a făcut semnul cu degetul, zice Ronnie.

– Nu zău! Mai departe.

– Ăă, Ty a zis că tre' să plece undeva.

– Trebuia să plece undeva, repetă T.J.

– Unde erați atunci?

– Ăă... În fața la Allsort Pomorium.

– *Emporium*, îl corectează T.J. Nu-i „pomorium", cap-sec, îi *emporiii-um*.

– Și?

– Și Tyler a zis...

Ronnie îi aruncă o privire lui T.J.

– Ty a zis că tre' să plece undeva.

– În ce direcție a plecat, est sau vest?

Băieții tratează întrebarea aceasta ca și când ar fi într-o limbă străină, cugetând nehotărâți la ea, fără să sufle o vorbă.

– Spre râu sau în direcția opusă râului?

Se consultă din nou. Întrebarea a fost adresată în engleză, dar nu există niciun răspuns potrivit. În cele din urmă, Ronnie zice:

– Nu știu.

– Dar tu, T.J.? Tu știi?

T.J. scutură din cap.

– Bine. Sunteți sinceri. Nu știți pentru că nu l-ați văzut plecând, așa-i? și n-a spus de fapt că trebuie să plece undeva, așa-i? Pun pariu că Ebbie a inventat asta.

T.J. se foiește și Ronnie se uită la Jack cu o mirare întrebătoare. Tocmai s-a dovedit a fi Sherlock Holmes.

– Mai țineți minte când am trecut cu camioneta?

Ei încuviințează la unison.

– Tyler era cu voi.

Încuviințează din nou.

– Plecaserăți deja de pe trotuarul din fața lui Allsorts Emporium, și vă îndreptați spre est pe Chase Street – în direcția opusă râului. V-am văzut în oglinda retrovizoare. Ebbie pedala foarte repede. Voi doi abia puteți ține ritmul cu el. Tyler este mai pirpiriu ca voi ceilalți, și a rămas în urmă. Așa că *știu* că nu a plecat singur. N-a putut ține pasul.

Ronnie Metzger strigă tânguitor:

– Și-a rămas mult, mult în urmă, și Pișcalu a venit l-a luat.

Izbucnește brusc în lacrimi.

Jack se apleacă înainte.

– Ai văzut când s-a întâmplat? A văzut vreunul dintre voi?

– *Nuuu*, suspină Ronnie.

T.J. clatină încet din cap.

– N-ați văzut pe nimeni discutând cu Ty, sau o mașină oprind, sau pe el intrând într-un magazin, sau ceva de felul ăsta?

Băieții scot o bolboroseală incoerentă, suprapusă, vrând să spună că n-au văzut nimic.

– Când v-ați dat seama că a dispărut?

T.J. deschide gura, apoi o închide. Ronnie spune:

– Când mâncam înghețatele Slurpee.

Cu fața pungită de tensiune, T.J. Încuviințează din cap.

Alte două întrebări scot la iveală că băieții și-au consumat înghețatele la magazinul 7-Eleven, de unde au cumpărat și cartonașele Magic, și că probabil le luase nu mai mult de două minte să observe absența lui Tyler Marshall.

– Ebbie a zis că Ty o să ne mai cumpere niște cartonașe, adaugă Ronnie, dornic să ajute.

Au ajuns la momentul pe care-l aștepta Jack. Oricare ar fi secretul, se întâmplase la scurt timp după ce băieții au ieșit din 7-Eleven și au văzut că Tyler nu-i ajunsese încă din urmă. Iar secretul este numai al lui T.J. Puștiul transpiră de-a dreptul sânge, în vreme ce amintirea înghețatelor și-a cartonașelor Magic a pus stăpânire pe prietenul său într-o măsură remarcabilă. Mai vrea să le adreseze celor doi numai o singură întrebare.

– Așadar Ebbie a vrut să-l găsească pe Tyler. V-ați urcat toți pe biciclete și l-ați căutat, sau Ebbie l-a trimis doar pe unul dintre voi?

– Hă? face Ronnie.

T.J. lasă bărbia în piept și-și încrucișează brațele deasupra capului, ca pentru a se feri de-o lovitură.

– Tyler s-a dus undeva, zice Ronnie. Nu l-am căutat, ne-am dus în parc. Să facem schimb de cartonaşe Magic.

– Înţeleg, spune Jack. Ronnie, mulţumesc. Ai fost de mare ajutor. Vreau să te duci afară şi să stai cu Ebbie şi ofiţerul Dulac cât timp eu port o discuţie scurtă cu T.J. N-o să dureze mai mult de cinci minute, poate nici atât.

– Pot să plec?

La încuviinţarea lui Jack, Ronnie se ridică cu fereală din scaun. Când ajunge la uşă, T.J. scoate un scâncet. Apoi Ronnie a plecat, iar T.J. sare în spate în scaun şi încearcă să se facă mic-mic, uitându-se în acelaşi timp la Jack cu ochi care au devenit sclipitori, plaţi şi perfect rotunzi.

– T.J., spune Jack, n-ai de ce să-ţi faci griji, îţi promit asta.

Acum, că e singur cu băiatul care şi-a declarat vinovăţia adormind în camera de interogatoriu, Jack Sawyer vrea mai presus de orice să-l absolve de acea vină. Cunoaşte secretul lui T.J., iar secretul e nimic: e inutil.

– Orice mi-ai spune, n-am să te arestez. Şi asta ţi-o promit. Nu ai dat de niciun bucluc, fiule. De fapt, mă bucur că tu şi prietenii tăi aţi putut veni încoace ca să se ajutaţi să lămurim lucrurile.

Continuă pe pista aceasta încă trei sau patru minute, în cursul cărora T.J. Renniker, înainte condamnat la moarte prin împuşcare, înţelege treptat că a fost amnistiat şi că scăparea de ceea ce amicul său Ronnie ar numi *încurcerare* este iminentă. Îi revine puţină culoare în obraji. Se întoarce la fosta sa dimensiune şi ochii lui pierd luciul acela indus de groază.

– Spune-mi ce-a zis Ebbie, îl îndeamnă Jack. Rămâne între noi. N-o să-i spun nimic. Sincer. N-o să te pârăsc.

– Voia ca Ty să mai cumpere cartonaşe Magic, zice T.J., croindu-şi calea pe-un teritoriu necunoscut. Dacă Ty era acolo, ar fi făcut-o. Ebbie poate fi destul de rău. Aşa că... aşa că mi-a zis: du-te înapoi şi adu-l pe împiedicat, altfel îţi dau o urzică.

– Te-ai urcat pe bicicletă şi-ai mers înapoi pe Chase Street.

– Îhî. Am căutat, da' nu l-am văzut pe Ty nicăieri. Credeam c-o să-l găsesc, știți? Pentru că unde altundeva putea să fie?

– Și?...

Răsucind mâna în aer, Jack ademenește răspunsul care știe că stă să vină.

– Și tot nu l-am văzut. Și-am ajuns pe Queen Street, acolo unde-i casa aia de bătrâni, cu gardu' ăla mare-n față, de tufiș. Și, ăă, acolo i-am văzut bicicleta. Pe trotuar în fața gardului-tufiș. Tot acolo era și tenisul. Și câteva frunze din gard.

Iată-l, secretul inutil. Poate că nu întru totul inutil: le oferă o informație destul de precisă asupra momentului dispariției băiatului: opt și un sfert, să zicem, sau opt și douăzeci. Bicicleta a zăcut pe trotuar lângă tenis preț de aproximativ patru ore până când le-a observat Danny Tcheda. Maxton's ocupă aproape tot terenul din acea secțiune a Queen Street și n-a venit nimeni la Sărbătoarea *Căpșunelor* până la prânz.

T.J. spune că i-a fost frică – dacă Pescarul l-a tras pe Ty în tufișul acela, poate că se va întoarce să mai ia pe cineva! Ca răspuns la ultima întrebare a lui Jack, băiatul spune:

– Ebbie ne-a zis să zicem că Ty a plecat de capu' lui din față de la Allsorts, pentru ca oamenii, știți, să nu de vina pe noi. În caz că a fost omorât. Ty n-a fost omorât de fapt, nu? Copiii ca *Ty* nu sunt omorâți.

– Sper că nu, răspunde Jack.

– Și eu.

T.J. Își suflă nasul și se șterge cu mâna.

– Hai să te trimitem acasă, spune Jack, ridicându-se de pe scaun.

T.J. se ridică și el și începe să se miște de-a lungul mesei.

– O! Tocmai mi-am amintit!

– Ce?

– Am văzut pene pe trotuar.

Podeaua de sub picioarele lui Jack pare să se încline spre stânga, apoi spre dreapta, ca puntea unei nave. Își păstrează echilibrul apucându-se de spătarul scaunului.

– Așa deci.

Ezită puțin, atât cât să-și recapete stăpânirea, înainte să se întoarcă spre băiat.

– Cum adică, pene?

– Din-acela negre. Mari. Parcă i-ar fi căzut unui corb. Una era lângă bicicletă și cealaltă era *în* tenis.

– Ce ciudat, zice Jack, trăgând de timp ca să-și revină în urma neașteptatei apariții a penelor în discuția sa cu T.J. Renniker. Faptul că a reacționat în vreun fel e ridicol; faptul că a simțit, fie și pentru o secundă, că îi vine să leșine e grotesc. Penele lui T.J. erau pene adevărate de corb pe-un trotuar real. Ale lui erau pene din vis, pene provenite de la măcălendri ireali, iluzorii ca toate lucrurile dintr-un vis. Jack își spune o serie de lucruri ajutătoare ca acestea și, curând, se simte din nou normal, dar noi ar trebui să fim conștienți că, pentru tot restul nopții și mare parte din ziua următoare, cuvântul *pene* plutește, înconjurat de-o aură la fel de încărcată ca o furtună electrică, dedesubt și prin toate gândurile sale, ici-colo ieșind la suprafață cu sfârâitul unui fulger.

– Este ciudat, recunoaște T.J. Adică, cum a ajuns o pană în *tenisul* lui?

– Poate că a adus-o vântul acolo, propune Jack, ignorând convenabil faptul că în ziua aceea nu bătuse vântul. Reasigurat de stabilitatea podelei, îi face semn lui T.J. să iasă pe hol, apoi îl urmează.

Ebbie Wexler se împinge de lângă perete și vine numaidecât alături de Bobby Dulac. Încă jucându-și rolul, Bobby ar putea fi cioplit dintr-un bloc de marmură. Ronnie Metzger se depărtează.

– Îi putem trimite acasă pe băieți, spune Jack. Și-au făcut datoria.

– T.J., ce ai spus? întreabă Ebbie, săgetându-l din priviri.

– A spus clar că nu știți nimic despre dispariția prietenului vostru, zice Jack.

Ebbie se relaxează, nu însă fără a împărți încruntături de jur împrejur. Ultima și cea mai înflăcărată încruntătură este pentru Jack, care ridică din sprâncene.

– Nu am plâns, zice Ebbie. Eram speriat, dar nu am plâns.

– Ai fost speriat, sigur că da, admite Jack. Data viitoare, să nu mă minți. Ai avut ocazia să ajuți poliția și ai dat cu bățul în baltă.

Ebbie se luptă cu această noțiune și izbutește, măcar parțial, s-o absoarbă.

– Bine, da' nu v-am arătat dumneavoastră degetul mijlociu. Ci muzicii ăleia idioate.

– Nici mie nu mi-a plăcut. Tipul care era cu mine a insistat s-o asculte. Știi cine era?

În fața încruntăturii suspicioase a lui Ebbie, Jack spune:

– George Rathbun.

E ca și când ai spune „Superman" sau „Arnold Schwarzenegger"; suspiciunea lui Ebbie se evaporă și chipul i se transformă. O mirare inocentă îi umple ochii mici, apropiați.

– Îl cunoașteți pe George Rathbun?

– E unul dintre prietenii mei cei mai buni, recunoaște Jack, neadăugând că majoritatea celorlalți prieteni buni ai săi, într-un fel, sunt tot George Rathbun.

– Mișto, zice Ebbie.

În fundal, T.J. Și Ronnie țin isonul:

– *Mișto.*

– George *este* un tip mișto, întărește Jack. O să-i spun că ați zis asta. Hai să mergem la parter și să vă luați bicicletele.

Încă învăluiți în gloria de a-l fi zărit pe marele, pe *extraordinarul* George Rathbun, băieții urcă pe biciclete, pedalează pe Sumner Street și virează pe Second. Bobby Dulac zice:

– A fost o șmecherie bună, ce-ai spus despre George Rathbun. I-ai trimis de-aici fericiți.

– N-a fost o șmecherie.

Așa uluit că se împleticește înapoi în secție umăr la umăr cu Jack, Bobby spune:

– George Rathbun ți-e prieten?

– Mda, răspunde Jack. Și, uneori, poate fi o adevărată pacoste.

Când Jack intră în birou, Dale și Fred Marshall ridică privirea, Dale cu o nerăbdare precaută, Fred Marshall cu ceea ce Jack vede, sfâșiindu-i inima, ca fiind speranță.

- Ei bine? face Dale.

(*pene*)

- Ai avut dreptate, ascundeau ceva, dar nu-i cine știe ce.

Fred Marshall se prăbușește pe spătarul scaunului, lăsând o parte din credința sa într-o speranță viitoare să iasă din el ca aerul dintr-un pneu găurit.

- Nu la mult timp după ce au ajuns la 7-Eleven, băiatul Wexler l-a trimis pe T.J. Înapoi să-l caute pe fiul tău, zice Jack. Când T.J. a ajuns pe Queen Street, a văzut bicicleta și tenisul zăcând pe trotuar. Sigur, toți s-au gândit la Pescar. Ebbie Wexler s-a gândit că vor fi învinuiți că l-au lăsat în urmă, și-a născocit povestea pe care ați auzit-o - că Tyler i-a părăsit, și nu invers.

- Dacă i-ai văzut pe toți patru băieții la opt, asta înseamnă că Tyler a dispărut doar după câteva minute. Ce face individul ăsta, stă la pândă în boschete?

- Poate că tocmai asta face, zice Jack. Ai pus oamenii să verifice gardul viu?

(*pene*)

- Cei de la centru au trecut peste el, prin el și pe sub el. Frunze și pământ, asta-i tot ce au găsit.

Ca și când ar înfige o țepușă cu mâna, Fred Marshall lovește cu pumnul în masă.

- Fiul meu a lipsit vreme de patru ore înainte să-i observe cineva bicicleta. Acum e aproape șapte treizeci! E dispărut de peste jumate de zi! N-ar trebui să stau aici, ar trebui să umblu prin jur, să-l caut.

- Toți îl caută pe fiul tău, Fred, zice Dale. Oamenii mei, cei de la centru, chiar și FBI-ul.

- N-am deloc încredere în ei, spune Fred. N-au găsit-o pe Irma Freneau, nu? De ce l-ar găsi pe fiul meu? Din câte-mi dau seama, aici am o singură șansă.

Când se uită la Jack, emoția îi transformă ochii în doi bulgări mari.

– Șansa ești tu, locotenente. Vrei să mă ajuți?

Al treilea și cel mai neliniștitor gând al lui Jack, reținut până acum și întru totul acela al unui polițist cu experiență, îl face să spună:

– Aș vrea să stau de vorbă cu soția ta. Dacă ai de gând să mergi mâine în vizită la ea, te-ar deranja dacă te-aș însoți?

Dale clipește și spune:

– Poate ar trebui să discutăm despre asta.

– Crezi că ar ajuta la ceva?

– S-ar putea, răspunde Jack.

– Să te vadă ar ajuta-o *pe ea*, în orice caz, completează Fred. Nu cumva locuiești în valea Norway? Asta-i în drum spre Arden. Pot să te iau pe la nouă.

– Jack, zice Dale.

– Ne vedem la nouă, spune Jack, ignorând semnalele de neliniște și nervozitate pe care le emite prietenul său, dar și vocea firavă care șoptește

(*pene*).

– Uimitor, zice Henry Leyden. Nu știu dacă să-ți mulțumesc sau să te felicit. Amândouă, presupun. E prea târziu să fii un „fenofantastic", ca mine, dar cred că ai putea încerca să fii un „tolomac".

– Nu te întrece cu măsura. Singurul motiv pentru care m-am dus acolo a fost ca tatăl băiatului să nu vină la mine acasă.

– Nu ăsta a fost singurul motiv.

– Ai dreptate. Mă simțeam cam tensionat și închistat. Simțeam nevoia să ies din casă, să schimb decorul.

– Dar a *mai* existat un motiv.

– Henry, ești îngropat până la brâu în balegă de porc, știi asta? Vrei să crezi că am acționat dintr-un simț de datorie civică, sau din onoare, sau compasiune, sau altruism, sau mai știu eu ce, dar n-a fost așa. Nu-mi place să spun asta, dar nu sunt atât de inimos și de responsabil cum crezi tu că sunt.

– „Îngropat până la brâu în balegă de porc"? Mamă, ce-ai mai nimerit-o. Am fost îngropat până la brâu în balegă de porc, fără a mai pomeni de până la piept și chiar până la *bărbie*, mare parte din viață.

– Frumos din partea ta s-o recunoști.

– Oricum, nu m-ai înțeles. Ai dreptate, cred într-adevăr că ești o persoană bună și cuviincioasă. Nu cred asta, o știu. Ești modest, ești milos, ești cinstit, ești responsabil – orice ai crede despre tine în clipa asta. Dar nu despre asta vorbeam.

– Dar despre *ce* vorbeai, atunci?

– Celălalt motiv pentru care te-ai hotărât să mergi la secția de poliție e legat de problema, de grija, de ce-o fi ea, care te-a sâcâit în ultimele două săptămâni. E ca și când ai fi umblat sub o umbră.

– Hm, face Jack.

– Problema asta, *secretul* ăsta al tău, îți răpește jumătate din atenție, așa încât nu ești prezent decât pe jumătate; cealaltă parte din tine e altundeva. Scumpule, crezi că nu-mi dau seama când ești îngrijorat și preocupat? Oi fi eu orb, dar să știi că văd.

– Bine. Să presupunem că m-a preocupat ceva în ultima vreme. Ce legătură ar fi putut avea asta cu mersul la secție?

– Există două posibilități. Fie te duceai să-ți înfrunți problema, fie fugeai de ea.

Jack nu spune nimic.

– Ceea ce sugerează că problema asta are de-a face cu viața ta de polițist. Ar putea fi vreun caz vechi care s-a întors și te bântuie. Poate vreun criminal psihopat pe care l-ai trimis la pârnaie a fost eliberat și te amenință cu moartea. Sau, la naiba, vorbesc numai aiureli și ai aflat că ai cancer hepatic și că mai ai de trăit trei luni.

– Nu am cancer, cel puțin din câte știu acum, și niciun fost condamnat nu vrea să mă omoare. Toate vechile mele cazuri, majoritatea, cel puțin, sunt depozitate-n siguranță în arhiva LAPD. Desigur, m-a preocupat ceva în ultima vreme, și trebuia să mă aștept să-ți dai seama de asta. Dar n-am vrut, știi, să te împovărez cu ea până ce nu aveam să-mi dau singur seama ce și cum.

– Spune-mi un singur lucru, dacă vrei. Mergeai în întâmpinarea ei sau fugeai de ea?

– Nu există răspuns la întrebarea asta.

– O să vedem. N-o fi gata mâncarea? Sunt lihnit, de-a dreptul *lihnit*. Gătești prea încet. Eu aș fi terminat deja de zece minute.

– Nu te ambala, zice Jack. Vine acum. Problema-i bucătăria asta aiurită a ta.

– *Cea mai rațională bucătărie din America. Poate din toată lumea.*

După ce se furișase afară din secția de poliție destul de repede ca să evite o inutilă discuție cu Dale, Jack cedase impulsul și-l sunase pe Henry cu oferta de-a pregăti cina pentru amândoi. Două fripturi bune, o sticlă frumoasă de vin, ciuperci prăjite, o salată mare. Putea cumpăra toate cele de trebuință în French Landing. Jack mai gătise pentru Henry în alte trei sau patru ocazii, iar Henry pregătise o cină copleșitor de bizară pentru Jack. (Femeia de serviciu luase toate ierburile și mirodeniile de pe stativ ca să le spele și pusese totul înapoi alandala.) Ce căuta el în French Landing? îi va explica asta la sosire. La opt treizeci oprise în fața spațioasei case albe de fermă a lui Henry, îl salutase și dusese cumpărăturile și exemplarul său din *Casa umbrelor* în bucătărie. Aruncase cartea de cealaltă parte a mesei, destupase vinul, turnase un pahar pentru gazda sa și unul pentru el, și începuse să gătească. Îi trebuiseră câteva minute ca să se refamiliarizeze cu excentricitățile bucătăriei lui Henry, în care obiectele nu erau aranjate după fel – tigăile cu tigăile, cuțitele cu cuțitele, oalele cu oalele –, ci în funcție de genul de mâncare la care foloseau. Dacă Henry voia să amestece niște păstrăv la grătar cu câțiva cartofi noi, trebuia doar să deschidă dulăpiorul potrivit ca să găsească toate ustensilele necesare. Acestea erau aranjate în trei grupuri fundamentale (carne, pește, pasăre și legume), cu multe subgrupuri și subsubgrupuri în fiecare categorie. Sistemul de aranjare îl nedumerea pe Jack, care deseori trebuia să se uite bine în mai multe locuri haotice înainte să dea peste tigaia sau spatula pe care o căuta. În vreme ce Jack mărunțise, căutase pe rafturi și gătise, Henry pusese pe masa din bucătărie farfurii și argintărie și se așezase ca să-și chestioneze prietenul aflat la ananghie.

Acum, fripturile, în sânge, sunt transportate la farfurii, ciupercile aranjate în jurul lor și uriașul bol de lemn pentru salată instalat în mijlocul mesei. Henry anunță că mâncarea e delicioasă, ia o gură de vin și zice:

- Dacă tot nu vrei să vorbești despre problema ta, oricare ar fi ea, spune-mi mai bine ce s-a întâmplat la secție. Presupun că e aproape sigur că a mai fost răpit un copil.

- Așa este, îmi pare rău s-o spun. E vorba de un băiat pe nume Tyler Marshall. Pe tatăl lui îl cheamă Fred Marshall, și lucrează la Goltz's. Îl cunoști?

- A trecut mult timp de când n-am mai cumpărat o combină, zice Henry.

- Primul lucru care m-a frapat a fost că Fred Marshall este un tip foarte simpatic, zice Jack și continuă să povestească, în amănunt și fără să lase nimic deoparte, evenimentele și revelațiile serii, cu excepția unui singur lucru, respectiv al treilea, cel nerostit, gând al său.

- Chiar ai cerut s-o vizitezi pe soția lui Marshall? în secția de psihiatrie de la spitalul luteran al districtului French?

- Da, zice Jack. Mă duc acolo mâine.

- Nu înțeleg.

Henry mănâncă vânându-și mâncarea cu cuțitul, înfigând furculița în ea și tăind o fâșie îngustă de friptură.

- De ce vreo s-o vezi pe mamă?

- Pentru că, într-un fel sau altul, cred că e implicată, spune Jack.

- O, fii serios. Chiar mama băiatului?

- Nu spun că ea e Pescarul, pentru că sigur că nu e. Dar, după spusele soțului ei, comportamentul lui Judy Marshall a început să se schimbe înainte de dispariția lui Amy St Pierre. Lucrurile s-au agravat pe măsură ce au continuat crimele, iar în ziua dispariției fiului său, și-a pierdut cu totul controlul. Soțul ei a fost nevoit s-o interneze.

- Nu crezi că a avut un motiv excelent să clacheze?

- A clacat *înainte* să-i spună cineva despre fiul ei. Soțul crede că are capacități extrasenzoriale! Zice că ea a văzut crimele înainte, că știa că Pescarul e pe drum. Și-a știut de dispariția fiului ei înainte să

fie găsită bicicleta – când Fred Marshall s-a întors acasă, a găsit-o zgâriind pereții și vorbind aiurea. Cu totul scăpată de sub control.

– Auzi de multe cazuri când o mamă devine brusc conștientă de mai știu eu ce amenințare sau rănire adusă copilului ei. O legătură psihică. Par baliverne, dar bănuiesc că se întâmplă.

– Eu nu cred în percepție extrasenzorială și nu cred nici în coincidențe.

– Și-atunci, ce spui?

– Judy Marshall *știe* ceva și, orice ar ști, e vorba de ceva cu adevărat șocant. Fred nu vede asta – e mult prea aproape – și nici Dale. Trebuia să-l auzi cum vorbea despre ea.

–Și ce s-ar presupune că știe?

– Cred că e posibil să știe cine e făptașul. Cred că trebuie să fie cineva apropiat de ea. Oricine ar fi, ea îi cunoaște numele și asta o scoate din minți.

Henry se încruntă și-și folosește tehnica să mai apuce o bucată de friptură.

– Așa c-o să te duci la spital ca s-o descoși, spune el în cele din urmă.

– Da. În principiu.

Această declarație e urmată de-o tăcere misterioasă. Henry taie încet din carne, mestecă și-și spală gâtul cu cabernet Jordan.

– Cum ți-a ieșit spectacolul de digei? A fost bine?

– A fost ceva frumos. Toți adorabilii ăia de dansatori bătrâni și-au dat drumul pe ringul de dans, până și cei în scaun cu rotile. Unul m-a cam călcat pe bătături. A fost necioplit cu o femeie pe nume Alice, și mi-a cerut să pun *Lady Magowan's Nightmare*, care nu există, cum probabil că știi...

– E *Lady Magowan's Dream*. Woody Herman.

– Bravo ție. Ideea e că avea o voce *cumplită*. Părea ceva venit drept din iad! în orice caz, nu aveam discul cu Woody Herman, și mi-a cerut Bunny Berigan cu *I Can't Get Started*. Care se întâmpla să fie discul preferat al Rhodei. Cu toate halucinațiile mele auditive și alte alea, m-a zdruncinat. Nu știu de ce.

Preț de câteva minute, se concentrează amândoi asupra farfuriilor.

Jack spune:

- Tu ce crezi, Henry?

Henry înclină din cap, dând ascultare unei voci lăuntrice. Încruntându-se, lasă furculița jos. Vocea lăuntrică îi cere în continuare atenția. Își potrivește ochelari fumurii pe nas și își îndreaptă fața spre Jack.

- Orice ai spune tu, încă mai gândești ca un polițist.

Jack tace, bănuind că Henry nu-i face un compliment.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Polițiștii văd altfel lucrurile decât cei care nu sunt polițiști. Când un polițist se uită la cineva, se întreabă de ce s-a făcut vinovată persoana aceea. Posibilitatea nevinovăției nici nu-i trece prin gând. Pentru un polițist cu vechime, un tip care a lucrat zece sau mai mulți ani în branșă, toți cei care nu sunt polițiști sunt vinovați. Numai că majoritatea n-au fost încă prinși.

Henry a descris gândirea a zeci de oameni cu care Jack a lucrat odinioară.

- Henry, de unde știi asta?

- Le-o citesc în ochi, zice Henry. Ăsta-i modul în care polițiștii abordează lumea. Tu ești polițist.

Jack izbucnește:

- Sunt un țopilist.

Îngrozit, se înroșește.

- Scuze, cuvintele astea idioate mi se tot învârt în minte, și-au ieșit pe nepusă masă.

- Ce-ar fi strângem vesela și să începem *Casa umbrelor*?

După ce cele câteva farfurii au fost stivuite lângă chiuvetă, Jack ia cartea din cealaltă parte a mesei și-l urmează pe Henry spre living, oprindu-se pe drum ca să arunce o privire, așa cum face întotdeauna, la studioul prietenului său. O ușă cu un panou mare de sticlă se deschide într-o încăpere mică și izolată fonic, scânteind de aparate electronice: microfonul și platanul aduse înapoi de la Maxton's și reinstalate în fața scaunului rotativ, bine căptușit, al lui Henry; un schimbător

de discuri și un convertor digital-analog asortat stau, la îndemână, lângă un panou de mixaj și-un casetofon masiv alături de cealaltă, mai mare, fereastră, care dă spre bucătărie. Când Henry făcea planul studioului, Rhoda a cerut instalarea geamurilor, pentru că, spunea ea, voia să-l poată vedea când lucrează. Nu se vede niciun cablu. Întregul studio are ordonarea disciplinată a cabinei comandantului unei nave.

– Se pare că ai de gând să lucrezi la noapte, spune Jack.

– Vreau să mai pregătesc de expediere două emisiuni cu Henry Shakes, și lucrez la ceva pentru un salut de aniversare pentru Lester Young și Charlie Parker.

– S-au născut în aceeași zi?

– Aproape. 27 și 29 august. Știi, nu-mi dau seama dacă vrei să fie luminile aprinse sau nu.

– Hai să le aprindem, spune Jack.

Așa că Henry Leyden aprinde cele două veioze de lângă fereastră, și Jack Sawyer se duce la fotoliul capitonat de lângă șemineu, aprinde veioza înaltă de lângă unul dintre brațele lui rotunjite și-și privește prietenul cum înaintează direct spre becul de după ușa din față și spre veioza decorată de lângă locul său preferat de odihnă, o sofa în stil colonial, aprinzându-l mai întâi pe primul, apoi pe celălalt, și-apoi se așază cu un picior întins pe toată lungimea sofalei. O lumină egală și joasă se răspândește în încăperea lungă și capătă mai multă putere în jurul fotoliului lui Jack.

– *Casa umbrelor*, de Charles Dickens, spune el.

Își drege glasul.

– Bun, Henry, am pornit la drum.

– „Londra. Sesiunea de toamnă pe terminate", citește el și intră într-o lume alcătuită din funingine și noroi. Câini înnoroiați, cai înnoroiați, oameni înnoroiați, o zi fără lumină. În scurt timp, ajunge la al doilea paragraf: „Ceață pretutindeni. Ceață în susul Tamisei, ce se strecoară printre ostroave și pajiști verzi; ceață în josul Tamisei ce se rostogolește întinată de navele rânduite în șiruri și de scârnăviile unei metropole mari, dar murdare, aruncate pe malurile apei. Ceață pe mlaștinile Essexului, ceață pe culmile Kentului. Ceață târându-se

în cabinele vapoarelor de cărbuni, ceață așezându-se de-a lungul șantierelor, ceață plutind peste odgoanele marilor corăbii; ceață lăsându-se peste bordurile bărcilor și ale luntrilor."[1]

Vocea i se împiedică și mintea îi zboară pentru moment în altă parte. Ceea ce citește îi amintește din nefericire de French Landing, de Sumner Street și Chase Street, de lumina din geamul de la Oak Tree Inn, de Thunder Five făcându-și veacul în Nailhouse Row și de cenușiul povârniș dinspre râu, de Queen Street și gardurile vii de la Maxton's, căsuțele împrăștiindu-se în rețele, toate sufocate de ceața nevăzută – care înghite un anunț bătut de vreme cu TRECEREA INTERZISĂ pe autostradă și Sand Bar, și plutește hămesită și căutătoare de-a lungul văilor.

– Scuze, zice el. Mă gândeam doar la...

– Și eu, îl întrerupe Henry. Continuă, te rog.

Cu excepția acelei scurte imagini a unui vechi anunț cu TRECEREA INTERZISĂ absolut nepăsător față de casa neagră în care el va trebui să intre într-o bună zi, Jack se concentrează din nou asupra paginii și continuă lectura din *Casa umbrelor*. Geamurile se întunecă pe măsură ce veiozele se încing. Cazul Jarndyce și Jarndyce străbate curțile de judecată, ajutat sau împiedicat de avocații Chizzle, Mizzle și Drizzle; lady Dedlock îl lasă pe sir Leicester Dedlock singur la întinsul lor domeniu cu capela lui plină de mucegai, râul stătător și „Promenada fantomei"; Esther Summerson începe să sporovăiască la persoana întâi. Prietenii noștri hotărăsc că apariția lui Esther cere o mică libație, dacă e să mai îndure multă sporovăială. Henry se ridică de pe sofa, se duce alene în bucătărie și se întoarce cu două pahare scunde și grase pline de-un sfert cu whisky Balvenie Doublewood curat, dar și cu un pahar de apă plată pentru cititor. Două sorbituri, câteva murmure de apreciere, și Jack își reia lectura. Esther, Esther, Esther, dar dincolo de tortura cu picătura chinezească a voioșiei sale neobosite povestea adună forță și-i poartă deopotrivă pe cititor și ascultător de-a lungul firului ei.

[1] De Charles Dickens (n. tr.).

Când ajunge la un moment bun pentru a se opri, Jack închide cartea și cască. Henry se ridică în picioare și se întinde. Se duc la ușă, și Henry îl urmează pe Jack afară sub necuprinsul cer al nopții scânteietor spuzit cu stele.

– Spune-mi un lucru, zice Henry.

– Ascult.

– Când ai fost la secție, te-ai simțit cu adevărat ca un polițist? Sau te-ai simțit ca și când te-ai preface că ești unul?

– De fapt, a fost cumva cam surprinzător, mărturisește Jack. Cât ai zice pește, m-am simțit din nou ca un polițist.

– Bine.

– De ce-i bine asta?

– Pentru că înseamnă că fugeai către acel misterios secret, nu departe de el.

Clătinând din cap și zâmbind, nedându-i intenționat lui Henry satisfacția unui răspuns, Jack urcă în mașina sa și-și ia rămas-bun din poziția ușor, dar evident înaltă a scaunului șoferului. Motorul tușește și pornește, farurile se aprind și Jack o ia spre casă.

9

După câteva ore, Jack se vede umblând pe aleea principală a unui parc de distracții pustiu sub un cer cenușiu de toamnă. De-o parte și de alta sunt dughene oblonite: standul cu hotdogi Fenway Franks, galeria de tir Annie Oakley, jocurile mecanice. A plouat și încă va mai ploua; aerul e tăios, umed. Nu departe, aude tunetul singuratic al valurilor avântându-se spre pietrișul plajei pustii. De mai aproape vine sunetul pițigăiat al unei chitare ciupite. Ar trebui să fie un sunet vesel, dar pentru Jack este întruchiparea muzicală a spaimei. N-ar trebui să se afle aici. Ăsta-i un loc vechi, un loc periculos. Trece pe lângă un carusel oblonit și el. Un anunț din fața lui spune: SPEEDY

OPOPANAX SE VA REDESCHIDE DE ZIUA EROILOR 1982 – NE VEDEM ATUNCI!

Opopanax, își spune Jack, doar că nu mai este Jack; acum este Jacky. E Jacky-băiete, iar el și mama lui sunt pe fugă. De cine fug? De Sloat, desigur. De arțăgosul și nervosul unchi Morgan.

Speedy, gândește Jack și, ca și când ar fi transmis un semnal telepatic, o voce caldă, ușor îngălată, începe să cânte: *When the red red robin comes bob bob bobbin' along, / There'll be no more sobbin' when he starts throbbin' his old sweet song...*

Nu, își spune Jack. *Nu vreau să te văd. Nu vreau să-ți aud cântecul vechi și dulce. Oricum, nu poți fi aici, pentru că ești mort. Ai murit pe cheiul Santa Monica. Un negru bătrân și mort în umbra unui cal de carusel încremenit.*

O, dar nu. Când vechea logică de polițist se întoarce, preia controlul ca o tumoare, chiar și în vise, și nu e nevoie de multă ca să-ți dai seama că locul acesta nu e Santa Monica – e prea frig și prea vechi. Acesta e tărâmul lui de demult, când Jacky și Regina filmelor de serie B au fugit din California asemenea fugarilor care deveniseră. Și nu s-au oprit din fugă până ce n-au ajuns la cealaltă coastă, locul unde Lily Cavanaugh Sawyer...

Nu, nu mă gândesc la asta, niciodată *nu mă gândesc la asta*

...venise ca să moară.

– *Trezește-te, somnorosule!*

Vocea vechiului său prieten.

Prieten, pe dracu'! El e cel care m-a trimis pe drumul încercărilor, cel care a intervenit între mine și Richard, adevăratul *meu prieten. El e cel din pricina căruia a fost cât pe ce să fiu omorât, cât pe ce să înnebunesc.*

– *Trezește-te, trezește-te, dă-te jos din pat!*

T'ezejdă-te, te'zejdă-te, te'zejdă-te. E timpu' să dai piept cu temutu' opopanax. E timpu' să te-ntorci în nu atât de dulcele tău trecut.

– Nu, șoptește Jacky, și-atunci se sfârșește cărarea mediană. În față e caruselul, cam ca acela de pe cheiul Santa Monica și cam ca acela pe care și-l amintește de... păi, de demult. E un hibrid, cu alte

cuvinte, o specialitate a visului, nici aici, nici acolo. Dar nu ai cum să-l confunzi pe omul care stă, cu chitara pe genunchi, sub unul dintre caii încremeniți. Jacky-băiete ar recunoaște acel chip oriunde, și toată vechea iubire i se înalță în suflet. I se opune, însă e-o încercare din care puțini ies câștigători, mai ales nu cei care au fost întorși înapoi la vârsta de doisprezece ani.

– Speedy! strigă el.

Bătrânul se uită la el și fața lui maronie se deschide într-un zâmbet.

– Jack Călătoru! zice el. Ce dor mi-a fost de tine, fiule.

– Și mie mi-a fost dor de tine, răspunde el. Dar nu mai călătoresc. M-am stabilit în Wisconsin. Ăsta...

Face un gest spre trupul său redevenit prin magie de băiat, îmbrăcat în jeanși și tricou.

– Ăsta nu-i decât un vis.

– Poate că da, poate că nu. În orice caz, mai ai o țără de călătorit, Jack. Îți zic asta deja de ceva vreme.

– Cum adică?

Zâmbetul lui Speedy e viclean la mijloc, exasperat la colțuri.

– Nu face pe prostul cu mine, Jacky. Ți-am trimis pene, nu-i așa? ți-am trimis un ou de măcăleandru, nu-i așa? ți-am trimis mai mult de unul.

– De ce oamenii nu mă pot lăsa în pace? întreabă Jack.

Vocea lui e suspicios de-aproape de o tânguială. Deloc un sunet plăcut.

– Tu... Henry... Dale...

– Termină odată, zice Speedy, înverșunându-se. Nu mai am vreme să te rog frumos. Jocul s-a întețit. Nu-i așa?

– Speedy...

– Tu ai datoria ta și eu o am pe-a mea. Și e-aceeași datorie. Să nu mi te tânguiești, Jack, și nu mă mai face să te urmăresc. Ești un țopilist, ca-ntotdeauna.

– Sunt pensionar...

– *Mă cac* pe pensionarea ta! Copiii pe care i-a omorât, asta-i cât se poate de rău. Copiii pe care *i-ar mai putea* omorî dacă e lăsat să continue, asta-i și mai rău. Da' ăl' de l-a prins...

Speedy se înclină în față, cu ochii întunecați scăpărându-i pe fața întunecată.

– Băiatul trebuie adus înapoi, și încă *repede*. Dacă nu-l poți aduce înapoi, tre' să-l omori cu mâna ta, oricât de mult mi-ar displăcea asta. Pentru că el e-un Spărgător. Unu' puternic. Încă unul s-ar putea să fie tot ce-i mai trebe ca să-l doboare.

– Cui să-i trebuiască? întreabă Jack.

– Regelui Purpuriu.

– Și ce vrea Regele ăsta Purpuriu să doboare?

Speedy se uită la el un moment, apoi, în loc să răspundă, începe să cânte piesa aia săltăreață.

– *There'll be no more sobbin' when he starts throbbin' his old sweet song...*

– Speedy, *nu pot!*

Piesa se încheie într-o încâlceală discordantă de coarde. Speedy se uită la Jack Sawyer cel de doisprezece ani cu o răceală care-i îngheață măruntaiele băiatului până la sufletul ascuns al bărbatului care este. Iar când vorbește din nou, vagul accent sudist al lui Speedy Parker e mai Pronunțat. S-a umplut de-un dispreț aproape lichid.

– Treci la treabă acum, m-auzi? O să termini cu jelitu' și plânsu' și smiorcăitu'. O să-ți aduni curaju' de unde l-ai lăsat și-o să *treci la treabă!*

Jack dă înapoi. O mână grea îi cade pe umăr și el își spune: *E unchiul Morgan. El sau poate Sunlight Gardener. E anul 1981 și trebuie s-o iau de la capăt...*

Însă acesta e gândul unui băiat, iar acesta e visul unui bărbat. Jack Sawyer așa cum e acum alungă disperarea copilului. *Nu, deloc. Neg asta. Am pus deoparte fețele și locurile alea. A fost greu și n-o să accept să se destrame totul din cauza câtorva pene-fantomă, a câtorva ouă-fantomă și-a unui singur vis urât. Găsește-ți alt băiat, Speedy. Acesta a crescut.*

Se întoarce, pregătit de luptă, dar nu e nimeni acolo. În spatele lui, pe promenadă, pe-o parte ca un ponei mort, zace o bicicletă de băiat. În spate are o plăcuță de înmatriculare pe care scrie BIG MAC.

În jurul ei sunt împrăștiate pene strălucitoare de corb. Iar acum Jack aude altă voce, rece și spartă, urâtă și indubitabil malefică. Știe că e vocea arătării care l-a atins.

– Așa-i, găozule. Nu te amesteca. Dacă te pui cu mine, îți împrăștii mațele de la Racine până la La Riviere.

Chiar în fața bicicletei, în lemnul promenadei se cască o gaură învârtejită. E largă ca un ochi speriat. Continuă să se lărgească, și Jack sare către ea. E drumul de întoarcere. Calea de ieșire. Vocea amenințătoare îl urmează.

– Așa-i, muistule, zice ea. Fugi! Fugi de abbalah! Fugi de Rege! Fugi să-ți salvezi viața mizerabilă și futută!

Vocea se dizolvă în râset, și sunetul nebunesc al acelui râset este cel care-l urmărește pe Jack Sawyer în întunecimea dintre lumi.

După alte câteva ore, Jack stă gol la fereastra dormitorului său, scărpinându-se absent în fund și urmărind cerul cum se luminează înspre răsărit. E treaz încă de la patru. Nu-și amintește mare lucru din vis (poate că sistemele sale de apărare se îndoaie, dar nici chiar acum nu s-au rupt de tot), și totuși destul din el încă zăbovește pentru ca el să fie sigur de un lucru: cadavrul de pe cheiul Santa Monica l-a tulburat atât de tare, încât și-a prezentat demisia pentru că-i amintea de cineva pe care-l cunoscuse odinioară.

– Nimic din toate astea nu s-a întâmplat, spune el zorilor pe-o voce fals cumpănită. Am avut un fel de cedare nervoasă preadolescentină, provocată de stres. Mama credea că are cancer, m-a luat pe sus și am fugit până pe Coasta de Est. Până în New Hampshire. Credea că se duce înapoi în Marele Loc al Fericirii ca să moară. S-a dovedit că, în mare parte, nu sunt decât iluzii, blestemata criză de la mijlocul vieții a unei actrițe, dar ce știe un copil? Eram stresat. Aveam vise.

Jack suspină.

– Am visat că am salvat viața mamei mele.

Telefonul începe să sune, un țiuit ascuțit și spart în încăperea umbrită.

Jack Sawyer țipă.

– Te-am trezit, spune Fred Marshall, și Jack știe imediat că omul acesta a stat treaz toată noaptea, șezând în casa din care-i lipseau soția și fiul. Uitându-se la albumele cu poze, poate, în vreme ce televizorul mergea. Știind că pune sare pe rană, dar neputându-se opri s-o facă.

– Nu, zice Jack, de fapt eram...

Se oprește. Telefonul e lângă pat și lângă telefon e un carnețel. În carnețel e scris un mesaj. Trebuie să-l fi scris el, deoarece el e singurul de acolo – elementar, futu-i, dragul meu Watson – însă nu e caligrafia lui. La un moment dat, în vis, a scris mesajul acesta cu caligrafia mamei sale moarte.

Turnul. Grinzile. Dacă Grinzile sunt rupte, Jacky-băiete, dacă Grinzile sunt rupte și Turnul se prăbușește

Asta e tot. Nu e decât sărmanul Fred Marshall, care a descoperit cât de repede se pot înrăutăți lucrurile în cea mai însorită viață din Midwest. Gura lui Jack a încercat să spună câteva lucruri în vreme ce mintea sa e ocupată cu această plastografie a subconștientului său, probabil nu niște lucruri foarte sensibile, dar asta nu-l deranjează pe Fred; el pur și simplu continuă să turuie fără opririle și inflexiunile pe care oamenii le folosesc de obicei pentru a indica sfârșitul de propoziție sau schimbarea ideii. Fred nu face decât să debiteze totul, să se descarce, și până și-n starea sa de tulburare Jack își dă seama că Fred Marshall de pe Aleea Robin Hood nr. 16, căsuța aceea dulce în stil Cape Cod, a ajuns aproape la capătul puterilor. Dacă lucrurile nu se vor întoarce curând în favoarea sa, nu va mai trebui s-o viziteze pe soția lui în Secția D de la spitalul luteran al districtului French; vor fi colegi de cameră.

Și tocmai despre plănuita lor vizită la Judy vorbește Fred, își dă seama Jack. Renunță la încercarea de a-l mai întrerupe și-l ascultă pur și simplu, încruntându-se în același timp la biletul pe care și l-a scris singur. Turnul și Grinzile. Ce fel de grinzi? Dulgheri, înălțați grinda acoperișului?[1]

[1] *Beam*, în original, care înseamnă deopotrivă „grindă/bârnă„ și „rază„ (de soare, de lumină etc.) – element central în seria *Dark Tower* (n. tr.).

– ...știu că am spus că te iau la nouă, dar doctorul Spiegleman care-i doctorul ei de-acolo Spiegleman așa-l cheamă el a spus că a avut o noapte foarte grea cu multe țipete și strigăte și-apoi a încercat să desprindă tapetul de pe pereți și să-l mănânce și poate un fel de atac de apoplexie așa că încearcă să-i aplice un nou tratament poate că a spus cu Pamizene sau Patizone n-am notat Spiegleman m-a sunat acum cincisprezece minute mă-ntreb dacă oamenii ăștia dorm vreodată și-a spus că o vom putea vizita cam pe la patru crede că pe la patru starea ei va fi mult mai stabilă și-atunci o vom putea vedea așa că pot să vin după tine pe la trei sau poate ai altceva de...

– La trei e bine, zice Jack încet.

– ...făcut alte planuri aș înțelege asta dar aș putea veni dacă nu ai nimic totul e că nu vreau să mă duc singur...

– O să te aștept, spune Jack. O să mergem cu camioneta mea.

– ...am crezut că poate o să aflu ceva de la Ty sau de la oricine l-o fi răpit cum ar fi o cerere de recompensă dar n-a sunat nimeni numai Spiegleman care-i doctorul soției mele de-acolo de la...

– Fred, o să-ți găsesc băiatul.

Jack e îngrozit de această curajoasă asigurare, de încrederea sinucigașă pe care o aude în propria sa voce, însă reușește cel puțin un lucru: oprește năvala de cuvinte moarte a lui Fred. De la celălalt capăt al firului urmează o binecuvântată tăcere.

În cele din urmă, Fred vorbește într-o șoaptă tremurătoare.

– O, domnule. Dacă aș putea măcar să cred asta.

– Vreau să încerci, spune Jack. Și, dacă tot ne ocupăm de asta, poate reușim să găsim și mințile soției tale.

Poate că amândouă sunt în același loc, gândește, dar nu spune asta cu voce tare.

Sunete lichide vin de la celălalt capăt al firului. Fred a început să plângă.

– Fred.

– Da?

– Vino să mă iei la trei.

– Da.

Un suspin zdravăn; un strigăt chinuit aproape complet reținut. Jack înțelege oarecum cât de goală trebuie că pare casa lui Fred Marshall acum, și numai această slabă înțelegere e destul de rea.

– Locuiesc în valea Norway. Treci de magazinul lui Roy, traversezi pârâul Tamarack...

– Știu unde e.

În vocea lui Fred și-a făcut loc o urmă vagă de neliniște. Jack e foarte bucuros s-o audă.

– Bine. Ne vedem atunci.

– Sigur.

Jack aude o fantomă a voioșiei de vânzător a lui Fred, și asta-i strânge inima.

– La ce oră?

– T-trei?

Apoi, cu o certitudine marginală:

– La trei.

– Așa e. O să luăm camioneta mea. Poate mâncăm ceva la Gertie's Kitchen la întoarcere. La revedere, Fred.

– La revedere, domnule. Și mulțumesc.

Jack pune receptorul în furcă. Se mai uită o clipă la reproducerea din memorie a caligrafiei mamei sale și se întreabă cum s-ar numi așa ceva în limbaj polițienesc. Autoplastografie? Pufnește, apoi mototolește biletul și începe să se îmbrace. Va bea un pahar de suc, apoi va ieși să se plimbe o oră sau așa ceva. Să-și alunge din cap toate visele urâte. Și să alunge, dacă tot se ocupă de asta, sunetul îngrozitor de tărăgănatei voci a lui Fred Marshall. Apoi, după un duș, s-ar putea sau nu să-l sune pe Dale Gilbertson și să-l întrebe dacă ancheta a progresat. Dacă se va implica într-adevăr în asta, va avea de recuperat multe, de citit multe hârțoage... va vrea să-i reinterogheze pe părinți... să arunce o privire la căminul de bătrâni aflat în apropierea locului de unde a dispărut băiatul familiei Marshall...

Cu mintea plină de asemenea gânduri (gânduri *plăcute*, de fapt, deși dacă i s-ar fi sugerat asta, ar fi negat-o cu tărie), Jack aproape că se împiedică de cutia așezată pe covorașul din fața ușii de la intrare.

Acela e locul unde Buck Evitz, poștașul, lasă pachetele atunci când are pachete de lăsat, însă n-a trecut încă de șase treizeci, iar Buck nu va pleca la drum în mica lui camionetă albastră decât peste alte trei ore.

Jack se apleacă și ridică precaut pachetul. Are dimensiunea unei cutii de pantofi, e împachetat în hârtie maro tăiată strâmb și lipită nu cu bandă adezivă, ci cu bucăți mari de ceară de sigiliu. Pe lângă asta, e înfășurat complicat în frânghie albă legată cu o fundă supradimensionată făcută parcă de un copil. În colțul de sus se văd mai multe timbre, zece sau o duzină, pe care apar păsări de tot felul. (Nu măcălendri, totuși; Jack observă asta cu o ușurare firească.) Ceva nu e în regulă cu timbrele astea, dar la început Jack nu-și dă seama ce. E prea concentrat asupra adresei, care este *spectaculos* greșită. Nu e niciun număr de cutie poștală, niciun oficiu poștal, niciun cod poștal. Niciun *nume*, nu cu adevărat. Adresa constă dintr-un singur cuvânt, mâzgălit în majuscule uriașe:

JACKY

Uitându-se la literele acela alungite, Jack își imaginează o mână strânsă în pumn ținând tare un marker Sharpie; ochi îngustați; o limbă ieșită pe la colțul gurii unui lunatic. Inima a început să-i bată de două ori mai repede.

– Nu-mi place asta, suspină el. Nu-mi place *deloc* asta.

Și sigur că are motive foarte bune, motive de țopilist, să nu-i placă. *Este* o cutie de pantofi; simte marginea capacului prin hârtia maro, iar descreierații se știe că pun bombele în cutii de pantofi. Ar fi o dovadă de nebunie din partea lui s-o deschidă, însă își dă seama că *o va* deschide, totuși. Dacă-l va arunca până-n înaltul cerului, cel puțin va putea să se retragă din ancheta cu privire la Pescar.

Ridică pachetul să asculte dacă nu se aude vreun ticăit, conștient că bombele care ticăie sunt la fel de demodate ca desenele animate cu Betty Boop. Nu aude nimic, dar *vede* ce nu e-n regulă cu timbrele, care nu sunt deloc timbre. Cineva a tăiat cu grijă partea din față a unei duzini de pliculețe cu zahăr de la bufet și le-a lipit pe cutia asta

de pantofi împachetată. Un icnet de râset lipsit de umor îi scapă lui Jack. Un dus cu pluta i-a trimis asta, sigur că da. Un dus cu pluta dintr-o unitate încuiată, cu acces mai ușor la pliculețe cu zahăr decât la timbre. Dar cum a ajuns *aici?* Cine l-a lăsat (cu timbrele false neatinse) în vreme ce el își visa visul confuz? și cine, în partea asta de lume, ar putea să-l cunoască drept Jacky? Zilele când a fost Jacky s-au dus demult.

Ba nu s-au dus, Jack Călătorule, șoptește o voce. *Nici pe departe. E timpu' să termini cu smiorcăitu' și să te-apuci de treabă, băiete. Începe prin a vedea ce-i în cutia aia.*

Ignorându-și cu hotărâre propria voce mentală, care-i spune că e periculos de prost, Jack rupe frânghia și folosește unghia de la degetul mare ca să taie petele amorfe de ceară roșie. Cine mai folosește, totuși, ceară de sigiliu astăzi? Pune hârtia de împachetat deoparte. Încă ceva pentru băieții de la judiciar, poate.

Nu e-o cutie de pantofi, ci una de tenișI. O cutie de tenișI New Balance, ca să fim exacți. Mărimea treizeci și cinci. Mărimea unui copil. Iar la asta, inima lui Jack își mărește de trei ori bătăile. Simte broboane de sudoare rece apărându-i pe frunte. Stomacul și sfincterul se strâng. Și asta-i este familiar. E modul în care țopiliștii se pregătesc să se uite la ceva îngrozitor. Iar asta *va fi* îngrozitor. Jack nu se îndoiește de asta și nu se îndoiește nici din partea cui e pachetul.

Asta-i ultima mea șansă de-a da înapoi, își spune. *După asta, nu mai există cale de-ntoarcere și drumul duce... oriunde.*

Dar până și asta-i o minciună, își dă el seama. Pe la prânz, Dale îl va căuta la secția de poliție de pe Sumner Street. Fred Marshall vine la el acasă pe la trei și se vor duce s-o viziteze pe Nevasta Nebună de pe Aleea Robin Hood. Punctul de întoarcere a venit deja și-a plecat. Jack încă nu e sigur cum s-a întâmplat, dar se pare că și-a reintrat în rol. Iar dacă Henry Leyden va avea curajul să-l felicite pentru asta, își spune Jack, probabil că-i va trage lui Henry un șut în curul ăla al lui de orb.

O voce din visul său șoptește de sub podeaua conștientului ca o adiere de aer putrid – *O să-ți împrăștii mațele de la Racine până la*

La Riviere – dar asta-l deranjează mai puțin decât nebunia reflectată de timbrele făcute din pliculețe de zahăr și de literele laborios imprimate ale vechiului său nume de alint. A mai avut de-a face cu nebunia înainte. Fără a mai pomeni de amenințări.

Se așază pe scări cu cutia de tenișI pe coapse. În fața lui, pe câmpia de nord, totul e nemișcat și cenușiu. Bunny Boettcher, fiul lui Tom Tom, a venit și-a tăiat iarbă pentru a doua oară doar acum o săptămână, iar acum o ceață fină plutește peste țepii înalți până la glezne. Deasupra lor, cerul tocmai a început să se lumineze. Nici măcar un nor nu-i pătează încă non-culoarea calmă. Undeva, o pasăre cântă. Jack respiră adânc și-și spune: *Dacă ăsta-i locul unde-o s-o sfeclesc, se putea și mai rău. Mult mai rău.*

Apoi, foarte precaut, scoate capacul cutiei și-l pune deoparte. Nu explodează nimic. Dar pare că cineva a umplut cutia de tenișI New Balance cu noapte. După care el își dă seama că a fost burdușită cu strălucitoare pene negre de corb, și se-nfioară.

Duce mâna spre ele, apoi ezită. Vrea să atingă penele acelea cam la fel de mult cum și-ar dori să atingă cadavrul pe jumătate putrezit al unei victime a ciumei, dar e ceva sub ele. O vede bine. Ar trebui să-și pună niște mănuși? Sunt niște mănuși în debaraua din holul din față...

– La dracu' cu mănușile, zice el, și aruncă cutia pe hârtia maro de împachetat de lângă el, în verandă. Urmează un potop de pene, care se învârt puțin în aerul total nemișcat al dimineții. Apoi o bufnitură când obiectul în jurul cărora au fost îndesate penele aterizează în veranda lui Jack. Mirosul îi lovește nasul o clipă mai târziu, o odoare ca de salam putred.

Cineva a trimis tenisul pătat de sânge al unui copil la reședința Sawyer de pe drumul văii Norway. Cineva l-a rontăit destul de bine, și-a rontăit și mai bine ceea ce e-n el. Vede tivul unui bucăți de bumbac alb, însângerat – asta trebuie să fie o șosetă. Iar în șosetă, piele zdrențuită. Acesta-i unul din tenișii New Balance ai unui copil cu piciorul copilului în el, unul care a fost grav ros de cine știe ce animal.

El l-a trimis, își spune Jack. *Pescarul.*

Să-l întărâte. Să-i spună: *Dacă vrei să intri, intră. Apa-i bună, Jacky băiete, apa-i* bună.

Jack se ridică în picioare. Inima îi bubuie în piept, cu bătăi prea apropiate ca să mai poată fi numărate. Broboanele de sudoare de pe frunte s-au umflat și s-au desprins și i s-au scurs pe față-n jos ca lacrimile, buzele și mâinile și picioarele sunt amorțite... Și totuși, el își spune că este calm. Că a văzut lucruri și mai rele, mult mai rele, îngrămădite lângă terasamentele podurilor și pasajelor subterane ale autostrăzilor din L.A. Și aceasta nu este nici prima parte de corp retezată pe care o vede. Odată, în 1997, el și partenerul lui Kirby Tessier au găsit un testicul așezat pe capacul unui rezervor de toaletă în biblioteca publică din Culver City ca un străvechi ou fiert moale. Așa că-și spune că este calm.

Se ridică și coboară scările verandei. Trece pe lângă capota Dodge Ram-ului său roșu ca vinul de Bungurdia în care se află sistemul de sonorizare de ultimă generație; trece pe lângă cușca de păsări pe care el și Dale au instalat-o la marginea terenului de nord cu o lună sau două după ce Jack s-a mutat în această, cea mai perfectă casă din univers. Își spune că este calm. Își spune că e o dovadă, nimic mai mult. Doar un nou ochi de frânghie în lațul de spânzurat pe care Pescarul și-l va pune în cele din urmă în jurul propriului gât. Își spune să nu se gândească la ea ca la o parte dintr-un copil, o parte dintr-o fetiță pe nume Irma, ci ca la proba A. Simte cum roua îi udă gleznele goale și manșetele pantalonilor, știe că orice fel de plimbare îndelungă prin fânul mic va distruge o pereche de cinci sute de dolari de pantofi Gucci. Și ce dacă? E suficient de bogat ca să depășească punctul vulgarității; poate avea la fel de mulți pantofi ca Imelda Marcos, dacă vrea. Important este calmul său. Cineva i-a adus o cutie de pantofi cu un picior uman în ea, i-a așezat-o în verandă la adăpostul întunericului nopții, însă el e calm. E-o dovadă, atâta tot. Iar el? El e un topilist. Dovezile sunt specialitatea sa. Trebuie doar să ia puțin aer, trebuie să-și curețe nasul de mirosul acela de salam putred care a ieșit din cutie...

Jack scoate un sunet gâtuit, sec, și începe să pășească puțin mai repede. În mintea sa (*mintea mea* calmă, își spune el) crește sentimentul apropierii unui punct culminat. Cineva se pregătește să fugă... sau să se preschimbe... sau să se preschimbe *înapoi*.

Ideea aceasta, în special, este alarmantă și Jack începe să alerge peste câmp, ridicând genunchii mai mult, pompând din brațe. Trecerea lui trasează o linie prin ierburi, o diagonală care începe la aleea din fața casei și s-ar putea sfârși oriunde. În Canada, poate. Sau la Polul Nord. Fluturi albi, treziți din moțăiala lor îngreunată de roua dimineții, se ridică fâlfâind din aripi în spirale complicate și-apoi se prăbușesc înapoi în iarba tăiată.

Aleargă mai repede, departe de tenisul ronțăit și însângerat care zace în veranda casei perfecte, departe de propria sa oroare. Însă senzația aceea de apropiere a punctului culminant nu-l părăsește. În mintea sa încep să se ridice fețe, fiecare cu propria-i frântură însoțitoare de coloană sonoră. Fețe și voci pe care le-a ignorat vreme de douăzeci de ani sau mai mult. Când fețele acestea se înălțau sau când vocile acestea bolboroseau, el și-a spus până acum vechea minciună, că odată a existat un băiat speriat care s-a molipsit de teroarea nevrotică a mamei sale ca de-o răceală și-a inventat o poveste, o mare fantezie în mijlocul căreia se afla bătrânul și bunul Jack Sawyer care-și salva mama. Nimic din toate alea n-a fost real, și-au fost toate date uitării până la vârsta de șaisprezece ani. Pe-atunci era calm. Așa cum e calm și acum, alergând peste câmpul său dinspre nord ca un lunatic, lăsând în spate acea dâră întunecată și acei nori de fluturi speriați, dar făcând-o *cu calm*.

Față îngustă, ochi îngușți sub o șapcă de hârtie albă, înclinată: *Dacă poți să-mi aduci un butoi când am nevoie, a ta e slujba.* Smokey Updike, din Oatley, New York, unde au băut bere și-apoi au mâncat paharul. Oatley, unde au fost undeva în tunelul din afara orașului și unde Smokey îl ținuse prizonier. Până când...

Ochi iscoditori, zâmbet fals, costum alb scânteietor: *Te știu de undeva, Jack... de unde? Spune-mi. Mărturisește.* Sunlight Gardener,

un predicator din Indiana al cărui nume a fost întotdeauna Osmond. Osmond într-o altă lume.

Fața lată și păroasă și ochii speriați ai unui băiat care nu mai era deloc băiat: *ăsta-i un loc rău, Jacky, Wolf știe.* Și era, era un loc foarte rău. L-au pus într-o cutie, l-au pus pe bunul și bătrânul Wolf într-o cutie, și-n cele din urmă l-au omorât. Wolf a murit de-o boală numită America.

– Wolf! icnește alergătorul din câmp. Wolf, a, Doamne, îmi pare rău!

Fețe și voci, toate acele fețe și voci înălțându-se în fața ochilor săi, sfredelindu-i urechile, cerând să fie văzute și auzite, umplându-l de acel sentiment al punctului culminant, fiecare sistem de apărare pe punctul de-a fi spulberat în fața unui val uriaș.

Amețeala face ravagii prin el și înclină lumea. Scoate iar acel sunet gâjâit, și de data aceasta îi umple fundul gâtului cu un gust pe care și-l amintește: gustul vinului ieftin și aspru. Și, brusc, e din nou în New Hampshire, din nou în Arcadia Funworld. El și Speedy stau din nou lângă carusel, toți caii ăia încremeniți („*Toți caii de carusel au un nume, nu știai, Jack?*"), și Speedy întinde o sticlă de vin și-i spune că e suc magic, o singură sorbitură și se va duce dincolo, va *sări* dincolo...

– Nu! strigă Jack, știind că e deja prea târziu. *Nu vreau să merg dincolo!*

Lumea se înclină în cealaltă parte și el cade în iarbă pe mâini și genunchi cu ochii strâns închiși. Nu e nevoie să-i deschidă; mirosurile mai bogate, mai profunde care-i umplu imediat nările îi spun tot ce are nevoie să știe. Asta, și senzația de întoarcere acasă după atât de mulți ani întunecați în care aproape fiecare mișcare și decizie lucidă au fost într-un fel dedicate anulării (sau cel puțin amânării) sosirii chiar acestui moment.

Acesta este Jack Sawyer, doamnelor și domnilor, în genunchi într-un câmp întins de iarbă dulce sub un cer de dimineață nepătat de nicio particulă de poluare. Plânge. Știe ce s-a întâmplat, și plânge. Inima îi explodează de teamă și bucurie.

Acesta e Jack Sawyer după douăzeci de ani, devenit bărbat în toată firea, și în sfârșit întors în Teritorii.

Vocea vechiului său prieten Richard - cunoscut uneori și ca Richard Raționalu - e cea care-l salvează. Richard așa cum e acum, președintele propriei sale firme de avocatură (Sloat ș Asociații, Ldt.), nu Richard așa cum a fost când Jack poate că l-a cunoscut cel mai bine, în timpul lungilor zile de vacanță pe insula Seabrook, în sudul Californiei. Richard cel din insula Seabrook a fost imaginativ, slobod la gură, iute de picior, repezit, uscățiv ca o umbră de dimineață. Richard cel de acum, Richard Avocatul Corporatist, e subțirel sus, gros la mijloc și-i place mult să șadă și să bea whisky Bushmills. De asemenea, și-a distrus imaginația, atât de jucăuș sclipitoare în acele zile de pe insula Seabrook, ca pe-o muscă sâcâitoare. Viața lui Richard Sloat a fost una a reducerii, și-a spus uneori Jack, însă un lucru i-a fost adăugat (probabil la facultatea de drept): sunetul pompos și laș al ezitării, enervant în special la telefon, care este acum semnătura vocală a lui Richard. Sunetul acesta începe cu buzele strânse, apoi se deschide când buzele lui Richard se depărtează mult, făcându-l să arate ca o absurdă combinație dintre un corist vienez și lordul Hau-Hau[1].

Acum, stând îngenuncheat cu ochii închiși în întinderea nemărginită și verde a ceea ce obișnuia să fie propriul său câmp nordic, simțind mirosul noilor, profundelor mirosuri pe care și le amintește atât de bine și după care a tânjit atât de mult fără să-și dea măcar seama, Jack îl aude pe Richard Sloat cum începe să vorbească în miezul minții sale. Ce ușurare sunt cuvintele acestea! Știe că nu e decât mintea sa care imită vocea lui Richard, dar tot e minunat. Dacă Richard ar fi aici, Jack crede că și-ar îmbrățișa vechiul prieten și ar spune: *Fie să trăiești o veșnicie, Richie-băiete. Cu tot cu fereala ta.*

[1] Porecla mai multor crainici din cadrul programului radio de propagandă în limba engleză intitulat *Germany Calling*, transmis de Germania nazistă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n. tr.).

Richard Raționalu spune: *îți dai seama că visezi, Jack, nu-i așa?... ba-haaaa... stresul provocat de deschiderea pachetului ăluia fără-ndoială... ba-haaaa... fără-ndoială că te-a făcut să leșini, iar asta, la rândul ei, a provocat...* ba-HAAAA!... *visul pe care-l ai acum.*

Jos în genunchi, cu ochii încă închiși și părul atârnându-i peste față, Jack spune:

– Cu alte cuvinte, e ceea ce noi numeam...

Corect! Ceea ce noi numeam... ba-haaaa... *„povești din insula Seabrook". Dar insula Seabrook a fost acum mult timp, Jack, așa că-ți propun să deschizi ochii, să te ridici în picioare și să-și reamintești că dacă ar fi să vezi ceva ieșit din comun...* b'haa!... *Înseamnă că nu e de fapt acolo.*

– Nu e de fapt acolo, murmură Jack.

Se ridică în picioare și deschide ochii.

Știe de la prima privire că *este* într-adevăr aici, însă păstrează vocea infatuată de „arăt de treizeci și cinci de ani, dar am de fapt șaizeci" a lui Richard în minte, apărându-se cu ea. Astfel reușește să mențină un echilibru precar în loc să leșine de-adevăratelea, sau – poate – să-și piardă cu totul mințile.

Deasupra lui, cerul senin este de-un albastru infinit. În jurul lui, fânul și lucerna sunt înalte până la coaste, nu doar până la glezne; în această parte a creației n-a fost niciun Bunny Boettcher care să le taie. De fapt, de unde vine el nu există nicio casă, numai un hambar vechi și pitoresc cu o moară de vânt într-o parte.

Unde sunt oamenii zburători? își spune Jack, ridicând ochii spre tării, apoi scutură energic din cap. Niciun om zburător; niciun papagal cu două capete; niciun lup de lună plină. Toate acelea erau povești din insula Seabrook, o nevroză pe care a luat-o de la mama lui și pe care i-a dat-o chiar și lui Richard pentru o vreme. Totul nu era nimic altceva decât... *ba-haaa...* bazaconii.

Acceptă asta, știind în același timp că o bazaconie adevărată ar fi să nu creadă ce-i în jurul său. Mirosul de iarbă, acum atât de puternic și de dulce, amestecat cu mireasma și mai înflorată a trifoiului și mai profundul, grosul miros al pământului negru. Sunetul nesfârșit al

greierilor în iarba aceasta, trăindu-şi neştiutele lor vieţi de greieri. Fluturi albi de câmpie care bat din aripi. Obrazul nepătat al cerului, nemarcat de niciun fir de telefon sau cablu electric sau dâră de avion cu reacţie.

Ce-l izbeşte mai tare pe Jack, însă, este perfecţiunea câmpului din jurul său. Acolo unde a căzut în genunchi e un cerc încâlcit, iarba grea fiind culcată la pământ. Însă nu e nicio cărare care *să ducă* la acel cerc, niciun semn al trecerii prin iarba udă şi plăpândă. Parcă ar fi căzut din cer. Asta e imposibil, desigur, o altă poveste din insula Seabrook, dar...

– Am căzut *într-adevăr* parcă din cer, însă, zice Jack pe-o voce remarcabil de stăpânită. Am venit aici din Wisconsin. Am *sărit* aici.

Vocea lui Richard se opune vehement acestei idei, explodând într-o serie de *hrrumf*-uri şi *ba-haaa*-uri, însă Jack abia dacă observă. Nu e decât bunul şi bătrânul Richard Raţionalu, făcând în mintea sa ceea ce Richard Raţionalu face de obicei. Richard mai supravieţuise unor asemenea lucruri şi ajunsese la capăt cu mintea mai mult sau mai puţin intactă... însă avusese doisprezece ani. Amândoi avuseseră doisprezece ani în toamna aceea, iar când ai doisprezece ani, minea şi corpul sunt mult mai elastice.

Jack s-a învârtit încet în cerc, nevăzând nimic altceva decât câmpuri deschise (ceaţa de peste ele împrăştiindu-se acum într-o pâclă rară în căldura tot mai mare a zilei) şi, dincolo de ele, păduri albastru-cenuşii. Către sud-vest, cam la un kilometru şi jumătate, e un drum de pământ. Dincolo de el, la orizont sau poate puţin dincolo, cerul perfect de vară e puţin pătat de fum.

Nu de la sobe, gândeşte Jack, *nu în iulie, ci poate de la fabrici mici. Şi...*

Aude un fluierat – trei ţârâituri lungi înfundate din cauza distanţei. Inima pare să-i crească în piept, iar colţurile gurii i se ridică într-un soi de rânjet neputincios.

– Dumnezeule, într-acolo e Mississippi, spune, şi-n jurul său fluturii de câmpie par să danseze în semn de aprobare, dantelăria dimineţii.

Ăla-i Mississippi, sau cum l-or fi numind aici. Iar fluieratul, prieteni și vecini...

Alte două țârâituri se rostogolesc prin ziua de început de vară. Sunt slabe din cauza depărtării, da, dar de aproape ar fi asurzitoare. Jack știe asta.

– E-un vas fluvial. Unul al naibii de mare. Poate unul cu elice.

Jack pornește către drum, spunându-și că totul e doar un vis, necrezând nimic din asta, dar folosindu-se de ea așa cum un acrobat se folosește de prăjină pentru echilibru. După ce-a făcut o sută de metri sau așa ceva, se întoarce și se uită înapoi. O dâră întunecată brăzdează lucerna, începând din locul unde a aterizat el și venind drept spre locul unde se află acum. Aceasta e urma trecerii. *Singura* urmă. Departe în stânga (de fapt, aproape în spatele lui, acum) se află hambarul și moara de vânt. *Alea-s casa și garajul meu*, își spune. *Cel puțin, asta sunt ele în lumea Chevroleturilor, războiului din Orientul Mijlociu și-a emisiunii lui* Oprah Winfrey.

Merge mai departe și aproape a ajuns la drum, când își dă seama că, la sud-vest, e mai mult decât fum. E și un fel de vibrație. Îi bate în cap ca începutul unei migrene. Și e ciudat de variabilă. Dacă stă cu fața îndreptată fix spre sud, pulsația aceea neplăcută e mai slabă. Dacă se întoarce spre est, dispare. Spre nord, și *aproape* dispare. Apoi, continuând să se rotească, își recapătă toată forța. Mai sâcâitor acum că a observat-o, așa cum zumzetul unei muște sau pocnetul unui calorifer într-o cameră de hotel e mai sâcâitor după ce începi cu adevărat să-l remarci.

Jack se mai întoarce într-un cerc lent, complet. Sud, și vibrația scade. Est, dispare. Nord, începe să revină. Vest, vine cu toată puterea. Sud-vest, și e blocat ca butonul de căutare al unui radio de mașină. Bum, bum, bum. O vibrație neagră și dezgustătoare ca o migrenă, un miros ca de fum străvechi...

– Nu, nu, nu, nu fum, spune el. Stă aproape până la piept în iarba văratică, cu pantalonii uzi leoarcă, cu fluturi albi fâlfâindu-i în jurul capului ca un halo distorsionat, cu ochii larg căscați, palid din nou în obraji. În clipa aceasta, arată iar de doisprezece ani. E înfiorător

cum și-a regăsit sinele mai tânăr (și poate mai bun). Nu e fum, miroase a...

Din nou, scoate pe nepregătite gâjâitul acela. Pentru că mirosul – nu în nări, ci în miezul minții – este de salam putred. Mirosul piciorului retezat și pe jumătate putrezit al Irmei Freneau.

– Simt mirosul lui, șoptește Jack, știind că nu la miros se referă. Poate face pulsația aceea să fie orice dorește el... inclusiv, își dă seama, să dispară. Simt mirosul Pescarului. Fie al lui, fie... nu știu.

Pornește la pas și, peste o sută de metri, se oprește iar. Pulsația din cap a dispărut, într-adevăr. S-a stins așa cum se stinge transmisia radio când ziua se încălzește și temperatura se îngroașă. E-o ușurare.

Aproape că a ajuns la drum, care fără-ndoială duce într-o direcție la o versiune anume a Ardenului și în cealaltă la versiuni ale Centralia și French Landing, când aude un ropot neregulat. Îl și simte, urcându-i pe picioare ca un ritm întreținut la tobe de Gene Krupa.

Se întoarce la stânga, apoi strigă într-un amestec de surprindere și încântare. Trei uriașe creaturi maronii cu urechi lungi și fâlfâitoare trec în salturi pe lângă el, ridicându-se deasupra ierbii, scufundându-se înapoi în ea, apoi ridicându-se din nou deasupra. Seamănă cu niște iepuri corciți cu niște canguri. Ochii lor negri proeminenți se uită cu o groază comică. Traversează drumul, picioarele lor plate (cu blană albă și nu maronie) ridicând praful.

– Hristoase! zice Jack, jumătate râzând și jumătate plângând. Se plesnește în mijlocul frunții cu podul palmei. Ce-a fost asta, Richie băiete? Ai ceva de comentat *la asta?*

Richie sigur că nu are. Îi spune lui Jack că tocmai a suferit o extrem de vie... *ba-haaa!*... halucinație.

– Sigur că da, spune Jack. Iepurași uriași. Du-mă la cea mai apropiată întâlnire a Alcoolicilor Anonimi.

Apoi, când pășește pe drum, se uită iar spre orizontul sud-vestic. Și spre pâcla de fum de acolo. Un sat. Și oare localnicii se tem când umbrele serii se apropie? Se tem de venirea nopții? Se tem de creatura care le răpește copiii? Au ei nevoie de-un țopilist? Sigur că da. Sigur că...

Ceva stă aruncat pe drum. Jack se apleacă și ridică o șapcă de baseball Milwaukee Brewers, cu totul nelalocul ei în această lume a iepurilor uriași, dar indiscutabil reală. Judecând după banda plastică de potrivire a mărimii din spate, e șapca unui copil. Jack se uită înăuntru, știind ce va găsi, și iat-o acolo, atent imprimantă pe cozoroc: TY MARSHALL. Șapca nu e așa udă ca pantalonii săi, care sunt îmbibați de roua dimineții, însă nu e nici uscată. S-a aflat acolo, pe marginea drumului, crede el, încă de ieri. Presupunerea logică ar fi că răpitorul lui Ty l-a adus pe băiat pe aici, însă Jack nu crede asta. Poate că vibrația remanentă este cea care face să apară un alt gând, o altă imagine: Pescarul, după ce l-a ascuns bine pe Ty, umblând pe acest drum de țară. La subsuoară e-o cutie de pantofi împachetată și decorată cu timbre false. Pe cap are șapca de baseball a lui Ty, stând mai mult în echilibru, pentru că e prea mică pentru Pescar. Totuși, el nu vrea să schimbe banda de potrivire. Nu vrea ca Jack s-o confunde cu șapca unui om în toată firea, nici măcar pentru o secundă. Pentru că-l atâță pe Jack, îl invită pe Jack să intre în joc.

– L-a luat pe băiat în lumea noastră, bâiguie Jack. A fugit cu el în lumea *asta*. L-a ascuns undeva la loc sigur, ca un păianjen care pune o muscă deoparte. Viu? Mort? Viu, cred. Apoi s-a dus acolo unde-a ascuns-o pe Irma, oriunde ar fi asta. I-a luat piciorul și mi l-a adus mie. L-a adus prin lumea *asta*, apoi a sărit înapoi în lumea *mea* ca să-l lase în verandă. A pierdut șapca pe drum, poate? I-a căzut de pe cap?

Nu prea crede. Crede că futangiul ăsta, lepădătura asta, jegosul ăla țopăitor dintr-o lume în alta, a lăsat basca intenționat. Știa că, dacă Jack se va nimeri pe drumul acesta, o va găsi.

Ținând șapca la piept ca un fan al lui Miller Parker demonstrând respect pentru steag în timpul imnului național, Jack închide ochii și se concentrează. E mai ușor decât s-ar fi așteptat, dar bănuiește că unele lucruri nu le uiți niciodată – cum să decojești o portocală, cum să mergi pe bicicletă, cum să sari dintr-o lume în alta.

La un băiat ca tine-șa oricum nu-i trăb-un vin ieftin, îl aude pe vechiul său prieten Speedy Parker și-n vocea lui Speedy e-o notă de

ironie. În același timp, senzația aceea de vertij se răsucește din nou prin Jack. După o clipă, aude sunetul alarmant al unei mașini care se apropie.

Pășește în spate și, în același timp, deschide ochii. Zărește o frântură dintr-un drum asfaltat - drumul văii Norway, dar...

Un claxon tună și-un Ford vechi și prăfuit trece în trombă pe lângă el, oglinda laterală din partea pasagerului țâșnind la mai puțin de douăzeci de centimetri de nasul lui Jack Sawyer. Aer cald, din nou plin de vagul, dar înțepătorul iz al hidrocarburilor, îi scaldă obrajii și fruntea, dimpreună cu vocea indignată a unui copil de fermier:

- ...dracului din drum, *găoază*...

- Nu-mi place să fiu făcut găoază de-un absolvent de la coada vacii, zice Jack pe cea mai bună imitație a sa a vocii lui Richard Raționalu și, chiar dacă, pentru a fi sigur, adaugă un *Ba-haaa!* bombastic, inima îi bubuie puternic. Mamă, aproape c-a sărit înapoi chiar în fața timpului!

Te rog, Jack, scutește-mă, zice Richard. *Ai visat toată tărășenia.*

Jack știe mai bine. Chiar dacă se uită de jur împrejur absolut uluit, miezul sufletului său nu e deloc uluit, nu, nici cât negru sub unghie. Încă are șapca, pentru început - șapca Brewers a lui Ty Marshall. Și-apoi, podul de peste pârâul Tamarack e imediat după culmea următoare. În cealaltă lume, cea în care iepuri uriași țopăiau pe lângă tine, a mers pe jos poate un kilometru și jumătate. În aceasta, a parcurs cel puțin *șase* jumate.

Așa a fost înainte, își spune, *așa a fost atunci când Jacky avea șase ani. Când toată lumea trăia în California și nimeni nu trăia altundeva.*

Dar asta nu-i bine. Cumva, nu e bine.

Jack stă pe marginea drumului care era de pământ cu câteva secunde în urmă și care acum e de asfalt, stă și se uită în jos la șapca de baseball a lui Ty Marshall și încearcă să-și dea seama ce mai exact nu e bine și *cum* nu e bine, știind că probabil nu-i va reuși șmecheria. Toate acestea au fost cu mult timp în urmă și, pe deasupra, s-a străduit mult să-și îngroape evident bizarele amintiri din copilărie încă de când avea treisprezece ani. Mai mult de jumătate din viața sa, cu alte

cuvinte. O persoană nu-și poate dedica așa mult timp uitării, apoi să pocnească brusc din degete și să se aștepte...

Jack pocnește din degete. Spune dimineții călduroase de vară:

– Ce s-a întâmplat când Jacky avea șase ani?

Și-și răspunde singur la întrebare.

– Când Jacky avea șase ani, tati cânta la saxofon.

Dar ce înseamnă *asta*?

– Nu tati, zice imediat Jack. Nu tati al *meu*. Dexter Gordon. *Piesa* se numea *Daddy Played the Horn*, tati cânta la saxofon. Sau poate albumul.

Stă acolo, clatină din cap, apoi încuviințează.

– *Cântă*. Tati cântă. *Tati cântă la saxofon.*

Și așa, pur și simplu, totu-i revine în amintire. Dexter Gordon cântând la combina stereo. Jacky Sawyer în spatele canapelei, jucându-se cu taxiul său londonez de jucărie, așa de mulțumitor datorită greutății lui, care-l făcea cumva să pară mai real decât o jucărie. Tatăl lui și tatăl lui Richard discutând. Phil Sawyer și Morgan Sloat.

Închipuie-ți ce-ar fi tipul ăsta dincolo, spusese unchiul Morgan, iar aceea fusese prima aluzie pe care Jack Sawyer o prinsese despre Teritorii. Când Jacky avea șase ani, Jacky a prins de veste. Și...

– Când Jacky a avut doisprezece ani, Jacky chiar *s-a dus* acolo, spune el.

Ridicol! trâmbițează fiul lui Morgan. *De-a dreptul...* ba-haaa!... *ridicol! Urmează să-mi spui că într-adevăr* au fost *oameni în cer!*

Dar înainte ca Jack să-i poată spune versiunii mentale a vechiului său amic asta sau orice altceva, sosește o altă mașină. Aceasta oprește lângă el. Uitându-se bănuitor pe geamul șoferului (expresia e una obișnuită, a aflat Jack, și nu înseamnă nimic în sine) este Elvena Morton, menajera lui Henry Leyden.

– Ce mama tuturor sfinților cauți pe-acilea, Jack Sawyer? îl întreabă ea.

El îi oferă un zâmbet.

– N-am dormit prea bine, doamnă Morton. M-am gândit să fac o plimbărică și să-mi limpezesc gândurile.

– Și-ntotdeauna când vrei să-ți limpezești gândurile te plimbi prin rouă? întreabă ea, coborând privirea la jeanșii lui, care sunt uzi până la genunchi și chiar puțin mai sus. Te-ajută asta?

– Se pare că m-am pierdut în propriile-mi gânduri, se explică el.

– Așa se pare, zice ea. Urcă și-o să te duc eu aproape până acasă. Doar dacă, desigur, nu mai ai niște gânduri de limpezit.

Jack simte nevoia să surâdă. A fost o poantă bună. Îi amintește de răposata lui mamă, de fapt. (Când o întreba fiul ei nerăbdător ce aveau la cină și când va fi servită, Lily Cavanaugh răspundea uneori: „Bășini prăjite cu ceapă, budincă de vânt și sos de aer la desert, vino și servește-le la o murătură jumate.")

– Cred că mai bine de-atât nu o să-mi limpezesc azi gândurile, zice el și dă ocol bătrânei Toyota maro a doamnei Morton. Pe scaunul pasagerului e-o pungă maronie din care ies lucruri înfrunzite. Jack o împinge în mijloc, apoi se așază.

– Nu știu dacă cine se trezește de dimineață departe ajunge, spune ea, pornind mașina, dar cumpărătorul care se trezește devreme ia cele mai bune verdețuri de la Roy's, asta ți-o pot zice. Pe deasupra, îmi place s-ajung acolo înaintea tândăloșilor.

– Tândăloși, doamnă Morton?

Ea îi aruncă cea mai bună privire suspicioasă, cu ochii oțeliți la colțuri, cu colțul drept al gurii lăsat în jos de parcă ar fi gustat ceva acru.

– Ocupă locul de la tejghea și discută despre Pescar încoace și Pescar încolo. Cine ar putea fi, *ce* ar putea să fie – un suedez sau un polonez sau un irlandez – și desigur ce-i vor face ei când va fi prins, lucru care s-ar fi întâmplat deja de mult dacă la cârma situației s-ar fi aflat oricine, numai cap-pătrat ăla de Dale Gilbertson nu. Așa zic ei. E-ușor să vorbești când stai cu curu' la căldurică pe tabureții lu' Rob Soderholm, c-o cană de cafea într-o mână și-o gogoașă-n cealaltă. Io așa cred. Sigur, juma' dintre ei au în buzunaru' de la spate cecul de șomaj, da' despre asta nu vor să vorbească. Tata obișnuia să zică: „Arată-mi un om care-i prea bun să strângă fânu-n iulie și-o să-ți arăt unu' care n-o să miște-un deget nici tot restu' anului."

Jack se așază în scaunul pasagerului, cu genunchii proptiți de bord, și privește drumul cum le rămâne în urmă. Vor ajunge înapoi cât ai clipi. Pantalonii lui încep să se usuce și el se simte ciudat de liniștit. Lucrul plăcut la Elvena Morton este că nu trebuie să participi la discuție, pentru că ea-i bucuroasă să vorbească singură. Îi mai trece prin cam încă un lilysm. Despre o persoană foarte gureșă (unchiul Morgan, de pildă), era înclinată să spună că limba lui cutare este „prinsă la mijloc și bate din ambele capete".

El rânjește slab și ridică nepăsător mâna ca să-și ascundă gura de doamna M. L-ar întreba ce e așa comic, și el ce i-ar putea răspunde? Că tocmai s-a gândit că limba ei e prinsă de la mijloc? însă mai e comic și felul în care gândurile și amintirile se revarsă înapoi. Nu ieri a încercat s-o sune pe mama lui, uitând că e moartă? Asta i se pare acum un lucru pe care l-ar fi făcut într-o altă viață. Poate că *era* o altă viață. Dumnezeu știe că nu mai pare același om care a coborât dimineață din pat, temător și dominat de-un sentiment cel mai bine descris ca fiind „osânditor". Se simte cu adevărat în viață pentru întâia oară de când... ei bine, de când Dale Gilbertson l-a adus tocmai pe drumul acesta, presupune el, și i-a arătat căsuța frumoasă care-i aparținuse odinioară tatălui lui Dale.

Între timp, Elvena Morton turuie mai departe.

- Deși recunosc și că profit de orice scuză pentru a ieși din casă atunci când începe cu Mongoloidul Nebun, zice ea.

Mongoloidul Nebun e termenul cu care doamna Morton se referă la personajul șobolanul din Wisconsin al lui Henry. Jack încuviințează înțelegător din cap, neștiind că peste puține ore va întâlni un individ a cărui poreclă este Ungurul Nebun. Micile coincidențe ale vieții.

- Întotdeauna dimineața devreme își pune-n cap să-l facă pe Mongoloidul Nebun, și i-am spus: „Henry, dacă tre' să strigi așa și să spui lucruri îngrozitoare și-apoi să pui muzica aia îngrozitoare cântată de puști care n-ar fi trebui niciodată lăsați să se apropie de o *tubă*, darămite de-o *chitară electrică*, de ce-o faci dimineața, când știi că-ți strică tot restul zilei?" și așa e, se alege c-o migrenă de patru

ori din cinci când se preface că este Mongoloidul Nebun și, până dup-amiază, stă întins în dormitor cu o pungă de gheață pe sărmana lui frunte și, pe deasupra, în zilele alea nu îmbucă nimic la prânz. Când verific a doua zi, uneori masa de seară nu mai e – o las întotdeauna în același loc în frigider, decât dacă nu-mi spune el că vrea să gătească singur –, dar de cele mai multe ori e încă acolo și chiar și când nu mai e cred că uneori o aruncă doar la gunoi.

Jack mormăie. Mai mult nu trebuie să facă. Cuvintele ei îl învăluie și el se gândește la cum va pune tenisul într-o pungă pentru dovezi, îl va mânui cu cleștii pentru foc, iar când o să-l ducă la secția de poliție, lanțul dovezilor va începe. Se gândește la cum trebuie să se asigure că nu mai e nimic în cutia de tenișsi, și să arunce o privire la hârtia de împachetat. Mai vrea să verifice și pliculețele alea de zahăr. Poate că e numele vreunui restaurant imprimat sub pozele cu păsări. Șansele sunt mici, dar...

– Iar *el* zice: „Doamnă M., nu mă pot abține. În unele zile mă trezesc pur și simplu în pielea șobolanului. Și, chiar dacă plătesc pentru asta mai târziu, am parte de atâta bucurie cât timp mă ține pasa. O *bucurie* așa mare!" și io l-am întrebat, i-am zis: „Unde-i bucuria într-o muzică despre copii care vor să-și omoare părinții și să mănânce fetuși și să facă sex cu animale" – despre asta *era* vorba într-unu' dintre cântecele alea, Jack, am auzit limpede ca bună ziua – „și toate alea?" l-am întrebat, și el a zis... Hopa, uite c-am ajuns.

Au ajuns într-adevăr la aleea care oferă acces spre casa lui Henry. Mai departe cu cinci sute de metri se vede acoperișul locuinței lui Jack. Camioneta sa Ram scânteiază senină în fața casei. Nu-și vede veranda, cu siguranță nu poate vedea oroarea care zace pe scândurile ei, așteptând să fie curățată de cineva. Să fie curățată în numele decenței.

– *Te-aș putea* duce chiar până acasă, zice ea. Chiar, ce-ar fi să te duc?

Jack, gândindu-se la tenisul și la mirosul de salam putred din jurul lui, zâmbește, clatină din cap și deschide iute portiera pasagerului.

– Se pare că totuși mai am niște gânduri de limpezit, spune.

Femeia se uită la el cu acea expresie de suspiciune nemulțumită care de fapt este, suspectează Jack, iubire. Ea știe că Jack a luminat viața lui Henry Leyden și, fie și numai pentru asta, el crede că ea îl iubește. Îi place să spere asta, în orice caz. Îi trece prin gând că femeia n-a spus nimic despre șapca de baseball pe care o are în mână, dar de ce s-o facă? În această parte de lume, oricine are cel puțin patru asemenea șepci.

Pornește de-a lungul drumului, cu părul fluturând (zilele când își făcea frizuri fistichii la Chez-Chet pe Rodeo Drive au trecut demult - aici suntem în ținutul Coulee și, când își amintește totuși de păr, se lasă tuns de bătrânul Herb Roeper de pe Chase Street, de lângă Amvets), cu pas lung și nepăsător ca de băiat. Doamna Morton se apleacă pe geam și strigă după el:

- Schimbă-ți jeanșii ăia, Jack! Imediat ce intri în casă! Nu-i lăsa să se uște pe tine! Așa începe artrita!

El ridică o mână fără să se întoarcă și strigă înapoi:

- Așa-i!

Cinci minute mai târziu, merge din nou pe propria sa alee din fața casei. Cel puțin o vreme, teama și depresia l-au părăsit. La fel și surescitarea, ceea ce-i o ușurare. Ultimul lucru de care are nevoie un țopilist e să intre valvârtej într-o anchetă în stare de surescitare.

Când zărește cutia din verandă - și hârtia de ambalaj, și penele, și tenisul de copil, să nu uităm de asta - Jack se întoarce cu gândul la doamna Morton citându-l pe acel mare înțelept Henry Leyden.

Nu mă pot abține. În unele zile mă trezesc pur și simplu în pielea șobolanului. Și, chiar dacă plătesc pentru asta mai târziu, am parte de atâta bucurie cât timp mă ține pasa. O bucurie *atât de mare!*

O bucurie atât de mare. Jack a simțit și el asta din când în când în calitate de detectiv, uneori în timp ce ancheta scena unei crime, cel mai adesea în vreme ce chestiona un martor care știa mai mult decât el sau ea spunea... iar asta e ceva ce Jack Sawyer știe aproape întotdeauna, ceva ce adulmecă. Presupune că și dulgherii simt bucuria aceea când lucrează deosebit de bine, arhitecții când liniile sunt trasate pe plan exact cum trebuie. Singura problemă e că cineva din French

Landing (poate din unul dintre orașele dimprejur, dar Jack pariază pe French Landing) încearcă bucuria aceea ucigând copii și mâncând părți din corpușoarele lor.

Cineva din French Landing, din ce în ce mai des, se trezește în pielea Pescarului.

Jack intră în casă pe ușa din spate. Se oprește în bucătărie să ia o cutie cu punguțe de mari dimensiuni, două pungi pentru gunoi, un făraș și mătura de paie. Deschide compartimentul pentru făcut gheață al frigiderului și umple una dintre pungile menajere cu jumătate dintre cuburi – în ceea ce-l privește pe Jack Sawyer, sărmanul picior al Irmei Freneau era aproape putrezit.

Dă fuga în studioul său, de unde ia un carnețel cu foi galbene, un marker negru și-un pix. În living, ia perechea mai scurtă de clești pentru foc. Și, când se întoarce în verandă, și-a lăsat în linii mari identitatea secretă de Jack Sawyer deoparte.

Sunt un ȘOPILIST, își spune, zâmbind. *Apărător al modului de viață american, prieten al ciungilor, ologilor și morților.*

Apoi, uitându-se în jos la tenisul înconjurat de dezgustătorul lui norișor de putoare, zâmbetul i se șterge de pe față. Simte o doză din necuprinsul mister pe care l-am simțit și noi atunci când am dat peste Irma în restaurantul abandonat dărâmat. Va face tot ce va putea să onoreze această rămășiță, exact cum am făcut și noi tot ce am putut ca să onorăm copilul. Se gândește la autopsiile la care a asistat, la adevărata solemnitate care se ascunde în spatele glumelor și cruzimilor de măcelărie.

– Irma, tu ești? întreabă cu voce joasă. Dacă ești tu, ajută-mă acum. Vorbește-mi. E timpul ca morții să-i ajute pe cei vii.

Fără să se gândească la ce face, Jack își sărută degetele și aruncă sărutul în jos, spre tenis. Își spune: *Mi-ar plăcea să-l omor pe omul – sau ființa – care a făcut asta. Să-l spânzur de mâini, viu și urlând, în vreme ce-și umple pantalonii. Să-l trimit pe cealaltă lume în putoarea propriei sale dejecții.*

Dar astfel de gânduri nu sunt onorabile, și el le alungă.

Prima punguță e pentru tenisul cu rămășița de picior înăuntru. Folosește cleștii. Sigilează punguța. Scrie data pe ea cu markerul. Notează felul dovezii în carnețel cu pixul. Pune-l în punga menajeră în care se află gheața.

A doua e pentru șapcă. Nu e nevoie de clești la asta; a atins deja obiectul. Îl pune în punguță. O sigilează. Scrie data, notează felul dovezii în carnețel.

A treia punguță e pentru hârtia maro de împachetat. O ține o clipă în lumină cu cleștii, examinând timbrele false. Sub fiecare imagine scrie PRODUS DE DOMINO, nimic mai mult. Niciun nume de restaurant, nimic de felul ăsta. În punguță cu ea. Sigileaz-o. Scrie data. Notează felul dovezii.

Adună penele cu mătura și fărașul și le pune în a patra punguță. În cutie mai sunt câteva pene. Ia cutia cu cleștii, aruncă penele dinăuntru în făraș, după care inima îi face un salt mare în piept, părând să se lovească de cutia toracică precum un pumn. E ceva scris pe fundul cutiei. A fost folosit același marker Sharpie pentru a alcătui aceleași litere nesigure. Și oricine le-ar fi scris știe *cui* se adresa. Nu lui Jack Sawyer cel din exterior; dacă ar fi fost așa, el – Pescarul – i s-ar fi adresat fără-ndoială cu Hollywood.

Mesajul acesta este adresat omului dinlăuntru și copilului care a existat înainte ca Jack „Hollywood" Sawyer să fi fost măcar conceput ca idee.

Încearcă la Ed's Eats and Dogs, țopilistule. Nepretinu' tău,

PESCARUL.

– Neprieten, murmură Jack. Da.

Folosindu-se de clești, ridică de jos cutia și-o pune în a doua pungă menajeră; nu are punguțe pentru dovezi suficient de mari pentru ea. Apoi strânge toate dovezile lângă el într-o grămăjoară ordonată. Treaba asta arată întotdeauna la fel, deopotrivă sinistră și prozaică, ca fotografiile acelea pe care le vedeai în revistele despre crime adevărate.

Se duce înăuntru și formează numărul lui Henry. Se teme că-i va răspunde doamna Morton, însă cel care ridică receptorul e chiar Henry, slavă cerului. Pasa lui de-acum de șobolanism aparent i-a trecut, deși nu întru totul; chiar și la telefon, Jack aude bubuitul și zăngănitul slab al „chitarelor electrice".

Cunoaște bine Ed's Eats, spune Henry, dar de ce l-ar interesa pe *Jack* un loc ca acela?

– Nu-i decât o dărâmătură acum; Ed Gilbertson a murit destul de demult și unii oameni din French Landing ar spune că asta-i o binecuvântare, Jack. Locul ăla era un fief al ptomainei. O durere de stomac în așteptare. Te-ai fi așteptat să-l închidă comisia de sănătate publică, dar Ed avea relații. Pe Dale Gilbertson, de exemplu.

– Erau rude? întreabă Jack și, când Henry răspunde cu un: „Futu-i, sigur că da", un lucru pe care prietenul lui nu l-ar spune niciodată în mod normal, Jack înțelege că, deși Henry s-ar putea să fi scăpat de data asta de migrenă, șobolanul acela încă-i mai aleargă prin minte. Jack a mai auzit frânturi asemănătoare din George Rathbun ivindu-se din când în când, neașteptate exultări rubiconde ieșite din gâtlejul slab al lui Henry, și mai e și felul în care Henry își ia deseori rămas-bun, aruncând câte-un *Ding-dong* sau *Hodoronc-tronc* peste umăr: acela nu-i decât șeicul, șarmul, șocul ieșind la suprafață pentru o gură de aer.

– Unde se află, mai exact? întreabă el.

– E greu de spus, răspunde Henry.

Acum pare puțin iritat.

– Pe lângă magazinul ăla cu unelte agricole... Goltz's? Din câte îmi amintesc, aleea e așa lungă că ai putea-o numi de fapt drum de acces. Iar dac-o existat vreodată un indicator, a dispărut demult. Când Ed Gilbertson și-a vândut ultimul chili-dog plin de microbi, Jack, tu probabil că era în clasa întâi. Despre ce-i vorba?

Jack știe că ceea ce se gândește să facă este ridicol judecat după standardele investigatorii normale – nu poți să-l inviți pe un civil la o scenă a crimei, mai ales nu la scena unui omor – însă aceasta nu-i o investigație normală. Are o dovadă pusă bine la păstrare pe care

a recuperat-o dintr-o altă lume, cât de anormal e asta? Sigur că poate găsi demult sucombatul local Ed's Eats; cineva de la Goltz's îi va arăta fără-ndoială în ce direcție s-o ia. Dar...

– Pescarul tocmai mi-a trimis unul dintre tenișii Irmei Freneau, spune Jack. Cu piciorul Irmei încă-n el.

Prima reacție a lui Henry este o inspirație profundă, tăioasă.

– Henry? Te simți bine?

– Da.

Vocea bărbatului e afectată de șoc, dar stăpânită.

– Ce îngrozitor pentru fată și mama ei.

Face o pauză.

– Și pentru tine. Pentru Dale.

Altă pauză.

– Pentru orașul ăsta.

– Da.

– Jack, vrei să te duc eu la Ed's?

Henry poate face asta, Jack știe. Simplu ca bună ziua. Hodoronc-tronc. Și să fim serioși – de ce l-a sunat pe Henry?

– Da, răspunde el.

– Ai sunat la poliție?

– Nu.

O să mă întrebe de ce nu, iar eu ce-o să-i spun? Că nu vreau ca Bobby Dulac, Tom Lund și toți ceilalți să se fâțâie pe-acolo, să-și amestece mirosurile cu cel al făptașului, până să am ocazia să-l miros eu însumi? Că nu am încredere că vreunul dintre ei nu va da totul peste cap, și aici mă refer inclusiv la Dale?

Dar Henry nu-l întreabă.

– O să aștept la capătul aleii, spune el. Spune-mi doar când.

Jack își calculează lucrurile pe care le mai are de făcut cu dovezile, lucruri care vor sfârși prin dosirea tuturor în cutia căruciorului de pe platforma camionetei sale. Își amintește să ia cu el mobilul, care de obicei nu face decât să stea pe suportul de încărcare din birou. O să trebuiască să anunțe despre cele întâmplate imediat ce va fi văzut rămășițele Irmei la fața locului și va fi terminat acea vitală primă

cercetare a scenei. Apoi, Dale și băieții lui n-au decât să vină. Să aducă și fanfara liceului cu ei, dacă o să vrea. Aruncă o privire la ceasul de la încheietura mâinii și vede că e aproape opt. Cum de s-a făcut atât de târziu așa devreme? Distanțele sunt mai scurte în celălalt loc, asta-și amintește, dar oare și timpul se scurge mai repede? Sau, pur și simplu, să fi pierdut el simțul trecerii lui?

– Vin la opt și un sfert, spune. Iar când ajungem la Ed's Eats, tu o să rămâi în camioneta mea ca un băiat cuminte până ce-o să-ți spun că poți să cobori.

– Am înțeles, *mon capitaine*.

– Ding-dong.

Jack pune receptorul în furcă și se întoarce în verandă.

Lucrurile nu vor merge așa cum speră Jack. Nu va avea parte de acea primă privire clară și nu va simți mirosul. De fapt, până-n după-amiaza aceasta, situația în French Landing, deja volatilă, va fi pe punctul de-a scăpa de sub control. Deși sunt mulți factori care acționează aici, principala cauză a acestei ultime escaladări va fi Ungurul Nebun.

În această poreclă se regăsește o doză bună de umor provincial, cum ar fi să-i spui funcționarului costeliv de la bancă Joe Uriașul sau proprietarului de librărie purtător de ochelari trifocali Ochi de Vultur. Arnold Hrabowski, la înălțimea sa de un metru șaptezeci și la cele șaizeci și opt de kilograme, este cel mai pirpiriu bărbat de pe statul de plată al lui Dale Gilbertson. De fapt, este cea mai pirpirie *persoană* de pe statul de plată al lui Dale, căci și Debbie Anderson, și Pam Stevens îl depășesc în greutate și în înălțime (la un metru optzeci și cinci, Debbi ar putea mânca papară de pe capul lui Arnold Hrabowski). Ungurul Nebun este de asemenea un tip aproape inofensiv, genul de individ care-și tot cere iertare că dă amenzi indiferent de câte ori Dale i-a spus că asta-i o politică foarte găunoasă, și care se știe că își începe interogatoriile cu expresii nefericite precum: *Scuzați-mă, dar mă întrebam...* Prin urmare, Dale îl ține la birou cât mai mult posibil, sau în centru, unde-l cunoaște toată lumea și majoritatea

îl tratează cu un respect absent. Face turul gimnaziilor din district în pielea Ofițerului Prietenos. Micuții, neștiind că primesc primele lor lecții despre efectele nocive ale drogurilor de la Ungurul Nebun, îl adoră. Când ține discursuri mai grave despre droguri, băutură și conducere imprudentă la liceu, puștii moțăie sau și trimit bilețele, deși cred că mașina pe care o conduce, cumpărată din banii programului DARE de instruire cetățenească în școli – un Pontiac jos, lucios, pe portierele căruia scrie SPUNEȚI NU – este foarte mișto. Una peste alta, ofițerul Hrabowski este cam la fel de captivant ca un sandvici cu ton, fără maioneză.

Dar în anii șaptezeci, vedeți voi, a fost un aruncător-minune la echipa St Louis și-apoi la Kansas City Royals, un individ *foarte* înfiorător, nimic de zis, și numele lui era *Al* Hrabosky. În loc să intre de pe tușă cum fac toți jucătorii, el intra cu pași țanțoși, și, înainte să înceapă jocul (de obicei în repriza a noua, când bazele sunt pline-ochi și jocul e la apogeu), Al Hrabosky se întorcea cu spatele la adversar, lăsa privirea în pământ, strângea pumnii și lovea o dată, foarte tare, în aer cu ei, ridicându-și moralul. Apoi se întorcea cu fața și începea să arunce mingi cu adevărat rapide, dintre care multe la câțiva centimetri de bărbiile celor cu bâta în mână. Era desigur numit Ungurul Nebun, și până și un orb vedea că era cel mai bun aruncător din liga profesionistă. Și desigur că Arnold Hrabowski e cunoscut acum, *trebuie* să fie cunoscut, drept Ungurul Nebun. În urmă cu câțiva ani, a încercat chiar și să-și lase o mustață à la Fu Manchu, așa cum avea faimosul aruncător. Dar în vreme ce mustața lui Al Hrabosky era la fel de înfiorătoare ca însemnele de război Zulu, a lui Arnold provoca doar chicoteli – o asemenea mustață să apară pe chipul acela blajin de contabil, numai imaginați-vă! –, așa că și-a ras-o.

Ungurul Nebun din French Landing nu e-un tip rău; face atât cât îi stă în puteri și, în împrejurări normale, asta înseamnă atât cât trebuie. Însă acestea nu sunt zile normale în French Landing, acestea sunt alunecoasele zile ale alunecării, zilele abbalah-opopanax, și el este exact genul de ofițer de care se teme Jack. Iar în această dimineață, el, chiar dacă fără să vrea, va face dintr-o situație rea una mult mai rea.

Apelul de la Pescar vine pe telefonul de urgențe 911 la opt și zece dimineața, în timp ce Jack termină de luat notițe în carnețelul său cu foi galbene și Henry merge încet spre capătul aleii sale, mirosind dimineața de vară cu mare plăcere în pofida umbrei pe care veștile lui Jack a aruncat-o peste mintea sa. Spre deosebire de unii dintre ofițeri (Bobby Dulac, de pildă), Ungurul Nebun citește textul de lângă telefonul de urgențe cuvânt cu cuvânt.

ARNOLD HRABOWSKI: Bună, aici Departamentul de Poliție French Landing, ofițerul Hrabowski la telefon. Ați format 911. Aveți o urgență?

[Sunet ininteligibil... dres de voce?]

A.H.: Alo? Aici ofițerul Hrabowski, pe linia 911. Aveți...

APELANT: Salut, cur belit.

A.H.: Cine vorbește? Aveți o urgență?

A.: Voi aveți o urgență. Nu eu. Voi.

A.H.: Cu cine vorbesc, vă rog?

A.: Cu cel mai groaznic coșmar al tău.

A.H.: Domnule, vă pot cere să vă declinați identitatea?

A.: Abbalah. Abbalah-dun. *[Transcriere fonetică.]*

A.H.: Domnule, nu...

A.: Sunt Pescarul.

[Tăcere.]

A.: Care-i problema? Ești speriat? Așa și trebuie.

A.H.: Domnule. A, domnule. Există pedepse pentru false...

A.: Există bice-n iad și lanțuri în șaiol. *[Apelantul s-ar putea să spună „Șeol".]*

A.H.: Domnule, dacă mi-ați putea spune numele...

A.: Numele meu este legiune. Numărul meu este mult. Sunt un șobolan sub podeaua universului. Robert Frost a spus asta. *[Apelantul râde.]*

A.H.: Domnule, dacă rămâneți la aparat, vi-l pot da pe șeful meu...

A.: Taci și cască urechile, cur belit. Se înregistrează ce zic? Sper că da. Aș putea bețteli *[Apelantul s-ar putea să spună „bruia", dar cuvântul e indistinct.]* dacă aș vrea, dar nu vreau asta.

A.H.: Domnule, eu...

A.: Linge-mi scrotu', maimuță. Am lăsat una și m-am săturat să aștept s-o găsiți. Încercați la Ed's Eats and Dogs. S-ar putea să fie puțin putridă acu', da' când era nouă, era foarte *[Apelantul prelungește litera r, transformând cuvântul în „foarrrte"]* gustoasă.

A.H.: Unde sunteți? Cine vorbește? E cumva o glumă...

A.: Spune-i țopilistului că-l salut.

Când a început apelul, pulsul Ungurului Nebun îșI vedea perfect liniștit de cele șaizeci și opt de bătăi normale pe minut. Când se încheie la opt și douăsprezece minute, ceasornicul lui Arnold Hrabowski a lua-o razna. E palid. La jumătatea apelului, s-a uitat la afișajul cu identitatea apelantului și a notat numărul de acolo cu o mână care îi tremura atât de tare, încât cifrele s-au lăbărțat în sus și-n jos pe trei rânduri în carnețel. Când Pescarul închide și el aude sunetul liniei libere, Hrabowski e atât de tulburat, că încearcă să sune înapoi de pe telefonul roșu, uitând că 911 permite doar primirea de apeluri. Degetele sale lovesc carcasa de plastic neted a telefonului și aruncă receptorul în furcă, înjurând speriat. Se uită la el de parcă l-ar fi mușcat.

Hrabowski apucă receptorul telefonului negru de lângă cel pentru 911, dă să formeze numărul de la care a fost sunat, însă degetele îl trădează și nimeresc două cifre deodată. Bărbatul înjură din nou, și Tom Lund, trecând pe-acolo cu o cană de cafea, spune:

- Care-i problema, Arnie?

- Cheamă-l pe Dale! strigă Ungurul Nebun, speriindu-l pe Tom atât de tare, că-și varsă cafea peste degete. Spune-i să vină aici *acuma!*

- Ce dracu' te-a apu...

- *ACUMA, fir-ar să fie!*

Tom se mai uită o clipă la Hrabowski, cu ochi mari, cu sprâncenele ridicate, apoi se duce să-i spună lui Dale că Ungurul Nebun pare să fi înnebunit de-adevăratelea.

Când încearcă a doua oară, Hrabowski reușește să formeze numărul. Sună. Și mai sună de câteva ori.

Dale Gilbertson apare, ținând și el în mână o cană de cafea. Sub ochi are umbre întunecate, iar liniile de la colțurile gurii sale sunt mult mai pronunțate ca de obicei.

– Arnie? Care-i...

– Ascultă ultima convorbire telefonică, zice Arnold Hrabowski. Cred că era... alo!

Acest din urmă cuvânt iese lătrat. Bărbatul se apleacă în față în spatele mesei de dispecerat și împrăștie hârtiile care încotro.

– Alo, cu cine vorbesc?

Ascultă.

– E poliția, uite cine e. Ofițerul Hrabowski, FLPD. Acuma spune-mi tu. Cine ești?

Dale, între timp, și-a pus căștile pe cap și ascultă, cu groază crescândă, cel mai recent apel venit pe firul de 911 al French Landingului. *Dumnezeule mare*, își spune. Primul său impuls – primul absolut – este să-l sune pe Jack Sawyer și să-i ceară ajutorul. Să-l ceară *în gura mare*, ca un copilaș cu mâna prinsă la ușă. Apoi își spune să-și vină în fire, că asta e datoria lui, că-i place sau nu, și-ar fi bine să-și vină în fire și să-ncerce s-o facă. Pe deasupra, Jack s-a dus la Arden cu Fred Marshall s-o viziteze pe soția nebună a lui Fred. Cel puțin, ăsta era planul.

Până una-alta, polițiștii se adună în jurul biroului de recepție: Lund, Tcheda, Stevens. Ce vede Dale când se uită la ei e doar ochi mari și fețe palide, uluite. Iar cei de pe teren? Cei aflați acum în afara serviciului? Deloc mai bine. Cu excepția lui Bobby Dulac, deloc mai bine. Simte disperare și, totodată, oroare. O, ăsta-i un coșmar. Un camion fără frâne rulând pe deal în jos către curtea aglomerată a unei școli.

Își dă jos căștile, făcându-și o tăietură mică lângă ureche fără să simtă.

– De unde a venit? îl întreabă pe Hrabowski.

Ungurul Nebun a închis telefonul și acum nu face decât să șadă acolo, înmărmurit. Dale îl prinde de umeri și-l scutură. *De unde a venit?*

– De la 7-Eleven, răspunde Ungurul Nebun, și Dale îl aude pe Danny Tcheda cum icnește. Nu foarte departe de locul unde a dispărut bicicleta băiatului familiei Marshall, cu alte cuvinte. Tocmai am discutat cu domnul Rajan Patel, vânzătorul din tura de zi. Spune că numărul corespunde cu telefonul public din fața magazinului.

– A văzut cine a l-a folosit?

– Nu. Era în spate, prelua o livrare de bere.

– Ești sigur că Patel însuși nu a...

– Mda. Omul are accent indian. Pronunțat. Tipul de la 911... Dale, l-ai auzit și tu. Părea să fie *oricine*.

– Ce se întâmplă? întreabă Pam Stevens. Însă are o bănuială; cu toții au. Totul e o chestiune de detalii. Ce s-a întâmplat?

Pentru că e cea mai rapidă cale de a-i informa, Dale pune din nou înregistrarea convorbirii telefonice, de data asta pe difuzor.

În tăcerea împietrită care urmează, Dale spune:

– Mă duc la Ed's Eats. Tom, tu vii cu mine.

– Da, domule! zice Tom Lund. Pare aproape bolnav de încântare.

– Să mai vină după mine alte patru patrule.

Mare parte din mintea lui Dale e înghețată; treburile acestea procedurale patinează amețitor pe gheață. *Mă descurc bine cu procedura și organizarea*, își spune. *Am puține probleme numai cu prinderea blestematului ăluia de ucigaș psihopat.*

– Toate perechile. Danny, tu și Pam în prima. Plecați la cinci minute după mine și Tom. Cinci minute numărate la secundă, și fără girofar sau sirenă. O să păstrăm tăcerea atât cât putem.

Danny Tcheda și Pam Stevens se uită unul la celălalt, încuviințează, apoi îl privesc din nou pe Dale. Dale se uită la Arnold „Ungurul Nebun" Hrabowski. Mai alege trei perechi, încheind cu Dit Jesperson și Bobby Dulac. Bobby e singurul de care într-adevăr e nevoie să fie acolo; ceilalți sunt doar ca o asigurare și – să dea Domnul să nu fie

necesar – pentru controlul mulțimii. Toți vor trebui să pornească la intervale de cinci minute.

– Lasă-mă și pe mine să vin, se roagă Arnie Hrabowski. Haide, șefu', ce spui?

Dale deschide gura să spună că vrea ca Arnie să rămână pe poziție, dar apoi vede privirea plină de speranță din ochii aceia cafenii, apoși. Până și-n profunda sa neliniște, Dale nu se poate opri să nu reacționeze la asta, măcar puțin. Pentru Arnie, viața de polițist înseamnă prea des să stea pe trotuar atunci când parada trece pe stradă.

Halal paradă, își spune el.

– Să-ți zic cum facem, Arn, spune el. Când termini cu telefoanele, sun-o pe Debbi. Dacă o convingi să stea în locul tău la secție, poți veni la Ed's.

Arnold clatină bucuros din cap și Dale aproape că zâmbește. Ungurul Nebun o va aduce pe Debbi la secție până la nouă și jumătate, bănuiește el, chiar dacă va trebui s-o târască de păr ca Alley Oop, personajul de benzi desenate.

– Cu cine fac pereche, Dale?

– Vino singur, zice Dale. Cu mașina programului DARE, ce zici? Dar, Arnie, dacă părăsești biroul ăsta fără să-ți țină cineva locul din clipa când ai plecat, de mâine poți să-ți cauți alt serviciu.

– O, nu-ți face griji, zice Hrabowski și, ungur sau nu, cu toată surescitarea lui vorbește ca un zve-dez. Și nici nu-i surprinzător lucrul ăsta, dat fiind că Centralia, unde a crescut, a fost cunoscut odinioară ca Swede Town, Orașul Suedez.

– Haide, Tom, zice Dale. O să luăm trusa de dovezi în...

– Ăă... Șefu'?

– *Ce-i*, Arnie?

Vrând să spună, desigur: *Ce mai e acum?*

– Să-i sun pe tipii ăia de la poliția statală, Brown și Black?

Danny Tcheda și Pam Stevens pufnesc. Tom zâmbește. Dale nu face nici una, nici alta. Inima sa, deși mică, se micșorează și mai mult. *Suntem în casa piticilor, doamnelor și domnilor – speranțele false*

sunt la stânga, cauzele pierdute la dreapta. Ultima oprire, toată lumea afară.

Perry Brown și Jeff Black. A uitat de ei, ce ciudat. Brown și Black, care acum aproape cu siguranță că-i vor lua cazul.

– Sunt încă la Paradise Motel, continuă Ungurul Nebun, deși cred că tipul de la FBI s-a întors în Milwaukee.

– Eu...

– Și districtul, o ține Ungurul una și bună. Să nu uităm de ei. Vrei să sun mai întâi la medicina legală sau după furgoneta de prelevare a dovezilor?

Furgoneta de prelevare a dovezilor e un Ford Econoline albastru, echipat cu de toate, de la ghips cu uscare rapidă pentru prelevarea amprentelor de roți și până la un studio video ambulant. Lucruri la care Poliția French Landing nu va avea niciodată acces.

Dale rămâne locului, cu capul în pământ, uitându-se deprimat la podea. Îi vor lua cazul. Asta e limpede cu fiecare cuvânt pe care-l rostește Hrabowski. Și, brusc, își dorește să fie numai și numai al lui. Oricât de mult îl urăște și oricât de tare îl sperie, vrea cazul din toată inima. Pescarul e un monstru, însă nu e un monstru al districtului, un monstru al statului sau un monstru al Biroului Federal de Investigații. Pescarul e un monstru al French Landingului, monstrul lui *Dale Gilbertson*, și el vrea să păstreze cazul din motive ce n-au nicio legătură cu prestigiul personal și nici chiar cu problema practică a păstrării slujbei. Îl vrea pentru că Pescarul e o ofensă adusă tuturor lucrurilor pe care Dale le vrea și de care are nevoie și în care crede. E vorba de lucruri pe care nu le poți spune cu voce tare fără să sune dulceag și stupid, dar, cu toate acestea, sunt lucruri adevărate. Simte o bruscă, prostească furie pe Jack. Dacă Jack ar fi venit la bord mai devreme, poate că...

Iar dacă dorințele ar fi cai, pomanagiii ar fi călăreți. Trebuie să anunțe districtul, fie și numai pentru a-l aduce pe medicul legist la locul faptei, și trebuie să anunțe și poliția statală, prin reprezentanții ei, detectivii Brown și Black. Nu însă înainte să arunce o privire la

ce este acolo, pe câmpul din spatele magazinului lui Goltz. La ce a lăsat Pescarul. Pentru Dumnezeu, nu înainte de asta.

Şi poate mai are o ultimă şansă împotriva bastardului.

– Trimite-i pe băieţi la drum la intervale de cinci minute – îl îndeamnă el –, aşa cum ţi-am spus. Apoi adu-o pe Debbi la dispecerat. Pune-o *pe ea* să sune la stat şi district.

Chipul nedumerit al lui Arnold Hrabowski îl face pe Dale să-i vină să urle, dar, cumva, îşi păstrează calmul.

– Vreau să am un avans.

– O, face Arnie, după care, când *chiar* pricepe ideea: *Oo!*

– Şi să nu spui nimănui altcuiva în afară de oamenii noştri despre apel sau despre reacţia noastră. *Nimănui.* Nu trebuie să provocăm panică. Ai înţeles?

– Absolut, şefu', zice Ungurul.

Dale aruncă o privire la ceas: opt şi douăzeci şi şase de minute.

– Haide, Tom, zice. Să ne punem în mişcare. *Tempus fugit.*

Ungurul Nebun n-a fost niciodată mai eficient, iar lucrurile intră pe făgaşul lor ca într-un vis. Până şi Debbi Anderson nu obiectează când e chemată la dispecerat. Şi totuşi, în tot acest timp, vocea de la telefon nu-i mai iese din cap. Aspră, răguşită, cu o urmă vagă de accent – de genul celui pe care oricine locuieşte în partea asta de lume îl are. Nimic ieşit din comun cu asta. Şi totuşi nu-i dă pace. Nu faptul că tipul i-a spus cur belit – i s-au spus lucruri mult mai rele, lucruri venite din partea beţivilor de sâmbătă seară –, ci unelte dintre celelalte treburi. *Există bice-n iad şi lanţuri în şaiol. Numele meu este legiune.* Treburi de felul ăsta. Şi *abbalah.* Ce să fie un „abbalah„? Arnold Hrabowski nu ştie. Ştie doar că numai felul cum îi răsună în minte îl face să-i fie rău şi-l sperie. E ca un cuvânt dintr-o carte tainică, de genul acelora pe care le foloseşti pentru a invoca un demon.

Când îl apucă tremuricii, numai o singură persoană poate să-l scape de ei, iar aceea este soţia sa. Ştie că Dale l-a avertizat să nu spună nimănui despre cele ce se întâmplau, şi el înţelege de ce, dar

cu siguranță șeful nu se referea la Paula. Sunt căsătoriți de douăzeci de ani, și ca Paula nu există alt om pe lume. Ea e completarea lui.

Așa că (mai mult ca să risipească gravul caz de tremurici decât ca să bârfească; să-i oferim lui Arnold măcar atâta credit) Ungurul Nebun face crunta greșeală de-a se încrede în discreția soției sale. O sună pe Paula și-i spune că a vorbit cu Pescarul în urmă cu nici o jumătate de oră. Da, într-adevăr, cu *Pescarul!* îi spune despre cadavrul care se crede că-i așteaptă pe Dale și Tom Lund la Ed's Eats. Ea îl întreabă dacă se simte bine. Vocea îi tremură de uluire și surescitare, iar Ungurul Nebun găsește că ăsta e un lucru cât se poate de satisfăcător, dat fiind că și el se simte surescitat și uluit. Mai vorbesc o vreme, iar când Arnold închide, se simte mai bine. Teroarea provocată de vocea aceea hârșâită și ciudat știutoare de la telefon a mai dispărut.

Paula Hrabowski este discreția întruchipată, sufletul însuși al discreției. Le spune doar celor mai bune două prietene ale ei despre telefonul pe care Arnie l-a primit de la Pescar și despre cadavrul de la Ed's Eats, și le cere să jure că vor păstra secretul. Amândouă spun că nu vor sufla niciodată o vorbă nimănui, și acesta e motivul pentru care, o oră mai târziu, chiar înainte ca poliția statală și tipii de la departamentul de medicină legală al districtului să fi fost sunați, toată lumea știe că poliția a găsit un măcel la Ed's Eats. Șase copii omorâți.

Poate mai mulți.

10

În timp ce patrula la volanul căreia se află Tom Lund avansează de-a lungul Third Street către Chase – cu girofarurile adormite, cu sirena amuțită –, Dale își scoate portmoneul și începe să scotocească prin amalgamul de acolo: cărți de vizită primite de la tot soiul de oameni, câteva fotografii cu urechi de măgar, fâșiuțe împăturite de hârtie. Pe una dintre acestea din urmă găsește ce-l interesează.

– Ce faci, şefu'? întreabă Tom.

– Nu e problema ta. Tu condu acolo.

Dale ia telefonul din stativul lui de pe consola de bord, face o grimasă şi şterge urmele de zahăr pudră căzut de pe gogoaşa cuiva, apoi, fără mari speranţe, formează numărul de mobil al lui Jack Sawyer. Când, la al treilea ţârâit, i se răspunde, începe să zâmbească, însă zâmbetul i se metamorfozează într-o încruntare de nedumerire. Cunoaşte vocea aceea şi-ar trebui s-o recunoască, dar...

– Alo? zice persoana care se pare că a răspuns la mobilul lui Jack. Vorbeşte acum, oricine ai fi, ori pe veci să păstrezi tăcerea.

Apoi Dale ştie. Ar fi ştiut imediat dacă s-ar fi aflat acasă sau la birou, însă în împrejurările de acum...

– Henry? zice el, ştiind că sună aiurea, dar neputându-se înfrâna. Unchiule Henry, tu eşti?

Jack îşi conduce camioneta peste podul Tamarack, când mobilul din buzunarul pantalonilor îşi începe ţiuitul lui sâcâitor. Îl scoate şi loveşte cu el dosul palmei lui Henry.

– Ocupă-te tu de asta, zice. Telefoanele mobile îţi dau cancer la creier.

– Lucru care-i în ordine pentru mine, dar nu şi pentru tine.

– Mai mult sau mai puţin, mda.

– Asta-mi place mie la tine, Jack, zice Henry, şi deschide telefonul cu o mişcare nonşalantă din încheietură. Alo? şi, după o pauză: Vorbeşte acum, oricine ai fi, ori pe veci să păstrezi tăcerea.

Jack îi aruncă o privire, apoi întoarce ochii la drum. Se apropie de magazinul lui Roy, locul de unde cumpărătorul care se trezeşte de dimineaţă ia cele mai bune verdeţuri.

– Da, Dale. Sunt într-adevăr stimatul tău...

Henry ascultă, încruntându-se puţin şi zâmbind puţin.

– Sunt în maşina lui Jack, cu Jack, zice. George Rathbun nu lucrează în dimineaţa asta pentru că KDCU transmite Maratonul de Vară din La Riv...

Mai ascultă o vreme, apoi spune:

– Dacă-i un Nokia – și așa mi se pare, după cum se aude –, atunci e mai degrabă digital, nu analog. Așteaptă.

Se uită la Jack.

– Mobilul tău, zice. E-un Nokia?

– Da, dar de ce...

– Pentru că telefoanele digitale se presupune că sunt mai greu de interceptat, spune Henry, și se întoarce la aparat. E digital, și-o să ți-l dau pe el. Sunt sigur că Jack poate explica totul.

Îi dă telefonul, își împreunează cuminte mâinile în poală și se uită pe geam exact cum ar face-o dacă ar admira peisajul. *Și poate că asta face*, gândește Jack. *Poate că, în cine știe ce fel ciudat, chiar asta face.*

Trage pe marginea Autostrăzii 93. Nu-i plac telefoanele mobile din principiu – brățări ale sclaviei de secol XXI, așa le consideră –, însă *disprețuiește* de-a dreptul să conducă și, în același timp, să vorbească la unul. Pe deasupra, Irma Freneau nu pleacă nicăieri în dimineața asta.

– Dale? zice el.

– Unde ești? întreabă polițistul, și Jack știe imediat că Pescarul și-a mai făcut de lucru pe undeva. *Sper numai să nu fie vorba de încă un copil mort*, gândește el. *Nu asta, nu deja, te rog.* Cum de ești cu Henry? E și Fred Marshall cu voi?

Jack îi spune despre schimbarea de plan și e pe cale să meargă mai departe, când Dale îl întrerupe.

– Orice faci acum, vreau să-ți miști curu' la un loc pe nume Ed's Eats and Dawgs, lângă Goltz's. Te poate ajuta Henry să-l găsești. Pescarul a sunat la secție, Jack. A sunat la 911. Ne-a spus că trupul Irmei Freneau e acolo. Ei, nu în atâtea cuvinte, dar a folosit totuși genul feminin.

Dale nu se bâlbâie, nu tocmai, dar nici departe nu e. Jack observă asta așa cum orice bun clinician ar observa simptomele unui pacient.

– Am nevoie de tine, Jack. Chiar am...

– Într-acolo ne îndreptam și noi, spune Jack încet, deși în acest moment nu se îndreaptă spre nicăieri, ci stau doar pe marginea

drumului în vreme ce, din când în când, mai trece câte-o mașină pe lângă ei.

– *Cum?*

Sperând că Dale și Henry au dreptate cu privire la virtuțile tehnicii digitale, Jack îi spune șefului poliției din French Landing despre ce primise în acea dimineață, conștient că Henry, deși încă se uită pe geam, stă cu urechile ciulite. Îi spune lui Dale că șapca lui Ty Marshall era deasupra cutiei în care se aflau penele și piciorul Irmei.

– Drăcia... zice Dale, cu răsuflarea tăiată. Drăcia dracului!

– Spune-mi ce ai făcut tu, îl îndeamnă Jack, și Dale îi spune. Sună destul de bine – până acum, cel puțin –, dar lui Jack nu-i place partea cu Arnold Hrabowski. Ungurul Nebun i-a lăsat impresia genului de individ care nu va reuși niciodată să se comporte ca un polițist adevărat, oricât de mult s-ar strădui s-o facă. În Los Angeles, obișnuiau să-i numească pe cei ca Arnie Hrabowski gogoși necoapte.

– Dale, ce știi despre telefonul de la magazinul 7-Eleven?

– E-un telefon *public*, zice Dale, adresându-se parcă unui copil.

– Da, dar ar putea exista amprente, spune Jack. Adică, vor fi *catralioane* de amprente, însă cei de la laborator le pot depista pe cele mai proaspete. *Fără bătăi de cap*. S-ar putea să fi purtat mănuși, dar poate că n-a făcut-o. Dacă, pe lângă că le scrie părinților, mai lasă și mesaje și cărți de vizită, a trecut la Nivelul Doi. Nu-i mai ajunge doar să ucidă. Acum vrea să vă joace pe degete. Să se joace *cu* voi. Poate că vrea chiar să fie prins și oprit, ca Fiul lui Sam[1].

– Telefonul. Amprente proaspete pe telefon.

Dale pare grav umilit, iar asta îi face inima lui Jack să se strângă.

– Jack, nu mă descurc. Sunt pierdut.

Acesta-i un lucru care la Jack alege să nu răspundă. În schimb, spune:

– Pe cine ai care se poate ocupa de telefon?

– Dit Jesperson și Bobby Dulac, cred.

---

[1] Porecla lui David Berkowitz, criminal în serie american care a ucis șase oameni și a rănit mulți alții în New York între anii 1976 și 1977 (n. tr.).

Bobby, își spune Jack, e prea bun ca să-l țină prea mult timp ocupat la magazinul 7-Eleven din afara orașului.

– Pune-i doar să împrejmuiască telefonul cu panglică galbenă și să discute cu tipul de serviciu. După aia pot veni și ei la locul faptei.

– Bine.

Dale ezită, apoi pune o întrebare. Înfrângerea care se simte în ea, senzația de aproape completă anulare a autorității, îl întristează pe Jack.

– Altceva?

– Ai sunat la poliția statală? La district? Tipul ăla de la FBI știe? ăla care crede că seamănă cu Tommy Lee Jones?

Dale pufnește.

– Ăă... de fapt, am hotărât să nu anunț pe nimeni o vreme.

– Bun așa, zice Jack, și satisfacția primară din vocea lui îl face pe Henry să abandoneze oarba sa contemplare a priveliștii și să se întoarcă spre prietenul său, cu sprâncenele ridicate.

Să ne înălțăm din nou – pe aripi ca de vultur, cum ar spune reverendul Lance Hovdahl, pastorul luteran din French Landing – și să zburăm de-a lungul panglicii negre a Autostrăzii 93, înapoi spre oraș. Ajungem la Route 35 și cotim la dreapta. Aproape, pe partea dreaptă, se află poteca năpădită de ierburi care nu duce la aurul ascuns al unui balaur sau la minele secrete ale piticilor, ci la acea deosebit de neplăcută casă neagră. Puțin mai departe vedem domul futurist al clădirii Goltz (ei bine... futurist, cel puțin, a părut în anii șaptezeci). Toate reperele noastre sunt la locul lor, inclusiv poteca năpădită de buruieni care se deschide brusc, la stânga, din drumul principal. Acesta e drumeagul care duce la ruinele demult defunctului palat al plăcerilor vinovate al lui Ed Gilbertson.

Să ne așezăm pe firul de telefon de cealaltă parte a potecii. Bârfele ne gâdilă picioruşele de pasăre: Myrtle Harrington, prietena Paulei Hrabowski, dă vestea despre cadavrul (sau cadavrele) de la Ed's lui Richie Bumstead, care, la rândul lui, i-o va da lui Beezer St Pierre, îndureratul tată și conducătorul spiritual al Thunder Five. Aceste

voci călătoare prin fir probabil că n-ar trebui să ne bucure, dar ne bucură. Bârfa e fără-ndoială o treabă urâtă, însă *chiar* înviorează spiritul uman.

Acum, dinspre vest vine patrula cu Tom Lund la volan și Dale Gilbertson în scaunul pasagerului. Iar dinspre est vine camioneta Ram de culoarea vinului de Burgundia a lui Jack. Ajung în același timp la ieșirea de pe autostradă care duce la Ed's. Jack îi face semn lui Dale s-o ia înainte, apoi îl urmează. Noi ne ridicăm în aer, zburăm deasupra și apoi înaintea lor. Ne așezăm pe ruginita pompă de benzină Esso ca să urmărim desfășurarea evenimentelor.

Jack înaintează încet de-a lungul aleii către clădirea pe jumătate prăbușită care se înalță într-un crâng de ierburi înalte și splinuță. Caută un semn al trecerii cuiva și nu vede decât urmele proaspete lăsate de mașina de poliție a lui Dale și Tom.

– Suntem singuri aici, îl informează pe Henry.

– Da, dar pentru cât timp?

Nu pentru mult, ar fi fost răspunsul lui Jack, dacă s-ar fi obosit să dea unul. În schimb, oprește lângă mașina lui Dale și se dă jos. Henry coboară geamul, dar rămâne pe poziție, așa cum i s-a ordonat.

Ed's a fost odată o clădire simplă din lemn cam de lungimea unui vagon de marfă al Burlington Northern și cu acoperișul plat al unui asemenea vagon. Din capătul sudic puteai cumpăra înghețată de la una dintre cele trei ferestruici. Din cel nordic puteai lua un hotdog scârbos sau o și mai scârboasă porție de pește și cartofi prăjiți la pachet. În mijloc era un mic restaurant cu o tejghea și scaune fără spătar, cu șezutul roșu. Acum, capătul sudic e complet prăbușit, probabil sub greutatea zăpezii. Toate geamurile au fost sparte. Sunt câteva graffitiuri – cutare sau cutare suge pula, am futut-o pe Patty Jarvis pân-a urlat, TROY IUBĂȘTE PĂ MARYANN – dar nu atât de multe cât s-ar fi așteptat Jack. Toate scaunele, mai puțin unul, au fost furate. Greierii sporovăiesc în iarbă. Sunt zgomotoși, însă nu la fel de zgomotoși ca muștele dinăuntrul restaurantului ruinat. Acolo sunt

o mulțime de muște, un adevărat congres al muștelor în plină desfășurare. Și...

– Simți mirosul? îl întreabă Dale.

Jack încuviințează. L-a mai simțit o dată azi, dar acum e mai rău. Pentru că aici e mai mult din Irma care să împrăștie putoare. Mult mai mult decât ar încăpea într-o cutie de pantofi.

Tom Lund a scos o batistă și își șterge fața lată, contorsionată. E cald, dar nu destul de cald pentru ca asta să fie cauza transpirației care-i șiroiește de pe față și frunte. Iar pielea i-e lăptoasă.

– Ofițere Lund, zice Jack.

– Hă? sare Tom și întoarcă capul spre Jack cu o privire cam zăpăcită.

– S-ar putea să trebuiască să vomiți. Dacă simți că e absolut necesar, fă-o acolo.

Jack arată spre o cărare plină de buruieni, mai veche și nedefinită ca aceea care venea dinspre drumul principal. Aceasta pare să șerpuiască spre Goltz's.

– O să fiu bine, zice Tom.

– Știu c-o să fii. Da' dacă trebuie să dai la boboci, n-o face peste ceea ce s-ar putea dovedi că sunt probe.

– Vreau să începi să întinzi panglică galbenă în jurul întregii clădiri, îi spune Dale ofițerului său. Jack? O vorbă?

Dale pune mâna pe antebrațul lui Jack și pornește înapoi spre camionetă. Deși are multe lucruri în gând, Jack observă cât de puternică e acea mână. Și nu tremură câtuși de puțin. Nu încă, în orice caz.

– Ce este? întreabă Jack nerăbdător când ajung lângă geamul pasagerului. Vrem să aruncăm o privire înainte să ajungă toată lumea aici, nu-i așa? Nu asta era ideea, sau mă...

– Trebuie să aduci piciorul, Jack, zice Dale. Și-apoi: Bună, unchiule Henry, arăți de milioane.

– Mersi, răspunde Henry.

– Despre ce vorbești? întreabă Jack. Piciorul ăla-i o *dovadă*.

Dale încuviințează.

– Cred însă c-ar trebui să fie o dovadă găsită aici. Doar dacă, desigur, nu te tentează ideea de-a petrece douăzeci și patru de ore sau așa ceva răspunzând la întrebări în Madison.

Jack deschide gura să-i spună lui Dale să nu piardă puținul timp pe care-l au cu prostii mărunte, apoi o închide la loc. Brusc înțelege cum li se va părea unor deștepți de categoria a doua precum detectivii Brown și Black faptul că piciorul se află în posesia lui. Poate chiar și unui deștept de categoria întâia precum John Redding de la FBI. Un polițist strălucitor se pensionează la o vârstă imposibil de fragedă și într-un oraș imposibil de bucolic precum French Landing, Wisconsin. Are destui gologani, însă sursa de venit e neclară, ca să fim blânzi în exprimare. Și ia uită-te aici, cât ai clipi prin apropiere operează un ucigaș în serie.

Poate că polițistului strălucitor îi lipsește o doagă. Poate că e ca pompieriiăia cărora la plac flăcările jucăușe atât de mult, încât intră ei înșiși în jocul incendierii cu intenție. Cu siguranță, Potera Culorilor a lui Dale se va întreba de ce Pescarul i-ar trimite unui pensionar tânăr ca Jack o parte din cadavrul unei victime. *Și șapca*, gândește Jack. *Să nu uităm de șapca de baseball a lui Ty.*

Imediat știe cum s-a simțit Dale atunci când el i-a spus că telefonul de la 7-Eleven trebuie izolat. *Tocmai.*

– O, mamă! face el. Ai dreptate.

Se uită la Tom Lund, care desfășoară atent panglică galbenă cu înscrisul POLIȚIA NU TRECEȚI în vreme ce fluturii îi dănțuiesc pe lângă umeri și mușteleîși continuă zumzetul amețit în umbrele din Ed's Eats.

– Și el?

– Tom o să-și țină fleanca, zice Dale, iar Jack se hotărăște să-l creadă pe cuvânt. Dacă ar fi fost vorba de Ungur, nu l-ar fi crezut.

– Îți rămân dator, zice Jack.

– Mda, aprobă Henry din scaunul pasagerului. Până și un orb vede că-i rămâi dator.

– Taci, unchiule Henry, se răstește Dale.

– Da, *mon capitaine*.

– Și cu șapca ce facem? întreabă Jack.

– Dacă mai găsim ceva ce să-i aparțină lui Ty Marshall...

Dale se oprește, apoi înghite.

– ...sau chiar pe Ty, o lăsăm. Dacă nu, păstreaz-o pentru moment.

– Cred că m-ai scutit de multe neplăceri, zice Jack, conducându-l pe Dale în partea din spate a camionetei. Deschide cutia de oțel inoxidabil din spatele cabinei, pe care nu s-a deranjat s-o încuie, și scoate una dintre pungile menajere. Din ea se aud clipocit de apă și clinchetul celor câtorva cuburi de gheață rămase. Data următoare când simți c-ai pierdut trenul, ai face bine să-ți amintești asta.

Dale ignoră asta complet.

– Oh, Doamne, zice el, rostind totul într-un singur cuvânt. Se uită la punguța care tocmai a fost scoasă din punga menajeră. Pe laturile transparente sunt lipite picături de apă.

– Ce *miros* emană! zice Henry cu o neplăcere inconfundabilă. O, sărmanul copil!

– Simți mirosul chiar și prin plastic? întreabă Jack.

– Da. Și de-acolo.

Henry arată spre restaurantul ruinat, după care își scoate țigările.

– Dacă știam, aduceam un borcan de Vicks și un El Producto.

În orice caz, nu e nevoie să ducă punguța cu oribilul artefact înăuntru pe lângă Tom Lund, care acum a dispărut în spatele ruinelor cu rola sa de panglică galbenă.

– Du-te înăuntru, îl îndrumă Dale pe Jack încet. Du-te și aruncă o privire și ocupă-te de chestia aia din punguță dacă... Știi tu... dacă o găsești pe fată. Eu vreau să vorbesc cu Tom.

Jack trece prin cadrul deformat al ușii și pătrunde în putoarea deasă. De afară îl aude pe Dale cum îl instruiește pe Tom să-i trimită pe Pam Stevens și Danny Tcheda înapoi la capătul drumului de acces de-ndată ce vor sosi, unde vor avea grijă să nu lase pe oricine să intre.

Până după-amiază, probabil că interiorul lui Ed's Eats va fi mai luminos, dar acum e umbros, luminat în mare parte de aiuritoare raze încrucișate de soare. Galaxii de praf se învârtejesc leneș prin ele. Jack pășește cu băgare de seamă, dorindu-și să fi avut o lanternă,

nedorindu-şi să se întoarcă şi să ia una din maşina de patrulă până ce se va fi ocupat de picior. (Se gândeşte la operaţiunea aceasta ca la o „repunere în drepturi".) Prin praf se văd urme lăsate de oameni, gunoaie şi valuri de pene cenuşii vechi. Urmele sunt mari cât ale unui bărbat. Şi sunt străbătute de urmele unor labe de câine. În stânga, Jack zăreşte un morman de excremente. Păşeşte pe după rămăşiţele ruginite ale unui grătar cu gaz răsturnat şi urmează ambele seturi de urme după tejgheaua mizerabilă. Afară, a doua patrulă a poliţiei din French Landing se apropie. Aici înăuntru, în această lume întunecoasă, zgomotul muştelor a devenit un vâjâit moale, iar putoarea... *putoarea...*

Când merge după urme în bucătărie, Jack scoate o batistă din buzunar şi-o pune peste nas. Aici, urmele de labe se înmulţesc şi cele lăsate de picioarele unui om dispar complet. Jack se gândeşte dureros la cercul de iarbă culcată la pământ pe care l-a făcut în câmpul din cealaltă lume, un cerc fără nicio potecă de iarbă culcată la pământ care să ducă la el.

Lângă peretele din capăt, lângă o baltă de sânge uscat, se află ceea ce-a mai rămas din Irma Freneau. Chica de păr blond-căpşună murdar îi ascunde nemilos faţa. Deasupra ei, pe-o bucată ruginită de tablă care probabil c-a servit odinioară ca scut împotriva căldurii pentru cuvele cu ulei încins, două cuvinte au fost scrise cu ceea ce Jack e convins că era un marker Sharpie negru:

Salutare băieţi

– A, *futu-i*, zice Dale Gilbertson aproape chiar din spatele lui, şi Jack abia îşi reţine un strigăt.

Afară, haosul se dezlănţuie aproape imediat.

La jumătatea drumului de acces, Danny şi Pam (deloc dezamăgiţi că au fost însărcinaţi cu paza odată ce-au văzut ruina povârnită a lui Ed's şi-au simţit duhoarea care ieşea dinăuntru) aproape că se ciocnesc frontal cu o veche camionetă International Harvester care se avântă

spre Ed's cu o viteză de șaizeci și cinci de kilometri la oră. Din fericire, Pam virează la dreapta și șoferul camionetei - Teddy Runkleman - o ia la stânga. Vehiculele trec unul pe lângă celălalt la câțiva centimetri și ajung în iarbă, de-o parte și de cealaltă a drumului aceluia jalnic. Bara de protecție ruginită a camionetei se lovește de-un mesteacăn mic.

Pam și Danny coboară din mașină, cu inima bubuindu-le în piept, cu adrenalina la maximum. Patru bărbați ies valvârtej din cabina camionetei ca niște clovni dintr-o mașinuță de circ. Doamna Morton i-ar recunoaște pe toți ca fiind clienți fideli ai magazinului lui Roy. Tândăloși, așa i-ar numi ea.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce *faceți?* răcnește Danny Tcheda. Duce mâna la tocul pistolului și-apoi se dă în spate puțin fără să vrea. Începe să-l doară capul.

Bărbații (Runkleman e singurul pe care ofițerii îl cunosc pe nume, deși amândoi recunosc fețele celorlalți trei) au ochii holbați de nervi.

- Cât' ați găsit? scuipă unul dintre ei.

Pam vede saliva sărind de-a dreptul în aerul dimineții, o privelițe de care s-ar fi putut lipsi.

- Cât' a omorât nemernicu'?

Pam și Danny schimbă o privire disperată. Și înainte să apuce să răspundă, Dumnezeule mare, uite că apare un vechi Chevrolet Bel Air cu alți patru sau cinci bărbați înăuntru. Nu, una dintre ei e femeie. Opresc motorul și se revarsă afară, tot ca niște clovni dintr-o mașinuță.

Dar noi suntem adevărații clovni, își spune Pam. *Noi.*

Pam și Danny sunt înconjurați de opt bărbați semiisterici și de-o femeie semiisterică, toți aruncând cu întrebări.

- La dracu', mă duc acolo să văd cu ochii mei! strigă Teddy Runkleman, aproape jubilând, și Danny își dă seama că situația e pe puntul de-a scăpa de sub control. Dacă nebunii ăștia parcurg drumul de acces până la capăt, Dale îi va perfora mai întâi înc-o gaură a curului și-apoi va pune sare.

- *RĂMÂNEȚI PE LOC TOȚI!* latră el și chiar scoate pistolul.

Asta-i o premieră pentru el, și urăște greutatea armei în mâna sa – aceștia sunt oameni obișnuiți, în definitiv, nu niște răufăcători –, însă le reține atenția.

– Asta-i o scenă a crimei, zice Pam, reușind în sfârșit să vorbească pe-un ton normal. Ceilalți bodogănesc și se uită unul la celălalt, cu cele mai groaznice temeri confirmate. Polițista se apropie de șoferul Chevroletului. Cine sunteți, domnule? Un Saknessum? Arătați ca un Saknessum.

– Freddy, recunoaște el.

– Ei, treci înapoi în vehicul, Freddy Saknessum, și voi, ceilalți care ați venit cu el, treceți și voi înăuntru, și plecați naibii de aici în marșarier. Nu vă deranjați să întoarceți, c-o să vă împotmoliți.

– Dar..., începe femeia.

Pam crede că e o Sanger, un clan de nătărăi, dacă a existat vreodată așa ceva.

– Pofta-n cui și valea, îi spune Pam.

– Și tu imediat după el, îi spune Danny lui Teddy Runkleman.

Speră doar pe ce-are mai sfânt să nu mai vină și alții, sau vor ajunge să pună-n practică o paradă în marșarier. Nu știe cum s-a răspândit vestea și, în clipa aceasta, nu-și permite să-i pese.

– Asta dacă nu vrei o citație pentru amestec în treburile poliției. Asta-ți poate aduce cinci ani.

Habar nu are dacă există o asemenea pedeapsă, dar îi pune pe oameni în mișcare chiar mai bine ca pistolul scos la vedere.

Chevroletul dă în marșarier, spatele lui clătinându-se dintr-o parte în alta precum coada unui câine. Camioneta lui Runkleman îl urmează, cu doi dintre bărbați stând în picioare în spate și uitându-se cu ochii mijiți pe deasupra cabinei, încercând să zărească măcar acoperișul vechiului restaurant. Patrula de poliție vine ultima, mânând mașina veche și camioneta și mai veche ca un corgi irlandez mânând oile, cu girofarurile acum aprinse. Pam e nevoită să calce mai mult pe frână și, în vreme ce conduce, scoate un șuvoi tăios de cuvinte pe care cu siguranță nu le-a învățat de la mama ei.

– Cu gura aia îți săruți copiii de culcare? întreabă Danny, nu fără admirație.

– Tacă-ți meliţa, zice ea. Apoi: Ai vreo aspirină?

– Asta voiam să te întreb și eu, zice Danny.

Ajung la drumul principal chiar la timp. Alte trei vehicule vin din direcția French Landingului, două dinspre Centralia și Arden. O sirenă se înalță în aerul tot mai cald. O altă patrulă, a treia în ceea ce trebuia să fie un șir nebătător la ochi, se apropie și ea, trecând pe lângă curioșii din oraș.

– O, mamă!

Danny pare gata să plângă.

– O, mamă, o, mamă, o, mamă. O să fie-un carnaval, și pun pariu că cei de la poliția statală *încă* nu știu. O să-i apuce pandaliile. *Pe Dale* o să-l apuce pandaliile.

– O să fie bine, spune Pam. Calmează-te. O să tragem de-a curmezișul drumului și-o să parcăm. Și pune-ți dracului pistolul înapoi în toc.

– Da, mămică.

Își pune arma la loc în vreme ce Pam virează de-a latul drumului de acces, trăgând în spate ca să lase a treia patrulă să treacă, apoi trăgând iar în față ca să blocheze calea.

– Mda, poate c-am reușit să-i punem capac la timp.

– Sigur că am reușit.

Se relaxează puțin. Amândoi au uitat vechiul drum care unește Ed's de Goltz's, însă în oraș sunt o sumedenie de oameni care știu de existența lui. Oameni cum ar fi Beezer St Pierre și băieții lui, de pildă. Și deși Wendell Green nu știe, cei de teapa lui par a fi întotdeauna în stare să găsească drumul lăturalnic. Au un instinct pentru asta.

11

Călătoria lui Beezer a început cu Myrtle Harrington, soția iubitoare a lui Michael Harrington, care-i șușotea la telefon lui Richie

Bumstead, după care e-n limbă așa cum scrie la carte în ciuda faptului că acesta a fost căsătorit cu prietena ei cea mai bună de-a doua, Glad, care a căzut lată, murind în bucătărie la uimitoarea vârstă de treizeci și unu de ani. În ceea ce-l privește, Richie Bumstead a mâncat destule caserole de macaroane cu ton și-a auzit destule șoapte la telefon din partea lui Myrtle încât să-i ajungă încă două vieți, însă acestea sunt niște șoapte care-l bucură, ba chiar îi oferă și-o senzație stranie de ușurare, pentru că el e șofer la fabrica de bere Kingsland și-a ajuns să-l cunoască pe Beezer St Pierre și pe restul băieților măcar puțin-puțin.

La început, Richie a crezut că Thunder Five sunt o gașcă de mardeiași, tipii ăia masivi cu păr soios lung până la umeri și bărbi încâlcite care duduie prin oraș călare pe motociclete Harley, însă într-o vineri s-a nimerit să stea lângă unul pe nume Mouse la rând la contabilitate, și Mouse s-a uitat în jos la el și-a spus ceva comic despre cum munca din plăcere n-a făcut niciodată cecul de salariu să pară mai mare, și-au legat o discuție care lui Richie Bumstead i-a făcut capul să se învârtă. Două seri mai târziu i-a văzut pe Beezer St Pierre și pe cel numit Doc arzând gazul în curte pe când el ieșea din tură și, după ce și-a parcat mașina, s-a dus la ei și-a mai legat o discuție care l-a făcut să se simtă ca și când ar fi intrat într-o combinație de bar mizerabil cu muzică blues și-o campionat de *Cine știe câștigă!* Indivizii ăștia – Beezer, Mouse, Doc, Sonny și Kaiser Bill – păreau întruchiparea zbuciumată, turbată și cu ochi roșii a violenței, însă erau *deștepți*. Beezer, se dovedise, era șeful secției de proiecte speciale de la Kingsland Ale, iar ceilalți erau subalternii lui imediați. Făcuseră cu toții *colegiul*. Îi interesa să facă bere de calitate și să se distreze, iar Richie își dorea într-un fel să-și cumpere și el o motocicletă și să renunțe la toate grijile ca ei, însă o după-amiază și seară lungi de sâmbătă la Sand Bar au dovedit că linia dintre o distracție de pomină și abandonul complet era prea subțire pentru el. Nu avea rezistența necesară să dea pe gât două halbe de Kingsland, să joace o duzină de meciuri de biliard, să mai bea două halbe și să discute în același timp despre influențele lui Sherwood Anderson și Gertrude Stein asupra tânărului Hemingway, să participe la o serioasă dezbatere filosofică, să

mai dea pe gât două halbe, să iasă cu capul suficient de limpede ca să meargă la o tură cu motocicleta pe drumuri de țară, să agațe vreo două fete din Madison, să fumeze o grămadă de căcaturi euforice și să petreacă până-n zori. Trebuie să-i respecți pe oamenii care pot face asta și să-și mai păstreze și slujbele bune pe care le au.

În ceea ce-l privește pe Richie, are *datoria* să-i spună lui Beezer că poliția a aflat în sfârșit ceva despre locul unde se află cadavrul Irmei Freneau. Băgăreața aia de Myrtle a spus că ăsta era un secret pe care Richie trebuie să-l păstreze pentru el, însă e aproape sigur că imediat după ce Myrtle i-a dat vestea, a sunat alți patru sau cinci oameni. Aceștia își vor suna prietenii cei mai buni și, cât ai clipi, jumătate din French Landing se va îndrepta într-acolo pe 35 ca să participe la acțiune. Beezer are dreptul să se afle acolo mai mult ca majoritatea dintre ei, nu-i așa?

La mai puțin de treizeci de secunde după ce-a scăpat de Myrtle Harrington, Richard Bumstead îl caută pe Beezer St Pierre în cartea de telefon și-i formează numărul.

– Richie, sper să nu mă iei peste picior, zice Beezer.

– A sunat el, da? Beezer vrea ca Richie să repete. Căcatul ăla nevolnic cu mașina DARE, Ungurul Nebun?... Și *unde* a spus că e fata?

– Futu-i, tot orașul o să fie acolo, zice Beezer. Dar mersi, amice, mersi mult. Îți rămân dator.

În clipa dinainte ca receptorul să se trântească, Richie crede că-l aude pe Beezer începând să spună altceva, care se pierde într-o răbufnire răvășitoare de emoții.

Și în căsuța de pe Nailhouse Row, Beezer St Pierre își șterge lacrimile din barbă, împinge ușor telefonul cu câțiva centimetri mai încolo pe masă și se întoarce cu fața la Bear Girl, soția lui, doamna lui bătrână, mama lui Amy, al cărei nume adevărat este Susan Osgood și care se uită în sus la el de după bretonul blond și des, ținând semn cu un deget într-o carte.

– E fata Freneau, spune el. Tre' să plec.

– Du-te, îi zice Bear Girl. Ia mobilul și sună-mă imediat ce poți.

– Mda, face el, scoțând mobilul din încărcător și îndesându-l în buzunarul din față al jeanșilor. În loc să se îndrepte spre ușă, trece o mână prin încâlceala brun-roșcată a bărbii sale mari și-o piaptănă absent cu degetele. Picioarele i-au prins rădăcini în podea; ochii văd în ceață. Pescarul a sunat la 911, spune el. Îți vine să crezi căcatul ăsta? Singuri n-au putut-o găsi pe fata Freneau, au avut nevoie să le spună *el* unde i se află corpul.

– Ascultă la mine, zice Bear Girl, care se ridică în picioare și străbate spațiul care-i desparte mult mai repede decât pare că o face. Își lipește corpușorul compact de trupul lui masiv, și Beezer își umple plămânii de mireasma ei curată și liniștitoare, o combinație de săpun și pâine proaspătă. Când tu și băieții veți ajunge acolo, de tine va depinde să-i ții în frâu. Așa că trebuie să *te ții pe tine* în frâu, Beezer. Oricât ai fi de furios, n-o poți lua razna și să-ncepi să cotonogești oamenii. Mai ales pe polițist.

– Bănuiesc că crezi că n-ar trebui să mă duc.

– Trebuie să te duci. Doar că nu vreau să ajungi la răcoare.

– Hei, face el, sunt fabricant de bere, nu de necazuri.

– Să nu uiți asta, zice ea și-l mângâie pe spate. O să-i chemi?

– Îi chem din stradă.

Beezer se duce la ușă, se aplecă să-și ia casca, după care iese în trombă. Transpirația i se rostogolește pe frunte și i se strecoară prin barbă. Din doi pași mari ajunge la motocicletă. Pune o mână pe șa, se șterge la frunte, apoi urlă:

– PESCARUL ĂLA FUTUT I-A SPUS POLIȚISTULUI ĂLA FUTANGIU DE UNGUR UNDE SĂ CAUTE CADAVRUL IRMEI. CINE VINE CU MINE?

Pe ambele părți ale Nailhouse Row, capete bărboase se ivesc la geamuri și voci puternice strigă „Așteaptă!", „Drăcia dracului!" și „Yo!". Patru bărbați solizi în jachete de piele, jeanși și bocanci ies valvârtej pe patru uși. Beezer aproape că zâmbește – îi iubește pe tipii ăștia, dar uneori îi amintesc de niște personaje de desen animat. Înainte să ajungă la el, Beezer începe să le vorbească despre Richie Bumstead și apelul de la 911 și, când termină, Mouse, Doc, Sonny și Kaiser Bill sunt călare pe motociclete și așteaptă semnalul.

– Dar uitați care-i treaba, zice Beezer. Două lucruri. Mergem acolo pentru Amy și Irma Freneau și Johnny Irkenham, nu pentru noi înșine. Vrem să ne asigurăm că totul se face așa cum trebuie și nu vom sparge nimănui capul, asta dacă nu și-o caută cu lumânarea. Ați priceput?

Ceilalți se foșnesc, bodogănesc și mormăie, aparent în semn de aprobare. Patru bărbi încâlcite flutură sus și jos.

– Și numărul doi, când *vom* sparge capul cuiva, acela va fi al Pescarului. Pentru că am îndurat destul căcat pe-aici și acum sunt destul de-al dracu' de sigur că e rândul nostru să-l vânăm pe cretinu' ăla futut care mi-a omorât fetița...

Beezer rămâne fără glas și, înainte să continue, ridică pumnul în aer.

– Și care a aruncat-o pe astalaltă fetiță în dărăpănătura aia futută de lângă 35. Pentru c-o să pun mâinile pe labagiu' ăla futut și, când o s-o fac, o să-i dau CEAIUL!

Băieții lui, echipa lui, potera lui scutură pumnii în aer și strigă. Cinci motociclete prind zgomotos viață.

– O să aruncăm o privire la locul ăla din autostradă și-o să ne întoarcem spre drumul din spatele lui Goltz's, strigă Beezer, și pornește în trombă pe drum, în susul dealului, pe Chase Street, ceilalți urmându-l îndeaproape.

Trec prin centrul orașului, Beezer în frunte, Mouse și Sonny de-a dreptul în țeava lui de eșapament, Doc și Kaiser imediat după, cu bărbile fluturând în vânt. Tunetul motocicletelor lor face să se zguduie geamurile de la Schmitt's Allsorts și sperie graurii de pe marchiza cinematografului Agincourt. Aplecat peste ghidonul Harley-ului său, Beezer seamănă puțin cu King Kong pregătindu-se să facă praf o sală de forță în junglă. Odată trecuți de 7-Eleven, Kaiser și Doc vin lângă Sonny și Mouse și ocupă toată lățimea autostrăzii. Cei care merg spre vest pe 35 se uită la figurile care se apropie furtunos de ei și trag pe margine; șoferii care-i văd în oglinzile retrovizoare se lipesc de terasamentul drumului, scot brațele pe geamuri și le fac semn să treacă.

Pe când se apropie de Centralia, Beezer trece pe lângă cam de două ori mai multe mașini decât ar trebui să se afle de fapt pe-o autostradă de provincie într-o dimineață de weekend. Situația e și mai gravă decât a crezut el că va fi: Dale Gilbertson va pune doi polițiști să blocheze traficul dinspre 35, dar doi polițiști nu pot face față la mai mult de zece sau doisprezece curioși hotărâți să vadă, chiar *să vadă*, opera Pescarului. French Landing nu are destui polițiști să-i țină la distanță pe toți băgăreții care se-ndreaptă spre Ed's Eats. Beezer înjură, văzându-se cu ochiul minții cum își pierde controlul, transformând o ceată de admiratori săriți de pe fix ai Pescarului în piroane de cort. Să-și piardă controlul este exact lucrul pe care nu-și poate permite să-l facă, nu dacă se așteaptă la vreo colaborare din partea lui Dale Gilbertson și-a lacheilor săi.

Beezer își conduce tovarășii pe după o veche și rablagită Toyota roșie și are o idee atât de bună, încât uită să bage o teroare năucitoare în șoferul mașinii uitându-i-se în ochi și mârâindu-i: „Eu fac Kingsland Ale, cea mai bună bere din lume, jigodie fără creier." În dimineața asta, le-a făcut-o la doi șoferi și niciunul nu l-a dezamăgit. Oamenii care-și câștigă acest tratament fie din cauza unui șofat îngrozitor de prost, fie a mașinii lor cu adevărat urâte, își închipuie că-i amenință cu cine știe ce formă grotescă de atac sexual, și încremenesc ca iepurii, împietresc pe dată. O distracție pe cinste, cum cântau cetățenii Orașului de Smarald în *Vrăjitorul din Oz*. Ideea care l-a distras pe Beezer de la aceste inofensive plăceri are simplitatea majorității inspirațiilor vii. *Cea mai bună cale de-a obține cooperarea este să o oferi*. Știe exact cum să-l înmoaie pe Dale Gilbertson: răspunsul își pune o șapcă de baseball, își ia cheile de la mașină și iese pe ușă – răspunsul e pretutindeni în jurul său.

O parte infimă din acest răspuns stă la volanul unei Toyota roșii pe care Beezer și echipa sa veselă tocmai o depășește. Wendell Green și-a câștigat falsa dojană pe care n-a reușit s-o primească pe seama ambelor motive convenționale. Mașinuța lui poate că n-a fost urâtă la început, dar acum e atât de mutilată de multiple îndoituri și

zgârieturi, încât seamănă cu un rânjet batjocoritor; iar Green conduce cu o aroganță fermă pe care el o consideră „nimicitoare". Trece ca fulgerul pe lumina galbenă a semaforului, schimbă necugetat benzile și, cu scopul de-a intimida, stă foarte aproape de mașina din față. Sigur că mai și claxonează la cea mai ușoară provocare. Wendell e-o amenințare. Felul în care-și manevrează mașina îi definește perfect caracterul, care e nepăsător, egoist și tot numai infatuare. În clipa de față, conduce și mai prost ca de obicei, pentru că, în vreme ce încearcă să depășească tot al doilea vehicul de pe drum, mare parte din concentrarea sa e ațintită asupra reportofonului de buzunar pe care-l ține la gură și-a cuvintelor poleite cu aur pe care gura sa la fel de poleită cu aur le revarsă în prețiosul aparat. (Wendell deseori regretă obtuzitatea posturilor locale de radio care dedică atât de mult spațiu de emisie unor nebuni ca George Rathbun și Henry Shake, când ar putea trece la un alt nivel doar lăsându-l pe el să ofere zilnic, preț de o oră sau așa ceva, un comentariu asupra știrilor.) A, delicioasa combinație dintre cuvintele lui Wendell și vocea lui Wendell – Edward R. Murrow[1] la apogeul carierei n-ar fi fost niciodată atât de elocvent, atât de sonor.

Iată ce spune el:

În dimineața asta m-am alăturat unei caravane virtuale a celor șocați, îndurerați și-a celor pur și simplu curioși porniți într-un pelerinaj funest ce se-ntindea spre est de-a lungul bucolicei Autostrăzi 35. Nu pentru prima dată, jurnalistul de față a fost izbit, și izbit profund, de imensul contrast dintre duioșia și pacea peisajului din ținutul Coulee și urâțenia și sălbăticia pe care o singură ființă umană dezechilibrată le-a făcut să înflorească fără știrea sa la sân. Paragraf nou.

Vestea se răspândise ca focul de pădure. Un vecin l-a sunat pe alt vecin, un prieten l-a sunat pe alt prieten. Potrivit unui apel primit dimineață la 911, la secția de poliție din French Landing, corpul mutilat al micuței Irma Freneau zace în ruinele unei foste gelaterii și cafenele

[1] Edward R. Murrow (1908–1965) – jurnalist american care a ajuns celebru cu o serie de emisiuni radiofonice de știri în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

pe nume Ed's Eats and Dawgs. Și cine a sunat? Cu certitudine un cetățean de bine. Nici pe departe, doamnelor și domnilor, nici pe departe...

Doamnelor și domnilor, acesta e-un reportaj de primă pagină, acestea sunt știrile care se scriu *în vreme ce se întâmplă*, un concept care nu poate decât să-i murmure „Premiul Pulitzer" unui jurnalist fără experiență. Wendell Green aflase vestea de la frizerul său, Roy Royal, care o auzise de la soția sa, Tillie Royal, care fusese pusă la curent chiar de Myrtle Harrington, iar Wendell Green și-a făcut datoria față de cititorii săi: și-a înșfăcat reportofonul și aparatul foto și-a dat fuga la mașinuța sa infectă fără să se oprească să-și sune editorii de la *Herald*. Nu are nevoie de-un fotograf; poate face el toate pozele de trebuință cu acel vechi și vrednic Nikon F2A de pe scaunul pasagerului. O împletire fără cusur de cuvinte și imagini – o examinare pătrunzătoare a celei mai hidoase crime a noului secol – o explorare serioasă a naturii răului – un portret înțelegător al suferinței unei comunități – un expozeu nemilos al ineptiei unui departament de poliție...

Cu toate acestea învârtindu-i-se în minte în vreme ce cuvintele-i mieroase picură unul câte unul în microfonul reportofonului ținut sus, e de mirare că Wendell Green nu aude zgomotul motocicletelor, sau că nu observă prezența Thunder Five din nicio direcție, până când se întâmplă să se uite de la stânga la dreapta în căutarea frazei perfecte? Se uită de la stânga la dreapta, într-adevăr, și observă cu un ghimpe de panică, la nu mai mult de un metrii în stânga sa, pe Beezer St Pierre călare pe Harley-ul duduitor, aparent cântând, judecând după mișcarea buzelor

cântând

hă?

Nu se poate, nu. Din propria experiență, Wendell știe că Beezer St Pierre e mult mai probabil să înjure ca un birjar. Când, după moartea lui Amy St Pierre, Wendell, care nu făcea decât să urmeze străvechile reguli ale meseriei sale, și-a făcut apariția pe Nailhouse Row la numărul 1 și l-a întrebat pe tatăl suferind cum e să știe că fiica lui a fost măcelărită ca un porc și parțial mâncată de un monstru

cu chip uman, Beezer îl apucase de gât pe inocentul vânător de știri, dezlănțuise un torent de obscenități și încheiase urlând că dacă-l va mai vedea vreodată pe domnul Green, îi va rupe capul de pe umeri și va folosi ciotul ca orificiu sexual.

Amenințarea aceasta e cea care-i provoacă lui Wendell un moment de panică. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și vede cohorta lui Beezer întinsă pe toată lățimea drumului ca o armată invadatoare de gothi. În închipuirea sa, aceștia agită cranii pe frânghii făcute din piele umană și strigă în gura mare ce vor face cu gâtul lui după ce-i vor smulge capul de pe umeri. Orice ar fi fost ceea ce avea de gând să dicteze în neprețuitul aparat se evaporă pe dată, dimpreună cu visele cu ochii deschiși de-a câștiga Premiul Pulitzer. Stomacul i se strânge și transpirația îi iese prin toți porii de pe fața lui lată, rumenă. Mâna stângă îi tremură pe volan, dreapta scutură reportofonul ca pe-o castanietă. Wendell ridică piciorul de pe accelerație și se lasă jos în scaun, întorcând capul spre dreapta cât de mult îndrăznește. Dorința sa primară e să se încovrige în spațiul de sub bord și să pretindă că este un fetus. Huruitul uriaș din spatele său crește în intensitate și inima îi sare în piept ca un pește. Wendell scâncește. Un set de tamburine bat aerul dincolo de pielea fragilă a portierei.

Apoi motocicletele îl depășesc în trombă și gonesc mai departe pe autostradă. Wendell Green își șterge fața. Încet, își convinge corpul să stea drept. Inima își încetează încercările de-a ieși din piept. Lumea de cealaltă parte a parbrizului, care se contractase la mărimea unei muște domestice, se extinde înapoi la dimensiunea ei normală. Lui Wendell îi trece prin gând că n-a fost mai speriat decât ar fi fost orice ființă umană normală, date fiind circumstanțele. Încrederea se sine îl umple așa cum heliul umple un balon. Majoritatea bărbaților pe care-i cunoaște ar fi ieșit cu mașina de pe drum, crede el; majoritatea s-ar fi căcat în pantaloni. Ce-a făcut Wendell Green? A încetinit puțin, atâta tot. S-a comportat ca un gentleman și i-a lăsat pe găozarii din Thunder Five să-l depășească. Când vine vorba de Beezer și de maimuțele lui, crede Wendell, să fii gentleman e dovada supremă de curaj. Accelerează, urmărind motocicliștii cum gonesc în față.

În mâna sa, reportofonul încă funcționează. Wendell îl duce la gură, își linge buzele și descoperă că a uitat ce voia să spună. Bandă goală se-nvârte de pe-o bobină pe alta.

– Fir-ar să fie, zice el, și apasă butonul de oprire.

O frază inspirată, o cadență melodioasă, a dispărut în eter, poate pe veci. Dar situația este mult mai frustrantă. Lui Wendell i se pare că o întreagă serie de conexiuni logice au dispărut odată cu fraza pierdută: își amintește că a văzut forma unui mare subiect pentru cel puțin șase articole pătrunzătoare care ar fi depășit problema Pescarului și ar fi dus la... la ce? La câștigarea Pulitzerului, cu siguranță, dar cum? Zona din mintea sa care îi oferise imensul crochiu al subiectului încă-și mai păstrează forma, însă forma e goală. Beezer St Pierre și haidamacii lui au ucis ceea ce acum pare a fi cea mai mare idee pe care Wendell Green a avut-o vreodată, iar Wendell nu are nicio certitudine c-o va mai putea aduce vreodată la viață.

Totuși, ce caută aici motocicliștii ăștia blestemați?

Întrebarea își răspunde singură: cine știe ce tâmpit cu intenții bune a crezut că Beezer ar trebui să știe despre apelul la 911 al Pescarului, iar acum motocicliștii blestemați se îndreaptă spre ruinele lui Ed's, exact ca el. Din fericire, atât de mulți alți oameni se duc în același loc, încât Wendell își face socoteala că-și va putea ocoli dușmanul. Neasumându-și niciun risc, rămâne cu două mașini în spatele motocicliștilor.

Traficul se îndesește și încetinește; în față, motocicliștii alcătuiesc un șir și trec în goană pe lângă coloana care se târăște spre vechea și prăfoasa alee care duce la Ed's. De la șaptezeci sau optzeci de metri în spate, Wendell poate vedea doi polițiști, un bărbat și o femeie, încercând să-i îndepărteze pe curioși. De fiecare dată când o nouă mașină oprește în fața lor, ei trebuie să execute aceeași pantomimă a întoarcerii ocupanților ei din drum și îndemnându-i să meargă mai departe pe șosea. Pentru a sublinia mesajul, o mașină de poliție e parcată de-a curmezișul pe alee, blocând pe oricine ar vrea să încerce să facă pe șmecherul. Spectacolul acesta nu-l îngrijorează deloc pe Wendell, căci presa are acces automat la astfel de scene. Jurnaliștii

sunt mediul, apertura, prin care locuri și întâmplări altfel interzise ajung la marele public. Wendell Green e reprezentantul oamenilor aici și, pe deasupra, e cel mai de seamă jurnalist din vestul Wisconsinului.

După ce-a mai înaintat șontâc-șontâc alți zece metri, vede că sticleții care dirijează traficul sunt Danny Tcheda și Pam Stevens, și satisfacția sa scade. Cu două zile în urmă, Tcheda și Stevens răspunseseră amândoi cererii sale de informații spunându-i să se ducă dracului. Pam Stevens, oricum, e-o târfă știe-tot, o acritură cu acte în regulă. Din ce alt motiv și-ar dori o madamă rezonabil de arătoasă să se facă polițistă? Stevens nu l-ar lăsa să ajungă la scena faptei doar de-al dracului – ar *bucura-o* asta! Probabil, își dă seama Wendell, probabil că va trebui să se furișeze cumva înăuntru. Se imaginează târându-se pe burtă printre ierburi și dezgustul îl face să se cutremure.

Cel puțin va avea plăcerea de-a vedea cum polițiștii le arată degetul mijlociu lui Beezer și cetei sale. Motocicliștii depășesc huruind alte șase mașini fără să încetinească, așa că Wendell presupune că plănuiesc să facă o spectaculoasă întoarcere prin alunecare, trecând drept pe lângă tăntălăii ăia doi în albastru, și lăsând în urmă mașina de patrulă ca și când nici n-ar exista. Ce-ar face atunci polițiștii, se întreabă Wendell – ar scoate pistoalele și-ar încerca să pară fioroși? Ar trage focuri de avertizare și s-ar nimeri unul pe celălalt în picior?

Uimitor, Beezer și coloana lui de motocicliști nu acordă nicio atenție mașinilor care încearcă să se miște pe banda de mers, lui Tcheda și Stevens sau oricărui alt lucru de acolo. Nici măcar nu întorc capul să se holbeze la ruina barăcii, la mașina șefului poliției, la camionetă – pe care Wendell o recunoaște imediat – și la oamenii care stau pe iarba călcată în picioare, dintre care doi sunt Dale Gilbertson și proprietarul camionetei, Hollywood Jack Sawyer, înțepatul ăla din Los Angeles. (Al treilea individ, care poartă o pălărie ca de înghețată, ochelari de soare și-o vestă mițoasă, nu are absolut nicio logică, cel puțin nu pentru Wendell. Pare că a aterizat dintr-un vechi film cu Humphrey Bogart.) Nu, trec valvârtej pe lângă toată acea scenă dezordonată cu căștile întoarse drept în față, ca și când nu s-ar

gândi decât să intre în Centralia și să spargă becurile din Sand Bar. Își văd mai departe de drum, toți cei cinci nemernici, indiferenți ca o haită de câini sălbatici. De-ndată ce ajung din nou la drum deschis, ceilalți patru trec în formație paralelă în spatele lui Beezer și se întind pe toată autostrada. Apoi, în același timp, virează la stânga, ridică în aer cinci nori mari de praf și pietriș, și execută cinci întoarceri sub formă de U. Fără să-și piardă ritmul – fără a părea măcar că încetinesc – se despart în aranjamentul lor de unu-doi-doi și vin ață înapoi către vest, către scena crimei și French Landing.

Blestemat să fie, își zice Wendell. *Beezer a întors spatele și-a renunțat. Ce papă-lapte.* Ceata de motocicliști crește din ce în ce mai mult în timp ce se apropie de el și, curând, Wendell Green cel uluit deslușește fața sumbră a lui Beezer St Pierre, care, sub cască, crește și ea tot mai mult în timp ce se apropie.

– Nu te-am crezut niciodată unul care renunță ușor, zice Wendell, privindu-l pe Beezer care se tot apropie. Vântul *i*-a despicat barba în două bucăți egale care îi flutură în spate de-o parte și de alta a capului. În spatele ochelarilor de protecție, ochii lui Beezer arată ca și când el s-ar uita de-a lungul țevii unei arme. Gândul că Beezer ar putea întoarce ochii aceia de vânător asupra lui face viscerele lui Wendell să pară periculos de dezlegate. Ratatule, zice el, nu foarte tare. Cu un huruit asurzitor, Beezer țâșnește pe lângă Toyota îndoită. Ceilalți din Thunder Five lovesc aerul, apoi se întind mai departe la drum.

Dovada aceasta a lașității lui Beezer îi saltă lui Wendell inima în timp ce-i urmărește pe motocicliști cum se micșorează în oglinda retrovizoare, însă un gând pe care nu-l poate ignora începe să-și croiască drum în sus prin sinapsele creierului său. Poate că Wendell nu este un Edward R. Murrow al prezentului, însă e reporter de aproape treizeci de ani și și-a dezvoltat câteva instincte. Gândul care șerpuiește pe canalele sale mentale declanșează o serie de alarme unduitoare care, în cele din urmă, îl împing în conștient. Wendell îl *primește* – și vede planul ascuns; înțelege ce se petrece.

– Ei, fir-aș ce n-aș fi, zice el și, cu un rânjet larg, apasă claxonul, trage volanul spre stânga și execută o întoarcere care se concretizează doar cu o minimă avariere a aripii sale de protecție și a aceleia a mașinii din față. Nemernic viclean, spune, aproape chicotind de încântare. Toyota iese din coloana de vehicule care se îndreaptă spre est și se încadrează pe contrasens. Zăngănind și pârțâind, țâșnește în urmărirea motocicliștilor șireți.

Wendell Green nu va avea parte de mers târâș prin lanurile de porumb: nemernicul ăla viclean de Beezer St Pierre cunoaște o cale dosnică spre Ed's Eats! Tot ce are de făcut reporterul nostru vedetă e să rămână destul de în spate pentru a nu fi observat și se va alege cu intrarea gratuită pe scenă. Frumos. A, ce ironie: Beezer dă o mână de ajutor presei – multe mulțumiri, huidumă arogantă. Wendell nici nu se așteaptă ca Dale Gilbertson să-i ofere un tur al locului, însă va fi mai greu să-l alunge de acolo decât să-l întoarcă din drum. În timpul pe care-l are, poate pune câteva întrebări de încercare, poate face câteva poze sugestive și – mai presus de toate! – poate absorbi destul din atmosfera locului pentru a produce unul dintre legendarele sale articole „colorate".

Cu sufletul înviorat, Wendell străbate autostrada cu optzeci de kilometri la oră, lăsând motocicliștii să gonească înaintea lui fără însă a-i scăpa din vedere. Numărul de mașini care vin spre el se micșorează până la grupuri extrem de rare de câte două sau trei, apoi la câte o mașină din când în când, apoi la niciuna. Ca și când ar fi așteptat să nu fie observați, Beezer și prietenii lui traversează autostrada și pornesc în plină viteză pe drumul de acces ce duce la domul de eră spațială de la Goltz's.

Wendell simte o furnicătură neplăcută de îndoială de sine, însă nu vrea să presupună că Beezer și mocofanii lui au o bruscă nevoie de tractoare și mașini de tuns iarba. Gonește mai departe, întrebându-se dacă nu cumva l-au observat și încearcă de fapt să-l atragă pe-o pistă greșită. Din câte știe el, pe culmea aceea nu există altceva decât salonul de prezentate, garajul care ține loc de service și parcarea. Locul ăla afurisit pare pustiu. Dincolo de parcare... ce? Pe-o parte, își amintește

un teren desțelenit întinzându-se spre orizont, iar pe cealaltă un pâlc de copaci, ca o pădurice, numai că nu atât de deasă. De unde se află acum, reușește să vadă copacii, care urcă pe deal ca un paravânt.

Fără să se sinchisească să semnalizeze, gonește peste benzile de contrasens și intră pe aleea care duce la Goltz's. Sunetul produs de motociclete e încă audibil, dar se stinge încet, și Wendell simte un fulger de teamă la gândul că ei l-au păcălit cumva și acum pleacă, râzând pe seama lui! În culmea ridicăturii, merge în fața salonului de prezentare și intră în parcarea mare. Două uriașe tractoare galbene stau în fața garajului de utilaje, dar mașina lui e singura de acolo. În celălalt capăt al parcării goale, un zid scund de ciment se ridică la înălțimea barei de protecție între asfalt și pajiștea mărginită de copaci. De cealaltă parte a liniei de pomi, zidul se sfârșește la cotul aleii asfaltate care vine din spatele salonului de prezentare.

Wendell trage de volan și gonește spre celălalt capăt al zidului. Încă mai aude motocicletele, dar sunetul lor e ca un zumzet îndepărtat de albine. Probabil că sunt la distanță de un kilometru, își spune el, și sare din Toyota. Îndeasă reportofonul într-un buzunar al jachetei, își petrece panglica aparatului Nikon pe după gât și dă fuga pe după zidul scund, pe pajiște. Chiar înainte să ajungă la linia copacilor, vede rămășițele unui vechi drum de macadam, spart și năpădit de ierburi, care o taie drept pe deal în jos, printre copaci.

Wendell își imaginează, supraestimând, că vechiul local Ed's e la distanță cam de un kilometru și jumătate și se întreabă dacă mașina lui ar putea străbate acea distanță pe suprafața aceea desfundată, sălbatică. În unele locuri, macadamul s-a fisurat în plăci tectonice; în altele, s-a fărâmițat, transformându-se în grohotiș negru. Afundături și pârâiașe ierboase radiază de la rădăcinile groase și șerpuite ale copacilor. Un motociclist ar putea sări peste dezastrul ăsta fără prea mari probleme, dar Wendell vede că picioarele îl vor purta mai bine decât Toyota pe acest drum, așa că pornește pe vechiul traseu printre copaci. Din câte a aflat când era pe autostradă, încă mai are timp berechet până să apară medicul legist și furgoneta de prelevare a

dovezilor. Chiar și cu ajutorul faimosului Hollywood Sawyer, sticleții locali bâjbâie prin ceață.

Zgomotul motocicletelor crește în intensitate pe măsură ce Wendell își croiește drum, ca și când băieții s-ar fi oprit pentru a purta o discuție atunci când au ajuns la capătul vechiului drum lăturalnic. Asta-i perfect. Wendell speră că vor continua să pălăvrăgească până ce-i va fi prins din urmă; sper să strige unul la celălalt și să agite pumnii în aer. Vrea să-i vadă puși pe jar de furie și adrenalină, plus că Dumnezeu știe ce altceva mai au sălbaticii ăia în desagi. Lui Wendell i-ar plăcea la nebunie să facă o fotografie cu Beezer St Pierre spărgându-i lui Dale Gilbertson dinții din față cu o dreaptă bine țintită sau să-l strângă pe gât pe amicul lui, Sawyer. Fotografia pe care Wendell și-o dorește cel mai mult, însă, și de dragul căreia e pregătit să mituiască orice polițist, funcționar districtual, oficial statal sau trecător nevinovat capabil să țină mâna întinsă, e o imagine bună, clară, dramatică a cadavrului dezgolit al Irmei Freneau. De preferință una care nu lasă urmă de îndoială cu privire la mutilările făcute de Pescar, oricare ar fi acestea. Două ar fi ideale – una cu fața ei pentru inimoși, cealaltă un instantaneu cu tot corpul pentru perverși – dar s-ar mulțumi cu instantaneul cu tot corpul, dacă e nevoie. O astfel de imagine ar face înconjurul lumii, strângând milioane de dolari pe drum. Numai *National Enquirer* ar decarta, cât – două sute de mii, trei? – pentru o fotografie cu sărmana de Irma cea mică rășchirată în moarte, cu mutilările perfect vizibile. Asta da mină de aur, ăsta da corn al abundenței!

Când Wendell a parcurs vreo două sute de metri din vechiul și mizerabilul drum, concentrarea i se împarte între contemplarea ideii tuturor banilor pe care micuța Irma i-i va vârî în buzunare și teama de-a nu cădea și a-și scrânti glezna, tunetul provocat de Harley-urile membrilor Thunder Five încetează brusc. Tăcerea care se lasă pare imensă, apoi imediat se umple cu alte sunete, mai slabe. Wendell își aude respirația cum intră și iese anevoie, dar și alte zgomote, o combinație de zăngănit și bufnet, venind din spatele său. Se întoarce și

vede, departe pe drumul distrus, o camionetă străveche avântându-se spre el.

E aproape comic felul în care camioneta se clatină de pe-o parte pe alta în timp ce o roată, apoi alta, se afundă într-o depresiune invizibilă sau urcă pe-o porțiune înclinată a suprafeței drumului. Adică, ar fi comic dacă oamenii aceștia n-ar da buzna pe ruta sa privată de acces la trupul Irmei Freneau. Ori de câte ori camioneta urcă pe-o bucată de rădăcină, cele patru capete întunecate din cabină tresaltă ca marionetele. Wendell face un pas în față, intenționând să-i trimită pe țărănoii ăștia înapoi de unde au venit. Suspensia camionetei se freacă de-o piatră plată și de sub mașină sar scântei. Hardughia aia trebuie să aibă cel puțin treizeci de ani, își spune Wendell – este unul dintre puținele vehicule de pe drum care arată și mai rău ca mașina sa. Când camioneta se apropie, el vede că este o International Harvester. Ruginita bară de protecție e decorată cu buruieni și rămurele. I.H. mai fabrică oare camionete? Wendell ridică mâna ca un jurat care depune jurământul, și camioneta se zdruncină și se mai clatină cale de câțiva metri desfundați înainte să se oprească. Partea ei stângă stă evident mai sus decât cea dreaptă. În întunecimea aruncată de copaci, Wendell nu reușește să deslușească chipurile care se uită la el prin parbriz, însă are senzația că cel puțin două dintre ele îi sunt familiare.

Bărbatul de la volan scoate capul pe geamul șoferului și zice:

– Sal'tare, domnu' reporter barosan. Și dumitale ț-au trântit ușa-n nas?

Acesta e Teddy Runkleman, peste care Wendell dă frecvent în timp ce trece în revistă rapoartele zilnice ale poliției. Ceilalți trei pasageri din cabină strigă ca măgarii la remarca haioasă a lui Teddy. Wendell îi cunoaște pe doi dintre ei – Freddy Saknessum, membru al unui clan de zgârie-brânză care se scurge în și din tot soiul de barăci părăginite de-a lungul râului, și Toots Billinger, un puști sfrijit care se întreține cumva strângând de la gunoi metal în La Riviere și French Landing. Ca și Runkleman, Toots a fost arestat pentru o serie de crime de gradul trei, însă n-a fost niciodată condamnat pentru ceva.

Femeia soioasă și ponosită dintre Freddy și Toots îi trezește o amintire prea vagă pentru a fi identificată.

– Salut, Teddy, zice Wendell. Și vouă, Freddy și Toots. Nu, după ce-am aruncat o privire la mizeria din față, m-am hotărât să intru prin spate.

– Hei, *Wen*-dell, nu-ț' amintești dă mine? zice femeia, puțin cam afectată. Doodles Sanger, în caz că ți s-a dus memoria dracului. Am pornit c-o ceată-ntreagă de băieți în Bel Air-ul lui Freddy, iar Teddy era c-o altă ceată-ntreagă, da' după ce-am fost trimiși la plimbare de Miss Curvă, ceilalți or vrut să se-ntoarcă la bar.

Sigur că-și amintește de ea, deși chipul înăsprit din fața lui seamănă acum doar vag cu acela al fetișcanei petrecărețe și insolente pe nume Doodles Sanger, care servea băuturi la Nelson Hotel acum un deceniu. Wendell crede că ea a fost concediată mai mult pentru că bea în timpul serviciului decât pentru că fura, dar Dumnezeu știe că le făcea pe amândouă. Pe-atunci, Wendell arunca o grămadă de bani la barul hotelului Nelson. Încearcă să-și amintească dacă s-a dat vreodată în bărci cu Doodles.

Joacă pe cartea siguranței și spune:

– Fir-ar, Doodles, cum naiba să uit o mititică frumușică așa ca tine?

Băieții se dau de ceasul morții la dulcegăria asta. Doodles trage un cot în coastele vaporoase ale lui Toots Billinger, îi oferă lui Wendell un zâmbet mic și țuguiat, și spune:

– Ei, mulțam frumos, bunule domn.

Mda, a tras-o pe sfoară, sigur că da.

Acesta ar fi momentul perfect să le ordone dobitocilor ăstora să se-ntoarcă în vizuinile lor, dar Wendell e vizitat de-o inspirație de primă clasă.

– Nu v-ar plăcea, oameni fermecători, să dați o mână de ajutor unui gentleman din presă și să câștigați în același timp cincizeci de gologani?

– Cincizeci de căciulă sau toți laolaltă? întreabă Teddy Runkleman.

– Haideți, toți laolaltă, zice Wendell.

Doodles se apleacă în față și spune:

– Douăzeci de căciulă, e-n ordine, barosane? Dacă suntem de-acord să facem ce vrei tu.

– A, îmi sfâșii inima, zice Wendell și scoate portmoneul din buzunarul de la spate, după care scoate patru bancnote de douăzeci de dolari, lăsându-și numai una de zece și trei de un dolar pentru tot restul zilei. Ei își acceptă plata și, cât ai clipi, îi pun la loc sigur. Ei, uite ce vreau să faceți, spune Wendell, și se apleacă spre geam și cele patru fețe ca niște bostani de Halloween din cabină.

12

Câteva minute mai târziu, camioneta se oprește cu un legănat între ultimii copaci, acolo unde macadamul dispare în buruieni și iarbă înaltă. Motocicletele celor din Thunder Five stau înclinate într-un șir ordinat cu câțiva metri în față și la stânga. Wendell, care i-a luat locul lui Freddy Saknessum pe scaun, coboară și face câțiva pași înainte, sperând ca nimic din mirosul de transpirație uscată, carne nespălată și bere răsuflată care emană din colegii săi pasageri nu i-a intrat în haine. În spatele lui, îl aude pe Freddy cum sare din spatele camionetei în vreme ce ceilalți coboară și închid portierele fără a face mai mult de două ori zgomotul necesar. Tot ce poate vedea Wendell din poziția sa este peretele incolor și putred al Ed's Eats ridicându-se dintr-un amestec des de morcov sălbatic și gura-leului. Voci joase, una dintre ele aparținându-i lui Beezer St Pierre, ajung până la el. Wendell face o scurtă inspecție Nikonului, scoate capacul obiectivului și vâră la locul ei o rolă nouă de film, și-abia apoi înaintează cu pași înceți, fără să facă zgomot, pe lângă motociclete, de-a lungul structurii ruinate.

Curând, poate să vadă drumul de acces plin de buruieni și patrula așezată de-a curmezișul lui ca o barieră. Aproape de autostradă, Danny Tcheda și Pam Stevens se luptă cu jumătate de duzină de

bărbați și femei care și-au lăsat mașinile alandala, ca niște jucării în spatele lor. Asta n-o să mai meargă mult timp: dacă Tcheda și Stevens s-ar presupune că sunt un dig, digul e pe cale să sufere niște spărturi serioase. Veşti bune pentru Wendell: o confuzie maximă i-ar oferi o posibilitate mai mare de acces și-ar crea premisele unui articol mult mai colorat. Își dorește să poată murmura în reportofon chiar acum.

Lipsa de experiență a forțelor șefului Gilbertson a fost evidentă în încercările futile ale ofițerilor Tcheda și Stevens de-a întoarce din drum cetățenii dornici să vadă cu ochii lor cea mai recentă dovadă a nebuniei Pescarului... A, ceva, ceva, apoi: *însă jurnalistul de față a reușit să ajungă în mijlocul scenei, unde s-a simțit mândru și umil să fie ochii și urechile cititorilor săi...*

Wendell urăște să rateze un material atât de splendid, dar nu poate fi sigur că și-l va aminti și nu îndrăznește să-și asume riscul de-a fi auzit. Se apropie mai mult de partea din față a Ed's Eats.

Umilele urechi ale publicului îi aud pe Beezer St Pierre și pe Dale Gilbertson purtând o discuție surprinzător de amiabilă chiar în fața clădirii; umilii ochi ai publicului îl observă pe Jack Sawyer cum apare în câmpul vizual, cu o pungă goală de plastic și-o șapcă de baseball legănându-se de degetele mâinii sale drepte. Umilul nas al publicului simte o miasmă cu adevărat îngrozitoare care garantează prezența unui corp în descompunere în mica și părăginita structură din dreapta. Jack se mișcă puțin mai repede ca de obicei și, deși e clar că se duce doar până la camioneta sa, se uită întruna în stânga și în dreapta.

Ce se petrece aici? Băiatul de Aur pare mai mult decât circumspect. Se comportă ca un hoț din magazine care-și îndeasă lucrurile furate sub haină, iar băieții de aur n-ar trebui să aibă un asemenea comportament. Wendell ridică aparatul foto și focalizează asupra țintei. Iată-te, Jack băietane, bătrâne, amice, foșnitor ca o bancnotă nouă și de două ori mai tăios. Stai frumos la poză, acum, și lasă-ne să vedem ce ai în mână, bine? Wendell face o fotografie și se uită prin obiectiv în vreme ce Jack se apropie de camionetă. Băiatul de Aur va dosi lucrurile alea în torpedou, crede Wendell, și nu vrea să-l

vadă nimeni când o face. Păcat, puștiu', ești la *Camera ascunsă*. Și păcat pentru mândrii și totuși umilii ochi și urechi ai districtului French, pentru că, atunci când Jack Sawyer ajunge la camioneta sa, nu urcă în cabină, ci se apleacă peste margine și-și face de lucru cu ceva, arătându-i nobilului nostru jurnalist o imagine frumoasă a spatelui său și nimic altceva. Nobilul jurnalist face totuși o poză, pentru a stabili un lanț al consecutivității cu următoarea fotografie, în care Jack Sawyer se întoarce cu spatele la camionetă, cu mâinile goale și nemaipărând circumspect. Și-a dosit comorile mizerabile acolo în spate și le-a ascuns de văzul lumii, dar ce le făcea să fie comori?

Apoi un fulger îl lovește pe Wendell Green. Scalpul îi palpită, și părul încreștit amenință să se îndrepte. O poveste minunată tocmai a devenit *incredibil* de minunată. Ucigaș diabolic, Copil mort și mutilat și Decăderea unui erou! Jack Sawyer iese din ruină aducând o pungă de plastic și o șapcă Brewers, încearcă să fie sigur că nu e observat și ascunde lucrurile în camioneta sa. A *găsit* lucrurile acelea în Ed's Eats, și le-a pus la păstrare chiar sub nasul prietenului și admiratorului său Dale Gilbertson. Băiatul de Aur a sustras *dovezi* de la *locul unei crime!* Iar Wendell are dovada pe film, Wendell îl are la mână pe marele și babanul Jack Sawyer, Wendell va da cu el de pământ de să se cutremure și cerul. Mamă-mamă, lui Wendell îi vine să danseze, da, chiar așa, și nu se poate opri să nu execute o salt stângaci cu minunatul aparat foto în mână și-un rânjet oblic pe față.

Se simte atât de bine, triumfător, încât aproape că se hotărăște să uite de cei patru idioți care-i așteaptă semnalul și să se cărăbănească. Dar, hei, să nu punem carul înaintea boilor. Tabloidele de supermarket icnesc după o frumoasă și revoltătoare fotografie cu cadavrul Irmei Freneau, iar Wendell Green e omul care le-o va da.

Wendell mai face un pas precaut către partea din față a clădirii ruinate și vede ceva care-l face să încremenească. Patru dintre motocicliști s-au dus la capătul aleii acoperite de iarbă, unde par să-i ajute pe Tcheda și Stevens să-i întoarcă din drum pe cei care vor să arunce o privire la cadavre. Teddy Runkleman a auzit că Pescarul a pitit

în dărăpănătura aia cel puțin șase, poate opt copii pe jumătate mâncați: vestea devenea din ce în ce mai senzațională pe măsură ce se cernea prin comunitate. Așa că sticleților le prinde bine ajutorul suplimentar, dar Wendell își dorește ca Beezer și echipa să fi turnat gaz peste foc, nu să fi dat ajutor la menținerea lui în limite rezonabile. Ajunge la capătul clădirii și aruncă o privire pe după colț ca să vadă tot ce se petrece. Dacă e să obțină ce-și dorește, va trebui să aștepte momentul potrivit.

O a doua mașină a poliției din French Landing se apropie încet printre vehiculele care merg la ralanti pe 35 și trece pe lângă mașina lui Tcheda pentru a intra între buruienile și mizeriile din fața vechiului magazin. Doi polițiști mai tineri, cu jumătate de normă, pe nume Holtz și Nestler, coboară din ea și vin alene spre Dale Gilbertson, încercând din răsputeri să nu reacționeze la putoarea care devine mai amețitoare cu fiecare pas pe care-l fac. Wendell vede că flăcăii aceștia întâmpină probleme și mai mari în a-și ascunde spaima și uluirea la vederea șefului lor angajat într-o conversație aparent amiabilă cu Beezer St Pierre, pe care ei probabil că-l suspectează de-o sumedenie de crime fără nume. Ei sunt băieți de la fermă, studenți la UW-River Falls care au renunțat la studii, care împart un singur salariu și încearcă atât de tare să-și dea examenul ca ofițeri de poliție, încât au tendința să vadă lucrurile într-un alb-negru rigid. Dale îi calmează, iar Beezer, care i-ar putea ridica pe fiecare cu câte-o mână și să le zdrobească țestele ca pe niște ouă moi, zâmbește afabil. Ca răspuns la ceea ce trebuie să fi fost ordinele lui Dale, băieții se-ntorc repede și cu pași mărunți la autostradă, aruncând în drum priviri extrem de admirative la Jack Sawyer, sărmanii tonți.

Jack se apropie de Dale pentru o scurtă discuție. Păcat că Dale nu știe că amicul lui ascunde dovezi, ha! Sau, își spune Wendell, *știe* – e implicat și el în asta? Un lucru e sigur: totul va ieși la lumină odată ce *Herald* va publica pozele edificatoare.

Între timp, tipul cu pălărie de pai și ochelari de soare stă acolo cu brațele încrucișate la piept, părând senin și încrezător, ca și când ar avea totul sub control, așa încât nici mirosul nu-l poate atinge.

Individul ăsta e evident un jucător-cheie, își spune Wendell. El ia deciziile. Băiatul de Aur și Dale vor să nu-i calce cuvântul; se vede asta din limbajul lor corporal. O urmă de respect, de deferență. Dacă mușamalizează ceva, o fac pentru el. Dar de ce? și cine naiba e? Individul e de vârstă mijlocie, undeva la cincizeci de ani, cu o generație mai mare ca Jack și Dale; e prea ferchez ca să locuiască la țară, așa că e din Madison, poate, sau Milwaukee. E clar că nu e polițist, și nu seamănă nici cu un om de afaceri. Ăsta e-un tătuc sigur de sine; lucrul ăsta se vede de la o poștă.

Apoi încă o mașină de poliție pătrunde prin bariera de pe 35 și vine lângă patrula celor cu jumătate de normă. Băiatul de Aur și Gilbertson se duc la ea și-i întâmpină pe Bobby Dulac și pe celălalt, grăsanul, Dit Jesperson, însă tipul cu pălărie nici măcar nu se uită în direcția aceea. Ei, *asta*-i tare. Stă acolo, singur singurel, ca un general care-și supraveghează soldații. Wendell îl privește pe omul misterios cum scoate o țigară, o aprinde și scoate un nor de fum alb. Jack și Dale îi conduc pe ultimii sosiți în vechiul magazin, iar păsăruica asta continuă să-și fumeze țigara, sublim detașat de tot ce-l înconjoară. Prin peretele putred, Wendell reușește să-i audă pe Dulac și Jesperson cum se plâng de miros; apoi unul dintre noi mormăie *îh!* când vede cadavrul.

– Hei, băieți? zice Dulac. E de-adevăratelea căcatul ăsta? *Hei, băieți?*

Vocile îi dau lui Wendell o idee bună asupra locului în care se află cadavrul, în spate lângă zidul îndepărtat.

Înainte ca cei trei polițiști și Sawyer să înceapă să se-apropie încet de partea din față a magazinului, Wendell se apleacă în afară, îndreaptă Nikonul și face o fotografie cu omul misterios. Spre groaza sa, Pisica din Pălărie se uită imediat în direcția lui și spune:

– Cine m-a fotografiat?

Wendell se trage înapoi la adăpostul peretelui, dar știe că tipul trebuie să-l fi văzut. Ochelarii ăia de oase erau îndreptați drept spre el! Tipul are urechi de liliac – a auzit sunetul obturatorului.

– Ieşi la vedere, îl aude Wendell că spune. N-are rost să te ascunzi; ştiu că eşti acolo.

Din locul său de observare cu siguranţă redusă, Wendell tocmai reuşeşte să vadă o maşină a poliţiei statale, urmată de Pontiacul DARE din French Landing, apropiindu-se dinspre hărmălaia de la capătul aleii. Lucrurile par să fi ajuns la punctul de fierbere pe-acolo. Dacă Wendell nu se înşală, i se pare că-l zăreşte pe unul dintre motociclişti trăgând un bărbat pe geamul unui Olds verde, frumos.

E timpul să cheme cavaleria, sigur că da. Wendell păşeşte în spate din faţa clădirii şi face semn din mână soldaţilor. Teddy Runkleman ţipă:

– *Huu, mamă!*

Doodles chiăie ca o pisică în călduri şi cei patru asistenţi ai lui Wendell o iau la goană pe lângă el, făcând zarva pe care le-a cerut-o.

13

Danny Tcheda şi Pam Stevens sunt deja ocupaţi până peste cap cu cei care forţau intrarea, când aud zgomotul motocicletelor care gonesc spre ei, şi sosirea celor din Thunder Five e tot ce le trebuie pentru ca ziua să le fie cu adevărat plină. Să scape de Teddy Runkleman şi Freddy Saknessum a fost destul de uşor, dar după nici cinci minute benzile de mers spre est ale Autostrăzii 35 s-au umplut de oameni care credeau că au tot dreptul să se binocleze la toate micile cadavre care se presupunea că sunt stivuite în epava lui Ed's Eats. În locul fiecărei maşini pe care reuşesc în sfârşit s-o trimită înapoi apar alte două. Toată lumea cere o explicaţie detaliată a motivului pentru care ei, în calitate de contribuabili şi cetăţeni îngrijoraţi, n-au voie să intre la scena crimei, mai ales când e vorba de o crimă aşa tragică, aşa sfâşietoare, aşa... ei bine, aşa tulburătoare. Majoritatea refuză să creadă că singurul cadavru din clădirea aceea dărăpănată e al Irmei Freneau; trei oameni, unul după celălalt, îl acuză pe Danny

că se face complice la o mușamalizare și unul dintre ei chiar folosește cuvântul „Fishergate"[1]. Pfui. Într-un fel ciudat, mulți dintre acești vânători de cadavre aproape cred că forțele poliției locale îl protejează pe Pescar!

Unii dintre ei arată rozarii în vreme ce-l toacă mărunt. O doamnă îi flutură un crucifix în față și-i spune că are un suflet murdar și că îl așteaptă iadul. Cel puțin jumătate dintre oamenii pe care-i întoarce din drum au cu ei aparate de fotografiat. Ce fel de persoană pleacă de acasă într-o dimineață de sâmbătă ca să facă poze cu copii morți? Ce-l nedumerește pe Danny e următorul lucru: cu toții se cred perfect normali. Cine-i nemernicul? *El* este.

Soțul bătrân al unei femei bătrâne de pe Calea Domniței Marian spune:

– Tinere, se pare că tu ești singura persoană din districtul ăsta care nu înțelege că istoria se petrece de jur împrejurul nostru. Eu și Madge credem că avem dreptul la un suvenir.

Un suvenir?

Asudat, bulversat și sătul până peste cap, Danny își pierde cumpătul.

– Amice, sunt absolut de-acord cu tine, zice el. Dacă ar fi după mine, tu și încântătoarea ta soție ați putea pleca înapoi acasă cu tricoul pătat de sânge, poate chiar și c-un deget retezat sau două, în portbagaj. Dar ce pot să spun? Șeful e-un tip inflexibil.

Cei de pe Calea Domniței Marian dispar, prea șocați ca să mai spună ceva. Următorul din rând începe să țipe din momentul în care Danny se apleacă pe geam afară. Arată exact așa cum Danny și-l imaginează pe George Rathbun, însă vocea lui e mai aspră și puțin mai pițigăiată.

– *Să nu crezi că nu știu ce faci, amice!*

Danny spune bine, pentru că încearcă să protejeze locul unei crime, iar tipul care seamănă cu George Rathbun, care conduce o

[1] Aprox. „Pescargate", cu aluzie la scandalul politic Watergate în care a fost implicat președintele american Richard Nixon (n. tr.).

veche Dodge Caravan albastră căreia-i lipsește bara de protecție din față și oglinda retrovizoare laterală din dreapta, țipă:

– *Stau p-aci de douăzeci de minute cât tu și dama aia ați frecat menta! Sper că n-o să fii surprins când o să vezi aplicată un pic de JUSTIȚIE PROPRIE pe-aci!*

Aceasta e clipa de tandrețe în care Danny aude inconfundabilul huruit al celor din Thunder Five gonind spre el pe autostradă. Nu s-a simțit bine încă de când a găsit bicicleta lui Tyler Marshall în fața căminului de bătrâni, iar gândul de-a se lua la harță cu Beezer St Pierre îi umple creierul cu un fum negru uleios și scântei roșii învârtejite. Coboară privirea și se uită direct în ochii sosiei rumene la față a lui George Rathbun. Vocea îi iese într-un șuvoi monoton lipsit de vlagă.

– Domnule, dacă-ți vei continua drumul, îți voi pune cătușele, te voi așeza pe bancheta din spate a mașinii mele până ce voi putea părăsi locul și-apoi te voi duce la secție și te voi acuza de orice-mi va veni în gând. Asta ți-o promit. Acum, fă-ți singur un serviciu și cară-te naibii de aici.

Gura bărbatului se deschide și se închide, ca a unui pește auriu. Pete de-un roșu și mai aprins îi apar pe fața veselă, deja rumenă. Danny nu-l slăbește din ochi, aproape sperând să-i furnizeze un motiv de a-l arunca în cătușe și de a-l pune la frăgezit pe bancheta din spate a mașinii sale. Tipul își analizează opțiunile și precauția iese învingătoare. Coboară ochii, mută schimbătorul în marșarier și aproape că intră în Miata din spatele său.

– Nu-mi vine să cred ce se întâmplă, spune Pam. Ce tâmpit o fi scăpat porumbelul pe gură?

Ca și Danny, și ea îi urmărește pe Beezer și pe prietenii lui cum se apropie huruind de ei, trecând pe lângă coloana de mașini în așteptare.

– Nu știu, dar mi-ar plăcea să-i vâr pulanul pe gât în jos. Și după el o să vină rândul lui Wendell Green.

– N-o să fie nevoie să-l cauți prea departe. E-n coloană, cam cu șase mașini mai în spate.

Pam arată cu degetul spre rânjetul pasager al lui Wendell.

– Dumnezeule mare, zice Danny. De fapt, într-un fel mă bucur să-l văd pe trombonistul ăla mizerabil. Acum îi pot spune exact ce cred despre el.

Zâmbind, se apleacă să-i vorbească adolescentului de la volanul Miatei. Băiatul pleacă, şi Danny îi face semn şoferului din spatele lui să plece şi el, urmărindu-i în acelaşi timp pe cei din Thunder Five cum se apropie din ce în ce mai mult. Îi spune lui Pam:

– În clipa asta, dacă Beezer vine-n faţa mea şi numai *pare* că ar vrea să ne măsurăm puterile, scot pistolul, pe cuvânt de onoare.

– Hârţoage, hârţoage, zice Pam.

– Mă doare chiar în cot.

– Ei, uite că-i dăm drumul, spune ea, zicându-i că dacă scoate arma, ea îi va acoperi spatele.

Până şi şoferii care încearcă să intre pe alee prin forţa vorbelor dure se opresc o clipă pentru a-i urmări pe Beezer şi pe băieţii lui. În mişcare, cu părul şi bărbile în vânt, cu feţele severe, par gata să comită un dezastru cât mai mare posibil. Inima lui Danny Tcheda începe s-o ia la goană, şi îşi simte sfincterul cum se strânge.

Însă motocicliştii din Thunder Five trec în trombă pe lângă el fără să întoarcă măcar capetele, unul după altul. Beezer, Mouse, Doc, Sonny şi Kaiser îşi văd mai departe de drum, părăsind scena.

– Ei, *fir-ar*, zice Danny, neputându-se hotărî dacă se simte uşurat sau dezamăgit. Puseul brusc de spaimă pe care-l încearcă atunci când motocicliştii, după treizeci de metri, fac o întoarcere strânsă în U, care ridică pietrişul în aer, îi spune că ceea ce-a simţit a fost uşurare.

– O, te rog, nu, zice Pam.

În automobilele oprite, toate capetele se-ntorc când motocicliştii trec ca fulgerul din nou pe lângă ei, întorcându-se pe unde au venit. Preţ de câteva secunde, singurul sunet care se aude este huruitul în scădere a cinci motociclete Harley-Davidson. Danny Tcheda îşi dă jos pălăria şi îşi şterge fruntea. Pam Stevens îşi arcuieşte spatele şi expiră. Apoi cineva claxonează, şi alte două claxoane se fac auzite, şi un tip cu o mustaţă căruntă de morsă şi-o cămaşă de dril ridică o

insignă măricică într-o învelitoare de piele și spune că e vărul unui judecător districtual și membru de onoare al forțelor de poliție din La Riviere, ceea ce, în principiu, înseamnă că nu primește niciodată amenzi de parcare sau pentru depășirea vitezei legale și se poate duce unde vor mușchii lui. Mustața se lățește într-un rânjet mare.

– Așa că lasă-mă doar să trec și te poți întoarce la treaba ta, ofițere.

Să nu-l lase să treacă *este* treaba lui, zice Danny, și e nevoit să repete acest mesaj de mai multe ori înainte să poată trece la următorul caz. După ce trimite înapoi alți câțiva cetățeni nemulțumiți, se uită să vadă cât mai are de așteptat până să-i poată spune lui Wendell Green s-o șteargă de acolo. Cu siguranță, reporterul nu poate fi la mai mult de două sau trei mașini în spate. De-ndată ce Danny ridică privirea, claxoanele sună și oamenii încep să strige la el. *Lasă-ne să intrăm! Hei, amice, eu îți plătesc salariul, ții minte? Vreau să vorbesc cu Dale, vreau să vorbesc cu Dale!*

Câțiva bărbați au coborât din mașini. Arată cu degetul spre Danny, dau din gură, însă el nu reușește să deslușească ce țipă acolo. O dâră de durere îl străbate ca un drug de fier înroșit în foc din spatele ochiului stâng până în mijlocul creierului. Ceva nu e bine; nu vede urâta mașină roșie a lui Green. Unde naiba e? La dracu', la dracu' și de două ori la dracu', Green trebuie să se fi strecurat din coloană și să fi intrat pe câmpul de lângă Ed's. Danny se-nvârte pe loc și inspectează câmpul. Voci furioase și claxoane i se împletesc în spate. Nicio Toyota roșie rablagită, niciun Wendell Green. Ca să vezi, a renunțat gură-spurcată!

După câteva minute, traficul se subțiază, iar Danny și Pam cred că treaba lor s-a cam terminat. Toate cele patru benzi ale Autostrăzii 35 sunt goale, așa cum sunt de obicei într-o dimineață de sâmbătă. Singurul camion care rulează pe ea nu se oprește, continuându-și drumul spre Centralia.

– Cred c-ar trebui să ne ducem acolo, spune Pam, dând din cap spre rămășițele magazinului.

– Poate peste câteva minute.

Danny nu e prea dornic să se apropie de mirosul acela. Ar fi întru totul fericit să rămână acolo până la venirea medicului legist și-a echipei tehnice. Ce-i apucă pe oameni, totuși? El ar renunța cu bucurie la plata pe două zile ca să nu fie nevoit să vadă corpul neînsuflețit al sărmanei Irma Freneau.

Apoi el și Pam aud două sunete distincte, și niciunul nu-i face să se simtă în largul lor. Primul este al unui val nou de vehicule care gonesc pe autostradă către ei; al doilea, duduitul motocicletelor care se apropie de scena crimei de undeva din spatele vechiului magazin.

– Există vreun drum care să ducă în spatele locului ăstuia? întreabă el incredul.

Pam ridică din umeri.

– Ăla se pare. Dar uite ce-i... o să trebuiască să se ocupe Dale de haidamacii lui Beezer, pentru că noi o să fim ocupați până peste cap aici.

– Ah, mamă, Dumnezeule, zice Danny.

În jur de treizeci de mașini și camionete converg la capătul scurtei alei, și atât el, cât și Pam își dau seama că oamenii aceștia sunt mai nervoși și mai hotărâți decât cei din prima tură. În fața mulțimii, câțiva bărbați și femei își lasă mașinile pe marginea drumului și se îndreaptă pe jos spre cei doi ofițeri. Șoferii din fruntea cetei agită pumnii în aer și strigă încă dinainte să-ncerce să intre pe alee. Incredibil, o femeie și doi adolescenți țin ridicat un banner lung pe care scrie ÎL VREM PE PESCAR! Un bărbat într-un Caddy vechi și prăfuit scoate brațul pe geam și afișează o pancartă făcută manual: GILBERTSON TREBUIE DAT AFARĂ.

Danny se uită peste umăr și vede că membrii Thunder Five trebuie să fi găsit un drum dosnic, pentru că patru dintre ei stau în față la Ed's, semănând ciudat de tare cu niște agenți de la serviciile secrete, în vreme ce Beezer St Pierre e adânc cufundat într-o discuție cu șeful. Iar *ei* doi, îi trece lui Danny prin gând, seamănă cu doi șefi de stat care negociază un tratat comercial. Asta n-are absolut nicio logică, și Danny se întoarce înapoi la mașini, la lunaticii cu pancarte și la bărbații și femeile care se apropie pe jos de el și de Pam.

Un bărbat de șaptezeci de ani, cu pieptul cât o butie și cu o bărbiță albă, Hoover Dalrymple, se înființează în fața lui Pam și începe să-și ceară drepturile inalienabile. Danny își amintește numele lui pentru că Dalrymple a provocat o încăierare în barul hotelului Nelson cam cu șase luni în urmă, iar acum iată-l din nou, căutându-și revanșa.

– *Nu* o să discut cu partenerul tău, țipă el, și *nu* o să ascult nimic din ce spune el, pentru că partenerul tău nu are nicio considerație pentru drepturile oamenilor din comunitatea aceasta.

Danny trimite înapoi un Subaru portocaliu condus de-un adolescent posac cu un tricou Black Sabbath, apoi un Corvette negru cu plăcuțe de înmatriculare de La Riviere și-o doamnă tânără izbitor de frumoasă și cu o gură izbitor de spurcată la volan. De unde vin toți oamenii ăștia? El nu recunoaște pe nimeni cu excepția lui Hoover Dalrymple. Majoritatea celor din fața lui, presupune Danny, s-au strâns din afara orașului.

Se îndrepta s-o ajute pe Pam, când o mână îl prinde de umăr, iar el întoarce privirea și-l vede pe Dale Gilbertson alături de Beezer St Pierre. Ceilalți patru motocicliști așteaptă la distanță de câțiva metri. Cel pe nume Mouse, care e desigur cam de mărimea unei căpițe de fân, prinde privirea lui Dale și rânjește.

– Ce *faci?* întreabă Danny.

– Calmează-te, zice Dale. Prietenii domnului St Pierre s-au oferit voluntari să ne ajute la controlarea mulțimii și cred că ne prinde bine tot ajutorul pe care ni-l pot da.

Cu colțul ochiului, Danny îi zărește pe gemenii Neary ieșind în fața mulțimii, și ridică o mână pentru a-i opri.

– Și cu ce se aleg în schimb?

– Doar informații, răspunde șeful. Bine, băieți, treceți la treabă.

Prietenii lui Beezer se despart și se apropie de mulțime. Șeful vine lângă Pam, care mai întâi se uită la el amuzată, apoi încuviințează. Mouse mârâie la Hoover Dalrymple și zice:

– În numele puterii cu care am fost învestit, îți ordon să te cari dracului de-aici, Hoover.

Bătrânul dispare atât de repede, de parcă s-ar fi dematerializat.

Ceilalți motocicliști au același efect asupra curioșilor furioși. Danny speră să-și poată menține calmul în fața abuzului constant: un bărbat de o sută patruzeci de kilograme care seamănă cu un membru al Hells Angels aflat pe muchie de cuțit între autocontrol și-o furie crescândă face minuni asupra unei mulțimi de oameni răsculați. Motociclistul cel mai apropiat de Danny îi trimite de acolo pe Floyd și Frank Neary doar ridicând pumnul la ei. Când aceștia dispar înapoi în mașina lor, motociclistul îi face cu ochiul lui Danny și se prezintă drept Kaiser Bill. Amicului lui Beezer îi place să controleze mulțimea, și un rânjet imens amenință să-i răzbată prin mina încruntată, deși o furie lichidă fierbe dedesubt.

– Cine-s ceilalți tipi? întreabă Danny.

Kaiser Bill i-i arată pe Doc și Sonny, care împrăștie mulțimea la dreapta lui Danny.

– De ce faceți asta?

Kaiser coboară capul astfel încât fața lui să se afle la cinci centimetri de cea a lui Danny. E ca și când ai da ochii cu un taur. Căldură și furie se revarsă din trăsăturile late și din pielea hirsută. Danny aproape se așteaptă să vadă cum iese fum din nările late ale bărbatului. Una dintre pupile e mai mică decât cealaltă; prin albul ochilor se încâlcesc fire roșii, radiante.

– De ce? O facem pentru *Amy*. Nu ți-e limpede asta, ofițere Tcheda?

– Scuze, bâiguie Danny.

Sigur că da. Speră ca Dale să poată să-i țină sub control pe monștrii ăștia. Urmărindu-l pe Kaiser Bill cum zdruncină un Mustang străvechi aparținând unui puști prost care n-a reușit să se dea la timp în spate, e extrem de fericit că motocicliștii nu au asupra lor niciun instrument bont.

Prin locul gol ocupat înainte de Mustangul puștiului, o mașină de poliție rulează spre Danny și Kaiser. În timp ce-și croiește drum prin mulțime, o femeie îmbrăcată într-un tricou fără mâneci și pantaloni Capri se lovește cu capul de geamurile pasagerului. Când mașina ajunge lângă Danny, cei doi polițiști cu jumătate de normă, Bob

Holtz și Paul Nestler, sar afară, se holbează la Kaiser și întreabă dacă el și Pam au nevoie de ajutor.

– Duceți-vă și discutați și șefu', îi instruiește Danny, deși n-ar fi fost nevoie s-o facă. Holtz și Nestler sunt tipi de treabă, însă au multe de învățat despre scara ierarhică, la fel ca și despre toate celelalte lucruri.

Cam după un minut și jumătate, Bobby Dulac și Dit Jesperson își fac apariția. Danny și Pam le fac semn să treacă, în vreme ce motocicliștii se avântă în gloata revoltată și trag cetățeni vocali de pe marginea și capotele vehiculelor lor. Zgomote de luptă ajung la Danny peste strigăte mânioase provenind dinspre ceata din fața sa. I se pare că se află acolo de ore întregi. Alungând oamenii din calea cu lovituri puternice din brațe, Sonny iese la iveală și se oprește lângă Pam, care face tot ce-i stă în puteri. Mouse și Doc ies la lumină. Cu o dâră de sânge curgându-i din nas, cu o pată roșie întunecându-i barba la colțul gurii, Kaiser vine în pas alergător lângă Danny.

Tocmai când mulțimea începe să scandeze: „NOI DE-AICEA NU PLECĂM, NU PLECĂM ACASĂ!", Holtz și Nestler se întorc să întărească rândurile. *Noi de-aicea nu plecăm, nu plecăm acasă?* se întreabă Danny. *Asta nu se referea cumva la Vietnam?*

Doar vag conștient de sunetul unei sirene de poliție, Danny îl vede pe Mouse intrând în mulțime și pocnindu-i pe primii trei oameni la care ajunge. Doc pune mâinile pe geamul deschis al unui Oldsmobile mult prea familiar și-l întreabă pe micuțul și cheliosul șofer ce naiba crede că face.

– Doc, lasă-l în pace, zice Danny, dar sirena țipă iar și-i acoperă vorbele.

Cu toate că omul mic de la volanul Olds-ului arată ca un profesor ineficient de matematică sau un funcționar public de nivel inferior, e animat de hotărârea unui gladiator. Acesta e reverendul Lance Hovdahl, vechiul profesor de școală duminicală al lui Danny.

– Mă gândeam că aș putea fi de folos, zice reverendul.

– Cu tot tămbălăul ăsta, nu te aud prea bine. Hai să te ajut să ajungi mai aproape, zice Doc.

Întinde mâinile pe geam în vreme ce sirena țipă iar și-o mașină a poliției statale trece încet pe cealaltă parte a drumului.

– Stai așa, Doc, OPREȘTE-TE! strigă Danny, văzându-i pe cei doi bărbați din mașina oficială, Brown și Black, lungindu-și gâturile ca să se uite la spectacolul oferit de-un bărbos cu constituția unui urs grizzly care trage un preot luteran pe geamul mașinii sale. În spatele lor, altă surpriză, Arnold Hrabowski, Ungurul Nebun, se apropie încet, uitându-se cu ochii mari prin parbrizul DAREmobilului, parcă îngrozit de haosul din jurul lui.

Capătul benzii de circulație e acum ca o zonă de război. Danny pășește hotărât în mijlocul mulțimii zgomotoase și împinge câțiva oameni în lături, îndreptându-se spre Doc și fostul său profesor de școală duminicală, care pare zdruncinat, însă întru totul teafăr și nevătămat.

– Ei, Danny, *Doamne Dumnezeule*, zice preotul. Mă bucur mult să te văd aici.

Doc se uită încruntat la cei doi.

– Vă cunoașteți?

– Domnule reverend Hovdahl, acesta e Doc, zice Danny. Doc, acesta e domnul reverend Hovdahl, pastorul de la biserica luterană Muntele Hebron.

– Maică precistă, sare Doc, și începe imediat să netezească reverele bărbatului mic și să tragă de tivul jachetei lui, încercând parcă să-i redea forma inițială. Scuze, domnule reverend, sper că nu te-am rănit.

Polițiștii de la centru și Ungurul Nebun reușesc în cele din urmă să se strecoare prin mulțime. Nivelul de sunet scade și devine un uruit slab – într-un fel sau altul, prietenii lui Doc i-au redus la tăcere pe cei mai zgomotoși membri ai opoziției.

– Din fericire, geamul e mai mare ca mine, zice reverendul.

– Ce mă gândeam, poate că într-o zi aș putea veni să discutăm ceva, zice Doc. În ultimul timp am citit mult despre creștinismul din primul secol. Știți, Géza Vermès, John Dominic Crossan, Paula Fredriksen, chestii de genul ăsta. Aș vrea să văd ce părere aveți despre unele lucruri.

Orice ar intenționa să spună reverendul Hovdahl e acoperit complet de brusca explozie de sunete venind din celălalt capăt al benzii de circulație. Vocea unei femei se înalță ca a unei *banshee*, într-un șuierat inuman care-i scoală părul pe ceafă lui Danny. I se pare că sună ca și când niște lunatici evadați de o mie de ori mai periculoși decât membrii Thunder Five își fac de cap prin zonă. Ce dracu' s-o fi putut *întâmpla* acolo?

– „Salutare băieți"?

Neputându-și stăpâni indignarea, Bobby Dulac se întoarce și se uită țintă mai întâi la Dale, apoi la Jack. Vocea i se ridică, se oțelește.

– E de-adevăratelea tot căcatu' ăsta? *„Salutare băieți"?*

Dale tușește în pumn și ridică din umeri.

– A vrut s-o găsim.

– Păi, sigur că da, spune Jack. El ne-a spus să venim aici.

– Dar de ce să facă asta? întreabă Bobby.

– E mândru de opera sa.

De la o răspântie neclară din memoria lui Jack, o voce urâtă spune: *Nu te amesteca. Dacă te pui cu mine, îți împrăștii mațele de la Racine până la La Riviere.* A cui fusese vocea aia? Fără a avea alte dovezi decât convingerea sa, Jack înțelege că, dacă ar reuși să identifice acea voce, ar putea afla numele Pescarului. Dar nu poate; tot ce Jack Sawyer poate să facă în clipa aceasta e să-și amintească o putoare mai rea decât norul pestilențial care umple clădirea asta părăginită – un miros hidos care provenea din sud-vestul unei alte lumi. Și acolo fusese mâna Pescarului, sau a orice-ar fi fost Pescarul în lumea aia.

Un gând pe măsura fostei vedete în ascensiune a Diviziei Omucideri din cadrul Departamentului de Poliție din Los Angeles i se ivește în gând, și el spune:

– Dale, cred că ar trebui să-l lași pe Henry să asculte înregistrarea aia de la 911.

– Nu înțeleg. De ce?

– Henry aude lucruri pe care nici liliecii nu le pot auzi. Chiar dacă nu va recunoaște vocea, va afla de o sută de ori mai multe lucruri decât știm noi acum.

– Păi, unchiul Henry nu uită niciodată o voce, asta-i adevărat. Bine, hai să plecăm de-aici. Medicul legist și cei de la tehnic ar trebui să apară în câteva minute.

Mergând în urma celorlalți doi bărbați, Jack se gândește la șapca Brewers a lui Tyler Marshall și la locul unde a găsit-o – la lumea aceea în care și-a petrecut mai mult de jumătate din viață s-o nege, și la întoarcerea sa în ea, de dimineață, care continuă să-i trimită șocuri prin tot corpul. Pescarul a lăsat șapca pentru el în Teritorii, tărâmul de care a auzit prima oară când avea șase ani – când Jack avea șase ani, și tati cânta la saxofon. Își amintește totul, acea imensă aventură, nu pentru că și-ar dori-o, ci pentru că *trebuie* să și-o amintească: forțe străine de persoana lui îl ridică de ceafă și-l poartă înainte. Înainte în propriul său trecut! Pescarul e mândru de lucrătura lui, da, Pescarul îi joacă intenționat pe degete – un adevăr atât de evident, încât niciunul dintre cei trei bărbați nu trebuia să-l rostească – însă, de fapt, Pescarul îl momește doar pe Jack Sawyer, singurul care a văzut Teritoriile. Iar dacă *asta-i* adevărat, așa cum trebuie să fie, atunci...

...atunci Teritoriile și tot ce conțin ele sunt implicate cumva în crimele astea oribile, iar el a fost aruncat într-o dramă cu urmări enorme pe care, acum, nu reușește să le pătrundă. *Turnul. Grinda.* A văzut asta în caligrafia mamei sale, ceva despre căderea Turnului și ruperea Grinzilor: lucrurile astea fac parte din puzzle, orice ar însemna, la fel ca și convingerea lui Jack că Tyler Marshall este încă în viață, ascuns în cine știe ce colț al celeilalte lumi. Conștiința faptului că nu poate vorbi nimănui despre toate astea, nici măcar lui Henry Leyden, îl face să se simtă extrem de singur.

Gândurile lui Jack se risipesc în haosul zgomotos care erupe pe partea laterală și în fața barăcii. Sună ca un atac indian într-un film cu cowboy, strigăte de luptă și țipete și zgomot de alergătură. O femeie scoate un țipăt ascuțit care seamănă straniu cu *uiu-uiu*-ul sirenei de poliție pe care n-a observat-o decât pe jumătate cu câteva momente

în urmă. Dale mormăie: „Iisuse", și-o rupe la fugă, urmat de Bobby și Jack.

Afară, ceea ce pare să fie un grup de șase oameni nebuni aleargă care-ncotro pe pietrișul buruienos din fața vechiului restaurant. Dit Jesperson și Beezer, încă prea uluiți ca să reacționeze, îi privesc cum saltă de colo-colo. Nebunii fac o gălăgie de nedescris. Un bărbat țipă: „OMORÂȚI-L PE PESCAR! OMORÂȚI-L PE NEMERNICUL ĂLA ÎMPUȚIT!" Altul strigă: „LEGE ȘI ORDINE ȘI BERE GRATIS!" Un personaj deșirat în salopetă preia: „BERE GRATIS! VREM BERE GRATIS!" O zgripțuroaică prea bătrână pentru bluza mulată și jeanșii albaștri pe care-i poartă se-nvârte bezmetică fluturând din brațe și chirăind din toți bojocii. Rânjetele de pe fețele lor indică faptul că acești oameni pun în scenă o farsă de joasă speță. Se distrează cât pentru toată viața.

Din capătul aleii se apropie o mașină a poliției statale, urmată imediat de Pontiacul DARE al Ungurului Nebun. În mijlocul haosului, Henry Leyden înclină capul și zâmbește în barbă.

Când își vede șeful c-o ia la goană după unul dintre bărbați, grăsanul Dit Jesperson se avântă în acțiune și-o observă pe Doodles Sanger, împotriva căreia are un dinte încă de când l-a refuzat târziu într-o noapte în hotelul Nelson. Dit îl recunoaște pe Teddy Runkleman, vlăjganul cu nasul spart după care fuge Dale; și-l știe pe Freddy Saknessum, însă Freddy este fără-ndoială prea rapid pentru el și, pe deasupra, Dit are senzația că, dacă ar fi să pună mâna pe Freddy Saknessum, cam peste opt ore probabil că se va îmbolnăvi de ceva foarte neplăcut. Bobby Dulac se ocupă de tipul deșirat, așa că Doodles e ținta lui Dit, și el abia așteaptă s-o tragă jos în iarbă și s-o facă să plătească pentru că i-a spus cum i-a spus, acum șase ani în infectul bar de la Nelson. (În fața a poate o duzină dintre cele mai ordinare personaje din French Landing, Doodles l-a comparat cu pe-atunci bătrâna și puturoasa corcitură a șefului poliției, Tubby.)

Dit o privește drept în ochi și, preț de o secundă, femeia se oprește din țopăit și rămâne cu picioarele înfipte în pământ, făcându-i un vag gest de vino-ncoace cu degetele de la ambele mâini. El se avântă

spre ea, dar când ajunge la locul unde s-a aflat, femeia e cu doi metri la dreapta, sărind de pe-un picior pe celălalt ca un jucător de baschet.

– Tubby-Tubby, zice ea. Vino și ia-o, Tub-Tub.

Furios, Dit se întinde, ratează și aproape-și pierde echilibrul. Doodles pleacă țopăind țanțoș, râzând, și rostește odioasa expresie. Dit nu pricepe – de ce Doodles n-o ia pur și simplu la sănătoasa. E ca și când aproape că vrea să fie prinsă, dar că mai întâi trebuie să tragă de timp.

După încă un plonjon serios care-și ratează ținta cu doar unul sau doi centimetri, Dit Jesperson își șterge fața de sudoare și privește scena. Bobby Dulac îi pune cătușele tipului deșirat, însă Dale și Hollywood Sawyer se descurcă doar puțin mai bine ca el. Teddy Runkleman și Freddy Saknessum se eschivează și scapă de urmăritori, amândoi spărgându-se de râs ca niște idioți și strigând sloganuri inepte. De ce troglodiții de speța asta joasă sunt întotdeauna atât de agili? Dit bănuiește că prădătoarele ca Runkleman și Saknessum au parte de mai mult exercițiu fizic decât oamenii normali.

Gonește după Doodles, care se strecoară pe lângă el și izbucnește într-un râs înfundat, gâlgâitor. Peste umărul ei, Dit îl vede pe Hollywood care-l fentează în sfârșit pe Saknessum, înfășoară un braț pe după mijlocul lui și-l trântește la pământ.

– Nu era nevoie să te urci așa pe mine, zice Saknessum. Își mută privirea și înclină scurt din cap, aprobator. Hei, Runks.

Teddy Runkleman întoarce ochii spre el, scurt, apoi își mută și el privirea. Nu se mai mișcă. Șeful poliției spune:

– Ce-i, ați rămas fără vlagă?

– Petrecerea-i gata, zice Runkleman. Hei, nu făceam decât să ne distrăm, să știi.

– Oo, Runksie, eu vreau să mă mai joc puțin, zice Doodles, mișcând provocator din șolduri de câteva ori.

Într-o străfulgerare, Beezer St Pierre își aruncă trupul mătăhălos între ea și Dit. El pășește în față, huruind ca un camion care urcă o pantă abruptă. Doodles încearcă să danseze în spate, dar Beezer o cuprinde și-o duce la șeful poliției.

– Beezer, tu nu mă mai iubești? întreabă Doodles.

Beezer mormăie dezgustat și-o așază în fața șefului. Cei doi polițiști statali, Perry Brown și Jeff Black, stau în spate, părând și mai dezgustați decât motociclistul. Dacă procesele mentale ale lui Dit ar fi să fie transcrise din stenograma lor în limba vorbită curent, rezultatul ar fi următorul: *Tre' să aibă ceva la mansardă dacă el face berea aia Kingsland Ale, pentru că-i o bere tare bună. Și uită-te la șefu'! E-așa pregătit să facă măcel, că nici măcar nu vede că suntem pe cale să pierdem cazul.*

– Vă DISTRAȚI? rage șeful. Care-i PROBLEMA cu voi, idioților? Nu aveți pic de respect pentru fata aia sărmană de-acolo?

Când polițiștii statali pășesc în față să preia conducerea, Dit îl vede pe Beezer cum se-mbățoșează șocat pentru o clipă, apoi se îndepărtează cât mai ferit posibil de grup. Nimeni în afară de Dit Jesperson nu-i dă atenție – uriașul motociclist și-a făcut datoria și acum rolul său s-a încheiat. Arnold Hrabowski, care a fost mai mult sau mai puțin ascuns în spatele lui Brown și Black, își vâră mâinile în buzunare, strânge umerii și-i aruncă lui Dit o privire de scuză patetică. Dit nu-i pricepe sensul: De ce să se simtă Ungurul Nebun atât de vinovat? La naiba, de-abia *a ajuns* aici. Dit se uită înapoi la Beezer, care înaintează greoi către lateralul barăcii și – surpriză, surpriză! – amicul cel mai bun și reporterul favorit al tuturor, domnul Wendell Green, apare acum puțin alarmant. *Se pare c-a ieșit la suprafață mai mult decât un singur fel de jigodii*, gândește Dit.

Lui Beezer îi plac femeile deștepte și cu capul pe umeri, ca Bear Girl; bulendrele fără creier ca Doodles îl scot din țâțâni. Întinde mâinile, apucă doi pumni de carne păstoasă, acoperită cu vâscoză, și-o aburcă pe Doodles cea zvârcolitoare la subsuoară.

Doodles spune:

– Beezer, tu nu mă mai iubești?

O repune jos pe potaia tolomacă în fața lui Dale Gilbertson. Când Dale răbufnește în cele din urmă la acești patru delincvenți în toată firea, Beezer își amintește semnalul pe care Freddy i l-a dat lui

Runskie, și se uită peste umărul șefului spre partea din față a vechiului restaurant. În stânga intrării putrezite, Wendell Green îndreaptă aparatul foto spre grupul din fața lui, căutându-și liniștit poziția, aplecându-se și înclinându-se, pășind într-o parte și-n cealaltă în vreme ce face poze. Când vede prin obiectiv că Beezer se uită la el, își îndreaptă poziția și lasă aparatul jos. Are pe față un zâmbet mic, stângaci.

Green trebuie să se fi furișat prin spate, își spune Beezer, pentru că în niciun caz polițiștii din față nu l-ar fi lăsat să treacă. Dacă se gândește bine, Doodles și frații Dodo trebuie să fi bătut același drum. Speră să nu fi aflat toți de drumul lăturalnic urmându-l pe el, dar e și asta o posibilitate.

Reporterul își lasă camera foto să atârne de curea și, privindu-l pe Beezer, se îndepărtează de bătrâna cocioabă. Felul vinovat, speriat în care se mișcă îi amintește lui Beezer de furișarea unei hiene spre un stârv. Wendell Green se teme într-adevăr de Beezer, iar Beezer nu-l poate învinui. Green e norocos că Beezer nu i-a smuls capul de pe umeri, în loc doar să-l amenințe cu asta. Și totuși... mersul ferit ca de hienă al lui Green i se pare cam ciudat lui Beezer, date fiind împrejurările. Doar nu se teme că va fi bătut în fața atâtor polițiști, nu?

Neliniștea lui Green face o legătură în mintea lui Beezer cu vorbele nerostite pe care văzuse că le schimbaseră Runkleman și Freddy. Când s-au privit, când s-au uitat în altă parte, se uitau de fapt la reporter! *El a pregătit totul dinainte.* Green se folosea de frații Dodo ca distragere a atenției de la orice-ar fi fost ceea ce făcea el cu aparatul foto, desigur. O așa viclenie, o așa urâțenie morală îl înfurie pe Beezer. Pus de jar de scârbă, se îndepărtează repede de Dale și de ceilalți polițiști și se aproprie de Wendell Green, ținându-și ochii ațintiți asupra reporterului.

Îl vede pe Wendell cum se gândește să dea bir cu fugiții, apoi cum respinge ideea, cel mai probabil pentru că nu are șanse să scape.

Când Beezer ajunge la câțiva metri de el, Green spune:

– Nu vreau să am probleme, domnule St Pierre. Îmi fac doar meseria. Sunt sigur că puteți înțelege asta.

– Înțeleg multe lucruri, zice Beezer. Cu cât i-ai plătit pe clovnii ăia?

– Pe cine? Ce clovni?

Wendell se prefacă să-i observe pe Doodles și pe ceilalți pentru întâia oară.

– O, pe ei? Eu sunt cei care făceau tot tămbălăul ăsta?

– Și de ce-ar face ei o așa poznă?

– Pentru că sunt animale, cred.

Expresia feței lui Wendell comunică o mare dorință de-a se alia cu Beezer de partea ființelor umane, în opoziție față de animalele precum Runkleman și Saknessum.

Având grijă să fixeze ochii lui Green, și nu aparatul lui foto, cu propriii lui ochi, Beezer se apropie și mai mult și spune:

– Wendy, ești un tip dat dracului, știi asta?

Wendell ridică mâinile ca să se păzească de Beezer.

– Hei, poate că am avut noi niște daraveri în trecut, dar...

Continuând să-l privească în ochi, Beezer strânge mâna dreaptă pe camera foto și-o înfige pe stânga în pieptul lui Wendell Green. Smucește mâna dreaptă în spate și cu stânga îi dă lui Green un brânci zdravăn. Unul din două se va rupe, fie gâtul lui Green sau cureaua care ține camera, și lui nu-i pasă cine știe cât care va fi.

Cu un zgomot ca pocnetul unui bici, reporterul se împleticește în spate, abia reușind să rămână în picioare. Beezer trage camera foto din husa de care se bălăngănesc două fâșii de piele ruptă. Aruncă husa și învârte aparatul în mâinile sale mari.

– Hei, nu face asta! zice Wendell, pe-o voce mai puternică decât vorbirea normală, dar mai slabă ca un țipăt.

– Ce-i ăsta, un F2A model vechi?

– Dacă știi asta, știi că-i un clasic. Dă-mi-l înapoi.

– N-o să-i fac nimic, ci doar o să-l golesc.

Beezer desface capacul din spatele aparatului, vâră un deget gros sub bucata de film expusă și smulge toată rola. Îi zâmbește reporterului și aruncă filmul în iarbă.

– Vezi ce bine e fără toate căcaturile alea înăuntru? E-un aparat mic și frumos... n-ar trebui să-l umpli cu gunoaie.

Wendell nu îndrăznește să arate cât e de furios. Frecându-și locul dureros de la ceafă, mârâie:

– Acel așa-numit gunoi e modalitatea mea de trai, bădăranule, cretinule. Acum, dă-mi aparatul înapoi.

Beezer i-l întinde nepăsător.

– N-am înțeles tot ce-ai spus. Despre ce vorbeai?

Wendell smulge aparatul din mâna lui Beezer, singurul lui răspuns fiind o privire sumbră.

Când cei doi polițiști statali pășesc în sfârșit înainte, Jack simte un amestec de dezamăgire și ușurare. Ceea ce vor face ei este evident, așa că lasă-i s-o facă. Perry Brown și Jeff Black vor lua cazul Pescarului de la Dale și vor derula propria investigație. De acum înainte, Dale va fi norocos să primească firimituri de la masa celor de la poliția statală. Cel mai mare regret al lui Jack e că Brown și Black au trebuit să intre în casa asta de nebuni, în circul ăsta. Și-au așteptat de la început clipa de grație – într-un fel, au așteptat ca localnicul să-și dovedească incompetența – dar ceea ce se întâmplă acum este o umilință publică pentru Dale, iar Jack își dorește să nu se fi întâmplat. Nu și-ar fi putut imagina că poate simți recunoștință pentru sosirea unei găști de motocicliști la scena unei crime, însă uite cât de rea e situația. Beezer St Pierre și tovarășii lui țin mulțimea la distanță mai eficient decât ofițerii lui Dale. Întrebarea e cum de-au aflat toți oamenii ăștia?

Pe lângă daunele aduse reputației și încrederii de sine a lui Dale, însă, Jack simte puține regrete pentru faptul că acest caz trece sub o altă jurisdicție. Lasă-i pe Brown și Black să scotocească toate beciurile din districtul French: Jack are senzația că nu vor ajunge mai departe decât le va permite Pescarul. Ca să mergi mai departe, crede el, ar trebui să călătorești în direcții pe care Brown și Black nu le-ar înțelege niciodată, să vizitezi locuri despre care ei sunt convinși că nu există. Să mergi mai departe înseamnă să te împrietenești cu *opopanax*, iar oamenii de teapa lui Brown și Black n-au încredere în nimic

ce miroase măcar a *opopanax*. Ceea ce înseamnă că, în ciuda tuturor lucrurilor pe care Jack și le-a spus de la uciderea lui Amy St Pierre încoace, el însuși va trebui să-l prindă pe Pescar. Sau poate că nu chiar numai el. Dale va avea mult mai mult timp liber la dispoziție, în definitiv, și orice i-ar face poliția statală, Dale e prea implicat în cazul ăsta ca să-l abandoneze complet.

– Șefule Gilbertson, zice Perry Brown. Cred că am văzut destule aici. Asta numești tu asigurarea perimetrului?

Dale îl lasă-n pace pe Teddy Runkleman și se întoarce frustrat spre polițiștii statali, care stau umăr lângă umăr, ca niște soldați ai miliției naziste. Pe fața sa, Jack citește că el știe perfect ce se va întâmpla, și că speră să nu fie umilitor de brutal.

– Am făcut tot ce-mi stătea în puteri ca să asigur perimetrul aici, zice Dale. După apelul la 911, am vorbit cu oamenii mei față în față și le-am ordonat să vină aici câte doi la intervale rezonabile, ca să prevenim trezirea vreunei curiozități.

– Șefule, trebuie c-ai folosit radioul, zice Jeff Black. Pentru că sigur *cineva* a primit un pont.

– Nu am folosit radioul, replică Dale. Și oamenii mei au știut că nu-i cazul să răspândească vestea. Dar știi ce, ofițere Black? Dacă Pescarul ne-a sunat pe noi la 911, poate că a mai dat câteva apeluri anonime la diverși cetățeni.

Teddy Runkleman a participat la discuția aceasta ca un spectator la o finală de tenis. Perry Brown spune:

– Să ne ocupăm mai întâi de priorități. Ce ai de gând să faci cu omul ăsta și cu prietenii lui? Ai de gând să-i pui sub acuzare? Mă calcă pe nervi să-i văd fața.

Dale se gândește o secundă, apoi spune:

– N-o să-i pun sub acuzare. Dispari de aici, Runkleman.

Teddy se dă în spate, și Dale zice:

– Stai așa o clipă. Cum ai ajuns aici?

– Pe drumul din spate, răspunde Teddy. Vine drept pe după Goltz's. Thunder Five au venit pe-acolo. La fel ca și reporteru' ăla baban, domnul Green.

– Wendell Green e aici?

Teddy arată cu degetul spre partea laterală a ruinei. Dale aruncă o privire peste umăr, și Jack se uită în aceeași direcție și-l vede pe Beezer St Pierre cum smulge filmul din camera foto în vreme ce Wendell Green privește uluit.

– Încă o întrebare, spune Dale. Cum ai aflat că aici e cadavrul fetei Freneau?

– Îs cinci sau șase cadavre la Ed's, io așa am auzit. Frate-mio Erland m-a sunat și mi-a zis. El a auzit-o de la iubita lui.

– Hai, șterge-o de aici, spune Dale, și Teddy Runkleman se îndepărtează cu pas țanțoș de parcă ar fi primit o medalie de cetățean model.

– Prea bine, spune Perry Brown. Șefule Gilbertson, ai ajuns la capătul lesei. Din momentul de față, investigația aceasta va fi condusă de locotenentul Black și de mine. Vreau copii ale înregistrării apelului de la 911 și ale însemnărilor și declarațiilor luate de tine și de ofițerii tăi. Activitatea *va fi* întru totul subordonată anchetei statale, și va trebui să cooperezi fără rețineri arunci când ți se va solicita asta. *Vei primi* informări după cum vom dispune locotenentul Black și eu.

Dacă mă întrebi pe mine, șefule Gilbertson, primești mult mai mult decât meriți. N-am văzut niciodată o scenă a crimei mai dezorganizată. Ai încălcat siguranța acestui loc într-o măsură *incredibilă*. Câți dintre voi ați intrat în... structură?

– Trei, răspunde Dale. Eu, ofițerul Dulac și locotenentul Sawyer.

– Locotenentul *Sawyer*, zice Brown. Scuză-mă, dar ofițerul *Sawyer* a fost reÎncadrat în LAPD? A devenit oficial membru al departamentului tău? și dacă nu, de ce i-ai oferit acces la structura aceea? De fapt, ce caută totuși aici *domnul* Sawyer?

– A elucidat mai multe cazuri de omucidere decât o vom face vreodată tu și cu mine, oricât de mult am mai avea de trăit.

Brown îi aruncă lui Jack o căutătură cruntă, iar Jeff Black privește înainte. În spatele celor doi polițiști statali, Arnold Hrabowski se uită și el la Jack Sawyer, dar nu atât de hotărât ca Perry Brown. Expresia lui Arnold este aceea a unui om care-și dorește profund să

fie invizibil, iar când vede că privirea lui Jack e ațintită asupra lui, își ferește repede ochii și-și schimbă greutatea de pe-un picior pe celălalt.

Oh, își zice Jack. *Sigur că da, Ungurul Nebun Nebun Nebun Nebun Nebun, iată cine ești.*

Perry Brown îl întreabă pe Dale ce caută *domnul* St Pierre și prietenii lui la locul faptei, iar Dale răspunde că-i ajută la controlul mulțimii. Dale l-a informat pe domnul St Pierre că, în schimbul acestui serviciu, va fi ținut la curent cu derularea anchetei. Așa ceva, da.

Jack pășește în spate și pornește în lateral într-un arc ușor care-l va aduce la Arnold Hrabowski.

– Incredibil, pufnește Brown. Spune-mi, șefule Gilbertson, tu ai hotărât să amâni puțin momentul de-a ne informa despre cele întâmplate pe mine și pe locotenentul Black?

– Am făcut totul conform procedurii, spune Dale.

Ca răspuns la următoarea întrebare, el spune că da, a chemat medicul legist și pe cei de la tehnic, pe care, apropo, îi vede chiar acum că se apropie pe alee.

Încercările Ungurului Nebun de-a se controla reușesc doar să-l facă să arate ca și când ar avea o nevoie presantă de-a urina. Când Jack îi așază o mână pe umăr, bărbatul înțepenește ca un indian dintr-un butic cu trabucuri.

– Calmează-te, Arnold, spune Jack, apoi ridică vocea. Locotenente Black, dacă preluați cazul asta, sunt unele informații pe care ar trebui să le aflați.

Brown și Black își întorc privirea spre el.

– Bărbatul care a sunat la 911 a folosit telefonul public de la magazinul 7-Eleven de pe Autostrada 35 din French Landing. Dale a pus să se sigileze telefonul, iar proprietarul știe că nu are voie să lase pe nimeni să se atingă de el. S-ar putea să obțineți niște amprente folositoare de pe telefonul acela.

Black notează ceva în carnețel și Brown spune:

– Domnilor, cred că rolul vostru s-a sfârșit aici. Șefule, pune-ți oamenii să-i împrăștie pe indivizii ăia de la capătul aleii. Când eu și

medicul legist vom ieși din structura aceea, nu vreau să mai văd nici țipenie de om pe-aici, inclusiv pe tine și pe ofițerii tăi. Vei primi un telefon mai spre sfârșitul săptămânii, dacă voi avea informații noi.

Fără nicio vorbă, Dale se întoarce și arată cu degetul spre Bobby Dulac la capătul aleii, unde mulțimea s-a redus la câteva suflete încăpățânate care se sprijină de mașinile lor. Brown și Black dau mâna cu medicul legist și se sfătuiesc cu specialiștii care se ocupă de prelevarea probelor.

– Ei, Arnold, spune Jack, îți place să fii polițist, nu-i așa?

– Mie? Ador să fiu polițist.

Arnold nu prea reușește să se forțeze să-l privească în ochi pe Jack.

– Și-aș putea fi unul bun, știu că aș putea, dar șeful nu are suficientă încredere în mine.

Își vâră mâinile tremurătoare în buzunarele pantalonilor.

Jack e frământat de sentimentele contrare de milă pentru acest fățarnic patetic și impulsul de a-l lua la șuturi până la capătul aleii. Un polițist bun? Arnold n-ar putea fi nici măcar un șef bun de cercetași. Grație lui, Dale Gilbertson s-a ales cu un perdaf public care probabil l-a făcut să se simtă ca și pus la zidul infamiei.

– Dar nu ai ascultat ordinele, nu-i așa, Arnold?

Arnold tremură ca un copac lovit de fulger.

– Poftim? N-am făcut nimic.

– Ai spus cuiva. Poate ai spus mai multor oameni.

– Nu! Arnold scutură violent din cap. Mi-am sunat doar soția, asta-i tot. Se uită implorator la Jack. Pescarul a vorbit cu *mine*, mi-a spus *mie* unde a pus corpul fetei, și voiam să știe și Paula asta. Sincer, Holl... locotenente Sawyer, nu credeam c-o să mai sune pe cineva, voiam doar să-i *spun* ei.

– Proastă mișcare, Arnold, zice Jack. O să-i spui șefului ce ai făcut, și o s-o faci chiar în clipa asta. Pentru că Dale merită să știe ce n-a mers bine și n-ar trebui să se învinovățească singur. Îl placi pe Dale, nu-i așa?

– Șeful?

Vocea lui Arnold palpită de respect pentru șeful său.

– Sigur că da. El e, el e... e minunat. Dar n-o să mă dea afară?

– Asta hotărăște el, Arnold, spune Jack. Dacă-mi ceri părerea, o meriți, dar poate c-o să ai noroc.

Ungurul Nebun se împleticește spre Dale. Jack le urmărește din priviri conversația preț de o clipă, apoi trece pe lângă ei către lateralul vechiului restaurant, unde Beezer St Pierre și Wendell Green stau față în față înfășurați într-o tăcere nefericită.

– Salut, domnule St Pierre, spune el. Și salut și ție, Wendell.

– Depun o plângere, zice Green. Mă documentam pentru cel mai important articol din viața mea și mocofanu' ăsta îmi strică o rolă întreagă de film. Nu te poți comporta așa cu presa; avem *dreptul* să fotografiem ce naiba vrem.

– Presupun c-ai fi spus că ai dreptul să fotografiezi și cadavrul fiicei mele.

Beezer se uită încruntat la Jack.

– Căcatul ăsta cu ochi i-a plătit pe Teddy și pe ceilalți zevzeci să facă tărăboi astfel încât nimeni să nu-l observe cum se furișează acolo înăuntru. A făcut poze cu fata.

Wendell îndreaptă un deget spre pieptul lui Jack.

– Nu are nicio dovadă în privința asta. Dar să-ți spun ceva, Sawyer. Am făcut într-adevăr niște poze. Ascundeai dovezi în camioneta ta și eu te-am prins asupra faptei. Așa că gândește-te de două ori înainte să-ncerci să te pui cu mine, pentru c-o să dai socoteală în fața tuturor.

O periculoasă ceață roșie pare să-i umple capul lui Jack.

– Aveai de gând să vinzi fotografii cu cadavrul fetei ăleia?

– Ce te-a apucat?

Un rânjet urât lățește gura lui Wendell Green.

– Nici tu nu ești tocmai imaculat, nu-i așa? Poate ne-am putea face reciproc un bine, hă?

Ceața roșie se întunecă la culoare și-i umple lui Jack ochii.

– Ne putem face reciproc un bine?

Stând lângă Jack, Beezer St Pierre își încleștează și descleștează pumnii enormi. Beezer, Jack știe bine, îi pricepe bine tonul, însă imaginea dolarilor a pus stăpânire pe Wendell Green atât de puternic, încât aude amenințarea lui Jack ca pe-o simplă întrebare.

– Mă lași să pun iar film în aparat și să fac pozele de care am nevoie, iar eu păstrez tăcerea despre tine.

Beezer privește în pământ și strânge iar pumnii.

– Să-ți zic cum facem. Sunt un tip generos – poate că ți-aș putea chiar da o parte din mălai, să zicem zece la sută din total.

Lui Jack i-ar plăcea să-i spargă nasul, dar se mulțumește cu un pumn zdravăn în stomacul reporterului. Green se prinde de pântece și se încovoiază, apoi cade la pământ. La față a căpătat o nuanță de rozaliu febril și se luptă să-și tragă răsuflarea. În ochii i se citesc șoc și nedumerire.

– Vezi, și eu sunt un tip generos, Wendell. Probabil că te-am scutit de-o lucrare dentară în valoare de mii de dolari, plus un maxilar rupt.

– Nu uita de chirurgia plastică, intervine Beezer, frecându-și pumnul în palma celeilalte mâini. Arată ca și când cineva i-ar fi furat desertul preferat de la masa de seară.

Fața lui Wendell a devenit de-o nuanță roșiatică de purpuriu.

– Pentru știința ta, Wendell, orice crezi că ai văzut, nu ascund dovezi. Dimpotrivă, le *scot la iveală*, deși nu mă aștept să înțelegi asta.

Green reușește să tragă șuierător în piept un centimetru cub de aer.

– Când o să-ncepi să-ți recapeți răsuflarea, cară-te de aici. Târăște-te, dacă va trebui. Du-te înapoi la mașină și pleacă. Și, pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te, altfel prietenul nostru aici de față s-ar putea să te bage într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieții tale.

Încet, Wendell Green se ridică în genunchi, mai trage o gură zgomotoasă de oxigen și se opintește într-o poziție pe jumătate dreaptă. Flutură o mână deschisă spre ei, însă nu e clar ce vrea să transmită. Ar putea să le spună lui Beezer și Jack să nu se apropie de el sau că nu le va mai crea probleme, sau amândouă. Cu trunchiul aplecat peste curea, cu mâinile apăsându-și stomacul, Green se împleticește după colțul clădirii.

– Cred că ar trebui să-ți mulțumesc, spune Beezer. M-ai ajutat să-mi țin promisiunea făcută doamnei mele. Dar tre' să spun că Wendell Green e-un tip pe care chiar mi-ar plăcea să-l fac bucăți.

– Amice, zice Jack, nu eram sigur dac-o să mă pot abține mai mult ca tine.

– E-adevărat că începeam să-mi pierd răbdarea.

Amândoi bărbații zâmbesc.

– Beezer St Pierre, zice Beezer, și întinde mâna.

– Jack Sawyer.

Jack îi ia mâna și nu simte decât o secundă de durere.

– Ai de gând să-i lași pe tipii de la poliția statală să facă toată munca sau o să continui pe cont propriu?

– Tu ce crezi? întreabă Jack.

– Dac-o să ai vreodată nevoie de ajutor, sau dacă îți vor trebui întăriri, nu trebuie decât să ceri. Pentru că vreau într-adevăr să punem mâna pe nemernicul ăsta, și-mi fac socoteala că tu ai șanse mai mari ca oricine să-l găsești.

Pe drumul de întoarcere în valea Norway, Henry spune:

– O, Wendell a făcut o poză cu cadavrul, sigur că da. Când ai ieșit din clădire și te-ai dus la camionetă, am auzit pe cineva că face două poze, dar am crezut că e vorba de Dale. Apoi am auzit din nou declicul aparatului când tu și Dale erați înăuntru cu Bobby Dulac, și mi-am dat seama că cineva îmi face *mie* poze! *Ei bine, ca să vezi*, mi-am spus, *ăsta trebuie să fie domnul Wendell Green*, și i-am spus să iasă de după perete. Acela a fost momentul când oamenii ăia au venit în fugă, țipând și făcând ca toți dracii. Imediat ce s-a întâmplat asta, l-am auzit pe domnul Green pășind greoi din lateralul clădirii, intrând și făcând câteva poze. Apoi s-a furișat afară și-a rămas lângă clădire, adică în locul unde prietenul tău Beezer l-a surprins și a rezolvat problema. Beezer e-un tip remarcabil, nu crezi?

– Henry, aveai de gând să-mi *spui* de asta?

– Desigur, dar alergai de colo-colo, și-am știut că Wendell Green nu va pleca până ce nu va fi făcut să plece. N-o să mai citesc niciun cuvânt din ce scrie. Niciodată.

– Nici eu, spune Jack.

– Dar n-o să renunți la treaba asta cu Pescarul, nu? În pofida a ceea ce-a spus infatuatul ăla de polițist statal.

– Nu pot să renunț acum. Sincer să fiu, cred că visele alea cu ochii deschiși de care ți-am vorbit ieri au avut legătură cu cazul ăsta.

– *Hodoronc-tronc*. Ei, hai să revenim la Beezer. Am auzit bine că a spus că vrea să-l „facă bucăți" pe Wendell?

– Da, așa cred.

– Trebuie să fie un om fascinant. Am înțeles de la nepotul meu că Thunder Five își petrec după-amiezile și serile de sâmbătă la Sand Bar. Săptămâna viitoare, poate c-o să pornesc bătrâna mașină a Rhondei și-o să merg în Centralia, să beau câteva beri și să port o discuție frumoasă cu domnul St Pierre. Sunt sigur că are gusturi muzicale interesante.

– Vrei să mergi la Centralia cu mașina?

Jack se uită țintă la Henry, a cărui singură repliere în fața absurdității acestei sugestii este un zâmbet firav.

– Orbii pot să conducă foarte bine, spune el. Probabil că pot să conducă mai bine ca majoritatea văzătorilor. Ray Charles poate, în orice caz.

– Fii serios, Henry. De unde ți-a venit că Ray Charles poate să conducă o mașină?

– Mai întrebi? Pentru că într-o seară în Seattle, era acum, o, patruzeci de ani, pe când aveam un spectacol la KIRO, Ray m-a luat la o raită cu mașina. A mers ca uns. Absolut nicio problemă. Am străbătut doar drumurile lăturalnice, desigur, dar Ray a atins până la nouăzeci la oră, sunt aproape sigur de asta.

– Presupunând că asta a avut într-adevăr loc, n-ai fost speriat?

– Speriat? Sigur că nu. Eu îi eram copilot. În mod sigur nu cred că aș avea probleme să ajung la Centralia pe bucata asta adormită de autostradă de provincie. Singurul motiv pentru care orbii nu

conduc este că ceilalți oameni nu vor să-i lase s-o facă. E-o problemă de putere. Vor să ne menținem statutul marginal. Beezer St Pierre ar înțelege perfect.

– Și când mă gândesc că-n după-amiaza asta urmează să fac o vizită la casa de nebuni, zice Jack.

14

În vârful dealului abrupt dintre valea Norway și Arden, șerpuielile zigzagate ale Autostrăzii 93, acum îngustată la două benzi, se îndreaptă pe-o lungă bucată care coboară ca o pârtie de schi în oraș, iar în partea de est a autostrăzii, culmea dealului se lățește și devine un platou ierbos. Două mese de picnic roșii, bătute de vreme, îi așteaptă pe cei care aleg să se oprească preț de câteva minute și să aprecieze spectaculoasa priveliște. Un amestec pestriț de ferme se întinde pe-o distanță de peste douăzeci și cinci de kilometri de peisaj blând, nu tocmai plat, presărat cu pâraie și drumuri de țară. Un șir solid de dealuri cu hârtoape, de-un verde-albăstrui, alcătuiesc linia orizontului. Pe cerul necuprins, nori albi spălați de soare atârnă ca niște rufe proaspăt puse la uscat.

Fred Marshall trage Ford Explorerul pe pietrișul de pe marginea drumului, oprește și spune:

– Hai să-ți arăt ceva.

Când a urcat în Explorer acasă la el, Jack avea o servietă de piele neagră ușor roasă, care acum îi stă turtită pe genunchi. Inițialele tatălui său, P.S.S., de la Philip Stevenson Sawyer, sunt înscrise cu auriu lângă mânerul din partea de sus a servietei. Fred a aruncat de câteva ori priviri curioase spre servietă, dar nu a întrebat ce e cu ea, iar Jack nu s-a oferit să-i spună din proprie inițiativă. Va veni ea vremea dezvăluirilor, gândește Jack, după ce va sta de vorbă cu Judy Marshall. Fred coboară din mașină și Jack pune vechea servietă a tatălui său în spatele picioarelor și o sprijină de scaun, înainte să-l urmeze pe

celălalt prin iarba moale. Când ajung la prima masă de picnic, Fred face semn spre peisaj.

– Nu avem pe-aici multe așa-zis atracții turistice, da' asta arată binișor, nu?

– E foarte frumos, spune Jack. Însă mie totul de aici mi se pare frumos.

– Lui Judy îi place mult priveliștea asta. De fiecare dată când mergem în Arden într-o zi suficient de bună, ea ține să oprim aici și coboară din mașină pentru a se relaxa și a se uita puțin în jur. Știi, să se încarce de lucrurile cu adevărat importante înainte să revină la monotonia cotidiană, așa ceva. Cât despre mine, uneori devin nerăbdător și-mi spun: Haide, ai văzut priveliștea asta de o mie de ori, trebuie să mă întorc la muncă, dar eu sunt bărbat, nu? Așa că de fiecare dată când oprim aici și stăm locului câteva minute, îmi dau seama că soția mea știe mai multe decât mine și că ar trebui să-i dau pur și simplu ascultare.

Jack zâmbește și se așază pe bancă, în așteptarea continuării. De când a venit după el, Fred Marshall a rostit doar două sau trei propoziții de recunoștință, însă e clar că a ales acest loc să-și ia unele lucruri de pe suflet.

– În dimineața asta m-am dus la spital și ea... ei bine, e *altfel*. Ca să te uiți la ea, ca să-i vorbești, ai spune că e într-o stare mult mai bună decât ieri. Chiar dacă e bolnavă de îngrijorare pentru Tyler, e *altfel*. Crezi că asta s-ar putea datora tratamentului? Nici măcar nu știu ce-i dau.

– Poți purta o discuție normală cu ea?

– Din când în când, da. De pildă, în dimineața asta mi-a vorbit despre un articol din ziarul de ieri despre o fetiță din La Riviere care aproape a ocupat locul trei la concursul de silabisire, faza statală, numai că n-a reușit să silabisească un cuvânt aiuritor de care n-a auzit nimeni. *Popoplax* sau ceva de felul ăsta.

– Opopanax, zice Jack. Vorbește ca și când ar avea un os de pește înțepenit în gât.

– Ai văzut şi tu articolul? Interesant că ai reţinut amândoi cuvântul ăla. I-a dat un impuls, într-un fel. Le-a cerut infirmierelor să afle ce înseamnă şi una dintre ele l-a căutat în câteva dicţionare. Nu l-a găsit.

Jack găsise cuvântul în *Concise Oxford Dictionary;* sensul lui literar nu avea importanţă.

– Probabil că tocmai asta e definiţia *opopanaxului*, spune Jack. 1. Un cuvânt care nu se află în dicţionar. 2. Un mister crâncen.

– Hă!

Până acum, Fred Marshall s-a mişcat agitat prin zona de recreere şi acum se opreşte lângă Jack, a cărui privire îndreptată în sus îl observă pe celălalt bărbat cum examinează lunga panoramă.

– Poate că asta înseamnă.

Ochii lui Fred rămân aţintiţi asupra peisajului. Încă nu e pe deplin pregătit, însă face progrese.

– Mi-a plăcut mult s-o văd interesată de aşa ceva, de-un articolaş apărut în *Herald*...

Îşi şterge lacrimile şi face un pas spre orizont. Când se întoarce, se uită direct la Jack.

– Ăă, înainte să o întâlneşti pe Judy, vreau să-ţi spun câteva lucruri despre ea. Problema e că nu ştiu cum ţi se vor părea. Până şi mie mi se par... nu ştiu.

– Fă o încercare, spune Jack.

Fred zice: „Bine", îşi împleteşte degetele şi lasă capul în pământ. Apoi ridică iar privirea şi ochii îi sunt la fel de vulnerabili ca ai unui copilaş.

– Ăăă... nu ştiu cum s-o spun. Bine, o s-o spun pe şleau. Cu o parte din creier, cred că Judy *ştie* ceva. În orice caz, vreau să cred asta. Pe de altă parte, nu vreau să mă păcălesc şi să cred că, doar pentru că ea pare să se simtă mai bine, a scăpat de nebunie. Dar chiar îmi doresc să cred asta. Mamă-mamă, cât îmi doresc.

– Crezi că ştie ceva.

Strania senzaţie stârnită de *opopanax* se diminuează înainte de această legitimare a teoriei sale.

– Ceva ce nu-i e limpede nici măcar ei, zice Fred. Dar mai ţii minte? A ştiut că Ty a dispărut încă dinainte să-i fi spus eu.

Întoarce spre Jack o privire chinuită şi se îndepărtează. Îşi loveşte pumnii unul de altul şi se uită ţintă în pământ. Încă o barieră mentală cade în faţa nevoii sale de a-şi explica dilema.

– Bine, uite ce e. Uite ce trebuie să înţelegi despre Judy. E-o persoană specială. Sigur, mulţi bărbaţi ar spune despre soţiile lor că sunt speciale, dar Judy e specială într-un fel special. Întâi de toate, e de-o frumuseţe răpitoare, dar nu despre asta vreau să vorbesc. E foarte curajoasă, dar nici ăsta nu-i subiectul discuţiei. E ca şi când ar avea legături cu ceva pe care noi, ceilalţi, nici nu putem încerca să înţelegem. Dar poate asta să fie real? Cât de mare e nebunia? Poate că atunci când o iei razna, la început te opui cu toate forţele şi faci istericale, dar apoi eşti prea nebun ca să te mai împotriveşti şi devii calm şi resemnat. Trebuie să discut cu doctorul ei, pentru că asta mă sfâşie.

– Ce fel de lucruri spune? Explică de ce e atât de calmă?

Ochii lui Fred Marshall îi sfredelesc pe-ai lui Jack.

– Păi, pentru început, Judy pare să creadă că Ty e încă în viaţă şi că tu eşti singura persoană care-l poate găsi.

– Bine, zice Jack, nevrând să spună mai multe până ce nu va fi vorbit cu Judy. A pomenit Judy vreodată de cineva pe care l-a cunoscut odată – sau vreun văr de-al ei, sau un vechi iubit – despre care ea crede că e posibil să-l fi răpit?

Teoria sa pare mai puţin convingătoare decât a sunat în bucătăria ultraraţională şi extrem de bizară a lui Henry Leyden; răspunsul lui Fred Marshall o şubrezeşte şi mai tare.

– Numai dacă numele lui e Regele Purpuriu, sau Gorg, sau Abbalah. Tot ce-ţi pot spune e că Judy crede că *vede* ceva şi, chiar dacă nu are niciun sens, îmi doresc mai mult decât orice pe lume să existe cu adevărat.

O bruscă viziune a lumii în care a găsit şapca Brewers a unui băiat îl străpunge pe Jack Sawyer ca o lance cu vârf de oţel.

– Şi acolo se află Tyler.

– Dacă o parte din mine nu ar crede că asta *s-ar putea* să fie adevărat, mi-aș lua câmpii chiar aici și-acum, spune Fred. Doar dacă nu m-am dus deja pe copcă.

– Hai să mergem să vorbim cu soția ta, propune Jack.

Pe dinafară, spitalul luteran al districtului French aduce cu o casă de nebuni din secolul al XIX-lea din nordul Angliei: ziduri din cărămidă roșie murdare cu contraforturi înnegrite și arcade ascuțite, un acoperiș țuguiat cu vârfuri prevăzute cu ornamente sub formă de frunză, turnuri bombate, geamuri meschine și toată fațada cănită de-o mizerie ancestrală. Așezată pe-un teren împrejmuit de ziduri, plin de stejari, la granița vestică a Ardenului, uriașa clădire, gotică fără grandoarea specifică acestui stil arhitectonic, pare punitivă, lipsită de milă. Jack aproape că se așteaptă să audă muzica șfichiuitoare de orgă dintr-un film cu Vincent Price.

Trec printr-o ușă îngustă și țuguiată de lemn și intră într-un antreu liniștitor familiar. Un bărbat plictisit, îmbrăcat în uniformă, postat la o masă centrală, îi dirijează pe vizitatori către lifturi; animale împăiate și buchete de flori umplu vitrina magazinului cu daruri; pacienți îmbrăcați în halate și legați de perfuzoare ocupă mese așezate haotic alături de familiile lor, iar alții stau cocoțați pe scaunele aliniate de-a lungul pereților; doi doctori în costume albe discută într-un colț. Mult deasupra, două candelabre prăfuite, ornate, împrăștie o lumină ocru blândă care pare pentru moment să poleiască măciuliile luxuriante ale lalelelor puse în vazele înalte de lângă intrarea în magazinul de daruri.

– Oau, chiar că arată mai bine pe dinăuntru, spune Jack.

– În cea mai mare parte, da, completează Fred.

Se apropie de bărbatul din spatele biroului și Fred spune:

– Secția D.

Cu o slabă scăpărare de interes, bărbatul le dă două ecusoane dreptunghiulare pe care scrie VIZITATOR și le face semn să treacă. Două lifturi coboară zornăitor și-i primește într-un spațiu lambrisat de mărimea unei debarale pentru mături. Fred Marshall apasă butonul

pe care e ştanţată cifra 4 şi liftul începe să urce hurducându-se. Aceeaşi lumină moale, aurie, stăpâneşte interiorul comic de mic. Acum zece ani, un lift remarcabil de asemănător cu acesta, deşi situat într-un mare hotel parizian, îi ţinuse pe Jack şi pe o absolventă de istoria artei la UCLA pe nume Iliana Tedesco captivi vreme de două ore şi jumătate, în cursul cărora domnişoara Tedesco anunţase că relaţia lor ajunsese la destinaţia finală, mulţumesc, în pofida recunoştinţei ei pentru ceea ce fusese măcar până în clipa aceea o călătorie comună plină de satisfacţii. După ce cumpăneşte la asta, Jack se hotărăşte să nu-l tulbure pe Fred Marshall cu această informaţie.

Cu un comportament mai bun decât ruda sa franceză, liftul se opreşte cu un tremur şi, cu doar o uşoară manifestare de împotrivire, uşile i se deschid, iar Jack Sawyer şi Fred Marshall sunt eliberaţi la etajul al patrulea, unde frumoasa lumină pare cu puţin mai întunecată decât în lift şi antreu.

– Din păcate, e taman în celălalt capăt, îi zice Fred lui Jack.

Un coridor aparent nesfârşit se cască precum un exerciţiu de perspectivă în stânga lor, şi Fred indică direcţia cu degetul.

Trec prin două seturi de uşi mari, duble, pe lângă coridorul către Secţia B, pe lângă două camere mari mărginite de separeuri cu draperii, o iau iar la stânga la intrarea închisă în secţia de gerontologie, străbat un hol foarte lung tapetat cu afişiere, trec de deschiderea spre Secţia C, apoi virează brusc la dreapta în faţa toaletelor pentru bărbaţi şi femei, trec de oftalmologia ambulatorie şi anexa arhivei şi, în sfârşit, ajung la un coridor marcat Secţia D. Înaintând, lumina pare să scadă progresiv, pereţii să se contracte, geamurile să se restrângă. În coridorul Secţiei D pândesc umbrele şi pe podea scânteiază o baltă mică de apă.

– Acum suntem în cea mai veche parte a clădirii, zice Fred.

– Probabil că vrei s-o scoţi pe Judy de aici cât mai repede posibil.

– Ei, sigur, imediat ce Pat Skarda crede că e pregătită. Dar o să fii surprins; lui Judy îi cam place aici. Cred că o ajută. Mi-a spus că se simte complet în siguranţă, iar cei care pot să vorbească... unii

dintre ei sunt extrem de interesanți. E ca și când ai fi într-o croazieră, așa zice ea.

Jack râde surprins și neîncrezător, și Fred Marshall îl atinge pe umăr și spune:

– Asta înseamnă că se simte mult mai bine sau mult mai rău?

La capătul coridorului, intră direct într-o încăpere măricică care pare să fi rămas neatinsă vreme de o sută de ani. Lambriuri de-un maro-închis se înalță un metru și jumătate de la podeaua de lemn maro-închis. Sus, în peretele cenușiu din dreapta lor, două geamuri înalte și înguste înrămate ca niște tablouri lasă să intre o lumină cenușie. Un bărbat așezat în spatele unei tejghele de lemn lustruit apasă un buton care descuie o ușă metalică lată prevăzută cu o inscripție SECȚIA D și un gemuleț de sticlă securizată.

– Dumneavoastră puteți intra, domnule Marshall, dar dânsul cine este?

– Numele lui e Jack Sawyer. A venit cu mine.

– E rudă sau medic?

– Nu, dar soția mea vrea să discute cu el.

– Așteptați aici o clipă.

Îngrijitorul dispare pe ușa metalică și-o încuie în urma lui cu un dangăt ca de închisoare. Un minut mai târziu, îngrijitorul reapare însoțit de-o infirmieră ale cărei față grea, ridată, brațe și mâini mari și picioare groase o fac să arate ca un bărbat în travesti. Se prezintă drept Jane Bond, infirmiera-șefă a Secției D, o combinație de cuvinte și împrejurări care sugerează irezistibil cel puțin două porecle. Înainte să dispară din nou în spatele masivei uși, infirmiera îi supune pe Fred și Jack, apoi numai pe Jack, unui baraj de întrebări.

– Secția Bond, zice Jack, neputându-se înfrâna.

– Noi îi spunem Temnicerul Bond, mărturisește îngrijitorul. E dură, dar, pe de altă parte, e nedreaptă.

Tușește și-și îndreaptă privirea spre geamurile de sus.

– Avem un om de serviciu care-i zice 007.

Câteva minute mai târziu, Infirmiera-șefă Temnicerul Bond, Agentul 007, trage de ușa metalică și spune:

– Acum puteți intra, dar aveți grijă ce spuneți.

La început, secția seamănă cu un uriaș hangar de aeroport împărțit într-o secțiune cu un șir de bănci capitonate, o secțiune cu mese rotunde și scaune de plastic și-o a treia unde două mese lungi sunt stivuite cu hârtie de desen, cutii de creioane colorate și seturi de acuarele. În acel spațiu vast, aceste obiecte de mobilier seamănă cu mobilele dintr-o casă pentru păpuși. Ici și colo, pe podeaua de ciment, vopsită într-o nuanță netedă și anodină de cenușiu, zac covorașe dreptunghiulare matlasate; la șase metri de podea, geamuri mici și zăbrelite străpung zidul opus de cărămidă vopsită de mult cu câteva straturi de vopsea albă. Într-o gheretă de sticlă aflată în stânga ușii, o infirmieră așezată la o masă ridică privirea dintr-o carte. Departe în dreapta, cu mult dincolo de mesele cu unelte pentru desen, trei uși metalice încuiate dau spre lumi proprii. Senzația că te afli într-un hangar face treptat loc senzației unei benigne, dar inflexibile încarcerări.

Un zumzet slab de voci vine dinspre cei între douăzeci și treizeci de bărbați și femei risipiți prin încăperea enormă. Numai câțiva dintre aceștia vorbesc cu oameni vizibili. Se plimbă în cerc, stau încremeniți locului, zac încovrigați ca bebelușii pe covorașe; numără pe degete și mâzgălesc în carnețele; tresar, cască, scâncesc, se uită în gol și-n sinele lor. Unii dintre ei poartă halate verzi de spital, alții haine civile de toate soiurile: tricouri și pantaloni scurți, treninguri, cămăși și pantaloni largi, jerseuri și pantaloni simpli. Nimeni nu poartă curea și niciun pantof nu are șireturi. Doi bărbați musculoși, cu păr tuns foarte scurt și tricouri albe stau la una dintre mesele rotunde având aerul unor câini de pază răbdători. Jack încearcă s-o repereze pe Judy Marshall, dar nu o vede nicăieri.

– V-am captat atenția, domnule Sawyer.

– Scuze, zice Jack. Nu mă așteptam să fie atât de mare.

– Și e bine că e mare, domnule Sawyer. Deservim o populație în creștere.

Femeia așteaptă un semn de acceptare a spuselor sale, și Jack încuviințează.

– Prea bine. O să vă spun câteva reguli de bază. Dacă veți da ascultare vorbelor mele, vizita dumneavoastră aici va fi cât mai plăcută posibil pentru noi toți. Nu vă uitați fix la pacienți și nu vă arătați alarmat de ceea ce spun ei. Nu vă comportați ca și când ați găsi neobișnuit sau neliniștitor ceva din ceea ce fac sau spun ei. Fiți doar politicos și, în mod normal, ei vă vor lăsa în pace. Dacă vă cer ceva, faceți cum poftiți, fără motiv. Dar vă rog să nu le dați bani, obiecte ascuțite sau lucruri comestibile, fără să vă fi consultat în prealabil cu unul dintre doctori – unele medicamente au efecte adverse în combinație cu anumite alimente. La un moment dat, o femeie bătrână pe nume Estelle Packard probabil că vă va aborda și vă va întreba dacă sunteți tatăl ei. Răspundeți cum poftiți, dar dacă spuneți nu, o veți dezamăgi, iar dacă spuneți da, o veți face fericită. Aveți vreo întrebare, domnule Sawyer?

– Unde este Judy Marshall?

– E pe partea asta, cu spatele la noi, pe ultima bancă. O vedeți, domnule Marshall?

– Am văzut-o din prima, spune Fred. Au avut loc schimbări de dimineață?

– Din câte știu, nu. Doctorul care a internat-o, doctorul Spiegleman, va veni cam într-o jumătate de oră și s-ar putea să vă poată oferi dânsul unele informații. Vreți să vă duc pe amândoi la soția dumneavoastră sau preferați să mergeți singuri?

– Ne descurcăm, spune Fred Marshall. Cât putem rămâne?

– Vă dau cincisprezece minute, douăzeci, cel mult. Judy încă se află în stare de evaluare și vreau ca nivelul ei de stres să se mențină la cote minime. Acum pare destul de liniștită, însă e profund deconectată de lume și, sincer să fiu, aiurează. Nu m-ar surprinde încă un acces de isterie, și nu vrem să-i prelungim perioada de evaluare introducând în acest moment noi medicamente, nu? Așa că, vă rog, domnule Marshall, discuția să nu provoace deloc stres, să fie lejeră și pozitivă.

– Credeți că aiurează?

Infirmiera Bond zâmbește compătimitor.

– După toate probabilitățile, domnule Marshall, soția dumneavoastră se află în această stare de ani întregi. O, a reușit să se ascundă bine, însă un mod de gândire ca al dânsei nu apare peste noapte, nu, nu. Lucrurilor de felul ăsta le ia ani mulți să se formeze și-n tot acel timp persoana poate părea să funcționeze normal ca ființă umană. Apoi ceva declanșează psihoza și-o scoate complet la suprafață. În acest caz, de exemplu, a fost vorba de dispariția fiului dumneavoastră. Apropo, vreau să vă transmit compasiunea mea. Ce s-a întâmplat a fost un lucru îngrozitor.

– Da, a fost, zice Fred Marshall. Dar Judy a început să se comporte ciudat încă dinainte să...

– Mă tem că asta nu contează. Simțea nevoia să fie mângâiată, iar închipuirile ei – lumea ei închipuită – a ieșit complet la suprafață, pentru că lumea aceea i-a oferit exact mângâierea de care avea nevoie. Probabil că ați auzit ceva în sensul ăsta dimineață, domnule Marshall. Soția dumneavoastră n-a vorbit cumva despre trecerea în alte lumi?

– Trecerea în alte lumi? întreabă Jack, uimit.

– O iluzie schizofrenică destul de tipică, spune infirmiera Bond. Mai bine de jumătate dintre oamenii din secția asta întrețin fantezii asemănătoare.

– Credeți că soția mea suferă de schizofrenie?

Infirmiera Bond se uită pe după Fred ca să facă un inventar complet al pacienților din stăpânirea sa.

– Eu nu sunt doctor, domnule Marshall, dar am o experiență de douăzeci de ani lungi în îngrijirea bolnavilor mental. Pe baza acestei experiențe, trebuie să vă spun că, după părerea mea, soția dumneavoastră manifestă simptome clasice de schizofrenie paranoică. Mi-ar plăcea să am vești mai bine.

Aruncă o privire înapoi la Fred Marshall.

– Desigur, domnul doctor Spiegleman va pune diagnosticul final și vă va putea răspunde la toate întrebările, vă va explica opțiunile de tratament și așa mai departe.

Zâmbetul pe care i-l întoarce lui Jack pare să înghețe din clipa când apare.

– Întotdeauna le spun noilor vizitatori că e mai greu pentru familie decât e pentru pacient. Unii dintre aceşti oameni n-au nicio grijă pe lume. De fapt, aproape că-ţi vine să-i invidiezi.

– Sigur, zice Jack. Cine nu i-ar invidia?

– Duceţi-vă, atunci, spune ea cu o urmă de irascibilitate. Să aveţi o vizită plăcută.

Câteva capete se întorc când ei străbat încet podeaua prăfuită de lemn spre primul şir de bănci; multe perechi de ochi le urmăresc înaintarea. Curiozitate, indiferenţă, confuzie, suspiciune, plăcere şi o mânie impersonală se citesc pe feţele palide. Lui Jack i se pare că fiecare pacient din secţie se apropie de ei.

Un bărbat durduliu între două vârste îmbrăcat într-un halat de baie a început să umble printre mese, arătând ca şi când s-ar teme că pierde autobuzul spre serviciu. La capătul băncii celei mai apropiate, o bătrână uscăţivă cu păr alb se ridică în picioare şi-l imploră pe Jack din priviri. Mâinile ei încleştate, ridicate în aer, tremură violent. Jack se străduieşte să nu-i întâlnească ochii. Când trece de ea, femeia pe jumătate fredonează, pe jumătate şopteşte:

– Răţuşca mea era-n spatele uşii, da' io n-am ştiut-o, şi-acolo era ea, *în toată apa aia.*

– Hm, face Fred. Judy mi-a spus că băieţelul i s-a înecat în baie.

Cu colţul ochiului, Jack l-a urmărit pe bărbatul cu păr zbârlit în halat de baie cum se grăbeşte spre ei, cu gura deschisă. Când el şi Fred ajung în spatele băncii lui Judy Marshall, bărbatul ridică un deget, ca pentru a face semn autobuzului să-l aştepte, şi grăbeşte pasul. Jack îl priveşte cum se apropie; ducă-se dracului sfatul Temnicerei Bond. N-o să-i dea voie lunaticului ăstuia să se uite la el, nici gând. Degetul ridicat ajunge la treizeci de centimetri de nasul lui Jack şi ochii nămoloşi ai bărbatului îi scrutează faţa. Ochii se retrag; gura se închide brusc. Brusc, bărbatul se roteşte pe călcâie şi-o rupe la fugă, cu halatul fluturând, cu degetul încă în căutarea unei ţinte.

Ce-a fost asta? se întreabă Jack. *A greşit autobuzul?*

Judy Marshall nu s-a mişcat. Trebuie să-l fi auzit pe bărbat trecând în goană pe lângă ea, respiraţia lui rapidă când s-a oprit, apoi

întoarcerea lui fâlfâită, însă spatele ei e încă drept în halatul verde și larg, încă stă cu capul întors în față, în același unghi ascendent. Pare detașată de tot ce o înconjoară. Dacă părul i-ar fi spălat și periat, dacă ar fi îmbrăcată normal și dacă ar avea o valiză alături, ar arăta exact ca o femeie așezată pe o bancă într-o gară, așteptând ora plecării.

Așadar, încă dinainte ca Jack să vadă fața lui Judy Marshall, înainte ca ea să rostească un singur cuvânt, în jurul ei plutește senzația plecării, a călătoriilor începute și reÎncepute – o sugestie a drumului întins, o aluzie a unui posibil altundeva.

– Îi spun că am venit, șoptește Fred și dă ocol băncii ca să îngenuncheze în fața soției sale. Ea lasă capul pe spate, peste coloana dreaptă, ca pentru a răspunde combinației amorfe de suferință sufletească, iubire și anxietate care arde pe chipul frumos al soțului ei. Părul de-un blond-Închis înspicat cu auriu curge plat pe curbura juvenilă a capului lui Judy Marshall. În spatele urechii ei, zeci de șuvițe multicolore stau strânse într-un ghem ca o pânză de păianjen.

– Cum te simți, iubire? o întreabă Fred încet.

– Reușesc să mă distrez, zice ea. Știi, dragul meu, ar trebui să rămân aici măcar puțin timp. Infirmiera-șefă e convinsă că sunt dusă de tot cu pluta. Nu-i așa că-i convenabil?

– E și Jack Sawyer aici. Vrei să discuți cu el?

Judy întinde mâna și-i mângâie genunchiul ridicat.

– Spune-i domnului Sawyer să vină în față, iar tu așază-te aici lângă mine, Fred.

Jack vine deja în față, cu ochii ațintiți la capul iarăși ridicat al lui Judy Marshall, care nu se întoarce. Îngenunchind, Fred i-a luat mâna întinsă în ambele sale mâini, ca și când ar avea de gând să i-o sărute. Arată ca un cavaler părăsit în dragoste în fața unei regine. Când își apasă mâna ei pe obraz, Jack vede pansamentul alb înfășurat în jurul vârfurilor degetelor ei. Obrazul lui Judy intră în câmpul lui vizual, apoi lateralul gurii sale grave, nezâmbitoare; după care îi e vizibil întregul profil, luminos ca pojghița de gheață în prima zi

de primăvară. Este profilul regal, idealizat de pe un medalion sau o monedă: curbura ușor ridicată a buzelor, povârnișul brusc și precis al nasului, rotunjimea maxilarului, fiecare unghi într-o armonie perfectă, blândă, straniu familiară cu întregul.

Această neașteptată frumusețe îi taie răsuflarea; pentru o fracțiune de secundă îl nedumerește cu profunda nostalgie a fragmentarei sale evocări a unui al chip. Grace Kelly? Catherine Deneuve? Nu, niciuna dintre acestea; își dă seama că profilul lui Judy îi amintește de o persoană pe care încă n-a întâlnit-o.

Apoi, secunda de nedumerire trece: Fred Marshall se ridică în picioare, chipul lui Judy întors pe trei sferturi din profil își pierde calitatea regală când își privește soțul cum se așază lângă ea pe bancă, și Jack respinge ceea ce tocmai i-a venit în gând, considerând-o o absurditate.

Ea nu ridică ochii până când el nu se află înaintea sa. Are părul mat și încâlcit; pe sub haina de spital poartă o veche cămașă de noapte albastră, cu margini brodate, care, când a fost nouă, era complet lipsită de gust. În ciuda acestor dezavantaje, Judy Marshall îl trage de partea sa din clipa când îi întâlnește ochii.

Un curent electric care pornește din nervii săi optici pare să-i pulseze prin corp în jos și trage neputincios concluzia că Judy trebuie să fie cea mai năucitor de frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată. Se teme că forța reacției sale la persoana ei îl va doborî din picioare, apoi – și mai rău! – că ea va înțelege ce se întâmplă și-l va considera un prost. Vrea cu disperare să nu-i lase impresia unui prost. Brooke Greer, Claire Evinrude, Iliana Tedesco, oricât de splendide ar fi fost fiecare dintre acestea în felul lor, lângă ea ar arăta ca niște fetișcane în costume de Halloween. Judy Marshall le face de râs pe toate fostele sale iubite; le demască drept fățarnice și mărunte, lipsite de personalitate și animate de-o sută de sentimente șchioape, nesigure. Frumusețea lui Judy nu e aparentă, ca pusă în fața unei oglinzi, ci crește, cu o simplitate care-ți taie răsuflarea, drept din ființa sa cea mai lăuntrică: ceea ce vezi e doar mica, vizibila porțiune a unei mai mari, mai cuprinzătoare, radiante și explicite calități lăuntrice.

Lui Jack cu greu îi vine să creadă că Fred Marshall cel agreabil și bun la suflet chiar a avut fantasticul noroc de-a se căsători cu această femeie. Știe el oare cât de minunată, cât de literalmente *fermecătoare* este ea? Jack s-ar însura cu ea într-o clipă, dacă ar fi necăsătorită. I se pare că s-a îndrăgostit de ea de îndată ce i-a văzut capul din spate.

Dar nu poate să fie îndrăgostit de ea. Ea e soția lui Fred Marshall și mama fiului lor, și el va trebui pur și simplu să trăiască fără ea.

Judy rostește o propoziție scurtă care trece prin el într-un val vibrant de sunet. Jack se apleacă în față bâiguind o scuză, și Judy, zâmbind, îi oferă o fluturare din mână care îl invită să ia loc. El se lasă la podea și își încrucișează gleznele în fața sa, încă reverberând de șocul de-a o vedea.

Chipul ei se umple minunat de sentimente. A văzut exact ceea ce tocmai i s-a întâmplat lui, și totul e în regulă. Nu-l desconsideră din cauza asta. Jack deschide gura să pună o întrebare. Deși nu știe ce întrebare va fi, trebuie s-o rostească. Natura întrebării e neimportantă. Cea mai cretină întrebare va fi bună; nu poate sta aici și să se holbeze la acel chip fermecător.

Înainte să vorbească, o versiune a realității se pocnește zgomotos în alta și, fără ezitare, Judy Marshall devine o femeie obosită, la treizeci și cinci de ani, cu păr încâlcit și cearcăne, care-l privește pieziș de pe-o bancă dintr-o secție încuiată pentru bolnavii mental. Asta ar trebui să pară ca o revenire la luciditate, însă pare ca un soi de truc, ca și când Judy Marshall ar mai fi făcut ea însăși asta, pentru a-i ușura lui întâlnirea dintre ei.

Cuvintele care-i scapă sunt la fel de banale cum s-a temut că vor fi. Jack se aude cum spune că-i pare bine să o cunoască.

– Și mie-mi pare bine să vă cunosc, domnule Sawyer. Am auzit așa multe lucruri minunate despre dumneavoastră.

El caută un semn care să-i dea de veste că ea e conștientă de dimensiunea momentului care tocmai s-a scurs, dar nu vede decât căldura zâmbetului ei. Date fiind împrejurările, asta i se pare un semn suficient de bun al conștientizării.

– Cum vă descurcați aici? întreabă el, și echilibrul se deplasează și mai mult în direcția sa.

– Îți ia puțin să te obișnuiești cu colegii, însă oamenii de aici s-au rătăcit și n-au mai putut găsi calea de întoarcere, atâta tot. Unii dintre ei sunt foarte inteligenți. Am purtat discuții aici care au fost mult mai interesante decât cele avute la grupul de la biserică sau la ședințele cu părinții. Poate ar fi trebuit să vin mai repede în Secția D! Șederea aici m-a ajutat să învăț unele lucruri.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi că sunt multe feluri în care te poți rătăci, de exemplu, și că e mai ușor să te rătăcești decât ar recunoaște cineva vreodată. Oamenii de aici nu-și pot ascunde sentimentele și majoritatea dintre ei n-au învățat niciodată cum să-și înfrângă teama.

– Și cum ar trebui s-o înfrângi?

– Păi, o înfrângi înfruntând-o, cum altfel? Nu spui doar: Sunt pierdut și nu știu să mă întorc – continui să mergi. Pui un picior înaintea celuilalt până când te pierzi *și mai mult*. Toată lumea ar trebui să știe asta. Mai ales tu, Jack Sawyer.

– Mai ales...

Înainte să poată încheia întrebarea, o femeie în vârstă cu o față ridată și blândă apare lângă el și-l atinge pe umăr.

– Iertați-mă.

Își înfige bărbia în piept cu sfiala unui copil.

– Vreau să vă pun o întrebare. Sunteți tatăl meu?

Jack îi zâmbește.

– Întâi, dați-mi voie să vă pun și eu o întrebare. Vă numiți cumva Estelle Packard?

Cu ochii sclipind, bătrâna încuviințează.

– Atunci da, sunt tatăl dumitale.

Estelle Packard bate din palme în fața gurii, face o plecăciune din cap și pleacă șontâcăind, radiind de fericire. Când a ajuns la trei sau patru meri, îi face lui Jack un semn de rămas-bun dintr-o mână și, întorcându-se pe călcâie, pleacă.

Când Jack se uită din nou la Judy Marshall, e ca și când femeia și-ar fi dat la o parte vălul aparenței destul cât să scoată la iveală o porțiune mică a sufletului său uriaș.

– Ești un om foarte amabil, nu-i așa, Jack Sawyer? N-aș fi spus asta de la prima privire. Și ești un tip foarte bine. Sigur, ești și fermecător, însă farmecul și amabilitatea nu merg mereu mână în mână. Să-ți mai spun câteva lucruri despre tine?

Jack ridică privirea spre Fred, care o ține de mână pe soția sa și radiază.

– Vreau să spui orice simți nevoia să spui.

– Sunt lucruri pe care nu le pot spune, indiferent ce aș simți, dar tu s-ar putea să le auzi chiar și așa. Pot spune totuși asta: frumusețea nu te-a făcut să te umfli în pene. Nu ești superficial, și asta s-ar putea să fie o parte din explicație. În principal, însă, ai avut șansa să fii crescut bine. Aș spune că ai avut o mamă minunată. Am dreptate, nu-i așa?

Jack râde, mișcat de această neașteptată analiză de caracter.

– Nu știam că se vede.

– Știi de unde se vede? Se vede din felul în care te comporți cu oamenii. Sunt aproape sigură că ai un trecut pe care cei din jur îl cunosc doar din filme, dar nu ți s-a urcat la cap. Ne vezi ca pe niște oameni normali, nu ca pe niște țărănoi, și datorită faptului ăstuia pot avea încredere în tine. E evident că mama ta a făcut o treabă bună. Și eu am fost o mamă bună, sau cel puțin am încercat să fiu, și știu despre ce vorbesc. Îmi dau *seama*.

– Spui că *ai fost* o mamă bună? De ce folosești...

– Timpul trecut? Pentru că vorbeam despre înainte.

Zâmbetul lui Fred se topește într-o expresie de îngrijorare prost ascunsă.

– Cum adică, „Înainte"?

– Domnul Sawyer s-ar putea să știe, zice ea, oferindu-i lui Jack ceea ce el crede că este o privire de încurajare.

– Scuze, nu cred că știu, spune el.

– Vreau să spun înainte să ajung aici și în sfârșit să încep să gândesc puțin. Înainte ca lucrurile care mi se întâmplau să înceteze să mă sperie de moarte – înainte să-mi dau seama că-mi pot scruta propria ființă și să examinez sentimentele pe care le-am avut de când mă știu. Înainte să am timp să călătoresc. Cred că încă sunt o mamă bună, însă nu sunt tocmai *aceeași* mamă.

– Draga mea, te rog, spune Fred. Ești aceeași, doar că ai avut un fel de cădere. Ar trebui să discutăm despre Tyler.

– Dar *discutăm* despre Tyler. Domnule Sawyer, știi locul acela de oprire de pe Autostrada 93, chiar unde ajunge culmea dealului înalt, cam la un kilometru și jumătate sud de Arden?

– L-am văzut astăzi, zice Jack. Mi l-a arătat Fred.

– Ai văzut fermele alea care continuă să dăinuiască? și dealurile din depărtare?

– Da. Fred mi-a spus că adori priveliștea de acolo.

– Întotdeauna vreau să oprim și să cobor din mașină. Îmi place totul la priveliștea aia. Vezi la kilometri depărtare, și-apoi – hopa! – se termină, și mai departe nu poți vedea. Dar cerul merge mai departe, nu? Cerul demonstrează că există o lume de cealaltă parte a dealurilor ălora. Dacă pornești la drum, poți ajunge acolo.

– Da, poți.

Dintr-odată, lui Jack i se face pielea de găină, iar ceafa îl gâdilă.

– Eu? Eu nu pot să călătoresc decât cu mintea, domnule Sawyer, și mi-am amintit cum să fac asta doar pentru că am aterizat în casa veselilor. Dar mi-a venit ideea că *tu* poți ajunge acolo – de cealaltă parte a dealurilor.

Are gura uscată. Observă neliniștea tot mai pronunțată a lui Fred Marshall fără să fie capabil să o domolească. Vrând să-i adreseze lui Judy o mie de întrebări, începe cu cea mai simplă:

– Cum ți-a venit ideea asta? Ce vrei să spui cu asta?

Judy Marshall își trage mâna din cea a soțului ei și i-o întinde lui Jack, iar el o ia în ambele sale mâini. Dacă a arătat vreodată ca o femeie obișnuită, acum e acel moment. Arde ca un far, ca un foc în aer liber pe-o faleză îndepărtată.

– Să spunem că... noaptea târziu, sau dacă eram singură mult timp, cineva îmi șoptea. Nu era ceva foarte concret, dar să spunem că era ca și când o persoană mi-ar fi șoptit din cealaltă parte a unui zid gros. O fata ca mine, o fată de vârsta mea. Și dacă adormeam atunci, aproape întotdeauna visam locul în care trăia fetița aia. Eu îi spuneam Lumea de Departe, și semăna cu lumea asta, cu ținutul Coulee, numai că era mai luminoasă și mai curată și mai magică. În Lumea de Departe, oamenii mergeau cu caleștile și trăiau în corturi mari și albe. În Lumea de Departe, erau oameni care puteau să zboare.

– Ai dreptate, spune el. Fred își mută privirea de la soția sa la Jack cu o nesiguranță dureroasă, și Jack zice: Sună aiurea, dar are dreptate.

– Pe când lucrurile astea rele au început să se întâmple în French Landing, uitasem aproape complet de Lumea de Departe. Nu mă mai gândisem la ea de când aveam doisprezece sau treisprezece ani. Dar cu cât se apropiau mai mult lucrurile rele, de mine și de Fred și de Ty, vreau să spun, cu atât erau mai urâte visele mele, și cu atât mai puțin reală mi se părea viața. Scriam cuvinte fără să știu că o fac, spuneam lucruri nebunești, mă destrămam. Nu înțelegeam că Lumea de Departe încerca să-mi spună ceva. Fata îmi șoptea din nou de cealaltă parte a zidului, numai că acum crescuse și era speriată aproape de moarte.

– Ce te-a făcut să crezi că aș putea fi de ajutor?

– A fost doar un sentiment pe care l-am avut atunci când l-ai arestat pe Kinderling ăla și ți-a apărut poza în ziar. Primul lucru pe care mi l-am spus când m-am uitat la poza ta a fost: *El știe de Lumea de Departe.* Nu m-am întrebat cum sau cum mi-am putut da seama uitându-mă la o poză; am înțeles pur și simplu că știi. Și-apoi, când a dispărut Ty și eu mi-am pierdut mințile și m-am trezit în locul ăsta, mi-am spus că dacă poți vedea în mințile oamenilor ăstora, Secția D nu va fi chiar așa diferită de Lumea de Departe, și mi-am amintit că ți-am văzut poza. Și atunci am început să înțeleg cum stă treaba cu călătoritul. Toată dimineața asta, m-am plimbat prin Lumea de Departe cu mintea. Am văzut-o, am atins-o. Am simțit mirosul

aerului ăluia incredibil. Știai, domnule Sawyer, că acolo sunt iepuri de mărimea cangurilor? Te pufnește râsul numai uitându-te la ei.

Jack afișează un surâs larg și se apleacă pentru a-i săruta mâna, într-un gest cam ca și al soțului ei.

Cu blândețe, ea își trage mâna din strânsoarea lui.

– Când Fred mi-a spus că te-a întâlnit, și că dai o mână de ajutor poliției, am știut că ești aici dintr-un motiv bine întemeiat.

Ceea ce a făcut femeia aceasta îl uimește pe Jack. În cel mai cumplit moment al vieții ei, când fiul i-a dispărut și mințile i se năruie, s-a folosit de-un monumental efort de memorie ca să-și strângă toate puterile și, de fapt, să înfăptuiască un miracol. A găsit în sinea ei puterea de-a *călători*. Dintr-o secție încuiată, a străbătut jumătate din lumea aceasta și-a intrat într-o alta, pe care o cunoștea doar din visele din copilărie. Nimic altceva decât imensul curaj pe care-l descrisese soțul ei nu i-ar fi putut permite să facă acest pas misterios.

– Ai *făcut* ceva odată, nu-i așa? îl întreabă Judy. Ai fost acolo, în Lumea de Departe, și ai *făcut* ceva – ceva extraordinar. Nu trebuie să spui da, pentru că o văd în tine; e limpede ca lumina zilei. Dar trebuie să spui da, ca să o aud eu, așa că spune-o, spune da.

– Da.

– Ce ai făcut? întreabă Fred. În țara asta de vis? Cum poți să spui da?

– Așteaptă, îi zice Jack, am ceva să-ți arăt mai târziu, și se întoarce la extraordinara femeie care stă în fața sa. Judy Marshall e plină de cunoștințe, curaj și credință, și, chiar dacă-i este interzisă lui, acum pare să fie singura femeie din lumea asta sau oricare alta pe care ar putea-o iubi pentru tot restul vieții sale.

– Ai fost ca mine, spune ea. Ai uitat complet de lumea aceea. Și ți-ai văzut de drum și ai devenit polițist, ai devenit detectiv. De fapt, ai devenit unul dintre cei mai buni detectivi care au existat vreodată. Știi de ce ai făcut asta?

– Cred că m-a atras meseria.

– Ce te-a atras în mod special?

– Să-i ajut pe oameni. Să-i protejez pe nevinovați. Să-i prind pe cei răi. Era o treabă interesantă.

– Și ai crezut că nu va înceta niciodată să fie interesantă. Pentru că întotdeauna vei avea o problemă nouă de rezolvat, o nouă întrebare care necesită un răspuns.

A nimerit drept într-o țintă care, până în acest moment, el nu a știut că există.

– Așa-i.

– Ai fost un foarte bun detectiv pentru că, deși nu o știai, exista ceva – ceva vital – pe care trebuia să-l găsești.

Sunt un țopilist, își amintește Jack. Propria sa voce firavă din noapte, vorbindu-i de cealaltă parte a unui zid foarte gros.

– Ceva ce trebuia să găsești, pentru binele propriului tău suflet.

– Da, spune Jack. Cuvintele ei au pătruns drept în miezul ființei sale, și lacrimile îi izvorăsc în ochi. Întotdeauna am vrut să găsesc ceea ce s-a pierdut. Întreaga mea viață a fost dedicată căutării unei explicații secrete.

Într-o amintire la fel de vie ca o peliculă de film, el vede un mare pavilion de cort, o cameră albă cu o frumoasă și irosită regină zăcând pe patul de moarte, și o fetiță cu doi sau trei ani mai tânără decât sinele său de doisprezece ani numărându-se printre cei de față.

– Și tu i-ai spus Lumea de Departe? întreabă Judy.

– Eu i-am spus Teritoriile.

Să rostească aceste cuvinte cu voce tare i se pare că seamănă cu deschiderea unui cufăr plin cu o comoară pe care în sfârșit o poate împărtăși.

– E-un nume bun. Fred nu va înțelege asta, dar pe când îmi făceam lunga plimbare în dimineața asta, am simțit că fiul meu se află undeva în Lumea de Departe – în Teritoriile tale. Undeva într-un loc nevăzut, ascuns. În mare pericol, dar încă în viață și nevătămat. Într-o celulă. Dormind pe podea. Dar viu. Nevătămat. Crezi că asta ar putea fi adevărat, domnule Sawyer?

– Stai o clipă, spune Fred. Știu că tu ești convinsă de asta, și vreau să cred și eu ce spui, însă noi vorbim acum despre lumea reală.

– Eu cred că sunt multe lumi reale, spune Jack. Și da, cred că Tyler este undeva în Lumea de Departe.

– Îl poți salva, domnule Sawyer? îl poți aduce înapoi?

– E așa cum ai spus înainte, doamnă Marshall, răspunde Jack. Trebuie că mă aflu aici dintr-un motiv bine întemeiat.

– Sawyer, sper că orice ar fi ceea ce-mi vei arăta va avea mai multă logică decât aveți voi doi acum, zice Fred. În orice caz, am terminat pentru moment. Uite că vine temnicera.

Ieșind din parcarea spitalului, Fred Marshall aruncă o privire la servieta care zace turtită în poala lui Jack, dar nu spune nimic. Păstrează tăcerea până când reintră pe 93, când spune:

– Mă bucur că ai venit cu mine.

– Mulțumesc, zice Jack. Și eu mă bucur.

– Mă simt puțin pe dinafară, știi, dar aș vrea să-ți aflu impresiile despre cele petrecute. Crezi că a mers binișor?

– Cred că a mers foarte bine. Soția ta este... nici nu știu cum s-o descriu. Nu am cuvintele necesare pentru a-ți spune cât de minunată cred că este.

Fred încuviințează și aruncă pe furiș o privire la Jack.

– Așadar se pare că nu crezi că ar fi dusă cu pluta.

– Dacă ea e nebună, vreau să fiu și eu nebun ca ea.

Autostrada cu două benzi care se întinde înaintea lor urcă pe panta abruptă a dealului și, în vârful lui, pare să se extindă în albastrul fără dimensiune al cerului necuprins.

Încă o privire precaută din partea lui Fred.

– Și tu spui că ai văzut treaba aia, *locul* ăla pe care ea-l numește Lumea de Departe.

– Da, l-am văzut. Oricât ar fi de greu de crezut.

– Fugi de-aici. Mă iei peste picior. Jură pe mormântul mamei tale.

– Jur pe mormântul mamei mele.

– Ai fost acolo. Și nu doar într-un vis, ci chiar *ai fost* acolo.

– În vara anului când aveam doisprezece ani.

– Aș putea merge și eu acolo?

– Probabil că nu, spune Jack.

Nu e adevărat, deoarece Fred s-ar putea duce în Teritorii dacă l-ar duce Jack, însă Jack vrea să închidă această uşă cât mai ferm posibil. Îşi poate imagina cum ar fi s-o ducă pe Judy Marshall în cealaltă lume; Fred e altă mâncare de peşte. Judy şi-a dobândit cu vârf şi îndesat meritul de-a face o călătorie în Teritorii; Fred în schimb este încă incapabil să creadă în existenţa lor. Judy s-ar simţi acasă acolo, dar soţul ei ar fi ca o ancoră pe care Jack ar trebui s-o tragă după el, ca Richard Sloat.

– Nici nu mă gândeam altfel, zice Fred. Dacă nu te deranjează, aş vrea să opresc din nou când ajungem în vârf.

– Mi-ar plăcea şi mie, spune Jack.

Fred ajunge pe creasta dealului şi traversează autostrada îngustă pentru a opri pe pietrişul spaţiului de popas. În loc să coboare din maşină, arată cu degetul spre servieta care stă turtită pe genunchii lui Jack.

– Ceea ce vrei să-mi arăţi se află acolo înăuntru?

– Da, zice Jack. Aveam de gând să-ţi arăt mai devreme, dar după ce ne-am oprit aici prima dată, am vrut să aştept să aud ce avea de spus Judy. Şi mă bucur că am făcut-o. S-ar putea să ţi se pară mai logic, acum că ai auzit cel puţin o parte din explicaţia modului în care am găsit-o.

Jack deschide servieta, ridică partea de sus şi din interiorul ei căptuşit cu piele deschisă la culoare scoate şapca Brewers pe care a găsit-o dimineaţă.

– Uită-te bine, zice, şi i-o dă lui Fred.

– Doamnedumnezeule, zice Fred Marshall uimit, într-un singur flux de cuvinte. Asta e... este?...

Se uită în interiorul şepcii şi expiră puternic la vederea numelui fiului său. Ochii îi sar la ai lui Jack.

– E a lui Tyler. Dumnezeule mare, e a lui Tyler. O, Doamne!

Strânge şapca la piept şi inspiră profund de două ori, nedesli-pindu-şi ochii de la cei ai lui Jack.

– Unde ai găsit-o? Când ai găsit-o?

– Am găsit-o dimineaţă pe drum, zice Jack. În locul pe care soţia ta îl numeşte Lumea de Departe.

Cu un geamăn prelung, Fred Marshall deschide portiera şi sare din maşină. Când Jack îl ajunge din urmă, el se află în celălalt capăt al zonei de odihnă, ţinând şapca la piept şi uitându-se ţintă la dealurile de-un verde-albăstrui de dincolo de pătura lungă a terenului agricol. Se întoarce şi se uită drept la Jack.

– Crezi că mai e în viaţă?

– Cred că mai e în viaţă, spune Jack.

– În lumea aia.

Fred arată spre dealuri. Lacrimile îi sar din ochi şi gura i se înmoaie.

– Lumea care-i acolo undeva, cum spune Judy.

– În lumea aia.

– Atunci, *du-te acolo şi găseşte-l!* strigă Fred.

Cu faţa strălucindu-i de lacrimi, gesticulează sălbatic spre orizont cu şapca de baseball.

– Du-te acolo şi adu-l înapoi, fir-ar să fie! *Eu* nu pot s-o fac, aşa că trebuie s-o faci *tu*.

Păşeşte înainte ca pentru a-i da un pumn, apoi îl cuprinde pe Jack Sawyer în braţe şi plânge cu suspine.

Când umerii lui Fred se opresc din tremurat şi îşi recapătă treptat respiraţia, Jack spune:

– O să fac tot ceea ce pot.

– Ştiu că o să faci.

Se îndepărtează şi îşi şterge faţa.

– Îmi pare rău că am strigat aşa la tine. Ştiu că o să ne ajuţi.

Cei doi bărbaţi se întorc şi se pornesc înapoi spre maşină. Departe înspre vest, o mânjeală moţoasă de-un cenuşiu-palid acoperă terenul de lângă râu.

– Ce-i aia? întreabă Jack. Ploaie?

– Nu, ceaţă, spune Fred. Se ridică de pe Mississippi.

Partea a treia
ȚĂRMUL NOPȚII

15

Până spre seară, temperatura a scăzut cu zece grade din cauza unui minor front de aer rece care trece prin micuța noastră porțiune din ținutul Coulee. Nu se înregistrează nicio furtună cu tunete, însă în vreme ce văzduhul se colorează spre violet, ceața se ridică. S-a născut din fluviu și urcă pe panta Chase Street, ascunzând vederii mai întâi rigolele, apoi trotuarele, apoi încețoșând clădirile. Nu le poate ascunde cu totul, așa cum fac uneori cețurile de primăvară și iarnă, însă încețoșarea e cumva mai rea: fură culorile și înmoaie siluetele. Ceața face normalul să pară anormal. Și mai e mirosul, străvechea odoare de pescăruș care-ți intră adânc în nări și-ți trezește partea din spate a creierului, partea care e perfect capabilă să creadă în monștri atunci când linia vederii se scurtează și inima e neliniștită.

Pe Sumner Street, Debbi Anderson încă lucrează la dispecerat. Arnold „Ungurul Nebun" Hrabowski a fost trimis acasă fără insignă - de fapt, a fost suspendat - și simte că trebuie neapărat să-i pună soției sale câteva întrebări punctuale (convingerea sa că știe deja răspunsurile îi frânge și mai mult inima). Debbi stă acum la geam, încruntată, cu o cană de cafea în mână.

- Nu-mi place asta, îi zice ea lui Bobby Dulac, care, posac și tăcut, scrie rapoarte. Îmi amintește de filmele studiourilor Hammer pe care le urmăream la televizor când eram la gimnaziu.

- Filmele studiourilor Hammer? întreabă Bobby, ridicând privirea.

– Filme de groază, zice ea, uitându-se afară în ceața tot mai deasă. Multe dintre ele erau despre Dracula. Dar și despre Jack Spintecătorul.

– Nici nu vreau să aud de Jack Spintecătorul, spune Bobby. Ascultă ce-ți zic, Debster.

Și reîncepe să scrie.

În parcarea magazinului 7-Eleven, domnul Rajan Patel stă lângă telefon (încă înconjurat de panglica galbenă a poliției, și când va putea fi din nou folosit, domnul Patel nu ne-ar putea spune). Se uită spre centrul orașului, care acum pare să se ridice dintr-un mare bol cu frișcă. Clădirile de pe Chase Street coboară în acest bol. Cele din punctul cel mai jos al Chase sunt vizibile doar de la primul nivel în sus.

– Dacă e acolo undeva, zice încet domnul Patel, și nu se adresează nimănui altcuiva decât propriei sale persoane, astă-noapte va face tot ce-i vrea sufletul.

Își încrucișează brațele pe piept și se cutremură.

Dale Gilbertson e acasă, ce minune! Plănuiește să aibă o cină ca lumea alături de soția și copilul său chiar de-ar fi ca lumea să se sfârșească din cauza asta. Iese din birouașul său (unde a petrecut douăzeci de minute vorbind cu ofițerul Jeff Black de la poliția statului Washington, o conversație în cadrul căreia a trebuit să-și exerseze toată disciplina de care e capabil ca să se abțină să strige) și-și vede soția stând la geam și uitându-se afară. Poziția ei e aproape exact aceeași ca a lui Debbi Anderson, numai că ea, în loc de-o cană de cafea, ține un pahar de vin în mână. Încruntarea este identică.

– Ceață de pe fluviu, zice Sarah pe-un ton sumbru. Ce convenabil. Dacă el e-acolo undeva...

Dale ridică degetul spre ea.

– N-o spune. Nici să n-o gândești.

Dar el știe că niciunul dintre ei nu se poate abține să nu se gândească la asta. Străzile din French Landing – străzile *încețoșate* din French Landing – sunt pustii în clipa aceasta: nimeni nu face cumpărături în magazine, nimeni nu se plimbă alene pe trotuare, nimeni nu e în parcuri. Mai ales niciun copil. Părinții îi țin în casă. Chiar

și pe Nailhouse Row, unde părinții grijulii sunt excepția mai degrabă decât regula, toată lumea își ține copiii în casă.

– N-o s-o spun, acceptă ea. Măcar atâta pot să fac.

– Ce avem la cină?

– Cum ți se pare plăcinta cu pui și legume?

În mod normal, un asemenea meniu cald într-o seară de iulie i s-ar părea o alegere groaznică, dar în seara asta, cu ceața care se apropie, e extraordinar. Vine în spatele ei, o strânge scurt în brațe și spune:

– Minunat. Și-ar fi mai bine dacă am mânca mai devreme.

Ea se întoarce, dezamăgită.

– Te întorci la secție?

– N-ar trebui să mă duc, nu când Brown și Black au furculița și cuțitul...

– Nemernicii ăia, zice ea. *Niciodată* nu mi-a plăcut de ei.

Dale zâmbește. Știe că fostei Sarah Asbury nu i-a păsat niciodată cine știe cât de felul în care el își câștigă existența, iar asta face ca loialitatea ei furioasă să fie cu atât mai mișcătoare. Și-n seara asta pare de asemenea vitală. A fost cea mai chinuitoare zi a carierei sale în cadrul forțelor de apărare a legii, care s-a terminat cu suspendarea lui Arnold Hrabowski. Arnie, Dale știe, cred că se va întoarce la serviciu nu peste mult timp. Iar adevărul neplăcut e că Arnie s-ar putea să aibă dreptate. Dat fiind felul în care merg lucrurile, Dale s-ar putea să aibă nevoie chiar și de un asemenea exemplu cras de inepție ca Ungurul Nebun.

– Oricum, n-ar *trebui* să mă duc la secție, dar...

– Ai o presimțire.

– Am.

– Bună sau rea?

Sarah a ajuns să respecte intuițiile soțului ei, nu în ultimul rând datorită dorinței intense a lui Dale de a-l vedea pe Jack Sawyer așezat suficient de aproape încât să-l poată suna formând un număr alcătuit nu din unsprezece cifre, ci din șapte. Astă-seară, asta i se pare ei că a fost o decizie foarte bună.

– Amândouă, spune Dale, după care, fără să se explice sau să-i ofere lui Sarah ocazia de-a mai pune vreo întrebare: Unde-i Dave?

– La masa din bucătărie, cu creioanele colorate.

La vârsta de șase ani, tânărul David Gilbertson se bucură de-o violentă poveste de iubire cu creioanele colorate, a consumat două cutii de când a venit vacanța. Puternica speranță întreținută de Dale și Sarah, pe care și-au mărturisit-o unul altuia numai noaptea, este că s-ar putea să crească un adevărat artist. Următorul Norman Rockwell, a spus Sarah odată. Dale – care l-a ajutat pe Jack Sawyer să-și agațe straniile și minunatele tablouri – are speranțe mai mari pentru băiat. Prea mari pentru a fi exprimate, de fapt, până și în patul conjugal după ce s-au stins luminile.

Cu propriul pahar de vin în mână, Dale se duce cu pași calmi spre bucătărie.

– Ce desenezi, Dave? Ce...

Se oprește. Creioanele au fost abandonate. Imaginea – un desen pe jumătate terminat a ceea ce ar putea fi fie o farfurie zburătoare, fie poate doar o măsuță rotundă pentru cafea – a fost abandonată și ea.

Ușa din spate e deschisă.

Uitându-se afară la albeața care ascunde vederii leagănul și celelalte jucării ale lui David, Dale simte cum o teamă teribilă îi urcă în gât, sufocându-l. Dintr-odată, simte din nou mirosul Irmei Freneau, mirosul acela îngrozitor de carne crudă stricată. Senzația că familia sa trăiește într-un magic cerc protejat – *li se poate întâmpla altora, dar niciodată, niciodată nu ni se poate întâmpla nouă* – a dispărut acum. Ceea ce-a înlocuit-o este o convingere pură: David a dispărut. Pescarul l-a ademenit afară din casă și l-a tras în ceață. Dale poate vedea rânjetul de pe fața Pescarului. Poate vedea mâna înmănușată – e galbenă – acoperind gura fiului său, nu însă și ochii căscați, îngroziți ai copilului.

În ceață și afară din lumea cunoscută.

David.

Străbate bucătăria pe picioare care i se par lipsite de oase și, totodată, de nervi. Își pune paharul de vin pe masă, piciorul lui aterizând

pe-un creion, neobservând când se varsă și acoperă desenul pe jumătate terminat al lui David cu ceva care seamănă oribil de mult cu sângele arterial. A ieșit pe ușă și, chiar dacă vrea să țipe, nu scoate decât un suspin slab aproape fără forță:

- David?... David?

Pentru un moment care pare să dureze o mie de ani, nu se aude nimic. Apoi aude bufnetul surd de picioare care aleargă pe iarba umedă. Jeanși albaștri și tricou de rugbi cu dungi roșii se materializează din supa tot mai groasă. O clipă mai târziu vede fața scumpă și zâmbitoare a fiului său și claia lui de păr blond.

- Tată! Tati! Mă dădeam în leagăn în ceață! Parcă aș fi fost într-un nor!

Dale îl ridică de la pământ. Simte un impuls orb, rău, să-l pălmuiască pe băiat peste față, să-l rănească fiindcă și-a speriat atât de tare tatăl. În schimb, îl sărută.

- Știu, zice el. Probabil că a fost distractiv, dar acum e timpul să intrăm în casă.

- De ce, tati?

- Pentru că, uneori, băieții se pierd în ceață, spune el, privind spre curtea albă. Mai poate să vadă masa de grădină, însă e doar o umbră: nu și-ar da seama la ce se uită dacă n-ar fi văzut-o de o mie de ori. Își sărută iar fiul. Uneori, băieții se pierd, repetă el.

O, am putea face o vizită unei mulțimi de prieteni, deopotrivă vechi și noi. Jack și Fred Marshall s-au întors de la Arden (niciunul nu a propus să se oprească la Gertie's Kitchen în Centralia atunci când au trecut pe acolo) și amândoi sunt acum în casele lor altfel pustii. Tot restul drumului spre French Landing, Fred n-a dat drumul nicio clipă șepcii de baseball a fiului său, și ține o mână pe ea chiar și acum, când mănâncă o cină din semipreparate în livingul său prea gol și urmărește știrile de pe Channel Five.

Știrile din seara asta o privesc în mare parte pe Irma Freneau, desigur. Fred ia telecomanda atunci când se face trecerea de la o filmare tremurată din elicopter înfățișând localul Ed's Eats la un

reportaj înregistrat în parcul de case mobile Holiday. Cameramanul a focalizat pe o anumită rulotă dărăpănată. Câteva flori, curajoase, dar damnate, ce cresc în praful de lângă verandă, trei scânduri așezate pe două blocuri de ciment.

– Aici, la periferia French Landingului, mama îndurerată a Irmei Freneau locuiește singură, zice corespondentul de la fața locului. Nu putem decât să ne închipuim ce simte astă-seară această mamă.

Reporterul e mai chipeș decât Wendell Green, dar împrăștie cam aceeași aură de surescitare scăpărătoare, nesănătoasă.

Fred apasă butonul OFF al telecomenzii și mârâie:

– De ce n-o puteți lăsa în pace pe sărmana femeie?

Coboară privirea la carnea tocată de vită de pe felia de pâine prăjită, dar și-a pierdut pofta de mâncare.

Încet, ridică șapca lui Tyler și și-o pune pe cap. Nu i se potrivește și, pentru o clipă, se gândește să slăbească banda de plastic din spate. Ideea îl șochează. Dacă numai de atât e nevoie ca fiul său să moară? Această simplă, mortală modificare? Ideea i se pare deopotrivă ridicolă și categoric verosimilă. Presupune că dacă lucrurile nu se vor schimba pe viitor, curând va fi la fel de nebun ca soția sa... sau ca Sawyer. Să aibă încredere în Sawyer e ceva la fel de nebunesc ca și ideea că, schimbând mărimea șepcii fiului său, l-ar putea omorî... Și totuși crede în ambele lucruri. Ridică furculița și reîncepe să mănânce, șapca Brewers a lui Ty stându-i pe cap ca boneta lui Spanky în unul din vechile filme din seria *Our Gang*.

Beezer St Pierre stă pe sofa în chiloți, cu o carte deschisă în poală (este vorba, de fapt, despre o carte cu poezii de William Blake), fără să citească însă. Bear Girl doarme în cealaltă cameră și el se opune pornirii de-a da o fugă la Sand Bar ca să tragă niște metamfetamină, vechiul său viciu, la care a renunțat acum cinci ani. De când a murit Amy, se luptă cu această pornire zi de zi și, în ultimul timp, iese învingător doar reamintindu-și că nu va reuși să-l găsească pe Pescar – și să-l pedepsească așa cum merită să fie pedepsit – dacă „praful diavolului" i-ar lua mințile.

Henry Leyden e în studioul său cu o pereche uriașă de căști Akai pe urechi, ascultând cum Warren Vaché, John Bunch și Phil Flanigan își cârmesc nava viselor în *I Remember April*. Simte mirosul cetii chiar și prin pereți și, pentru el, miroase ca aerul de la Ed's Eats. Ca o moarte crâncenă, cu alte cuvinte. Se întreabă cum s-a descurcat Jack la Secția D a spitalului luteran al districtului French. Și se gândește la soția sa, care în ultimul timp (mai ales de când cu spectacolul pe care l-a dat la Maxton's, deși nu înțelege asta la nivel conștient) pare mai aproape ca niciodată. Și neliniștită.

Da, într-adevăr, tot soiul de prieteni sunt pregătiți să ne primească vizita, dar cel puțin unul pare să fi dispărut din vedere. Charles Burnside nu e în sala de zi de la Maxton's (unde, în acest moment, rulează un vechi episod din *Family Ties* la străvechiul televizor color prins în șuruburi pe perete), nici în sala de mese, unde se servesc gustări la primele ore ale serii, nici în camera lui, unde așternuturile sunt acum curate (dar unde aerul încă miroase vag a căcat vechi). Dar în baie? Nici. Thorvald Thorvaldson a trecut pe acolo să-și golească vezica și să se spele pe mâini, însă, altfel, locul e gol. O ciudățenie: într-unul dintre separeuri se află un papuc de casă mițos, întors pe-o parte. Cu dungile lui negre și galbene, seamănă cu cadavrul unui bondar uriaș. Și da, e al doilea separeu din stânga. Preferatul lui Burny.

Ar trebui să-l căutăm? Poate că da. Poate că ne neliniștește să nu știm exact unde se află pungașul ăla. Haideți să ne strecurăm prin ceață, apoi, pe tăcute ca un vis, să coborâm la capătul Chase Street. Iată hotelul Nelson, cu parterul scufundat acum în ceața fluviului, dunga maronie care marchează nivelul maxim al apei la acea viitură de demult nefiind altceva decât o șoaptă de culoare în lumina vesperală. Într-o parte a lui se află Wisconsin Shoe, deja închis. În cealaltă e Lucky's Tavern, unde o femeie bătrână cu picioare crăcănate (numele ei e Bertha Van Dusen, dacă vreți să știți) stă acum aplecată, cu palmele înfipte în genunchii uriași, vărsând în rigolă toată berea Kingsland Old-Time Lager care i-a încăput în pântece. Scoate sunete ca un șofer nepriceput care hârâie transmisia manuală. În poarta hotelului Nelson stă o corcitură bătrână, răbdătoare, care va aștepta

până când Bertha se va fi întors în tavernă, apoi se va furișa într-acolo pentru a mânca fursecurile pe jumătate digerate care plutesc în bere. Din Lucky's se aude vocea obosită și nazală a răposatului Dick Curless, bătrânul cântăreț de country cu un singur ochi, care cântă despre pădurile Hainesville, unde e câte-o lespede funerară la fiecare kilometru.

Câinele mârâie o singură dată neinteresat când trecem pe lângă el și ne strecurăm în antreul de la Nelson, unde capete mâncate de molii – un lup, un urs, un elan și un antic bizon pe jumătate chel, cu un singur ochi de sticlă – se uită la sofalele goale, scaunele goale, liftul care n-a mai funcționat din 1994 sau așa ceva și la masa de recepție goală. (Morty Fine, recepționerul, e în birou cu picioarele sprijinite sus pe sertarul unui fișet gol, citind revista *People* și scobindu-se în nas.) Antreul hotelului Nelson miroase întotdeauna de la fluviu – e impregnat în porii clădirii – însă în seara asta mirosul e mai greu ca de obicei. E-un miros care ne duce cu gândul la idei proaste, investiții ratate, cecuri falsificate, sănătate șubrezită, rechizite furate, pensie alimentară neplătită, promisiuni goale, tumori de piele, ambiții pierdute, valize cu mostre abandonate, pline cu nimicuri ieftine, speranțe deșarte, piele moartă și arcade prăbușite. Acesta e genul de loc în care nu vii decât dacă ai mai fost acolo înainte și toate celelalte opțiuni îți sunt în linii mari închise. E-un loc în care bărbații care și-au părăsit familiile de douăzeci de ani zac acum în paturi înguste cu saltele pătate de urină, tușind și fumând. Salonul vechi și soios (unde bătrânul și soiosul Hoover Dalrymple se întreținea odinioară și se încăiera aproape în fiecare vineri și sâmbătă seara) a fost închis prin vot unanim de consiliul orășenesc la începutul lui iunie, când Dale Gilbertson a scandalizat elita politicii locale arătând o înregistrare video cu trei stripteuze ambulante care se autointitulaseră Tricoul Universității Anale, executând un număr de „sincron la castravete" pe micuța scenă (cameramanul poliției locale: ofițerul Tom Lund, să-l aplaudăm), însă rezidenții de la Nelson nu trebuie decât să se ducă vizavi ca să bea o bere; e convenabil. La Nelson plătești cu săptămâna. Poți ține o plită în cameră, dar numai

cu permisiunea conducerii și după ce i-a fost inspectat cablul de alimentare. La Nelson poți muri cu venit fix, și ultimul sunet pe care-l auzi s-ar putea foarte bine să fie scârțâitul arcurilor patului din camera de deasupra, în vreme ce un alt ratat bătrân și-o ia la labă.

Haideți să urcă primul rând de scări, să trecem de vechiul furtun de pânză al hidrantului în cutia lui de sticlă. Cotim la dreapta pe palierul primului etaj (după telefonul public cu galbenul însemn DEFECT pe el) și continuăm să urcăm. Când ajungem la etajul al doilea, mirosului cetii de pe fluviu i se alătură cel al supei de pui care se încălzește pe plita cuiva (cu cablul de alimentare atent inspectat de Morty Fine sau George Smith, managerul din tura de zi).

Mirosul provine din camera 307. Dacă ne-am strecura prin gaura cheii (n-au existat niciodată carduri pentru deschiderea ușilor la Nelson și nu vor exista niciodată), ne-am afla în prezența lui Andrew Railsback, șaptezeci de ani, chilug, deșirat, vesel. Odinioară vindea aspiratoare Electrolux și aparate de uz casnic Sylvania, însă acele zile au rămas acum în urmă. Aceștia sunt anii săi de aur.

Un candidat pentru Maxton's, am putea crede, dar Andy Railsback cunoaște locul acela, și locuri de felul lui. Nu e pentru el, mulțumesc. E destul de sociabil, dar nu-i place să-i spună cineva când să se culce, când să se trezească și când poate trage o dușcă de whisky Early Times. Are prieteni la Maxton's, îi vizitează des și, din când în când, s-a întâlnit și cu Chipper, amicul nostru agitat, încet la minte, cu ochi de prădător. Și-a spus nu o singură dată într-o asemenea ocazie că domnul Maxton pare genul de individ care ar transforma cadavrele „absolvenților" săi în săpun dacă ar crede că ar scoate vreun ban din asta.

Nu, pentru Andy Railsback, etajul al doilea de la hotelul Nelson este suficient de bun. Are plita sa; are sticla sa de poșircă; are patru pachete de cărți de joc Bicycle și joacă solitaire în nopțile când Moș Ene rătăcește drumul.

În seara aceasta și-a făcut trei boluri de supă Lipton, gândindu-se să-l invite pe Irving Throneberry la un bol și-o vorbă. Poate după aceea se vor duce alături la Lucky's ca să bea o bere. Verifică supa,

vede că a început să fiarbă binișor, trage pe nări aburul aromat și încuviințează. Are și sărățele, care merg bine cu supă. Iese din cameră ca să urce la etaj și să bată la ușa lui Irv, însă ceea ce vede în hol îl face să încremenească.

E-un bătrân într-un halat albastru amorf, care se îndepărtează de el cu o iuțeală suspectă. Sub tivul halatului, picioarele străinului sunt albe ca burta unui crap, însemnate cu șerpișorii albaștri ai varicelor. În piciorul stâng are un papuc de casă mițos cu dungi negre și galbene. În dreptul nu are nimic. Deși noul nostru prieten nu-și dă seama bine – nu când individul stă cu spatele la el – nu seamănă cu niciunul dintre cunoscuții săi.

De asemenea, în vreme ce înaintează grăbit pe holul principat de la etajul al doilea, bărbatul încearcă clanțele. O scutură zdravăn pe fiecare în parte. Ca un temnicer. Sau un hoț. Un hoț afurisit.

Mda. Deși vârsta bărbatul e evident înaintată – e mai bătrân decât Andy, se pare – și îmbrăcat ca pentru culcare, ideea că ar putea fi un hoț rezonează în mintea lui Andy cu o certitudine stranie. Până și faptul că nu are decât un singur papuc, mărturie a faptului că probabil individul nu a venit din stradă, nu are nicio putere asupra acestei puternice intuiții.

Andy deschide gura să strige – ceva de genul *Vă pot ajuta cu ceva?* sau *Căutați pe cineva?* –, după care se răzgândește. Omul nu-i provoacă o senzație foarte plăcută. Asta are legătură cu felul furișat în care străinul aleargă și în același timp încearcă clanțele, însă asta nu e tot. Nu e nici pe departe tot. E-o senzație care amintește de întuneric și pericol. Halatul moșului are buzunare, Andy le vede bine, și în unul dintre ele s-ar putea ascunde o armă. Hoții nu au *întotdeauna* arme, dar...

Bătrânul dă colțul și dispare. Andy rămâne pe loc, gânditor. Dacă ar avea telefon în cameră, ar putea suna la parter ca să-l alerteze pe Morty Fine, dar nu are. Așadar, ce să facă?

După o scurtă deliberare interioară, merge pe vârfuri până la colț și trage cu ochiul. Coridorul se înfundă acolo. Sunt trei uși: camerele 312, 313 și, chiar în capăt, 314, singura cameră din acea mică aripă

care acum este ocupată. Bărbatul din 314 se află acolo din primăvară, dar aproape tot ceea ce știe Andy despre el e numele: George Potter. Andy i-a întrebat deopotrivă pe Irv și Hoover Dalrymple despre Potter, dar Hoover nu știe nici cât negru sub unghie, iar Irv a aflat doar puține lucruri.

– Trebuie să știi, a obiectat Andy – discuția aceasta a avut loc la sfârșitul lui mai sau începutul lui iunie, cam pe când s-a închis Salonul Buckhead de la parter. Te-am văzut în Lucky's cu el, bând o bere.

Irv ridicase o sprânceană stufoasă în felul acela critic al său.

– M-ai văzut bând o bere cu el. Cine te crezi? s-a răstit el. Afurisita de nevastă-mea?

– Spun doar. Dacă bei o bere cu un om, porți o scurtă discuție...

– De obicei, poate. Nu și cu el. M-am așezat, am cerut o halbă și-n mare parte am avut îndoielnica plăcere de a-mi asculta propriile gânduri. Am zis: „Ce crezi despre Brewers anu' ăsta?" și el a răspuns: „Or să fie de căcat, ca și anu' trecut. Seara-i prind pe Cubs la rha-dio..."

– Așa a zis el? *Rha*-dio?

– Păi, *io* nu zic așa, nu? M-ai auzit vreodată zicând rha-dio? Eu zic radio, ca orice om normal. Vrei s-auzi asta sau nu?

– Nu mi se pare că am cine știe ce de auzit.

– Poți fi sigur de asta, amice. El a zis: „Seara-i prind pe Cubs la rha-dio, și asta-mi ajunge. Când eram copil, mergeam mereu la stadionu' Wrigley cu tata." Așa am aflat că-i din Chicago, da' altfel... *nema.*

Când l-a zărit pe hoțul ăla futut pe coridorul de la etajul doi, lui Andy i-a fugit prima dată gândul la Potter, dar domnul George „Pustnicul" Potter e-un lungan deșirat, probabil de unu nouăzeci și cinci înălțime, cu scalpul plin încă de suficient păr grizonant. Domnul Picior-Desculț era mai scund și gârbovit ca o broască râioasă. (*O broască râioasă* otrăvitoare, *pe deasupra*, e gândul care-i vine imediat în minte lui Andy.)

E acolo înăuntru, gândește Andy. *Scârba aia de hoț e-n camera lui Potter, poate că răscolește prin sertarele lui Potter, îi caută rezerva de*

bani. Cincizeci sau șaizeci de dolari făcuți sul în vârful unei șosete, așa cum îi țineam și eu. Sau îi fură radioul. Rha-*dioul lui futut.*

Ei, și ce-i păsa lui de asta? Treceai pe coridor pe lângă Potter, îi dădeai un bună dimineața sau bună ziua civilizat și te alegeai în schimb cu o mormăială necivilizată. *Nema*, cu alte cuvinte. Îl vedeai la Lucky's, bea singur, cât mai departe de tonomat. Andy bănuia că te-ai putea așeza lângă el și el ar împărți o halbă cu tine – scurta întrevedere a lui Irv cu el dovedise măcar atâta lucru –, dar la ce-ți servea asta fără o mică flecăreală? De ce-ar trebui el, Andrew Railsback, să riște să atragă asupra sa mânia unei broaște râioase și otrăvitoare în halat de baie doar de dragul unui posac bătrân care nu-ți dă nici măcar bună ziua?

Ei bine...

Pentru că asta-i casa lui, oricât ar părea de siropos, de asta. Pentru că, atunci când vezi o jigodie bătrână și nebună, încălțată doar cu un papuc de casă, pornită în căutarea unor bani prost ascunși sau a unui rha-dio ușor de șterpelit, nu întorci pur și simplu spatele și îți vezi mai departe de drum. Pentru că senzația neplăcută pe care i-a lăsat-o gnomul ăla scofâlcit (*vibrația negativă*, ar fi spus nepoții lui) probabil că nu însemna altceva decât un caz de „caca-n nădragi". Pentru că...

Brusc, Andy Railsback are o intuiție care, deși nu e-o lovitură drept la țintă, nimerește cel puțin aproape de adevăr. Și dacă *este* un individ de pe stradă? și dacă este unul dintre bătrânii de la azilul Maxton? Instituția nu e foarte departe și el știe sigur că, din când în când, câte unui bătrâior (sau bătrâioare) i-o iau mințile razna și se îndepărtează de rezervație. În împrejurări obișnuite, persoana în cauză ar fi observată și îndrumată înapoi înainte să ajungă așa departe în centru – e cam greu să n-o observi pe stradă în halat și cu un picior desculț –, însă în seara asta s-a lăsat ceața și străzile sunt aproape complet pustii.

Uită-te la tine, se apostrofează Andy. *Faci pe tine de frică din cauza unui ins care probabil are cu zece ani mai mult ca tine și-n loc de creier are melasă. A ajuns până aici trecând pe lângă masa goală de la recepție –*

slabe șanse ca Fine să fie acolo; probabil că-i în spate, unde citește o revistă sau o carte porno – și-acuma-și caută camera de la Maxton's, încercând fiecare clanță de pe coridoru' ăsta afurisit, neștiind unde se află mai mult decât o veveriță pe banda de avarie a unei autostrăzi. Potter probabil că bea o bere alături (asta, cel puțin, este adevărat) *și și-a lăsat ușa neîncuiată* (asta, putem sta liniștiți, nu este).

Și, deși îi este încă frică, Andy dă complet colțul și se apropie încet de ușa deschisă. Inima îi bate tare, pentru că jumătate din mintea sa e încă sigură că bătrânul poate fi periculos. A existat, totuși, acea senzație neplăcută pe care a avut-o uitându-se la *spatele* străinului...

Dar se duce. Domnul fie cu el, se duce.

– Domnule? strigă, când ajunge la ușa deschisă. Hei, domnule, cred că ai greșit camera. Asta-i camera domnului Potter. Să nu...

Se oprește. Nu are rost să vorbească, fiindcă încăperea e goală. Cum e posibil așa ceva?

Andy se dă înapoi și încearcă clanțele de la 312 și 313. Amândouă încuiate bine, așa cum știa că vor fi. Odată asigurat de asta, intră în camera lui George Potter și face o inspecție temeinică – curiozitatea a omorât pisica, dar satisfacția a înviat-o din morți. Spațiul de locuit al lui Potter e puțin mai mare ca al său, dar altfel nu diferă cu cine știe ce: e-o cutie cu tavan înalt (mai demult făceau camere în care omul să poată sta în picioare, măcar asta era sigur). Patul pentru o singură persoană e în mijloc, dar atent aranjat. Pe noptieră e-un flacon cu pastile (acestea sunt niște antidepresive numite Zoloft) și-o singură poză înrămată cu o femeie despre care Andy crede că a primit o lovitură serioasă cu un ciomag, însă Potter probabil că n-o vede așa. În definitiv, el a pus poza într-un loc în care e primul lucru pe care-l vede dimineața și ultimul pe care-l vede seara.

– Potter? întreabă Andy. E cineva? Hei!

E imediat copleșit de senzația că cineva stă în spatele său, și se întoarce, cu buzele trase peste dantură într-un rânjet datorat pe jumătate fricii. Ridică o mână ca să-și apere fața de lovitura care e convins că va veni... numai că nu e nimeni acolo. Oare stă la pândă după colțul de la capătul acestui scurt afluent al coridorului principal?

Nu. Andy *l-a văzut* pe străin dând acel colţ în pas alergător. Nici vorbă să fi ajuns din nou în spatele lui... doar dacă nu s-a târât pe tavan ca cine ştie ce muscă...

Andy ridică ochii într-acolo, ştiind că e absurd, lăsându-se pradă fricii în stil mare, însă nu e nimeni aici care să-l vadă, aşa că ce naiba? şi nici nu are ce să vadă acolo sus. Doar un tavan normal de tablă, acum îngălbenit de trecerea vremii şi de ani la rând de fum de ţigară şi trabuc.

Radioul – o, mii de scuze, *rha*-dioul – stă pe pervazul geamului, neatins. Şi e-unul al naibii de frumos, un Bose, genul acelora despre care Paul Harvey vorbeşte întruna la emisiunea lui de prânz.

Dincolo de el, de cealaltă parte a sticlei murdare, se află ieşirea în caz de incendiu.

A-ha! îşi spune Andy, şi dă fuga la geam. O singură privire la maneta închisă şi expresia triumfătoare îi dispare de pe chip. Aruncă totuşi un ochi afară şi vede o bucată scurtă de fier negru şi ud coborând în ceaţă. Niciun halat albastru, nicio scăfârlie cheală, solzoasă. Sigur că nu. Scuturătorul de clanţe n-a ieşit pe acolo decât dacă a ştiut vreun truc magic care să închidă maneta aflată pe interiorul geamului odată ce s-a văzut pe scările de incendiu.

Andy se întoarce, rămâne locului pentru o clipă, gândindu-se, apoi se lasă în genunchi şi se uită sub pat. Ceea ce vede este o veche scrumieră mică, cu un pachet nedesfăcut de Pall Mall şi-o brichetă Kingsland Old-Time Lager de unică folosinţă în ea. Nimic altceva în afara rotocoalelor de praf. Înainte să se ridice, pune mâna pe cuvertură şi ochii i se aţintesc asupra uşii de la dulap. E întredeschisă.

– Acolo, şopteşte Andy, aproape prea încet pentru ca el însuşi să se audă.

Se ridică şi se duce la uşa dulapului. Ceaţa s-ar putea sau nu să vină pe picioruşe de pisicuţă, după cum a spus Carl Sandburg, însă exact aşa se mişcă Andy Railsback prin camera lui George Potter. Inima îi bate iarăşi tare, destul de tare ca să-i facă vena proeminentă din mijlocul frunţii să pulseze. Bărbatul pe care l-a văzut este în dulap. Aşa spune logica. Asta strigă intuiţia. Iar dacă scuturătorul de clanţe

nu e decât un bătrân suflet nedumerit care a intrat din greșeală în hotelul Nelson, venind din ceață, de ce nu i-a vorbit lui Andy? De ce s-a ascuns? Pentru că o fi el bătrân, însă nu e confuz, din cauza asta. Nu mai confuz decât este Andy însuși. Scuturătorul de clanțe e-un hoț afurisit, și se află în dulap. Probabil că ține în mână un cuțit pe care l-a scos din buzunarul vechiului și răpciugosului halat. Poate un umeraș pe care l-a îndreptat și l-a transformat în armă. Poate că stă doar acolo în întuneric, cu ochii căscați, cu degetele strânse ca niște gheare. Lui Andy nu-i mai pasă. Îl poți speria, sigur că da – e-un agent de vânzări ieșit la pensie, nu Superman –, dar, dacă pui suficientă tensiune peste frică, o transformi în furie, la fel cum suficientă presiune aplicată asupra cărbunelui îl transformă în diamant. Iar în clipa aceasta Andy e mai mult enervat decât speriat. Strânge degetele pe clanța rece de sticlă a ușii de la dulap. O strânge tare. Respiră o dată... de două ori... Întărindu-se, pregătindu-se... *Întărâtându-se*, cum ar spune nepoții... Încă o respirație, doar ca să-i aducă noroc, și...

Cu un sunet jos, plin de tensiune – jumătate mârâit și jumătate urlet – Andy trage ușa dulapului, iscând o zarvă de umerașe. Se repliază, cu pumnii ridicați, semănând cu un vetust luptător de la sala de gimnastică a celor uitați de timp.

– Ieși de-acolo, futangiu...

Nu e nimeni acolo. Patru cămăși, o jachetă, două cravate și trei perechi de pantaloni atârnă ca niște piei moarte. O valiză veche și scâlciată care arată ca și când ar fi fost purtată prin toate autogările Greyhound din America de Nord. Nimic altceva. Niciun afurisit de ho...

Dar este. Este ceva pe jos, sub cămăși. Mai multe ceva-uri. Aproape șase ceva-uri. La început, Andy Railsback fie nu înțelege ceea ce vede, fie nu *vrea* să înțeleagă. Apoi își dă seama, i se imprimă pe creier și-n memorie ca o amprentă de copită, și încearcă să strige. Nu poate. Încearcă din nou și nu scoate nimic decât un șuierat ruginit din plămânii care nu i se par mai mari decât niște prune uscate. Încearcă să se întoarcă și nu reușește să facă nici asta. E sigur că George Potter va veni, iar dacă Potter îl găsește acolo, viața lui Andy se va

sfârși. A văzut ceva despre care George Potter nu-l poate lăsa niciodată să vorbească. Dar nu se poate întoarce. Nu poate să strige. Nu-și poate dezlipi ochii de secretul din dulapul lui George Potter.

Nu se poate mișca.

Din pricina ceții, întunericul aproape total a sosit în French Landing neobișnuit de devreme; e doar șase treizeci. Neclarele lumini galbene de la casa de bătrâni Maxton seamănă cu luminile unui vas de croazieră plutind pe-o mare liniștită. În sectorul Daisy, căminul minunatei Alice Weathers și mult mai puțin minunatului Charles Burnside, Pete Wexler și Butch Yerxa au aplecat amândoi acasă. O femeie lată în umeri, oxigenată, pe nume Vera Hutchinson, ocupă acum biroul. În fața ei e-o carte intitulată *Rebusuri ușurele*. În clipa aceasta se gândește intens la 6 orizontal: *Garfield, de exemplu*. Șase litere, prima e F, a doua e L, a șasea e ă. Urăște cuvintele astea dificile.

Se aude vâjâitul unei uși de la baie deschizându-se. Ridică ochii și-l vede pe Charles Burnside ieșind împleticit din toaleta bărbaților, în halatul său albastru și-o pereche de papuci de casă cu dungi galbene și negre care seamănă cu niște uriași bondari mițoși. Îi recunoaște imediat.

– Charlie? întreabă ea, punând creionul în cartea cu rebusuri și închizând-o.

Charlie se împleticește mai departe, cu maxilarul atârnându-i, cu o dâră lungă de salivă atârnându-i și ea. Însă are pe față un semirânjet neplăcut care n-o impresionează pe Vera. Poate că bătrânul ăsta și-a pierdut mare parte din minți, dar puținele care i-au mai rămas sunt minți *răuvoitoare*. Uneori ea știe că Charlie Burnside n-o aude cu adevărat atunci când îi vorbește (sau nu o înțelege), însă e convinsă că alteori doar *se preface* că nu înțelege. Are o bănuială că aceasta e o situație care se încadrează la a doua categorie.

– Charlie, ce cauți cu papucii de casă ai lui Elmer? știi că i-a primit în dar de la strănepoata lui.

Bătrânul – Burny pentru noi, Charlie pentru Vera – își vede mai departe de drum, într-o direcție care-l va duce în cele din urmă înapoi în D18. Presupunând că nu va devia de la traseu, desigur.

– Charlie, oprește-te.

Charlie se oprește. Rămâne în capătul coridorului din sectorul Daisy ca un aparat care a fost scos din priză. Maxilarul îi atârnă. Dâra de salivă se desprinde și, cât ai clipi, pe linoleum, lângă unul dintre papuceii ăia absurzi, dar comici, apare o pată mică și udă.

Vera se ridică, se duce la el, îngenunchează în fața lui. Dacă ar ști ceea ce știm noi, probabil că ar fi mult mai puțin dispusă să-și apropie gâtul alb și neapărat la o distanță de la care să poată fi apucat de mâinile acelea inerte, contorsionate de artrită, dar încă puternice. Însă, firește, ea nu știe.

Apucă de papucul sub formă de albină stâng.

– Ridică, zice.

Charles Burnside ridică piciorul drept.

– O, nu mai face pe glumețul, spune ea. Celălalt.

Burny ridică piciorul stâng puțin, doar atât cât femeia să-i dea jos papucul.

– *Acum* pe cel drept.

Nevăzut de Vera, care se uită la picioarele lui, Burny își scoate penisul prin prohabul pantalonilor lălâi de pijama și se preface că urinează pe creștetul aplecat al Verei. Rânjetul lui se lățește. În același timp, ridică piciorul drept și femeia îi scoate celălalt papuc. Când ea ridică privirea, sculamentul bătrân și încrețit al lui Burny e înapoi la locul lui. S-a gândit s-o boteze, chiar s-a gândit la asta, însă a făcut *aproape* destule neplăceri pentru o singură seară. Încă o trebușoară și va pleca spre tărâmul viselor vesele. Acum e-un monstru bătrân. Are nevoie de odihnă.

– Bine, spune Vera. Vrei să-mi spui de ce unul e mai murdar decât celălalt?

Niciun răspuns. Nici nu se așteptase să primească unul.

– Bun, minunat. Înapoi în camera ta sau jos în sala de zi, dacă vrei. În seara asta cred că avem popcorn la microunde și jeleu. La televizor e *Sunetul muzicii*. O să am eu grijă ca papucii ăștia să se întoarcă la locul lor, iar faptul că i-ai luat va fi micul nostru secret. Dar dacă-i mai iei o dată, va trebui să te spun. *Capisce?*

Burny stă acolo, nemișcat... dar cu rânjetul acela scârbos ridicându-i colțurile ridate ale gurii. Și cu lumina aceea în ochi. El *capisce*, sigur că da.

– Du-te, spune Vera. Și-ar fi bine să nu fi făcut caca pe jos, pezevenchi bătrân ce ești.

Nici acum nu se așteaptă la un răspuns, dar de data asta primește unul. Vocea lui Burny e scăzută, dar perfect clară.

– Vorbește civilizat, curvă grasă, sau o să-ți mănânc limba din gură.

Femeia tresare de parcă ar fi fost pălmuită. Burny stă acolo cu mâinile inerte pe lângă corp și cu rânjetul acela mic pe față.

– Cară-te de aici, spune ea. Sau chiar *o să te spun*.

Și asta ar ajuta într-adevăr la multe. Charlie e una dintre vacile de muls bani ale lui Maxton, și Vera o știe.

Charlie își reia mersul lent (Pete Wexler a numit deambularea asta împleticitul Hârcilor Bătrâne), acum cu picioarele goale. Apoi se întoarce. Felinarele lăptoase ale ochilor săi o privesc.

– Cuvântul pe care-l cauți e *felină*. Garfield e-o *felină*. Ai reținut? Vacă proastă.

Cu asta, își continuă drumul de-a lungul coridorului. Vera rămâne pe loc, uitându-se la el cu maxilarul, la rândul ei, lăsat în jos. A uitat complet de rebus.

În camera lui, Burny se întinde pe pat și-și vâră mâinile la șale. Acolo îl doare de nu mai știe de el. Mai târziu o va chema pe curva aia grasă și bătrână și-i va cere să-i aducă un antiinflamator. Pentru moment însă, trebuie să-și păstreze luciditatea. Mai are de făcut o trebușoară.

– Te-am găsit, Potter, murmură el. Bunul și... bătrânul... Potsie.

Burny nu scutura clanțele (nu că Andy Railsback va ști asta vreodată). Încerca să-l simtă pe individul care-i furase o mică afacere imobiliară în Chicago la sfârșitul anilor șaptezeci. South Side, leagănul echipei White Sox. Orașul negrilor, cu alte cuvinte. O grămadă de fonduri federale în partea aia și, pe deasupra, câteva baniț de „mălai"

din Illinois. Suficienți gologani să-i ajungă ani întregi, mai multe oportunități ca într-un magazin cu reduceri, însă George „Du-te-n Mă-ta" Potter ajunsese acolo primul, banii trecuseră dintr-o mână în alta pe sub proverbiala tejghea, iar Charles Burnside (sau poate că pe-atunci încă era Carl Bierstone; e greu să-ți aduci aminte) rămăsese afară în frig.

Dar Burny a urmărit pașii hoțului în toți acești mulți ani. (Ei bine, de fapt nu Burny însuși, dar, așa cum trebuie să ne fi dat seama pe-acum, acesta e-un om cu prieteni puternici.) Moș Potsie – cum îi spuneau prietenii în zilele când încă avea puțini – a intrat în faliment în La Riviere, în anii nouăzeci, și-a pierdut mare parte din ceea ce-și pusese deoparte în timpul avântului informatic. Dar asta nu-i ajunge lui Burny. Potsie mai trebuie pedepsit, iar întâmplarea ca jigodia aia să ajungă în orașul ăsta de căcat e mult prea bună ca să nu profite de ea. Principalul motiv al lui Burny – o dorință scelerată de-a continua să amestece în oala de pe foc, de-a se asigura că totul merge din rău în mai rău – nu s-a schimbat, însă și asta îi va sluji acelui scop.

Așa că a călătorit la hotelul Nelson, făcând-o într-un fel pe care Jack îl înțelege și pe care Judy Marshall l-a intuit, aterizând în camera lui Potsie ca un liliac bătrân. Iar când l-a simțit pe Andy Railsback în spatele său, a fost bine-nțeles încântat. Railsback îl va scuti să mai dea un telefon anonim, iar Burny, sincer să fie, s-a cam săturat să facă *toată* treaba în locul lor.

Acum, înapoi în camera lui, așezat comod (cu excepția artritei, desigur), își întoarce gândurile de la George Potter și începe să Invoce.

Uitându-se sus în întuneric, ochii lui Charles Burnside încep să strălucească într-un fel deosebit de tulburător.

– *Gorg*, sune el. *Gorg t'ili. Dinit a abbalah. Ăsesse Tansy. Ăsesse a moma u Irma. Dinnit a abbalah, Gorg. Dinnit a Ram Abbalah.*

Gorg. Gorg, vino. Slujește pe abbalah. Găsește-o pe Tansy. Găsește-o pe mama Irmei. Slujește pe abbalah, Gorg.

Slujește-l pe Regele Purpuriu.

Ochii lui Burny se închid. Adoarme cu zâmbetul pe buze. Şi sub pleoapele ridate, ochii continuă să-i strălucească precum nişte felinare acoperite.

Morty Fine, managerul din tura de noapte de la hotelul Nelson, e pe jumătate adormit peste revistă atunci când Andy Railsback dă buzna înăuntru, speriindu-l atât de tare că Morty aproape că se rostogoleşte din scaun. Revista cade la podea cu un pocnet plat.

– Iisuse Hristoase, Andy, era să-mi provoci un atac de cord! strigă Morty. Nu ştii să baţi la uşă sau, cel puţin, să-ţi dregi blestemata aia de *voce?*

Andy nu-l bagă în seamă şi Morty îşi dă seama că bătrânul e alb ca varul. Poate că *el* e cel care va face un atac de cord. N-ar fi prima oară când asta s-ar întâmpla la Nelson.

– Tre' să suni la poliţie, zice Andy. Sunt *oribile.* Iisuse Hristoase, Morty, îs cele mai oribile poze pe care le-am văzut vreodată... Polaroiduri... Şi, mamă, am crezut c-o să se întoarcă în... c-o să se întoarcă în orice clipă... da' la început am fost *încremenit* şi am... am...

– Încetişor, ziice Morty, îngrijorat. Despre ce vorbeşti?

Andy inspiră adânc şi face un efort vizibil de-a se controla.

– L-ai văzut pe Potter? întreabă. Tipu' din 314?

– Nu, zice Morty, dar în majoritatea serilor e la Lucky's la ora asta, unde bea câteva beri şi, poate, mănâncă un hamburger. Deşi habar n-am de ce-ar mânca cineva ceva în locaţul ăla.

Apoi, poate asociind un palat al ptomainei cu altul:

– Hei, ai auzit ce-au găsit poliţiştii la Ed's Eats? Trevor Gordon a trecut pe-aici şi-a spus că...

– Nu contează.

Andy se aşază în scaunul aflat de cealaltă parte a mesei şi se uită fix la Morty cu ochi umezi, îngroziţi.

– Sună la poliţie. Fă-o chiar acum. Spune-le că Pescarul e-un om pe nume George Potter şi că locuieşte la etajul al doilea de la hotelul Nelson.

Fața lui Andy se încordează într-o grimasă, apoi se relaxează din nou.

– La capătul coridorului pe care stă și subsemnatul.

– *Potter?* Visezi, Andy. Tipu' nu-i decât un constructor ieșit la pensie. N-ar face rău niciunei muște.

– Nu știu despre muște, dar le-a făcut un rău *al naibii* de mare unor copilași. Am văzut polaroidele pe care le-a făcut. Sunt în dulapul lui. Lucruri mai urâte n-ai văzut în viața ta.

Apoi Andy face ceva care-l uimește pe Morty și-l convinge că nu e vorba despre o glumă și, probabil, nici despre o greșeală: Andy Railsback începe să plângă.

Tansy Freneau, alias mama îndurerată a Irmei Freneau, de fapt nu este încă îndurerată. Știe că ar trebui să fie, dar durerea a fost amânată. În momentul de față se simte ca și când ar pluti pe-un nor de lână luminoasă și calmă. Doctorul (asociata lui Pat Skarda, Norma Whitestone) i-a administrat cinci miligrame de lorazepam acum patru sau cinci ore, dar ăsta nu-i decât începutul. Parcul de case mobile Holiday, unde Tansy și Irma au locuit de când Cubby Freneau și-a luat tălpășița din Green Bay în '98, e aproape de Sand Bar, iar ea are o „tărășenie" cu jumătate de normă cu Lester Moon, unul dintre barmani. Membrii Thunder Five l-au poreclit pe Lester Moon „Brânză Puturoasă" dintr-un motiv bine întemeiat, dar Tansy îi spune întotdeauna Lester, lucru pe care el îl apreciază aproape la fel de mult ca ocazionala tăvăleală bahică în dormitorul lui Tansy sau în spatele barului, unde este o saltea (și-un bec vopsit în negru) în camera de depozitare. În jurul orei cinci astă-seară, Lester a dat o fugă la ea cu un sfert de brandy cu cafea și patru sute de miligrame de OxyContin, gata zdrobit și pregătit pentru tras pe nas. Tansy a rezolvat deja șase linii și e în derivă. Se uită la poze vechi cu Irma și pur și simplu... Știți voi... plutește în derivă.

Ce copilaș frumos a fost, își spune ea, neștiind că, nu foarte departe, un îngrozit funcționar de hotel se uită la o fotografie foarte diferită a copilașului ei frumos, un polaroid de coșmar pe care nu va reuși

niciodată să-l uite. Este o poză pe care Tansy, nu va trebui s-o vadă niciodată, lucru care sugerează că poate *există* un Dumnezeu în ceruri.

Întoarce o pagină (AMINTIRI DE AUR a fost imprimat pe coperta clasorului ei) și iată-le pe Tansy și Irma în toiul picnicului organizat de Mississippi Electrix, pe-atunci pe când Irma avea patru ani și Mississippi Electrix mai avea un an până la faliment și totul era mai mult sau mai puțin în ordine. În fotografie, Irma stă împreună cu alți câțiva țânci, și are fața surâzătoare mânjită cu înghețată de ciocolată.

Uitându-se fix la instantaneu, Tansy întinde mâna după paharul de brandy cu cafea și soarbe puțin. Și brusc, de nicăieri (sau din locul din care toate gândurile noastre mai rău prevestitoare și irelevante ne ies în lumina atenției), se trezește că-și amintește poezia aia idioată a lui Edgar Allan Poe pe care au trebuit s-o memoreze în clasa a noua. Nu s-a gândit la ea de ani întregi și n-are niciun motiv s-o facă acum, însă cuvintele primei strofe îi revin fără efort și perfect clare în minte. Uitându-se la Irma, le recită cu voce tare fără inflexiuni, fără pauze, care fără-ndoială că ar fi făcut-o pe doamna Normandie să se apuce de părul ei alb și cârlțos și să mormăie. Felul în care Tansy recită nu are același efect asupra noastră; în schimb, ne face să ne înfiorăm adânc și persistent. E ca și când ai asculta un cadavru citind o poezie.

– „Odată, într-un îndepărtat miez de noapte, pe când ascultam truditele șoapte ale unor tomuri vechi și uitate, ce-mi spuneau că totul e trecător, pe când picoteam aproape adormind, deodată mă îndreptai auzind o foarte înceată bătaie lovind în ușa camerei mele ușor..."[1]

În exact acest moment se aude o bătaie ușoară în ușa ieftină din placaj a rulotei Airstream a lui Tansy Freneau. Ea ridică privirea, cu ochii plutind în lacrimi, cu buzele țuguiate și umezite de brandy cu cafea.

– Les'ser? Tu ești?

---

[1] *Corbul*, de Edgar Allan Poe, traducere de Emil Gulian, în *Scrieri alese*, Editura pentru Literatură Universală, București, 1968, p. 605 (n. tr.).

Ar putea fi, presupune. Nu oamenii de la televiziune, cel puțin așa speră ea. N-a vrut să stea de vorbă cu oamenii de la televiziune, i-a trimis cu coada între picioare. Știe într-o parte adâncă și trist vicleană a minții ei că aceștia ar încerca să-i aline durerea numai ca s-o facă să arate prost în lumina reflectoarelor lor, așa cum oamenii ăia de la *Jerry Springer Show* ajung întotdeauna să arate prost.

Niciun răspuns... Și-apoi se aude din nou. Cioc. Cioc-cioc.

– „«E vreun călător»", zice, ridicându-se în picioare. E ca și când s-ar ridica în picioare într-un vis. „«E vreun călător,» zisei bombănind, «poate că el se trezi ciocănind în ușa camerei mele ușor. E numai atât, un călător.»"[1]

Cioc. Cioc-cioc.

Nu e ca și când ar bate cineva cu încheieturile degetelor. E-un sunet mai subțire ca acela. Un sunet ca de-o singură unghie.

Sau un cioc.

Traversează camera în ceața ei de droguri și brandy, picioarele-i goale șoptind pe covorul care a fost odinioară mițos și care acum e aproape chel: fosta mamă. Deschide ușa serii cețoase de vară și nu vede nimic, pentru că se uită prea sus. Apoi ceva de pe covorașul de la intrare foșnește.

Ceva, un ceva *negru*, se uită în sus la ea cu ochi luminoși, iscoditori. E-un corb, odoamnedumnezeule, e *corbul* lui Poe, venit să-i facă o vizită.

– Iisuse, îmi pierd mințile, zice Tansy și-și trece degetele prin părul slab.

– Iisuse! repetă corbul de pe covorașul de la intrare. Și-apoi, mai ascuțit ca un pițigoi: Gorg!

Dacă ar fi întrebat-o cineva, Tansy ar fi spus că era prea drogată ca să fie speriată, însă lucrul ăsta se pare că nu e adevărat, căci ea scoate un strigăt scurt de descumpănire și face un pas în spate.

Corbul țopăie vesel peste prag și pășește țanțoș pe covorul purpuriu spălăcit, continuând să se uite în sus la ea cu ochii lui luminoși.

---

[1] *Corbul*, de Edgar Allan Poe, traducere de Emil Gulian, *idem* (n. tr.).

Pe pene îi scânteiază picături de apă condensate din ceață. Țopăie pe lângă ea, apoi se oprește să-și ciugulească penele și să și le umfle. Se uită în jur ca pentru a întreba: *Cum mă descurc, iubire?*

– Pleacă, zice Tansy. Nu știu cine dracu' ești sau dacă ești măcar aici, dar...

– Gorg! insistă corbul, apoi deschide aripile și zboară prin livingul rulotei, un fulg de cenușă desprins din spinarea nopții. Tansy țipă și se crispează, apărându-și instinctiv fața, însă Gorg nici nu s-a apropiat de ea. Pasărea aterizează pe masă lângă sticla ei, nefiind niciun bust cu Pallas la îndemână.

Tansy își spune: *și-a pierdut direcția în ceață, atâta tot. Ar putea să aibă chiar și rabie ori să aibă boala aia Laim*[1] *sau cum îi zice. Ar trebui să mă duc în bucătărie și să iau mătura. Să-l dau afară înainte să se cace peste tot...*

Dar bucătăria e prea departe. În starea în care se află, bucătăria pare la sute de kilometri depărtare, undeva în apropiere de Colorado Springs. Și probabil că aici nu există niciun corb. Faptul că s-a gândit la poezia aia blestemată a făcut-o să aibă halucinații, asta e tot... asta și faptul că și-a pierdut fiica.

Pentru întâia oară, durerea străbate prin pâclă și Tansy se crispează din cauza căldurii ei crude și aspre. Își amintește mânușele care uneori îi apăsau atât de delicat gâtul. Strigătele din noapte, trezind-o din somn. Mirosul ei, proaspăt îmbăiată.

– Numele ei era Irma! strigă brusc la născocirea care stă atât de îndrăzneață lângă sticla de brandy. *Irma*, nu Lenore, futu-i, ce nume tâmpit mai e și Lenore? Hai să te aud cum spui *Irma!*

– Irma! croncănește ascultător vizitatorul, reducând-o la tăcere de uimire.

Și ochii lui. A! Ochii lui scânteietori o atrag, ca ochii bătrânului marinar în celălalt poem pe care ar fi trebuit să-l învețe, dar nu l-a învățat niciodată.

---

[1] Boala Lyme este o boală infecțioasă produsă de o bacterie transmisă omului în special prin mușcătura de căpușă (n. tr.).

– Irma-Irma-Irma-Irma...

– *Termină!*

Nu vrea să-i audă numele. A greșit. Numele fiicei ei ieșind din gâtul acela străin este respingător, insuportabil. Vrea să-și acopere urechile cu mâinile și nu poate. Sunt prea grele. Mâinile ei s-au dus, ca aragazul și frigiderul (un aparat nenorocit, pe jumătate stricat), în Colorado Springs. Tot ce poate face este să se uite în ochii aceia negri, scăpărători.

Își ciugulește penele negre ca abanosul și netede ca satinul, umflându-le. Scot un foșnet scurt și neplăcut, și ea își spune: *„Profetule! strigai, vestitor posac, totuși, profet, de ești pasăre sau drac!"*

Fără doar și poate, îi umple inima ca o apă rece.

– Ce știi tu? întreabă ea. De ce ai venit?

– Știu! croncănește Corbul Gorg, plecându-și și ridicând iute ciocul. Venit!

Și-i trage oare cu ochiul? Dumnezeule mare, *îi trage oare cu ochiul?*

– Cine a omorât-o? șoptește Tansy Freneau. Cine mi-a omorât copilașul?

Ochii corbului sunt ațintiți asupra ei, transformând-o într-o gâză de insectar. Încet, simțindu-se într-un vis mai mult ca niciodată (însă asta *este* aievea, la un anumit nivel ea înțelege asta perfect), se apropie de masă. Corbul n-o slăbește din ochi, corbul o atrage în continuare pe *Țărmul Nopții*, crede ea.

Țărmul fututei de Nopți.

– Cine? Spune-mi ce știi!

Corbul își ridică spre ea ochii negri strălucitori. Ciocul se deschide și se închide, arătându-și interiorul roșu și ud în fulgerări scurte.

– Tansy! croncănește el. Vino!

Picioarele i se moaie și Tansy se prăbușește în genunchi, mușcându-și limba și făcând-o să sângereze. Stropi purpurii îi pătează tricoul. Acum, ochii ei sunt la nivelul capului păsării. Vede o aripă frecându-se sus-jos, senzual, de sticla cu brandy de cafea. Gorg miroase a praf și mormane de muște moarte și urne străvechi cu mirodenii îngropate.

Ochii lui sunt găvane negre, strălucitoare, dând în cine știe ce altă lume. În Iad, poate. Sau în șeol.

– *Cine?* șoptește ea.

Gorg își întinde spatele și gâtul foșnitor până când ciocul negru îi intră de-a dreptul în pavilionul urechii. Începe să șoptească și, în cele din urmă, Tansy Freneau începe să înțeleagă. Lumina sănătății mintale i-a părăsit ochii. Și oare când se va întoarce? O, cred că știm cu toții răspunsul.

Puteți spune „niciodată"?

16

Șase patruzeci și cinci după-amiaza. French Landing e acoperit de ceață, complet acoperit de ceață, și sufletul lui nu-și află odihna, însă e tăcut. Tăcerea nu va dura. Odată ce a început, *alunecarea* nu se oprește niciodată mult timp.

La Maxton's, Chipper a rămas peste program și, luând în considerare tacticoasa (și cu adevărat senzaționala) felație pe care i-o face Rebecca Vilas în vreme ce el stă tolănit în scaunul biroului său, hotărârea lui de-a face câteva ore suplimentare nu e chiar atât de surprinzătoare.

În sala de zi, bătrânii stau înmărmuriți de Julie Andrews și *Sunetul muzicii*. Alice Weathers chiar plânge de fericire – *Muzica* e filmul ei preferat. *Cântând în ploaie* e pe locul doi, însă locul doi tot locul doi e, orice ai face. Dintre acești încarcerați pe viață, numai Burny lipsește... doar că niciunul de aici nu-i simte câtuși de puțin lipsa. Burny doarme adânc. Spiritul care-l controlează acum – demonul, am putea foarte bine să-i spunem – are propria misiune în French Landing, și s-a folosit mult de Burny în aceste ultime câteva săptămâni (nu că Burny s-ar plânge; el este un complice foarte docil).

Pe drumul văii Norway, Jack Sawyer intră cu Dodge Ram-ul său pe aleea din fața casei lui Henry Leyden. Ceața e mai rară aici, însă

tot transformă farurile camionetei în halouri blânde. Astă-seara va reîncepe lectura *Casei umbrelor* de la capitolul 7 (*Drumul Stafiei*) și speră să ajungă la finalul capitolului 8 (*Ascunzând o grămadă de păcate*). Dar înainte de Dickens, a acceptat să asculte ultimul candidat al șobolanului de Wisconsin pentru promovare intensă, o piesă numită *Gimme Back My Dog* de Slobberbone.

– Odată cam la cinci ani, din tumultul rock'n'roll iese câte-un cântec minunat, i-a spus Henry la telefon, și Jack s-a întrebat dacă nu cumva îl aude pe șobolan strigând cu tonul vocii prietenului său, făcând vocalize acolo, la marginea întunericului. Ăsta-i un cântec rock'n'roll *minunat*.

– Dacă spui tu, răspunde Jack cu îndoială. Ceea ce consideră el a fi un cântec rock'n'roll minunat e *Runaround Sue* de Dion.

Pe Aleea Robin Hood la numărul 16 (în căsuța aia simpatică în stil Cape Cod), Fred Marshall e la pământ în mâini și genunchi, cu o pereche de mănuși verzi de cauciuc trase peste mâini, și spală podeaua. Încă mai are șapca de baseball a lui Tyler în echilibru pe cap și plânge înfundat.

În parcul de case mobile Holiday, Corbul Gorg picură otravă în urechile lui Tansy Freneau.

În casa robustă de cărămidă de pe Herman Street, unde locuiește împreună cu frumoasa Sarah și la fel de frumosul David, Dale Gilbertson tocmai se pregătește să se întoarcă la birou, mișcările sale fiind puțin mai lente din cauza celor două porții de plăcintă cu carne de pui și-a farfuriei cu budincă de pâine pe care le-a mâncat. Când sună telefonul, nu e foarte surprins. În definitiv, a avut senzația aceea. Cea care-l sună e Debbi Anderson și, de la primul cuvânt pe care-l rostește, el știe că a apărut ceva nou.

Ascultă, încuviințează, pune o întrebare retorică. Soția lui stă în ușa de la bucătărie, urmărindu-l cu ochi îngrijorați. Dale se apleacă și notează ceva în carnețelul de lângă telefon. Sarah se apropie de el și citește două nume: Andy Railsback și M. Fine.

– Îl mai ai pe Railsback pe fir? întreabă el.

– Da, stai așa...

– Fă-mi legătura cu el.

– Dale, nu știu dacă știu cum se face asta.

Debbi pare neobișnuit de agitată. Dale închise ochii o clipă, își reamintește că asta nu-i sarcina ei de zi cu zi.

– N-a venit încă Ernie?

– Nu.

– Cine a venit?

– Bobby Dulac... cred că Dit e la duș...

– Dă-mi-l pe Bobby, zice Dale și e ușurat când Bobby reușește să-i facă repede și fără probleme legătura cu Andy Railsback în biroul lui Morty Fine. Cei doi bărbați au fost sus în camera 314 și o singură privire la polaroidurile risipite pe podeaua dulapului lui George Potter i-a fost de-ajuns lui Morty. Acum e palid ca și Andy. Poate și mai palid.

În fața secției de poliție, Ernie Therriault și Reginald „Doc" Amberson se întâlnesc în parcare. Doc tocmai a venit cu bătrânul (dar perfect întreținutul) său Harley Fat Boy. Fac schimb amiabil de salutări în ceață. Ernie Therriault e și el polițist – oarecum – dar relaxați-vă: el e ultimul pe care va trebui să-l întâlnim (ei, mai *este* un agent FBI care-și face veacul pe-aici, dar să nu ne gândim deocamdată la el; e în Madison și e-un cretin).

Ernie e-un bărbat suplu, de șaizeci și cinci de ani, pensionat din rândul forțelor de poliție de aproape doisprezece ani și, totuși, e-un polițist de patru ori mai bun decât va fi vreodată Arnold Hrabowski. Își suplimentează pensia ocupând postul de dispecer pe timp de noapte pentru Poliția French Landing (nu mai doarme așa bine în ultima vreme, din cauza unei prostate capricioase) și făcând pe agentul de pază la First Bank of Wisconsin vinerea, când cei din Wells Fargo vin la două și cei din Brinks la patru.

Doc seamănă leit cu un Hells Angel, cu barba lui lungă, înspicată (pe care uneori o împletește cu panglici în stilul piratului Edward Teach) și își câștigă existența făcând bere, însă cei doi se înțeleg de minune. Pentru început, își recunosc reciproc inteligența. Ernie nu

ştie dacă Doc chiar *este* doctor, dar ar putea fi. Poate că odinioară a fost.

– S-a schimbat ceva? întreabă Doc.

– Nu, din câte ştiu eu, prietene, zice Ernie.

Unul din gaşca Thunder Five trece pe aici în fiecare seară, cu rândul, ca să verifice. În seara asta s-a nimerit să fie Doc.

– Pot să intru cu tine?

– Mda, zice Ernie. Atât timp cât respecţi regula.

Doc încuviinţează. Pe unii dintre ceilalţi membri ai găştii îi enervează regula (mai ales pe Sonny, pe care-l enervează multe lucruri), însă Doc ţine seama de ea: o ceaşcă de cafea sau cinci minute, oricare e prima, apoi ţi-ai luat tălpăşiţa. Ernie, care a văzut mulţi Hells Angels *adevăraţi* pe când era poliţist în Phoenix prin anii şaptezeci, apreciază răbdarea de care au dat dovadă Beezer St Pierre şi echipa lui. Dar, sigur că da, ei *nu* sunt Hells Angels, sau Pagans, sau Beasts on Bikes, sau orice altă idioţenie d-asta. Ernie nu ştie cu exactitate *ce* sunt ei, dar ştie că-l ascultă pe Beezer, şi bănuieşte că răbdarea lui Beezer începe să scadă. Ernie ştie că a lui asta ar face acum.

– Bine, atunci, intră, zice Ernie, lovindu-l pe uriaş peste umăr. Să vedem ce se mai întâmplă.

Destul de multe, după cum dovedeşte.

Dale descoperă că nu poate gândi repede şi limpede. Teama de dinainte l-a părăsit, în parte pentru că dezastrul a avut deja loc şi cazul – cazul *oficial*, cel puţin – i-a fost luat. În mare parte pentru că ştie că acum îl poate suna pe Jack dacă are nevoie şi Jack îi va răspunde. Jack e plasa lui de siguranţă.

Ascultă descrierea făcută de Railsback polaroidelor – lăsându-l în principal pe bătrân să golească sacul şi să se liniştească puţin – şi apoi pune o singură întrebare cu privire la cele două fotografii cu băiatul.

– Galben, răspunde Railsback fără ezitare. Cămaşa era galbenă. Puteam citi *Kiwanis* pe ea. Nimic altceva. Sâ... sângele...

Dale zice că înţelege şi îi spune lui Railsback că, în scurt timp, va veni un ofiţer acolo.

Se aude zgomotul produs de receptor când trece dintr-o mână în alta, după care Fine îi vorbește în ureche – un individ pe care Dale îl cunoaște și față de care nu are cine știe ce considerație.

– Și dacă se întoarce, șefule? Dacă Potter se întoarce aici la hotel?

– Vezi holul de unde te afli?

– Nu.

Irascibil.

– Suntem în birou. Ți-am spus-o deja.

– Atunci, du-te la intrare. Prefă-te ocupat. Dacă intră...

– Nu vreau să fac asta. Dacă ai vedea pozele alea, nici tu n-ai vrea s-o faci.

– Nu trebuie să-i sari în spate, zice Dale. Numai să suni dacă trece pe acolo.

– Dar...

– Închide, domnule, telefonul. Am multe de făcut.

Sarah a pus mâna pe umărul soțului ei. Dale pune mâna sa liberă peste a ei. Aude un clic suficient de puternic să exprime supărare.

– Bobby, ești pe fir?

– Chiar aici, șefule. Sunt și Debbi, și Dit. O, și Ernie tocmai a intrat.

Coboară vocea:

– E împreună cu unul dintre motocicliștii ăia. Ăla care-și spune Doc.

Dale gândește intens. Ernie, Debbi, Dit și Bobby: toți în uniformă. Nu e bine pentru ce vrea el. Ia o hotărâre pe moment și spune:

– Dă-mi-l pe motociclist la telefon.

– *Poftim?*

– Ai auzit bine.

O clipă mai târziu, discută cu Doc Amberson.

– Vrei să ne ajuți să-l înșfăcăm pe căcatul care a omorât-o pe fetița lui Armand St Pierre?

– La naiba, da.

Fără urmă de ezitare.

– Prea bine: nu pune întrebări și nu mă face să repet.

– Ascult, zice Doc dintr-o suflare.

– Spune-i ofițerului Dulac să-ți dea mobilul albastru din camera dovezilor, ăla pe care l-am luat de la drogatul care a scăpat. O să știe despre care vorbesc.

Dacă cineva va încerca să depisteze semnalul emis de telefonul acela, Dale știe, nu vor reuși să-l identifice cu secția lui de poliție, și asta-i foarte bine. În definitiv, s-ar presupune că el nu se mai ocupă de caz.

– Mobilul albastru.

– Apoi du-te pe jos la Lucky's Tavern, lângă hotelul Nelson.

– Am venit cu motocicleta...

– Nu. Mergi *pe jos*. Du-te înăuntru. Cumpără un bilet de loterie. Fii atent la un bărbat înalt, costeliv, păr grizonant, în vârstă cam de șaptezeci de ani, cu pantaloni kaki, poate și cu o cămașă kaki. Cel mai probabil singur. Locul lui preferat este între tonomat și holul scurt care duce la toalete. Dacă-i acolo, sună la secție. Apasă doar 911. Ai priceput?

– Mda.

– Du-te. Să-ți sfârâie călcâiele, doctore.

Doc nici măcar nu se sinchisește să-și ia rămas-bun. O clipă mai târziu, Bobby e înapoi la aparat.

– Ce-o să facem, Dale?

– Dacă omul e acolo, o să-l umflăm pe nemernic, zice Dale.

Încă își păstrează controlul, însă simte cum bătăile inimii i se accelerează, cum încep de-adevăratelea să bage gaz. Lumea din fața ochilor lui e de-o strălucire cum n-a mai avut de la prima crimă încoace. Pe umăr, simte fiecare deget al mâinii soției sale. Îi simte mirosul fardurilor și-al fixativului.

– Ia-l pe Tom Lund. Și scoate trei veste antiglonț.

Se gândește la asta, apoi spune:

– Scoate mai bine patru.

– O să-l suni pe Hollywood?

– Da, zice el, dar n-o să-l așteptăm.

Cu asta, închide. Pentru că vrea s-o zbughească, se forțează să rămână locului pentru o clipă. Trage adânc aer în piept. Îi dă drumul, mai trage o dată.

Sarah îl prinde de mâini.

– Ai grijă.

– O, da, face Dale. De asta poți fi sigură.

Pornește spre ușă.

– Cum rămâne cu Jack? strigă ea.

– O să-l sun din mașină, răspunde el fără să încetinească pasul. Dacă Dumnezeu ține cu noi, tipu' o să fie la răcoare înainte ca el să ajungă la jumătatea drumului spre secție.

Cinci minute mai târziu, Doc stă la bar în Lucky's, îl ascultă pe Trace Adkins cum cântă *I Left Something Turned On at Home* și răzuiește un bilet de loterie cu câștig instant. Chiar *este* unul câștigător – zece dolari – însă atenția lui Doc e îndreptată spre tonomat. Clatină încet din capul hirsut, ca și când s-ar da într-adevăr în vânt după piesa asta de rahat superior.

La masa din colț, cu o farfurie de spaghete în față (sosul e la fel de roșu ca sângele care-ți curge din nas) și-o halbă de bere la îndemână stă bărbatul pe care-l caută: înalt chiar și așezat, costeliv, cu riduri care-i marchează fața bronzată de ogar, păr grizonant pieptănat atent pe spate. Doc nu-i vede bine cămașa, pentru că tipul și-a prins un șervet la guler, însă piciorul lung care iese de sub masă e îmbrăcat în kaki.

Dacă Doc ar fi absolut sigur că ăsta era ucigașul ăla borât de copii care i-a luat viața lui Amy, l-ar aresta chiar acum în numele cetățenilor orașului – și ar fi o arestare extrem de dură. Ducă-se dracului polițiști și căcatul ăla cu cititul drepturilor. Dar poate că tipul nu e decât un martor, sau un complice, sau altceva.

Își ia câștigul de la barman, respinge propunerea de-a rămâne pentru o bere și iese din nou în ceață. După zece pași pe deal în sus, scoate mobilul albastru din buzunar și formează 911. De data aceasta îi răspunde Debbi.

– E acolo, zice Doc. Ce fac acum?

– Adu telefonul înapoi, spune ea și închide.

– Ei, mulțumesc din părți, zice Doc cu reținere. Dar va fi băiat bun. Va juca după regulile lor. Numai că mai întâi...

Formează alt număr pe mobilul albastru (care mai are de îndeplinit o trebușoară înainte să iasă pentru totdeauna din povestea noastră) și Bear Girl răspunde.

– Dă-mi-l la telefon, dulceață, zice el, sperând să nu-i spună că Beezer s-a dus la Sand Bar. Dacă Beez se duce vreodată singur acolo, înseamnă că urmărește un singur lucru. Un lucru rău.

Dar, o clipă după aceea, vocea lui Beezer îi răsună în ureche – aspră, ca și când bărbatul ar fi plâns.

– Mda? Ce-i?

– Strânge-i pe toți și mișcă-ți curu' ăla grăsan în parcarea secției de poliție, îi spune Doc. Nu-s sută la sută sigur, da' cred că se pregătesc să-l salte pe labagiu' care-a făcut-o. S-ar putea chiar să fi văzut...

Beezer s-a pus în mișcare încă dinainte ca Doc să poată lua telefonul de la ureche și să apese butonul OFF. Stă în ceață, uitându-se la luminile neclare ale secției poliției din French Landing, întrebându-se de ce nu i-a spus lui Beezer să vină cu băieții în față la Lucky's. Bănuiește că știe răspunsul. Dacă Beezer ajunge la bătrânul ăla înaintea polițiștilor, spaghetele s-ar putea să fie ultima masă a boșorogului.

Mai bine să aștepte, poate.

Să aștepte și să vadă.

Pe Herman Street nu e altceva decât o negură fină, însă pasta se îngroașă aproape imediat ce Dale virează spre centrul orașului. Pornește farurile de întâmpinare, dar nu sunt de ajuns. Aprinde și farurile de ceață, apoi îl sună pe Jack. Aude începutul mesajului preînregistrat, întrerupe apelul și formează numărul unchiului Henry. Și unchiul Henry răspunde. În fundal, Dale aude țipătul unei chitare ciudat acordate și pe cineva mormăind *Gimme back ma dog!* iar și iar.

– Da, tocmai a ajuns, recunoaște Henry. Acum ne aflăm în fața degustării muzicale a serii. Urmează literatura. Am ajuns la o răscruce

importantă în *Casa umbrelor* – Chesney Wold, Drumul Stafiei, doamna Rouncewell, toate alea – așa că dacă nevoia ta nu este cu adevărat *urgentă*...

– Este. Dă-mi-l la telefon *acum*, unchiule.

Henry suspină.

– *Oui, mon capitaine.*

După un moment, vorbește deja cu Jack, care sigur că e de acord să vină imediat. Asta-i bine, dar șeful poliției din French Landing găsește că unele dintre reacțiile prietenului său sunt puțin cam neliniștitoare. Nu, Jack nu vrea ca Dale să aștepte cu arestarea până la venirea lui. Foarte frumos din partea sa că întreabă, așa cum frumos e și că Dale i-a păstrat o vestă antiglonț (parte din belșugul cu care Poliția French Landing și mii de alte departamente de poliție mici au fost procopsite în timpul lui Reagan), dar Jack crede că Dale și oamenii lui îl pot sălta pe George Potter fără mari probleme.

Adevărul e că Jack Sawyer pare doar puțin interesat de George Potter. La fel și de oribilele fotografii, deși în mod sigur trebuie că sunt autentice; Railsback a identificat cămașa galbenă cu însemnele Ligii de Juniori Kiwanis a lui Johnny Irkenham, un detaliu ce n-a fost încă furnizat presei. Nici măcar josnicul Wendell Green n-a aflat încă lucrul acesta.

Jack întreabă însă – nu o dată, ci de mai multe ori – de tipul pe care Andy Railsback l-a văzut în hol.

– Halat albastru, un papuc de casă și asta-i tot ce știu! se vede Dale în cele din urmă obligat să recunoască. Iisuse, Jack, ce importanță aste? Ascultă, trebuie să închid.

– Ding-dong, răspunde Jack, destul de nepăsător, și închide.

Dale intră în parcarea încețoșată. Îi vede pe Ernie Therriault și pe motociclist-berarul numit Doc stând în fața ușii din spate, discutând. Nu sunt altceva decât niște umbre în ceața purtată de vânt.

Discuția pe care a purtat-o cu Jack l-a făcut să se simtă neliniștit, ca și când ar exista indicii și indicatori foarte importanți pe care el (așa prostănac cum e el) nu i-a văzut. Dar ce indicii? Pentru numele lui Dumnezeu, *ce* indicatori? Iar acum o urmă de resentiment îi

pigmentează neliniștea. Poate că un tip sagace à la Lucas Davenport[1] precum Jack Sawyer pur și simplu nu poate să creadă în ceea ce este evident. Poate că oamenii de felul lui sunt mereu mai interesați de câinele care *nu* latră.

Sunetele se transmit mai bine prin ceață și, la jumătatea drumului până în spatele secției, Dale aude motoare de motociclete prinzând zgomotos viață jos lângă fluviu. Jos pe Nailhouse Row.

– Dale, zice Ernie. Înclină din cap în semn de salut, ca și când asta ar fi o seară ca oricare alta.

– Salut, șefule, sare și Doc. Fumează o țigară fără filtru, lui Dale i se pare că e o Pall Mall sau Chesterfield. *Halal doctor*, gândește Dale. Dacă mi se permite să-l parafrazez intenționat greșit pe MisteRogers[2], continuă Doc, e-o seară frumoasă în cartier. Nu ești de aceeași părere?

– I-ai chemat tu, zice Dale, smucind din mână în direcția motocicletelor care-și ambalează motoarele. Două perechi de faruri apar în parcare. Dale îl vede pe Tom Lund la volanul primei mașini. Al doilea vehicul este aproape cu siguranță mașina personală a lui Danny Tcheda. Soldații se adună din nou. Să sperăm că de data asta vor putea evita o catastrofă de proporții cosmice. Ar face bine. De data asta s-ar putea să joace pe cea mai mare miză.

– Păi, nu pot răspunde direct la asta, zice Doc, dar aș putea întreba: dacă ar fi prietenii tăi, tu ce ai face?

– Exact același lucru, recunoaște Dale și intră în secția de poliție.

Henry Leyden stă din nou ferchеș în scaunul din dreapta al camionetei Ram. Astă-seară e îmbrăcat într-o cămașă albă descheiată la guler și o pereche de pantaloni albaștri călcați la dungă. Slab ca un fotomodel masculin, cu părul argintiu pieptănat pe spate. Oare

[1] Personajul principal al unei serii de romane polițiste scrise de romancierul american John Sandford (n. tr.).

[2] Personajul care dă titlul serialului de televiziune *MisteRogers' Neighborhood*, difuzat între anii 1968 și 2001 (n. tr.).

Sydney Carton arăta mai bine când mergea la ghilotină? Măcar în mintea lui Charles Dickens? Jack se îndoieşte.

– Henry...

– Ştiu, zice Henry. Să stau aici în camionetă ca un băieţel cuminte până sunt chemat.

– Cu portierele încuiate. Şi să nu spui: *Oui, mon capitaine*. Asta-i deja fumată.

– *Afirmativ* e bine?

– E grozav.

Pe măsură ce se apropie de oraş, ceaţa se îndeseşte, şi Jack aprinde farurile de ceaţă – farurile normale nu-l ajută la nimic în porcăria asta. Se uită la ceasul de bord. Şapte şi trei minute. Lucrurile încep să prindă viteză. Asta îl bucură. Mai multă acţiune, mai puţină gândire, asta-i reţeta lui Jack Sawyer pentru o bună întreţinere a sănătăţii mentale.

– O să-ţi fac semn să intri imediat ce l-au săltat pe Potter.

– Crezi că vor avea ceva de obiectat la asta?

– Nu, zice Jack, apoi schimbă subiectul. Să ştii că m-ai surprins cu discul ăla al Slobberbone. Nu poate să-i spună de-a dreptul cântec, nu când solistul vocal n-a făcut decât să ţipe versurile cât îl ţineau bojocii. A fost bun.

– Chitaristul solo dă valoarea discului, zice Henry, preluând felul precaut în care Jack a folosit cuvântul. E surprinzător de sofisticat. De obicei, te poţi aştepta cel mult să ţină ritmul.

Coboară geamul, scoate capul ca un câine, apoi îl trage înapoi. Vorbind pe acelaşi ton degajat, spune:

– Tot oraşul pute.

– E din cauza cetii. Scoate la suprafaţă esenţa puturoasă a fluviului.

– Nu, răspunde Henry tăios, e din cauza morţii. Îi simt mirosul şi cred că-l simţi şi tu. Numai că poate nu cu nasul.

– Îi simt mirosul, recunoaşte Jack.

– Potter nu e omul nostru.

– Aşa cred şi eu.

– Omul pe care l-a văzut Railsback a fost un ţap ispăşitor.

– Omul pe care l-a văzut Railsback a fost aproape cu certitudine Pescarul.

Merg în tăcere o vreme.

– Henry?

– Afirmativ.

– Care-i cel mai bun disc? Cel mai bun disc și cel mai bun cântec?

Henry cade pe gânduri.

– Îți dai seama că întrebarea asta-i îngrozitor de personală?

– Da.

Henry se mai gândește puțin, apoi spune:

– *Stardust*, poate. Hoagy Carmichael. Pentru tine?

Bărbatul de la volan se duce cu gândul înapoi, înapoi taman când Jacky avea șase ani. Tatăl lui și unchiul Morgan fuseseră pasionați de jazz; mama lui avea gusturi mai simple. Își amintește cum cânta ea același cântec iar și iar într-o nesfârșită vară în L.A., stând și uitându-se pe fereastră și fumând. *Cine-i doamna aia, mami?* întreabă Jacky, iar mama lui zice: *Patsy Cline. A murit într-un accident de avion.*

– *Crazy Arms*, spune Jack. Versiunea lui Patsy Cline. Scrisă de Ralph Mooney și Chuck Seals. Ăla-i cel mai bun disc. Ăla-i cel mai bun cântec.

Henry nu mai spune nimic tot restul drumului. Jack plânge.

Henry îi simte mirosul lacrimilor.

Să privim acum mai în ansamblu, după cum fără-ndoială ar spune un politician sau altul. Aproape că suntem nevoiți s-o facem, pentru că lucrurile au început să se suprapună. În vreme ce Beezer și restul gărții Thunder Five sosesc în parcarea Poliției French Landing, venind de pe Sumner Street, Dale și Tom Lund și Bobby Dulac – durdulii în vestele alea antiglonț – parchează în fața bodegii Lucky's. Parchează în stradă pentru că Dale vrea să aibă loc berechet ca să deschidă larg portiera mașinii de patrulă, așa încât Potter să poată fi azvârlit înăuntru cât mai repede posibil. Alături, Dit Jesperson și Danny Tcheda sunt la hotelul Nelson, unde vor împrejmui camera 314 cu panglică galbenă. Odată făcut asta, au ordine să-i aducă pe

Andy Railsback şi Morty Fine la secţie. La secţie, Ernie Therriault îi sună pe ofiţerii Brown şi Black, care vor sosi curând după aceea... şi dacă vor fi enervaţi de faptul ăsta, foarte bine. La Sand Bar, Tansy Freneau cea cu ochii morţi tocmai a scos tonomatul din priză, reducându-i la tăcere pe cei de la Wallflowers.

– *Ascultaţi cu toţii la mine!* strigă ea pe-o voce care nu-i aparţine. *Au pus mâna pe el! L-au prins pe ucigaşu' ăla de copii futut! Numele lui e Potter! Până la miezul nopţii or să-l ducă la Madison şi, dacă n-o să facem ceva, un avocat isteţ îl va elibera până lunea viitoare! CINE VREA SĂ MĂ AJUTE SĂ FAC CEVA ÎN PRIVINŢA ASTA?*

Urmează o clipă de tăcere... apoi un vacarm. Clienţii obişnuiţi ai Sand Bar, pe jumătate drogaţi, pe jumătate beţi, ştiu *exact* ce vor să facă în privinţa asta. Jack şi Henry, între timp, fără să-i încetinească ceaţa înainte să ajungă în oraş, intră în parcarea secţiei de poliţie chiar în spatele Thunder Five, care parchează în linie în jurul Fat Boy-ului lui Doc. Parcarea se umple cu rapiditate, în mare parte cu maşinile personale ale poliţiştilor. Vestea iminentei arestări s-a răspândit ca focul într-o păşune cu iarbă uscată. Înăuntru, unul din echipa lui Dale – nu e nevoie să ne deranjăm să-i dăm numele exact – zăreşte mobilul albastru pe care Doc l-a folosit în faţa bodegii Lucky's. Poliţistul în cauză îl apucă şi dă fuga în camera cât o debara purtând însemnul DEPOZIT DOVEZI.

La Oak Tree Inn, unde s-a cazat pe durata cazului Pescarului, Wendell Green se îmbată cu amărăciune. În pofida a trei whisky-uri duble, încă îl doare gâtul de la cum imbecilul ăla de motociclist a tras de camera sa foto, iar pântecele încă-l doare de la pumnul pe care i l-a dat imbecilul ăla de Hollywood. Ce-l dor însă mai mult sunt mândria şi buzunarul. Sawyer a ascuns dovezi, asta-i sigur aşa cum sigur e că rahatul se prinde de orice. Wendell mai are puţin să se convingă de faptul că Sawyer *însuşi* este Pescarul... dar cum să dovedească asta când nu mai are filmul? Când barmanul spune că-l caută cineva la telefon, Wendell aproape că-i zice să-şi vâre telefonu-n cur. Însă el e-un profesionist, fir-ar să fie, un *vânător profesionist de ştiri*, aşa că se duce la bar şi răspunde la telefon.

– Green, mormăie el.

– Salut, tembelule, zice polițistul cu mobilul albastru. Wendell încă nu știe că apelantul e polițist, ci doar că e cine știe ce pezevenchi care-i răpește din valorosul său timp alocat băuturii. Vrei să publici o știre bună?

– Știrile bune nu fac vânzare, amice.

– Asta o să facă. L-am prins pe făptaș.

– *Cum?*

În ciuda celor trei whisky-uri duble, Wendell Green e pe dată cel mai lucid om de pe pământ.

– M-am bâlbâit cumva?

E clar că apelatul se umflă în pene, însă lui Wendell Green nu-i mai pasă.

– L-am prins pe Pescar. Nu ăia de la centru, nu federalii, ci *noi*. Îl cheamă George Potter. Șaptezeci și ceva de ani. Constructor pensionat. Avea fotografii cu toți cei trei copii morți. Dacă te grăbești, poate că ajungi aici la timp să faci niște poze când Dale îl aduce la secție.

Ideea asta – această *eventualitate sclipitoare* – explodează în mintea lui Wendell Green ca niște focuri de artificii. O asemenea fotografie ar putea valora de cinci ori mai mult decât una cu cadavrul micuței Irma, și asta pentru că ar dori-o reviste de prestigiu. Și televiziunile! De asemenea, gândește-te la asta: Dacă l-ar împușca cineva pe nemernic în timp ce șeriful Dillon[1] îl aduce la secție? Dată fiind starea de spirit a locuitorilor, asta nu-i nici pe departe imposibil. În memoria lui Wendell apare pentru un scurt și fulgerător moment imaginea lui Lee Harvey Oswald strângându-și stomacul, cu gura deschisă într-un ultim icnet.

– Cu cine vorbesc? bâiguie el.

– Ofițerul Prieten La'Nevoie, zice vocea de la celălalt capăt al firului și închide.

[1] Șeriful Matt Dillon – personaj fictiv, protagonistul serialului radiofonic și, deopotrivă, televizat *Gunsmoke* (n. tr.).

În Lucky's Tavern, Patty Loveless îi informează pe cei adunați acolo (mai în vârstă decât cei din mulțimea de la Sand Bar și mult mai puțin interesați de băuturile fără alcool) că n-are pic de satisfacțiune și că tractorul ei n-are pic de tracțiune. George Potter și-a terminat spaghetele, și-a împăturit frumos șervetul (care, în cele din urmă, a avut de prins doar un singur strop de sos roșu) și s-a întors serios spre bere. Așezat atât de aproape de tonomat, nu a observat că în încăpere s-a lăsat tăcerea odată cu intrarea a trei oameni, dintre care numai unul îmbrăcat în uniformă, dar toți trei înarmați și purtând ceea ce seamănă prea mult cu niște veste antiglonț ca să fie altceva.

– George Potter? zice cineva și George ridică privirea. Cu paharul într-o mână și cu halba de bere în cealaltă, e-o țintă ușoară.

– Mda, și ce-i cu asta? întreabă el, după care e apucat de brațe și umeri și ridicat de pe scaun. Lovește cu genunchii tăblia mesei, răsturnând-o. Farfuria de spaghete și halba cad pe jos. Farfuria se face țăndări. Halba, fabricată din ceva mai rezistent, nu pățește nimic. O femeie strigă. Un bărbat face: „Iou!" pe-o voce joasă și plină de respect.

Potter mai ține o clipă paharul parțial umplut, apoi Tom Lund îi ia potențiala armă din mână. O secundă după aceea, Dale Gilbertson îi pune cătușele și Dale are timp să-și spună că acesta e cel mai satisfăcător sunet pe care l-a auzit în viața sa. Tractorul *lui* în sfârșit a început să aibă ceva tracțiune, pentru Dumnezeu.

Tărășenia asta e la ani-lumină de dezastrul de la Ed's; asta-i o treabă curată și ordonată. La mai puțin de zece secunde după ce Dale pune acea singură întrebare – „George Potter?" –, suspectul e scos pe ușă, afară în ceață. Tom îl ține de un cot, Bobby de celălalt. Dale încă mai turuie lista cu drepturile, semănând cu un vânzător la licitație care a luat amfetamine, și picioarele lui George Potter nici nu ating trotuarul.

Jack Sawyer trăiește din plin pentru prima dată de când a avut doisprezece ani și se întorcea din California într-un Cadillac Eldorado

condus de-un lup de lună plină. Are bănuiala că, mai târziu, va plăti un preț mare pentru recâștigarea acestei însufleţiri, dar speră că, în acel moment, își va pune doar pofta în cui și se va abandona. Pentru că restul vieții sale de adult pare acum atât de *cenușie*...

Stă lângă camionetă, uitându-se prin geam la Henry. Aerul e umed și deja încărcat de surescitare. Aude becurile alb-albastre din parcare cum sfârâie, ca o mâncare ce se prăjește în sucuri încinse.

– Henry.

– Afirmativ.

– Cunoști imnul *Amazing Grace*?

– Sigur că da. Toată lumea știe *Amazing Grace*.

Jack spune:

– „Am fost orb, dar acum văd." Acum înțeleg asta.

Henry întoarce fața sa oarbă, înfiorător de inteligentă, către Jack. Zâmbește. Este al doilea cel mai dulce zâmbet pe care Jack l-a văzut vreodată. Premiul cel mare însă îi revine lui Wolf, acel scump prieten din rătăcitoarea sa a douăsprezecea toamnă. Bunul și bătrânul Wolf, căruia îi plăcea ca totul să fie chiar aici și-acum.

– Te-ai întors, nu-i așa?

Stând în parcare, vechiul nostru prieten surâde.

– Jack s-a întors, afirmativ.

– Atunci, du-te să faci ceea ce te-ai întors să faci, spune Henry.

– Vreau să ridici geamurile.

– Și să nu aud? Nu prea cred, îi zice Henry, fără mare arțag.

Vin tot mai mulți polițiști și, de data aceasta, girofarurile mașinii din capul coloanei pâlpâie și sirena șuieră. Jack distinge un ton sărbătoresc în șuierăturile acelea palide și hotărăște că n-are timp să stea aici și să se certe cu Henry în legătură cu geamurile Ram-ului.

Pornește spre intrarea din spate a secției de poliție și două dintre becurile alb-albăstrui îi proiectează umbra dublă în ceață, una la nord și una la sud.

Ofițerii cu jumătate de normă Holtz și Nestler opresc în spatele mașinii care-i aduce pe Gilbertson, Lund, Dulac și Potter. Nu ne

interesează cine știe cât Holtz și Nestler. Următorii la rând sunt Jesperson și Tcheda, cu Railsback și Morton Fine pe bancheta din spate (Morty se plânge că nu are loc pentru genunchi). Railsback ne interesează, dar poate să aștepte. Următorul care intră în parcare – o, asta-i interesant, dacă nu cu totul neașteptat: Toyota roșie, rablagită, a lui Wendell Green, cu Wendell însuși la volan. La gât îi atârnă aparatul foto de rezervă, o Minolta care va face poze atâta vreme când Wendell va ține apăsat butonul. Nu vine nimeni de la Sand Bar – nu încă – însă *mai este* o mașină care așteaptă să intre în parcarea deja aglomerată. E-un Saab de-un verde discret, pe al cărui flaps stâng e lipit un abțibild cu PUTEREA POLIȚIEI și pe cel drept unul pe care scrie PUPĂTURI NU DROGURI. La volanul Saabului, părând uluit, dar hotărât să facă ceea ce trebuie (orice ar însemna asta), este Arnold „Ungurul Nebun" Hrabowski.

În șir, sprijiniți de zidul de cărămidă al secției de poliție, stau membrii Thunder Five. Poartă veste de dril identice, cu câte o cifră 5 aurie pe reverul stâng. Cinci perechi de brațe cărnoase sunt încrucișate pe cinci piepturi late. Doc, Kaiser Bill și Sonny au părul prins în coadă. Al lui Mouse, în seara asta, e împletit. Iar al lui Beezer se revarsă peste umeri, făcându-l să i se pară lui Jack că seamănă cu Bob Seger în floarea vârstei. Cerceii licăresc. Tatuajele se umflă pe bicepșii uriași.

– Armand St. Pierre, îi zice Jack celui aflat mai aproape de ușă. Jack Sawyer. De la Ed's.

Întinde mâna și nu e tocmai surprins când Beezer nu face decât să se uite la ea. Jack zâmbește afabil.

– Ai fost de mare ajutor acolo. Mersi.

Nimic din partea lui Beez.

– Crezi că vor fi probleme cu aducerea prizonierului? întreabă Jack.

La fel de bine putea să întrebe dacă Beezer crede c-o să plouă după miezul nopții.

Beezer se uită peste umărul lui Jack cum Dale, Bobby și Tom îl ajută pe George Potter să coboare de pe bancheta din spate a mașinii de patrulă și se îndreaptă cu pași repezi spre ușa din spate. Wendell Green ridică aparatul foto, apoi e aproape doborât din picioare de Danny Tcheda, care nu are nici măcar plăcerea să vadă peste ce nemernic a dat.

– Ai grijă pe unde mergi, boule, urlă Wendell.

Beezer, între timp, îi oferă lui Jack – dacă ăsta e cuvântul potrivit – o scurtă privire glacială.

– Ei bine, zice el. Trebuie să vedem cum evoluează lucrurile, nu?

– Chiar așa, e de acord Jack.

Pare aproape fericit. Se împinge între Mouse și Kaiser Bill, făcându-și loc: Thunder Five Plus Unu. Și poate pentru că simt că nu se teme de ei, cei doi malaci îi fac loc. Jack își încrucișează și el brațele peste piept. Dacă ar avea o vestă, un cercel și un tatuaj, chiar s-ar potrivi în decor.

Prizonierul și paznicii săi se apropie repede de clădire. Cu puțin înainte să ajungă la ea, Beezer St Pierre, liderul spiritual al Thunder Five și tatăl lui Amy, ale cărei ficat și limbă au fost mâncare, pășește în fața ușii. Încă stă cu brațele încrucișate. În bătaia luminii necruțătoare a becurilor din parcare, bicepșii săi masivi sunt albaștri.

Bobby și Tom arată brusc ca niște oameni care suferă de-o gripă în faza de mijloc. Dale pare de piatră. Iar Jack continuă să zâmbească blând, cu brațele placid încrucișate, părând să se uite în toate părțile și, totodată, nicăieri anume.

– Ferește-te, Beezer, zice Dale. Vreau să-l închid pe omul ăsta.

Despre George Potter ce putem spune? E înmărmurit? Resemnat? și una, și alta? E greu de spus. Dar când ochii albaștri, injectați, ai lui Beezer îi întâlnesc pe cei maronii ai lui Potter, acesta din urmă nu-și ferește privirea. În spatele lui, spectatorii din parcare rămân tăcuți. Stând între Danny Tcheda și Dit Jesperson, Andy Railsback și Morty Fine se holbează. Wendell Green ridică aparatul și-apoi își ține răsuflarea ca un lunetist care l-a prins în cătare pe general și are la dispoziție o singură încercare – doar una.

– Tu mi-ai omorât fiica? întreabă Beezer.

Felul blând în care a pus întrebarea e, cumva, mai îngrozitor decât orice țipăt bezmetic, și lumea întreagă pare să-și țină răsuflarea. Dale nu se clintește din loc. În momentul acela pare la fel de încremenit ca toți ceilalți. Lumea așteaptă și singurul sunet e uruitul jos, tânguitor al cine știe cărui vas cu aburi de pe fluviu.

– Domnule, n-am omorât niciodată pe nimeni, zice Potter.

Vorbește cu blândețe și fără apăsare. Deși nu s-ar fi așteptat la nimic altceva, cuvintele tot îl lovesc pe Jack drept în inimă. Se simte în ele o neașteptată și dureroasă demnitate. E ca și când George Potter ar vorbi în numele tuturor oamenilor buni care s-au pierdut pe lumea asta.

– Dă-te la o parte, Beezer, zice Jack încet. Nu vrei să-i faci rău omului ăsta.

Și Beezer, părând dintr-odată nesigur, se dă într-adevăr la o parte.

Înainte ca Dale să-și poată pune prizonierul din nou în mișcare, o voce înfiorător de veselă – nu-i poate aparține decât lui Wendell – țipă:

– Hei! Hei, Pescarule! Zâmbește la aparat!

Întorc cu toții privirea, nu doar Potter. Sunt nevoiți s-o facă; strigătul acela e la fel de insistent ca niște unghii care zgârie o tablă de școală. O lumină albă fulgeră în parcarea încețoșată – unu! doi! trei! patru! – și Dale mormăie:

– O, să-mi fut una! Haideți, băieți! Jack! Jack, pe tine te vreau!

Din spatele lui, unul dintre ceilalți polițiști strigă:

– Dale! Vrei să pun mâna pe jigodia asta?

– Lasă-l în pace! răspunde Dale tot cu un strigăt și-și croiește drum înăuntru cu umerii. Doar după ce ușa e închisă în urma lui și se află pe coridor cu Jack, Tom și Bobby, Dale își dă seama cât de sigur a fost că Beezer i-l va lua pur și simplu pe bătrân din față. Și că apoi îi va frânge gâtul ca pe-un os de pui.

– Dale? strigă Debbi Anderson nesigură de la jumătatea scărilor. E totul în ordine?

Dale se uită la Jack, care încă își ține brațele încrucișate la piept și încă zâmbește subțire ca înainte.

– Cred că da, zice Dale. Pentru moment.

Douăzeci de minute mai târziu, Jack și Henry (cel din urmă gentleman recuperat din camionetă și încă la patru ace) stau în biroul lui Dale. În spatele ușii închise, camera de recreere vuiește de discuții și râsete: acolo se află aproape toți polițiștii forțelor locale și fac un zgomot de parcă ar fi o petrecere afurisită de Revelion. Se aud ocazional strigăte și plesnituri care nu pot proveni decât de la băieții (și fetele) cu sufletul ușor, îmbrăcați în albastru, care se felicită reciproc. În scurt timp, Dale va pune capăt sarabandei, dar pentru moment se mulțumește să-i lase să-și facă de cap. Înțelege ce simt ei, chiar dacă el, unul, nu mai simte asta.

Lui George Potter i s-au luat amprentele și-a fost băgat într-o celulă la etaj să regândească bine la cele întâmplate. Brown și Black de la poliția statală sunt pe drum. Pe moment, asta e de-ajuns. Cât despre victorie... ei bine, ceva din zâmbetul și privirea distantă ale prietenului său a alungat gândul victoriei.

– Nu credeam c-o să-i dai voie lui Beezer să i se adreseze, zice Jack. Ai făcut un lucru bun. Ar fi putut apărea probleme chiar aici, în oraș, dacă ai fi încercat să-i ții piept.

– Presupun că, în seara asta, înțeleg mai bine ce simte, răspunde Dale. În seara asta mi-am scăpat și eu copilul din ochi și asta m-a speriat de moarte.

– David? strigă Henry, aplecându-se în față. David e bine?

– Da, unchiule Henry, David e bine.

Dale întoarce privirea spre omul care acum locuiește în casa tatălui său. Își amintește de prima dată când Jack a dat cu ochii de Thornberg Kinderling. În acel moment, Dale îl cunoștea pe Jack doar de nouă zile – suficient de mult timp ca să-și formeze o părere favorabilă, dar nu destul ca să-și dea seama ce extraordinar era de fapt Jack Sawyer. Aceea a fost ziua în care Janna Massengale de la Taproom i-a spus

lui Jack despre trucul pe care îl făcea Kinderling atunci când se afuma, șmecheria aceea cu ciupitul nărilor, cu palma întoarsă în afară.

Tocmai se întorseseră la secția de poliție după ce o chestionaseră pe Janna, Dale conducând atunci mașina de patrulă, și-l atinsese pe Jack pe umăr exact când acesta se pregătea să coboare din mașină.

– Dacă rostești un nume, până la cină vezi fața celui căruia îi aparține, asta obișnuia mama să spună.

A arătat cu degetul de-a lungul Second Street, unde un chelios lat în umeri tocmai ieșea din News'n Nations, cu un ziar la subsuoară și-un pachet nedesfăcut de țigări în mână.

– Ăla-i Thornberg Kinderling, el și nimeni altul.

Jack se aplecase în față fără să spună nimic, uitându-se cu cei mai pătrunzători (și poate cei mai necruțători) ochi pe care Dale îi văzuse vreodată în viață.

– Vrei să-l abordăm? întrebase Dale.

– Nu. Liniște.

Și Jack rămăsese pur și simplu cu un picior în mașina lui Dale și unul pe trotuar, nemișcat, cu ochii îngustați. Din câte își dădea Dale seama, nici măcar nu respira. Jack l-a urmărit pe Kinderling cum își desface pachetul de țigări, cum scutură una, cum o pune în gură și cum o aprinde. L-a urmărit pe Kinderling cum aruncă o privire la titlurile de pe prima pagină a ziarului *Herald* și cum, după aceea, se apropie alene de propria lui mașină, un Subaru cu tracțiune integrală. L-a urmărit cum urcă la volan. L-a urmărit cum pleacă. Și pe-atunci, Dale și-a dat seama că își ține răsuflarea.

– Ei? întrebase el după ce mașina lui Kinderling plecase. Ce crezi?

Iar Jack spusese:

– Cred că el e omul nostru.

Numai că Dale știuse mai mult de atât. Chiar și atunci știuse mai mult de atât. Jack spunea „cred" numai pentru că el și șeful poliției, Dale Gilbertson din French Landing, Wisconsin, încă se aflau la începutul relației, încă încercau să se cunoască reciproc, încă se obișnuiau unul cu celălalt. Ceea ce voise să spună de fapt era „știu". Și, chiar dacă asta era imposibil, Dale aproape că-l crezuse.

Acum, stând în biroul său cu Jack în fața mesei sale de lucru – adjunctul său fără voie, dar înfricoșător de dotat – Dale întreabă:

– Ce crezi? El e făptașul?

– Fii serios, Dale, de unde să...

– Nu-mi irosi timpul, Jack, pentru că nemernicii ăia de la centru or să ajungă aici dintr-un minut în altul și-or să-l ducă pe Potter peste mări și țări. Ai știut că Kinderling e făptașul din clipa în care l-ai văzut, și-ai fost la jumătate de cvartal de el. Când l-am adus pe Potter la secție, ai fost destul de aproape de el încât să-i numeri firele de păr din nas. Așadar, ce crezi?

Jack e iute, măcar atât; îl scutește de suspans și lovește direct și din plin.

– Nu, zice el. Nu Potter. Potter nu e Pescarul.

Dale a știut că Jack crede asta – i-a citit-o pe chip afară – dar s-o audă rostită este, totuși, o lovitură nefericită. Se lasă pe spate, dezamăgit.

– E-o deducere sau intuiție? întreabă Henry.

– Ambele, spune Jack. Și nu te mai uita de parcă ți-aș fi regulat mama, Dale. S-ar putea ca încă să deții cheia poveștii ăsteia.

– Railsback?

Jack face un gest zigzagat cu mâna – poate că da, poate că nu, spune gestul.

– Railsback probabil a văzut ceea ce Pescarul a vrut ca el să vadă... deși papucul acela de casă te pune pe gânduri, și vreau să-l întreb pe Railsback despre el. Dar dacă domnul Picior-Gol *era* Pescarul, de ce l-ar conduce pe Railsback – și pe noi – la Potter?

– Ca să ne scoată de pe pistă, zice Dale.

– O, dar am fost oare vreodată pe ea? întreabă Jack politicos și, când niciunul dintre ei nu răspunde: Dar să spunem că el *crede* că suntem pe pista corectă. Aproape că-mi vine să cred asta, mai ales dacă el tocmai și-a amintit de-o greșeală pe care poate a comis-o.

– N-am primit niciun rezultat în legătură cu telefonul de la magazinul 7-Eleven, dacă la asta te gândești, îi spune Dale.

Jack pare să ignore asta. Ochii lui privesc în gol. Zâmbetul acela firav i s-a întors pe buze. Dale se uită la Henry și vede că Henry se uită la Jack. Zâmbetul unchiului său e mai ușor de citit: ușurare și încântare. *Ca să vezi*, își zice Dale. *Face ceea ce-a fost menit să facă. Pentru Dumnezeu, până și un orb vede asta.*

– De ce Potter? repetă într-un târziu Jack. De ce nu unul dintre Thunder Five sau indianul de la 7-Eleven, sau Ardis Walker de la magazinul de pescuit? De ce nu reverendul Hovdahl? Ce motiv iese de obicei la iveală atunci când dovedești o înscenare?

Dale se gândește la cele auzite.

– Răzbunare, zice în cele din urmă. Răzbunare.

În sala de recreere, telefonul sună.

– Liniște, liniște! urlă Ernie la ceilalți. Hai să-ncercăm să ne comportăm ca niște profesioniști pentru treizeci de secunde sau așa ceva!

Jack, între timp, încuviințează spre Dale.

– Cred că e imperios necesar să-l chestionez pe Potter, și asta cât mai atent posibil.

Dale pare alarmat.

– Atunci, ar fi bine să începi imediat, înainte ca Brown și Black...

Se oprește brusc, încruntat, cu capul înclinat. Atenția i-a fost reținută de-un huruit. E scăzut, dar crește în intensitate.

– Unchiule Henry, ce se aude?

– Motoare, zice prompt Henry. Multe motoare. Sunt la est, dar vin încoace. De la marginea orașului. Și nu știu dacă ai observat, dar petrecerea de vizavi pare să se fi sfârșit, amice.

Ca și când asta ar fi o invitație, strigătul de năduf al lui Ernie Therriault se aude prin ușă.

– Oooo, *căcat*.

Dit Jesperson:

– Ce-i...

Ernie:

– Cheamă-l pe șef. Ah, lasă, o să...

Se aude un singur ciocănit slab, după care Ernie dă ochii cu strategii. E la fel de stăpân de sine și de cazon ca întotdeauna, însă obrajii

i-au pălit considerabil sub bronzul vărătic și o venă îi pulsează în mijlocul frunții.

– Șefule, tocmai am primit un apel la 911, venit de la Sand Bar?

– *Spelunca* aia, bâiguie Dale.

– Cel care a sunat era barmanul. Zice că între cincizeci și șaptezeci de oameni se îndreaptă încoace.

Acum, sunetul motoarelor care se apropie e foarte puternic. Lui Henry i se pare că e ca la pista de raliu Indy 500 cu puțin înainte ca mașina de deschidere s-o ia la goană și ca steagul în pătrățele să fie coborât.

– Nu-mi spune, zice Dale. Ce-mi trebuie ca ziua asta să fie memorabilă? Stai să mă gândesc. Vin să-mi ia prizonierul.

– Hmm, da, domnule, așa a spus barmanul, confirmă Ernie.

În spatele lui, ceilalți polițiști păstrează tăcerea. În acel moment, lui Dale nu i se pare că arată deloc ca niște polițiști. Nu arată decât ca niște fețe îngrozite desenate stângaci pe-o duzină sau așa ceva de baloane (printre care și două negre – să nu uităm de Pat Stevens și Bob Holtz). Zgomotul produs de motoare continuă să crească.

– Ar mai trebui să știi un lucru pe care l-a spus barmanul.

– Hristoase, *ce?*

– A zis că... ă...

Ernie caută un alt cuvânt, care să nu fie *ceată.*

– Grupul de protestatari e condus de mama fetiței aleia, Freneau?

– O... *Hristoase*, zice Dale.

Îi aruncă lui Jack o privire de panică bolnăvicioasă și de frustrare extremă – privirea unuia care știe că visează, dar nu reușește să se trezească, oricât de mult ar încerca.

– Dacă-l pierd pe Potter, Jack, French Landing va fi știrea de primă oră la CNN mâine dimineață.

Jack deschide gura să răspundă, dar mobilul din buzunarul său alege acest moment ca să-și înceapă chițăitul lui sâcâitor.

Henry Leyden își încrucișează imediat brațele și-și vâră palmele la subsuori.

– Nu mi-l da mie, zice el. Mobilele te îmbolnăvesc de cancer. Am căzut de acord asupra lucrului ăstuia.

Dale, între timp, a părăsit încăperea. În timp ce Jack dibuie după telefon (spunându-și că cineva și-a ales un moment dat naibii să-l întrebe ce rețele de televiziune preferă), Henry merge după nepotul său, pășind iute cu mâinile ușor depărtate, fluturând blând din degete în aer, părând să pipăie curenții în căutarea obstacolelor. Jack îl aude pe Dale spunând că, dacă vede *o singură armă scoasă*, persoana care o va scoate i se va alătura lui Arnie Hrabowski pe lista de suspendare. Jack își spune un singur lucru: nimeni nu-l va duce pe Potter nicăieri până când Jack Sawyer nu va avea timp să-i pună câteva întrebări punctuale. Altfel nu se poate.

Deschide mobilul și zice:

– Nu acum, oricine ai fi. Avem...

– Sal'tare, Jack Călătoru, zice vocea din telefon, și pentru Jack Sawyer anii se deșiră iar.

– *Speedy?*

– Întocmai, zice Speedy. După care accentul dispare. Vocea devine precisă și oficială. Și, vorbind ca de la un țopilist la altul, fiule, cred că ar trebui să faci o vizită în baia șerifului Gilbertson. Chiar în clipa asta.

Afară, sosesc destule vehicule încât să zguduie clădirea. Jack are un presentiment rău în privința asta; l-a avut de când l-a auzit pe Ernie spunând cine conducea parada zevzecilor.

– Speedy, nu prea am timp să merg acum la toaletă și...

– Nu ai timp să mergi nicăieri altundeva, răspunde Speedy cu răceală. Numai că acum e celălalt. Băiatul muncit pe nume Parkus. Ce-o să găsești acolo poți folosi de două ori. Dar dacă n-o folosești cât poți de repede prima dată, n-o să-ți mai trebuiască a doua oară. Pentru că omu' ăla o să fie sus pe-un felinar.

Și apoi, din senin, Speedy nu mai e.

Când Tansy îi conduce pe clienții docili în parcarea Sand Bar, nu e nici urmă din zarva carnavalescă, nota dominantă a tămbălăului

de la Ed's Eats & Dawgs. Deși majoritatea celor pe care i-am întâlnit la Ed's și-au petrecut seara la Bar, afumându-se de la moderat la serios, sunt tăcuți, chiar funești, pe când o urmează pe Tansy afară și-și pornesc mașinile. Însă caracterul acesta funest este de-o natură sălbatică. Femeia a preluat ceva de la Gorg – o otravă extrem de puternică – și le-a transmis-o și lor.

La centura pantalonilor ei largi e o singură pană de corb.

Doodles Sanger o ia de braț și o conduce grijulie la camioneta International Harvester a lui Teddy Runkleman. Când Tansy dă să se îndrepte spre platforma camionetei (care ține deja doi bărbați și o femeie mătăhăloasă în uniformă albă, din mătase artificială, de chelneriță), Doodles o împinge spre cabină.

– Nu, draga mea, zice Doodles, tu stai acolo sus. Să fii comodă.

Doodles vrea acel ultim loc pe platforma camionetei. A zărit ceva și știe exact cum să-l folosească. Doodles e îndemânatică și iute, întotdeauna a fost.

Așa departe de fluviu, ceața nu e deasă, dar după ce două duzini de mașini au ieșit din parcarea neasfaltată a Sand Bar, mergând în urma camionetei îndoite și cu un stop ars a lui Teddy Runkleman, abia dacă mai poți vedea taverna. Înăuntru mai sunt doar vreo șase persoane – acestea, cine știe cum, au rămas imune la vocea straniu de puternică a lui Tansy. Una dintre ele e Brânză Puturoasă, barmanul. Puturosul are o mulțime de băuturi de protejat acolo și nu se duce nicăieri. Când va suna la 911 și va vorbi cu Ernie Therriault, o va face în mare parte în spiritul impacienței. Dacă nu-și poate părăsi postul ca să se distreze, pentru Dumnezeu, poate doar ca să strice distracția celorlalți idioți.

Douăzeci de vehicule pleacă de la Sand Bar. În timp ce convoiul trece de Ed's Eats (aleea care duce într-acolo e barată cu panglică galbenă) și indicatorul cu TRECEREA INTERZISĂ de la marginea aleii năpădite de buruieni care duce la acea stranie casă uitată (nebarată în niciun fel; la o adică, nu e nici măcar observată), șirul a ajuns să fie format din treizeci de vehicule. Pe ambele benzi ale Autostrăzii 35, când mulțimea ajunge la Goltz's, rulează cincizeci de mașini, iar

când trece de 7-Eleven, trebuie că sunt optzeci de vehicule sau mai mult, și poate două sute cincizeci de oameni. Meritul acestei neobișnuit de rapide creșteri în număr aparține ubicuelor telefoane mobile.

Teddy Runkleman, cufundat într-o tăcere suspectă (de fapt, îi este teamă de femeia palidă care stă lângă el – de gura ei rânjită și mare, de ochii ei care nu clipesc), oprește bătrâna sa camionetă în fața intrării în parcarea Poliției French Landing. Sumner Street e abruptă aici și Teddy trage frâna de mână. Celelalte vehicule se opresc în spatele lui, umplând strada de pe-o parte pe cealaltă, cu tobele ruginite huruind și cu țevile de eșapament sparte bubuind. Faruri prost aliniate străpung ceața ca niște reflectoare la premiera unui film. Mirosului jilav, ca de pește ud, al nopții i s-au suprapus izurile de benzină arsă, ulei de motor fiert și ambreiaje forjate. După un moment, portierele încep să se deschidă și apoi se trântesc zgomotos. Dar nu se aude nicio voce. Nimeni nu strigă. Nimeni nu urlă grosolanul *iii-ha*. Nu în seara asta. Nou-veniții stau în grupuri în jurul vehiculelor care i-au adus, urmărind cum cei de pe platforma camionetei lui Teddy fie sar peste margini, fie coboară pe la trapă, urmărind cum Teddy dă ocol spre portiera pasagerului, în acest moment galant ca un tinerel care ajunge cu partenera sa la balul de absolvire a gimnaziului, urmărind cum o ajută să coboare pe tânăra femeie care și-a pierdut fiica. Cumva, ceața pare să-i pună în evidență silueta și-i oferă o bizară aură electrică, de-un albastru identic cu cel proiectat de becurile cu sodiu pe bicepșii lui Beezer. Când o văd, toți scot un suspin colectiv (și straniu de senzual). Ea e legătura dintre ei. Toată viața sa, Tansy Freneau a fost cea dată uitării – până și Cubby Freneau a uitat într-un final de ea, fugind la Green Bay și lăsând-o aici să lucreze te miri ce și să încaseze alocația pentru copil. Numai Irma își amintea de ea, numai Irmei îi păsa, iar acum Irma e moartă. Nu e aici să vadă (doar dacă nu se uită din rai, își spune Tansy într-o parte îndepărtată și care continuă să se îndepărteze a minții sale) cum mama ei e brusc idolatrizată. Tansy Freneau a devenit în seara asta cel mai fierbinte subiect în French Landing. Asta la nivel vizual și emoțional. Nu însă și la cel cognitiv, pentru că mintea colectivă a orașului lipsește

temporar (poate că a plecat în căutarea conștiinței proprii), dar la nivel vizual și emoțional cu siguranță da. Iar acum, delicat ca fata care a fost odinioară, Doodles Sanger se apropie de această femeie a orei. Ceea ce Doodles a observat pe podeaua platformei camionetei lui Teddy este o bucată veche de frânghie, mizerabilă și uleioasă, însă destul de groasă pentru ce-i trebuie ei. Sub pumnul mititel al lui Doodles atârnă lațul pe care mâinile ei dibace l-au făcut în drum spre oraș. I-l întinde lui Tansy, care-l ridică la vedere în lumina cețoasă.

Mulțimea scoate încă un suspin.

Cu lațul ridicat, semănând cu un Diogene-femeie în căutarea cinstei omenești mai mult decât cu un canibal care încearcă să linșeze pe cineva, Tansy intră – delicat și ea, în jeanșii și tricoul ei pătat cu sânge – în parcare. Teddy, Doodles și Freddy Saknessum merg în urma ei și după aceștia vin ceilalți. Se apropie de secția de poliție ca un val.

Membrii Thunder Five stau încă sprijiniți cu spatele de zidul de cărămidă și cu brațele împreunate.

– Ce dracu' facem? întreabă Mouse.

– Nu știu ce faceți voi, zice Beezer, dar eu o să stau aici până ce-or să mă prindă, lucru pe care probabil că-l vor face.

Se uită la femeia care ține lațul ridicat în aer. E băiat mare și s-a aflat de multe ori la ananghie, însă puicuța asta îl sperie cu ochi ei goi, largi, ca ai unei statui. Și are ceva îndesat la centură. Ceva negru. Să fie oare un cuțit? Vreun fel de pumnal?

– Și n-am să mă lupt, pentru că n-o să meargă.

– Or să încuie ușa, așa-i? întreabă Doc nervos. Adică, polițaii or să încuie ușa.

– Așa-mi închipui, zice Beezer, neluându-și ochii de la Tansy Freneau. Dar dacă oamenii ăștia îl vor pe Potter, or să-l aibă pe tavă. *Uită-te* la ei, pentru Dumnezeu. Sunt vreo două sute.

Tansy se oprește, ținând în continuare lațul în aer.

– Aduceți-l afară, zice ea.

Vocea ei e mai puternică decât ar trebui să fie, ca și când cine știe ce doctor i-a ascuns cu viclenie un dispozitiv de amplificare în gât.

– Aduceți-l afară. Dați-ne ucigașul!

Doodles scandează și ea.

– Aduceți-l afară!

Și Teddy:

– *Dați-ne ucigașul!*

Și Freddy:

– *Aduceți-l afară! Dați-ne ucigașul!*

Și-apoi ceilalți. Ar putea foarte bine să fie coloana sonoră a emisiunii *Tirada bursucului* a lui George Rathbun, numai că în loc de *„Blochează șutul ăla!"* sau *„Arată-le, Wisconsin!"*, aceștia strigă: *„ADUCEȚI-L AFARĂ! DAȚI-NE UCIGAȘUL!"*

– Or să pună mâna pe el, murmură Beezer. Se întoarce spre oamenii lui, cu ochii deopotrivă crânceni și speriați. Pe frunte are broboane mari, perfecte de sudoare. După ce-o să-i întărâte bine de tot, femeia o să vină și ei or s-o urmeze fără să ezite. Să nu fugiți, nici măcar să nu lăsați brațele jos. Iar dacă vă apucă, să nu vă opuneți. Dacă vreți să vedeți lumina zilei de mâine, *nu vă opuneți.*

Mulțimea stă cufundată până la genunchi într-o ceață deasă ca laptele covăsit, scandând:

– *ADUCEȚI-L AFARĂ! DAȚI-NE UCIGAȘUL!*

Wendell Green scandează alături de ei, dar asta nu-l împiedică să facă în continuare poze.

Pentru că la dracu', un subiect ca ăsta se ivește o dată-n viață.

Dinspre ușa din spatele lui Beezer se aude un clic. *Mda, au încuiat-o*, își spune el. *Mersi, potăilor.*

Dar e ivărul, nu încuietoarea. Ușa se deschide. Jack Sawyer pășește afară. Trece pe lângă Beezer fără să se uite sau să reacționeze când acesta mormăie:

– Hei, amice, eu nu m-aș apropia de ea.

Jack înaintează încet, dar fără să ezite în tărâmul nimănui dintre clădire și ceața în fruntea căreia stă femeia aceea, Doamna Libertate,

ținând în mâna ridicată un știreang și nu o torță. În cămașa lui simplă, gri, fără guler, și pantaloni închiși la culoare, Jack seamănă cu un cavaler dintr-o veche poveste romantică înaintând pentru a face o cerere în căsătorie. Florile pe care le ține în mână sporesc această impresie. Boboceii aceștia albi sunt ceea ce Speedy i-a lăsat lângă chiuveta din baia lui Dale, un buchet de flori albe imposibil de frumos mirositoare.

Sunt lalele și provin din Teritorii. Speedy nu i-a lăsat nicio explicație despre modul în care să le folosească, însă lui Jack nici nu-i trebuie vreuna.

Mulțimea se cufundă în tăcere. Numai Tansy, rătăcită în lumea pe care Gorg a fabricat-o pentru ea, continuă să scandeze: *Aduceți-l afară! Dați-ne ucigașul!* Nu se oprește până când Jack nu a ajuns chiar în fața ei, iar el nu se amăgește singur crezând că chipul lui arătos sau figura sa neînfricată este cea care pune capăt acelor sloganuri prea puternic repetate. Mirosul florilor face asta, mirosul lor dulce și vibrant, exact opusul putorii cărnoase care plana deasupra Ed's Eats.

Ochii ei se curăță... puțin, măcar.

– Adu-l afară, îi spune lui Jack. Aproape o întrebare.

– Nu, răspunde el, și cuvântul e plin de-o tandrețe care-ți sfâșie inima. Nu, draga mea.

În spatele lor, Doodles Sanger se gândește brusc la tatăl ei pentru prima dată în, poate, douăzeci de ani și începe să plângă.

– Adu-l afară, imploră Tansy. Acum i se umplu și ei ochii de lacrimi. Adu afară monstrul care mi-a omorât copilașul.

– Dacă l-aș avea, poate că aș face-o, zice Jack. Poate că atunci aș face-o. – Deși știe că nu e așa. – Dar omul pe care-l avem nu e cel pe care-l vrei. Nu el e făptașul.

– Dar Gorg a spus...

Iată un cuvânt pe el îl știe. Unul dintre cuvintele pe care Judy Marshall a încercat să le reprime. Jack, nu în Teritorii, dar nici cu totul în lumea asta, acum, întinde mâna și scoate pana de la centura ei.

– Gorg ți-a dat asta?

– Da...

Jack o aruncă pe jos, apoi o calcă în picioare. Pentru o clipă, are impresia – *știe* – că o simte cum zumzăie furioasă sub talpa pantofului lui, ca o viespe pe jumătate zdrobită. Apoi rămâne nemișcată.

– Gorg minte, Tansy. Orice ar fi Gorg, minte. Omul dinăuntru nu e făptașul.

Tansy scoate un vaier prelung și aruncă frânghia. În spatele ei, mulțimea suspină.

Jack o cuprinde cu brațul și se gândește din nou la demnitatea îndurerară a lui George Potter; se gândește la toți cei rătăciți, luptându-se să înainteze fără ca măcar o singură dată zorii clari ai Teritoriilor să le lumineze calea. O strânge în brațe, simțind miros de transpirație și durere și nebunie și brandy cu cafea.

Jack îi șoptește la ureche:

– O să-l prind eu pentru tine, Tansy.

Ea se îndreaptă de spate.

– Tu...

– Da.

– Tu... promiți?

– Da.

– Nu el e făptașul?

– Nu, draga mea.

– Juri?

Jack îi dă lalelele și spune:

– Pe numele mamei mele.

Femeia își apropie fața de flori și inspiră profund. Când ridică din nou capul, Jack vede că senzația de pericol a părăsit-o, nu însă și nebunia. Ea se numără acum printre cei rătăciți. Ceva i-a venit de hac. Poate dacă e prins Pescarul, acest ceva o va lăsa în pace. Lui Jack i-ar plăcea să creadă asta.

– Cineva trebuie s-o ducă pe doamna acasă, zice Jack.

Vorbește cu o voce blândă, colocvială, însă tot ajunge la mulțime.

– E foarte obosită și tristă până peste cap.

– O duc eu, zice Doodles. Obrajii ei sclipesc de lacrimi. O duc cu camioneta lui Teddy, iar dacă el n-o să-mi dea cheile, o să-i dau una de-o să se ducă de-a berbeleacul. O să...

Și-acela e momentul în care scandarea reîncepe, de data asta din spatele mulțimii:

– Aduceți-l afară! Dați-ne ucigașul! Dați-ni-l pe Pescar! Aduceți-l afară pe Pescar!

La început, se aude o singură voce, dar apoi alte câteva glasuri ezitante se alătură, creând o armonie.

Stând tot cu spatele lipit de cărămizi, Beezer St Pierre zice:

– A, căcat. Uite c-o luăm de la capăt.

Jack i-a interzis lui Dale să vină în parcare cu el, spunând că la vederea uniformei lui mulțimea ar putea s-o ia razna. N-a pomenit de buchețetul cu flori pe care-l primise, și Dale nici nu l-a observat; era prea îngrozit de ideea că-l va pierde pe Potter în primul linșaj din Wisconsin din noul mileniu. L-a urmat pe Jack la parter, totuși, și a pus stăpânire pe vizorul ușii, având în fața celorlalți avantajul vârstei.

Ceilalți membri ai Poliției French Landing sunt încă la etaj, uitându-se afară pe geamurile sălii de recreere. Henry i-a cerut lui Bobby Dulac să-i comenteze evenimentele pe măsura desfășurării lor. Chiar și așa îngrijorat cum este pentru Jack (Henry crede că sunt cel puțin 40% șanse ca mulțimea fie să-l calce în picioare, fie să-l sfâșie de viu), Henry e amuzat și flatat să vadă că Bobby îl imită pe George Rathbun fără să-și dea seama.

– Bine, Hollywood e-acolo afară... se apropie de femeie... niciun semn de teamă... restul păstrează tăcerea... Jack și femeia par să vorbească... Și Doamne Dumnezeule, Jack îi dă un buchet de flori! Ce tactică!

„Tactică" e unul dintre termenii sportivi preferați ai lui George Rathbun, cum ar fi în: „Tactica echipei Brew de-a lovi și-a fugi a dat din nou greș ieri-seară în Miller Park."

– Femeia *se întoarce din drum!* țipă Bobby, jubilând. Îl apucă pe Henry de umăr și-l scuturâ. Fir-ar să fie, cred că s-a terminat! *Cred că Jack i-a potolit!*

– Până și un orb ar vedea că pe ea a potolit-o, zice Henry.

– Și tocmai la timp, completează Bobby. Uite-i pe cei de la Channel Five și mai e un furgon cu un stâlp din-ăla portocaliu mare pe el... Fox-Milwaukee, cred... și...

– *Aduceți-l afară!* începe să strige o voce din mulțime. Pare înșelată și indignată. *Dați-ne ucigașul! Dați-ni-l pe Pescar!*

– O, nuuu! face Bobby, semănând chiar și acum cu George Rathbun, spunându-le ascultătorilor de dimineață târziu cum încă un miting „bursucesc" a început să se fâsâie. Nu acuuuum, nu când ăștia de la TV sunt aici! Asta-i...

– *Aduceți-l afară pe Pescar!*

Henry știe deja cine strigă. Chiar și prin două straturi de sticlă ranforsată, țipătul ăla ascuțit, pițigăiat, e imposibil de confundat.

Wendell Green își înțelege meseria – nu face nici măcar greșeala de-a se gândi că nu o înțelege. Meseria lui e să *raporteze* știrile, să *analizeze* știrile, uneori să *fotografieze* știrile. Meseria lui nu este *să facă* știrile. Dar în seara asta nu se poate abține. E pentru a doua oară în ultimele douăsprezece ore când o știre care poate da tonul unei cariere strălucite i-a fost întinsă sub nasul vorace numai ca să fie trasă înapoi în ultima secundă.

– *Aduceți-l afară!* urlă Wendell.

Forța crudă a vocii sale îl surprinde, apoi îl înfiorează.

– *Dați-ne ucigașul! Dați-ni-l pe Pescar!*

Sunetul altor voci care se alătură alei sale îi oferă un flux incredibil de adrenalină. Este, cum ar fi zis vechiul lui coleg de cameră, o adevărată bușeală la boașe. Wendell face un pas în față, umflându-și pieptul, înroșindu-se, încrederea crescând în el. E vag conștient că furgonul Action News Five încă rulează încet spre el prin mulțime. Curând, prin ceață vor străluci reflectoare puternice; curând, la lumina lor aspră aparatele de filmat vor filma. Și ce dacă? Dacă femeia

în tricou mânjit de sânge se dovedește în cele din urmă prea fricoasă ca să-și apere propriul copil, o va face Wendell în locul ei! Wendell Green, un exemplu strălucit al responsabilității civice! Wendell Green, *conducător al oamenilor!*

Începe să ridice și să coboare aparatul foto. E surescitat. Ca și când ar fi din nou în colegiu! La un concert Skynyrd! Drogat! E ca și când...

În fața ochilor lui se produce o străfulgerare puternică. Apoi luminile se sting. Toate.

– *L-A LOVIT ARNIE CU LANTERNA!* strigă Bobby.

Îl apucă pe unchiul orb al lui Dale de umeri și-l rotește într-un cerc ametitor. O aromă grea de Aqua Velva coboară spre Henry, care știe că Bobby îl va săruta pe ambii obraji, în stil franțuzesc, cu o secundă înainte ca Bobby chiar să o facă. Iar când Bobby reîncepe să comenteze evenimentele, pare la fel de euforic ca și George Rathbun în acele rare ocazii când echipa locală înfruntă soarta și pune mâna pe aur.

– *Îți vine să crezi, Ungurul Nebun l-a lovit cu scumpa lui lanternă și... GREEN E LA PĂMÂNT! UNGURU' ĂLA TICĂLOS L-A PUS LA PODEA PE CEL MAI CRETIN REPORTER! BRAVO ȚIE, HRABOWSKI!*

De jur împrejurul lor, polițiștii ovaționează cât îi țin plămânii. Debbi Anderson începe să scandeze *We Are the Champions* și alte voci îi vin imediat în ajutor.

Astea sunt zile ciudate în French Landing, gândește Henry. Stă cu mâinile în buzunare, zâmbind, ascultând tărăboiul. Zâmbetul e absolut sincer; Henry e fericit. Dar, în suflet, mai e și neliniștit. Se teme pentru Jack.

Se teme, de fapt, pentru ei toți.

– Bine lucrat, omule, îi zice Beezer lui Jack. Adică, jos pălăria.

Jack încuviințează.

– Mersi.

– N-o să te mai întreb o dată dacă ăla e făptașul. Dacă tu spui că nu-i, atunci nu-i. Dar orice am putea face ca să te ajutăm să-l găsești pe adevăratul făptaș, doar spune-ne.

Ceilalți membri ai Thunder Five mormăie în semn de aprobare; Kaiser Bill îl lovește pe Jack prietenește peste umăr. Probabil că locul se va învineți.

– Mersi, zice Jack din nou.

Înainte să apuce să bată la ușă, aceasta se deschide. Dale îl apucă și-i oferă o îmbrățișare zdrobitoare. Când piepturile li se ating, Jack simte inima lui Dale cum bate tare.

– M-ai scăpat de belea, îi zice Dale la ureche. Orice pot să fac pentru tine...

– Poți să faci ceva, da, zice Jack, trăgându-l înăuntru. Am văzut încă o mașină de poliție în spatele microbuzului TV. Nu sunt sigur, dar cred că era albastră.

– O-ho, face Dale.

– O-ho, chiar așa. Îmi trebuie cel puțin douăzeci de minute cu Potter. S-ar putea să nu ne alegem cu nimic, dar s-ar putea să ne alegem cu multe. Îi poți reține pe Brown și Black douăzeci de minute?

Dale îi oferă prietenului său un zâmbet mic și sumbru.

– O să mă asigur că ai o jumătate de oră. Minimum.

– Minunat. Și mai ai înregistrarea apelului dat de Pescar la 911?

– S-a dus cu restul dovezilor pe care le aveam după ce Brown și Black au preluat cazul. A luat-o un ofițer în dimineața asta.

– Dale, *nu!*

– Ușurel, băiete. Am o copie pe casetă; e-n siguranță în biroul meu.

Jack își mângâie pieptul.

– Să nu mă mai sperii așa.

– Scuze, zice Dale, gândind: *După ce te-am văzut acolo afară, n-aș fi spus că te poți teme de ceva.*

La jumătatea scărilor, Jack își amintește că Speedy i-a spus că se poate folosi ceea ce-i fusese lăsat în baie de două ori... Însă i-a dat florile lui Tansy Freneau. Căcat. Apoi își face mâinile căuș la nas, inspiră și miroase.

Poate că, totuși, le mai are.

17

George Potter stă pe prici în a treia celulă de arest de pe coridorul scurt care miroase a urină și dezinfectant. Se uită pe geam în parcarea care a fost în ultimul timp scena atât de multor dovezi de surescitare și care este încă plină de oameni debusolați. Nu se întoarce când aude pașii lui Jack apropiindu-se.

Mergând într-acolo, Jack trece pe lângă două pancarte. UN APEL ÎNSEAMNĂ UN APEL, spune prima. ÎNTÂLNIREA A.A. LUNI LA 7. P.M., ÎNTÂLNIREA N.A. MARȚI LA 8 P.M., spune a doua. Mai sunt o țâșnitoare prăfuită și-un stingător de incendii antic, pe care un glumeț l-a etichetat cu GAZ ILARIANT.

Jack ajunge la zăbrelele celulei și lovește în una cu cheia sa de la casă. Potter se întoarce în sfârșit cu spatele la geam. Jack, încă în starea de hiperconștientizare pe care acum o recunoaște ca fiind un soi de reziduu Teritorial, știe adevărul esențial al omului dintr-o singură privire. I se citește în ochii afundați și-n cearcănele negre de sub ei; i se citește în obrajii supți și-n tâmplele ușor scobite cu ale lor delicate cuibușoare de vene; i se citește în proeminența ascuțită a nasului.

– Salut, domnule Potter, zice el. Vreau să stăm de vorbă și trebuie să ne grăbim.

– Mă vor, remarcă Potter.

– Da.

– Poate-ar fi trebuit să-i lași să mă ia. Încă trei-patru luni și oricum ies din cursă.

În buzunarul de la piept are cartela magnetică pe care i-a dat-o Dale și Jack se folosește de ea ca să deschidă ușa celulei. Se aude un scrâșnet aspru atunci când aceasta se mișca pe șinele ei scurte. Când Jack scoate cartela, scrâșnetul încetează. Jos, în sala de recreere, un beculeț chihlimbariu marcat C.A. 3 se aprinde.

Jack intră și se așază pe capătul priciului. A pus inelul cu chei în buzunar, nedorindu-și ca izul metalic să afecteze parfumul lalelelor.

– La ce-l ai?

Fără să întrebe de unde știe Jack, Potter ridică o mână mare și noduroasă – mână de tâmplar – și se atinge la plex. Apoi o lasă să cadă.

– A început în burtă. Asta era acum cinci ani. Am luat pastilele și am făcut injecțiile ca un băiat cuminte. La Riviere, acolo eram. Chestiile alea... omule, vomitam prin tot locul. În colțuri și cam peste tot. O dată am vomitat în pat și nici nu mi-am dat seama. M-am trezit a doua zi dimineață cu vomă uscată pe piept. Știi ceva despre asta, fiule?

– Mama a avut cancer, zice Jack încet. Când eu avem doisprezece ani. Apoi a dispărut.

– A mai trăit cinci ani?

– Mai mult.

– Ce noroc, zice Potter. Dar, în cele din urmă, a răpus-o, nu?

Jack încuviințează.

Potter încuviințează și el. Nu sunt ei încă buni prieteni, dar într-acolo se îndreaptă. Așa operează Jack, așa a operat mereu.

– Căcatul ăla îți intră-n corp și așteaptă, îi spune Potter. Teoria mea e că *niciodată* nu pleacă, nu cu adevărat. În orice caz, am terminat-o cu injecțiile. Am terminat-o și cu pastilele. Mai puțin una care-mi ia durerea. Am venit aici pentru final.

– De ce?

Ăsta nu e-un lucru pe care Jack are nevoie să-l știe și timpul e scurt, însă asta e tehnica lui și nu va renunța la ceea ce dă roade doar pentru că sunt două capete pătrate de la poliția statală la parter, așteptând să-i ia materialul de lucru. Dale va trebui să-i țină la respect, atâta tot.

– Pare un orășel frumușel. Și-mi place fluviul. Mă duc acolo în fiecare zi. Îmi place să privesc soarele în apă. Uneori mă gândesc la toate muncile pe care le-am făcut – Wisconsin, Minnesota, Illinois –, alteori nu mă gândesc la nimic. Alteori stau doar pe mal și mă simt liniștit.

– În ce domeniu ai lucrat, domnule Potter?

– Am început ca dulgher, exact ca Iisus. Am avansat la constructor, apoi m-am îngrășat de nu mă mai încăpeau sacii. Când i se

întâmplă asta unui constructor, de obicei începe să se prezinte drept contractor. Am făcut trei-patru milioane de dolari, aveam un Cadillac, aveam o femeie tânără care mă ducea în cârcă acasă în serile de vineri. O femeiușcă frumușică. Nu aveam probleme. Apoi am pierdut totul. Cel mai mult am simțit lipsa Cadillacului. Îmi producea plăcere mai repede ca femeia. După aia am primit vestea proastă și am venit aici.

Se uită la Jack.

– Știi ce cred uneori? Că French Landing e aproape de-o lume mai bună, una în care lucrurile arată și miros mai bine. Unde oamenii poate că se *comportă* mai bine. Nu mă învârt în jur cu oamenii – nu-s genul de persoană prietenoasă –, dar asta nu înseamnă că nu simt unele lucruri. Mi-a intrat în cap ideea că nu e prea târziu să fiu cumsecade. Crezi că-s nebun?

– Nu, îi spune Jack. În linii mari, pentru asta am venit și eu aici. Să-ți spun cum stau lucrurile cu mine. Știi cum, atunci când pui o pătură subțire într-un geam, soarele încă mai trece prin ea?

George Potter se uită la el cu ochi care, brusc, au prins viață. Jack nici măcar nu trebuie să-și termine ideea, ceea ce-i bine. A găsit lungimea de undă – aproape întotdeauna o găsește, ăsta-i darul lui – și acum e timpul să treacă la treabă.

– Tu *chiar* știi, zice Potter simplu.

Jack încuviințează.

– Știi de ce ești aici?

– Ei cred că am omorât copilul doamnei ăleia.

Potter înclină din cap către geam.

– Aia de-afară care ținea știreangul în aer. Nu am făcut-o. Asta-i ceea ce știu.

– Bine, e-un început. Acum, ascultă-mă.

Foarte încet, Jack prezintă înșiruirea de întâmplări care au făcut ca Potter să ajungă în această celulă. Fruntea lui Potter se încruntă în timp ce Jack vorbește și mâinile sale mari se frâng.

– Railsback! zice el într-un final. Trebuia să știu! Bătrân băgăreț, care-ntotdeauna pune întrebări, te întreabă dacă nu vrei să joci cărți

sau poate niște biliard sau, știu eu, *Parcheesi*[1], pentru numele lui Dumnezeu! Nu știe decât să pună întrebări. Băgăreț afurisit...

Mai are de spus multe în sensul ăsta, și Jack îl lasă să continue o vreme. Cu sau fără cancer, bătrânului acestuia i s-a întrerupt rutina zilnică fără prea multă milă și are nevoie să-și verse puțin năduful. Dacă Jack îl întrerupe pentru a câștiga timp, îl va pierde ca aliat. E greu să fii răbdător (cum îi reține Dale pe nemernicii ăia doi? Jack nici măcar nu vrea să știe), însă răbdarea e necesară. Când Potter începe să-și lărgească ținta atacului, însă (Morty Fine e vinovat de abuz, la fel ca și Irv Throneberry, amicul lui Andy Railsback), Jack intervine.

– Ideea, domnul Potter, e că Railsback a urmărit pe cineva în camera ta. Nu, nu așa trebuie spus. Railsback a fost *condus* în camera ta.

Potter nu răspunde. Stă doar acolo și își privește mâinile. Dar încuviințează. E bătrân, e bolnav și boala i se agravează, dar nu e nici pe departe prost.

– Persoana care l-a condus pe Railsback este aproape cu certitudine aceeași persoană care a pus pozele cu copiii morți în dulapul tău.

– Mda, pare logic. Iar dacă avea poze cu copiii morți, probabil că el e ăl' de i-a omorât.

– Așa-i. Așa că trebuie să-ntreb...

Potter flutură nerăbdător mâna.

– Cre' că știu ce tre' să-ntrebi. Cui de prin părțile astea i-ar plăcea să-l vadă pe Chicago Potsie atârnat de gât în știreang. Sau de boașe.

– Exact.

– Nu vreau să-ți bag bățu' la roată, băiete, dar nu mă pot gândi la nimeni.

– Nu? Jack ridică sprâncenele. N-ai făcut niciodată afaceri pe-aici, n-ai construit o casă sau un teren de golf?

Potter ridică fruntea și-i oferă lui Jack un rânjet.

---

[1] Joc de origine indiană, care se joacă pe o tablă cu pioni roșii, galbeni, albaștri și verzi (n. tr.).

– Sigur că am făcut. De unde crezi că știam cât de frumos e-aici? Mai ales vara? știi partea aia din oraș pe care-o numesc Libertyville? Aia cu toate străzile alea vechi cu nume cum ar fi Camelot și Avalon?

Jack încuviințează.

– Eu am construit jumate din alea. Prin anii șaptezeci. Pe-atunci era un tip pe-aici... un păcălici pe care-l știam din Chicago... sau credeam că-l știu... Era și el în branșă?

Această ultimă întrebare pare să și-o fi adresat sieși. În orice caz, scutură scurt din cap.

– Nu-mi amintesc. Oricum, nu contează. Cum să conteze? Tipului îi mergea bine pe-atunci; probabil că acum e mort. A fost cu mult timp în urmă.

Dar Jack, care interoghează așa cum Jerry Lee Lewis cânta odinioară la pian, crede că, din contră, *contează*. În porțiunea de obicei slab luminată a minții sale, unde intuiția și-a făcut cartier general, becurile prind viață. Nu multe încă, dar nici puține.

– Un păcălici, zice el, ca și când n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul. Ce-i asta?

Potter îi aruncă o privire scurtă, iritată.

– Un cetățean care... păi, nu tocmai un *cetățean*. Cineva care cunoaște oameni cu legături. Sau poate pe care, uneori, oamenii cu legături îl sună. Poate că-și fac reciproc favoruri. Un păcălici. Nu-i cea mai bună poziție din lume.

Nu, își spune Jack, *dar păcălicind te alegi c-un Cadillac care-ți aduce plăceri imediate.*

– Și tu erai un păcălici, George?

Acum trebuie să se apropie mai mult. Aceasta nu-i o întrebare pe care Jack să o poată adresa „domnului" Potter.

– Poate, zice Potter după o pauză de gândire intensă. Poate că eram. Pe când mă aflam în Chicago. În Chicago, trebuia să te faci luntre și punte dacă voiai să pui mâna pe marile contracte. Nu știu cum merg acum lucrurile acolo, dar pe-atunci un contractor nepătat era un contractor sărac. Înțelegi?

Jack încuviințează.

– Cea mai mare afacere pe care am dus-o la bun sfârșit a fost un cartier rezidențial în partea de sud a Chicagoului. Exact ca-n cântecul ăla despre Leroy Brown cel rău, rău.

Potter chicotește aspru. Pentru o clipă, nu se gândește la cancer sau la acuzații false sau la faptul că mai lipsise puțin să fie linșat. Trăiește în trecut și, deși s-ar putea să fie puțin cam neîngrijit, trecutul este totuși mai bun decât prezentul – priciul prins cu lanțuri de zid, toaleta de fier, cancerul care i se răspândește prin mațe.

– Mamă, aia a fost *mare*, nu te aburesc. O grămadă de bani federali, dar mahării locului hotărau unde să se ducă mălaiul. Iar eu și tipu' ăstălalt, păcăliciul, noi eram prinși în horă...

Se oprește, uitându-se la Jack cu ochii larg deschiși.

– Căcat împrăștiat, ce-i cu tine, ești magician?

– Nu știu la ce te referi. Nu fac decât să stau aici.

– Tipu' *ăla* a fost tipu' care-a apărut aici. Ăla a fost păcăliciul!

– Te-am pierdut, George.

Dar Jack crede că nu e chiar așa. Și, deși începe să se simtă emoționat, nu lasă să se vadă mai mult decât a lăsat-o să se vadă atunci când barmanița i-a spus despre trucușorul cu ciupitul nasului al lui Kinderling.

– Probabil că nu-i nimic, zice Potter. Omu' avea destule motive să nu-i placă de mine, da' tre' că-i mort acum. Ar avea optzeci și ceva de ani, pentru numele lui Dumnezeu.

– Vorbește-mi despre el, zice Jack.

– Era un păcălici, repetă Potter, ca și când asta ar explica totul. Și probabil că a dat de belea în Chicago sau undeva pe lângă Chicago, pentru că, atunci când a venit aici, sunt aproape sigur că folosea un alt nume.

– Când i-ai suflat afacerea cu locuințele, George?

Potter zâmbește, și ceva în privința mărimii dinților săi și-a felului în care par să-i iasă din gingii îi permite lui Jack să vadă cât de repede moartea aleargă spre acest om. Simte un ușor fior, însă îi răspunde cât mai degajat la zâmbet. Și asta face parte din modul în care operează el.

– Dac-o să vorbim despre păcăleli și suflări, mai bine spune-mi Potsie.

– Bine, Potsie. Când ai dat peste tipu' ăsta în Chicago?

– Asta-i ușor, zice Potter. Când s-a ținut licitația era vară, dar mahării încă mai vociferau despre cum hipioții au venit în oraș cu un an înainte și le-au învinețit ochii polițiștilor și primarului. Așa că aș zice 1969. Ce s-a întâmplat a fo' că îi făcusem licitantului un mare favor și-i mai făcusem unul și bătrânei care trăgea la cântat în Comisia pentru Apărarea Egalității de șanse pe care o înființase primarul Daley. Așa că, atunci când a început licitația, oferta mea a avut parte de tratament special. Tipu' ăstălalt – păcăliciul – n-am nicio îndoială că oferta lui a fost mai proastă. Știa cum să se-nvârtă și probabil că avea propriile lui contacte, dar de data asta eu eram privilegiatul.

Zâmbește. Dinții aceia oribili apar, apoi dispar din nou.

– Oferta păcăliciului? S-a pierdut cumva. A ajuns prea târziu. Ghinion. Chicago Potsie primește contractul. Apoi, după patru ani, păcăliciul își face iar apariția, ofertând pentru contractul Libertyville. Numai că atunci când l-am înfrânt, totul a fost la vedere. N-am tras nicio sfoară. L-am întâlnit în barul hotelului Nelson în seara de după atribuirea contractului, din pură întâmplate. Și-mi zice: „Tu ești ăla din Chicago." și eu zic: „Sunt mulți oameni în Chicago." Ei, tipu' ăsta era un păcălici, da' era un păcălici *înfricoșător*. Emana un miros urât. Mai bine de atât nu știu să spun. Oricum, în zilele alea eram mare și puternic, puteam să fiu rău, dar de data aia am fost destul de pașnic.

„Mda", zice el, „îs mulți oameni în Chicago, da' numa' unu' care m-a păcălit. Încă mă resimt de pe urma faptei ăleia, Potsie, și am o memorie lungă."

Oricând altcândva, *oricine* altcineva ar fi fost, l-aș fi întrebat cât de bună i-ar fi rămas memoria după ce era dat cu capul de podea, da' cu el... doar am înghițit-o. N-am mai schimbat niciun cuvânt. El a ieșit din bar. Nu cred că l-am mai văzut vreodată, dar am auzit despre el din când în când cât am lucrat la contractul Libertyville.

Cel mai adesea de la subordonații mei. Se pare că păcăliciul își construia și el o casă în French Landing. Pentru pensie. Nu c-ar fi fost aproape de pensionare pe-atunci, da' nici în floarea vârstei nu mai era. Cincizeci, aș zice... Și asta se-ntâmpla în '72.

– Construia o casă aici, în oraș, zice Jack meditativ.

– Mda. Ș-avea și un nume, ca una dintre casele alea englezești. The Birches, Lake House, Beardsley Manor, așa ceva.

– Ce nume?

– La naiba, nu-mi amintesc nici măcar numele *păcăliciului*, cum te-aștepți să-mi amintesc numele casei pe care-a construit-o? Da' un lucru îmi amintesc: niciunuia dintre subalternii mei nu-i plăcea. Avea o reputație...

– Proastă?

– Cea mai proastă. Au avut loc accidente. Un tip și-a retezat mâna la un fierăstrău electric, aproape că a murit de hemoragie înainte să-l ducă la spital. Un altul a căzut de pe-o schelă și-a paralizat... e ceea ce ei numesc cvadriplegic. Știi ce-i asta?

Jack încuviințează.

– Singura casă despre care i-am auzit pe oameni zicând că-i bântuită încă dinainte să fie construită de tot. Am impresia c-a trebuit să termine mare parte din ea el însuși.

– Ce se mai spune despre casa asta?

Jack pune întrebarea într-o doară, ca și când nu i-ar păsa cine știe cât, însă-i pasă mult de tot. N-a auzit până acum de-o așa-numită casă bântuită în French Landing. Știe că nu locuiește aici de destul timp să audă toate poveștile și legendele, dar ceva de felul ăsta... ai crede că ceva de felul ăsta ar ieși printre primele la iveală.

– A, omule, nu-mi amintesc. Doar că...

Face o pauză, cu ochii uitându-se departe. În fața clădirii, mulțimea începe în sfârșit să se risipească. Jack se întreabă cum se descurcă Dale cu Brown și Black. Timpul pare să gonească și el încă n-a obținut ceea ce-i trebuie de la Potter. Ce are până acum abia ajunge să-i stârnească dorințele.

– Un individ mi-a spus că soarele nu strălucește niciodată acolo nici chiar atunci când strălucește, zice Potter dintr-o suflare. A zis că se află la scurtă distanță de drum, într-un luminiș, și că ar trebui să aibă soare cel puțin cinci ore pe zi vara, dar, cine știe cum... nu are. Zicea că oamenii își pierdeau umbrele, exact ca într-un basm, și că nu le plăcea. Și uneori auzeau un câine mârâind în pădure. Părea a fi unul mare. Unul rău. Dar nu l-au văzut niciodată. Știi cum e, cred. Poveștile încep să circule și-apoi se alimentează cumva cu propria lor substanță...

Umerii lui Potter se prăbușesc brusc. Lasă capul în pământ.

– Hei, asta-i tot ce-mi amintesc.

– Cum îl chema pe păcălici pe când era în Chicago?

– Nu-mi aduc aminte.

Jack își bagă într-o clipă palmele desfăcute sub nasul lui Potter. Cu capul în pământ, Potter nu le vede până ce nu sunt acolo și se trage în spate, icnind. Trage tare pe nas mirosul evanescent de pe pielea lui Jack.

– Ce?... Iisuse, ce-i asta?

Potter apucă una din mâinile lui Jack și miroase din nou, lacom.

– Mamă, ce bine miroase. Ce-i?

– Lalele, zice Jack, dar nu asta și gândește. Ceea ce gândește este: *Memoria mamei mele.* Cum îl chema pe păcălici pe când era în Chicago?

– E... ceva care sună ca un nume nemțesc. Beerstein. Nu-i tocmai ăsta, dar nici pe departe. Mai mult nu știu.

– Beerstein, zice Jack. Și cum îl chema când a ajuns în French Landing trei ani mai târziu?

Imediat, pe scări se aud voce puternice, înflăcărate.

– Nu-mi pasă! strigă cineva.

Jack crede că e Black, cel mai oficios.

– E cazul nostru, e prizonierul nostru și-l luăm de aici! *Acum!*

Dale:

– Nu mă împotrivesc. Spun doar că hârtiile...

Brown:

– A, mă fut pe hârtii. Îl luăm cu noi.

– Cum îl chema în French Landing, Potsie?

– Nu pot să...

Potsie ia din nou mâinile lui Jack. Mâinile lui Potsie sunt uscate și reci. Miroase palmele lui Jack, cu ochii închiși. Când expiră prelung, zice:

– Burnside. Grăsuliul Burnside. Nu c-ar fi fost grăsuliu. Porecla era o glumă. Cred că adevăratul lui prenume e posibil să fi fost Charlie.

Jack își trage mâinile. Charles „Grăsuliul" Burnside. Cunoscut odinioară drept Beer Stein. Sau ceva ca Beer Stein.

– Și casa? Cum îi zicea casei?

Brown și Black se apropie acum pe coridor, Dale urmându-i grăbit. *Nu mai e timp*, își spune Jack. *Fir-ar să fie, dacă aș mai fi avut măcar cinci minute...*

Și-atunci Potsie zice:

– Casa întunericului. Nu știu dacă așa a botezat-o el sau dacă așa au început s-o numească muncitorii, dar ăsta era numele, da-da.

Ochii lui Jack se măresc. Imaginea livingului comod al lui Henry Leyden îi trece prin minte: stând cu un pahar lângă cot și citind despre Jarndyce și Jarndyce.

– Ai spus cumva Casa *umbrelor*?

– A *întunericului*, repetă Potsie cu iuțeală. Pentru că într-adevăr *așa* era. Era...

– O, Hristoase, fiu ceresc, zice unul dintre polițiștii statali cu o voce țâfnoasă de „uite ce-a adus pisica-n casă" care-l face pe Jack să-i vină să-i rearanjeze fața. E vorba de Brown, dar când Jack ridică privirea, ochii săi dau de partenerul lui Brown. Coincidența numelui celuilalt ofițer îl face pe Jack să zâmbească[1].

– Salut, băieți, zice Jack, ridicându-se de pe prici.

– Ce cauți aici, Hollywood? zice Black.

– Ardeam doar gazul și vă așteptam, spune Jack, și surâde scânteietor. Presupun că-l vreți pe omul ăsta.

[1] Numele ofițerului este Black, iar în original Casa întunericului este *Black House* (n. tr.).

– Mare dreptate ai, mârâie Brown. Iar dacă ne-ai stricat cazul...

– Doamne, nu cred, zice Jack.

E-o luptă, dar reușește să atingă un ton de amabilitate. Apoi, lui Potsie:

– O să fiți mai în siguranță cu ei decât aici în French Landing, domnule.

George Potter pare din nou pierdut. Resemnat.

– Nu-mi pasă cine știe cât, spune el, apoi zâmbește când îi vine un gând. Dacă bătrânul Grăsuliu e încă-n viață și-o să dai peste el, poate-l întrebi dacă se mai resimte de pe urma păcălelii pe care i-am tras-o în '69. Și transmite-i că Chicago Potsie îl salută.

– Despre ce dracu' vorbești? întreabă Brown, încruntându-se. A scos cătușele și e clar că abia așteaptă să le pună la încheieturile lui George Potter.

– Despre vremuri demult apuse, zice Jack.

Își îndeasă mâinile plăcut mirositoare în buzunare și iese din celulă. Le zâmbește lui Brown și Black.

– Nu merită să vă ocupați mintea cu asta, băieți.

Ofițerul Black se întoarce spre Dale.

– Ai terminat-o cu cazul ăsta, zice el. Cuvintele astea-s destul de clare. Mai simplu nu știu cum să-ți explic. Așa că spune-mi o dată pentru totdeauna, șerifule: Ai înțeles?

– Sigur că da, zice Dale. Luați cazul și spălați-vă cu el pe cap. Dar nu mai face pe ăla pe cal alb, bine? Dacă te aștepți să stau pur și simplu deoparte și să las o mulțime de bețivi de la Sand Bar să-l scoată pe omul ăsta din Lucky's și să-l linșeze...

– Nu te pune într-o lumină mai proastă decât aia în care te afli deja, ripostează Brown. I-au aflat numele de pe frecvența radio a poliției.

– Mă îndoiesc de asta, zice Dale încet, gândindu-se la mobilul drogatului luat cu împrumut din magazia cu dovezi.

Black îl apucă pe Potter de umărul îngust, îl răsucește violent, apoi îl împinge atât de tare spre ușa de la capătul coridorului, că omul

aproape cade la pământ. Potter își recapătă echilibrul, cu fața ridată plină de durere și demnitate.

– Ofițeri, zice Jack.

Nu vorbește tare sau cu furie, însă amândoi ofițerii se întorc.

– O singură dată să-l mai bruscați pe prizonier și, din clipa când ați plecat, o să sun la Madison și credeți-mă, ofițeri, baștanii de-acolo *or să mă asculte. Aveți o atitudine arogantă, coercitivă și contraproductivă* pentru rezolvarea acestui caz. Abilitățile voastre de cooperare interdepartamentală sunt inexistente. Aveți un comportament lipsit de profesionalism, care aruncă o lumină foarte rea asupra statului Wisconsin. Aveți două variante: fie o să vă comportați frumos, fie de vinerea viitoare o să căutați să vă angajați ca agenți de pază pe undeva.

Chiar dacă vocea lui rămâne egală de la început până la sfârșit, Black și Brown par să se micșoreze pe măsură ce cuvintele îi ies pe gură. Când termină, statalii arată ca doi copii pedepsiți. Dale îl privește pe Jack cu admirație. Numai Potter pare neafectat; el se uită la mâinile sale încătușate cu ochi ce ar putea fi la distanță de o mie de kilometri.

– Acum, plecați, zice Jack. Luați-vă prizonierul, luați dosarele cazului și cărați-vă.

Black deschide gura să vorbească, apoi o închide la loc. Pleacă. Când ușa se închide în urma lor, Dale se uită la Jack și zice foarte încet:

– Oau!

– Ce?

– Dacă nu știi, spune Dale, eu n-o să-ți spun.

Jack ridică din umeri.

– Potter îi va ține ocupați, ceea ce nouă ne va da ocazia să facem puțină muncă adevărată. Dacă seara de-acum are o parte bună, asta este.

– Ce ai aflat de la el? Ai aflat ceva?

– Un nume. S-ar putea să însemne ceva. Charles Burnside. Poreclit Grăsuliul. Ai auzit de el?

Dale scoate în afară buza de jos și se trage gânditor de ea. Apoi îi dă drumul și scutură din cap.

– Numele în sine mi se pare vag cunoscut, dar asta s-ar putea să fie doar pentru că e așa comun. Porecla, nu.

– Era constructor, contractor în Chicago acum mai bine de treizeci de ani. După ce spune Potsie, cel puțin.

– Potsie, zice Dale.

Banda adezivă se desprinde pe la un colț al afișului cu UN APEL ÎNSEAMNĂ UN APEL și Dale o netezește cu aerul unuia care nu știe prea bine ce face.

– V-ați împrietenit binișor, nu?

– Nu, zice Jack. *Burnside* e Grăsuliul. Iar ofițerul Black nu e stăpânul Casei întunericului.

– Ți-ai pierdut mințile. Ce casă a întunericului?

– Întâi de toate, e-un nume propriu. Casă, cu C mare. Casa întunericului. Ai auzit vreodată de-o casă numită așa prin apropiere?

Dale râde.

– Doamne, nu.

Jack îi întoarce zâmbetul, dar pe dată e vorba de zâmbetul pe care-l folosește la interogatorii, nu acela care spune „discut ceva cu prietenul meu". Asta pentru că acum e-un țopilist. Și-a văzut o scânteiere ciudată în ochii lui Dale Gilbertson.

– Ești sigur? Nu te grăbi. Gândește-te bine.

– Ți-am spus că nu. Prin părțile astea, oamenii nu dau nume caselor. O, mi se pare că bătrâna doamnă Graham și doamna Pentle îi spun locuinței lor de cealaltă parte a bibliotecii orășenești Caprifoi, din pricina tufelor de caprifoi care împânzesc gardul din față, dar asta-i singura de prin părțile astea de care am auzit să aibă un nume.

Din nou, Jack vede acea scânteiere. Potter e cel care va fi acuzat de crimă de către Poliția Statului Wisconsin, însă Jack n-a văzut acea scăpărare profundă în ochii lui Potter nici măcar o singură dată în timpul discuției lor. Asta pentru că Potter fusese sincer cu el.

Dale nu este sincer.

Dar trebuie să fiu blând cu el, își spune Jack. *Pentru că el nu* știe *că nu e sincer. Cum e posibil așa ceva?*

Ca un răspuns, aude vocea lui Chicago Potsie: *Un individ mi-a spus că soarele nu strălucește niciodată acolo nici chiar atunci când strălucește... Zicea că oamenii își pierdeau umbrele, exact ca într-un basm.*

Memoria e o umbră; orice polițist care încearcă să reconstituie o crimă sau un accident pe baza relatărilor contradictorii ale martorilor oculari știe asta foarte bine. Oare așa să fie Casa întunericului a lui Potsie? Ceva ce nu aruncă nicio umbră? Răspunsul lui Dale (s-a întors acum drept cu fața la posterul care se desprinde și lucrează la el la fel de serios cum ar lucra cu o victimă a unui atac de cord în stradă, făcându-i respirație gură la gură așa cum scrie la carte, până la sosirea ambulanței) îi sugerează lui Jack că s-ar putea să fie ceva *exact* așa. Acum trei zile nu și-ar fi permis să ia în calcul o asemenea idee, dar în urmă cu trei zile nu se întorsese în Teritorii.

– După spusele lui Potsie, locul ăsta și-a dobândit reputația de casă bântuită încă dinainte să fie complet construit, spune Jack, forțând puțin nota.

– Nu.

Dale trece la afișul despre întâlnirile Alcoolicilor Anonimi și Drogaților Anonimi. Examinează grav banda adezivă, fără să-l privească pe Jack.

– Nu-mi sună deloc cunoscut.

– Sigur? Un om aproape că a murit din cauza hemoragiei. Altul a căzut și a paralizat. Oamenii s-au plâns – ascultă asta, Dale, că-i bună – așa spune Potsie, oamenii s-au plâns că și-au pierdut umbrele. Nu le vedeau nici la miezul zilei, când soarele strălucea cu putere maximă. Nu-i așa că-i ciudat?

– Ba cum să nu, dar eu nu-mi amintesc să fi auzit asemenea povești.

Când Jack se apropie de Dale, acesta se îndepărtează. Aproape că spală putina, deși șeriful Gilbertson nu e de obicei omul care să spele putina. E puțin comic, puțin trist, puțin oribil. Nu știe că o face, Jack e sigur de asta. *Există* o umbră. Jack o vede și, la un anumit

nivel, Dale *știe* asta. Dacă Jack l-ar forța prea tare, Dale va trebui să o vadă și el... și Dale nu vrea asta. Pentru că e o umbră *rea*. E oare mai rău decât un monstru care ucide copii și apoi mănâncă anumite părți din corpurile lor? Aparent, o parte din Dale așa crede.

L-aș putea face să vadă umbra aia, își spune Jack cu răceală. *Să-i pun mâinile sub nas – mâinile mele mirosind a lalele – și să-l fac să o vadă. O parte din el chiar* vrea *să o vadă. Partea de țopilist.*

Apoi o altă parte a minții lui Jack se face auzită pe vocea tărăgănată a lui Speedy Parker pe care acum și-o amintește din copilărie. *L-ai putea face să aibă o cădere nervoasă, Jack. Dumnezeu știe că e aproape de una, după toate prin câte a trecut de cân' a fo' răpit băiatu' Irkenham. Vrei să riști asta? și pentru ce? N-a știut numele, în privința asta* a fost *sincer.*

– Dale?

Dale îi aruncă lui Jack o privire iute și luminoasă, apoi își ferește ochii. Acea scurtă privire îi frânge inima lui Jack.

– Ce-i?

– Hai să mergem să bem o cafea.

La această schimbare de subiect, pe fața lui Dale se vede o veselă ușurare. Îl lovește pe Jack peste umăr.

– Bună idee!

A naibii de bună idee, chiar aici și-acum, își zice Jack, apoi zâmbește. Sunt mai multe feluri de-a beli o pisică și mai multe feluri de-a găsi o Casă a întunericului. A fost o zi lungă. E mai bine, poate, să lase asta deoparte. Cel puțin pentru seara asta.

– Cum rămâne cu Railsback? întreabă Dale în vreme ce coboară scările. Mai vrei să vorbești cu el?

– Absolut, răspunde Jack, cât poate de însuflețit, dar are puține speranțe în legătură cu Andy Railsback, un martor ales care a văzut exact ceea ce Pescarul a vrut ca el să vadă. Cu o singură mică excepție... poate. Papucul de casă. Jack nu știe dacă asta va duce la ceva, dar e posibil. În sala de judecată, de pildă... ca legătură identificatoare...

Asta n-o să ajungă niciodată în instanță și-o știi bine. S-ar putea chiar să nu se termine săptămâna as...

Gândurile îi sunt întrerupte de un val de sunet vesel când pășesc în combinația de cameră de recreere și centru de dispecerat. Membrii Departamentului de Poliție French Landing stau în picioare și aplaudă. Henry Leyden stă și el în picioare și aplaudă. Dale se alătură curentului dominant.

– Iisuse, băieți, încetați, zice Jack, râzând și înroșindu-se în același timp. Dar n-o să încerce să se mintă, să-și spună că nu-i face plăcere acel ropot de aplauze. Le simte căldura, simte lumina privirii lor. Lucrurile astea nu-s importante. Dar te fac să te simți ca acasă, și asta e important.

Când Jack și Henry ies din secția de poliție după o oră sau așa ceva, Beezer, Mouse și Kaiser Bill sunt încă acolo. Ceilalți doi s-au întors pe Row să le pună la curent pe bătrânele doamne de acolo cu privire la evenimentele serii.

– Sawyer, zice Beezer.

– Da, răspunde Jack.

– Orice putem face, omule. Pricepi asta? *Orice.*

Jack se uită intens la motociclist, întrebându-se care o fi povestea lui... alta în afară de durere, adică. Durerea unui tată. Ochii lui Beezer rămân ațintiți asupra ochilor săi. Puțin într-o parte, Henry Leyden stă cu capul ridicat pentru a mirosi ceața de fluviu, murmurând din adâncul gâtului.

– O să trec să văd ce face mama Irmei mâine pe la unsprezece, zice Jack. Crezi că tu și prietenii tăi mă puteți aștepta la Sand Bar în jurul prânzului? Femeia locuiește prin apropiere, am înțeles. O să vă fac cinste cu un rând de limonadă.

Beezer nu zâmbește, dar ochii i se încălzesc ușor.

– Acolo o să fim.

– Bine, zice Jack.

– Vrei să-mi spui de ce?

– Trebuie să găsim un loc.

– Are legătură cu ucigașul lui Amy și al celorlalți copii?

– Poate.

Beezer încuviințează.

– Mă mulțumesc cu „poate".

Jack conduce înapoi spre valea Norway încet, dar nu doar din cauza ceții. Deși e încă seara devreme, e obosit ca un câine și are o bănuială că Henry e și el obosit. Nu pentru că e tăcut; Jack s-a obișnuit că ocazionalele perioade de latență ale lui Henry. Nu, e vorba de tăcerea din mașină. În împrejurări normale, Henry e-un neobosit ascultător de radio, reglând aparatul, pe rând, pe toate posturile din La Riviere, verificând KDCU de-aici din oraș, apoi extinzând aria, căutând prin Milwaukee, Chicago, poate chiar Omaha, Denver și St Louis, dacă o permit condițiile meteorologice. Un aperitiv bop aici, o salată gospel acolo, poate o frântură de Perry Como taman la capătul scalei de reglaj: *hot-diggity, dog-diggity, boom what-ya-do-to-me*. Nu și-n seara asta, însă. În seara asta, Henry stă doar tăcut pe partea lui de mașină, cu mâinile împreunate în poală. În cele din urmă, când nu mai au mai mult de trei kilometri până la aleea casei sale, Henry spune:

– În seara asta îl lăsăm pe Dickens, Jack. Mă duc direct la culcare.

Oboseala din vocea lui Henry îl uimește pe Jack, îl neliniștește. Henry nu pare în apele lui sau în ale vreunui alt personaj radiofonic de-al său; în momentul acesta pare doar bătrân și obosit, aproape ajuns la capătul puterilor.

– Asta am să fac și eu, zice Jack, încercând să nu-și lase îngrijorarea să i se citească în voce. Henry sesizează fiecare nuanță a glasului. Asta-i ciudățenia lui.

– Pot să întreb ce ai de gând să faci cu Thunder Five?

– Nu-s tocmai sigur, zice Jack și, poate pentru că e obosit, Henry înghite minciuna. Are de gând să-i pună pe Beezer și amicii lui să caute locul despre care i-a spus Potsie, locul unde umbrele au obiceiul de-a dispărea. Asta cel puțin în anii șaptezeci. A mai avut de gând și să-l întrebe pe Henry dacă a auzit vreodată de o locuință din French Landing numită Casa întunericului. Dar nu acum. Nu după ce-a auzit ce frânt pare Henry. Mâine, poate. Aproape sigur, de fapt, pentru

că Henry e-o resursă prea bună ca să n-o folosească. Însă e mai bine să-l lase să-și încarce mai întâi bateriile.

– Ai caseta, nu?

Henry scoate puțin din buzunarul de la piept caseta cu înregistrarea apelului Pescarului la 911, apoi o vâră la loc.

– Da, mamă. Dar nu cred că în seara asta pot asculta ce spune un ucigaș de copilași, Jack. Nici dacă intri și asculți împreună cu mine.

– Mâine va fi bine, spune Jack, sperând că, zicând asta, nu condamnă la moarte alți copii din French Landing.

– Nu ești prea sigur.

– Nu, recunoaște Jack, dar să asculți caseta cu urechi obosite ar putea face mai mult rău decât bine. *Sunt* sigur de asta.

– Mâine la prima oră. Promit.

Casa lui Henry e deja în față. Pare singură doar cu un bec aprins deasupra garajului, însă, sigur, Henry nu are nevoie de lumini înăuntru ca să-și găsească drumul.

– Henry, o să fii bine?

– Da, zice Henry, însă lui Jack nu i se pare întru totul sigur.

– Să-l lași pe șobolan în seara asta, îi zice Jack cu fermitate.

– Da.

– La fel și pe șeicul, șarmul, șocul.

Buzele lui Henry se ridică într-un zâmbet ușor.

– Nici măcar un promo făcut de George Rathbun pentru French Landing Chevrolet, unde prețul e rege și tu nu plătești niciun ban dobândă în primele șase luni de la aprobarea creditului. Direct în pat.

– Și eu, zice Jack.

Dar după o oră după ce s-a întins și-a stins veioza de pe noptieră, Jack încă nu reușește să adoarmă. Fețe și voci i se rotesc în minte ca niște minutare nebune de ceas. Sau ca un carusel într-un bâlci pustiu.

Tansy Freneau: *Adu afară monstrul care mi-a omorât copilașul.*

Beezer St Pierre: *Trebuie să vedem cu evoluează lucrurile, nu?*

George Potter: *Căcatul ăla îți intră-n corp și așteaptă. Teoria mea e că* niciodată *nu pleacă, nu cu adevărat.*

Speedy, o voce din trecutul îndepărtat la genul de telefon care era de domeniul SF-ului atunci când Jack l-a întâlnit pentru întâia oară: *Sal'tare, Jack Călătoru.... vorbind ca de la un țopilist la altul, fiule, cred că ar trebui să faci o vizită în baia șerifului Gilbertson. Chiar în clipa asta.*

Ca de la un țopilist la altul, așa-i.

Și mai mult ca orice, iar și iar, Judy Marshall: *Nu spui doar: Sunt pierdut și nu știu să mă întorc – continui să mergi...*

Da, dar încotro continui să mergi? *încotro?*

Până la urmă, se ridică și iese pe verandă cu perna la subsuoară. Noaptea e călduță; în valea Norway, unde ceața a fost rară încă de la început, ultimele rămășițe ale ei au dispărut acum, purtate de-un blând vânt dinspre est. Jack ezită, apoi coboară scările, doar în chiloți. Veranda nu e bună, însă. E locul unde a găsit cutia aia diavolească cu timbre decupate din pliculețe de zahăr.

Merge pe lângă camionetă, pe lângă cușca păsărilor și intră pe terenul dinspre nord. Deasupra lui sunt un miliard de stele. Greierii zumzăie moale în iarbă. Poteca pe care a croit-o prin fân și timoftică a dispărut sau poate că acum el intră pe teren printr-un alt loc.

Puțin mai încolo, se întinde pe spate, își pune perna sub cap și se uită în sus la stele. *Dar pentru puțin timp*, își spune. *Doar până când vocile alea fantomă îmi pleacă din cap. Doar pentru puțin timp.*

Gândind asta, începe să moțăie.

Gândind asta, trece dincolo.

Deasupra sa, tiparul stelelor se schimbă. El *vede* cum se formează noile constelații. Ce-i aia, acolo unde cu o clipă înainte s-a aflat Carul Mare? Să fie oare Sacrul Opopanax? Poate că este. Aude un scârțâit jos, plăcut, și știe că e moara de vânt pe care a văzut-o când a trecut în dimineața asta, în urmă cu o mie de ani. Nu e nevoie să se uite la ea ca să fie sigur, cum nu e nevoie să se uite nici unde s-a aflat casa lui pentru a vedea că a devenit din nou un hambar.

Scârț... scârț... scârț: mari vane de lemn rotindu-se în același vânt dinspre est. Numai că acum vântul e infinit mai dulce, infinit mai

pur. Jack își atinge chiloții și simte o țesătură dură. În lumea asta nu există boxeri Jockey. Și perna s-a schimbat. Buretele s-a transformat în pene de gâscă, însă tot comodă e. Mai comodă ca niciodată, de fapt. Dulce sub cap.

– O să-l prind, Speedy, șoptește Jack Sawyer în sus spre noile forme ale noilor stele. Cel puțin, o să încerc.

Adoarme.

Când se trezește, e dimineață devreme. Briza a dispărut. În direcția din care a venit, la orizont e o luminoasă linie portocalie – soarele e pe drum. E înțepenit și-l doare fundul și e ud de la rouă, însă e odihnit. Scârțâitul egal, ritmic, nu se mai aude, dar asta nu-l surprinde. A știut din momentul când a deschis ochii că se află iar în Wisconsin. Și mai știe ceva: se poate duce înapoi. Oricând poftește. Adevăratul ținut Coulee, *profundul* ținut Coulee, este la distanță de doar o dorință și-o mișcare. Asta îl umple în egală măsură de bucurie și spaimă.

Jack se ridică și se întoarce spre casă în picioarele goale, cu perna la subsuoară. Estimează e că cam cinci dimineața. Încă trei ore de somn îl vor pregăti pentru orice. Pe scările verandei, atinge bumbacul boxerilor săi Jockey. Deși are pielea umedă, boxerii sunt aproape uscați. Sigur că sunt. Mare parte din orele pe care le-a petrecut dormind în natură (așa cum a petrecut multe nopți în toamna aceea când avea doisprezece ani), aceștia nici măcar nu erau pe el. Erau în altă parte.

– În țara Opopanaxului, zice Jack și intră în casă.

Trei minute mai târziu, doarme din nou, în propriul său pat. Când se trezește la opt, cu soarele sensibil strecurându-se înăuntru pe geam, aproape că-i vine să creadă că ultima sa călătorie a fost un vis.

Dar, în străfundul inimii, știe că nu este așa.

18

Vă mai amintiți microbuzele alea de la știri care au intrat în parcarea din spatele secției de poliție? Și contribuția lui Wendell Green

la tărăboi, înainte ca uriașa lanternă a ofițerului Hrabowski să-l trimită în țara lui Nod? Odată ce echipele din microbuze au observat aparent inevitabila revoltă populară, putem fi siguri că s-au ridicat la înălțimea situației, căci a doua zi dimineață filmările realizate de ele domină ecranele televizoarelor din tot statul. Până la ora nouă, locuitorii din Racine și Milwaukee, cei din Madison și Delafield și oamenii care locuiesc atât de departe în nordul statului, încât au nevoie de antene parabolice pentru a recepționa o brumă de semnal, ridică privirile de la clătite, bolurile cu cereale Special K, ouăle prăjite sau brioșele englezești cu unt, pentru a urmări un polițist scund cu aer nervos punând capăt înfloritoarei cariere de demagog a unui masiv reporter când îl pocnește în cap cu un instrument bont. Și-am putea fi de asemenea siguri de încă un lucru: că nicăieri reportajul nu este mai urmărit ca în French Landing și-n comunitățile învecinate, Centralia și Arden.

Gândindu-se la mai multe lucruri deodată, Jack Sawyer urmărește totul la un mic televizor portabil așezat pe polița din bucătărie. Speră ca Dale Gilbertson să nu-i retragă suspendarea lui Arnold Hrabowski, deși bănuiește că în scurt timp Ungurul Nebun va îmbrăca din nou uniforma. Dale numai *crede* că-l vrea definitiv afară din forțele de poliție: e prea bun la suflet să asculte rugile lui Arnie – și după seara trecută, până și un orb vede că Arnie o să se roage – fără să cedeze. Jack mai speră că îngrozitorul Wendell Green va fi concediat sau va pleca, în sfârșit căzut în dizgrație. Reporterii nu trebuie să se arunce în mijlocul evenimentelor despre care scriu și uite-l pe bunul și bătrânul Wendell gură spurcată, cerând sânge ca un lup pe lună plină. Totuși, Jack are deprimanta senzație că Wendell Green va scăpa din problema aceasta cu ajutorul vorbelor mieroase (adică, va *minți* ca să scape) și va continua să fie un junghi puternic. Iar Jack se gândește la descrierea pe care Andy Railsback a făcut-o bătrânului înfiorător care apăsa pe clanțele de la etajul doi al hotelului Nelson.

Iată-l, *Pescarul*, în sfârșit prinzând formă. Un bătrân în halat albastru și-un papuc de casă, cu dungi negre și galbene, ca un bondar. Andy Railsback se întrebase dacă individul ăsta bătrân și dizgrațios

nu se rătăcise cumva de la casa de bătrâni Maxton. Asta era o chestie interesantă, credea Jack. Dacă „Grăsuliul" Burnside este omul care a pus fotografiile în camera lui George Potter, Maxton's ar fi o ascunzătoare perfectă pentru el.

Wendell Green se uită la ştiri la televizorul Sony din camera sa de hotel. Nu-şi poate dezlipi ochii de la ecran, deşi ceea ce vede îl bombardează cu o sumedenie de sentimente – furie, ruşine şi umilinţă – care-i fac stomacul să fiarbă. Cucuiul de la cap îi pulsează şi, de fiecare dată când vede acea jalnică scuză de poliţist furişându-se în spatele lui cu lanterna ridicată, împinge cu degetele în părul des şi buclat de la ceafă şi îl palpează blând. Afurisenia aia pare să aibă mărimea unei roşii coapte şi pare să fie la fel de pregătită să explodeze. E norocos că nu a făcut o comoţie. Pişorcosul ăla putea să-l omoare.

Bine, poate că a depăşit puţin măsura, poate că a trecut cu un pas peste graniţa profesionalismului, dar nu a susţinut niciodată că este perfect. Tipii de la ştirile locale îl calcă pe bătături cu atâta gargară despre Jack Sawyer. Cine-i reporterul principal care urmăreşte zilnic povestea Pescarului? Cine s-a ocupat de ea de la început, spunându-le cetăţenilor ceea ce trebuiau să ştie? Cine îşi pune curul la bătaie zi după nenorocită de zi? Cine *i-a dat făptaşului nume*? Nu capetele alea seci de Bucky şi Stacey, reporterii ăia şi prezentatorii de ştiri aspiranţi care zâmbesc în obiectiv ca să-şi arate dinţii plombaţi, asta-i sigur. Wendell Green e-o legendă prin părţile astea, o vedetă, singurul gigant – aproape – al jurnalismul care a trăit vreodată în vestul Wisconsinului. Până şi în Madison, numele Wendell Green ţine loc de... ei bine, de excelenţă neîndoielnică. Iar dacă numele Wendell Green e ca un stindard de aur acum, aşteptaţi să-l vedeţi călărind pe umerii pătaţi de sânge ai Pescarului hăt, până la un Premiu Pulitzer.

Aşa că luni dimineaţă trebuie să se ducă la birou şi să-şi calmeze editorul. Mare scofală. Nu e prima dată şi nu va fi nici ultima. Reporterii buni fac valuri; nimeni nu recunoaşte asta, dar aşa stau lucrurile, asta e legea scrisă cu litere mărunte pe care nimeni n-o citeşte decât după ce e prea târziu. Când va intra pe uşa editorului, ştie ce va spune: *Cea mai mare ştire a zilei, şi-ai mai văzut vreun alt reporter*

acolo? Iar când editorul îi va mânca iar din palmă, lucru pentru care va trebui să muncească în jur de zece minute, are de gând să treacă pe la un vânzător de la Goltz's pe nume Fred Marshall. Una dintre cele mai valoroase surse ale lui Wendell a sugerat că domnul Marshall deține niște informații interesante despre copilașul lui special foc, și anume cazul Pescarului.

Arnold Hrabowski, acum un erou în ochii scumpei sale soții, Paula, urmărește știrile într-o aură postcoitală și își spune că ea are dreptate: chiar ar trebui să-l sune pe șeriful Gilbertson și să-i ceară să-i retragă suspendarea.

Întrebându-se cu jumătate de minte unde l-ar putea căuta pe vechiul competitor al lui George Potter, Dale Gilbertson îi urmărește pe Bucky și Stacey prezentând din nou imagini de la spectacolul oferit de Ungurul Nebun când s-a ocupat de Wendell Green și se gândește că ar trebui să-l readucă pe micuț la serviciu. Uită-te ce lovitură frumoasă a aplicat Arnie! Dale nu se poate abține – pălitura aia chiar îi luminează ziua. E ca și cum l-ai vedea pe Mark McGwire, ca și cum l-ai vedea pe Tiger Woods.

Singură în căsuța întunecată de lângă autostradă, Wanda Kinderling, la care ne-am referit în trecere din când în când, ascultă radioul. De ce ascultă ea radioul? în urmă cu câteva luni, a trebui să hotărască dacă să plătească factura la cablu sau să mai cumpere o jumătate de galon de votcă Aristocrat, și scuze, Bucky și Stacey, dar Wanda și-a urmat impulsul de moment, și-a ascultat inima. Fără cablu, televizorul ei nu arată mare lucru în afară de-o mulțime de purici și-o dungă neagră groasă care urcă pe ecran într-un circuit continuu. Wanda oricum i-a urât întotdeauna pe Bucky și Stacey, dimpreună cu aproape toți ceilalți care apar la televizor, mai ales dacă arată satisfăcuți și bine îngrijiți. (Nutrește un dispreț special pentru gazdele programelor de știri matinale și pentru prezentatorii marilor rețele de televiziune.) Wanda n-a fost satisfăcută sau bine îngrijită de când soțul ei, Thorny, a fost acuzat de crimele acelea teribile pe care nici în ruptul capului nu le-ar fi putut comite, a fost acuzat de către

fanfaronul ăla de Jack Sawyer. Jack Sawyer i-a distrus viața, și Wanda nu e înclinată să ierte și să uite.

Omul ăla i-a prins bărbatul în cursă. I-a *înscenat* totul. A mânjit numele inocent al lui Thorny și l-a trimis la pârnaie doar ca să apară el într-o lumină bună. Wanda speră să nu-l prindă niciodată pe Pescar, pentru că Pescarul este exact ceea ce merită ei, nemernicii ăia murdari. Dacă *joci* murdar, *ești* murdar, iar oamenii de felul ăsta pot ajunge drept în cele mai adânci hrube ale iadului – asta crede Wanda Kinderling. Pescarul e-un semn de *răzbunare* – asta crede Wanda. N-are decât să omoare o sută de plozi, n-are decât să omoare o mie și, după aia, n-are decât să înceapă cu părinții lor. Thorny n-ar fi putut omorî târfele alea în Los Angeles. Alea au fost crime de natură sexuală, iar pe Thorny nu-l interesa deloc sexul, slavă Domnului. Restul din el creștea, însă partea lui bărbătească niciodată; trebușoara lui era cam de mărimea degetului lui mic. Îi era imposibil să-l intereseze femeile dezmățate și chestiile legate de sex. Însă Jack Sawyer locuia în Los Angeles, nu-i așa? Așadar, de ce să nu fi putut *el* să le omoare pe târfele alea, pe curvele alea, și să dea vina pe Thorny?

Prezentatorul de știri descrie acțiunile fostului locotenent Sawyer din seara precedentă, și Wanda Kinderling își scuipă bila, apucă paharul de pe noptieră și-și stinge focul din pântece cu cinci centimetri de votcă.

Gorg, care ar părea drept un vizitator natural celor de seama Wandei, nu acordă deloc atenție știrilor, căci el e departe în Lumea de Departe.

În patul său de la Maxton's, Charles Burnside se bucură de vise care nu-i aparțin tocmai lui, căci ele emană dinspre o altă ființă, de altundeva, și descriu o lume pe care el nu a văzut-o niciodată cu ochii lui. Copii zdrențuiți, înrobiți, umblă pe picioruşele lor însângerate pe lângă flăcări săltătoare, rostogolind roți uriașe care întorc roți și mai mare oho aha puterea flumoașele motoale ale distrugerii urcând urcând spre cerul negru și roșu. Marea Combinație! O putoare râncedă de carne putredă și ceva cu adevărat scârbos, ceva ca urina de balaur, parfumează aerul, la fel ca și izul greu al disperării.

Demoni-șopârlă cu cozi groase îi biciuiesc pe copii să înainteze. O larmă de zăngănituri și bubuituri, de zdrobituri și bufnituri enorme chinuiește urechile. Acestea sunt visele celui mai bun prieten și stăpân iubit al lui Burny, domnul Munșun, o ființă de-o nesfârșită și perversă desfătare.

Dincolo de capătul sectorului Daisy, de cealaltă parte a antreului ferchez și după ce treci de separeul mic al Rebeccăi Vilas, Chipper Maxton e preocupat de probleme considerabil mai lumești. Micuțul televizor de pe raftul de deasupra seifului difuzează minunata imagine a Ungurului Nebun Hrabowski zvântându-l pe Wendell Green cu o frumoasă, precisă lovitură cu lanterna sa din dotare, însă Chipper abia dacă observă splendidul moment. El trebuie să scoată de undeva cei treisprezece mii de dolari pe care-i datorează agentului său de pariuri și nu are decât aproximativ jumătate din sumă. Ieri, încântătoarea Rebecca s-a dus la Miller să retragă mare parte din ceea ce depozitase el acolo, și poate folosi cam două mii de dolari din contul său propriu, atâta vreme cât îi pune la loc înainte de sfârșitul lunii. Așa că mai rămân în jur de șase miare, o sumă care va necesita o șmecherie contabilă al naibii de creativă. Din fericire, contabilitatea creativă e-o specialitate a lui Chipper, și când începe să-și analizeze opțiunile, consideră dificultatea de acum o oportunitate.

În definitiv, a intrat în afacere în primul rând ca să fure cât mai mulți bani posibil, nu-i așa? Pe lângă farmecele domnișoarei Vilas, furtul e cam singura activitate care-l face cu adevărat fericit. Suma e aproape irelevantă: după cum am văzut, Chipper găsește la fel de multă plăcere în stoarcerea de bani de la rudele venite în vizită după Sărbătoarea Căpșunelor ca și din fentarea guvernului cu zece sau cincisprezece mii de dolari. Fiorul apare atunci când *scapă basma curată*. Așa că are nevoie de șase mii; de ce să nu ia zece mii? În felul ăsta, își poate lăsa contul propriu neatins și să rămână cu două mii în plus cu care să jongleze. În computer are două rânduri de registre contabile și poate cu ușurință să extragă banii din contul bancar al companiei fără să declanșeze clopoței în timpul următoarei inspecții contabile din partea statului, care e programată peste aproximativ

o lună. Doar dacă inspectorii nu vor cere extrasele bancare, dar chiar și atunci sunt vreo două trucuri pe care le poate folosi. Păcat de treaba cu inspecția, însă – lui Chipper i-ar plăcea să mai aibă puțin timp să acopere găurile cu hârtii. Problema nu a fost că a pierdut cei treisprezece mii de dolari, crede el. Problema a fost că i-a pierdut *într-un moment nepotrivit.*

Pentru ca totul să-i fie limpede în minte, Chipper trage tastatura spre el și-i cere computerului să printeze declarațiile complete ale ambelor seturi de registre contabile din ultima lună. Când vor apărea inspectorii, drăguță, paginile alea vor fi fost introduse în aparatul de distrus documente și vor fi ieșit sub formă de macaroane.

Haideți să trecem de la o formă de nebunie la alta. După ce proprietarul parcului de case mobile Holiday a întins un arătător tremurând ca să-i indice reședința Freneau, Jack conduce spre ea pe poteca prăfuită cu îndoieli tot mai mari. Rulota Airstream a lui Tansy este ultima și cea mai prost întreținută dintr-un șir de patru. Două dintre celelalte au flori care alcătuiesc o graniță luminoasă în jurul lor, iar a treia a fost festonată cu umbrare verzi dungate care o fac să semene mai mult cu o casă. A patra rulotă nu arată niciun semn de decorare sau îmbunătățire. Flori uscate și buruieni calice se luptă în pământul bătătorit din jurul ei. Draperiile sunt trase. Un aer de mister și paragină planează deasupra ei, împreună cu o calitate pe care Jack ar defini-o, dacă ar sta să se gândească, drept *alunecare.* În niciun fel evident, rulota nu pare în regulă. Nefericirea a schimonosit-o, așa cum poate schimonosi o persoană, și când Jack coboară din camioneta sa și se-ndreaptă spre blocurile de zgură aflate la intrare, îndoielile sale sporesc. Nu mai poate fi sigur de ce a venit aici. Îi trece prin minte că nu poate să-i dea lui Tansy Freneau decât mila sa, iar gândul ăsta îl neliniștește.

Apoi îi trece prin gând că aceste îndoieli ascund adevăratele sale sentimente, care au legătură cu disconfortul pe care rulota îl trezește în el. Nu vrea să intre acolo. Tot restul ține de raționalizare; nu are

de ales decât să înainteze. Ochii săi găsesc covoraşul de la uşă, o liniştitoare tuşă a lumii normale pe care el o simte deja că dispare din jurul lui. Păşeşte pe scândura de sus şi bate la uşă. Nu se întâmplă nimic. Poate că femeia într-adevăr mai doarme şi ar prefera să continue s-o facă. Dacă ar fi în locul lui Tansy, ar rămâne în pat cât mai mult posibil. Dacă ar fi în locul lui Tansy, ar rămâne în pat *săptămâni* întregi. Alungându-şi încă o dată reţinerea, Jack bate iarăşi la uşă şi întreabă:

– Tansy? Eşti sus?

O voce slabă dinăuntru spune:

– Sus unde?

Oho, gândeşte Jack, şi zice:

– Sus în picioare. Te-ai trezit? Sunt Jack Sawyer, Tansy. Ne-am întâlnit aseară. Ajut poliţia şi ţi-am spus c-o să vin astăzi.

Aude paşi apropiindu-se de uşă.

– Tu eşti cel care mi-a dat florile? A fost un om drăguţ.

– Eu sunt acela.

O încuietoare păcăneşte şi butonul clanţei se roteşte. Uşa se întredeschide. O frântură de faţă vag măslinie şi-un ochi strălucesc în întunericul dinăuntru.

– Tu eşti. Intră repede. *Repede.*

Femeia se dă înapoi, deschizând uşa doar atât cât să treacă el. De-ndată ce Jack e înăuntru, ea o trânteşte şi-o încuie din nou.

Lumina lichidă care arde la marginile perdelelor şi draperiilor întunecă interiorul lung al rulotei. O veioză palidă e aprinsă deasupra chiuvetei şi o alta, la fel de slabă, iluminează o măsuţă altfel ocupată de-o sticlă de brandy cu cafea, un pahar mânjit decorat cu poza unui personaj de desen animat şi un clasor. Cercul de lumină aruncat de veioză se extinde pentru a cuprinde jumătate din scaunul scund, acoperit cu pânză, de lângă masă. Tansy Freneau se împinge de lângă uşă şi face doi paşi uşori, delicaţi, spre el. Înclină capul şi îşi împreunează mâinile sub bărbie. Expresia nerăbdătoare, uşor scăpărătoare a ochilor ei îl îngrozeşte pe Jack. După cea mai largă, cea mai

cuprinzătoare definiție a sănătății mentale, femeia aceasta nu e sănătoasă. Nu știe ce să-i spună.

– Nu vrei să... stai jos?

Cu o fluturare de mână, ea indică un scaun de lemn cu spătar înalt.

– Dacă nu ai nimic împotrivă.

– Ce să am împotrivă? Eu o să stau jos în scaunul *meu*, tu de ce să nu stai jos în ăla?

– Mulțumesc, spune Jack și se așază, privind-o cum se întoarce încet la ușă ca să verifice dacă a încuiat-o. Satisfăcută, Tansy îi oferă un zâmbet luminos și se întoarce la scaun, mișcându-se aproape cu grația săltată a unei balerine. Când se lasă în scaun, el zice: Te temi că ar putea intra cineva, Tansy? Vrei să ții pe cineva încuiat afară?

– O, da, zice ea și se apleacă în față, unindu-și sprâncenele într-o mină exagerată de seriozitate infantilă. Însă nu e *cineva*, e *ceva*. Și n-am să-l mai las niciodată, niciodată să-mi intre în casă. Dar pe tine o să te las, pentru că tu ești un om foarte drăguț și mi-ai dat florile alea frumoase. Și ești și foarte chipeș.

– Gorg e lucrul pe care vrei să-l ții afară, Tansy? Te temi de Gorg?

– Da, zice ea, cu afectare. Vrei o ceașcă de ceai?

– Nu, mulțumesc.

– Ei, *eu* o să beau o ceașcă. E-un ceai foarte, foarte bun. Are gust cam ca de cafea.

Ridică din sprâncene și-i aruncă o privire luminoasă, întrebătoare. El scutură din cap. Fără să se miște din scaun, Tansy toarnă două degete de brandy în pahar și pune sticla înapoi pe masă. Personajul de pe pahar, vede Jack, este Scooby-Doo. Tansy soarbe din pahar.

– Miam. Ai o iubită? Aș putea fi iubita ta, știi, mai ales dacă mi-ai mai da niște flori din-alea încântătoare. Le-am pus într-o vază.

Pronunță cuvântul ca o parodie la adresa unei matroane bostoneze: *wazzz*.

– Vezi?

Pe tejgheaua din bucătărie, lalelele se veștejesc într-un borcan umplut pe jumătate cu apă. Scoase din Teritorii, nu mai au mult de

trăit. Lumea asta, bănuiește Jack, le otrăvește mai repede decât pot face față. Fiecare fărâmă de bunătate pe care o răspândesc împrejur le slăbește esența. Tansy, își dă el seama, a fost ținută pe linia de plutire de reziduurile Teritoriilor din lalele – când acestea vor muri, ființa ei protectoare de fetiță se va nărui în praf, iar nebunia s-ar putea să o sufoce. Acea nebunie venită de la Gorg; și-ar pune viața la bătaie pentru asta.

– Eu *am* un iubit, dar asta nu contează. Numele lui e Lester Moon. Beezer și prietenii lui îi spun Brânză Puturoasă, dar nu știu de ce. Lester nu-i deloc așa puturos, cel puțin nu când e lucid.

– Vorbește-mi despre Gorg, zice Jack.

Depărtându-și degetul mic de paharul cu Scooby-Doo, Tansy mai ia o gură de brandy cu cafea. Se încruntă.

– O, ăsta-i un lucru cam scârbos despre care să vorbim.

– Vreau să știu ce-i cu el, Tansy. Dacă mă ajuți, pot avea grijă să nu te mai deranjeze niciodată.

– Adevărat?

– Iar tu mei vei ajuta astfel să-l găsesc pe cel care ți-a ucis fiica.

– Nu pot vorbi despre asta acum. E prea tulburător.

Tansy flutură mâna liberă deasupra poalei ca pentru a îndepărta o firimitură. Fața i se contractă și-n ochi îi apare o nouă expresie. Pentru o secundă, disperata, neprotejata Tansy se ridică la suprafață, amenințând să explodeze într-o nebunie de durere și furie.

– Gorg arată ca o persoană sau are altă înfățișare?

Tansy scutură încet din cap dintr-o parte în cealaltă. Se reculege din nou, reconstruiește o personalitate care să-i poată ignora adevăratele sentimente.

– Gorg *nu* arată ca o persoană. Deloc așa.

– Ai spus că el ți-a dat pana pe care o purtai. Arată cumva ca o pasăre?

– Gorg nu arată ca o pasăre, el *este* o pasăre. Și știi ce fel de pasăre?

Se apleacă în față și chipul ei adoptă expresia unei fetițe de șase ani care e pe cale să spună cel mai urât lucru pe care-l știe.

– Un *corb*. Asta-i el, un *corb* mare și bătrân. Tot negru. Dar nu negru strălucitor.

Ochii i se măresc datorită seriozității celor pe care le are de spus.

– A venit de pe țărmul Nopții. Asta-i dintr-un poem pe care doamna Normandie ni l-a predat în clasa a șasea. *Corbul*, de Edgar Allan Poe.

Tansy se îndreaptă de spate, acum că a spus această perlă de istorie literară. Jack bănuiește că doamna Normandie avea probabil aceeași expresie satisfăcut-pedagogică care se vede acum pe fața lui Tansy, însă fără sclipirea luminoasă, nesănătoasă din ochii lui Tansy.

– Țărmul Nopții nu face parte din lumea asta, continuă Tansy. Știai asta? E *alături* de lumea asta și *în afara* ei. Trebuie să găsești o ușă, dacă vrei să mergi acolo.

E ca și când ar vorbi cu Judy Marshall, își dă brusc seama Jack, însă cu o Judy fără profunzimea sufletului și incredibilul curaj care au salvat-o de la nebunie. Din clipa în care Judy Marshall i-a venit în minte, vrea s-o revadă, vrea atât de mult, încât Judy pare a fi singura cheie, cea esențială, a puzzle-ului din jurul său. Iar dacă ea este cheia, ea este și ușa pe care o deschide cheia. Jack vrea să iasă din atmosfera întunecoasă și apăsătoare a rulotei Airstream a lui Tansy; vrea să amâne întâlnirea cu Thunder Five și să gonească pe autostradă și peste deal la Arden și în sumbrul spital unde radianta Judy Marshall și-a găsit libertatea într-un sector încuiat pentru bolnavii mental.

– Dar nici măcar nu vreau să găsesc ușa aia, pentru că nu vreau să merg acolo, zice Tansy pe-o voce melodioasă. Țărmul Nopții e-o lume *rea*. Totul e în *flăcări* acolo.

– De unde știi asta?

– Mi-a spus Gorg, șoptește ea.

Privirea lui Tansy fuge de la el și se fixează asupra paharului cu Scooby-Doo.

– Lui Gorg îi place focul. Dar nu pentru că îl încălzește. Pentru că arde totul, iar asta îl face fericit. Gorg a spus...

Scutură din cap și duce paharul la gură. În loc să bea din el, înclină lichidul spre buza paharului și îl lovește cu limba ca un cățel. Ridică ochii pentru a se uita din nou la el.

– Cred că ceaiul meu e magic.

Pun pariu pe asta, își spune Jack și aproape că i se frânge inima pentru delicat pierduta Tansy.

– Nu poți să plângi aici, îi spune ea. Mi s-a părut că-ți vine să plângi, dar nu poți. Doamna Normandie n-o permite. Dar mă poți săruta. Vrei să mă săruți?

– Sigur că vreau, spune el. Dar doamna Normandie nu permite nici asta.

– O, asta e.

Tansy lipăie din nou din lapte.

– O putem face mai târziu, când ea va pleca din cameră. Și mă poți lua în brațe, ca Lester Moon. Și orice mai face Lester poți face și tu. Cu mine.

– Mulțumesc, zice Jack. Tansy, îmi poți spune ce ți-a mai zis Gorg?

Ea lasă capul într-o parte și împinge buzele înăuntru și afară.

– A zis că a venit aici printr-o gaură făcută de foc. Cu margini răsfrânte înapoi. Și-a spus că sunt mamă și că trebuie să-mi ajut fiica. În poemul ăla, numele ei e Lenore, dar numele ei adevărat e Irma. Și-a spus... a spus că un om bătrân și rău i-a mâncat piciorul, dar că sunt lucruri și mai rele care i s-ar fi putut întâmpla Irmei mele.

Câteva secunde, Tansy pare să se cufunde în sine, să dispară dincolo de suprafața ei imobilă. Gura îi rămâne pe jumătate deschisă; nici măcar nu clipește. Când se întoarce din locul în care s-a dus, e ca și cum ai vedea o statuie care prinde încet viață. Vocea e aproape prea slabă ca să o auzi.

– Trebuia să-l *rezolv* pe bătrânul ăla, să-l rezolv pentru totdeauna. Numai că tu mi-ai dat lalelele alea frumoasă și el nu era făptașul, nu-i așa?

Lui Jack îi vine să strige.

– A spus că sunt lucruri mai rele, zice Tansy într-o șoaptă de neîncredere. Dar n-a spus ce anume. Mi-a arătat, în schimb. Iar când

am văzut, am crezut că mi-au ars ochii. Chiar dacă încă mai puteam să văd.

– Ce ai văzut?

– Un loc mare, mare, făcut tot numai din foc, zice Tansy. Urcând mult, mult.

Se afundă în tăcere și un cutremur lăuntric o străbate, începând cu fața, coborând și ieșindu-i prin degete.

– *Irma* nu e acolo. Nu, nu e. A murit și un om bătrân și rău i-a mâncat piciorul. Mi-a trimis o scrisoare, dar n-am primit-o încă. Așa că mi-a citit-o Gorg. Nu vreau să mă gândesc la scrisoarea aia.

Pare o fetiță care descrie ceva ce a auzit de la prietena unei prietene, sau ceva ce a inventat. O cortină groasă se află între Tansy și ceea ce a văzut și auzit, iar cortina aceea îi permite să funcționeze. Jack se întreabă din nou ce se va întâmpla cu ea când vor muri lalelele.

– Și acum, spune ea, dacă nu ai de gând să mă săruți, e timpul să pleci. Vreau să fiu singură o vreme.

Surprins de fermitatea ei, Jack se ridică și dă să spună ceva politicos și lipsit de sens. Tansy îi face semn să plece.

Afară, aerul pare îngreunat de izuri neplăcute și chimicale nevăzute. Lalelele din Teritorii păstrează mai multă putere decât și-a închipuit Jack, destulă să îndulcească și să purifice aerul lui Tansy. Pământul de sub picioarele lui Jack a fost uscat ca iasca și în aer plutește o acreală înfierbântată. Jack, în vreme ce se îndreaptă spre camionetă, trebuie aproape să se forțeze să respire și, cu cât respiră mai mult, cu atât se va reobișnui mai repede cu lumea normală. Cu lumea *lui*, deși acum aceasta pare otrăvită. Vrea să mai facă un singur lucru: să o ia pe Autostrada 93 spre punctul de observare al lui Judy Marshall și să meargă mai departe, să străbată Ardenul și să intre în parcare, apoi să treacă de ușile spitalului, de barierele doctorului Spiegleman și Temnicerului Jane Bond, până ce se va afla încă o dată în prezența dătătoare de viață a lui Judy Marshall însăși.

Aproape își spune că o iubește pe Judy Marshall. Poate că o iubește cu adevărat. Știe că are nevoie de ea: Judy e ușa și cheia lui.

Ușa lui, *cheia* lui. Orice ar însemna asta, e adevărat. Bine, femeia de care are nevoie e căsătorită cu extrem de simpaticul Fred Marshall, însă el nu vrea să o ia de soață; de fapt, nu vrea nici măcar să se culce cu ea, nu tocmai – vrea doar să stea în fața ei și să vadă ce se întâmplă. *Ceva* se va întâmpla, asta-i sigur, însă când încearcă să-și imagineze ce, tot ceea ce vede e o explozie de pene mici și roșii, nici pe departe imaginea pe care o spera.

Simțindu-se nesigur, Jack se sprijină de cabina camionetei cu o mână în vreme ce cu cealaltă apucă de mânerul portierei. Ambele suprafețe îi ard mâinile și el le flutură scurt în aer. Când urcă în cabină, și scaunul e încins. Lasă geamul jos și, cu o undă de regret, observă că lumea i se pare din nou normală. Miroase bine. Miroase a vară. Unde se va duce? Asta-i o întrebare interesantă, își spune, dar după ce ajunge înapoi pe drum și parcurge nu mai mult de o sută de metri, silueta joasă de lemn cenușiu a Sand Bar apare la stânga lui și, fără ezitare, virează în absurd de întinsa parcare, ca și când ar fi știut din capul locului unde se ducea. Căutând din priviri un loc umbrit, Jack rulează încet spre spatele clădirii și vede singura aluzie de amenajare peisagistică a clădirii, un arțar mare care se înalță din asfalt în capătul îndepărtat al parcării. Parchează Ram-ul la umbra arțarului și coboară, lăsând geamul întredeschis. Valuri de căldură se ridică tremurat dinspre singurele două mașini care mai sunt în parcare.

Este ora unsprezece douăzeci dimineața. I se face și lui foame, dat fiind că la micul dejun a băut doar o cană de cafea și a mâncat doar o felie de pâine prăjită mânjită cu marmeladă, iar asta se întâmpla acum trei ore. Jack are senzația că după-amiaza va fi una lungă. Mai bine să mănânce ceva cât timp îi așteaptă pe motocicliști.

Ușa din spate a Sand Bar se deschide într-un alcov îngust care duce într-un spațiu lung, dreptunghiular, cu un bar luminos într-o parte și un șir de separeuri din lemn în cealaltă. Două mese mari de biliard ocupă mijlocul încăperii și un tonomat se află lângă perete, între ele. În fața camerei, un ecran mare de televizor atârnă astfel încât să poată fi văzut de toată lumea, suspendat la doi metri și jumătate deasupra podelei curate de lemn. Sunetul a fost redus la

minim în timpul unui spot publicitar care nu dezvăluie nicio clipă întrebuințarea produsului pe care-l promovează. După lumina puternică din parcare, localul pare liniștitor de întunecat și, în timp ce ochii lui Jack se adaptează, puținele lămpi joase par să emane raze cețoase de lumină.

Barmanul, pe care Jack îl ia drept faimosul Lester „Brânză Puturoasă" Moon, ridică privirea imediat ce Jack intră, apoi se întoarce la exemplarul din *Herald* deschis pe bar. Când Jack ocupă un taburet la câțiva metri în dreapta sa, ridică din nou privirea. Brânză Puturoasă nu e atât de îngrozitor cum s-a așteptat Jack. Poartă o cămașă curată doar cu câteva tonuri mai albă decât fața sa rotundă, cu trăsături neconturate și țeasta rasă. Moon are inconfundabilul aer, jumătate profesionist, jumătate indignat, a cuiva care a preluat afacerea familiei și bănuiește că s-ar fi descurcat mai bine în altă parte. Intuiția îi spune lui Jack că această senzație de frustrare istovitoare este sursa poreclei sale printre motocicliști, pentru că-i oferă aerul unuia care se așteaptă să dea din clipă-n clipă peste un miros pestilențial.

– Pot lua ceva de mâncare? îl întreabă Jack.

– Meniul e scris pe tablă.

Barmanul se întoarce din profil și arată tabla albă și literele mobile care alcătuiesc meniul. Hamburger, cheesburger, hotdog, bratwurst, kielbasa, sandviciuri, cartofi prăjiți, rondele de ceapă. Gestul bărbatului e menit să-l facă pe Jack să se simtă aiurit, și reușește.

– Scuze, nu am văzut anunțul.

Barmanul ridică din umeri.

– Un cheesburger mediu, cu cartofi prăjiți, te rog.

– Prânzul nu se servește decât după unșpe treizeci, așa cum scrie și pe tablă. Vezi?

Un alt gest aproape batjocoritor spre anunț.

– Dar mama se pregătește în spate. I-aș putea da comanda acum și-o să se apuce de ea când e gata.

Jack îi mulțumește și barmanul ridică ochii spre ecranul televizorului, se duce la capătul barului și dispare după colț. Câteva

secunde mai târziu, se întoarce, ridică ochii spre ecran și-l întreabă pe Jack ce-ar vrea de băut.

– Suc de ghimbir, zice Jack.

Uitându-se la ecran, Lester Moon toarnă suc de ghimbir dintr-un robinet într-un pahar de bere și împinge paharul spre Jack. Apoi întinde mâna pe tejghea pentru a lua telecomanda și spune:

– Sper că nu te superi, dar mă uitam la filmul ăsta vechi. E comic, într-un fel.

Apasă un buton de pe telecomandă și, de deasupra umărului său drept, Jack aude vocea mamei sale spunând: *Se pare că Smoky vine mai târziu azi. Ce mi-ar plăcea ca prăpăditul ăla să învețe să țină băutura sub control!*

Înainte să se poată întoarce cu fața la ecran, Lester Moon îl întreabă dacă o ține minte pe Lily Cavanaugh.

– O, da.

– Mi-a plăcut mult în copilărie.

– Și mie, spune Jack.

După cum a știut imediat, filmul este *The Terror of Deadwood Gulch*, un western comic din 1950 în care pe atunci celebrul și încă adoratul Bill Towns, un fel de Bob Hope al săracilor, juca rolul unui cartofor laș care ajunge în micuța comunitate potemkin din Deadwood Gulch, Arizona, și e curând confundat cu un notoriu pistolar. În calitate de frumoasă proprietară cu mintea brici a unui *saloon* numit Lazy 8, centrul vieții sociale, Lily Cavanaugh e foarte apreciază de mulțimea de văcari, pierde-vară, fermieri, negustători, avocați și terchea-berchea care-i umplu localul în fiecare seară. Își pune clienții să-și lase revolverele la intrare și să aibă grijă la maniere, care au o înclinație spre opopanax. În scena de acum, care se desfășoară cam la jumătate de oră după începutul filmului, Lily e singură în *saloon*, încercând să scape de-o albină insistentă.

O albină pentru Regina filmelor de categorie B, își spune Jack și zâmbește[1].

[1] În limba engleză, „albină" se spune *bee*, care se pronunță ca litera „b" (n. tr.).

Lily love*ș*te în pacostea aia zumzăitoare cu o cârpă, un plici, un mop, o mătură, o curea de pistol. Albina scapă de fiecare dată, ță*ș*nind de ici-colo, de pe bar la masa de jucat cărți, pe capacul unei sticle de whisky, pe capacele altor trei sticle a*ș*ezate în rând, pe un pian, deseori a*ș*teptând cât adversarul ei se furi*ș*ează u*ș*or pe ocolite, apoi luându-*ș*i zborul o secundă înainte ca ultima armă să lovească. E-o secven*ț*ă încântătoare aflată la grani*ț*a bufoneriei *ș*i, când Jack avea *ș*ase, *ș*ase, *ș*ase sau poate *ș*apte ani, pe jumătate înnebunit de râs la vederea mamei sale dibace ratând în repetate rânduri să alunge insecta aia sâcâitoare *ș*i pe dată curios cum reu*ș*iseră cei care turnau filmul să convingă albina să *facă* toate treburile alea, mama lui îi explicase că nu era o albină adevărată, ci una falsă, fabricată de departamentul care se ocupa cu efectele speciale.

Lester Moon spune:

– Nu mi-am dat seama niciodată cum au convins albina să meargă acolo unde voiau ei. Adică, ce-au făcut, au *dresat-o?*

– Mai întâi au filmat-o pe ea singură în platou, zice Jack, ajungând la concluzia că, în definitiv, Brânză Puturoasă e-un om cumsecade cu gusturi bune la actri*ț*e. Albina a fost adăugată mai apoi prin efecte speciale. Nu-i o albină adevărată, e-un desen – o anima*ț*ie. Chiar nu-*ț*i dai seama, a*ș*a-i?

– Nici vorbă. E*ș*ti sigur? Totu*ș*i, de unde *ș*tii asta?

– Am citit-o într-o carte undeva, zice Jack, folosindu-*ș*i răspunsul bun la toate întrebările de genul ăsta.

Strălucind în straie dichisite de cartofor, Bill Towns intră *ș*ăgalnic pe u*ș*ile batante *ș*i prive*ș*te pofticios la proprietara *saloon*-ului fără să observe că ea se apropie acum de albina a*ș*ezată din nou pe barul sclipitor. Mintea îi stă la chestii romantice *ș*i, când păse*ș*te, se clatină falnic.

Văd că te-ai întors, viteazule, zice Lily. *Înseamnă că-*ț*i place locul.*

Iubire, ăsta-i cel mai fain local de la vest de Missouri. Mi-amintește de locul unde l-am bătut pe Black Jack McGurk la mustață. Sărmanul Black Jack. N-a știut niciodată când să dubleze miza.

Cu un sunet ca huruitul unui B-52, albina fermecată, o creatură fictivă înăuntrul unei ficțiuni, se avântă asupra tigvei acoperite cu pălărie a lui Billy Towns. Fața comediantului se scurge de-o teroare comică. Flutură din brațe, saltă de pe-un picior pe altul, chiăie. Albina fermecată execută cascadorii aeronautice în jurul pseudopistolarului panicat. Splendida pălărie a lui Towns cade; părul i se răvășește. Se apropie încet de masă și, cu o ultima fluturare de mână, sare sub ea și cere ajutor.

Cu ochii ațintiți asupra albinei care merge agale, Lily se duce la bar și ia un pahar și un ziar împăturit. Se apropie de masă, privind albina cum se plimbă în cerc. Sare în față și lasă paharul jos, prinzând insecta în capcană. Aceasta zboară în sus și se lovește de fundul paharului. Lily înclină paharul, strecoară ziarul împăturit sub el și ridică mâinile, ținând ziarul peste gura paharului.

Obiectivul se trage în spate și-l vedem pe cartoforul poltron trăgând cu ochiul de sub masă în vreme ce Lily împinge ușile și dă drumul albinei.

În spatele lui, Lester Moon zice:

- E gata cheesburgerul, domnule.

În următoarea oră și jumătate, Jack își mănâncă burgerul și încearcă să se piardă în film. Burgerul e minunat, de calitate superioară, cu gustul acela zemos pe care-l obții doar de la un grătar bine uns, iar cartofii prăjiți sunt perfecți, aurii și crocanți pe dinafară, dar nu reușește să fie atent la *The Terror of Deadwood Gulch*. Problema nu este că a văzut filmul de poate o duzină de ori; problema e Tansy Freneau. Anumite lucruri pe care le-a spus îl tulbură. Cu cât se gândește mai mult la ele, cu atât mai puțin înțelege ce se întâmplă.

După spusese lui Tansy, cioara - *corbul* - numit Gorg a venit dintr-o lume aflată alături și în afara celei pe care o știm. Probabil că vorbea despre Teritorii. Folosind o sintagmă din *Corbul* lui Poe, ea a numit această altă lume „țărmul Nopții", ceea ce era binișor pentru cineva ca Tansy, însă nu părea în niciun fel să se aplice magicelor Teritorii. Gorg i-a spus lui Tansy că totul în acea lume este *în flăcări* și nici măcar ținuturile Spulberate nu se potrivesc acestei descrieri.

Jack își amintește de ținuturile Spulberate și de straniul tren care-i purtase pe el și pe Richard Raționalu, atunci un Richard Raționalu bolnav și istovit, peste întinsul deșert roșu. Creaturii stranii trăiau acolo, oameni-aligator și păsări cu fețe de maimuțe cu barbă, însă în mod cert nu fuseseră în flăcări. Ținuturile Spulberate erau produsul unui dezastru din trecut, nu locul unei conflagrații prezente. Ce spusese Tansy? *Un loc mare, mare, făcut tot numai din foc... urcând mult, mult.* Oare ce văzuse ea, spre ce peisaj îi deschisese oare Gorg ochii? Părea a fi un mare turn arzător sau o înaltă clădire consumată de foc. Un turn arzător, o clădire arzătoare într-o lume arzătoare – cum ar putea lumea aceea să fie Teritoriile?

Jack a fost în Teritorii de două ori în ultimele patruzeci și opt de ore și ceea ce a văzut a fost frumos. Mai mult decât frumos – purificator. Cel mai profund adevăr pe care Jack îl știe despre Teritorii este că acestea conțin un soi de magie sacră: magia pe care a văzut-o la Judy Marshall. Datorită acelei magii, Teritoriile pot conferi o minunată binecuvântare ființelor umane. Viața acelei extraordinar de puternice femei care îl ia peste picior pe Bill Towns pe ecranul cel mare din fața lui a fost salvată de un obiect din Teritorii. Pentru că Jack a fost în Teritorii – și poate pentru că a ținut Talismanul în mână – aproape fiecare cal pe care pariază iese primul, fiecare acțiune pe care o cumpără își triplează valoarea, fiecare mână de pocher pe care o joacă câștigă potul cel mare.

Așadar, despre ce lume vorbește Tansy? și ce-i toată treaba asta cu Gorg care vine printr-o gaură făcură de foc?

Când Jack sărise dincolo ieri, simțise ceva nefericit, ceva nesănătos, departe înspre sud-vest, și bănuise că acolo era locul în care-l va găsi pe îngemănarul Pescarului. Ucide Pescarul, ucide îngemănarul; pe care l-ar rezolva întâi, puterile celuilalt ar slăbi. Dar...

Tot nu avea sens. Când călătorești între lumi, pur și simplu *sari* – nu pui foc la marginea lumii și alergi prin el în altă lume.

Câteva minute mai târziu, huruitul de motociclete acoperă vocile de pe ecran.

– Îh, domnule, poate că ai vrea să pleci, zice Moon. Ăștia-s...

– Thunder Five, zice Jack. Știu.

– Bine. Doar că-i sperie de moarte pe unii dintre clienții mei. Da' atâta vreme cât te comporți bine cu ei, îs de treabă.

– Știu. Nu ai de ce să-ți faci griji.

– Adică, dacă le cumperi bere sau ceva, or să creadă că ești în regulă.

Jack coboară de pe scaun și se întoarce spre barman.

– Lester, n-ai de ce să fii agitat. Vin aici să se întâlnească cu mine.

Lester clipește. Pentru întâia dată, Jack observă că sprâncenele lui sunt două fuioare subțiri și curbate, ca acelea ale unei vampe din anii douăzeci.

– Mai bine să-ncep să torn o halbă de Kingsland.

Ia o halbă de sub bar, o pune sub robinetul de Kingsland Ale și deschide valva. Un șuvoi gros de lichid chihlimbariu năvălește în halbă și se transformă în spumă.

Sunetul motocicletelor crește și devine un vuiet în fața clădirii, apoi se oprește. Beezer St Pierre tropăie pe ușă înăuntru, urmat îndeaproape de Doc, Mouse, Sonny și Kaiser Bill. Seamănă cu niște vikingi și Jack e foarte bucuros să-i vadă.

– Puturosule, închide dracului televizorul ăla, rage Beezer. Și n-am venit aici să bem, așa că golește halba aia în chiuvetă. Așa cum o torni tu, oricum e toată răsuflată. Iar după ce-ai terminat, du-te înapoi în bucătărie la maică-ta. Treaba noastră cu omu' ăsta n-are nicio legătură cu tine.

– Bine, Beezer, zice Moon cu o voce tremurată. Nu-mi trebuie decât o secundă.

– Atunci atâta o să și primești, zice Beezer.

Beezer și ceilalți se aliniază în fața barului, unii dintre ei uitându-se la Brânză Puturoasă, alții, mai blânzi, la Jack. Mouse încă mai are părul împletit, ca un jucător de fotbal american. Kaiser Bill și Sonny și-ai strâns lațele în coadă. Bere și spumă curg din halbă și se scurg în chiuvetă.

– Bine, băieți, spune Moon.

Pașii lui se retrag în spatele barului. O ușă se închide.

Membrii Thunder Five se despart și se răspândesc în fața lui Jack. Majoritatea și-au încrucișat brațele la piept și mușchii le ies în evidență.

Jack își împinge farfuria mai încolo pe tejghea, se ridică și spune:

– Înainte de aseară, a auzit careva dintre voi de George Potter?

Stând pe marginea mesei de biliard aflate cel mai aproape de ușa din față, Jack stă cu fața la Beezer și Doc, care se apleacă înainte pe scaunele lor de la bar. Kaiser Bill, cu un deget lipit de buze și cu capul aplecat, stă lângă Beezer. Mouse e întins pe a doua masă de biliard, sprijinindu-și capul cu o mână. Lovind cu pumnii unul de altul și încruntându-se, Sonny pășește de colo-colo între bar și tonomat.

– Ești sigur că n-a spus Casa umbrelor, ca romanul lui Dickens? zice Mouse.

– Sunt sigur, răspunde Jack, amintindu-și că n-ar trebui să fie surprins de fiecare dată când unul dintre indivizii ăștia demonstrează că a urmat colegiul. A spus Casa întunericului.

– Iisuse, aproape cred că...

Mouse clatină din cap.

– Cum îl chema pe constructor? întreabă Beezer.

– Burnside. Numele mic probabil că era Charles, cunoscut uneori ca „Grăsuliul". Cu mult timp în urmă, și l-a schimbat din ceva de genul „Beer Stein".

– Beerstein? Bernstein?

– Așa ceva, zice Jack.

– Și tu crezi că el e Pescarul.

Jack încuviințează. Beezer se uită drept la el, ca și când ar încerca să-i vadă ceafa.

– Cât ești de sigur?

– Nouăzeci și nouă la sută. El a pus pozele alea în camera lui Potter.

– Fir-ar să fie.

Beezer se împinge de pe scaun și se duce în spatele tejghelei.

– Vreau să mă asigur că nimeni nu uită ceea ce e evident.

Se apleacă și se ridică ținând într-o mână o carte de telefon.

– Știi la ce mă refer?

Beezer deschide cartea pe bar, întoarce câteva pagini, le dă înapoi și trece degetul său gros în josul unei coloane de nume.

– Niciun Burnside. Păcat.

– Bună idee, însă, zice Jack. În dimineața asta, am încercat și eu același lucru.

Sonny se oprește locului pe când se îndepărtează de tonomat și arată cu degetul spre Jack.

– Cu cât timp în urmă a fost construită casa asta afurisită?

– Cu aproape treizeci de ani. În anii șaptezeci.

– La naiba, pe-atunci eram toți copii, în Illinois. De unde să știm noi de casa asta?

– Voi vă plimbați prin preajmă. Credeam că sunt șanse bune s-o fi văzut. Iar locul e înfiorător. Oamenii au tendința să vorbească despre casele de felul ăsta.

Așa se întâmplă în cazurile normale, cel puțin, își spune Jack. În cazurile normale, casele înfiorătoare ajungeau așa pentru că au stat goale câțiva ani sau pentru că în ele s-a întâmplat ceva groaznic. În cazul de față, credea el, casa în sine era groaznică, iar oamenii care altfel ar fi vorbit despre ea abia își amintesc că au văzut-o. Judecând după descrierea lui Dale, Casa întunericului a dispărut în propria-i umbră inexistentă.

Zice:

– Gândiți-vă la asta. Încercați să vă aduceți aminte. De când locuiți în French Landing, ați auzit vreodată de o casă care părea să fie blestemată? Casa întunericului a provocat rănirea oamenilor care au lucrat la ea. Muncitorii o urau; se temeau de ea. Spuneau că nu-ți poți vedea umbra când te apropiai de ea. Susțineau că era bântuită în vreme ce lucrau la ea! În cele din urmă, au renunțat cu toții și Burnside a trebuit s-o termine singur.

– E izolată, zice Doc. Evident, casa asta nu-i undeva la vedere. Nu-i într-un cartier rezidențial ca Libertyville. N-o s-o găsești pe Aleea Robin Hood.

– Așa-i, spune Jack. Trebuia să menționez asta înainte. Potter mi-a spus că a fost construită puțin mai încolo de ceea ce el a numit „drum", într-un soi de luminiș. Așa că-i în pădure, Doc, ai dreptate. E izolată.

– Hei, hei, hei, face Mouse, legănându-și picioarele peste marginea mesei de biliard și ridicându-se anevoie în șezut.

Își ține ochii bine închiși și se lovește cu o mână cărnoasă peste frunte.

– Dacă mi-aș putea aduce aminte...

Scoate un strigăt de frustrare.

– *Ce?*

Vocea lui Beezer are de două ori volumul ei normal și cuvântul sună ca o piatră de pavaj lovindu-se de un trotuar de ciment.

–*Știu* că am văzut casa aia futută, spune el. Imediat ce ai început să vorbești despre ea, am avut sentimentul că totul pare cumva familiar. Mi-a tot stat gândul la asta, dar n-am găsit nimic concret. Când am încercat să mă concentrez la asta – știi, să încerc să-mi amintesc – am văzut doar lumini scânteietoare. Când Jack a spus că e-n pădure, am știut despre ce vorbește. Am văzut o imagine clară a clădirii. Înconjurată de toate luminile alea scânteietoare.

– Nu prea sună a Casă a întunericului, zice Jack.

– Ba cum să nu! Luminile nu erau cu adevărat acolo, doar că le-am *văzut*.

Mouse spune asta ca și când ar fi fost ceva absolut rațional.

Sonny începe să râdă și Beezer clatină din cap, spunând:

– Căcat.

– Nu pricep, zice Jack.

Beezer se uită la el, ridică un deget și-l întreabă pe Mouse:

– Vorbim cumva de iulie, august, acum doi ani?

– Desigur, răspunde Mouse. Vara Super Acidului.

Se uită la Jack și zâmbește.

– Acum doi ani, am pus mâna pe-un acid extraordinar. O doză mică și vreme de cinci sau șase ore aveai pare de-o călătorie *incredibilă*.

Nimeni n-a avut vreodată o experiență negativă cu treaba aia. Era o pură plăcere, știi ce zic?

– Îmi pot imagina, zice Jack.

– Puteai și să lucrezi cât îl aveai la bord. Fără-ndoială puteai să *conduci*, amice. Săreai în mașină și te duceai unde voiai. Era floare la ureche să faci orice lucru normal. Nu erai dat peste cap, ci funcționai cu mult peste limitele tale maxime.

– Timothy Leary[1] nu s-a înșelat *complet*, zice Doc.

– Doamne, aia era treabă de calitate, zice Mouse. Am luat-o până când n-am mai avut, și-apoi totul s-a terminat. *Toată* treaba cu acidul. Dacă nu puteai lua treaba aia, nu avea rost să iei nimic altceva. N-am știut niciodată de unde provenea.

– N-ai vrea să știi de unde provenea, zice Beezer. Crede-mă.

– Așadar, erai sub efectul acidului ăstuia când ai văzut Casa întunericului, zice Jack.

– Sigur. Din cauza asta am văzut luminile.

Foarte încet, Beezer întreabă:

– Unde-i casa, Mouse?

– Nu știu cu precizie. Dar stai așa, Beezer, lasă-mă să vorbesc. Aia a fost vara în care eram cu Mititica Nancy Hale, ți-amintești?

– Sigur, spune Beezer. Mare păcat. Aruncă o privire la Jack. Micuța Nancy a murit la sfârșitul verii ăleia.

– Asta m-a dat peste cap, zice Mouse. Parcă ar fi devenit alergică la aer și lumina soarelui, cât ai clipi. Îi era rău tot timpul. Avea iritații pe tot corpul. Nu suporta să stea afară, pentru că lumina îi rănea ochii. Doc nu și-a putut da seama care era problema cu ea, așa că am dus-o la spitalul cel mare din La Riviere, dar nici ei n-au putut afla ce nu era în regulă cu ea. Am vorbit cu doi indivizi de la Mayo, dar n-au fost de niciun ajutor. A murit *greu*, omule. Ți se rupea inima să vezi cum se stingea. Pe-a mea a rupt-o, asta-i sigur.

---

[1] Timothy Leary (1920–1996) – scriitor american, psiholog și adept al folosirii drogurilor cu efect psihedelic (n. tr.).

Rămâne tăcut un moment îndelungat, în care se uită țintă în jos la pântecele și genunchii săi și nimeni altcineva nu mai spune un cuvânt.

– Bine, rostește într-un târziu Mouse, ridicând capul. Uite ce-mi amintesc eu. În sâmbăta aia, Micuța Nancy și cu mine aveam acid la bord și ne plimbam fără țintă, doar să vedem niște locuri care ne plăceau. Ne-am dus în parcul de lângă râu, în La Riviere, ne-am dus la Dog Island și Lookout Point. Ne-am întors în direcția asta și-am urcat pe faleză – frumos, omule. După aia, n-am prea avut chef să ne întoarcem acasă, așa că am hoinărit aiurea. Micuța Nancy a observat un indicator cu TRECEREA INTERZISĂ pe lângă care probabil că trecusem de o mie de ori fără să-l văd.

Se uită la Jack Sawyer.

– Nu știu sigur, dar cred că era pe 35.

Jack încuviințează.

– Dacă n-am fi luat acid, cred că nici ea n-ar fi văzut indicatorul. O, mamă, mi-amintesc totul acum. „Ce-i aia?" zice ea și jur c-a trebuit să mă uit de două sau trei ori înainte să văd indicatorul ăla – era tot zgâriat și îndoit, cu vreo două găuri ruginite de gloanțe în el. Stătea pe-o rână între copaci, cam așa ceva. „Cineva vrea să nu intrăm pe drumul ăla", zice Micuța Nancy. „Ce a ascuns oare acolo?" Ceva de felul ăsta. „Ce drum?" întreb eu, apoi îl văd. Nici măcar nu-i un drum adevărat. E lat doar cât să încapă o singură mașină, iar asta numai dacă ai una mică și compactă. Copaci groși pe ambele părți. La naiba, n-am crezut că acolo se ascunde ceva interesant, doar dacă nu era o baracă veche. Pe deasupra, nu-mi plăcea cum arăta.

Aruncă o privire la Beezer.

– Cum adică, nu-ți plăcea cum arăta? întreabă Beezer. Te-am văzut intrând în locuri care știai al naibii de bine că nu-s bune. Sau începi să faci pe *misticul* cu mine, Mouse?

– Spune-i cum dracului vrei, eu îți zic cum era. Era așa cum zicea indicatorul ăla PĂSTREAZĂ DISTANȚA DACĂ ȘTII CE-I BINE PENTRU TINE. Mi-a lăsat o impresie rea.

– Și asta pentru că era un loc malefic, intervine Sonny. Am văzut eu locuri malefice. Nu te vor acolo și îți spun asta.

Beezer îi aruncă o privire echilibrată și zice:

– Nu-mi pasă cât de malefic e locul ăsta *rău;* dacă acolo locuiește Pescarul, acolo mă duc.

– Și eu mă duc cu tine, zice Mouse, dar ascultă odată. Voiam s-o șterg de acolo și să iau niște pui prăjit sau ceva, care combinat cu acid ar fi fost ca și când ai mânca hrana Paradisului, ori cum naiba a spus Coleridge, dar Micuța Nancy voia să mergem pe acolo *pentru că* avea și ea impresia pe care o aveam eu. Era o muiere de acțiune, omule. Și căpoasă, pe deasupra. Așa că am intrat pe drum, iar Micuța Nancy îmi stă pe cap și zice: „Nu fi așa un fătălău, Mouse, dă-i pedală", așa că-i dau puțin pedală și totu' pare ciudat ca naiba, dar tot ce văd e poteca aia care șerpuiește printre copaci și căcatul care *știu* că nu-i acolo.

– Cum ar fi? întreabă Sonny, în ceea ce pare a fi spiritul interesului științific.

– Niște siluete întunecate venind la marginea drumului și uitându-se printre copaci. Două au fugit spre mine, dar am trecut drept prin ele ca prin fum. Nu știu, poate că *erau* fum.

– La dracu' cu asta, acidul era de vină, zice Beezer.

– Poate, dar nu așa aveam impresia. Pe deasupra, acidul nu te afecta niciodată în felul ăsta, ții minte? Nu făcea să te cuprindă *întunericul*. În orice caz, chiar înainte ca totul s-o ia razna, dintr-odată m-am gândit la Kiz Martin. Mi-amintesc asta foarte bine. Era ca și când o puteam vedea de-a dreptul, chiar în fața mea – așa cum arăta când au urcat-o în ambulanță.

– Kiz Martin, repetă Beezer.

Mouse se întoarce spre Jack.

– Kiz era o fată cu care am ieșit pe când eram cu toții la universitate. Ne implora s-o lăsăm să vină cu noi pe motociclete și, într-o zi, Kaiser a zis, bine, putea să împrumute motorul lui. Kiz s-a bucurat *la culme*, omule, a fost foarte fericită. Și-apoi a dat peste-o crenguță afurisită, cred...

– Era mai mare ca o crenguță, zice Doc. Era mai mult o ramură. Cu diametru poate cam de cinci centimetri.

– Exact cât trebuie ca să-ți pună echilibrul la încercare, mai ales dacă nu ești obișnuit cu motoarele mari, zice Mouse. A dat peste ramura aia și motocicleta s-a dat peste cap, iar Kiz a zburat și-a căzut pe șosea. Aproape că mi-a stat inima în piept, omule.

– Am știut că s-a dus din secunda în care m-am apropiat destul cât să văd unghiul în care-i stătea capul, zice Doc. Nici nu mai avea rost să încerc manevre de resuscitare. Am acoperit-o cu jachetele noastre și eu m-am dus să chem o ambulanță. Zece minute mai târziu o urcau în mașină. Unul dintre băieți m-a recunoscut de la orele de practică la Urgențe, altfel ne-ar fi făcut probleme.

– Chiar mă întrebam dacă ești cu adevărat doctor, zice Jack.

– Mi-am făcut rezidențiatul în chirurgie la Universitatea din Illinois, apoi am renunțat la tot.

Doc îi zâmbește.

– Să stau cu băieții ăștia și să mă dedic producerii de bere mi s-a părut mai distractiv decât să-mi petrec toată ziua tăind oameni.

– Mouse, zice Beezer.

– Mda. Tocmai ajungeam la curba drumeagului și Kiz parcă stătea drept în fața mea, așa era de viu totul. Cu ochii închiși și capul atârnând ca o frunză gata să cadă. *O, mamă*, mi-am zis, *în clipa asta numai așa ceva nu vreau să văd.* Am simțit totul din nou – așa cum m-am simțit când Kiz a căzut în drum. O spaimă bolnăvicioasă. Asta-i ce-am simțit: o spaimă bolnăvicioasă.

Și am luat curba și-am auzit un câine mârâind undeva în pădure. Nu doar mârâind, *mârâind.* Ca douăzeci de câini mari și toți nebuni ca dracu'. Am început să-mi simt capul ca și cum era gata să explodeze. Și m-am uitat înainte ca să văd că o haită de lupi sau ceva fuge spre noi și mi-a luat o vreme să-mi dau seama că treaba aia ciudată, umbroasă, pe care-o văd înainte e-o casă. O casă neagră, întunecată.

Micuța Nancy m-a lovit peste spate și cap, strigând să opresc. Crede-mă, știu ce-i bine pentru mine, pentru că ultimul lucru pe care-l voiam era să mă apropii mai tare de casa aia. Am oprit motocicleta și Micuța Nancy a sărit jos și-a vomitat pe marginea drumeagului. S-a ținut de cap și a mai vomitat o dată. Eu simțeam că picioarele

mi s-au făcut de gumă, aveam impresia că ceva greu mă apăsa pe piept. *Treaba* aia, orice ar fi, încă-şi făcea de cap în pădure şi se apropia tot mai mult. M-am mai uitat o dată spre capătul drumului şi casa aia urâtă se întindea în spate în pădure, ca şi când s-ar fi târât în ea, numai că stătea nemişcată. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât mai mare părea! Apoi am văzut luminile scânteietoare plutind în jurul ei şi păreau periculoase – *Păstrează distanţa*, îmi spuneau, *dispari de aici, Mouse*. De verandă mai era sprijinit un anunţ cu TRECEREA INTERZISĂ, iar anunţul ăla, omule... anunţul ăla parcă a scăpărat, ca şi când ar fi spus DE DATA ASTA VORBESC SERIOS, AMICE.

Simţeam că-mi crapă capul în două, dar am urcat-o pe Micuţa Nancy pe motor şi ea s-a lăsat pe mine, ca şi când ar fi fost moartă, numai că nu era, şi-am pornit motorul şi-am întors şi am tulit-o. Când am ajuns înapoi la mine acasă, ea s-a dus în pat şi-a rămas acolo trei zile. Mie mi s-a părut că abia-mi amintesc ce s-a întâmplat. Toată tărăşenia s-a cam *întunecat*, cumva. În mintea mea. Oricum, abia am avut timp să mă gândesc la ea, pentru că Micuţa Nancy s-a îmbolnăvit şi-a trebuit să am grijă de ea ori de câte ori nu eram la serviciu. Doc i-a dat ceva ca să-i scadă temperatura şi s-a simţit mai bine, dar n-a mai fost cu adevărat aceeaşi niciodată. La sfârşitul lui august, starea ei a reînceput să se agraveze şi a trebuit să o internez în spital. În a doua săptămână din septembrie, în ciuda îndârjirii ei, Micuţa Nancy a plecat dintre noi.

– Cât de mare era Micuţa Nancy? întreabă Jack, imaginându-şi o femeie cam de mărimea lui Mouse.

– Micuţa Nancy Hale era cam de mărimea şi constituţia lui Tansy Freneau, zice Mouse, părând surprins de întrebare. Dacă-mi stătea pe palmă, o puteam ridica doar cu o mână.

– Şi n-ai vorbit niciodată cu cineva despre asta, zice Jack.

– Cum să vorbesc? întreabă Mouse. Întâi de toate, eram înnebunit de griji pentru Micuţa Nancy, după care mi s-a şters complet din minte. Aşa fac chestiile ciudate, omule. În loc să-ţi rămână în minte, se şterg singure.

– Ştiu exact ce vrei să spui, întăreşte Jack.

– Cred că și eu știu, zice Beezer, dar aș zice că acidul ăla ți-a dat o vreme peste cap simțul realității. Dar ai văzut casa aia... Casa întunericului.

– Absolut, zice Mouse.

Beezer se concentrează la Jack.

– Și spui că Pescarul, jigodia asta de Burnside, a construit-o.

Jack încuviințează.

– Deci poate că locuiește acolo și-a pregătit o grămadă de dispozitive ca să-i sperie pe oameni ca să nu se apropie.

– S-ar putea.

– Numai că mă gândesc să-l las pe Mouse să ne ducă pe Autostrada 35 și să vedem dacă reușește să găsească drumeagul despre care vorbea. Vii cu noi?

– Nu pot, zice Jack. Trebuie să mă întâlnesc întâi cu cineva în Arden, cineva care cred că ne poate ajuta. La ea se află altă piesă a puzzle-ului, dar nu vă pot explica nimic până ce n-o văd.

– Femeia asta știe ceva?

– O, da, zice Jack. Știe ceva.

– Bine, spune Beezer și se ridică din scaun. Tu alegi. Dar o să vrem să discutăm cu tine după aceea.

– Beezer, vreau să fiu lângă tine când vei intra în Casa întunericului. Orice va trebui să facem acolo, orice o să vedem...

Jack face o pauză, încercând să-și găsească vorbele potrivite. Beezer se leagănă pe călcâie, de-a dreptul ieșindu-și din piele de nerăbdare să dibuiască bârlogul Pescarului.

– O să vrei să fiu acolo cu tine. În treaba asta sunt mai multe lucruri implicate decât îți poți imagina, Beezer. O să știi despre ce vorbesc în scurtă vreme și-o să te poți bizui pe asta – cred că voi toți o să puteți face asta – dar dacă aș încerca să vă descriu acum situația, nu m-ați crede. Când va veni timpul, vei avea nevoie de mine ca să te călăuzesc, dacă voi război până la capăt. O să fii bucuros că am fost acolo. Ne aflăm într-un punct periculos aici și niciunul dintre noi nu vrea să stricăm totul.

– Ce te face să crezi că o să stric totul? întreabă Beezer cu o blândeţe amăgitoare.

– Oricine ar strica totul dacă n-ar avea ultima piesă a puzzle-ului. Du-te acolo. Vezi dacă Mouse poate găsi casa pe care a văzut-o acum doi ani. Inspecteaz-o. Nu intra – pentru asta ai nevoie de mine. După ce o inspectezi, întoarce-te aici şi-o să vin şi eu cât de repede pot. Ar trebui să mă întorc înainte de două treizeci, trei, cel târziu.

– Unde te duci în Arden? Poate c-o să vreau să te sun.

– Spitalul luteran al districtului French. Secţia D. Dacă nu dai de mine, lasă un mesaj la doctorul Spiegleman.

– Secţia D, hă? zice Beezer. Bine, bănuiesc că toţi sunt nebuni în ziua de azi. Şi bănuiesc că m-aş putea mulţumi doar cu o privire aruncată casei ălea, atâta vreme cât ştiu că la un moment dat în după-amiaza asta mă pot bizui pe tine că vei explica toate bucăţile astea pe care sunt prea prost să le înţeleg singur.

– Nu mai e mult, Beezer. Suntem aproape. Şi prost e ultimul calificativ pe care ţi l-aş da.

– Bănuiesc că ai fost un poliţist dat naibii, zice Beezer. Chiar dacă cred că jumătate din lucrurile pe care le spui sunt prostii, nu pot decât să le cred.

Se întoarce şi loveşte cu pumnii în bar.

– Brânză Puturoasă! Acum e sigur. Scoate-ţi curul ăla palid din bucătărie.

19

Jack iese din parcare pe urmele Thunder Five şi, pentru moment, îl lăsăm să se ducă singur la nord pe Autostrada 93 către locul de popas al lui Judy Marshall şi, mai departe, spre secţia ei încuiată. Asemenea lui Jack, motocicliştii se îndreaptă spre necunoscut, însă necunoscutul lor se află la vest de Autostrada 35, în tărâmul trecutului care se adună fără încetare, şi vrem să aflăm ce vor găsi acolo. Oamenii

aceştia nu par să fie agitaţi; încă mai emană enorma încredere cu care au dat buzna în Sand Bar. De fapt, ei nu afişează niciodată semne de agitaţie, căci situaţiile care pe alţii i-ar îngrijora sau le-ar da o stare de nerăbdare de obicei pe ei îi întărâtă. Şi teama îi afectează altfel decât pe ceilalţi oameni: în rarele momente când au simţit teamă, au fost înclinaţi pe de-a-ntregul să se bucure de ea. În ochii lor, teama reprezintă o ocazie divină de-a se concentra. Datorită remarcabilei lor solidarităţi, concentrarea aceasta este formidabilă. Pentru aceia dintre noi care nu sunt membrii unei găşti de motociclişti sau nu fac parte din Marina Militară, solidaritatea nu înseamnă mai mult decât impulsul de milostenie care ne face să alinăm suferinţa unui prieten; pentru Beezer şi vesela lui gaşcă, solidaritatea înseamnă să te asiguri că cineva îţi acoperă întotdeauna spatele. Viaţa unuia e în mâinile celorlalţi şi o ştiu bine. Pentru Thunder Five, siguranţa ţine într-adevăr de strângerea rândurilor.

Şi totuşi, întâlnirea spre care zboară ca vântul şi ca gândul nu are niciun precedent sau termen de comparaţie în experienţa lor de până acum. Casa întunericului e ceva nou şi noutatea ei – absoluta *ciudăţenie* a poveştii lui Mouse – le provoacă cârcei în pântece, tuturor, fără excepţie.

La treisprezece kilometri vest de Centralia, unde terenul plat din jurul cartierului rezidenţial vechi de treizeci de ani al lui Potsie face loc unei bucăţi întinse de pădure care ajunge chiar până la Maxton's, Mouse şi Beezer merg unul lângă altul în faţa celorlalţi. Beezer se uită din când în când la prietenul său, punând o întrebare mută. A treia oare când Mouse clatină din cap, completează gestul cu o fluturare de mână care spune *Nu mă mai sâcâi, o să-ţi spun când ajungem acolo.* Beezer rămâne în urmă; Sonny, Kaiser Bill şi Doc presupun imediat că Beezer le dă un semnal şi se întind pe un singur şir.

În fruntea coloanei, Mouse îşi ia încontinuu ochii de la autostradă pentru a inspecta partea dreaptă a drumului. Drumeagul e greu de observat, Mouse ştie, şi acum va fi şi mai mult acoperit de ierburi decât în urmă cu doi ani. Încearcă să zărească albul rablagitului anunţ cu TRECEREA INTERZISĂ. Şi acesta s-ar putea să fie parţial ascuns de

buruieni noi. Încetinește până la cincizeci și cinci de kilometri la oră. Cei patru din urma lui își potrivesc viteza după el cu îndemânarea dată de-o practică îndelungată.

Singurul din Thunder Five, Mouse a văzut deja destinația lor și, în cele mai ascunse unghere ale sufletului său, abia îi vine să creadă că se duce acolo din nou. La început, ușurința și iuțeala cu care amintirile s-au revărsat din hruba lor întunecată l-au surprins plăcut; acum, în loc să simtă că și-a redobândit fără efort o parte pierdută a vieții sale, simte că este la mila acelei după-amiezi pierdute. Un mare pericol atunci – și nu se îndoiește că o uriașă și periculoasă *forță* l-a atins cu o mână prevenitoare – este un pericol sporit acum. Amintirea i-a redat o chinuitoare concluzie de care se scăpase cu mult timp în urmă: că hidoasa structură pe care Jack Sawyer o numea Casa întunericului o omorâse pe Micuța Nancy Hale la fel de sigur ca și când grinzile ei i-ar fi căzut în cap. Morală mai mult decât fizică, urâțenia Casei întunericului împrăștie aburi toxici. Micuța Nancy fusese ucisă de otrăvurile invizibile aduse de mâna aceea prevenitoare; acum Mouse trebuie să contemple aceste fapte fără să cârtească. Simte mâinile ei pe umeri și oasele lor subțiri sunt acoperite de carne putredă.

Dacă aș fi avut un metru șaizeci și patruzeci și șapte de kilograme în loc de unu nouăzeci și o sută treizeci de kilograme, acum mi-ar putrezi și mie oasele, își spune el.

S-o fi uitând Mouse după drumeag și anunțul de lângă el cu ochii unui pilot de luptă, dar altcineva trebuie să le vadă, pentru că el n-o va face niciodată. Subconștientul său a supus la vot și decizia a fost unanimă.

Fiecare dintre ceilalți, Sonny, Doc, Kaiser și până și Beezer, a făcut legătura dintre moartea Micuței Nancy și Casa întunericului și prin gând i-au trecut aceleași speculații cu privire la diferența de greutate și înălțime. Totuși, Sonny Cantinaro, Doc Amberson, Kaiser Bill Strassner și în special Beezer St Pierre presupun că orice otravă ar înconjura Casa întunericului a fost inventată într-un laborator de către niște ființe umane care știau ce fac. Acești patru oameni își extrag vechea și primitiva încredere de sine din compania celorlalți, de care

s-au bucurat încă din colegiu; dacă ceva îi face să se simtă cât de cât neliniștiți, acesta e faptul că Mouse Baumann, nu Beezer, se află în fruntea coloanei. Chiar dacă Beezer i-a permis lui Mouse să-l trimită în spate, poziția acestuia din urmă conține o fărâmă de insurecție, de răzvrătire: universul a fost ușor distorsionat.

La douăzeci de metri de spatele proprietății Maxton, Sonny hotărăște să pună capăt acestei farse, accelerează motocicleta sa Softail, trece în trombă pe lângă prietenii săi și se poziționează paralel cu Mouse. Acesta se uită la el cu o urmă de îngrijorare și Sonny face semn spre marginea drumului.

Când au tras toți pe dreapta, Mouse zice:

– Care-i problema cu tine, Sonny?

– Tu ești problema, zice Sonny. Fie ai trecut de drumeag, fie toată povestea ta-i o cacealma.

– Am *spus* că nu-s sigur unde se află.

Observă cu o aproape incomensurabilă ușurare că mâinile moarte ale Micuței Nancy nu-l mai strâng de umeri.

– Sigur că nu. Pluteai pe aburi de acid!

– Acid *bun*.

– Ei, nu e niciun drumeag în față, atâta știu și eu. Nu-s decât copaci tot drumul până la căminul ăla de babalâci.

Mouse scrutează bucata de drum din față ca și când drumeagul ar putea, în definitiv, să fie acolo, deși știe că nu este.

– La dracu', Mouse, aproape c-am ajuns în oraș. Văd *Queen Street* de aici.

– Mda, zice Mouse. Bine.

Dacă reușește să ajungă pe Queen Street, își spune, mâinile alea nu-l vor mai prinde niciodată.

Beezer își împinge Electra Glide-ul până la ei și spune:

– Bine ce, Mouse? Ești de acord că e mai în spate sau drumeagul se află altundeva?

Încruntându-se, Mouse întoarce capul pentru a se uita înapoi de-a lungul autostrăzii.

– Fir-ar să fie. *Cred* că-i aici pe undeva, doar dacă în ziua aia n-am feștelit-o rău de tot.

– Doamne, cum s-o fi făcut? zice Sonny ironic. Am cercetat fiecare centimetru de pământ pe lângă care am trecut și-s sigur ca naiba că n-am văzut un drumeag. Tu ai văzut, Beezer? Dar un anunț cu TRECEREA INTERZISĂ, ai văzut cumva așa ceva?

– Nu pricepi, zice Mouse. Rahatu' ăsta nu vrea să fie văzut.

– Poate-ar fi trebuit să te duci la Secția D cu Sawyer, zice Sonny. Oamenilor de-acolo le plac mult vizionarii.

– Ciocu' mic, Sonny, sare Beezer.

– Eu am fost acolo înainte, nu tu, zice Mouse. Care dintre noi știe despre ce vorbește?

– V-am ascultat destul, intervine Beezer. Mai crezi că e aici pe undeva, Mouse?

– Din câte-mi pot aduce aminte, mda.

– Atunci am trecut pe lângă el. O să ne întoarcem și-o să verificăm din nou, iar dacă nu-l vom putea găsi, o să căutăm în altă parte. Dacă nu-i aici, e între două dintre văile de-a lungul Autostrăzii 93 sau în pădurea de pe dealul care duce la locul de observare. Avem timp berechet.

– Ce te face să fii atât de sigur? întreabă Sonny.

Ușoara neliniște cu privire la ceea ce ar putea întâlni îl face să scoată colții. Mai degrabă s-ar întoarce la Sand Bar și ar da pe gât o halbă de Kingsland în vreme ce s-ar lua de Puturosul decât să-și piardă timpul pe autostrăzi.

Beezer se uită la el și ochii îi scapără.

– Știi cumva unde altundeva mai sunt destui copaci ca să poți spune că-i o pădure?

Sonny dă imediat înapoi. Beezer nu va renunța niciodată și nu se va întoarce la Sand Bar. Beezer a investit în asta trup și suflet. În principal, asta se datorează lui Amy, însă i se datorează și lui Jack Sawyer. Sawyer l-a impresionat foarte tare pe Beezer în seara precedentă, asta s-a întâmplat, iar acum Beezer ia de-a gata tot ce spune tipul. Pentru Sonny, asta n-are niciun sens, însă Beezer e cel care ia

hotărârile, așa că acum, bănuiește Sonny, vor alerga toți în cerc o vreme, ca niște soldățeii începători. Dacă programul ăsta de „polițist la domiciliu" continuă mai mult de două zile, Sonny plănuiește să poarte o scurtă discuție cu Mouse și cu Kaiser. Doc va fi întotdeauna de partea lui Beezer, orice-ar fi, însă ceilalți doi sunt capabili să plece urechea la vocea rațiunii.

– Bine, atunci, zice Beezer. Nu-i nimic de aici și până la Queen Street. *Știm* că nu-i niciun drumeag afurisit pe bucata asta de drum. O să ne întoarcem pe unde am venit, o să mai facem o încercare. Mergem în coloană tot drumul. Mouse, treci din nou în față.

Mouse încuviințează și se pregătește să simtă din nou mâinile acelea pe umeri. Turând motorul Fat Boy-ului său, o ia în față și-și ocupă locul în fruntea coloanei. Beezer se așază după el, iar Sonny după Beezer. Doc și Kaiser ocupă ultimele două poziții.

Cinci perechi de ochi, gândește Sonny. *Dacă nu-l vedem de data asta, n-o să-l vedem niciodată. Și n-o să-l vedem, pentru că autostrada asta afurisită străbate jumătate din stat. Când Mouse și femeia lui s-au drogat cu acid, poate că au făcut sute de kilometri crezând că au dat o raită prin cartier.*

Toată lumea scrutează partea opusă a drumului și liziera pădurii. Cinci perechi de ochi, cum a spus Sonny, zăresc un șir neîntrerupt de stejari și pini. Mouse a stabilit o viteză de parcurs undeva între o plimbare iute și-o alergare medie, și copacii trec încet pe lângă ei. La această viteză, observă și mușchii care parazitează trunchiurile stejarilor și petele de lumină solară pe podeaua pădurii, care e de-un cenușiu-maroniu și seamănă cu un strat de fetru șifonat. O lume ascunsă de copaci semeți, trâmbe de lumină și uscăciuni se întinde dincolo de primul rând de apărare. În acea lume, poteci ce nu sunt poteci șerpuiesc ca într-un labirint printre trunchiurile groase și duc spre luminișuri misterioase. Sonny devine brusc conștient de-un trib de veverițe care execută gimnastică veverițească pe harta de crengi care se întrepătrund într-o boltă intermitentă. Și, odată cu veverițele, la vedere apar o sumedenie de păsări.

Toate astea îi amintesc de adâncile păduri din Pennsylvania pe care le cercetase în copilărie, înainte ca părinții lui să vândă casa și să se mute în Illinois. Pădurile acelea avuseseră o vrajă pe care n-o mai găsise nicăieri altundeva. Convingerea lui Sonny că Mouse nu are reperele potrivite și că ei caută în locul greșit câștigă o și mai mare densitate lăuntrică. Mai devreme, Sonny a vorbit despre locuri malefice, dintre care a văzut măcar unul de natura căruia era absolut convins. Judecând după experiența sa, locurile *malefice*, cele care-ți dădeau de veste că nu ești bine-venit, aveau tendința să se afle la sau aproape de granițe.

În vara de după absolvirea liceului, el și cei mai buni doi prieteni ai săi, toți pasionați de motociclete, își luaseră motoarele și merseseră la Rice Lake, Wisconsin, unde el avea două verișoare destul de frumușele ca să le arate prietenilor. Sal și Harry au fost încântați de fete, iar fetele erau de părere că motocicliștii erau sexy și exotici. După vreo două zile petrecute ca o literală a cincea roată (sau a cincea *și* a șasea roată, în funcție de ce luai la socoteală), Sonny a propus să-și lungească excursia cu o săptămână și, în scopul de a-și extinde cunoștințele, să ia calea Chicagoului și să cheltuiască restul banilor pe bere și prostituate până când trebuiau să se întoarcă acasă. Lui Sal și Harry le-a plăcut ideea la nebunie și, în a treia seară la Rice Lake, și-au făcut bagajele și-au tulit-o spre sud, făcând cât mai multă gălăgie posibil. Până la zece seara, reușiseră să se piardă complet.

De vină poate că a fost berea, poate că a fost neatenția, dar, oricare ar fi fost, ieșiseră de pe autostradă și, în negrul adânc al unei nopți la țară, se treziseră la marginea unui oraș aproape inexistent pe nume Harko. Harko nu era de găsit pe harta lor rutieră cumpărată de la benzinărie, însă trebuia să fie aproape de granița cu Illinois, de-o parte sau de alta. Harko părea să constea dintr-un motel abandonat, un magazin general în curs de prăbușire și-o moară de cereale goală. Când băieții au ajuns la moară, Sal și Harry au bombănit că sunt epuizați și înfometați și că vor să se întoarcă pentru a rămâne peste noapte la motel.

Sonny, care nu era nici el mai puțin istovit, i-a însoțit; de-ndată ce au intrat în curtea din fața motelului, a avut un presentiment rău în privința locului. Aerul părea mai greu, întunericul mai întunecat decât ar fi trebuit să fie. Lui Sonny i se părea că locul era bântuit de prezențe maligne, invizibile. Aproape că le deslușea cum fâlfâiau printre cabane. Sal și Harry au râs de reținerile lui: era un laș, un papă-lapte, o *fată*. Ei doi au spart o ușă și și-au desfăcut sacii de dormit într-o cameră dreptunghiulară goală și plină de praf. El s-a dus de cealaltă parte a străzii și a dormit pe câmp.

L-au trezit zorii și avea fața udă de rouă. A sărit în picioare, a urinat în iarba înaltă și-a aruncat o privire spre motocicletele de peste drum. Acolo erau toate trei, înclinate pe proptele în fața unei uși sparte. Pe firma arsă de neon de la intrarea în curte scria: ALCOVUL PROASPEȚILOR ÎNSURĂȚEI. A traversat drumul îngust și-a dat cu mâna peste umezeala care strălucea neagră pe șeile motocicletelor. Un sunet straniu a ieșit din camera în care dormeau prietenii lui. Simțind deja un puseu de spaimă, Sonny a împins ușa spartă. Dacă n-ar fi refuzat la început să considere logic ceea ce se afla în fața lui, ce-a văzut în camera aia l-ar fi făcut să leșine.

Cu fața șiroind de sânge și lacrimi, Sal Turso ședea pe podea. Capul retezat al lui Harry Reilley i se odihnea în poală și un ocean de sânge îmbiba podeaua și pereții. corpul lui Harry zăcea lălău peste sacul lui de dormit plin de sânge. Trupul era gol; Sal purta doar un tricou roșu de sânge. Sal a ridicat ambele mâini – cea în care ținea cuțitul său cu lamă lungă și cea în care ținea doar un pumn de sânge – și-a înălțat chipul contorsionat spre privirea încremenită a lui Sonny. *Nu știu ce s-a întâmplat.* Vocea lui era ascuțită și șuierătoare, nu a sa. *Nu-mi amintesc să fi făcut asta, cum să o pot face? Ajută-mă, Sonny. Nu știu ce s-a întâmplat.*

Neputând să vorbească, Sonny ieșise din cameră cu spatele și fugise cu motocicleta. Habar nu avea unde se ducea, știa doar că trebuia să iasă din Harko. După trei kilometri parcurși, a ajuns într-un un orășel, unul adevărat, locuit de oameni, și cineva l-a dus într-un sfârșit la biroul șerifului.

Harko: *ăla* a fost un loc malefic. Într-un fel, amândoi prietenii săi din liceu muriseră acolo, pentru că Sal Turso s-a spânzurat la șase luni după ce a fost închis pe viață într-un penitenciar statal sub acuzația de omor de gradul doi. În Harko, nu vedea nici țipenie de mierle sau ciocănitori. Până și vrăbiile ocoleau Harko.

Bucata asta mică din Autostrada 35? Nimic altceva decât o frumoasă zonă împădurită. Dați-mi voie să vă spun, domnule senator, Sonny Cantinaro a văzut Harko, iar asta nu seamănă deloc cu Harko. Asta nu e nici pe departe ca Harko. La fel de bine ar putea fi într-o altă lume. Ceea ce reține ochiul vigilent și spiritul tot mai neliniștit al lui Sonny se află cam la doi kilometri de minunat peisaj forestier. I-ai putea spune minipădure. Crede că ar fi fain să vină aici singur într-o zi, să ascundă Harleyul și doar să se plimbe printre impunătorii stejari și pini, călcând pe covorul ăla mare de pâslă, observând păsările și veverițele nebune.

Sonny se uită la și prin copacii santinelă de pe partea îndepărtată a drumului, bucurându-se de sentimentul de anticipare a plăcerii ce va să vie și, din întunericul de lângă un stejar uriaș, ceva alb scapără spre el. Prins în viziunea unei plimbări solitare pe sub bolta aceea verde, aproape că o alungă drept un truc al luminii, o scurtă iluzie. Apoi își amintește ce ar trebui să caute și încetinește. Se apleacă într-o parte și vede, ieșind din încâlceala de ierburi de la baza stejarului, o gaură ruginită de glonț și o mare și neagră literă T. Trage de cealaltă parte a drumului și T devine TR. Nu-i vine să creadă, dar uite-l acolo, afurisitul ăla de indicator al lui Mouse. Mai face jumătate de metru și tot avertismentul apare la vedere.

Sonny scoate motocicleta din viteză și pune un picior pe pământ. Întunericul de lângă stejar se întinde ca o plasă la copacul următor de pe marginea drumului, care este tot un stejar, deși nu la fel de masiv. În spatele lui, Doc și Kaiser traversează drumul și se opresc. Îi ignoră și se uită la Beezer și Mouse, care sunt deja cu zece metri mai în față, scrutând cu atenție copacii.

– Hei, strigă el. Beezer și Mouse nu-l aud. *Hei! Stați!*

– L-ai găsit? strigă Doc.

– Du-te la zevzecii ăia și adu-i înapoi, zice Sonny.

– E aici? întreabă Doc, uitându-se printre copaci.

– Ce, crezi că am găsit un cadavru? Sigur că-i aici.

Doc vine iute, se oprește chiar în spatele lui Sonny și se holbează la pădure.

– Doc, tu-l vezi? strigă Kaiser Bill și vine și el repede.

– Nu, face Doc.

– Nu-l vezi de acolo, îi spune Sonny. Vrei, te rog, să-ți pui fundu-n mișcare și să-i spui lui Beezer să vină aici?

– Da' de ce n-o faci tu? zice Doc.

– Pentru că, dacă plec din locul ăsta, s-ar putea să nu mai reușesc să-l găsesc dracului, zice Sonny.

Mouse și Beezer, acum cam cu douăzeci de metri mai în față pe drum, își văd nestingheriți de căutare.

– Ei, eu tot nu-l văd, zice Doc.

Sonny suspină.

– Vino lângă mine.

Doc își împinge Fat Boy-ul paralel cu motocicleta lui Sonny, apoi face câțiva centimetri în față.

– Acolo, zice Sonny, arătând spre indicator.

Doc strânge ochii și se apleacă în față, cu capul deasupra ghidonului lui Sonny.

– Unde? O, acum îl văd. E îndoit ca vai de el.

Jumătatea de sus a indicatorului e îndoită în față și umbrește partea de jos. Cine știe ce puști cu porniri antisociale a trecut pe acolo și i-a tras indicatorului o lovitură de bâtă. Frații lui mai mari, mai inițiați în problema criminalității, încercaseră deja să-l omoare folosind puști de calibru 22, iar el nu făcea decât să-i aplice lovitura de grație.

– Și unde ar trebui să fie drumeagul? întreabă Doc.

Sonny, pe care-l nedumerește puțin problema asta, arată dâra plată de întuneric din dreapta indicatorului, care se întinde la următorul stejar, mai mic. Uitându-se la el, întunericul își pierde cele două dimensiuni și se afundă ca o peșteră sau ca o gaură neagră perforată prin aer. Peștera, gaura neagră, se topește și se lărgește devenind

drumeagul de pământ, lat cam de un metru și jumătate, care trebuie că a fost încă de la început.

– Ăla-i cum te văd și cum mă vezi, zice Kaiser Bill. Nu știu cum de am trecut toți pe lângă el prima dată.

Sonny și Doc aruncă o privire unul spre celălalt, dându-și seama că Kaiser a venit prea târziu ca să vadă drumul părând să se materializeze dintr-un zid negru de grosimea unei foi de hârtie.

– E cam aiurea, zice Sonny.

– Trebuie să ți se adapteze ochii, spune Doc.

– Bine, zice și Kaiser Bill, dar dacă voi doi vreți să vă certați despre cine le zice lui Mouse și Beeze, dați-mi voie să vă scutesc de chinuri.

Ambalează motocicleta și-o taie din loc ca un mesager din Primul Război Mondial cu un răvaș ultraimportant de pe front. Acum cu mult în față pe drum, Mouse și Beezer se opresc și întorc privirea, auzind zgomotul motocicletei sale.

– Cred că asta-i, zice Sonny, privindu-l înfrigurat pe Doc. Trebuia să ni se adapteze ochii.

– Altceva nu poate să fie.

Mai puțin convinși decât le-ar plăcea, amândoi abandonează subiectul și-l privesc pe Kaiser Bill cum discută cu Beezer și Mouse. Kaiser arată cu degetul spre Sonny și Doc, arată și Beezer. Apoi Mouse arată spre ei și Kaiser arată din nou. Pare a fi o discuție într-o versiune extrem de rudimentară de limbaj al semnelor. Când toată lumea a prins ideea, Kaiser Bill învârte motocicleta și se întoarce huruind, urmat îndeaproape de Beezer și Mouse.

Planează în continuare senzația aceea de dezordine, de neorânduială, când Beezer nu se află în față.

Kaiser se oprește pe marginea drumeagului. Beezer și Mouse se opresc lângă el, iar Mouse ajunge să pună frână chiar în fața deschiderii dintre copaci.

– Nu trebuia să fie *așa* greu de văzut, zice Beezer. Dar uite-l, totuși. Începeam să am îndoieli, Mouse.

– Îhî, face Mouse.

Atitudinea sa obişnuită, aceea a unui ţărănoi intelectual cu vederi ludice asupra lumii, şi-a pierdut tot optimismul. Sub tenul lui bronzat de motociclist, pielea îi pare palidă şi încreţită.

– Vreau să vă spun adevărul, băieţi, zice Beezer. Dacă Sawyer are dreptate în legătură cu locul ăsta, jigodia care l-a construit ar fi putut instala capcane şi tot soiul de surprize. Asta a fost acum mult timp, dar dacă el este într-adevăr Pescarul, are mai multe motive ca niciodată să-i ţină pe oameni departe de bârlogul lui. Aşa că tre' să ne păzim spatele. Cel mai bun mod de-a face asta e să intrăm valvârtej şi să fim pregătiţi. Puneţi-vă armele undeva de unde să le puteţi scoate repede, bine?

Beezer deschide o desagă şi scoate un pistol Colt de 9 milimetri, cu mâner de ivoriu şi ţeavă din oţel albastru. Bagă un glonţ pe ţeavă şi coboară siguranţa. Sub privirea lui, Sonny scoate masivul său Magnum 357 din geantă, Doc un Colt identic cu al lui Beezer, iar Kaiser Bill o veche S&W 38 Special pe care o are de la sfârşitul anilor şaptezeci. Pun armele (care, până în acest moment, au văzut lumina doar în poligoanele de tir) în buzunarele jachetelor lor de piele. Mouse, care nu are armă, atinge cuţitele pe care le-a dosit la spate, la şold şi în buzunarele din faţă ale jeanşilor şi, puse-n teci, în bocanci.

– Bun, zice Beezer. Oricine ar fi acolo înăuntru o să ne audă orice am face, şi poate că *deja* ne-a auzit, aşa că n-are rost să mergem furişându-ne. Vreau o intrare rapidă şi agresivă – exact genul de lucru la care vă pricepeţi, băieţi. Putem folosi viteza în avantajul nostru. În funcţie de ce se întâmplă, ne apropiem de casă cât mai mult posibil.

–Şi dacă nu se întâmplă nimic? întreabă Kaiser. Cum ar fi, dacă ne ducem într-acolo şi continuăm pur şi simplu să mergem până ce ajungem la casă? Adică, nu văd vreun motiv clar să fim speriaţi. Bine, ceva rău i s-a întâmplat lui Mouse, dar... ştiţi voi. Asta nu-nseamnă c-o să se întâmple din nou.

– Atunci o să ne bucurăm de călătorie, zice Beezer.

– Nu vrei să arunci o privire înăuntru? întreabă Kaiser. S-ar putea să aibă copii acolo.

– *El* s-ar putea să fie acolo, îi zice Beezer. Dacă este, orice i-aș fi spus lui Sawyer, îl scoatem la lumină. Viu ar fi mai bine decât mort, dar nu m-ar deranja să-l cotonogim de să nu se vadă.

Primește un murmur de aprobare. Mouse nu contribuie la această încuviințare mută, dar altfel universală; el își lasă capul în pământ și strânge mai tare ghidonul motocicletei.

– Pentru că Mouse a mai fost aici, el va deschide drumul. Eu și cu Doc venim după el, iar Sonny și Kaiser ne apără cururile.

Beezer se uită la ei și zice:

– Stați la doi-trei metri mai în spate, bine?

Nu-l pune pe Mouse să deschidă coloana; tu trebuie să mergi primul, spune Sonny în gând, dar cu voce tare zice:

– Bine, Beeze.

– Alinierea, comandă Beezer.

Își așază motocicletele în pozițiile specificate de Beezer. Oricine ar conduce cu viteză pe Autostrada 35 va trebui să frâneze ca să evite să dea peste cel puțin doi bărbați solizi pe motociclete, însă drumul rămâne gol. Toți, inclusiv Mouse, turează motoarele și se pregătesc să pornească. Sonny lovește cu pumnul peste pumnul lui Kaiser și se uită în spate la acel tunel întunecat prin pădure.

Un corb mare se așază pe-o creangă ce atârnă jos, înclină capul și pare să-l privească pe Sonny. Corbul probabil că se uită la ei toți, Sonny știe asta, dar nu poate alunga iluzia că pasărea se uită drept la el și că ochii ei negri nesătui sunt plini de răutate. Incomoda senzație că pasărea e amuzată de vederea lui aplecat peste motocicletă îl face pe Sonny să se gândească la Magnumul său.

Te fac terci de pene cu sânge, scumpo.

Fără să-și strângă aripile, corbul țopăie în spate și dispare între frunzele stejarului.

– START! strigă Beezer.

Din momentul în care Mouse accelerează, mâinile putrede ale Micuței Nancy îi cad peste umeri. Oasele ei subțiri apasă pielea destul de tare ca să-i lase vânătăi pe piele. Deși știe că asta e imposibil – nu

te poți descotorosi de ceva ce nu există – brusca fulgerară de durere îl face să încerce să se scuture de mâinile ei. Smucește din umeri și trage de ghidon, iar motocicleta se poticnește. Când motocicleta se hurducă, Micuța Nancy îl strânge și mai tare. Când Mouse se îndreaptă, ea se apleacă în față, își înfășoară brațele ei osoase în jurul pieptului său și-și lipește corpul de spatele lui. Craniul ei se freacă de ceafa lui; dinții ei îl mușcă de piele.

Asta e *prea mult*. Mouse a știut că va reapărea, dar nu și că-l va strânge la menghină. Și, în pofida vitezei cu care merge, are senzația că trece printr-o substanță mai grea și mai vâscoasă decât aerul, un soi de sirop care-l încetinește, îl ține în spate. Atât el, cât și motocicleta par nenatural de denși, ca și când gravitația ar exercita o atracție mai puternică pe drumeagul acela decât oriunde altundeva. Capul îi bubuie și aude deja câinele acela cum mârâie în pădure, în dreapta lui. Ar putea suporta toate astea, bănuiește, dacă n-ar fi ceea ce l-a oprit ultima dată când a străbătut cărarea asta: o femeie moartă. Atunci era Kiz Martin; acum femeia moartă este Micuța Nancy, și-l călărește ca un derviș, lovindu-l cu palmele peste cap, trăgându-i pumni în coaste, plesnindu-i urechile. Îi simte dinții cum se desprind de gât și se afundă în umărul stâng al jachetei. Un braț al ei îi sare în față și, când își dă seama că acest braț e vizibil, Mouse intră într-un stadiu mai profund de șoc și oroare. Fâșii de piele flutură peste oase lungi; observă viermi albi care se zvârcolesc în cele câteva urme de carne rămase.

O mână care pare deopotrivă spongioasă și osoasă îl lovește peste obraz și i se urcă pe față. Mouse nu se mai poate stăpâni: mintea i se umple de-o panică albă și pierde controlul motocicletei. Când intră în curba care duce la Casa întunericului, roțile se înclină deja periculos, iar brusca mișcare laterală a lui Mouse, generată de repulsie, îi împinge pe-o rână fără nicio șansă de a se mai redresa.

Când motocicleta se prăvălește la pământ, el aude câinele mârâind de la doar câțiva metri depărtare. Harley-ul îi aterizează peste piciorul stâng, apoi alunecă în față și el și înfiorătorul lui pasager îl urmează. Când Mouse vede Casa întunericului desprinzându-se din ungherul

ei de beznă dintre copaci, o mână putredă i se lipește peste ochi. Strigătul lui e-un fir luminos, subțire împotriva furiei câinelui.

La câteva secunde după ce intră în pădure, Beezer simte cum aerul se îngroașă în jurul său. Mișto *truc*, își spune, o iluzie produsă de toxinele psihedelice ale Pescarului. Sperând că ceilalți nu se vor lăsa păcăliți de această iluzie, ridică privirea și se uită peste spatele lat și capul cu păr împletit al lui Mouse ca să vadă drumul făcând o curbă la stânga cam peste cincisprezece metri. Aerul gros pare să îi apese brațele și umerii, și simte începutul unei migrene date naibii, o durere surdă, insistentă care începe sub forma unui junghi ascuțit în spatele ochilor și-i avansează tot mai mult în creier. Beezer îi acordă lui Doc o jumătate de secundă de atenție și, din ceea ce vede, Doc se descurcă foarte bine. O privire spre vitezometru îi spune că merge cu cincizeci și cinci de kilometri la oră și încă accelerează, așa că ar trebui să aibă nouăzeci și cinci când vor ajunge în curbă.

La stânga lui, un câine mârâie. Beezer scoate pistolul din buzunar și ascultă cum mârâitul ține pasul cu ei în vreme ce gonesc spre curbă. Chinga de durere din cap se lățește și se intensifică; pare să-i împingă ochii în afară, făcându-i să se bulbuce în orbite. Câinele cel mare – trebuie să fie un câine, ce altceva ar putea fi? – se apropie, iar furia zgomotelor pe care le scoate îl face pe Beezer să vadă un cap gigantic, agitat, cu ochi roșii scăpărători și funii de bale atârnând dintr-o gură deschisă, plină de dinți de rechin.

Două lucruri distincte îi captează atenția: primul este că-l vede pe Mouse dându-se pe spate și-n față pe motocicletă în vreme ce se intră în curbă, de parcă ar încerca să se scarpine pe spate frecându-se de aerul dens; al doilea este că prezența din spatele ochilor săi își triplează forța și, imediat după ce-l vede pe Mouse făcând primele mișcări ale ceea ce e cu siguranță o cădere, vasele din sânge din ochi i se sparg. De la un roșu-aprins, vederea i se schimbă repede în negru absolut. O voce urâtă se face auzită în minte, spunând: *Amy a jezut în puoala mea ji m-a îmbrăzijat. M-am hotălât ș-o mănâânc. Cât s-a mai jbătut ș-a zzzgâr'at. Am zugrumat-o ș-a mulit...*

– Nu! strigă Beezer, și vocea care-i împinge ochii izbucnește într-un chicot aspru. Pentru mai puțin de-o secundă, vede imaginea unei creaturi înalte, umbroase și-a unui singur ochi, scăpărarea unui dinte sub o pălărie sau o glugă...

...și lumea începe brusc să se învârtă în jurul lui, și el sfârșește întins pe spate, cu motocicleta apăsându-i pieptul. Tot ceea ce vede are-un ton roșu întunecat, clocotit. Mouse țipă, și când Beezer întoarce capul în direcția țipetelor, vede un Mouse roșu zăcând pe-un drum roșu și un uriaș câine roșu năpustindu-se asupra lui. Beezer nu-i găsește pistolul; a zburat în pădure. Țipete, strigăte și huruit de motociclete, toate îi umplu urechile. Se târăște de sub motocicletă țipând nici el nu știe ce. Un Doc roșu trece valvârtej pe lângă el pe motocicleta lui roșie și aproape că-l trântește din nou la pământ. Aude o împușcătură, apoi încă una.

Doc îl vede pe Beezer că ridică privirea spre el și încearcă să nu arate cât de rău se simte. În stomac îi fierb zoaie și mațele i se revoltă. I se pare că merge cu zece kilometri la oră, atât e aerul de gros și de dezgustător. Din cine știe ce cauză, capul îi cântărește cincisprezece sau douăzeci de kilograme, blestemația dracului; ar fi aproape interesant dacă ar putea pune capăt dezastrului dinăuntrul său. Aerul pare să se *concentreze*, să se *solidifice*, și-apoi *bum*, capul i se transformă într-o bilă de biliard de categorie supergrea pe care el vrea s-o lase pe piept. Un mârâit puternic se aude lângă el, din pădure, și Doc aproape îmbrățișează impulsul de-a vomita. E vag conștient că Beezer își scoate pistolul și bănuiește că asta ar trebui să facă și el, însă o parte a problemei sale e că amintirea unei copile pe nume Daisy Temperly i-a venit în gând, iar această amintire îi paralizează voința.

Ca medic chirurg rezident la spitalul universitar din Urbana, Doc efectuase, sub supraveghere, aproape o sută de operații de toate felurile și ajutase la tot atâtea. Până când Daisy Temperly a fost adusă în sala de operație, toate decurseseră bine. Complicat, dar nu deosebit de dificil sau periculos pentru viața ei, cazul fetiței implica unele grefe de os și alte operații reparatorii. Daisy era reconstruită după un grav

accident rutier și suferise deja alte două intervenții chirurgicale. La două ore după începutul operației, șeful departamentului, supervizorul lui Doc, a fost chemat pentru o intervenție de urgență și Doc a rămas să conducă intervenția. În parte pentru că nu mai dormise de patruzeci și opt de ore, în parte pentru că, în oboseala lui, se imaginase hoinărind pe autostradă cu Beezer, Mouse și ceilalți noi prieteni ai săi, a făcut o greșeală – nu în timpul operației, ci după aceea. În timp ce scria o rețetă, a calculat greșit doza și, două ore mai târziu, Daisy Temperly era moartă. Și-ar fi putut salva cariera, dar nu a făcut nimic pentru asta. I s-a permis să-și încheie rezidențiatul, după care a renunțat la medicină. În discuția cu Jack Sawyer simplificase mult motivele.

Revolta din mijlocul corpului său nu mai poate fi stăpânită. Doc întoarce capul și vomită în vreme ce gonește mai departe. Nu e prima dată când vomită pe motocicletă din mers, însă e cea mai mizerabilă și dureroasă dată. Greutatea capului său ca o bilă de popice nu-i permite să întindă gândul, așa că voma îi împroașcă umărul și brațul drept; iar ceea ce iese în valuri din el pare însuflețit și dotat cu dinți și gheare. Nu e surprins să vadă sânge amestecat cu voma care-i erupe pe gură. Stomacul i se chircește de durere.

Fără să vrea, Doc a încetinit și, când accelerează și se uită iar în față, îl vede pe Mouse căzând pe-o rână și alunecând în spatele motocicletei sale în curba dinainte. Urechile lui aud un vuiet, ca acela al unei cascade îndepărtate. Vag, Mouse țipă; la fel de vag, Beezer strigă „Nu!" Imediat după aceea, Beeze intră de-a dreptul într-o stâncă mare sau cine știe ce alt obstacol, căci Electra Glide-ul lui se desprinde de sol, face o rotație completă în aerul compact și cade peste el. Lui Doc îi trece prin gând că misiunea asta a luat-o complet razna. Lumea întreagă s-a dus pe copcă și, acum, ei sunt în rahat până la gât. Face singurul lucru logic: scoate pistolul de 9 milimetri din buzunar și încearcă să-și dea seama în ce să tragă mai întâi.

I se desfundă urechile și sunetele din jur prind viață. Mouse încă mai chiăie. Doc nu reușește să înțeleagă cum de n-a auzit înainte câinele, pentru că și cu huruitul motoarelor și strigătele lui Mouse,

mârâitul ăla în mișcare e cel mai puternic sunet din pădure. Afurisitul Câine din Baskervilles aleargă pe urmele lor, și în același timp Mouse și Beezer sunt scoși din funcțiune. După zgomotul pe care-l face, animalul trebuie să fie de mărimea unui urs. Doc îndreaptă pistolul în față și conduce cu o mână. Trece pe lângă Beezer, care se târăște de sub motocicletă. Sunetul acela necuprins – Doc își imaginează un câine cât un urs deschizând fălcile să poată apuca scăfârlia lui Mouse, dar alungă imediat imaginea. Lucrurile se întâmplă prea repede și, dacă nu e atent, fălcile alea au să-l prindă *pe el*.

Are timp doar cât să-și spună: *ăla nu-i un câine obișnuit, nici măcar unul uriaș...*

...când ceva enorm și negru țâșnește din pădure în dreapta sa și aleargă pe diagonală spre Mouse. Doc apasă pe trăgaci, și la auzul împușcăturii, animalul se întoarce pe jumătate și mârâie la el. Tot ce Doc poate vedea clar sunt doi ochi roșii și o gură roșie deschisă, cu o limbă lungă și-o mulțime de dinți câinești ascuțiți. Tot restul e cețos și indistinct, lipsindu-i definiția ca și când ar fi fost înfășurat într-o pelerină umflată de vânt. Un fulger de teroare pură cu gust la fel de clar și de tăios ca al votcii ieftine îl străbate pe Doc din gâtlej și până în testicule, și roata din spate a motocicletei sale derapează și înțepenește – a oprit-o doar din reflex. Brusc, pare că e miezul nopții. Sigur că nu-l poate vedea – cum să vezi un câine negru în crucea nopții?

Creatura se întoarce înapoi și o zbughește către Mouse.

Nu vrea să mă atace din cauza armei și pentru că ceilalți doi sunt chiar în spatele meu, își spune Doc. Capul și brațele par să mai fi dobândit fiecare câte douăzeci de kilograme, însă el se luptă cu greutatea mușchilor, îndreaptă brațele și trage din nou. De data asta *știe* că nimerește arătarea, dar singura ei reacție e să se clatine o clipă. Capul mare și neclar se întoarce spre Doc. Mârâitul e și mai puternic, și fuioare lungi, argintii de bale îi țâșnesc din gura deschisă. Ceva ce aduce cu o coadă lovește dintr-o parte în alta.

Când Doc se uită în gura aia roșie deschisă, hotărârea îi slăbește, brațele i se îngreunează și abia dacă-și mai poate ține capul drept. Are impresia că pică în gâtlejul ăla roșu; pistolul îi tremură în mâna

vlăguită. Într-o clipă suspendată în eternitate, aceeași mână scrie o rețetă postoperatorie pentru Daisy Temperly. Creatura se furișează spre Mouse. Doc aude vocea lui Sonny, înjurând cu furie. O explozie zgomotoasă în dreapta sa îi astupă ambele urechi, și lumea cade într-o tăcere perfectă. *Ca să vezi*, își spune Doc. *Întuneric la prânz.*

Pentru Sonny, întunericul cade deodată cu durerea pârjolitoare din cap și stomac. O singură undă agonică îi sfâșie corpul în două, un fenomen atât de nemaiîntâlnit și de extrem, încât el bănuiește că asta a șters și lumina zilei. El și Kaiser Bill sunt la doi metri în spatele lui Beezer și Doc, și cam la patru de la intrarea pe drumeagul de pământ. Kaiser lasă ghidonul și se prinde cu mâinile de cap. Sonny înțelege perfect ce simte: o bucată de țeavă încinsă, lungă de un metru, i-a fost înfiptă prin creștetul capului și împinsă înspre măruntaie, arzând tot ce atinge în cale.

– Hei, omule, zice el, în chinul său observând că aerul a devenit mâlos, ca și când atomii de oxigen și dioxid de carbon ar fi suficient de gumoși încât să i se lipească de piele. Apoi Sonny observă că ochii lui Kaiser se dau peste cap și înțelege că omul leșină chiar aici, lângă el. Așa rău cum îi este, trebuie să facă ceva pentru a-l proteja pe Kaiser. Sonny întinde mâna după motocicleta lui, urmărind cât de bine poate dispariția irișilor lui Kaiser sub pleoape. Din nări îi țâșnește sânge și corpul i se prăvălește în spate și se rostogolește pe-o parte. Pentru câteva secunde, e târât de-un bocanc prins la desagi, însă bocancul îi iese din picior și motocicleta se oprește ușor.

Drugul de fier înroșit pare să-i spargă stomacul și Sonny nu are de ales; lasă cealaltă motocicletă să cadă și scoate un vaier și se apleacă într-o parte și vomită parcă toată mâncarea pe care a mâncat-o vreodată. Când n-a mai rămas nimic în el, se simte mai bine la stomac, însă John Henry s-a hotărât să-i înfigă uriașe traverse de cale ferată în craniu. Brațele și picioare îi sunt făcute din cauciuc. Sonny se concentrează asupra motocicletei. Aceasta pare să stea în loc. Nu înțelege cum poate să meargă mai departe, însă urmărește o mână plină de sânge cum turează motorul și reușește să stea drept în șa atunci când

vehiculul o ia din loc. *Ăla-i sângele meu?* se întreabă şi-şi aminteşte de cele două fuioare lungi şi roşii care-au ieşit din nările lui Kaiser.

Un zgomot care acumula forţă în fundal se transformă în sunetul unui Boeing 747 apropiindu-se de pista de aterizare. Sonny îşi spune că ultimul lucru pe care vrea să-l facă astăzi e să vadă animalul capabil să scoată un asemenea sunet. Mouse avea perfectă dreptate: ăsta-i un loc malefic, se poate lua de mână cu fermecătorul oraş Harko, Illinois. Sonny nu-şi mai doreşte să întâlnească alte asemenea locuri, bine? Unul i-a fost de ajuns. Aşadar, de ce se duce înainte în loc să întoarcă şi să alerge spre pacea însorită a Autostrăzii 35? De ce scoate pistolul ăla masiv din buzunar? E simplu. Nu are de gând să-l lase pe câinele-ăla-avion-cu-reacţie să-i facă tovarăşii terci, indiferent cât de tare l-ar durea capul.

John Henry continuă să înfigă traversele alea de doi bani în vreme ce Sonny prinde viteză şi priveşte cu ochii mijiţi la drumul din faţa lui, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă. Cineva strigă, nu-şi dă seama cine. Printre mârâituri, aude inconfundabilul sunet al unei motociclete aterizând la pământ după o rotire prin aer şi inima îi tresare. *Beezer ar trebui să stea mereu în fruntea noastră*, îşi spune, *altfel ne-o căutăm cu lumânarea.* O armă se declanşează într-o explozie puternică. Sonny se forţează să înainteze prin atomii lipicioşi din aer şi, după alte cinci sau şase secunde, îl zăreşte pe Beezer, care se chinuie să se ridice în picioare, răscolit de dureri, lângă motocicleta răsturnată. La câţiva metri în spatele lui Beezer, silueta mătăhăloasă a lui Doc prinde formă, şezând călare pe motocicletă şi îndreptând pistolul spre ceva de pe drum, în faţa lui. Doc trage şi flăcări roşii ţâşnesc din ţeava pistolului.

Simţindu-se mai frânt şi neputincios ca niciodată în viaţă, Sonny sare de pe motocicleta în mişcare şi aleargă spre Doc, încercând să se uite pe lângă el. Primul lucru pe care-l vede este o fulgerare de lumină reflectată de motocicleta lui Mouse, care apare în câmpul vizual culcată pe-o parte cam la şase metri mai încolo pe drum, chiar în curbă. Apoi îl găseşte pe Mouse, în fund şi târându-se în spate, apărându-se de-un animal pe care Sonny abia dacă-l poate desluşi, cu

excepția ochilor și-a dinților. Fără să conștientizeze șuvoiul de obscenități care i se revarsă din gură, Sonny ridică pistolul spre creatură și trage tocmai când aleargă pe lângă Doc.

Doc rămâne locului; Doc a luat-o pe câmpii. Ciudatul animal de pe drumeag strânge maxilarele pe piciorul lui Mouse. Va rupe o bucată de mușchi cât să faci un hamburger din ea, însă Sonny îl lovește cu un afurisit de proiectil cu vârf scobit pornit din Magnumul său, o mișcare puțin cam exagerată pentru trasul la țintă, dar, în situația de față, nicicum altcumva decât prevăzătoare, mulțumesc foarte mult. În pofida tuturor așteptărilor și-a legilor fizicii, minunatul glonț fermecat al lui Sonny nu face o gaură de mărimea unei mingi de fotbal în blana creaturii. Glonțul fermecat împinge animalul într-o parte și-i distrage atenția de la piciorul lui Mouse; nici măcar nu-l doboară pe-o rână. Mouse scoate un urlet de durere.

Câinele se întoarce brusc și-l țintuiește pe Sonny cu doi ochi roșii, mari cât niște mingi de baseball. Deschide gura dezvelind dinți albi, zimțați, și mușcă în aer. Funii de bale țâșnesc din ea. Creatura se lasă la pământ și pășește înainte. Uimitor, mârâitul crește în volum și ferocitate. Sonny e avertizat: dacă nu face cale-ntoarsă și nu fuge, el urmează în meniu.

– Să te fut, zice Sonny și trage drept spre gura animalului. Tot capul ar trebui să-i zboare într-o ploaie de sânge și oase, dar pentru o secundă după ce Magnumul se declanșează, nu se întâmplă nimic.

O, căcat, gândește Sonny.

Ochii arătării-câine scapără, iar capul ei ascuțit, fioros, pare să se adune din întunericul înconjurător și să iasă la vedere. Ca și când o mantie glacială ar fi fost parțial trasă de-o parte, Sonny poate vedea un gât gros coborând spre umeri cărnoși și labe posterioare vânjoase. Poate că se schimbă roata, poate că monstrul ăsta va dovedi că este totuși vulnerabil. Sonny se prinde de încheietura mâinii drepte cu mâna stângă, țintește spre pieptul arătării-câine și mai trage un glonț. Explozia pare să-i umple urechile cu vată. Toate traversele de cale ferată din cap se încălzesc ca niște electrozi și o durere luminoasă îi vibrează între tâmple.

Din pieptul creaturii țâșnește sânge negru. În miezul ființei lui Sonny Cantinaro, un sentiment pur și primitiv de triumf prinde viață. Monstrul iese și mai mult la vedere; acum e clar un spate lat și sunt aproape clare labele din spate. Neaparținând niciunei rase anume și înalt de un metru și jumătate, arătarea-câine are aproximativ dimensiunile unui lup uriaș. Când se îndreaptă spre el, Sonny trage din nou. Ca un ecou, sunetul armei sale se repetă undeva aproape în spate; un glonț ca o viespe superrapidă șuieră pe lângă pieptul său.

Creatura se împleticește în spate, șontâcăind pe un picior rănit. Ochii ei înfuriași îi sfredelesc pe ai lui Sonny. El riscă o privire peste umăr și-l vede pe Beezer ghemuit în mijlocul drumeagului.

– Nu te uita la mine, trage! țipă Beezer.

Vocea lui pare să-l aducă la viață pe Doc, care ridică brațul și ochește. Apoi toți trei apasă pe trăgaci și drumeagul sună ca un poligon de tir într-o zi aglomerată. Arătarea-câine (*ogarul iadului*, îi spune Sonny) șchioapătă un pas în spate și deschide larg gura ei teribilă ca să urle de furie și frustrare. Înainte să se sfârșească urletul, creatura își strânge labele din spate sub corp, țâșnește peste drum și dispare în pădure.

Sonny se opune impulsului de-a se prăbuși sub valul de ușurare și istovire care-l năpădește. Doc se întoarce și trage mai departe în întunericul din spatele copacilor, până când Beezer pune o mână pe brațul său și-i cere să înceteze. În aer miroase a cordită și-a animal, un iz de mosc, deosebit de dulce. Fum de-un cenușiu palid tremură aproape alb în vreme ce urcă în aerul întunecat.

Beezer se întoarce spre Sonny cu o față răvășită și albul ochilor săi e stacojiu.

– Ai nimerit animalul ăla futut, nu?

Prin dopurile de vată din urechile sale, vocea lui Beezer pare firavă.

– Da, fir-ar să fie. Cel puțin de două ori, probabil de trei.

– Și eu și Doc l-am nimerit fiecare câte o dată. Ce dracu-i arătarea aia?

– „Ce dracu'", bine zis, completează Sonny.

Plângând de durere, Mouse repetă a treia oară strigătul de „Ajutor!" şi ceilalţi, în sfârşit, îl aud. Mişcându-se încet şi apăsându-şi cu mâinile părţile corpului care-i dor mai tare, ţopăie în susul drumului şi îngenunchează în faţa lui Mouse. Cracul drept al jeanşilor lui e sfâşiat şi îmbibat cu sânge, iar faţa îi e schimonosită.

- Sunteţi surzi, cretinilor?

- Aproape, zice Doc. Spune-mi că n-ai încasat un glonţ în picior.

- Nu, dar probabil doar prin minune.

Se crispează şi inspiră tare. Aerul îi şuieră printre dinţi.

- După cum trăgeaţi voi... Păcat că n-aţi putut trage niciun pârţ înainte să mă muşte de picior.

- Eu am tras, zice Sonny. Din cauza asta încă mai *ai* piciorul.

Mouse se uită atent la el, apoi scutură din cap.

- Ce s-a întâmplat cu Kaiser?

- A pierdut cam un litru de sânge pe nas şi-a leşinat, îi spune Sonny.

Mouse suspină parcă la gândul fragilităţii speciei umane.

- Cred că ar trebui să încercăm să plecăm din locul ăsta de căcat.

- Ţi-e bine piciorul? întreabă Beezer.

- Nu e rupt, dacă asta vrei să ştii. Dar nu-i nici bine.

- Ce-i? întreabă Doc.

- Nu-mi dau seama, îi zice Mouse. N-am răspuns niciodată întrebărilor unui doctor plin de vomă.

- Poţi să conduci motocicleta?

- Cum dracu' nu, Beezer? Spune-mi tu când n-am putut eu să merg pe motor.

Beezer şi Sonny se aşază de-o parte şi de alta a lui şi, cu un efort chinuitor, îl ridică pe Mouse în picioare. Când îi dau drumul la braţe, Mouse se împleticeşte în lateral câţiva paşi.

- Asta nu-i bine, zice el.

- Excelent, spune Beezer.

- Beeze, bătrâne, ştii că ochii ţi-s cam roşii? Arăţi ca afurisitul de Dracula.

Se grăbesc atât cât le stă în puteri. Doc vrea să inspecteze piciorul lui Mouse; Beezer vrea să se asigure că Kaiser Bill e încă în viață; și toți vor să plece din locul ăsta înapoi unde aerul e normal și soarele strălucește. Capetele le bubuie și mușchii îi dor de efort. Niciunul nu e sigur că arătarea-câine nu se pregătește de un alt atac.

Cât au vorbit, Sonny a ridicat Fat Boy-ul lui Mouse și l-a adus lângă al său. Mouse apucă ghidonul și își împinge motorul înainte, crispându-se. Beezer și Doc își recuperează motocicletele și, doi metri mai în față, Sonny și-o ridică pe a sa dintr-o încâlceală de buruieni.

Beezer își dă seama că, atunci când s-a aflat în curbă, nu s-a uitat la Casa întunericului. Își amintește că Mouse a spus: *Căcatul ăsta nu vrea să fie văzut*, și e de părere că Mouse a nimerit-o la fix: Pescarul nu-i vrea acolo și Pescarul nu vrea să-i fie văzută casa. Tot restul i se învârte în cap așa cum Electra Glide-ul s-a rotit în aer după ce vocea aceea urâtă a prins viață în mintea sa. Beezer e convins de un lucru, totuși; Jack Sawyer nu va mai face pe secretosul cu el.

Apoi un gând teribil îl lovește și întreabă:

– Vi s-a întâmplat ceva ciudat – ceva cu adevărat *bizar* înainte să iasă din pădure câinele iadului? În afară de chestiile fizice, vreau să zic.

Se uită la Doc, și Doc roșește. *Ca să vezi!* își spune Beezer.

Mouse zice:

– Du-te-n mă-ta. N-o să vorbesc despre asta.

– Sunt de acord cu Mouse, zice Sonny.

– Se pare că răspunsul e da, spune Beezer.

Kaiser Bill zace pe marginea drumului cu ochii închiși și cu partea din față a corpului, de la gură până la brâu, plină de sânge. Aerul e încă cenușiu și lipicios; corpurile lor par să cântărească cinci sute de kilograme, iar motocicletele par că merg pe roți de plumb. Sonny ocolește motocicleta și se apropie de corpul culcat pe spate al lui Kaiser și-l lovește cu piciorul, nu tocmai blând, în coaste.

Kaiser deschide ochii și mormăie.

– Futu-i, Sonny, zice el. M-ai lovit.

Clipește, ridică fruntea și observă sângele care-i îmbibă hainele.

– Ce s-a întâmplat? Sunt împușcat?

– Te-ai comportat ca un erou, spune Sonny. Cum te simți?

– Jalnic. Unde am fost lovit?

– De unde să știu eu? zice Sonny. Haide, plecăm de-aici.

Ceilalți trec pe lângă în șir indian. Kaiser Bill izbutește să se ridice în picioare și, după încă o sforțare de proporții biblice, își ridică motocicleta lângă el. O împinge pe drum după ceilalți, minunându-se de durerea pe care o simte în cap și de cantitatea de sânge care-i mânjește corpul. Când iese de după ultimii copaci și se alătură prietenilor săi pe Autostrada 35, neașteptata lumină îi înțeapă ochii, își simte corpul destul de ușor ca să fie luat de vânt și aproape că leșină din nou.

– Nu cred că am fost împușcat, spune.

Nimeni nu-i acordă atenție. Doc îl întreabă pe Mouse dacă vrea să meargă la spital.

– Să nu aud de spital, omule. Ăia de la spital te omoară.

– Măcar lasă-mă să mă uit la picior.

– Bine, uită-te.

Doc îngenunchează pe marginea drumului și ridică jeanșii lui Mouse până sub genunchi. Apasă cu degete surprinzător de delicate și Mouse se crispează.

– Mouse, zice el, n-am mai văzut niciodată o mușcătură de câine ca asta.

– Nici eu n-am mai văzut niciodată un câine ca ăla.

Kaiser zice:

– Ce câine?

– Ceva nu-i în regulă cu rana asta, spune Doc. Îți trebuie antibiotice și îți trebuie chiar acum.

– Tu nu ai antibiotice?

– Sigur că am.

– Atunci, hai să ne întoarcem acasă la Beezer și te las să mă împungi cu câte ace vrei.

– Cum zici tu, acceptă Doc.

20

Cam pe când Mouse și Beezer trec pentru prima dată pe lângă drumeag și indicatorul cu TRECEREA INTERZISĂ de lângă el fără să le vadă, Jack Sawyer răspunde la sâcâitorul semnal al mobilului, sperând ca persoana care-l apelează să fie Henry Leyden cu informații despre vocea de pe caseta cu înregistrarea apelului efectuat la 911. Deși ar fi minunat să o identifice, nu se așteaptă la asta din partea lui Henry; Pescarul-Burnside e de vârsta lui Potsie, și Jack nu crede că bătrânul răufăcător are cine știe ce viață socială, aici sau în Teritorii. Ceea ce Henry *poate* să facă, totuși, e să asculte cu urechile-i bine acordate nuanțele vocii lui Burnside și să descrie ce aude. Dacă nu am ști că încrederea lui Jack în capacitatea prietenului său de a percepe tipare sonore inaudibile altora este justificată, încrederea aceasta ar părea la fel de irațională ca și credința în magie: Jack e convins că un Henry Leyden împrospătat și înviorat va sesiza cel puțin unul sau două detalii cruciale de caracter sau trecut care va restrânge aria căutării. Orice ar depista Henry va fi folositor pentru Jack.

Dacă-l sună altcineva, are de gând să scape repede de el sau de ea.

Vocea care-i răspunde la salut îl face să-și schimbe planurile. Fred Marshall vrea să discute cu el, iar Fred e atât de surescitat și de incoerent, încât Jack trebuie să-i ceară s-o lase mai moale și să o ia de la capăt.

– Judy o ia din nou razna, zice Fred. Doar... bolborosește și aiurează, și face pe nebuna ca înainte, încearcă să treacă prin pereți, rupându-i – o, Doamne, au băgat-o în cămașă de forță și ea urăște asta, vrea să-l ajute pe Ty, totu-i din cauza casetei aleia. Hristoase, lucrurile încep să se înrăutățească prea mult, Jack, domnule Sawyer, adică, și știu că-mi merge gura ca o moară stricată, dar sunt cu adevărat îngrijorat.

– Nu-mi spune că i-a trimis cineva caseta cu apelul de la 911, zice Jack.

– Nu, nu... ce casetă, ce apel de la 911? Vorbesc despre aia care a fost adusă la spital astăzi. Adresată lui Judy. Îți vine să crezi că au

lăsat-o să o *asculte?* îmi vine să-i strâng de gât pe doctorul Spiegleman și pe infirmiera aia, Jane Bond. Ce-i cu oamenii ăștia? A venit caseta, zic ei, o, ce bine, uite ce casetă frumoasă ai să asculți, doamnă Marshall, stai așa, mă întorc imediat cu casetofonul. În *secția de boli mentale?* Nici nu se sinchisesc să o asculte înainte? Uite, orice ai face acum, ți-aș fi recunoscător pe veci dacă ai fi de acord să vin după tine și să te duc acolo. Ai putea să discuți cu ea. Ești singura persoană care o poate calma.

– Nu e nevoie să vii după mine, pentru că sunt deja pe drum într-acolo. Ce era pe casetă?

– Nu pricep.

Fred Marshall a devenit considerabil mai lucid.

– De ce te duci acolo fără mine?

După o secundă de gândire, Jack îi spune o minciună sfruntată:

– Mă gândeam că te voi găsi acolo. Păcat nu ești.

– Eu aș fi avut prezența de spirit să verific caseta înainte să o las *pe ea* să o asculte. Știi ce era pe ea?

– Pescarul, spune Jack.

– De unde știi?

– E-un om slobod la gură, zice Jack. Cât de grav e?

– Spune-mi tu asta, și-atunci o să știm amândoi. Eu pun lucrurile cap la cap din ce am înțeles de la Judy și din ce mi-a spus doctorul Spiegleman mai târziu.

Vocea lui Fred Marshall începe să tremure.

– Pescarul o necăjește. Îți vine să crezi? A spus: *Băiețelul tău se simte foarte singur.* Apoi a zis ceva de genul: *S-a tot rugat să sune acasă și să-și salute mămica.* Numai că Judy zice că avea un ciudat accent străin, sau o problemă de vorbire, sau ceva, așa că nu era ușor să-l înțelegi din prima. Apoi a zis: *Salut-o pe mămica ta, Tyler*, și Tyler...

Vocea lui Fred se frânge și Jack îl aude înăbușindu-și agonia înainte să reînceapă.

– Tyler... Tyler se pare că era prea disperat și n-a reușit decât să strige după ajutor.

O lungă, nesigură inspirație se aude la telefon.

– Și a *plâns*, Jack, a *plâns*.

Nemaiputându-și ține sentimentele în frâu, Fred plânge fără să se mai ascundă. Respirația îi hârâie în gât; Jack ascultă toate sunetele ude, lipsite de demnitate, neputincioase pe care la scot oamenii când durerea anulează toate celelalte sentimente, și sufletul îi plânge pentru Fred Marshall.

Suspinele se potolesc.

– Scuze. Uneori cred că ar trebui să mă bage pe *mine* în cămașa de forță.

– Așa se sfârșește caseta?

– A reînceput *el* să vorbească.

Fred respiră zgomotos pentru o clipă, limpezindu-și gândurile.

– Se lăuda cu ce voia să facă. *Orr ză hie șiii mai muuulte crrrime, Juuu-dii, o ză ne diztrrrăm ajaa bine* – Spiegleman mi-a reprodus gunoiul ăsta! Copiii din French Landing vor fi strânși ca grâul. *Zdrrrânși ca grrâu.* Cine vorbește așa? Ce fel de persoană e asta?

– Aș vrea și eu să știu, zice Jack. Poate că vorbea cu accent ca să pară mai înfricoșător. Sau ca să-și mascheze vocea.

Nu și-ar masca niciodată vocea, gândește Jack, *e prea plin de sine ca să se ascundă în spatele unui accent.*

– O să trebuiască să iau caseta de la spital și s-o ascult și eu. Și-o să te sun imediat ce am informații.

– Mai e ceva, zice Marshall. Probabil că am făcut o greșeală. Wendell Green a trecut pe la mine acum o oră.

– Orice are legătură cu Wendell Green e automat o greșeală. Ce s-a întâmplat?

– Parcă ar fi știut totul despre Tyler și avea nevoie doar de confirmarea mea. Am crezut că a auzit de la Dale sau de la cei din poliția statală. Însă Dale nu a făcut încă publică povestea noastră, nu?

– Wendell are o rețea de nevăstuici care-i livrează informații. Dacă știe ceva, așa a aflat. Tu ce i-ai spus?

– Mai mult sau mai puțin totul, recunoaște Marshall. Inclusiv despre casetă. O, Doamne, sunt un idiot! Dar am crezut că e-n ordine... am crezut că oricum o să se afle.

– Fred, i-ai spus ceva despre mine?

– Numai că Judy are încredere în tine şi că îţi suntem amândoi recunoscători pentru ajutor. Şi cred că am spus că probabil o să mergi să-i faci o vizită în dup-amiaza asta.

– Ai pomenit de şapca lui Ty?

– Crezi că-s *nebun?* în ce mă priveşte, treaba asta-i între tine şi Judy. Dacă eu n-o pricep, n-am de gând să vorbesc despre ea cu Wendell Green. Cel puţin l-am făcut să-mi promită că nu se va apropia de Judy. Are o bună reputaţie, dar am impresia că nu se ridică deloc la înălţimea ei.

– Ai spus prea multe, zice Jack. Ţinem legătura.

Când Fred Marshall închide, Jack formează numărul lui Henry.

– S-ar putea să întârzii puţin, Henry. Sunt în drum spre spitalul districtului French. Judy Marshall a primit o casetă de la Pescar şi, dacă mi-o vor da, o să ţi-o aduc. Se întâmplă ceva ciudat – pe caseta lui Judy se pare că are un accent străin, ceva.

Henry îi spune lui Jack că nu e nicio grabă. Încă nu a ascultat prima casetă şi acum va aştepta până se va întoarce el cu a doua. S-ar putea să audă ceva folositor dacă le ascultă una după cealaltă. Cel puţin, i-ar putea spune dacă vocea îi aparţine aceleiaşi persoane.

– Şi nu-ţi face griji pentru mine, Jack. În scurt timp, doamna Morton o să treacă pe aici ca să mă ducă la KDCU. George Rathbun îmi ţine azi companie – şase sau şapte reclame radiofonice. „Până şi-un *orb* ştie că vrei să-ţi tratezi scumpetea, dulceaţa, frumuseţea de soţie, cel mai bun prieten la bine şi la rău, cu o mm-mmm delicioasă cină deseară, şi nu-i loc mai bun să-ţi arăţi aprecierea faţă de cine ţine frâiele decât s-o duci la Cousin Buddy's Rib Crib de pe South Wabash Street în frumosul centru al La Riviere!"

– „Cine ţine frâiele"?

– Când plăteşti pentru George Rathbun, te alegi cu George Rathbun, cu toate defectele lui.

Râzând, Jack îi spune lui Henry că se vor întâlni mai târziu şi accelerează până la o sută zece kilometri. Ce-o să-i facă Dale, o să-i dea amendă pentru depăşirea vitezei?

În loc să meargă în parcarea din spate, parchează în fața spitalului și străbate cimentul cu gândul doar la Teritorii și Judy Marshall. Lucrurile se precipită, se accelerează, și Jack are senzația că totul converge spre Judy – nu, spre Judy și *el*. Pescarul i-a ales mai conștient decât și-a ales primele trei victime: Amy St Pierre, Johnny Irkenham și Irma Freneau aveau pur și simplu vârsta potrivită – oricare alți trei copii ar fi fost buni –, însă Tyler era fiul lui Judy Marshall, și asta-l făcea special. Judy a văzut crâmpeie din Teritorii, Jack a călătorit prin ele, iar Pescarul trăiește acolo așa cum o celulă canceroasă trăiește într-un organism sănătos. Pescarul i-a trimis lui Judy o casetă și lui Jack un cadou oribil. La Tansy Freneau acasă, i-o trimisese pe Judy în chip de cheie a sa și ușa pe care o deschidea, și unde dădea ușa aceea dacă nu în Lumea de Departe a lui Judy?

Lumea de Departe. Doamne, ce frumos e. Splendid, de fapt.

Aaa... cuvintele astea evocă fața lui Judy Marshall, iar când el vede acel chip, o ușă în mintea sa, o ușă care-i aparține lui și numai lui, se deschide și, pentru un moment, Jack Sawyer rămâne complet nemișcat și, cuprins de șoc, spaimă și veselă nerăbdare, încremenește pe ciment la doi metri de intrarea în spital.

Prin ușa din mintea sa curge un șuvoi de imagini disparate: o roată Ferris împietrită, polițiști din Santa Monica agitându-se în spatele unei benzi galbene de izolare a perimetrului, lumină reflectată pe tigva chilugă a unui negru. Da, capul negru al unui chelios, ceea ce cu toată ființa și hotărârea, de fapt cu toată disperarea, își dorise să nu vadă, așa că uită-te bine, puștiule, iată-l din nou. Mai fusese și o chitară, însă chitara era altundeva; chitara îi aparținea magnificului exigentului încurajatorului neconsolatului Speedy Parker, Dumnezeu să-l binecuvânteze Dumnezeu să-i afurisească ochii Dumnezeu să-l iubească pe Speedy, care atingea corzile și cânta

Jack Călătoru, moș Jack Călătoru
Cale lungă are de făcut, uite-așa,
Și mai lungă cale spre a se-napoia.

Lumi se învârt în jurul său, lumi în lumi și alte lumi pe lângă ele, separate de-o membrană subțire compusă dintr-o mie de mii de uși, numai să știi cum să le găsești. O mie de mii de pene roșii, mititele, pene de la un măcăleandru, sute de măcălendri au zburat prin una dintre acele uși, a lui Speedy. *Măcăleandru*, cum ar veni *albastru ca oul de măcăleandru*, mulțumesc, Speedy, și un cântec care spunea: *Scoală-te, scoală-te, adormitule.*

Sau: *Scoală-te, scoală-te, NĂTĂRĂULE!*

Cât se poate de nebunesc, Jack aude acum nu chiar atât de genialul strigăt al lui George Rathbun: *Până și-un ORB ar fi prevăzut-o pe ASTA, CAP SEC!*

– O, mda? zice Jack cu voce tare.

Bine că infirmiera-șefă Jane Bond, Temnicera Bond, Agenta OO Zero, nu-l aude. E-o femeie dură, dar, pe de altă parte, e incorectă, iar dacă ar fi să apară lângă el acum, probabil că l-ar lega fedeleș, l-ar seda și l-ar târî înapoi pe domeniul ei.

– Ei bine, eu știu ceva ce tu nu știi, bătrâne: Judy Marshall are un îngemănar, iar îngemănarul ei șoptește prin zid deja de foarte mult timp. Nu-i de mirare că ea în sfârșit a început să strige.

Un adolescent roșcovan într-un tricou ARDEN S.B. BASEBALL deschide brusc ușa palpabilă aflată la doi metri de Jack și-i aruncă o privire circumspectă. *Mamă, ciudați mai sunt oamenii mari*, spune privirea; *cât mă bucur că-s copil!* Deoarece e-un elev de liceu și nu un specialist în sănătate mentală, nu-l leagă fedeleș pe eroul nostru și nu-l trage sedat în camera capitonată. Are doar grijă să-l ocolească mult pe nebun și își vede mai departe de drum, chiar dacă în pas i se intuiește o ușoară rigiditate conștientă de sine.

Totul se reduce la îngemănari, desigur. Mustrându-se pentru stupiditatea de care a dat dovadă, Jack se lovește în tâmplă cu încheieturile degetelor. Trebuia să fi înțeles mai repede; trebuia să fi înțeles *imediat*. Dacă are vreo scuză, aceasta e că la început a refuzat să ia cazul în calcul în pofida încercărilor lui Speedy de a-l trezi, apoi a fost atât de prins să se concentreze la Pescar, încât, până în dimineața asta, când și-a văzut mama la televizorul cel mare din Sand Bar,

neglijase să ia în considerare îngemănarul monstrului. În copilăria lui Judy Marshall, îngemănarul ei îi vorbise prin acea membrană dintre cele două lumi; devenind din ce în ce mai alarmat în ultima lună, îngemănarul aproape că-şi trecuse mâinile prin membrană şi-o zgâlţâise pe Judy. Pentru că Jack are o singură natură şi îi lipseşte îngemănarul, această sarcină a căzut în seama lui Speedy. Acum că totul pare să aibă un sens, lui Jack nu-i vine să creadă că i-a luat atât de mult să vadă tiparul.

Şi *ăsta* e motivul pentru care l-a enervat tot ce-l împiedica să stea faţă în faţă cu Judy Marshall: Judy este uşa către îngemănarul ei, către Tyler şi către distrugerea deopotrivă a Pescarului şi-a corespondentului său în Teritorii, constructorul satanicei, înflăcăratei construcţii pe care un corb pe nume Gorg i-a arătat-o lui Tansy Freneau. Orice s-ar întâmpla astăzi în Secţia D, va afecta într-un fel lumea.

Cu inima trepidându-i de anticipare, Jack trece din lumina intensă a soarelui în vastul spaţiu ocru al holului. Aceiaşi pacienţi în halate de baie par să ocupe numeroasele scaune; într-un colţ îndepărtat, aceiaşi doctori discută un caz îngrijorător sau, cine ştie, acea dificilă a zecea gaură de la terenul de golf Arden Country Club; aceleaşi lalele aurii îşi ridică luxuriantele, atentele capete din magazinul cu cadouri. Această repetiţie îl reasigură pe Jack, îi grăbeşte pasul, căci asta înconjoară şi protejează întâmplările imprevizibile care-l aşteaptă la etajul patru.

Acelaşi funcţionar plictisit răspunde la rostirea aceleiaşi parole cu un identic, chiar dacă nu acelaşi, ecuson verde pe care e imprimat cuvântul VIZITATOR. Liftul surprinzător de asemănător cu cel de la Ritz Hôtel din Place Vendôme se cutremură ascultător în sus, dincolo de primul, al doilea şi al treilea etaj, oprindu-şi mersul tărăgănat pentru a lăsa înăuntru un tânăr doctor deşirat care-i aminteşte de Roderick Usher, apoi îl lasă pe Jack să coboare la patru, unde frumoasa lumină ocru pare cu un ton sau două mai întunecată decât jos, în holul uriaş. De la lift, Jack reface paşii pe care i-a parcurs împreună că Fred Marshall, ghidul său, de-a lungul coridorului, trecând prin cele două uşi duble şi cabinetele de geriatrie şi oftalmologie

ambulatorie și anexa arhivei, apropiindu-se tot mai mult de imprevizibilul imprevizibil în timp ce coridoarele devin tot mai înguste și mai întunecate, și ajunge ca și data trecută în camera veche de-un secol, cu geamuri înalte și subțiri, și-o mulțime de lemn de culoarea nucului.

Și-acolo vraja se spulberă, căci îngrijitorul care stă la tejgheaua lustruită, persoana care slujește acum drept gardian al acestui domeniu, e mai înalt, mai tânăr și considerabil mai ursuz decât omologul lui din ziua precedentă. Când Jack cere s-o vadă pe doamna Marshall, tânăra persoană aruncă o privire disprețuitoare la ecusonul de VIZITATOR și întreabă dacă e cumva rudă sau – încă o privire la ecuson – medic. Nici una, nici alta, recunoaște Jack, dar dacă tânăra persoană s-ar putea deranja s-o informeze pe Infirmiera Bond că domnul Sawyer dorește să discute cu doamna Marshall, Infirmiera Bond e aproape sută la sută sigur că va deschide amenințătoarele uși metalice și-i va face semn să intre, deoarece asta e ceea ce, mai mult sau mai puțin, a făcut ieri.

Asta-i bine mersi, dacă se-ntâmplă să fie adevărat, concede tânăra persoana, însă Infirmiera Bond nu va deschide nicio ușă și nu va face niciun semn astăzi, căci astăzi Infirmiera Bond are zi liberă. E oare posibil ca domnul Sawyer, când a venit ieri s-o vadă pe doamna Marshall, să fi fost însoțit de un membru al familiei, să zicem de domnul Marshall?

Da. Iar dacă domnul Marshall ar fi întrebat, să zicem la telefon, ar îndemna tânăra persoană care discută acum problema, într-un mod lăudabil de responsabil, cu domnul Sawyer să permită numaidecât accesul domnului.

S-ar putea să fie așa, acceptă tânăra persoană, dar regulile spitalului cer ca personalul nemedical aflat în poziții precum aceea a tinerei persoane să obțină autorizație pentru orice apel telefonic cu exteriorul.

Și din partea cui, dorește să știe Jack, ar trebui obținută această autorizație?

Din partea infirmierei-șefe de serviciu, Infirmiera Rack.

Jack, căruia începe să-i cam sară, cum se spune, mustarul, sugerează în cazul acesta ca tânăra persoană s-o caute pe excelenta Infirmieră Rack și să obțină autorizația necesară, așa încât lucrurile să decurgă în maniera pe care domnul Marshall, soțul pacientei, ar dori-o.

Nu, tânăra persoană nu vede niciun motiv de-a acționa în felul acesta, motivul fiind că a face asta ar însemna o mare risipă de timp și efort. Domnul Sawyer nu este membru al familiei doamnei Marshall; prin urmare, excelenta Infirmieră Rack nu i-ar oferi sub nicio formă autorizația.

– Bine, zice Jack, dorindu-și să-l poată strânge de gât pe pricăjitul ăsta nesuferit, hai să urcăm cu o treaptă scara administrativă, ce zici? E doctorul Spiegleman undeva prin apropiere?

– S-ar putea, zice tânăra persoană. De unde să știu eu? Doctorul Spiegleman nu-mi spune ce face.

Jack arată spre telefonul de la capătul tejghelei.

– Nu mă aștept să știi, mă aștept să afli. Treci la telefonul ăla *acum*.

Tânărul bărbat se întinde pe tejghea după telefon, își dă ochii peste cap, formează două numere și se sprijină de tejghea cu spatele la cameră. Jack îl aude cum murmură ceva despre Spiegleman, suspină, apoi spune:

– Bine, fă-mi legătura, cum o fi.

Odată făcută legătura, bolborosește ceva care include numele lui Jack. Orice aude ca răspuns îl face să sară drept și să arunce o privire furișă peste umăr la Jack.

– Da, domnule. E-aici acum, da. Îi spun.

Pune receptorul în furcă.

– Doctorul Spiegleman va veni imediat.

Băiatul – nu are mai mult de douăzeci de ani – pășește în spate și-și vâră mâinile în buzunare.

– Tu ești polițistul ăla, hă?

– Ce polițist? întreabă Jack, încă iritat.

– Ăla din California care a venit aici și l-a arestat pe domnul Kinderling.

– Da, eu sunt.

– Eu sunt din French Landing și, mamă, ce șoc a fost ăla pentru tot orașul. Nimeni n-ar fi bănuit. Domnul *Kinderling*? Glumești? N-ai fi crezut niciodată că cineva ca el ar... Știi tu, ar omorî oameni.

– L-ai cunoscut?

– Păi, într-un oraș ca French Landing, toți se cam știu între ei, dar eu nu l-am cunoscut cu adevărat pe domnul Kinderling, numa' că ne salutam. Eu o știam pe soția lui. Îmi era profesoară la școala duminicală la biserica luterană Muntele Hebron.

Jack nu se poate abține; râde de absurditatea situației în care soția ucigașului predă cursuri de școală duminicală. Amintirea unei Wanda Kinderling radiind ură spre el în timpul condamnării soțului ei îl oprește din râs, însă e prea târziu. Vede că l-a ofensat pe tânăr.

– Cum era ea? întreabă. Ca profesoară.

– Doar o profesoară, răspunde băiatul.

Vocea lui e lipsită de inflexiuni, indignată.

– Ne-a pus să memorăm toate evangheliile din Biblie.

Se întoarce și murmură:

– Unii cred că nu el e făptașul.

– Ce ai spus?

Băiatul se întoarce din profil spre Jack, însă se uită la peretele maroniu din fața lui.

– Am spus că unii cred că nu el e făptașul. Domnul Kinderling. Cred că a fost trimis la pârnaie pentru că era un locuitor dintr-o orășel de provincie care nu avea nicio cunoștință în orașul cel mare.

– Mare păcat, zice Jack. Vrei să știi motivul adevărat pentru care domnul Kinderling a mers la închisoare?

Băiatul se întoarce complet spre Jack și se uită la el.

– Pentru că era vinovat de crimă și a mărturisit-o. Asta e, asta-i tot. Doi martori l-au recunoscut de la locul faptei și alți doi oameni l-au văzut într-un avion spre L.A., când el le-a spus tuturor că pleacă la Denver. După aia, a spus: bine, eu am făcut-o. Întotdeauna am vrut să știu cum e să omori o fată și, într-o zi, n-am mai răbdat, așa că m-am dus și am omorât două târfe. Avocatul a încercat să-l scape

invocând nebunia, însă juriul, la audiere, l-a găsit sănătos, așa că a ajuns la închisoare.

Băiatul lasă capul în pământ și mormăie ceva.

– Nu te-am auzit, zice Jack.

– Sunt multe feluri să-l faci pe un om să mărturisească.

Băiatul repetă propoziția atât de tare cât să fie auzit.

Apoi zgomot de pași răsună pe hol și un bărbat durduliu, îmbrăcat în alb, cu ochelari cu ramă de oțel și barbișon, se apropie de Jack cu pași mari și mâna întinsă. Băiatul se întoarce în altă parte. Ocazia de a-l convinge pe îngrijitor că n-a obținut mărturisirea lui Thornberg Kinderling cu bătaia i-a scăpat. Bărbatul zâmbitor cu jachetă albă și barbișon prinde mâna lui Jack, se prezintă drept doctorul Spiegleman și declară că e o plăcere să întâlnească un personaj atât de celebru. (*Personaj, persiflaj*, gândește Jack.) De la un pas în spatele doctorului, un om neobservat până în clipa aceasta pășește în față și spune:

– Hei, doctore, știi ce-ar fi perfect? Dacă domnul Celebritate și cu mine am intervieva-o astăzi pe doamnă. De două ori mai multe informații în jumătate din timpul stabilit – perfect.

Lui Jack i se strânge stomacul. Wendell Green a intrat în joc.

După ce-l salută pe doctor, Jack se întoarce spre reporter.

– Ce cauți aici, Wendell? I-ai promis lui Fred Marshall că o s-o lași în pace pe soția lui.

Wendell Green ridică mâinile și dansează în spate pe bombeuri.

– Suntem mai calmi astăzi, locotenente Sawyer? Nu suntem înclinați să dăm cu pumnul în presa muncitoare, nu? Trebuie să spun, încep să mă cam satur să fiu atacat de poliție.

Doctorul Spiegleman se încruntă la el.

– Ce tot vorbiți, domnule Green?

– Ieri, înainte ca polițistul ăla să-mi tragă una cu lanterna, locotenentul Sawyer aici de față m-a lovit cu pumnul în stomac fără niciun motiv. Bine că sunt un om rezonabil, altfel i-aș fi dat deja în judecată. Dar, doctore, știi ce? Eu nu așa procedez. Eu cred că totul iese mai bine atunci când cooperăm.

La jumătatea acestui discurs egolatru, Jack își spune: *O, căcat*, și aruncă o privire la tânărul îngrijitor. Ochii băiatului ard de dispreț. O cauză pierdută: acum, Jack nu-l va mai convinge niciodată pe băiat că nu i-a forțat mâna lui Kinderling. Pe când Wendell Green termină să se felicite singur, Jack e sătul până peste cap de lingușelile lui ipocrite.

– Domnul Green mi-a oferit un procent din câștigul său dacă-l las să vândă fotografii cu cadavrul Irmei Freneau, îi spune el doctorului. Ceea ce cere acum este la fel de incalificabil. Domnul Marshall m-a îndemnat să vin aici și să mă întâlnesc cu soția sa, iar pe domnul Green l-a făcut să promită că *nu* va veni.

– Teoretic, asta s-ar putea să fie adevărat, zice Green. În calitate de jurnalist cu experiență, știu că oamenii spun deseori lucruri pe care nu le cred și pe care mai târziu le regretă. Fred Marshall înțelege că povestea soției sale va ieși la iveală mai devreme sau mai târziu.

– Chiar așa?

– Mai cu seamă în lumina celei mai recente comunicări din partea Pescarului, spune Green. Caseta asta dovedește că Tyler Marshall este cea de-a patra victimă a sa și că, minune, este încă în viață. Cât de mult crezi că lucrul ăsta va putea fi ascuns de public? și nu ești de acord că mama băiatului ar trebui să aibă ocazia să explice situația cu propriile-i cuvinte?

– Refuz să fiu hărțuit în felul ăsta.

Doctorul se încruntă la Green și-i aruncă lui Jack o privire de avertizare.

– Domnule Green, mai am puțin și-o să pun să fiți dat afară din spital. Am de discutat câteva lucruri cu locotenentul Sawyer, în particular. Dacă dumneata și locotenentul puteți cădea la vreo înțelegere, asta-i treaba voastră. Eu cu siguranță n-am să permit un dublu interviu cu pacienta mea. Nu sunt deloc sigur nici dacă ar fi bine ca ea să discute cu locotenentul Sawyer. E mai calmă decât dimineață, dar e încă fragilă.

– Cea mai bună metodă de-a rezolva problema ei este să o lăsăm să-și spună părerea, zice Green.

– Dumneata să taci *acum*, domnule Green, zice doctorul Spiegleman. Bărbia dublă care i se pliază sub barbișon devine de-un roz cald. Se uită grav la Jack. Mai exact, ce ceri, locotenente?

– Ai un birou în spitalul ăsta, doctore?

– Da.

– Ar fi perfect dacă aș putea discuta în jur de o jumătate de oră, poate mai puțin, cu doamna Marshall într-un mediu sigur, liniștit, unde conversația noastră ar putea fi absolut confidențială. Biroul dumitate ar fi, probabil, perfect. În secție sunt prea mulți oameni și nu poți vorbi fără să fii întrerupt sau ca alți pacienți să tragă cu urechea.

– Biroul meu, zice Spiegleman.

– Dacă nu ai nimic împotrivă.

– Vino cu mine, zice doctorul. Domnule Green, dumneata o să rămâi în spate lângă tejghea cât timp eu și locotenentul Sawyer ieșim pe hol.

– Cum spuneți dumneavoastră.

Green execută o plecăciune exagerată și se apropie încet, cu mișcări aluzive de dans, de tejghea.

– În lipsa domniilor voastre sunt sigur că tânărul acesta chipeș și cu mine vom găsi ceva despre care să schimbăm o vorbă.

Zâmbind, Wendell Green se sprijină cu cotul pe tejghea și-i urmărește pe Jack și pe doctorul Spiegleman cum ies din cameră. Pașii lor se aud pe dalele de gresie până când sunetul anunță că au ajuns la jumătatea coridorului. Apoi se lasă tăcerea. Încă zâmbind, Wendell face stânga-mprejur și-l vede pe îngrijitor holbându-se fără fereală la el.

– Vă citesc întotdeauna, zice băiatul. Scrieți foarte bine.

Zâmbetul lui Wendell de lărgește.

– Chipeș *și* inteligent. Ce combinație uluitoare. Spune-mi cum te cheamă.

– Ethan Evans.

– Ethan, nu avem mult timp la dispoziție, așa că trebuie să fim rapizi. Crezi că reprezentanții responsabili ai presei ar trebui să aibă acces la informații de care publicul este interesat?

– Ba bine că nu.

– Și nu ești de acord că o presă informată este una dintre armele noastre cele mai bune împotriva monștrilor precum Pescarul?

O singură cută verticală apare între sprâncenele lui Ethan Evans.

– Arme?

– Să-ți explic altfel. Nu e adevărat că, cu cât știm mai multe despre Pescar, cu atât avem mai multe șanse să-l oprim?

Băiatul încuviințează și cuta dispare.

– Spune-mi, crezi că doctorul o să-l lase pe Sawyer să-i folosească biroul?

– Probabil da, zice Evans. Da' nu-mi place cum lucrează Sawyer ăsta. E-un polițist brutal. Ca ăia care lovesc oamenii ca să-i facă să mărturisească. Asta-i brutal.

– Mai am o întrebare pentru tine. Două întrebări, de fapt. Există vreo debara lângă biroul doctorului Spiegleman? și ai cum să mă duci acolo fără să trecem prin coridor?

– O!

Ochii șterși ai lui Evans strălucesc o clipă de lumina înțelegerii.

– Vreți să *ascultați.*

– Să ascult și să înregistrez.

Wendell Green lovește ușor buzunarul în care are reportofonul.

– Pentru binele marelui public, Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți laolaltă și pe fiecare-n parte.

– Păi, poate că da, zice băiatul. Dar doctorul Spiegleman...

O bancnotă de douăzeci de dolari împăturită a apărut ca prin magie pe degetul mijlociu al mâinii drepte a lui Wendell Green.

– Mișcă-te repede și doctorul Spiegleman n-o să știe nimic. Așa-i, Ethan?

Ethan Evans înșfacă bancnota din mâna lui Wendell și face semn spre spatele tejghelei, unde deschide o ușă și spune:

– Haideți repede.

Becuri slabe ard la ambele capete ale coridorului întunecos. Doctorul Spiegleman spune:

– Să înțeleg că soțul pacientei mele ți-a vorbit despre caseta pe care a primit-o în dimineața asta.

– Da. Știi cumva cum a ajuns aici?

– Crede-mă, locotenente, după ce am văzut efectele pe care caseta aia le-a avut asupra doamnei Marshall și după ce am ascultat-o și eu, am încercat să aflu cum a ajuns la pacienta mea. Toată corespondența noastră trece prin sala de poștă a spitalului înainte să fie livrată, *toată*, la pacienți, personalul medical sau în birourile administrative. De acolo, doi voluntari o trimit la destinatari. Am înțeles că pachetul care conținea caseta se afla în camera de poștă a spitalului când un voluntar s-a uitat acolo dimineață. Pentru că pe pachet scria doar numele pacientei mele, voluntarul s-a dus la biroul nostru de informații generale. Una dintre fete l-a adus sus.

– Nu trebuia să se consulte cineva cu tine înainte să-i dea caseta și un casetofon lui Judy?

– Sigur că da. Infirmiera Bond ar fi făcut asta imediat, însă ea are liber astăzi. Infirmiera Rack, care e de serviciu, a presupus că adresa se referea la o poreclă din copilărie și-a crezut că unul dintre vechii prieteni ai doamnei Marshall i-a trimis niște muzică pentru a o înveseli. În sala infirmierelor este un casetofon, așa că doamna Rack a pus caseta în el și i l-a dat doamnei Marshall.

În întunecimea din coridor, ochii doctorului capătă o scânteiere sardonică.

– Atunci, așa cum îți poți imagina, s-a dezlănțuit iadul pe pământ. Doamna Marshall a recăzut în starea pe care o avea la internare, care se manifestă printr-o gamă întreagă de comportamente alarmante. Din fericire, s-a întâmplat să fiu în spital și, când am auzit ce s-a întâmplat, am cerut să fie sedată și pusă într-o cameră sigură. O cameră sigură, locotenente, are pereții capitonați – doamna Marshall și-a redeschis rănile cu degetele și nu voiam să-și mai provoace și altele. Odată ce sedativul și-a făcut efectul, m-am dus și am discutat cu ea. Am ascultat caseta. Poate că ar fi trebuit să chem imediat poliția, dar prima mea responsabilitate este față de pacienți așa că l-am sunat în schimb pe domnul Marshall.

– De unde?

– Din camera sigură, de pe mobil. Domnul Marshall, desigur, a insistat să discute cu soția sa, iar ea voia să discute cu el. În timpul discuției, ea a devenit foarte agitată și a trebuit să-i mai administrez un sedativ ușor. Când s-a calmat, am ieșit din cameră și l-am sunat din nou pe domnul Marshall, ca să-i descriu mai în amănunt conținutul casetei. Vrei să o asculți?

– Nu acum, doctore, mulțumesc. Dar vreau să te întreb cu privire la un aspect legat de ea.

– Atunci, întreabă.

– Fred Marshall a încercat să imite felul în care ai reprodus accentul omului care a înregistrat caseta. Ți s-a părut că e un accent recognoscibil? German, poate?

– M-am gândit și eu la asta. Era un fel de pronunție germanică a englezei, dar nu până la capăt. Dacă suna a ceva recognoscibil, atunci era engleza vorbită de un francez care încerca să imite accentul unui neamț, dacă asta are sens pentru tine. Dar, sincer, n-am auzit niciodată așa ceva.

De la începutul discuției, doctorul Spiegleman l-a măsurat pe Jack, comparându-l cu standarde pe care Jack nici măcar nu le poate ghici. Expresia lui rămâne la fel de neutră și impersonală ca aceea a unui polițist de la circulație.

– Domnul Marshall mi-a spus că are de gând să te sune. Se pare că dumneata și doamna Marshall ați stabilit o legătură de-a dreptul extraordinară. Ea îți respectă priceperea în meserie, lucru de așteptat, dar pare de asemenea să aibă încredere în tine. Domnul Marshall a cerut să ți se dea voie să discuți cu soția lui, iar soția lui mi-a sus că trebuie neapărat să vorbească cu dumneata.

– Atunci, n-ar trebui să fie probleme să mă lași să stau de vorbă cu ea între patru ochi o jumătate de oră.

Zâmbetul doctorului Spiegleman dispare de îndată ce apare.

– Pacienta mea și soțul ei și-au demonstrat încrederea pe care o au în dumneata, locotenente Sawyer, dar nu asta e problema. Problema e dacă eu pot sau nu să am încredere în dumneata.

– Să ai încredere în mine în ce sens?

– În mai multe sensuri. În primul rând, că acționezi strict în interesul pacientei mele. Că te ferești s-o îndurerezi inutil, dar și să-i dai speranțe false. Pacienta mea a dezvoltat o serie de iluzii concentrate asupra existenței unei alte lumi cumva alăturate alei noastre. Crede că fiul ei e ținut captiv în această lume separată. Trebuie să-ți spun, locotenente, că deopotrivă pacienta mea și soțul ei cred că dumneata nu ești străin de această lume fantastică – adică, pacienta mea acceptă această idee pe de-a-ntregul, iar soțul ei doar temporar, spunându-și că asta o liniștește pe soția sa.

– Nu înțeleg.

Jack nu-i poate spune doctorului acum decât un singur lucru și îl spune:

– Iar ceea ce ar trebui să înțelegi este că în toate discuțiile pe care le-am purtat cu soții Marshall, am acționat în numele funcției mele neoficiale de consultant pentru Departamentul de Poliție French Landing pentru șeful acestei instituții, Dale Gilbertson.

– Funcția ta neoficială.

– Șeriful Gilbertson mi-a tot cerut să-l asist la anchetarea cazului Pescarului și, acum două zile, după dispariția lui Tyler Marshall, am acceptat în cele din urmă să mă implic. Nu am un statut oficial. Îi ajut doar pe șerif și pe ofițerii săi punându-le la dispoziție experiența mea.

– Stai să văd dacă am priceput bine, locotenente. I-ai păcălit pe soții Marshall cu privire la familiaritatea ta cu lumea fantastică a lui Judy?

– Îți pot răspunde în felul următor, doctore. Știm datorită casetei că Pescarul îl ține într-adevăr captiv pe Tyler Marshall. Am putea spune că el nu se mai află în lumea aceasta, ci în a Pescarului.

Doctorul Spiegleman ridică sprâncenele.

– Crezi că monstrul ăsta e de găsit în același univers cu noi? întreabă Jack. Eu nu, și nici tu. Pescarul trăiește într-o lume proprie, una condusă după niște reguli fantastic de amănunțite pe care el le-a născocit sau le-a inventat în decursul anilor. Cu tot respectul cuvenit,

dar experiența m-a făcut să fiu mult mai familiar cu structuri de felul ăsta decât soții Marshall, poliția și, doar dacă nu ai lucrat mult cu criminali psihopați, chiar decât tine. Scuze dacă par arogant, fiindcă nu vreau să fiu.

– Vorbești despre stabilirea profilului ucigașilor? Ceva de genul ăsta?

– Cu ani în urmă, am fost invitat într-o unitate specială a FBI de stabilire a profilului ucigașilor și am învățat multe acolo, dar ceea ce spun acum depășește cu mult stabilirea profilului psihologic al ucigașilor.

Iar asta-i declarația anului, își spune Jack. *Acum mingea-i în terenul tău, doctore.*

Spiegleman încuviințează cu mișcări lente din cap. Lumina îndepărtată scapără în lentilele ochelarilor săi.

– Cred că înțeleg, da.

Cade pe gânduri. Suspină, își încrucișează brațele la piept și mai cugetă o vreme. Apoi ridică ochii spre Jack.

– Bine. Te las să o vezi. Singur. În biroul meu. Treizeci de minute. Nu vreau să împiedic o avansată procedură investigativă.

– Mulțumesc, spune Jack. O să ne fie extrem de folositor, te asigur.

– Sunt medic de prea mult timp ca să mai cred în asemenea asigurări, locotenente Sawyer, dar sper să reușiți să-l salvați pe Tyler Marshall. Să te duc la biroul meu. Poți aștepta acolo până îmi aduc pacienta pe un alt hol. E ceva mai repede așa.

Doctorul Spiegleman se îndreaptă cu pași iuți spre capătul coridorului și o ia la stânga, apoi iar la stânga, scoate din buzunar o legătură groasă de chei și deschide o ușă fără însemne. Jack îl urmează într-o cameră care arată ca și când ar fi fost creată prin alipirea a două birouri mici. Jumătate e ocupată de-o masă lungă de lemn, un scaun, o măsuță pentru cafea cu tăblie de sticlă, doldora de reviste medicale, și fișete; cealaltă jumătate e dominată de o canapea și un fotoliu din piele așezat la capătul ei. Pereții sunt decorați cu postere care reproduc tablouri de Georgia O'Keeffe. În spatele mesei e o ușă care Jack

presupune că dă într-o debara mică; ușa opusă ei, în spatele fotoliului și aflată chiar în mijlocul jumătăților de birou, pare că ar da într-o cameră alăturată.

– După cum vezi, explică doctorul Spiegleman, folosesc spațiul acesta deopotrivă ca birou și cameră suplimentară de consultație. Majoritatea pacienților mei intră din sala de așteptare și pe acolo o voi aduce și pe doamna Marshall. Dă-mi două sau trei minute.

Jack îi mulțumește și doctorul iese degrabă pe ușa care duce în sala de așteptare.

În micuța debara, Wendell Green scoate reportofonul din buzunarul jachetei și-l lipește, împreună cu urechea sa, de ușă. Degetul mare i se odihnește pe butonul RECORD și inima îi gonește. Din nou, cel mai distins jurnalist din vestul Wisconsinului își face datoria față de cetățeanul obișnuit. Păcat că-n debara e-un întuneric ca-n nucă, însă a fi înghesuit într-o gaură neagră nu e primul sacrificiu pe care l-a făcut el în numele chemării sale sacre; pe deasupra, tot ce are cu adevărat nevoie să vadă e beculețul roșu al reportofonului.

Apoi, o surpriză: deși doctorul Spiegleman a părăsit încăperea, iată-i vocea, întrebând de locotenentul Sawyer. Cum a reușit șarlatanul ăla freudian să se întoarcă fără să deschidă sau să închidă o ușă, și ce s-a întâmplat cu Judy Marshall?

Locotenente Sawyer, trebuie să vorbesc cu dumneata. Ridică receptorul. Ai un apel și pare a fi urgent.

Sigur că da – vorbește la interfon. Cine l-ar putea suna pe Jack Sawyer și de unde urgența asta? Wendell speră că Băiatul de Aur va apăsa butonul SPEAKER al telefonului, dar, iată, Băiatul de Aur n-o face, și Wendell trebuie să se mulțumească să audă doar o parte din conversație.

– Un apel? întreabă Jack. De la cine?

– Refuză să se identifice, zice doctorul. Cineva căruia i-ai spus că vei fi la Secția D.

Beezer, cu vești despre Casa întunericului.

– Cum fac să preiau apelul?

– Apasă butonul care pâlpâie, îl instruiește doctorul. Linia unu. O s-o aduc în cabinet pe doamna Marshall când văd că ai închis telefonul.

Jack apasă butonul și spune:

– Jack Sawyer.

– Slavă Domnului, face Beezer St Pierre cu vocea lui tabagică. Hei, omule, tre' să vii aci la mine-acasă, cu cât mai repede cu atât mai bine. Totu' a luat-o razna.

– Ați găsit-o?

– O, da, am găsit Casa întunericului, sigur că da. Nu ne-a primit tocmai cu brațele deschise. Locul ăla vrea să rămână *ascuns* și îți spune asta. Câțiva dintre băieți au avut de suferit. Majoritatea o să fim bine, dar Mouse... nu știu. A luat ceva groaznic de la o mușcătură de câine, dacă a fost într-adevăr câine, lucru de care mă îndoiesc. Doc a făcut tot ce a putut, dar la naiba, tipu' și-a ieșit din minți și nu vrea să ne lase să-l ducem la spital.

– Beezer, de ce nu-l duceți oricum, dacă de asta are nevoie?

– Noi nu acționăm așa. Mouse n-a mai călcat într-un spital de când babacul lui a crăpat într-unul. E de două mai speriat de spitale decât de ceea ce i se întâmplă cu piciorul. Dacă l-am duce la La Riviere General, probabil că ar muri pe loc la Urgențe.

– Iar dacă nu-l duceți, nu v-ar ierta niciodată.

– Ai prins ideea. Cât de repede poți ajunge aici?

– Încă mai trebuie să vorbesc cu femeia despre care v-am povestit. Poate într-o oră, nu mai mult, oricum.

– Ai auzit ce am spus? Mouse ne moare în brațe. Avem o grămadă de lucruri să ne spunem unul altuia.

– De-acord, spune Jack. Ajută-mă cu treaba asta, Beez.

Închide telefonul, se întoarce spre ușa de lângă fotoliul de consultații și așteaptă să i se schimbe lumea.

Ce dracu' a fost asta? se întreabă Wendell. A irosit două minute de bandă pe-o conversație între Jack Sawyer și netrebnicul idiot care i-a stricat filmul cu care și-ar fi putut cumpăra o mașină frumoasă

și o casă cochetă pe-o faleză de lângă râu, și nu s-a ales decât cu un rahat inutil. Wendell merită mașina frumoasă și casa cochetă, le-a muncit de trei ori mai mult, și senzația de privare îl face să fiarbă de ranchiună. Băieții de Aur primesc de toate pe tăvi bătute în diamante, oamenii dau buzna peste ei să le ofere lucruri de care nici măcar nu au nevoie, însă pentru un altruist muncitor în breasla presei precum Wendell Green cum stau lucrurile? Pe Wendell Green îl costă *douăzeci și dolari* să se ascundă într-o debara mică, înghesuită și întunecată, doar ca să-și facă meseria!

Urechile îi țiuie când aude ușa deschizându-se. Beculețul roșu e aprins, vrednicul reportofon trece banda de pe-un mosor pe celălalt și orice se întâmplă acum va schimba totul: pântecele lui Wendell, acel infailibil organ, cel mai bun prieten al său, se încinge, încredințat că, în curând, dreptatea va fi de partea sa.

Vocea doctorului Spiegleman e filtrată prin ușa debaralei și se înregistrează pe banda magnetică: „Vă las singuri acum."

Băiatul de Aur: „Mulțumesc, doctore. Îți sunt foarte recunoscător."

Doctorul Spiegleman: „Treizeci de minute, bine? Asta înseamnă c-o să mă întorc la... hm... două și zece."

Băiatul de Aur: „Bine."

Ușoară închidere a ușii, declicul ivărului. Apoi lungi secunde de tăcere. *De ce nu discută între ei?* Dar sigur că da... Întrebarea e retorică. *Așteaptă ca grăsanul de Spiegleman să fie destul de departe, încât să nu-i mai poată auzi.*

O, asta-i chiar delicios, exact așa e! Șoapta pașilor Băiatului de Aur mișcându-se spre ușă aproape confirmă intuiția reporterului veritabil. O, instinct al lui Wendell Green, o, Instrument Minunat și Loial, aduci încă o dată bunătățile jurnalistice! Wendell aude, aparatul înregistrează, inevitabilul sunet următor: declicul încuietorii.

Judy Marshall: „Nu uita de ușa din spatele tău."

Băiatul de Aur: „Cum te simți?"

Judy Marshall: „Mult, mult mai bine, acum că ești aici. Ușa, Jack."

Încă o tură de pași, încă o inconfundabilă glisare în tocul ușii a unei limbi de încuietoare.

Băiatul în-Curând-Ruinat: „M-am gândit la tine toată ziua. M-am gândit la *asta*."

Otreapa, Târfa, Curva: „Ajunge o jumătate de oră?"

El, Cel Cu Piciorul în Capcana de Urs: „Dacă nu ajunge, va trebui să bată cu pumnii în uși."

Wendell abia se înfrânează să nu cârâie de încântare. Oamenii ăștia doi chiar or să facă sex, or să-și sfâșie hainele și-o să și-o pună ca animalele. Mamă, asta da răzbunare! Când Wendell Green o să termine cu el, reputația lui Jack Sawyer o să fie mai proastă ca a Pescarului.

Ochii lui Judy par obosiți, părul îi e lipsit de viață și buricele degetelor poartă uimitorul alb al pansamentului proaspăt, însă chipul, pe lângă că-i exprimă profunzimea sentimentelor, radiază de frumusețea clară, greu dobândită, a forței imaginative la care a apelat pentru a vedea ceea ce a văzut. Pentru Jack, Judy Marshall arată ca o regină întemnițată pe nedrept. În loc să ascundă înnăscuta noblețe spirituală, halatul de spital și cămașa de noapte spălăcită o scot și mai mult în evidență. Jack își desprinde ochii de la ea atât cât să încuie a doua ușă, apoi face un pas spre Judy.

Înțelege că nu-i poate spune nimic ce să nu știe deja. Judy completează mișcarea începută de el; vine spre el și întinde mâinile ca să-i fie prinse.

– M-am gândit la tine toată ziua, zice el, luându-i mâinile. M-am gândit la *asta*.

Răspunsul ei însumează tot ce a venit să vadă, tot ceea ce ei trebuie să facă împreună.

– Ajunge o jumătate de oră?

– Dacă nu ajunge, va trebui să bată cu pumnii în uși.

Zâmbesc; ea crește presiunea asupra mâinilor lui.

– Atunci n-are decât să bată.

Cu o mișcare slabă, îl trage în față și inima lui Jack bubuie, animată de așteptarea unei îmbrățișări.

Ceea ce face ea e de departe mai extraordinar decât o simplă îmbrățișare: își pleacă fruntea și cu două atingeri ușoare, uscate, ale buzelor, îi sărută mâinile. Apoi apasă dosul mâinii lui drepte de obrazul său și pășește în spate. Ochii îi scapără.

– Știi de casetă.

El încuviințează.

– Am înnebunit când am auzit-o, dar a fost o greșeală să mi-o trimită. M-a împins prea tare. Pentru că am redevenit copilul acela care ascultă alt copil cum șoptește printr-un zid. Am luat-o razna și-am încercat să sfâșii zidul. Mi-am auzit fiul strigând după ajutor. Și era acolo... de cealaltă parte a zidului. Unde trebuie să te duci tu.

– Unde trebuie să ne ducem *noi*.

– Unde trebuie să ne ducem noi. Da. Dar eu nu pot trece de zid, dar tu poți. Așa că ai o misiune, cea mai importantă misiune care poate exista. Trebuie să-l găsești pe Ty și trebuie să-l oprești pe abbalah. Nu știi ce-i asta, exact, dar să-l oprești e de *datoria* ta. O spun cum trebuie: ești un țopilist?

– O spui cum trebuie, zice Jack. Sunt un țopilist. De-asta-i de datoria mea s-o fac.

– Atunci și asta-i cum trebuie. Trebuie să *scapi* de Gorg și de stăpânul lui, domnul Munșun. Nu ăsta-i numele lui adevărat, dar așa sună: domnul Munșun. Când am înnebunit și am încercat să ies sfâșiind din lume, ea mi-a spus, iar ea-mi putea șopti direct în ureche. Am fost atât de aproape!

Ce pricepe Wendell Green, cu urechea și reportofonul pornit lipite de ușă, din conversația asta? Nu-i nici pe departe ceea ce se aștepta să audă: gâfâieli și gemete animalice de dorințe degrabă satisfăcute. Wendell Green scrâșnește din dinți, își schimonosește fața într-o grimasă de frustrare.

– Îmi place la nebunie că ți-ai îngăduit să vezi, zice Jack. Ești o ființă umană uimitoare. Nici într-o mie de oameni nu găsești pe cineva care măcar să înțeleagă ce înseamnă asta, darămite s-o facă.

– Vorbești prea mult, spune Judy.

– Vreau să zic că te iubesc.

– În felul tău, mă iubești. Dar știi ce? Doar venind aici, ai făcut din mine mai mult decât eram. Din tine iese un fel de *rază* și eu n-am făcut decât s-o captez. Jack, tu ai *trăit* acolo, iar eu n-am putut decât să trag cu ochiul puțin timp. Dar asta e destul. Sunt mulțumită. Tu și Secția D, voi mă lăsați să călătoresc.

– Ceea ce ai înăuntru te lasă să călătorești.

– Bine, de trei ori ura pentru un bine-examinat acces de nebunie. Acum e timpul. Trebuie să fii țopilist. Nu poți ajunge decât până la jumătatea drumului, dar o să ai nevoie de toate forțele.

– Cred că o să te surprindă ce forțe ai.

– Ia-mă de mâini și fă-o, Jack. Treci pragul. Ea așteaptă și trebuie să te predau ei. Știi cum o cheamă, nu-i așa?

Jack deschide gura, dar nu reușește să vorbească. O forță care pare să vină din mijlocul pământului îi urcă prin corp, pulsându-i electricitate prin fluxul sangvin, strângându-i scalpul, lipindu-i degetele tremurătoare de ale lui Judy Marshall, care tremură și ele. Un sentiment de colosală ușurătate și mobilitate se strânge în toate spațiile goale ale corpului său; în același timp, niciodată n-a mai fost atât de conștient de rigiditatea corpului său, de rezistența lui la zbor. Când vor pleca, își spune, va fi ca o lansare de rachetă. Podeaua pare să-i vibreze sub picioare.

Reușește să se uite de-a lungul brațelor la Judy Marshall, care stă înclinată pe spate cu capul paralel cu podeaua care se zdruncină, cu ochii închiși, zâmbind într-o transă a împlinirii. O bandă de lumină albă pâlpâitoare o înconjoară. Frumoșii ei genunchi, picioarele ei strălucind sub vechiul halat albastru, labele picioarelor ei lipite de podea. Lumina aceea pâlpâie și în jurul lui. *Toate astea vin de la ea*, își spune Jack, *și de la...*

Un vâjâit umple aerul și imitațiile după Georgia O'Keeffle zboară de pe pereți. Canapeaua joasă se depărtează de perete cu mișcări parcă de dans; hârtii se ridică într-un turbion de pe masa cuprinsă de trepidații. O mică veioză cu halogen se zdrobește de podea. În tot

spitalul, la fiecare etaj, în fiecare cameră și secție, paturile vibrează, televizoarele se întunecă, instrumentele zăngănesc în tăvițele lor zdrăngănitoare, luminile pâlpâie. Jucăriile cad de pe rafturile magazinului de cadouri și lalelele înalte alunecă pe marmura pardoselii în vazele lor. La etajul al patrulea, becurile explodează într-o ploaie de scântei aurii.

Zgomotul de uragan crește, crește și, cu un puternic șuierat, devine o perdea lată și albă de lumină, care se strânge imediat într-un vârf de ac și dispare. Dispare odată cu ea și Jack Sawyer; și dispare din debara și Wendell Green.

Absorbit în Teritorii, expulzat dintr-o lume și absorbit în alta, împins și tras, mamă, suntem cu o sută de niveluri mai sus de simplul, bine cunoscutul salt. Jack zace jos, uitându-se în sus la perdeaua albă ruptă care flutură ca o velă sfâșiată. În urmă cu un sfert de secundă, a văzut o altă perdea albă, una făcută din lumină pură și nu palpabilă, ca aceasta. Moalele, aromatul aer îl binecuvântează. La început, e conștient doar că e ținut de mâna dreaptă, apoi că o femeie răpitoare zace lângă el. Judy Marshall. Nu, nu Judy Marshall, pe care o iubește cu adevărat, în felul lui, ci o altă femeie răpitoare, care i-a șoptit cândva lui Judy printr-un zid de noapte și care în ultima vreme s-a apropiat extrem de mult. Era pe cale să-i rostească numele, când...

În câmpul său vizual apare o față încântătoare deopotrivă asemănătoare și deosebită de a lui Judy. A fost făurită la același strung, coaptă în același cuptor, cioplită de același sculptor genial, însă cu mai multă delicatețe, cu o atingere mai ușoară, mai mângâietoare. Fermecat, Jack nu se poate mișca. Abia dacă poate respira. Femeia aceasta al cărei chip se află acum deasupra lui, zâmbindu-i cu o nerăbdare blândă, n-a adus niciodată pe lume un copil, n-a călătorit niciodată dincolo de Teritoriile ei natale, n-a zburat niciodată cu avionul, n-a condus o mașină, n-a deschis un televizor, n-a luat înghețată din frigider și nici n-a folosit cuptorul cu microunde: și radiază de spirit și grație lăuntrică. Ea este, vede el, luminată dinlăuntru.

Voioșia, blândețea, compasiunea, inteligența, forța îi strălucesc în ochi și vorbesc de la comisura gurii ei, din chiar trăsăturile chipului

ei. Jack îi cunoaște numele și numele i se potrivește perfect. I se pare că s-a îndrăgostit de femeia aceasta într-o clipă, că s-a alăturat cauzei ei imediat și, în cele din urmă, descoperă că-i poate rosti perfectul nume: *Sophie*.

21

– Sophie.

Ținând-o în continuare de mână, se ridică de la pământ. Odată cu el, o ridică și pe ea. Îi tremură picioarele. Își simte ochii încinși și prea mari pentru orbitele în care stau. E îngrozit și exaltat în egală măsură, perfect egală. Inima îi bubuie, dar, o!, ce plăcute sunt bătăile ei. A doua oară când încearcă, reușește să-i rostească numele puțin mai tare, dar tot nu are cine știe ce voce, iar buzele îi sunt așa de amorțite, încât parcă au fost frecate cu gheață. Vorbește ca un om care tocmai își revine după o lovitură puternică în plex.

– Da.

– Sophie.

– Da.

– Sophie.

– Da.

Ceva e ciudat de familiar în toată treaba asta, el care rostește numele iar și iar și ea care răspunde cu acea simplă afirmație. Familiar și comic. Și își dă seama: este o scenă aproape identică acesteia în *The Terror of Deadwood Gultch*, după ce unul dintre clienții *saloon*-ului Lazy 8 l-a lovit pe Bill Towns cu o sticlă de whisky de a leșinat. Lily, în rolul adorabilei Nancy O'Neal, îi aruncă o găleată cu apă în față, iar când el se ridică în șezut, ei...

– Ce ciudat e, zice Jack. E-o bucată bună. Ar trebui să râdem.

Cu un zâmbet foarte firav, Sophie zice:

– Da.

– Să râdem de să ne plesnească burțile.

– Da.

– Să ne plesnească *afurisitele* de burți.

– Da.

– Nu mai vorbesc engleza, nu-i așa?

– Nu.

Vede două lucruri în ochii ei albaștri. Primul e că ea nu cunoaște cuvântul *engleză*. Al doilea e că știe cu precizie ce vrea să spună el.

– Sophie.

– Da.

– Sophie-Sophie-Sophie.

Încearcă să-i simtă realitatea. Încearcă să-l țintuiască precum un cui.

Un surâs luminează fața femeii și-i înfrumusețează gura. Jack se gândește la cum ar fi să sărute gura aceea și își simte genunchii moi. Dintr-odată, are din nou paisprezece ani și se întreabă dacă are curaj să-i dea fetei un sărut mic de noapte bună după ce o conduce acasă.

– Da-da-da, spune ea, zâmbetul mărindu-se. Și-apoi: Ai priceput? Înțelegi că ești aici și cum ai ajuns aici?

Deasupra și în jurul lui, falduri de pânză albă diafană fâlfâie și suspină ca o răsuflare vie. O jumătate de duzină de adieri contrare îi ating blând fața și-l fac conștient că a adus o peliculă de sudoare din cealaltă lume, și că miroase urât. Își șterge fruntea și obrajii cu brațul, cu gesturi iuți, nedorind să o piardă din vedere mai mult de o clipă.

Se află într-un fel de cort. E uriaș – cu multe încăperi – și Jack se gândește pentru scurt timp la pavilionul în care Regina Teritoriilor, îngemănarul mamei lui, zăcea pe patul de moarte. Locul acela fusese bogat în culori, plin de camere, radiind miasme și durere (căci moartea Reginei păruse inevitabilă, sigură – doar o problemă de timp). Acesta este șubred și zdrențuit. Pereții și tavanul sunt plini de găuri, iar acolo unde materialul alb e intact, e atât de subțire că Jack poate chiar să vadă înclinația terenului de afară și copacii care îl acoperă. Când suflă vântul, de la marginile unora dintre găuri flutură franjuri. Chiar

deasupra capului său vede o umbroasă formă maronie. Un soi de cruce.

– Jack, înțelegi cum ai...

– Da. Am sărit.

Deși nu acesta este cuvântul care-i iese pe gură. Sensul literal al cuvântului pe care îl rostește pare să fie *drum la orizont*.

– Și se pare că am tras după mine câteva din accesoriile lui Spiegleman.

Se apleacă și ridică o piatră plată în care e cioplită o floare.

– Cred că în lumea mea, asta era o reproducere George O'Keeffle. Și că...

Arată spre o torță înnegrită, stinsă, care stă sprijinită de unul dintre fragilii pereți ai pavilionului.

– Și cred că aia era o...

Dar nu există cuvinte pentru ea în lumea aceasta, iar ceea ce-i iese pe gură sună la fel de urât ca o înjurătură în germană:

– ...o lampă cu halogen.

Ea se încruntă.

– Limpă? Lempă... cu hal-do-jen?

Jack își simte buzele amorțite cum se ridică într-un surâs ușor.

– Nu contează.

– Dar tu ești bine.

Înțelege că ea are nevoie ca el să fie bine, așa că va spune că este, dar nu e așa. Se simte rău și asta îl bucură. E-un cățelandru amorezat, și altfel nici că vrea să fie. Dacă nu pui la socoteală ce a simțit pentru mama lui – o iubire de-o cu totul altă natură, în ciuda a ce-ar putea crede freudienii – asta e prima oară pentru el. O, sigur că a *crezut* că a mai fost îndrăgostit și că i-a trecut, dar asta se întâmpla înainte de ziua de azi. Înaintea ochilor ei de-un albastru răcoros, a zâmbetului ei și chiar a felului în care umbrele aruncate de cortul șubrezit i se mișcă pe față ca un banc de pești. În clipa aceasta, dacă i-ar cere, ar încerca să se arunce de pe un munte pentru ea, sau să treacă printr-un incendiu de pădure, sau să-i aducă gheață polară ca să-i răcească ceaiul, iar lucrurile asta *nu* înseamnă că este bine.

Însă ea are nevoie ca el să fie.

Tyler are nevoie de asta.

Sunt un țopilist, își spune. La început, conceptul pare lipsit de substanță în comparație cu frumusețea ei – cu simpla ei *realitate* –, dar apoi începe să câștige teren. Așa cum face mereu. Ce altceva l-a adus aici, în definitiv? L-a adus împotriva voinței și-a intențiilor sale cele mai bune?

– Jack?

– Da, sunt bine. Am mai sărit înainte.

Dar niciodată în prezența unei asemenea frumuseți, gândește el. *Asta-i problema.* Tu *ești problema, doamna mea.*

– Da. Să vii și să pleci e talentul tău. *Unul* dintre talentele tale. Așa mi s-a spus.

– De către cine?

– Ai răbdare, zice ea. Ai răbdare. Sunt multe de făcut și, totuși, cred că-mi trebuie o clipă. Tu... Îmi cam tai răsuflarea.

Jack e grozav de mulțumit să afle asta. Vede că încă o mai ține de mână, și o sărută, așa cum Judy i-a sărutat lui mâinile în lumea de cealaltă parte a zidului, iar când o face, vede cea mai fină fașă pe buricele a trei dintre degetele ei. Își dorește să aibă îndrăzneala de-a o lua în brațe, însă ea îl intimidează: frumusețea și prezența ei. E puțin mai înaltă decât Judy – cu vreo cinci centimetri, nu mai mult – și are părul mai deschis la culoare, nuanța aurie a mierii nerafinate revărsându-se de sub un pieptene rupt. Poartă o rochie simplă de bumbac, albă împodobită cu un albastru care se asortează cu ochii ei. Gulerul în formă de V îi încadrează gâtul. Tivul ajunge chiar sub genunchi. E desculță, însă la glezna unui picior poartă o brățară de argint, atât de subțire că abia e vizibilă. Are sâni mai plini decât ai lui Judy, șolduri puțin mai late. *Surori*, ai fi tentat să crezi, numai că au aceeași puzderie de pistrui pe nas și aceeași cicatrice pe dosul palmei stângi. Cicatricea a fost cauzată de întâmplări diferite, Jack nu se îndoiește, însă nu se îndoiește nici că întâmplările acelea au avut loc la aceeași oră din aceeași zi.

– Tu ești îngemănara ei. Îngemănara lui Judy Marshall.

Numai că vorba care-i iese din gură nu este *îngemănară;* incredibil, aiuritor, pare să fie *harpă*. Mai târziu, el se va gândi la cât de apropiate sunt corzile unei harpe, la distanță de-o mișcare de deget, și va ajunge la concluzia că, în definitiv, cuvântul nu e așa aiurea.

Ea coboară privirea, cu gura întredeschisă, apoi ridică din nou capul și încearcă să zâmbească.

– *Judy*. De cealaltă parte a zidului. Când eram copile, Jack, vorbeam deseori împreună. Chiar și după ce am crescut, deși atunci ne vorbeam reciproc în vise.

Jack e alarmat să vadă cum i se formează lacrimi în ochi și apoi cum i se scurg pe obraji.

– Am făcut-o să înnebunească? Am împins-o în nebunie? Te rog, spune că nu-i așa.

– Nu, zice Jack. Umblă pe-un fir de ață, dar n-a căzut încă de pe el. E-o femeie călită.

– Trebuie să i-l duci pe Tyler înapoi, îi spune Sophie. Pentru amândouă. Eu n-am avut niciodată un copil. Eu *nu pot* să am copii. Am fost... maltratată, înțelegi? în tinerețe. Maltratată de cineva pe care-l cunoști bine.

O certitudine teribilă prinde formă în mintea lui Jack. În jurul lor, pavilionul distrus se zbate și suspină în minunat de aromata briză.

– Morgan a făcut-o? Morgan de Orris?

Ea lasă capul în pământ și poate că-i mai bine așa. Fața lui Jack este, în clipa aceea, schimonosită într-o grimasă urâtă. În clipa aceea își dorește să-l poată omorî din nou pe îngemănarul lui Morgan Sloat. Dă să o întrebe cum a fost maltratată, apoi înțelege că nu e nevoie.

– Câți ani aveai?

– Doisprezece, spune ea... așa cum Jack știuse că va spune.

S-a întâmplat în exact același an, anul în care Jack avea doisprezece ani și a venit aici să-și salveze mama. Sau *oare* a venit aici? Să fie acestea într-adevăr Teritoriile? Cumva, nu par la fel. Aproape... dar nu tocmai.

Nu-l surprinde că Morgan e în stare să violeze o copilă de doisprezece ani și s-o facă într-un fel care să o împiedice să facă vreodată

copii. Absolut deloc. Morgan Sloat, cunoscut uneori drept Morgan de Orris, voia să domine nu doar o lume sau două, ci întreg universul. Ce înseamnă câțiva copii violați pentru un om care nutrește asemenea ambiții?

Ea își trece blând degetele mari peste pielea de sub ochii lui. Parcă l-ar atinge niște pene. Sophie se uită la el cu un soi de mirare.

– De ce lăcrimezi, Jack?

– Trecutul, zice el. Nu el ne aduce întotdeauna lacrimi în ochi?

Și se gândește la mama sa, șezând la fereastră, fumând o țigară și ascultând cum la radio cântă *Crazy Arms*. Da, întotdeauna trecutul e de vină. Acolo se află toată suferința, toate lucrurile peste care nu poți trece.

– Poate că da, acceptă ea. Dar astăzi nu e timp să ne gândim la trecut. Astăzi trebuie să ne gândim la viitor.

– Da, dar dacă aș putea pune doar câteva întrebări?...

– Bine, dar nu multe.

Jack deschide gura, încearcă să vorbească și, când nu iese nimic, adoptă o mică și comică expresie tâmpă. Apoi râde.

– Și tu îmi tai răsuflarea, îi spune el. Nu pot să te mint în privința asta.

O urmă vagă de culoare urcă în obrajii Sophiei, și ea lasă privirea-n jos. Desface buzele pentru a spune ceva... apoi le strânge. Jack își dorește să fi spus ce voia să spună și, în același timp, e bucuros că nu a făcut-o. O strânge ușor de mâini și, cu ochii albaștri larg deschiși, ea ridică privirea spre el.

– Ne-am cunoscut cumva? Când aveai doisprezece ani?

Ea scutură din cap.

– Dar te-am văzut.

– Poate. În marele pavilion. Mama a fost una dintre slujnicele Reginei celei Bune. Și eu la fel... cea mai tânără. Poate că m-ai văzut atunci. *Chiar* cred că m-ai văzut.

Jack pregetă o clipă pentru a cugeta la această minunăție, apoi continuă. Timpul e scurt. O știu amândoi. Aproape că-l simte cum zboară.

– Tu și Judy sunteți îngemănari, dar niciuna dintre voi nu călătorește – ea n-a fost niciodată în capul tău aici și tu n-ai fost niciodată în capul *ei*, acolo. Voi... discutați printr-un zid.

– Da.

– Când ea a scris lucrurile alea, tu ai fost, de fapt, i-ai șoptit prin zid.

– Da. Știam cât de tare o forțam, dar trebuia s-o fac. Trebuia *neapărat* s-o fac! Nu e doar o chestiune de-a-i aduce înapoi copilul, oricât ar fi asta de important. Sunt probleme mult mai mari.

– Cum ar fi?

Ea clatină din cap.

– Nu eu trebuie să-ți spun asta. Cel care trebuie s-o facă e mult mai mare ca mine.

Jack studiază bandajele mici care acoperă buricele degetelor ei și se gândește la cât de mult au încercat Sophie și Judy să treacă de zidul acela una la cealaltă. Morgan Sloat se pare că putea deveni Morgan de Orris când poftea. La doisprezece ani, Jack întâlnise și alții cu acest talent. Nu și el; el avea o singură natură și fusese întotdeauna Jack în ambele lumi. Judy și Sophie, pe de altă parte, se dovediseră incapabile să sară dintr-un loc în altul. N-au fost înzestrate cu ceva și nu pot decât să-și șoptească prin zidul dintre lumi. Probabil că există lucruri și mai triste, însă în clipa aceasta nu se poate gândi la niciunul.

Jack se uită în jur la cortul distrus, care pare să respire de lumină solară și umbre. Pânza ruptă fâlfâie. În camera alăturată, printr-o gaură în peretele de material diafan, vede câteva paturi răsturnate.

– Ce-i locul ăsta? întreabă el.

Ea zâmbește.

– Pentru unii spital.

– Hă?

El ridică privirea și mai observă o dată crucea. Maronie acum, dar fără-ndoială odinioară roșie. *O cruce roșie, prostule*, își spune.

– O! Dar nu e puțin cam... ei bine... bătrân?

Zâmbetul Sophiei se lățește și Jack își dă seama că e ironic. Orice soi de spital ar fi aceasta, sau ar fi fost, aduce puțin sau chiar deloc cu cele din *Spitalul general* sau *Spitalul de urgențe.*

– Da, Jack. *Foarte* bătrân. Cândva erau zece sau mai multe corturi de felul ăsta în Teritorii, în Lumea de Sus și Lumea de Mijloc; acum nu mai sunt decât câteva. S-ar putea să fie doar ăsta. Astăzi e aici. Mâine...

Sophie ridică mâinile, apoi la lasă jos.

– Oriunde! Poate chiar de partea lui Judy a zidului.

– E un fel de clinică ambulantă.

Asta ar trebui să fie o glumă și e uimit când ea, mai întâi, încuviințează din cap, apoi râde și bate din palme.

– Da! Da, chiar așa! Deși nu ți-ai dori să fii tratat aici.

Mai exact, ce încearcă ea să spună?

– Presupun că nu, se arată el de acord, uitându-se la pereții putrezi, la panourile franjurate ale tavanului și la străvechii stâlpi de susținere. Nu prea arată a fi steril!

Cu seriozitate (deși ochii îi scapără), Sophie zice:

– Și totuși, dacă ai fi pacient, l-ai crede foarte frumos. Și ai crede că infirmierele tale, Surioarele, sunt cele mai frumoase pe care le-a avut vreodată vreun pacient.

Jack se uită în jur.

– Ce sunt ele?

– Surioarele nu ies la iveală când strălucește soarele. Iar dacă vrem să ne continuăm viețile în bună pace, Jack, o să ne vedem fiecare de drumul lui cu mult înainte de lăsarea întunericului.

Îl doare să o audă vorbind despre căi separate, chiar dacă știe că asta e inevitabil. Durerea nu-i satisface curiozitatea, totuși; dacă ai fost țopilist, se pare, rămâi țopilist până la moarte.

– De ce?

– Pentru că Surioarele sunt vampiri, iar pacienții lor nu se întremează niciodată.

Uluit, tulburat, Jack se uită în jur după semne care să le vestească. Nici nu-i trece prin gând să nu creadă asta – o lume care poate naște lupi de lună plină poate naște orice, presupune.

Ea îl atinge pe încheietura mâinii. Îl străbate un mic tremur de dorință.

– Nu te teme, Jack – și ele slujesc Grinda. *Toate* lucrurile slujesc Grinda.

– Ce grindă?

– Nu contează.

Mâna de pe încheietura sa strânge mai tare.

– Cel care-ți poate răspunde la întrebări va ajunge în scurt timp, dacă n-a ajuns deja.

Îi aruncă o privire piezișă, care conține sâmburele unui zâmbet.

– După ce-l vei asculta, vei putea pune mai bine întrebări cu importanță.

Jack își dă seama că a fost aproape mustrat, dar, venind din partea ei, nu-l doare. Se lasă dus dintr-o cameră în alta a marelui și străvechiului spital. Pe drum, începe să priceapă cât de mare e de fapt locul ăsta. Mai pricepe și că, în ciuda palelor de aer proaspăt, simte un vag și neplăcut miros, ceva care ar putea fi un amestec de vin fermentat și carne stricată. Cât despre ce fel de carne e vorba, Jack se teme că poate ghici destul de bine. După ce a vizitat peste o sută de locuri ale unor crime, *ar trebui* s-o poată face.

Ar fi fost o dovadă de impolitețe să plecăm în timp ce Jack își întâlnea iubirea vieții (fără a mai pomeni de-o tehnică narativă deficitară), așa că n-am făcut-o. Acum, însă, haideți să trecem prin pereții subțiri ai cortului-spital. Afară e un peisaj arid, dar nu neplăcut, de pietre roșii, salvie, flori de deșert care seamănă puțin cu gura-leului, pini pitici și câțiva cactuși bondoci. Undeva nu departe se aude susurul răcoros și egal al unui râu. Pavilionul spitalului foșnește și fâlfâie la fel de molcom ca velele unui vas care plutește împins de-un vânt dulce. În timp ce planăm în felul nostru ușor și straniu de plăcut de-a lungul părții estice a marelui cort distrus, observăm câteva lucruri

împrăştiate de-a valma. Sunt multe pietre pe care sunt gravate desene, este un trandafir de cupru minunat lucrat, dar care a fost contorsionat parcă de-o căldură uriaşă, e o bucată mică de covor ros care pare să fi fost tăiată în două cu un satâr. Mai sunt şi alte lucruri, lucruri care s-au opus oricărei schimbări în ciclonica lor trecere dintr-o lume în alta. Vedem carcasa înnegrită a unui televizor zăcând într-o mare de cioburi de sticlă, mai multe baterii AA Duracell, un pieptene şi – poate cel mai ciudat lucru – o pereche de chiloţei din nailon cu *Duminică* scris pe-o parte într-o caligrafie timidă, roz. A avut loc o ciocnire de lumi; aici, de-a lungul părţii estice a pavilionului de spital, se află un amalgam de reziduuri care atestă forţa acelei coliziuni.

La capătul acestui nor de eşapare – în capul cometei, am putea spune – stă un om pe care-l recunoaştem. Nu suntem obişnuiţi să-l vedem într-un halat maro atât de urât (şi e clar că nici el nu ştie cum să poarte un asemenea veşmânt, pentru că, dacă ne uităm la el dintr-un unghi greşit, putem vedea *mult* mai mult decât vrem) sau purtând sandale în loc de pantofi de gală, sau cu părul prins la spate într-o coadă neglijentă strânsă cu o fâşie de piele, însă acesta este fără îndoială Wendell Green. Bolboroseşte în barbă. Pe la colţurile gurii îi curg bale. Se uită fix la ghemotocul mototolit de hârtii din mâna sa dreaptă. Ignoră toate schimbările cataclismice care s-au petrecut în jurul său şi se concentrează doar asupra acesteia. Dacă reuşeşte să priceapă cum reportofonul său Panasonic s-a transformat într-o grămăjoară de hârtie veche, poate că va trece la alte lucruri. Nu înainte de asta.

Wendell (vom continua să-i spunem Wendell, bine, şi nu ne vom încurca cu vreun alt nume pe care l-ar putea avea în colţişorul acesta al existenţei, dat fiind că nici *el* nu-l ştie şi nici nu vrea să-l ştie) zăreşte bateriile AA Duracell. Se târăşte până la ele, le ia şi începe să-ncerce să le vâre în cocoloşul de hârtii. Nu reuşeşte, desigur, dar asta nu-l împiedică să-şi continue încercările. După cum ar spune George Rathbun: „Dacă-i dai băiatului ăstuia un plici, o să-ncerce să-şi prindă cina cu el."

– Tre, zice cel mai apreciat reporter de investigații din ținutul Coulee, lovind în mod repetat cu bateriile în hârtii. Tre... nauntru. Tre... nauntru! Fir s hie, tre năuntru...

Un sunet – un clinchet de ceea ce nu pot fi, Dumnezeu să ne apere, decât pinteni – întrerupe concentrarea lui Wendell, și bărbatul ridică ochii larg căscați, holbați. Poate că nu și-a pierdut sănătatea mentală pe vecie, însă cu siguranță aceasta a plecat cu cățel, cu purcel la Disney World. Iar ceea ce vede în fața ochilor n-o va convinge să se-ntoarcă în viitorul apropiat.

Cândva, în lumea noastră trăia un bun actor de culoare pe nume Woody Strode. (Lily l-a cunoscut; a jucat cu el, de fapt, într-o maimuțăreală produsă de American International la sfârșitul anilor șaizeci numită *Execution Express.*) Omul care se apropie acum de locul unde Wendell Green stă ghemuit cu bateriile într-o mână și cu hârtiile în cealaltă seamănă surprinzător de mult cu acel actor. Poartă jeanși spălăciți, o cămașă ecosez albastră, o eșarfă și un revolver masiv la o cingătoare lată de piele în care scapără patru duzini, sau așa ceva, de cartușe. E chel și are ochii înfundați în orbite. Peste un umăr, de-o curea cu model complicat, îi atârnă o chitară. Pe celălalt umăr stă ceea ce pare să fie un papagal. Papagalul are două capete.

– Nu, nu, zice Wendell pe-o voce ușor aspră. Nu. Nu văd. Nu văd. Asta.

Lasă capul jos și-și reîncepe încercările de-a îndesa bateriile în pumnul de hârtii.

Umbra nou-sositului cade peste Wendell, care refuză cu încăpățânare să ridice privirea.

– Bună să-ți fie inima, străine, zice nou-venitul.

Wendell continuă să stea cu ochii plecați.

– Numele meu este Parkus. Eu reprezint legea prin părțile astea. Pe tine cum te cheamă?

Wendell refuză să răspundă, doar dacă nu putem numi răspuns mormăiturile acelea surde care-i ies printre buzele pline de bale.

– Am întrebat care ți-e numele.

– Wen, zice vechea noastră cunoştinţă (nu prea putem să-l numim prieten) fără să ridice fruntea. Wen. Dell. Gree... Green. Eu... eu... eu...

– Nu te pripi, zice Parkus (nu fără compasiune). Pot să aştept pân' ţi se-ncinge morişca.

– Eu... vânător de ştiri!

– O? Asta eşti?

Parkus se lasă pe vine; Wendell se trage în spate lângă peretele fragil al pavilionului.

– Ei, asta le-ntrece pe toate! Sincer să fiu, am văzut vânători de *căprioare*, şi-am văzut vânători de *fazani*, şi-am văzut vânători de *potârnichi*, da' tu eşti primu' vânător de *ştiri* pe care-l întâlnesc.

Wendell ridică privirea, clipind repede.

Pe umărul stâng al lui Parkus, un cap al papagalului spune:

– Dumnezeu e dragoste.

– Du-te-n pizda mă-tii, replică celălalt cap.

– Toţi trebuie să caute râul vieţii, spune primul cap.

– Suge-mi cariciu', zice al doilea.

– Ne înălţăm spre Dumnezeu, răspunde primul.

– Pişă-te contra vântului, îl invită al doilea.

Deşi ambele capete vorbesc cu calm – chiar pe tonurile unui discurs raţional – Wendell se trage şi mai mult în spate, apoi coboară privirea şi îşi reîncepe furios munca inutilă cu bateriile şi mâna de hârtii, care dispar acum în tubul mânjit de sudoare al pumnului său.

– Nu-i lua în seamă, spune Parkus. *Eu* sigur n-o fac. Abia dacă-i mai aud, şi ăsta-i adevărul adevărat. Gura, băieţi.

Papagalul tace.

– Un cap e Sacru, celălalt Profan, zice Parkus. Îi ţin cu mine numa' ca să-mi aducă aminte că...

E întrerupt de sunetul unor paşi care se apropie şi se ridică în picioare dintr-o singură mişcare sprintenă şi uşoară. Jack şi Sophie se apropie, ţinându-se de mână cu perfecta inconştienţă a copiilor care se întorc de la şcoală.

– Speedy! strigă Jack, numai un zâmbet.

– Ei, Jack Călătoru! zice Parkus, zâmbind și el. Bine te-am găsit! Uită-te la tine, dom'le... te-ai făcut mare.

Jack dă fuga și-l prinde în brațe pe Parkus, care-l îmbrățișează la rândul său, și încă din tot sufletul. După un moment, Jack îl ține pe Parkus la distanță cu brațele întinse și-l studiază.

– Erai mai bătrân... *mie* îmi păreai mai bătrân, cel puțin. În ambele lumi.

Încă zâmbind, Parkus clatină din cap. Iar când vorbește din nou, folosește accentul tărăgănat al lui Speedy Parker.

– Cre' că arătam d-adevăratelea mai bătrân, Jack. Nu erai decât un copil, ține minte.

– Dar...

Parkus flutură o mână prin aer.

– Uneori arăt mai bătrân, alteori nu așa bătrân. Totu' depinde de...

– Vârsta ține de înțelepciune, spune pios un cap al papagalului, la care celălalt răspunde: Futangiu bătrân și senil.

– ...depinde de loc și de împrejurări, încheie Parkus, apoi spune: și v-am zis, băieți, să vă țineți pliscu'. De mai continuați, o să vă sucesc gâtu' ăla cât un pai.

Își întoarce atenția spre Sophie, care se uită la el cu ochii măriți de mirare, timidă ca o căprioară.

– Sophie, zice el. Tare mă bucur să te văd, scumpo. Nu ți-am zis c-o să vină? și uite-l aici. I-a luat puțin mai mult decât mă așteptam, atâta tot.

Ea face o scurtă reverență în fața lui, o plecăciune până la genunchi, cu bărbia în piept.

– *Mulțumescu-ți, sai*, zice ea. Vino-n pace, pistolarule, și du-te mai departe de-a lungul Grinzii însoțit de iubirea mea.

La aceasta, Jack simte un fior ciudat și profund, ca și când multe lumi ar fi vorbit pe-un ton armonic, jos, dar răsunător.

Speedy – așa continuă Jack să se gândească la el – o ia de mână și o îndeamnă să se ridice în picioare.

– Ridică-te, fată, și uită-te în ochii mei. Eu nu-s pistolar nici aici, nici în zonele de frontieră, chiar dacă, din când în când, mai port

cu mine pistolul cel vechi. În orice caz, avem multe de discutat. Nu-i timp pentru solemnități. Veniți amândoi cu mine dincolo de deal. Avem ceva de sporovăit, cum zic pistolarii. Sau cum spuneau, înainte ca lumea să se miște din loc. Am vânat câteva potârnichi bune și cre' c-or să se frigă tare fain.

– Dar cu...

Jack face un gest spre mormanul mormăitor, ghemuit, care e Wendell Green.

– Păi, el pare cam ocupat, zice Parkus. Mi-a zis că-i vânător de știri.

– Cred că s-a cam umflat în pene, replică Jack. Bătrânul Wendell aici de față-i doar un *vânătoraș* de știri.

Wendell întoarce puțin capul. Refuză să ridice ochii, însă buza i se răsucește într-un rânjet care-ar putea fi mai mult reflexiv decât real.

– Auzit. Asta.

Se opintește. Buza i se răsucește din nou și, de data aceasta, rânjetul pare mai puțin reflexiv. Este, de fapt, un mârâit.

– Aur. *Aur*. Băiatule de *aur*. Holly. Wood.

– A reușit să-și păstreze măcar o parte din șarmul și bucuria lui de viață, zice Jack. O să fie-n siguranță aici?

– Nimeni c-o fărâmă de creier nu-ndrăznește să se apropie de cortul Surioarelor, zice Parkus. O să se descurce. Iar dac-o să simtă-n aer ceva gustos și-o să vină s-arunce o ocheadă, păi, cre' că-i putem da ceva de mâncare.

Se întoarce spre Wendell.

– Nu mergem departe. Dacă vrei să ne vii în vizită, n-ai decât. S-a-nțeles, domnule Vânător de știri?

– Wen. Dell. *Green*.

– Wendell Green, da, dom'le.

Parkus se uită la ceilalți.

– Haideți. Să-mbucăm ceva.

– Să nu uităm de el, murmură Sophie, aruncând o privire în spate. În câteva ore se lasă întunericul.

– Nu, acceptă Parkus când ajung în creasta dealului. Nu-l putem lăsa lângă cortul ăla după venirea întunericului. Chiar nu-l putem lăsa.

Versantul opus al deluşorului e plin de verdeaţă – şi e până şi un pârâiaş care probabil se varsă în râul pe care Jack îl aude în depărtare – însă tot seamănă mai mult cu nordul Nevadei decât cu vestul Wisconsinului. Şi totuşi, într-un fel, crede Jack, asta nu e chiar lipsit de logică. Ultima sa săritură nu a fost una obişnuită. Se simte ca o piatră care a fost aruncată peste suprafaţa unui lac, cât despre sărmanul Wendell...

La poalele deluşorului, în dreapta, un cal a fost priponit la umbra a ceea ce Jack crede că este o yucca. Douăzeci de metri mai încolo e un cerc de pietre erodate, înăuntrul căruia au fost pregătite cele necesare pentru aprinderea unui foc. Lui Jack nu-i place prea mult locul acesta – pietrele îi amintesc de nişte dinţi străvechi. Şi nu e singurul care simte asta. Sophie se opreşte, strângându-l mai puternic de mână.

– Parkus, chiar trebuie să mergem acolo? Spune-mi că nu, te rog.

Parkus se întoarce spre ea cu un zâmbet blând pe care Jack îl cunoaşte bine: e-un zâmbet tipic pentru Speedy Parker.

– Diavolul Vorbitor s-a dus de aici din timpuri imemoriale, scumpo, zice el. Şi ştii că alea toate-s numai legende.

– Dar...

– Nu e momentul să cazi pradă tremuriciului, îi spune Parkus.

Vorbeşte cu o urmă de nerăbdare, iar „tremurici" nu e tocmai cuvântul pe care-l foloseşte, ci doar acela în care-l traduce mintea lui Jack.

– În definitiv, tu l-ai aşteptat în cortul Surioarelor...

– Numai pentru că *ea* era de cealaltă parte a...

– ...iar acum vreau să vii cu noi.

Pe dată, lui Jack i se pare că e mai înalt. Ochii îi scapără. Jack îşi spune: *Un pistolar. Da, cred că* ar putea *fi un pistolar. Ca în unul dintre vechile filme ale mamei, numai că de-adevăratelea.*

– Bine, zice Sophie, încet. Dacă e necesar. Apoi se uită la Jack: Nu vrei să mă cuprinzi cu brațul?

Jack, putem fi siguri, e fericit să se supună.

Când păşesc între două dintre pietre, lui Jack i se pare că aude o rumoare de voci şoptite. Între ele, o voce e pe moment clară, părând să lase o dâră de mâl în urma ei când îi intră în ureche: *Tâlâș tâlâș tâlâș, o!, pe pișoruțe-nzânjerate, imădiat o zâ vină, bunu mieu pretin Munșun, ji ce cadou am pen'tu iel, o, o...*

Jack se uită la vechiul său prieten Parkus, care se lasă pe vine lângă un sac şi-i desface nojiţele de la gură.

– E aproape, nu-i aşa? Pescarul. Şi Casa întunericului, şi ea e aproape.

– Mda, face Parkus şi, din sac, răstoarnă corpurile eviscerate ale unei duzini de păsări durdulii.

La vederea potârnichilor, gândurile lui Jack se întorc la Irma Freneau şi crede că nu va fi în stare să mănânce. Nu-l ajută nici să-i vadă pe Parkus şi pe Sophie cum înfig beţe verzi în păsări. Dar, după ce e aprins focul şi păsările încep să capete o nuanţă maronie, stomacul îşi intră în drepturi, insistând că potârnichile miros minunat şi că gustul probabil că va fi şi mai bun. Aici, îşi aminteşte el, totul e aşa întotdeauna.

– Uită-ne aici, în cercul vorbelor, zice Parkus.

A renunţat deocamdată la zâmbete. Se uită cu o gravitate sobră la Jack şi Sophie, care stau unul lângă altul şi încă se ţin de mână. Şi-a proptit chitara de o piatră din apropiere. Alături de ea, Sacru şi Profan doarme cu cele două capete ale lui pitite sub pene, visându-şi visele fără-ndoială bifurcate.

– Demonul o fi plecat demult, însă legendele spun că lucrurile de felul ăsta lasă urme care pot să dezlege limba.

– Aşa cum sărutând faimoasa Piatră din Blarney, în Irlanda, primeşti darul elocvenţei, sugerează Jack.

Parkus scutură din cap.

– Azi nu e nicio piatră din Blarney.

Jack spune:

- Măcar dacă am avea de-a face cu un criminal de rând. Cu asta m-aș descurca.

Sophie se uită nedumerită la el.

- Se referă la un recidivist, îi spune Parkus. La un criminal greu de prins.

Se uită la Jack:

- Și, într-un fel, cu *asta* ai de-a face. Carl Bierstone nu-i cine știe ce... e-un monstru de rând, să spunem. Ceea ce *nu* înseamnă că nu-i place să ucidă. Cât despre cele care se petrec în French Landing, el a fost folosit. A fost posedat, ai spune în lumea ta, Jack. A fost luat de spirite, am spune noi în Teritorii...

- Sau tras în jos de porci, adaugă Sophie.

- Da. Parkus încuviințează din cap. În lumea de dincolo de zona asta de graniță - Lumea de Mijloc - s-ar spune că a fost infestat de un demon. Însă de un demon cu mult mai mare decât sărmanul spirit care a trăit cândva în cercul ăsta de pietre.

Jack abia îi aude. Ochii îi strălucesc. *Ceva care sună ca un nume nemțesc. Beerstein*, i-a spus George Potter cu o seară în urmă, acum o mie de ani. *Nu-i tocmai ăsta, dar nici departe.*

- Carl Bierstone, zice el. Ridică un pumn, apoi îl scutură în semn de triumf. Ăsta era numele lui în Chicago. Burnside aici, în French Landing. Caz închis, joc terminat, trage-ți fermoarul. Unde-i, Speedy? Ajută-mă să economisesc niște ti...

- *Taci... din gură*, zice Parkus.

Tonul e jos și aproape feroce. Jack o simte pe Sophie crispându-se lângă el. Se crispează puțin și el. Ăsta nu e tonul pe care vorbește vechiul său prieten, nici pe departe. *Trebuie să încetezi să-l mai identifici cu Speedy*, își spune Jack. *Nu e el și nici n-a fost vreodată. Nu era decât un personaj pe care-l juca, cineva care putea deopotrivă să calmeze și să farmece un puști speriat aflat pe fugă împreună cu mama lui.*

Parkus întoarce păsările, care acum au căpătat un maroniu frumos pe-o parte și scuipă grăsime în foc.

– Îmi pare rău să te reped, Jack, dar trebuie să înțelegi că Pescarul tău este un pește destul de mic în comparație cu ceea ce se întâmplă de fapt.

Ce-ar fi să-i spui lui Tansy Freneau că-i un pește mic? Ce-ar fi să-i spui lui Beezer St Pierre?

Jack gândește aceste lucruri, dar nu le rostește cu voce tare. Lumina pe care a văzut-o în ochii lui Parkus l-a speriat.

– Și nu e o chestiune care să țină nici de îngemănări, zice Parkus. Trebuie să-ți scoți ideea asta din cap. Asta-i ceva ce ține doar de lumea ta și de lumea Teritoriilor – o legătură. Nu poți să omori un criminal aici și să închei cariera canibalului tău acolo. Iar dacă-l omori acolo, în Wisconsin, lucrul care e în el nu va face decât să sară într-un alt organism-gazdă.

– Lucrul?...

– Când era în Albert Fish, el îi spunea Omul Luni. Tipu' pe care-l cauți tu îi spune domnul Munșun. Ambele nume reprezintă doar o încercare de-a exprima ceva ce nu se poate pronunța în nicio limbă pământeană, în nicio lume pământeană.

– Câte lumi există, Speedy?

– Multe, zice Parkus, uitându-se în flăcări. Iar povestea asta le implică pe toate. Dacă n-ar fi așa, de ce crezi că te-aș fi căutat cu atâta obstinație? Trimițându-ți pene, trimițându-ți ouă de măcăleandru, făcând tot posibilul să te trezesc.

Jack se gândește la Judy, zgâriind pereții până când vârfurile degetelor ei sângerau, și se simte rușinat. Din câte se pare, Speedy a făcut același lucru.

– Scoală-te, scoală-te, nătărăule, spune el.

Parkus pare prins între repros și surâs.

– Cu siguranță trebuie să mă fi văzut în cazul care te-a făcut să fugi din L.A.

– A, omule... de ce crezi că am fugit?

– Ai fugit ca Iona când Dumnezeu i-a spus să se ducă să predice împotriva ticăloșiei din Ninive. Mă temeam c-o să trebuiască să trimit o balenă care să te înghită.

– Mă *simt* înghițit, îi spune Jack.

Cu o voce firavă, Sophie zice:

– Și eu.

– Cu toții am fost înghițiți, spune omul cu pistol la șold. Suntem în pântecele bestiei, fie că ne place, fie că nu. Acesta e *ka*, adică destinul și soarta. Pescarul tău, Jack, este acum *ka*-ul tău. *Ka*-ul *nostru*. E ceva ce depășește cu mult crimele.

Și Jack vede ceva care-l sperie de moarte. Lester Parker, alias Speedy, alias Parkus, este la rândul lui speriat de moarte.

– Treaba asta privește Turnul întunecat, spune.

Lângă Jack, Sophie scoate un strigă jos și disperat de groază și coboară ochii în pământ. În același timp, ridică o mână și face semnul de deochi spre Parkus, iar și iar.

Pe acesta nu pare să-l deranjeze. Își reia doar datoria de-a roti păsările în frigărui.

– Acum ascultați-mă, zice el. Ascultați și puneți cât mai puține întrebări posibile. Încă mai avem șansa să-l recuperăm pe fiul lui Judy Marshall, dar timpul ne scapă printre degete.

– Vorbește, îl îndeamnă Jack.

Parkus vorbește. Într-un anumit punct al poveștii, consideră că păsările sunt prăjite și le servește pe pietre plate. Carnea e fragedă, aproape desprinsă de pe oasele mici. Jack mănâncă înfometat, bând multă apă dulce din plosca lui Parkus de fiecare dată când aceasta ajunge la el. Nu-și mai irosește timpul comparând copiii morți cu potârnichile moarte. Burdihanul trebuie pus la cale și el îl pune cu conștiinciozitate. La fel face și Sophie, care mănâncă folosindu-și degetele și lingându-le fără cea mai mică urmă de reținere sau stânjeneală. La fel face, în cele din urmă, și Wendell Green, chiar dacă el refuză să intre în cercul de pietre vechi. Când Parkus îi aruncă o potârniche brun-aurie, însă, Wendell o prinde cu o abilitate remarcabilă și-și îngroapă fața în carnea ei moale.

– Ai întrebat câte lumi există, începe Parkus. Răspunsul, în Limba înaltă, este *da fan*: lumi fără număr.

Cu un băţ înnegrit desenează un opt întors pe-o rână, pe care Jack îl recunoaşte ca fiind simbolul grecesc pentru infinit.

– Există un Turn care le leagă şi le ţine în loc. Gândeşte-te la el ca la un ax pe care se învârt multe roţi, dacă vrei. Şi există o entitate care vrea să dărâme acest Turn. Ram Abbalah.

La aceste cuvinte, flăcările par să se întunece o clipă, apoi încep să ardă mai roşii ca niciodată. Jack îşi doreşte să creadă că acesta nu e decât un joc al minţii sale ostenite, dar nu poate.

– Regele Purpuriu, zice el.

– Da. Entitatea lui fizică e închisă într-o celulă din vârful Turnului, însă mai are o formă de manifestare, la fel de reală, şi aceasta trăieşte în Can-tah Abbalah – Curtea Regelui Purpuriu.

– În două locuri deodată.

Datorită călătoriilor sale între lumea Americii şi lumea Teritoriilor, lui Jack nu-i vine greu să creadă această idee.

– Da.

– Dar dărâmarea Turnului nu ar însemna şi distrugerea lui fizică?

– Dimpotrivă: va fi liber să hoinărească prin ceea ce atunci va fi haos... din-tah... gheena. Unele părţi din Lumea de Mijloc au căzut deja în gheena asta.

– Cât din asta e neapărat nevoie să ştiu? întreabă Jack, conştient că timpul zboară şi de partea sa a zidului.

– E greu de spus ce trebuie să ştii şi ce nu, zice Parkus. Dacă voi lăsa deoparte o informaţie esenţială, poate că stelele se vor stinge. Nu doar aici, ci într-o mie de mii de universuri. Asta-i partea îngrozitoare. Ascultă, Jack... Regele a încercat să distrugă Turnul şi să se elibereze din vremuri imemoriale. Poate dintotdeauna. E-o muncă lentă, pentru că Turnul e ţinut în loc de grinzi încrucişate care acţionează asupra lui ca nişte sârme de ancorare. Grinzile au rezistat milenii la rând şi ar trebui să mai reziste alte milenii, dar în ultimele două secole... asta ţinând cont de modul în care măsori timpul tu, Jack; pentru tine, Sophie, ar fi aproape cinci sute de Pământuri Pline...

– Aşa mult? zice ea aproape într-un suspin. E foarte mult.

– În marea schemă a lucrurilor, e la fel de puțin ca scăpăratul unui chibrit într-o cameră întunecată. Dar, deși lucrurilor bune le ia mult timp să se dezvolte, răul are un mod de-a apărea gata crescut și bun de trimis în lume, ca o jucărie cu arcuri care sare din cutie. Ka e prietenul răului, dar și al binelui. Le îmbrățișează pe amândouă. Tu, Jack, zice Parkus întorcându-se spre el, tu sigur ai auzit de Epoca Fierului și de cea a Bronzului, nu?

Jack încuviințează.

– La nivelurile superioare ale Turnului, sunt cei care numesc ultimele două sute de ani ai lumii noastre Epoca Gândirii Otrăvitoare. Asta înseamnă...

– Nu trebuie să-mi explici, zice Jack. Îl cunosc pe Morgan Sloat, ți-amintești? știu ce planuri avea pentru lumea lui *Sophie*.

Da, chiar așa. Planul de bază fusese să transforme cele mai dulci locuri ale universului la început în locuri de vacanță pentru cei bogați, apoi într-un izvor de muncă necalificată și, în cele din urmă, într-o groapă de gunoi, probabil gunoi radioactiv. Dacă ăsta nu e un exemplu de gândire otrăvitoare, Jack nu știe ce altceva e.

Parkus spune:

– Printre ființele raționale s-au numărat întotdeauna creaturi dotate cu calități telepatice; lucrul ăsta e adevărat în toate lumile. Dar creaturile acestea sunt de obicei rare. Miracole, ai putea spune. Însă, de când a început Epoca Gândirii Otrăvitoare în lumea ta, Jack – de când a infestat-o ca un demon – aceste ființe au devenit din ce în ce mai obișnuite. Nu la fel de comune ca și mutanții înceți din ținuturile Spulberate, dar comune, da.

– Vorbești despre cititorii de gânduri, zice Sophie, dorind parcă să fie sigură.

– Da, confirmă Parkus, dar nu *doar* despre cititorii de gânduri. Clarvăzători. Ființe capabile să se teleporteze – persoane care sar dintr-o lume în alta, ca al nostru Jack Călătoru, cu alte cuvinte – și ființe care stăpânesc telekinezia. Cititorii de gânduri sunt cei mai comuni, iar telekineticii cei mai rari... și cei mai valoroși.

– Pentru *el*, vrei să spui, completează Jack. Pentru Regele Purpuriu.

– Da. În ultimii două sute de ani, sau așa ceva, abbalah și-a petrecut mare parte din timp strângând o echipă de sclavi telepați. Mulți dintre ei provin de pe Pământ și din Teritorii. *Toți* telekineticii vin de pe Pământ. Adunătura aceasta de sclavi – acest gulag – este realizarea lui de vârf. Noi le spunem Spărgători. Ei...

Lasă propoziția neterminată, căzând pe gânduri. Apoi:

– Știți cum înaintează o galeră?

Sophie încuviințează, dar Jack, la început, nu are nicio idee despre ce vorbește Parkus. Are o scurtă, nebunească viziune a unei bucătării complet utilate rulând de-a lungul lui Route 66.

– Cu ajutorul multor vâslași, zice Sophie, apoi face o mișcare ca de vâslire care-i scoate în relief minunații sâni.

Parkus dă afirmativ din cap.

– Care, de obicei, sunt slavi înlănțuiți. Ei...

Din afara cercului, Wendell își vâră brusc coada.

– Spart. Cus.

Face o pauză, încruntându-se, apoi mai încearcă o dată.

– *Spart*-a-cus.

– Despre ce aiurează? întreabă Parkus, încruntându-se. Ai idee, Jack?

– Despre un film numit *Spartacus*, explică Jack, și te înșeli ca de fiecare dată, Wendell. Cred că vrei să spui *Ben-Hur*.

Îmbufnat, Wendell întinde mâinile sale murdare de grăsime.

– Mai multă. Carne.

Parkus scoate ultima potârniche de pe bățul sfârâitor și-o aruncă între două pietre, acolo unde stă Wendell, fața-i palidă, mânjită cu grăsime, itindu-i-se dintre genunchi.

– Pradă proaspătă pentru vânătorul de știri, zice el. Și-acum, fă-ne o favoare și taci din gură.

– Altfel. Ce-mi. Faci.

Vechea scânteiere sfidătoare răsare în ochii lui Wendell.

Parkus își scoate pe jumătate pistolul din toc. Mânerul, făcut din lemn de santal, este ros, însă țeava lucește criminal. Altceva nu mai trebuie să spună; ținându-și a doua pasăre într-o mână, Wendell Green își ridică halatul și se avântă în spate peste deal. Jack se simte extrem de ușurat să-l vadă plecat. Spartacus, *într-adevăr*, își spune el, și pufnește.

– Așadar, Regele Purpuriu vrea să-i folosească pe Spărgătorii ăștia ca să distrugă Grinzile, zice el. Asta-i schema, nu? ăsta-i planul lui.

– Parcă ai vorbi despre viitor, răspunde Parkus blajin. Asta se întâmplă *acum*, Jack. Dacă vrei să vezi continua dezintegrare, uită-te doar la lumea din care vii. Dintre cele șase Grinzi, doar una mai stă încă în picioare. Alte două asigură în continuare ceva putere de susținere. Celelalte trei sunt moarte. Una dintre ele s-a stins cu mii de ani în urmă, în cursul normal al lucrurilor. Celelalte... au fost ucise de Spărgători. Toate în două secole sau chiar mai puțin.

– Hristoase, zice Jack.

Începe să înțeleagă cum Speedy a putut să spună despre Pescar că-i un pește mic.

– Datoria de-a proteja Turnul și Grinzile i-a revenit întotdeauna străvechii ghilde războinice de Gilead, numiți pistolari în lumea asta și-n multe altele. Aceștia generează de asemenea o puternică forță psihică, Jack, una întru totul capabilă să le țină piept Spărgătorilor Regelui Purpuriu, dar...

– Pistolarii au dispărut cu toții, mai puțin unul, zice Sophie, uitându-se la pistolul mare de la șoldul lui Parkus. Și, cu o speranță slabă: Doar dacă nu ești și *tu* unul, Parkus.

– Eu nu, scumpo, zice el, însă există mai mult de unul.

– Credeam că Roland e ultimul. Așa spun poveștile.

– El a mai făcut cel puțin trei, îi spune Parkus. Habar n-am cum poate fi posibil așa ceva, dar cred că este adevărat. Dacă Roland ar fi tot singur, Spărgătorii ar fi dărâmat de mult Turnul. Însă cu forța acestora adăugată forței lui...

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, zice Jack. Am *avut*, oarecum, dar m-ai pierdut de câteva fraze încoace.

– Nu e nevoie să înțelegi totul ca să-ți poți face treaba, îl informează Parkus.

– Mulțumesc Domnului pentru asta.

– Cât despre ce *trebuie* să înțelegi, lasă galerele și vâslașii și gândește în termenii filmelor western pe care le turna mama ta. Pentru început, închipuie-ți un fort în deșert.

– Turnul ăsta întunecat despre care tot vorbești. Ăla-i fortul.

– Da. Și-n jurul fortului, în locul indienilor sălbatici...

– Spărgătorii. Conduși de Marea Căpetenie Abbalah.

Sophie murmură:

– Regele e-n Turnul lui, mănâncă pâine și miere. Spărgătorii-s în subsol, fac bani bătând fiere.

Jack simte un ușor, dar deosebit de neplăcut fior străbătându-i șira spinării: se gândește la labe de șobolani alergând pe cioburi de sticlă.

– Cum? De ce spui asta?

Sophie se uită la el, se înroșește, coboară privirea.

– Asta spune *ea* uneori. Judy. Așa o aud eu uneori.

Parkus apucă unul dintre bețele înnegrite și desenează în pragul pietros lângă simbolul infinitului.

– Fortul e aici. Indienii puși pe jaf sunt aici, conduși ce căpetenia lor nemiloasă, malefică – și cel mai probabil nebună. Dar aici...

În stânga, desenează o săgeată. Indică formele rudimentare care reprezintă fortul și indienii asediatori.

– Ce sosește mereu în ultimul moment în toate westernurile bune cu Lily Cavanaugh?

– Cavaleria, zice Jack. Ăștia suntem noi, presupun.

– Nu, spune Parkus. Are un ton răbdător, însă Jack bănuiește că-l obține cu prețul unui mare efort. Cavaleria sunt Roland de Gilead și noii lui pistolari. Sau așa îndrăznesc să spere aceia dintre noi care vor ca Turnul să rămână în picioare – sau să cadă la timpul lui. Regele Purpuriu speră să-i pună piedici lui Roland și să termine cu distrugerea Turnului cât timp el și ai lui sunt încă la depărtare. Asta în-

seamnă să adune toți Spărgătorii pe care-i poate aduna, mai ales pe telekinetici.

– Tyler Marshall este...

– Nu mă mai întrerupe. Și așa e destul de dificil.

– Erai mult mai vesel, Speedy, zice Jack pe-un ton de reproș. Pentru un moment, crede că vechiul său prieten îi va trage încă un perdaf – sau poate își va pierde complet cumpătul și-l va transforma într-o broască – însă Parkus se relaxează puțin și râde.

Sophie ridică privirea, ușurată, și-l strânge pe Jack de mână.

– O, poate ai dreptate să mă tragi puțin de mânecă, zice Parkus. Nu ajută la nimic să ne ambalăm, nu-i așa?

Atinge pistolul de la șold.

– Nu m-ar surprinde dacă treaba asta nu mi-a dat câteva puseuri de grandoare.

– E-un pas sau doi mai sus de funcția de îngrijitor al unui parc de distracții, admite Jack.

– Atât în Biblie – în lumea ta, Jack –, cât și în Cartea Bunului Fermier – în *a ta*, scumpă Sophie – este o scriptură în care se spune ceva de genul: „Căci în regatul meu multe locașuri sunt." Ei bine, la Curtea Regelui Purpuriu mulți *monștri* sunt.

Jack aude un râset scurt și aspru ieșindu-i pe gură. Vechiul său prieten a făcut o tipică glumă nesărată de polițist, se pare.

– Ei sunt curtenii Regelui... cavalerii lui rătăcitori. Au tot soiul de misiuni, îmi închipui, dar în ultimii ani principala lor datorie a fost să găsească Spărgători talentați. Cu cât sunt Spărgătorii mai talentați, cu atât e recompensa mai mare.

– Sunt vânători de capete, murmură Jack și nu-și dă seama ce rezonanță are termenul până ce nu-i iese pe gură. El l-a folosit în sensul lui comun, dar sigur că mai are unul, mult mai propriu. Vânătorii de capete sunt canibali.

– Da, e de acord Parker. Și au angajați din rândul muritorilor, care lucrează din... nu-mi place să spun că din pură plăcere, dar cum altfel am putea să-i spunem?

Jack are atunci o viziune de coşmar: un Albert Fish de desen animat stând pe un trotuar newyorkez cu o pancartă pe care scrie LUCREZ PENTRU MÂNCARE. Strânge braţul mai tare în jurul lui Sophie. Ochii ei albaştri se întorc spre el şi el se uită bucuros în ei. Îl calmează.

– Câţi Spărgători i-a trimis Albert Fish amicului său, domnul Luni? vrea Jack să ştie. Doi? Patru? O duzină? şi ei mor, în cele din urmă, aşa încât abbalah trebuie să-i înlocuiască, nu-i aşa?

– Nu mor, răspunde Parkus cu gravitate. Sunt ţinuţi într-un loc – un subsol, da, sau o peşteră – unde timpul nu există.

– În *purgatoriu*. Hristoase!

– Şi nu contează. Albert Fish e mort demult. Domnul Luni e acum domnul Munşun. Târgul pe care domnul Munşun l-a încheiat cu criminalul tău e unul simplu: Burnside ăsta poate să omoare şi să mănânce câţi copii vrea, atâta vreme cât sunt copii *netalentaţi*. Dacă ar fi să găsească vreunul care *este* talentat – vreun Spărgător – trebuie predat numaidecât domnului Munşun.

– Care-i va duce lui abbalah, murmură Sophie.

– Aşa e, zice Parkus.

Jack simte că s-a întors pe un teren relativ stabil şi e extrem de bucuros că e acolo.

– Deoarece Tyler nu a fost omorât, înseamnă că e talentat.

– „Talentat" nu e nici pe departe cuvântul potrivit. Tyler Marshall este, poate fi, unul dintre doi cei mai puternici Spărgători din întreaga istorie a tuturor lumilor. Dacă mă pot întoarce scurt la analogia fortului înconjurat de indieni, atunci am putea spune că Spărgătorii sunt ca nişte săgeţi aprinse trase peste ziduri... un nou fel de armă de luptă. Însă Tyler Marshall nu-i o banală săgeată aprinsă. E o racheţă teleghidată.

– Sau o armă nucleară.

Sophie zice:

– Nu ştiu ce-i asta.

– Nici nu vrei să ştii, răspunse Jack. Crede-mă.

Se uită-n jos la desenele mâzgălite în praf. E oare surprins că Tyler poate fi atât de puternic? Nu, nu cu adevărat. Nu după ce a simțit aura de forță care o înconjoară pe mama băiatului. Nu după ce a întâlnit-o pe îngemănara lui Judy, ale cărei veșminte simple și purtare nu pot ascunde un caracter care lui i se pare a fi aproape regal. E frumoasă, însă el simte că frumusețea este una dintre calitățile ei cel mai puțin importante.

– Jack? îl întreabă Parkus. Te simți bine?

Nu avem timp să te simți altfel, sugerează tonul lui.

– Dă-mi un minut, zice Jack.

– Nu avem mult t...

– Am înțeles asta foarte bine, spune Jack, retezând cuvintele, și o simte pe Sophie cum tresare surprinsă de tonul vocii sale. Acum, dă-mi un minut. Lasă-mă să-mi fac treaba.

De sub un șomoiog de pene verzi, unul dintre capetele papagalului bombăne:

– Dumnezeu iubește muncitorul sărman.

Celălalt răspunde:

– Din cauza asta a făcut dracului atât de mulți?

– Bine, Jack, zice Parkus și ridică ochii către cer.

Bun, care sunt datele problemei? gândește Jack. *Avem un băiețel valoros, iar Pescarul* știe *că e valoros. Dar domnul Munșun nu-l are încă în mână, altfel Speedy n-ar fi aici. Ce deducem?*

Sophie îl privește cu anxietate. Parkus încă se uită înspre neprihănitul cer albastru de deasupra terenului de graniță dintre Teritorii – ceea ce Judy Marshall numește Lumea de Departe – și Ceea Ce Vine După. Mintea lui Jack lucrează mai repede acum, acumulând viteză ca un tren express care pleacă din gară. E conștient că negrul cel chel scrutează cerul în căutarea unui anumit corb malefic. E conștient că femeia cu piele albă de lângă el îl contemplă cu genul acela de fascinație care, cu timpul și în lumea potrivită, ar putea deveni iubire. Cel mai mult, însă, e pierdut în propriile gânduri. Acestea sunt gândurile unui țopilist.

Acum Bierstone e Burnside și e bătrân. Bătrân și, în zilele astea, nu se descurcă așa bine la departamentul cognitiv. Cred că e posibil să se fi prins între ceea ce-și dorește, adică să-l păstreze pentru el pe Tyler, și ceea ce i-a promis lui Munșun ăsta. Mintea lui ametită, prăfuită și periculoasă încearcă să se decidă. Dacă se hotărăște să-l omoare pe Tyler și să-l vâre în oala de supă ca vrăjitoarea din Hansel și Gretel, *pentru Judy și Fred nu e deloc bine. Fără a mai pomeni de Tyler, care s-ar putea să fi văzut deja lucruri care l-ar înnebuni până și pe-un veteran din marina americană. Dacă Pescarul i-l predă pe băiat domnului Munșun, e de rău pentru toți din univers. Nu-i de mirare că Speedy a spus că timpul ne scapă printre degete.*

– Știați amândoi c-o să se întâmple asta, nu? întreabă el. Trebuie să fi știut. Pentru că *Judy* a știut. Dă semne de dezechilibru de multe luni, cu mult înainte să fi început crimele.

Parkus își schimbă poziția și își ferește privirea, incomodat.

– Știam că o să se întâmple ceva, da – au avut loc mari schimbări de partea asta – dar eram ocupat cu altceva. Iar Sophie nu poate trece în cealaltă lume. A venit aici cu oamenii zburători și la fel se va întoarce când vom fi terminat de sporovăit.

Jack se întoarce spre ea.

– Ești cine a fost cândva mama, sunt sigur de asta.

Bănuiește că nu s-a exprimat foarte clar, dar mai bine nu poate; mintea lui încearcă să meargă în prea multe direcții deodată.

– Ești succesoarea Laurei DeLoessian. Regina lumii ăsteia.

Acum Sophie e cea care pare incomodată.

– Nu eram nimeni în marea schemă a lucrurilor, chiar nu eram, și asta îmi plăcea. Cel mai adesea, scriam scrisori de laudă și le mulțumeam oamenilor că au venit să mă vadă... numai că, ocupând o funcție oficială, trebuia să spun întotdeauna „noi". Îmi plăcea să mă plimb și să desenez flori și să le cataloghez. Îmi plăcea să merg la vânătoare. Apoi soarta potrivnică, vremurile grele și acțiunile rele au făcut în așa fel încât să mă trezesc ultima din stirpea regală. Regină a ăstei lumi, cum spui tu. M-am căsătorit cu un bărbat bun și simplu,

însă al meu Fred Marshall a murit și m-a lăsat singură. Sophie cea Stearpă.

– Nu, te rog, zice Jack. E surprins cât de mult îl doare să o audă vorbind despre ea în felul acesta aspru, glumeț.

– Dacă nu ai avea o singură natură, Jack, îngemănarul tău ar fi vărul meu.

Își întoarce degetele subțiri așa încât acum ea îl strânge pe el, și nu invers. Când vorbește din nou, vocea ei e joasă și pasională.

– Să lăsăm deoparte toate marile probleme. Tot ce știu *eu* e că Tyler Marshall este copilul lui Judy, că o iubesc pe femeia aceea și că n-aș suporta să o văd suferind pentru toată lumile din lume. El e copilul pe care nu-l voi avea niciodată. Pe lângă asta, mai știu doar un lucru: că tu ești singurul care-l poate salva.

– De ce?

Deși a intuit deja acest adevăr – altfel de ce Dumnezeu s-ar afla aici? – asta îl lasă totuși perplex.

– De ce eu?

– Pentru că tu atins Talismanul. Și, deși o parte din puterile lui s-au scurs din tine de-a lungul anilor, multe au rămas.

Jack se gândește la lalelele pe care Speedy i le-a lăsat în baia lui Dale. La parfumul care i-a rămas pe mâini chiar și după ce-i dăduse buchetul lui Tansy. Și își amintește cum a arătat Talismanul în întunericul șoptitor din Pavilionul Reginei, ridicându-se luminos, schimbând totul înainte să dispară.

Gândește: încă *mai schimbă totul.*

– Parkus.

E pentru prima dată când îl strigă pe acel bărbat – pe celălalt țopilist – pe numele acesta? Nu știe sigur, dar crede că e posibil.

– Da, Jack.

– Ce-a rămas din Talisman e suficient? O să-mi ajungă pentru a-l înfrunta pe Regele ăsta Purpuriu?

Oricât ar încerca să se ascundă, Parkus pare șocat.

– Nici în ruptul capului, Jack. Nici în ruptul *a orice.* Abbalah te-ar stinge ca pe-o lumânare. Dar s-ar putea să-ți ajungă pentru a-l

înfrunta pe domnul Munşun – ca să te duci în tărâmurile de foc şi să-l scoţi pe Tyler de acolo.

– Sunt maşinării, zice Sophie. Pare prizonieră într-un vis întunecat şi nefericit. Maşinării roşii şi maşinării negre, toate pierdute-n fum. Sunt curele mari şi copii fără număr peste ele. Se târăsc şi se târăsc, învârtind curelele care pun maşinăriile în mişcare. Jos în vizuini. Jos în văgăuni, unde soarele nu răzbate niciodată. Jos în marile peşteri unde sunt tărâmurile de foc.

Jack e zdruncinat până în străfundul minţii şi spiritului său. Se trezeşte că gândul îi zboară la Dickens – nu la *Casa umbrelor*, ci la *Oliver Twist*. Şi sigur că se gândeşte la discuţia purtată cu Tansy Freneau. *Măcar Irma nu e acolo*, îşi spune. *Nu e în tărâmurile de foc, nu ea. Ea a murit, iar un bătrân rău i-a mâncat piciorul. Tyler, însă... Tyler...*

– Se târăsc până ce picioarele le sângerează, murmură el. Şi intrarea acolo?...

– Cred că o ştii, zice Parkus. Când vei găsi Casa întunericului, vei găsi calea de intrare în tărâmurile de foc... la maşinării... la domnul Munşun... şi la Tyler.

– Băiatul e în viaţă. Sunteţi siguri de asta.

– Da.

Parkus şi Sophie vorbesc deodată.

– Şi unde e Burnside acum? Informaţia asta ar putea grăbi lucrurile.

– Nu ştiu, răspunde Parkus.

– Hristoase, dacă ştii cine *a fost*...

– Aia a fost datorită amprentelor, spune Parkus. Amprentele de pe telefon. Prima ta idee din cazul ăsta. Poliţia Statală Wisconsin a primit numele lui Bierstone din baza de date a FBI. Ai numele lui Burnside. Ar trebui să-ţi fie de-ajuns.

Poliţia Statală Wisconsin, FBI, bază de date: termenii aceştia ies într-o engleză americană inteligibilă, dar în locul acesta sună neplăcut şi străini în urechile lui Jack.

– De unde ştii toate astea?

– Am sursele mele în lumea ta; țin urechea ciulită. După cum știi din experiență personală. Și cu certitudine trecutul tău de polițist te va ajuta să descoperi restul.

– Judy cred că ai un prieten care te poate ajuta, zice Sophie pe neașteptate.

– Dale? Dale Gilbertson?

Lui Jack îi vine cam greu să creadă asta, dar presupune că Dale ar putea să fi descoperit ceva.

– Nu-i știu numele. Judy cred că e ca mulți de aici din Lumea de Departe. Un om care vede multe pentru că nu vede nimic.

Nu Dale, la urma urmei. Sophie vorbește despre Henry.

Parkus se ridică în picioare. Capetele papagalului ies la iveală, arătând patru ochi luminoși. Sacru și Profan zboară și i se așază pe umăr.

– Cred că sporovăiala noastră a luat sfârșit, spune Parkus. *Trebuie* să ia sfârșit. Ești pregătit să te duci înapoi, prietene?

– Da. Și presupun c-ar fi mai bine să-l iau și pe Green, oricât de puțin aș vrea s-o fac. Nu cred că ar rezista mult aici.

– Cum vrei.

Jack și Sophie, ținându-se în continuare de mână, sunt la jumătatea versantului, când Jack își dă seama că Parkus încă mai stă în cercul vorbelor cu papagalul pe umăr.

– Nu vii?

Parkus clatină din cap.

– Acum drumurile noastre se despart, Jack. S-ar putea să ne revedem.

Dacă supraviețuiesc, gândește Jack. *Dacă* vreunul *dintre noi supraviețuiește.*

– Între timp, fă ceea ce trebuie să faci. Și nu te abate din drum.

Sophie mai face o reverență adâncă.

– *Sai.*

Parkus își pleacă atunci capul spre ea, iar lui Jack Sawyer îi face un semn scurt de salut. Jack se întoarce și-o conduce pe Sophie înapoi

la cortul ruinat de spital, întrebându-se dacă-l va mai vedea vreodată pe Speedy Parker.

Wendell Green – reporter de top, investigator netemător, interpretul binelui și răului pentru masele ignorante – șede în fostul său loc, ținând teancul de hârtie mototolită într-o mână și bateriile în cealaltă. Și-a reluat bolboroseala și nici nu ridică privirea când Sophie și Jack se apropie.

– O să faci tot ce-ți stă în puteri, nu-i așa? întreabă Sophie. Pentru ea.

– Și pentru tine, zice Jack. Ascultă-mă bine. Dacă toată povestea asta se va sfârși fără ca noi să pățim nimic grav... și dacă ar fi să mă întorc aici...

Descoperă că mai mult nu poate spune. E îngrozit de cutezanța sa. Aceasta e o regină, în definitiv. O *regină*. Iar el... ce? El încearcă să-i ceară o întâlnire?

– Poate, spune ea, uitându-se la el cu ochii ei albaștri, neabătuți. Poate.

– Un poate e ceea ce vrei? întreabă el încet.

– Da.

Jack se apleacă și-i atinge buzele cu buzele sale. E-un sărut scurt, ceva ce cu greu poate trece drept sărut. Și totuși este cel mai bun sărut din viața lui.

– Îmi vine să leșin, îi spune ea, când el se îndreaptă înapoi de spate.

– Nu glumi cu mine, Sophie.

Ea îi ia mâna și o apasă de umflătura sânului său stâng. El îi simte bătăile inimii.

– E asta o glumă? Dacă ar fi să gonească mai repede, s-ar împiedica în propriile picioare și ar cădea.

Sophie îi dă drumul, însă el rămâne cu mâna acolo încă un moment, cu palma curbată pe acea rotunjime caldă.

– Aș veni cu tine dacă aș putea, zice ea.

– Știu.

Se uită la ea, știind că dacă nu se pune în mișcare acum, imediat, n-o va mai face niciodată. Nu vrea să se desprindă de lângă ea, însă asta nu e tot. Adevărul e că niciodată în viață n-a fost mai speriat. Caută ceva concret care să-l aducă pe pământ, care să încetinească bătăile furibunde ale propriei sale inimi – și găsește obiectul perfect în creatura bolborositoare care este Wendell Green. Se lasă într-un genunchi.

– Ești gata, uriașule? Vrei să faci o călătorie pe mărețul Mississippi?

– Nu. Mă. Atinge.

Și-apoi, într-un șuvoi aproape poetic:

– Hollywood, găozar futut!

– Crede-mă, dacă n-ar fi nevoie, n-aș face-o. Și am de gând să mă spăl pe mâini imediat ce am ocazia.

Ridică privirea spre Sophie și o vede în ea pe Judy. Toată *frumusețea* ei.

– Te iubesc, spune el.

Înainte ca ea să poată răspunde, Jack apucă mâna lui Wendell, închide ochii și sare în cealaltă lume.

22

De data aceasta percepe ceva ce nu e tocmai tăcere: un încântător vâjâit alb pe care l-a mai auzit înainte. În vara lui 1997, Jack s-a dus hăt în nord la Vacaville cu un club de parașutiști din cadrul Departamentului de Poliție din Los Angeles numit P.F. Flyers. Era un fel de încercare a curajului, una dintr-acelea în care te implici după o seară în care ai băut prea multe beri și din care nu mai poți să ieși. Nu într-un mod decent. În fine, nu fără să fii considerat lașul pământului. Se aștepta să-i fie frică; în schimb, fusese exaltat. Și totuși, n-o mai făcuse niciodată după aceea, iar acum știe de ce: fusese prea aproape să-și aducă aminte și o parte înspăimântată din el trebuie că o știuse. De vină era sunetul de dinainte să tragi de șnur – vâjâitul

acela alb, singuratic, al vântului în urechi. Nu auzeai altceva decât bătăile rapide și moi ale inimii și – poate – pocnetul din urechi atunci când înghițeai saliva aflată în cădere liberă, exact ca tot restul corpului tău.

Trage de șnur, Jack, își spune. *E timpul să tragi de șnur, altfel aterizarea o să fie a naibii de dură.*

Acum se aude un sunet nou, slab la început, devenind curând un scrâșnet care-ți dă dureri de dinți. *Alarma antiincendiu,* își spune, dar apoi: *Nu, e o* simfonie *de alarme antiincendiu. În* aceeași clipă, mâna lui Wendell Green îi scapă din prinsoare. Aude un strigăt vag, cârâit, când colegul său de salt e tras de lângă el, după care se simte un miros...

Caprifoi...

Nu, e părul ei...

...Și Jack inspiră, luptându-se cu o presiune pe piept și diafragmă, cu senzația că a fost lovit în plex și a rămas fără aer. Pe corpul lui sunt mâini, una pe umăr, cealaltă pe spate. Păr care-i gâdilă obrazul. Sunet de alarme. Sunet de oameni care țipă nedeslușit. Pași care aleargă, precișI și reverberanți.

– Jack jack jack te simți bine

– Ceri întâlnire unei regine și te trezești la mijlocul săptămânii viitoare, murmură el.

De ce-i așa întuneric? A fost cumva orbit? E oare pregătit pentru funcția aia intelectual satisfăcătoare și financiar profitabilă de arbitru la Miller Park?

– *Jack!*

O palmă îi plesnește obrazul. Tare.

Nu, nu e orb. Doar că are ochii închiși. Îi deschide brusc și-o vede pe Judy aplecată deasupra lui, cu fața la câțiva centimetri de a sa. Fără să se gândească, strânge mâna stângă în părul de la ceafa ei, îi coboară fața și o sărută. Ea îi exală în gură – un surprinzător icnet inversat care-i umflă plămânii cu electricitatea ei – după care îi răspunde la sărut. Jack n-a fost niciodată în viață sărutat cu atâta intensitate. Duce mâna la sânul femeii, sub cămașa de noapte, și simte

galopul nebunesc al inimii – *Dacă ar fi să gonească mai repede, s-ar împiedica în propriile picioare și ar cădea*, gândește Jack – sub ridicătura lui fermă. În același timp, mâna ei i se strecoară sub cămașă, căreia, cine știe cum, i s-au desfăcut nasturii, și-i răsucește sfârcul. Îl răsucește tare, dureros ca și palma. Limba ei îi intră brusc în gură, o mișcare rapidă, intrat și ieșit, ca o albină într-o floare. El strânge mai tare mâna pe ceafa ei și Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat mai departe, dacă în clipa aceea n-ai fi căzut ceva în coridor cu un bufnet puternic de sticlă și cineva n-ar fi strigat. Vocea e ascuțită și aproape asexuată din pricina panicii, însă Jack cred că-i aparține lui Ethan Evans, posacul domn tânăr din hol.

– *Întoarce-te aici! Nu mai alerga, afurisenia naibii!*

Sigur că este Ethan; numai un absolvent al școlii duminicale de pe lângă biserica luterană Muntele Hebron ar folosi cuvântul *afurisenie*, chiar și în situații de forță majoră.

Jack se desprinde de lângă Judy. Ea se desprinde de lângă el. Sunt pe podea. Cămașa ei de noapte e ridicată în jurul mijlocului, expunând o pereche de chiloți albi, simpli, din nailon. Cămașa lui Jack e descheiată, la fel și pantalonii. Încă mai are pantofii în picioare, dar, după cum îi simte, sunt luați invers. Măsuța pentru cafea cu tăblie de sticlă e răsturnată și revistele care se aflau pe ea sunt împrăștiate peste tot. Unele par să fi fost de-a dreptul rupte dintre coperte.

Se aud noi strigăte din coridor, plus câteva chicoteli și uguituri nebunești. Ethan Evans continuă să țipe la pacienții care au luat-o la fugă și, acum, țipă și o femeie – infirmiera-șefă Rack, poate. Alarmele țiuie neîntrerupt.

Dintr-odată, o ușă se deschide și Wendell Green intră valvârtej în cameră. În spatele lui e o debara în care hainele sunt împrăștiate peste tot. Garderoba de schimb a doctorului Spiegleman e un dezastru. Într-o mână, Wendell ține un reportofon Panasonic. În cealaltă are mai multe obiecte tubulare lucioase. Jack e dispus să facă pariu că sunt baterii AA Duracell.

Hainele lui Jack au fost descheiate (sau poate desfăcute de vânt), însă Wendell a avut și mai mult de suferit. Cămașa lui e toată franjuri.

Burta îi atârnă peste o pereche de boxeri albi, pătați de urină în față. Târâie de-un crac pantalonii săi maronii de gabardină. Aceștia alunecă pe covor ca o piele năpârlită de șarpe. Și chiar dacă are șosetele în picioare, cea stângă pare să fi fost întoarsă pe dos.

– *Ce ai făcut?* tună Wendell. *O, Hollywood, fiu de curvă, CE MI-AI FĂCUT?*

Se oprește. Rămâne cu gura căscată. Holbează ochii. Jack observă că părul reporterului pare să stea ridicat ca țepii unui porc spinos.

Wendell, între timp, îi observă pe Jack Sawyer și Judy Marshall, îmbrățișați pe podeaua plină de sticlă și hârtii, cu hainele răvășite. Nu sunt tocmai în flagrant delict, dar dacă Wendell a văzut vreodată doi oameni cât pe ce s-o facă, ăștia d-aci-s ăia. Mintea i se învârte, plină de amintiri imposibile, echilibrul îi este periclitat, stomacul îi chiorăie ca o mașină de spălat supraîncărcată cu haine și zoaie; are nevoie disperată de-un reper stabil. Are nevoie de știri. Și mai mult, are nevoie de *scandal*. Iar aici, zăcând pe podea în fața lui, le găsește pe amândouă.

– *VIOL!* urlă Wendell din toți rărunchii. Un rânjet nebunesc, de fericire, îi curbează colțurile gurii. *SAWYER M-A BĂTUT ȘI-ACUM VIOLEAZĂ O PACIENTĂ!*

Sincer să fie, lui Wendell nu i se pare că asta arată a viol, dar cine a strigat vreodată *SEX CONSIMȚIT!* cât îl ținea bojocii și-a atras atenția cuiva?

– Fă-l să tacă pe idiotul ăla, spune Judy. Își trage în jos cămașa de noapte și se pregătește să se ridice.

– Ai grijă, zice Jack. Sunt cioburi peste tot.

– N-are nimic, ripostează ea. Apoi, întorcându-se spre Wendell cu acea perfectă temeritate pe care Fred o cunoștea atât de bine: „Taci din gură! Nu știu cine ești, dar termină cu urletele alea! Nu e nimeni..."

Wendell se ferește de Hollywood Sawyer, trăgându-și pantalonii după el. *De ce nu vine cineva?* se întreabă. *De ce nu vine cineva înainte să mă împuște sau ceva?* Cuprins de frenezie și aproape isteric, Wendell fie n-a observat alarmele și zarva generală, fie crede că acestea se desfășoară în mintea sa, doar încă o falsă informație care să se alăture

„amintirilor" sale absurde legate de-un pistolar negru, o frumoasă femeie îmbrăcată în rochie și Wendell Green însuși ghemuit în praf și mâncând o pasăre pe jumătate prăjită, ca un om al cavernelor.

– Nu te apropia de mine, Sawyer, zice el, dând înapoi cu mâinile întinse în față. Am un avocat extrem de înfometat. Hămesit ca un lup, cretinul; atinge-mă numai cu un deget și el și cu mine o să te despuiem de tot ce... AU! *AU!*

Wendell a călcat într-un ciob de sticlă, vede Jack – probabil de la unul dintre tablourile care decorau înainte pereții și care acum decorează podeaua. Mai face un pas dezechilibrat în spate și de data asta calcă pe propriii pantaloni și se prăbușește în fotoliul de piele în care doctorul Spiegleman probabil stă când își chestionează pacienții cu privire la copilăriile lor dificile.

Cel dintâi căutător de scandaluri din La Riviere se uită țintă la neanderthalul care se apropie, se uită cu ochi mari, îngroziți, apoi aruncă în el cu reportofonul. Jack vede că aparatul e plin de zgârieturi. Se ferește de el.

– *VIOL!* guiță Wendell. *VIOLEAZĂ O LUNATICĂ! VIO...*

Jack îl pălește în vârful bărbiei, retrăgând pumnul puțin în ultimul moment, lovindu-l cu o forță aproape științific calculată. Wendell tresare în fotoliul doctorului Spiegleman, dându-și ochii peste cap, smucind din picioare parcă într-un ritm pe care numai cei semiconștienți îl pot aprecia cu adevărat.

– Ungurul Nebun nu s-ar fi putut descurca mai bine, murmură Jack. Îi trece prin gând că Wendell ar trebui să-și facă un control neurologic complet în viitorul nu foarte îndepărtat. Capul lui a încasat câteva lovituri serioase în ultimele câteva zile.

Ușa dinspre hol se deschide violent. Jack pășește în fața fotoliului pentru a-l ascunde pe Wendell, îndesându-și cămașa în pantaloni (la un moment dat și-a ridicat fermoarul, slavă Domnului). O voluntară a spitalului își vâră capul pufos în biroul doctorului Spiegleman. Deși are probabil optsprezece ani, panica ce o stăpânește o face să arate cam de doisprezece.

– Cine urlă aici? întreabă ea. Cine e rănit?

Jack habar nu are ce să spună, dar Judy se descurcă de minune.

– A fost un pacient, zice ea. Domnul Lackley, cred. A intrat, a țipat c-o să fim violați cu toții, apoi a dat fuga înapoi afară.

– Trebuie să plecați imediat, le spune voluntara. Nu-l ascultați pe idiotul ăla de Ethan. Și nu folosiți liftul. Credem că a fost un cutremur.

– Numaidecât, spune Jack dintr-o suflare și, chiar dacă nu se mișcă, pentru voluntară e de-ajuns; își trage capul înapoi. Judy merge cu pași iuți la ușă. Aceasta se închide, dar nu vrea să se încuie. Rama a fost ușor strâmbată.

Pe perete era un ceas. Jack se uită spre el, însă a căzut cu fața în jos pe podea. Se duce la Judy și-o ia de brațe.

– Cât timp am fost plecat?

– Nu mult, răspunde ea, dar ce mai ieșire ți-ai făcut! Ca-*bum!* Ai aflat ceva?

Ochii ei îl imploră.

– Destul ca să știu că trebuie să mă întorc în French Landing imediat, îi spune el.

Destul ca să știu că te iubesc – că te voi iubi mereu, în lumea asta sau în oricare alta.

– Tyler... e încă în viață?

Acum ea îl strânge de brațe. Sophie a făcut exact același lucru în Lumea de Departe, își amintește Jack.

– *E-n viață fiul meu?*

– Da. Și am să ți-l aduc înapoi.

Ochii îi cad peste masa lui Spiegleman, care a avansat cu mișcări ritmice spre mijlocul camerei și stă cu toate sertarele deschise. Vede ceva interesant în unul dintre ele și se grăbește într-acolo, cioburile de sticlă scrâșnindu-i sub picioare și lovind un tablou cu bombeul.

În sertarul din stânga sus aflat în spațiul pentru genunchi se află un reportofon, considerabil mai mare decât vrednicul Panasonic al lui Wendell Green, și-o bucată ruptă de hârtie maro de ambalaj. Jack înșfacă întâi hârtia. Pe ea, cu litere alungite pe care le-a văzut deopotrivă la Ed's Eats și în propria verandă, scrie următoarele:

De livrat lui JUDY MARSHALL
cunoscută și ca SOPHIE

În colțul de sus al paginii rupte se văd ceea ce par să fie timbre. Nu e nevoie ca Jack să le cerceteze mai îndeaproape ca să știe că sunt de fapt decupate din pliculețe de zahăr și că au fost lipite de-un bătrân periculos pe nume Charles Burnside. Însă identitatea Pescarului nu mai are cine știe ce importanță, iar Speedy a știut-o. Așa cum nu mai contează nici locul unde se află, căci Jack bănuiește că Grăsuliul Burnside poate sări dintr-unul în altul cam după cum îl taie capul.

Dar nu poate lua cu el adevărata poartă. Poarta de intrare în tărâmurile de foc, spre domnul Munșun, spre Ty. Dacă Beezer și amicii lui au găsit-o...

Jack aruncă hârtia de ambalaj înapoi în sertar, apasă butonul EJECT al reportofonului și scoate caseta din el. O vâră în buzunar și pornește către ușă.

– Jack.

Se întoarce spre ea. Dincolo de ei, alarmele antiincendiu urlă, lunatici țipă și râd, personalul aleargă care-ncotro. Privirile li se întâlnesc. În ochii de-un albastru clar ai lui Judy, Jack aproape că poate atinge cealaltă lume, cu mirosurile ei dulci și constelații ciudate.

– E frumos acolo? La fel de frumos ca în visele mele?

– E foarte frumos, îi spune el. Și tu ești frumoasă. Rezistă, bine?

La jumătatea holului, Jack dă peste o priveliște urâtă: Ethan Evans, tânărul căruia Wanda Kinderling i-a fost cândva profesoară la școala duminicală, a apucat o bătrână dezorientată de partea superioară a brațelor grase și-o scutură încoace și-ncolo. Părul rar îi zboară femeii în jurul capului ca puful de păpădie.

– *Tacă-ți gura!* strigă la ea tânărul domn Evans. *Tacă-ți gura, vacă bătrână și nebună ce ești! Nu te duci nicăieri, ci te întorci imediat în camera ta de nebună!*

Ceva în privința rânjetului său spune clar că până și acum, când lumea s-a întors cu susul în jos, tânărul domn Evans simte mare

plăcere deopotrivă în puterea de-a comanda și-n datoria sa de creștin de-a brutaliza. Astea ajung să-l enerveze pe Jack. Ceea ce-l înfurie, însă, este expresia de neînțelegere îngrozită de pe fața bătrânei. Îl duce cu gândul la băieții cu care a locuit el cu mult timp în urmă, într-un loc numit Sunlight Home.

Îl duce cu gândul la Wolf.

Fără să se oprească sau măcar să schimbe ritmul (au intrat acum în faza finală a festivităților și, cumva, el o știe), Jack lovește cu pumnul în tâmpla tânărului domn Evans. Sufletul acela nobil dă drumul victimei sale durdulii și urlătoare, se izbește de perete, apoi se prelinge pe el, cu ochii căscați și aiuriți.

– Sunt două explicații: fie nu ai fost atent la lecțiile de catehism, fie soția lui Kinderling nu te-a învățat ce trebuie, zice Jack.

– M-ai... lovit, șoptește tânărul domn Evans. Își încheie scurta alunecare cu picioarele depărtate pe podeaua holului la jumătatea distanței dintre anexa arhivei și aftalmologie ambulatorie.

– Dacă mai maltratezi un pacient – pe aceasta, pe cea cu care tocmai discutam, pe *oricare* dintre ei – o să-ți fac mai mult de-atât, îi promite Jack tânărului domn Evans. Apoi coboară scările câte două o dată, neobservând un grup de pacienți îmbrăcați în pijamale care se holbează la el cu expresii nedumerite, de mirare amestecată cu teama. Se uită la el ca la un spectru care trece pe lângă ei înfășurat într-un nimb de lumină, o minune strălucitoare și, totodată, misterioasă.

Zece minute mai târziu (cu mult după ce Judy Marshall a intrat calmă înapoi în camera ei fără ajutorul vreunei infirmiere), alarmele se opresc. O voce amplificată – poate nici chiar mama doctorului Spiegleman nu ar fi recunoscut-o ca aparținându-i fiului ei – începe să tune din difuzoarele suspendate de tavan. La aceste neașteptate răcnete, pacienții care s-au calmat cât de cât reîncep să țipe și să plângă. Bătrâna a cărei maltratare l-a înfuriat atât de tare pe Jack stă ghemuită sub tejgheaua de la internări, cu mâinile deasupra capului, bâiguind ceva despre ruși și apărarea civilă.

– STAREA DE URGENȚĂ A LUAT SFÂRȘIT! își asigură Spiegleman personalul și pacienții. NU E NICIUN INCENDIU! PACIENȚII SUNT RUGAȚI SĂ SE PREZINTE ÎN SALA DE ZI DE LA FIECARE ETAJ! VĂ VORBEȘTE DOCTORUL SPIEGLEMAN ȘI REPET CĂ STAREA DE URGENȚĂ A LUAT *SFÂRȘIT!*

Iată-l pe Wendell Green cum își croiește legănat drum spre scări și, în același timp, își masează încet falca. Îl vede pe tânărul domn Evans și-i dă o mână de ajutor. Pentru o clipă, se pare că Wendell va fi tras peste el, dar apoi tânărul domn Evans își lipește fesele de perete și izbutește să-și înfigă picioarele în pământ.

– STAREA DE URGENȚĂ A LUAT SFÂRȘIT! REPET, STAREA DE URGENȚĂ A LUAT *SFÂRȘIT!* INFIRMIERE, ÎNGRIJITORI ȘI DOCTORI, VĂ ROG ESCORTAȚI TOȚI PACIENȚII ÎN SĂLILE DE ZI DE LA FIECARE ETAJ!

Tânărul domn Evans zărește vânătaia care prinde formă pe bărbia lui Wendell.

Wendell zărește vânătaia de la tâmpla tânărului domn Evans.

– Sawyer? întreabă tânărul domn Evans.

– Sawyer, confirmă Wendell.

– Nemernicul m-a lovit din senin, mărturisește tânărul domn Evans.

– Cretinul m-a atacat pe la *spate*, zice Wendell. Femeia aia, Marshall. O ținea jos.

Coboară vocea:

– Se pregătea să o *violeze*.

Întreaga atitudine a tânărului domn Evans spune că-i pare rău, dar că nu e surprins.

– Trebuie făcut ceva, zice Wendell.

– Ba bine că nu.

– Oamenii trebuie să afle.

Treptat, vechea flacără se întoarce în ochii lui Wendell. Oamenii *vor* afla. De la el! Pentru că asta e meseria lui, pentru Dumnezeu! El *informează* oamenii!

– Mda, face tânărul domn Evans. Lui nu-i pasă la fel de mult ca lui Wendell – îi lipsește angajamentul arzător al lui Wendell – însă

unei persoane *îi va* spune și el. O persoană care merită să fie consolată în orele ei de singurătate, care a fost abandonată pe-un munte al Măslinilor numai al ei. O persoană care va sorbi fărădelegea lui Jack Sawyer ca pe-un elixir al vieții.

– Genul ăsta de comportament nu poate fi pur și simplu ascuns sub covor, spune Wendell.

– Nici vorbă, e de acord tânărul domn Evans. Nici nu încape vorbă.

Jack abia a ieși pe poarta spitalului luteran al districtului French, când telefonul său mobil țârâie. Se gândește să tragă pe dreapta și să răspundă, aude sunetul mașinilor de pompieri și se hotărăște ca măcar de data asta să vorbească la telefon în timp ce conduce. Vrea să iasă din zonă înainte ca brigada locală de pompieri să-și facă apariția și să-l încetinească.

Deschide micuțul Nokia.

– Sawyer.

– *Unde* dracu' ești? urlă Beezer St Pierre. Omule, am apăsat pe butonul de reformare a numărului atât de tare, că aproape l-am făcut să sară din telefon!

– Am fost...

Dar nu are cum să termine fraza și să păstreze în același timp distanța față de adevăr. Sau poate că are.

– Cred că am intrat în una dintre zonele alea moarte unde telefoanele mobile pur și simplu nu au...

– Lasă lecția de știință, bătrâne. Mișcă-ți curu' aici chiar *acum*. Adresa exactă e Nailhouse Row 1 – pe County Road Oo, la sud de Chase. E casa căcănie cu etaj de pe colț.

– O găsesc eu, zice Jack și apasă puțin mai tare pedala Ram-ului. Acum vin încolo.

– Unde ești, omule?

– Tot în Arden, dar sunt pe drum. Ajung într-o jumătate de oră, poate.

– *Futu-i!*

La urechea lui Jack ajunge un alarmant zăngănit când, undeva pe Nailhouse Row, Beezer lovește cu pumnul în ceva. Probabil în peretele de lângă telefon.

– Ce dracu-i cu tine, omule? Mouse se stinge și încă *repede*. Facem tot ce putem – ăia dintre noi care încă-s aici – dar se *stinge*.

Beezer gâfâie și Jack crede că încearcă să nu plângă. Gândul că Armand St Pierre s-ar putea afla în starea aceasta e alarmant. Jack se uită la vitezometrul camionetei, vede că indică o sută zece și încetinește puțin. N-o să ajute nimănui dac-o mierlește într-un accident de mașină între Arden și Centralia.

– Ce vrei să spui cu „ăia dintre noi care încă-s aici"?

– N-are importanță, numa' mișcă-ți curu' aici, dacă vrei să discuți cu Mouse. Iar el îs sigur că vrea să discute cu tine, pentru că-ți tot repetă numele.

Beezer coboară vocea.

– Asta când nu aiurează de nu-l pricepe nici dracu'. Doc face tot posibilul – la fel și eu și Bear Girl – da' ne luptăm cu morile de vânt.

– Spune-i să reziste, zice Jack.

– Pe dracu', omule... asta să i-o spui tu.

La urechea lui Jack mai ajunge un zăngănit, apoi un murmur slab de voci. Apoi o altă voce, una care abia dacă mai pare omenească:

– Grăbește-te... tre' să ajungi aici, omule. Treaba... m-a mușcat. O simt înăuntru. Ca un acid.

– Rezistă, Mouse, îi spune Jack. Degetele lui sunt de-un alb cadaveric pe telefon. Se miră cum de carcasa lui nu îi crapă în pumn. Vin cât pot de repede.

– Ar fi bine. Ceilalți... au uitat deja. Nu și eu.

Mouse chicotește. Sunetul întrece cu mult orice închipuire, o pală de aer ieșită direct dintr-un mormânt deschis.

– Eu am... serul memoriei, știi? Mă mănâncă pe dinăuntru... mă mănâncă de viu... dar îl am.

Se aude foșnetul receptorului trecând din nou în altă mână, apoi o nouă voce. O voce de femeie. Jack bănuiește că este Bear Girl.

– Tu i-ai pus să meargă acolo, zice ea. Tu i-ai adus în starea asta. Nu lăsa să fie degeaba.

Aude un clic. Aruncă mobilul pe scaun și se hotărăște că, poate, o sută zece nu este prea mult, totuși.

Câteva minute mai târziu (lui Jack i se par a fi minute foarte lungi), strânge ochii în strălucirea puternică a soarelui în pârâul Tamarack. De aici aproape că-și poate vedea casa. Și-o poate vedea și pe a lui Henry.

Henry.

Lovește cu degetul mare în buzunarul de la piept și aude zăngănitul casetei pe care a luat-o din aparatul din biroul lui Spiegleman. Acum nu prea mai are rost să i-o dea lui Henry; după ce i-a spus Potter aseară și ce așteaptă Mouse să-i spună astăzi, caseta asta și înregistrarea de la 911 au devenit aproape redundante. Pe deasupra, trebuie să se grăbească pe Nailhouse Row. Un tren se pregătește să plece din gară și e foarte posibil că Mouse Baumann va fi la bordul lui.

Și totuși...

– Îmi fac griji pentru el, zice Jack încet. Până și un orb vede că-mi fac griji pentru Henry.

Strălucitorul soare de vară, coborând acum spre apus, se reflectă în apa pârâului și trimite valuri tremurătoare de lumină care-i dansează pe față. De fiecare dată când lumina îi trece peste ochi, aceștia par să ardă.

Henry nu e singurul pentru care Jack își face griji. Are un presentiment rău referitor la toți noii săi prieteni și la toate cunoștințele din French Landing, de la Dale Gilbertson și Fred Marshall până la jucători de categorie ușoară precum Steamy McKay, un domn vârstnic care-și duce traiul lustruind pantofi în fața bibliotecii publice, și Ardis Walker, care conduce dărăpănatul magazin pescăresc de lângă fluviu. În închipuirea sa, toți oamenii aceștia par acum făcuți din sticlă. Dacă Pescarul s-ar hotărî să scoată un sunet acut, toți ar vibra și s-ar face praf. Doar că acum nu de Pescar își face el griji.

Ăsta e un caz, își reamintește. *Chiar și cu componenta extraordinară a Teritoriilor, e vorba tot de un caz, și nu este primul la care lucrezi când, brusc, totul începe să pară prea mare. Când toate umbrele par să fie prea lungi.*

Adevărat, dar de obicei senzația aceea de falsă perspectivă se risipește odată ce începe să stăpânească lucrurile. De data asta e mai rău, mult mai rău. Și știe de ce. Lunga umbră a Pescarului este un lucru numit domnul Munșun, un căutător nemuritor de talente dintr-un alt plan al existenței. Iar ăsta nici nu e sfârșitul, căci domnul Munșun aruncă și el o umbră. Una *roșie*.

– Abbalah, murmură Jack. Abbalah-doon și domnul Munșun și Corbul Gorg, doar trei vechi prieteni care se plimbă împreună pe țărmul Nopții.

Din cine știe ce motiv, asta îl duce cu gândul la Morsa și la Tâmplarul din *Alice*. Ce luau ei la plimbare sub clar de lună? Moluște? Midii? Afurisit să fie dacă-și amintește, deși o replică anume iese la suprafață și îi rezonează în minte, rostită pe vocea mamei sale: *„A sosit clipa", zise Morsa, „să vorbim despre multe lucruri."*

E de presupus că abbalah își petrece vremea la curtea sa (partea din el care nu e întemnițată în Turnul întunecat despre care vorbea Speedy, adică), dar Pescarul și domnul Munșun ar putea fi oriunde. Oare știu ei că Jack Sawyer și-a vârât nasul? Sigur că știu. De-acum ăsta e-un lucru unanim cunoscut. Vor încerca ei să-i pună bețe în roate făcându-i ceva neplăcut unuia dintre prietenii lui? Unui anumit comentator sportiv și disc-jochei orb, de pildă?

Da, chiar așa. Iar acum, poate pentru că a fost sensibilizat în privința asta, simte din nou pulsația aceea sâcâitoare venind dinspre sud-vest, cea pe care a simțit-o când a trecut pragul prima oară în viața de adult. Când drumul cotește spre sud-est, aproape că-l pierde. Apoi, când Ram-ul își reîndreaptă botul către sud-vest, zvâcnetul otrăvitor își recapătă forțele, bubuindu-i în cap ca începutul unei migrene.

Aia pe care o simți e Casa întunericului, numai că nu e o casă, nu cu adevărat. E o gaură de vierme în mărul existenței, ducând taman până în tărâmurile de foc. E o ușă. Poate că până acum stătea doar

întredeschisă, până când Beezer și amicii lui și-au făcut apariția acolo, dar acum e larg deschisă și lasă să intre un curent de aer dat naibii. Ty trebuie adus înapoi, dar... dar și ușa aceea trebuie închisă. Înainte ca Dumnezeu știe ce lucruri oribile să treacă prin ea.

Jack virează brusc camioneta pe Tamarack Road. Pneurile scrâșnesc. Centura de siguranță se blochează și un moment își spune că mașina s-ar putea răsturna. Rămâne însă pe poziție și el continuă în trombă spre drumul văii Norway. Mouse va trebui să mai reziste puțin; nu are de gând să-l lase pe Henry singur aici. Amicul lui n-o știe, dar îl așteaptă o scurtă călătorie pe Nailhouse Row. Până când situația se va stabiliza, lui Jack i se pare că cel mai bine e ca prietenii să rămână uniți.

Ceea ce ar fi fost bine și frumos, dacă Henry ar fi fost acasă, însă nu e. Elvena Morton, cu pămătuful de praf în mână, vine să răspundă la bătăile repetate ale lui Jack în ușă.

– E plecat la KDCU să facă niște reclame, spune Elvena. L-am dus eu însămi. Nu știu de ce nu le face direct aici, în studioul lui. Ceva legat de efectele sonore, cred că a spus. Mă surprinde că nu te-a anunțat și pe tine.

Culmea e că Henry l-a anunțat. Cousin Buddy's Rib Crib. Vechea treabă cu ținutul frâielor. Frumosul centru al La Riviere. Toate astea. I-a spus chiar și că Elvena Morton o să-l ducă acolo. Lui Jack i s-au întâmplat câteva lucruri de la discuția aceea încoace – și-a reîntâlnit vechiul prieten din copilărie, s-a îndrăgostit cu îngemănara lui Judy Marshall și așa, din întâmplare, a aflat Secretul cel Mare – însă nimic din toate astea nu-l oprește să strângă pumnul stâng și să se lovească drept între ochi cu el. Dată fiind viteza cu care se derulează lucrurile, ocolul acesta inutil i se pare o greșeală aproape impardonabilă.

Doamna Morton îl privește cu ochii larg deschiși de panică.

– Te duci dumneata să-l aduci, doamnă Morton?

– Nu, se duce la un pahar cu cineva de la ESPN. Henry a zis că-l va aduce tipul acela.

Femeia coboară vocea până la tonul confidențial pe care, cine știe cum, secretele sunt cel mai bine comunicate.

– Henry n-a spus-o pe șleau, dar cred că pe George Rathbun îl așteaptă lucruri măreț. Lucruri fo-oarte măreț.

Tirada bursucului se va transmite la scară națională? Jack n-ar fi întru totul surprins, dar nu are timp să se bucure acum pentru Henry. Îi dă doamnei Morton caseta, mai mult ca să nu simtă că ăsta a fost un drum *complet* de pomană.

– Lasă-i asta unde...

Se oprește. Doamna Morton se uită la el cu un amuzament știutor. *Unde s-o vadă fără greș*, aproape că a spus Jack. Încă o greșeală mentală. Detectiv de metropolă, într-adevăr.

– O las lângă tabloul de sunet din studio, spune el. Acolo o s-o găsească. Jack, poate că nu-i treaba mea, dar nu arăți bine. Ești foarte palid și bag mâna în foc că ai pierdut cinci kilograme de săptămâna trecută. Pe deasupra...

Pare puțin stânjenită.

– Ți-ai pus pantofii invers.

Într-adevăr. Face schimbul necesar, stând mai întâi într-un picior și apoi în celălalt.

– Au fost două zile grele, dar nu mă dau bătut, doamnă M.

– E vorba de Pescarul ăla, nu?

El încuviințează.

– Și trebuie să plec. Uleiul, cum se spune, dă în foc.

Dă să plece, se răzgândește, se întoarce.

– Lasă-i un mesaj pe casetofonul din bucătărie, bine? Spune-i să mă sune pe mobil. Imediat ce ajunge acasă.

Apoi, de la un gând la altul, arată spre caseta fără nimic scris pe ea din mâna ei.

– Să nu asculți aia, bine?

Doamna Morton pare șocată.

– N-aș face niciodată una ca asta! Ar fi ca și când aș deschide corespondența altcuiva!

Jack clatină afirmativ din cap și-i oferă un zâmbet firav.

– Bine.

– Este cumva... el pe casetă? Pescarul?

– Da, zice Jack. El este.

Și ne așteaptă lucruri și mai rele, gândește, dar nu spune nimic. *Lucruri mult mai rele.*

Se îndreaptă repede spre mașină, dar nu chiar în pas alergător.

Douăzeci de minute mai târziu, Jack parchează în fața clădirii căcănii cu etaj de pe Nailhouse Row nr. 1. Nailhouse Row și rețeaua de străzi murdare din jurul ei i se par neobișnuit de tăcute sub soarele acestei călduroase după-amiezi de vară. Un cățel corcit (este, de fapt, cățelandrul pe care l-am văzut aseară la intrarea în hotelul Nelson) traversează șchiopătând intersecția lui Ames cu Country Road Oo, dar cam ăsta e tot traficul din zonă. Jack are o neplăcută viziune cu Morsa și Tâmplarul șontâcăind pe malul estic al Mississippiului urmați îndeaproape de rezidenții hipnotizați de pe Nailhouse Row. Șontâcăind către foc. Și spre oala de gătit.

Respiră de două sau de trei ori adânc, încercând să-și revină. Nu la mult timp după ce a ieșit din oraș – aproape de drumul care duce la Ed's Eats, de fapt – zumzetul ăla urât din cap a atins tonalitatea maximă, transformându-se în ceva ca un strigăt întunecat. Preț de câteva momente, a fost atât de puternic, încât Jack s-a întrebat dacă n-o să iasă cu mașina de pe drum și-a redus viteza la șaizeci și cinci. Apoi, din fericire, a început să i se retragă din partea din față a creierului și să se estompeze. N-a văzut indicatorul cu TRECEREA INTERZISĂ care marchează drumeagul plin de ierburi ce duce la Casa întunericului, nici nu s-a uitat după el, dar a știut că este acolo. Întrebarea este dacă va reuși sau nu să se apropie de ea la momentul oportun fără să explodeze pur și simplu.

– Haide, își spune. Nu-i timp pentru porcăriile astea.

Coboară din camionetă și pornește pe trotuarul de ciment crăpat. Pe el se întrevede desenul șters al unui șotron și Jack îl ocolește fără să se gândească măcar la asta, știind că este unul dintre puținele artefacte rămase care stau mărturie că o fetiță pe nume Amy St Pierre

a făcut cândva pentru scurt timp umbră pământului. Scările verandei sunt uscate și aspre. Îi e extraordinar de sete și-și spune: *Mamă, aș ucide pentru un pahar de apă sau pentru o bună...*

Ușa se deschide brusc, izbindu-se de perete ca un pistol declanșat în tăcerea însorită a zilei, și Beezer iese alergând.

– Hristoase atotputernice, credeam că n-o să mai ajungi *niciodată!*

Uitându-se în ochii alarmați și agonici ai lui Beezer, Jack înțelege că nu-i va spune niciodată omului acestuia că s-ar putea să dea de Casa întunericului fără ajutorul lui Mouse, că grație timpului petrecut în Teritorii are un fel de telemetru în cap. Nu, nici dacă ar continua tot restul vieții să fie prieteni apropiați, de genul care de obicei își spun totul. Beez a suferit ca Iov și nu are nevoie să afle că suferința prietenului său s-ar putea să nu fi avut niciun rost.

– Mai e în viață, Beezer?

– Se ține de-un fir de pai. Poate de un fir și jumătate. Am mai rămas doar eu, Doc și Bear Girl. Sonny și Kaiser Bill s-au speriat și-au fugit ca doi câini bătuți. Vino-năuntru, mare om.

Nu că Beezer i-ar da lui Jack de ales; îl apucă de umeri și-l împinge în micuța locuință cu etaj de pe Nailhouse Row ca și când ar fi o valiză.

23

– Încă una! zice tipul de la ESPN.

Pare mai degrabă un ordin decât o cerere și, chiar dacă Henry nu-l vede pe individ, știe că mămosul ăsta n-a practicat niciodată vreun sport, la nivel profesionist sau nu. Emană aroma unsuroasă, ușor uleioasă a cuiva care a fost supraponderal aproape de când a venit pe lume. Sporturile sunt poate o compensare care are puterea de-a bloca amintirea hainelor cumpărate de la raionul pentru obezi al Sears și-a tuturor umilințelor din copilărie, când era strigat „Grasu' Contrabasu'".

Numele lui este Penniman.

– Exact ca Little Richard! i-a spus lui Henry când au dat mâna la studioul radio. Faimosul star al rock'n'roll-ului din anii cincizeci? Poate vi-l aduceți aminte.

– Vag, a zis Henry, ca și când n-ar fi deținut la un moment dat toate single-urile pe care Little Richard le-a lansat vreodată. Cred că a fost unul dintre părinții fondatori.

Penniman a râs zgomotos și în râsetul acela Henry a surprins un posibil viitor pentru el. Însă era oare un viitor pe care și-l dorea? Oamenii râdeau și de Howard Stern[1], iar Howard Stern era un tâmpit.

– Încă o băutură! repetă Penniman acum.

Se află în barul lui Oak Tree Inn, unde Penniman i-a dat barmanului bacșiș cinci dolari să mute canalul de pe ABC, unde se transmitea un meci de popice, pe ESPN, chiar dacă ei nu transmit nimic la ora asta din zi cu excepția unor ponturi cu privire la golf și la pescuitul de bibani.

– Încă o băutură, ca să pecetluim afacerea!

Însă ei *nu* au o afacere și Henry nu e sigur că vrea să încheie una. Să transmită la nivel național în persoana lui George Rathbun ca parte dintr-un pachet radio al ESPN ar trebui să fie atractiv și el nu are nicio problemă serioasă să schimbe numele emisiunii din *Tirada bursucului* în *Tirada sporturilor ESPN* – s-ar concentra cu precădere tot asupra zonelor centrale și nordice ale ținutului – dar...

Dar ce?

Înainte să apuce să se gândească măcar la un răspuns, simte din nou mirosul: My Sin, parfumul cu care se dădea soția lui în unele seri, când voia să transmită un semnal anume. Ciocârlie obișnuia el să-i spună în acele seri, când era întuneric în cameră și amândoi erau orbi pentru orice, mai puțin pentru mirosuri și texturi și unul pentru celălalt.

Ciocârlie.

---

[1] Howard Stern (1954), personalitate radio și TV americană, mogul media, umorist, actor și scriitor, autoproclamat „Rege al întregii mass-media" (n. tr.).

– Știți, cred că o să zic pas la băutură, se hotărăște Henry. Am ceva de lucru acasă. Dar am să mă gândesc la oferta pe care mi-ați făcut-o. Mă voi gândi foarte serios.

– A-a-a, face Penniman, și Henry își dă seama după anumite mișcări imperceptibile ale aerului că omul scutură un deget pe sub nas. Henry se întreabă cum ar reacționa Penniman dacă și-ar azvârli brusc capul înainte și i-ar mușca primele două falange ale degetului ofensator. Dacă Henry i-ar arăta puțină ospitalitate locală în stilul Pescarului. Cât de tare ar urla Penniman? La fel de tare ca Little Richard înaintea secțiunii instrumentale din *Tutti Frutti*, poate? Sau nu chiar atât de tare?

– Nu puteți pleca până ce eu nu sunt pregătit să vă duc, îi spune domnul Sunt-Gras-Dar-Asta-Nu-Mai-Contează. Eu sunt șoferul, mai știți?

E la al patrulea pahar de băutură și cuvintele-i sunt puțin bâlbâite. *Prietene*, gândește Henry, *decât să urc într-o mașină care te are la volan mai bine-mi vâr un dihor în cur.*

– De fapt, pot, zice Henry afabil.

Nick Avery, barmanul, are o după-amiază excepțională: grăsanul i-a strecurat cinci dolari ca să schimbe canalul la televizor, iar orbul i-a strecurat cinci ca să sune la Skeeter's Taxi în timp ce grăsanul era la baie, unde se ușura.

– Hă?

– Am spus: „De fapt, pot." Barman?

– E afară, domnule, îi zice Avery. A ajuns acum două minute.

Se aude un pârâit zdravăn când Penniman se rotește pe scaunul de la bar. Henry nu vede încruntarea bărbatului când zărește taxiul care merge acum la ralanti în fața hotelului, dar o simte.

– Ascultă, Henry, spune Penniman. Cred că nu pricepi prea bine în ce situație te afli în prezent. Există stele pe firmamentul radioului sportiv, poți fi al dracu' de sigur că există – oameni precum Fabulous Sports Babe și Tony Kornheiser câștigă sume din șase cifre pe an din comentarii sportive, șase cifre *ca ochiul* – da' tu n-ai ajuns încă acolo. Ușa asta ți-e închisă pentru moment. Însă eu, prietene, sunt

un portar dat dracului. Chestia-i că dacă spun c-ar trebui să mai bem una mică, atunci...

– Barman, zice Henry încet, apoi scutură din cap. Nu pot să te strig doar cu „barman"; o fi mergând pentru Humphrey Bogart, însă nu și pentru mine. Cum te cheamă?

– Nick Avery, domnule.

Ultimul cuvânt iese automat, dar Avery nu l-ar fi folosit niciodată adresându-se celuilalt, nici într-un milion de ani. Amândoi indivizii i-au dat bacșiș câte cinci dolari, însă cel cu ochelari fumurii este de calitate. Asta n-are legătură cu faptul că e orb; pur și simplu așa *este*.

– Nick, cine mai este la bar?

Avery se uită în jur. În unul dintre separeurile din spate, doi bărbați beau bere. În hol, un angajat al hotelului vorbește la telefon. Chiar la bar, nimeni în afară de cei doi indivizi – unul suplu, degajat și orb, celălalt gras, asudat și începând să se-nfurie.

– Nimeni, domnule.

– Nu e cumva o... doamnă?

Ciocârlie, aproape că a spus. *Nu e cumva o ciocârlie?*

– Nu.

– Ascultă la mine, zice Penniman, iar Henry își spune că n-a auzit niciodată pe cineva așa de deosebit de „Little Richard" Penniman în toată viața sa. Tipul ăsta e mai alb decât Moby Dick... și probabil de aceeași talie. Mai avem multe de discutat. (*Mu'te dă 'is'utat*, se aude.) Numai dacă (*Uma acă*) nu vrei să-mi spui că nu te interesează.

Nici într-un milion de ani, spune vocea lui Penniman urechilor educate ale lui Henry. *Aici e vorba să-ți punem un aparat de făcut bani în sufragerie, scumpule, un bancomat numai al tău, și nici în ruptul capului n-ai cum să refuzi asta.*

– Nick, nu simți miros de parfum? Ceva foarte ușor și de modă veche? My Sin, poate?

O mână durdulie cade pe umărul lui Henry ca o sticlă cu apă caldă.

– Păcat, amice, ar fi să *refuzi* încă un pahar cu mine. Până și un orb vede că...

– Îți sugerez să iei mâna de pe el, zice Avery și poate că urechile lui Penniman nu sunt *complet* surde la nuanțe, căci mâna se ridică numaidecât de pe umărul lui Henry.

Apoi o altă mână îi ia locul, mai sus. Atinge ceafa lui Henry într-o mângâiere rece pe care o simte și-apoi dispare. Henry trage aer în piept. Mirosul de parfum plutește pe el. De obicei, miresmele se risipesc după o perioadă de expunere, pe când receptorii care le-au simțit amuțesc o vreme. Nu însă și de data asta. Nu mirosul ăsta.

– Niciun parfum?

Henry aproape că imploră. Atingerea mâinii ei pe gât o poate considera o halucinație tactilă. Însă nasul nu-l înșală niciodată.

Niciodată până acum, în orice caz.

– Îmi pare rău, spune Avery. Simt miros de bere... alune... ginul bărbatului ăstuia și aftershave-ul cu care s-a dat...

Henry clatină din cap. Când coboară grațios de pe scaun, luminile de deasupra rafturilor cu sticle mângâie lentilele întunecate ale ochelarilor săi.

– Eu cred că-ți mai trebuie un pahar, prietene, zice Penniman pe-un ton care fără-ndoială e încredințat că transmite o politicoasă amenințare. Încă un pahar, doar ca să sărbătorim, apoi o să te duc acasă cu Lexus-ul meu.

Henry simte parfumul soției sale. E convins de asta. Și pare să simtă atingerea mâinii sale pe ceafă. Și totuși, la pirpiriul și costelivul de Morris Rosen i se întoarce gândul – Morris, care l-a rugat să asculte *Where Did Our Love Go*, versiunea cântată de Dirtysperm. Și, desigur, ca Henry, în pielea șobolanului de Wisconsin, s-o transmită la radio. Morris Rosen, care are mai multă integritate într-o singură unghie roasă de la degetul mic decât are măscăriciul ăsta în tot corpul.

Pune o mână pe antebrațul lui Penniman. Zâmbește la fața nevăzută a lui Penniman și simte mușchii de sub palmă relaxându-se. Penniman e convins că i se va face vrerea. Din nou.

– Ia băutura mea, zice Henry pe-un ton prietenos, pune-o peste băutura *ta* și-apoi vâră-ți-le pe amândouă în curul ăla gras și plin de

coșuri. Dacă-ți trebuie ceva care să le împiedice să iasă, ei, îți poți îndesa slujba imediat după ele.

Henry se întoarce și merge cu pas iute către ușă, orientându-se cu obișnuita sa precizie și ținând o mână întinsă înainte, în caz de nevoie. Nick Avery a izbucnit în aplauze spontane, dar Henry abia dacă aude asta, iar pe Penniman și l-a alungat deja din minte. Ceea ce-l preocupă e mirosul de parfum My Sin. Se risipește puțin când pășește afară în căldura după-amiezii... dar nu e oare un suspin de amor ceea ce aude lângă urechea stângă? Genul de suspin pe care-l scotea uneori soția lui cu puțin înainte să adoarmă după ce făceau dragoste? Rhoda a lui? Ciocârlia lui?

– Hei, taxi! strigă el de pe trotuar, de sub marchiză.

– Îs aici, amice... ce-i, ești orb?

– Ca un liliac, recunoaște Henry și se apropie de sunetul vocii. Se va duce acasă, își va pune picioarele pe masă, va bea un pahar de ceai și-apoi va asculta afurisita aia de înregistrare de la 911. Acea îndatorire încă nedusă la bun sfârșit s-ar putea să fie cauza încordării sale de-acum, faptul că va trebui să stea în întuneric și să asculte vocea unui canibal ucigaș de copii. Cu siguranță asta trebuie să fie, pentru că n-are niciun motiv să se teamă de Ciocârlia sa, nu? Dacă ar fi să se întoarcă – să se întoarcă și să-l bântuie – cu certitudine l-ar bântui cu dragoste.

Nu-i așa?

Da, își spune și se lasă pe bancheta din spate a taxiului.

– Încotro, amice?

– Pe drumul văii Norway, zice Henry. E-o casă albă cu bordură albastră, puțin mai în spate față de drum. O s-o vezi nu cu mult după ce-o să trecem pârâul.

Henry se lasă pe spătarul banchetei și își întoarce chipul chinuit spre geamul deschis. French Landing i se pare ciudat astăzi... Îngreunat. Ca un obiect care a alunecat și-a alunecat până ce, acum, e pe punctul de-a cădea pur și simplu de pe masă și de-a se face fărâme pe podea.

Să spunem că ea s-a întors. *Să spunem că e așa. Dacă a venit mânată de dragoste, de ce mirosul parfumului ei mă agită atât de tare? De ce aproape mă revoltă? și de ce atingerea ei (atingerea ei* închipuită, *se liniștește el) a fost atât de neplăcută?*

De ce-a fost atingerea ei atât de rece?

După lumina puternică de afară, camera zi a bârlogului lui Beezer a atât de întunecată, încât, la început, Jack nu reușește să distingă nimic. Apoi, când ochii i se adaptează puțin, înțelege de ce: pături – din-acelea duble, după cum arată – au fost atârnate la ambele geamuri din camera de zi, iar ușa de la cealaltă încăpere de la parter, aproape cu siguranță bucătăria, a fost închisă.

– Nu suportă lumina, spune Beezer. Vorbește pe-un ton scăzut, astfel încât să nu fie auzit din cealaltă parte a camerei, unde silueta unui om zace pe-o canapea. Cineva stă îngenuncheat lângă el.

– Poate câinele care l-a mușcat era turbat, sugerează Jack, deși nici el n-o crede.

Beezer scutură hotărât din cap.

– Nu-i o reacție fobică. Doc zice că-i fiziologică. Acolo unde-l atinge lumina, pielea începe să i se topească. Ai auzit vreodată de așa ceva?

– Nu.

Jack n-a simțit niciodată ceva asemănător cu putoarea din camera asta. Se aud zumzăind nu unul, ci două ventilatoare de masă, iar el simte curenții încrucișați, însă putoarea aceea e prea lipicioasă ca să poată fi alungată. E izul de carne stricată – de cangrenă în plagă deschisă – însă Jack a mai simțit asta înainte. Celălalt miros e cel care-l sâcâie, ceva ca de sânge și flori funerare și fecale amestecate. Scoate un horcăit sec, nu se poate abține, și Beezer îl privește cu o anumită compasiune trecătoare.

– Teribil, da, știu. Dar e ca și cu cușca maimuțelor de la zoo, omule... după o vreme, te obișnuiești.

Ușa batantă de la cealaltă cameră se deschide și apare o femeie îngrijită, scundă, cu păr blond până la umeri. Aduce un bol. Când

lumina cade peste figura întinsă pe canapea, Mouse strigă. E-un sunet gros, oribil, ca și când plămânii omului ar fi început să se lichefieze. Ceva – poate fum, poate aburi – începe să se ridice de pe fruntea sa.

– Nu te lăsa, Mouse, spune bărbatul îngenuncheat. E Doc.

Înainte ca ușa de la bucătărie să se închidă complet, Jack reușește să vadă ce scrie pe geanta lui neagră. Într-o altă parte a Americii poate că mai există un medic pe a cărui geantă cu ustensile să fie lipit un abțibild care să spună STEPPENWOLF SUNT TARI, dar probabil nu în Wisconsin.

Femeia îngenunchează lângă Doc, care ia o cârpă din lighean, o stoarce și o pune pe fruntea lui Mouse. Acesta scoate un geamăt sacadat și reîncepe să tremure. Apa îi curge pe obraji și-i ajunge în barbă. Barba pare să-i cadă pe bucăți ca de scabie.

Jack pășește în față, spunându-și că se va obișnui cu mirosul, sigur că da. Poate că asta-i chiar adevărat. Între timp, își dorește să aibă puțină soluție mentolată Vicks VapoRub pe care majoritatea detectivilor de la omucideri din LA o au în torpedou pentru orice eventualitate. Câte-un pic sub fiecare nară ar fi ceva bine-venit în clipa asta.

În camera de zi se află un sistem hi-fi (neîngrijit) și două difuzoare în colțuri (uriașe), însă niciun televizor. Lăzi de lemn așezate una peste alta și umplute cu cărți sunt aliniate de-a lungul fiecărui perete care nu e prevăzut cu ușă sau geam, făcând spațiul să pară și mai mic decât este, aproape ca o criptă. Jack suferă puțin de claustrofobie, iar acum circuitul care o declanșează se încinge, sporindu-i disconfortul. Majoritatea cărților par să trateze teme religioase și filozofice – vede Descartes, C.S. Lewis, *Bhagavad-Gita*, cartea lui Steven Avery *Tenets of Existence* – însă mai sunt și multe de ficțiune, cărți despre fabricarea berii și (deasupra unui difuzor gigantic) cărțoiul lui Albert Goldman despre Elvis Presley. Pe cealaltă boxă este fotografia unei fetițe cu un surâs splendid, cu pistrui și oceane de păr blond-roșcat. Văzând-o pe fata care a desenat șotronul din fața casei, Jack Sawyer se simte copleșit de furie și durere. Poate că există ființe și cauze dintr-o

altă lume, însă există și un descreierat bătrân care umblă-n voie și care trebuie oprit. Ar face bine să țină minte asta.

Bear Girl îi face loc lui Jack în fața canapelei, mișcându-se cu grație chiar dacă stă în genunchi și încă ține bolul în mână. Jack vede că în el sunt alte două cârpe ude și câteva cuburi de gheață. Văzându-le, se simte mai însetat ca niciodată. Ia un cub și-l azvârle în gură. Apoi își întoarce atenția spre Mouse.

O pătură simplă i-a fost trasă până la gât. Fruntea și pomeții – locurile neacoperite de barba aceea decrepită – sunt de-un alb bolnăvicios. Ține ochii închiși. Buzele îi sunt trase în spate, lăsând la vedere dinții de-un alb uluitor.

– Este...

– Începe Jack, și-apoi ochii lui Mouse se deschid. Orice ar fi intenționat Jack să întrebe îi fuge complet din minte. În jurul irișilor castanii, ochii lui Mouse au căpătat un purpuriu schimbător, neliniștitor. E ca și când omul s-ar uita la un teribil apus radioactiv. De la colțurile interioare ale ochilor se scurge un soi de mâzgă neagră.

– *Cartea transformărilor filozofice* vorbește despre mare parte dintre dialecticile actuale, spune Mouse, vorbind molcom și lucid, dar și Machiavelli se ocupă de chestiuni asemănătoare.

Jack aproape și-l închipuie într-o sală de curs. Asta, adică, până când dinții nu-i încep să clănțănească.

– Mouse, sunt Jack Sawyer.

Nicio urmă de recunoaștere în acei ciudați ochi roșu-castanii. Mâzga neagră de la colțurile lor pare să se miște, însă, ca și când ar avea un soi de conștiință. Ca și când l-ar asculta.

– E Hollywood, murmură Beezer. Polițistul. Ți-amintești?

O mână a lui Mouse zace pe pătura în carouri. Jack o ia și-și înăbușă un strigăt de surprindere când aceasta îl strânge cu o forță uimitoare. Și e și caldă. La fel de caldă ca un biscuit tocmai scos din cuptor. Mouse scoate un suspin prelung, vlăguit, și-un miros fetid – carne stricată, flori ofilite. *Putrezește*, gândește Jack. *Putrezește dinăuntru în afară. O, Hristoase, ajută-mă să trec prin asta.*

Hristos poate că nu-l va ajuta, însă amintirea Sophiei da. Jack încearcă să-şi fixeze ochii ei în memorie, privirea aceea încântătoare, semeaţă şi clară.

– Ascultă, zice Mouse.

– Te ascult.

Mouse pare să-şi adune forţele. Sub pătură, corpul lui se cutremură într-un fel dezordonat care Jack crede că-i aproape un atac de apoplexie. Undeva, un câine latră. O barcă îşi sună sirena pe Mississippi. În afară de aceste sunete, totul e tăcere. Jack îşi aminteşte doar de o singură alte asemenea suspendare a activităţii lumii în toată viaţa sa, iar asta era pe când se afla într-un spital din Beverly Hills, aşteptând ca mama lui să-şi termine îndelungata călătorie spre moarte. Undeva, Ty Marshall aşteaptă să fie salvat. Speră să fie salvat, cel puţin. Undeva, Spărgătorii lucrează din greu, încearcă să distrugă axul pe care se învârte întreaga existenţă. Aici nu e decât o cameră imuabilă cu ventilatoare slabe şi miasme pestilenţiale.

Ochii lui Mouse se închid, apoi se redeschid. Se aţintesc asupra noului-venit şi Jack e pe dată convins că un mare adevăr va fi rostit. Cubul de gheaţă i-a dispărut din gură; Jack bănuieşte că l-a sfărâmat şi l-a înghiţit fără să-şi dea seama, dar nu îndrăzneşte să mai ia unul.

– Dă-i drumul, prietene, îl îndeamnă Doc. Spune tot şi-apoi o să-ţi mai bag ceva în venă. Treabă de calitate. Poate c-o să dormi.

Mouse nu-l ia în seamă. Ochii lui schimbători îi fixează pe-ai lui Jack. Mâna lui o ţine pe-a lui Jack, strângând-o şi mai tare. Jack aproape că-şi simte oasele degetelor sfărâmându-se unul de celălalt.

– Nu... te duce să cumperi echipament de ultimă generaţie, zice Mouse şi mai scoate, cu un suspin, o gură de aer cumplit de urât mirositoare din plămânii putrezi.

– Nu?...

– Majoritatea oamenilor renunţă la fermentare după... un an sau doi. Până şi cei dedicaţi... trup şi suflet. Să faci bere nu este... nu este pentru fătălăi.

Jack întoarce ochii la Beezer, care îl priveşte impasibil.

– Delirează cu intermitenţe. Ai răbdare. Aşteaptă.

Strângerea lui Mouse devine și mai puternică, apoi slăbește tocmai când Jack își spune că nu mai poate suporta.

– Ia o oală mare, îl sfătuiește Mouse. Ochii îi ies din orbite. Umbrele roșietice vin și dispar, vin și dispar, alergând peste suprafața curbată a corneelor lui, și Jack își spune: *Asta e umbra* lui. *Umbra Regelui Purpuriu. Mouse a pus deja un picior în curtea lui.* Douăzeci de litri... cel puțin. Pe cele mai bune le găsești în... magazinele cu fructe de mare. Cât despre un vas de fermentație... carafele alea de plastic sunt bune... sunt mai ușoare decât sticla și... ard. Hristoase, Beez, ard!

– Ducă-se naibii, o să-i fac injecția, zice Doc și deschide geanta.

Beezer îl apucă de braț.

– Nu încă.

Din ochii lui Mouse încep să curgă lacrimi de sânge. Mâzga neagră pare să ia forma unor firișoare, care se scurg lacome ca și când ar vrea să prindă umezeala și s-o bea.

– Filtrul de fermentare, șoptește Mouse. Thomas Merton e de căcat, să nu-i crezi pe cei care spun altceva. Îi lipsește profunzimea intelectuală. Trebuie să lași gazele de iasă fără să lași să intre praful. Jerry Garcia nu era Dumnezeu. Kurt Cobain nu era Dumnezeu. Parfumul pe care-l simte nu este al defunctei sale soții. Regele a pus ochii pe el. *Gorg-ten-abbalah, ii-lii-lii.* Opopanaxul e mort, viață lungă opopanaxului.

Jack se apleacă mai mult spre Mouse.

– Cine simte miros de parfum? Cine a atras atenția Regelui?

– Regele nebun, Regele rău, Regele trist. Să-l aclamăm cu toții pe Rege.

– Mouse, *cine* a atras atenția Regelui?

Doc zice:

– Credeam că vrei să afli despre...

– *Cine?*

Jack n-are idee de ce asta i se pare așa important, dar așa este. Să fie oare din cauza a ceva ce i-a spus cineva recent? Dale, oare? Tansy? Să fie, Dumnezeu să ne aibă-n pază, Wendell Green?

– După fermentare și maturare trebuie s-o filtrezi, zice Mouse încrezător. Asta trebuie să faci! Și nu poți pune bere în sticle cu capac cu filet! Trebuie...

Mouse își ferește capul, îl așază în scobitura umărului, deschide gura și vomită. Bear Girl țipă. Voma e galbenă ca puroiul și conține fragmente negre asemănătoare cu mâzga de la colțurile ochilor. Se mișcă, are viață.

Beezer părăsește degrabă încăperea, nu tocmai în pas alergător, iar Jack îl apără cât poate mai bine pe Mouse de scurta scăpărare de lumină venită din bucătărie. Mâna care-l ține slăbește puțin strânsoarea.

Jack se întoarce spre Doc.

– Crezi că se stinge?

Doc clatină din cap.

– Iar a leșinat. Sărmanul Mouse, nu scapă el așa ușor.

Îi aruncă lui Jack o privire sumbră, chinuită.

– Sper doar să merite, domnule polițist. Fiin'că, dacă nu-i așa, îți arăt eu ție.

Beezer se întoarce cu un morman mare de cârpe. Și-a pus o pereche de mănuși verzi de bucătărie. Fără o vorbă, strânge balta de vomă dintre umărul lui Mouse și spătarul canapelei. Fragmentele negre au încetat să se miște și asta-i bine. Să nu le vadă mișcându-se de la început ar fi fost și mai bine. Voma, observă Jack uluit, a ars pânza roasă a canapelei ca acidul.

– O să trag pătura în jos o secundă sau două, spune Doc, și Bear Girl se ridică imediat în picioare, ținând în continuare bolul cu gheață aproape topită. Se duce la un raft al bibliotecii și stă acolo întoarsă cu spatele, tremurând.

– Doc, chiar trebuie să văd asta?

– Cred că da. Nu cred că știi despre ce-i vorba nici măcar acum.

Doc apucă pătura și-o trage încet de sub mâna moale a lui Mouse. Jack vede că treaba aia neagră a început să se scurgă și de sub unghiile muribundului.

– Ține minte că asta s-a întâmplat doar acum câteva ore, domnule polițist.

Trage pătura în jos. Cu spatele la ei, Susan „Bear Girl" Osgood se uită la marile opere ale filozofiei occidentale și începe să plângă în tăcere. Jack încearcă să-și oprească strigătul și nu poate.

Henry plătește cursa, intră în casă, trage adânc în piept o gură liniștitoare de aer răcoros, condiționat. Se simte o aromă vagă – dulce – și își spune că e de la florile proaspăt tăiate, una dintre specialitățile doamnei Morton. Știe că nu e așa, dar acum nu vrea să mai aibă de-a face cu fantomele. Chiar se simte mai bine și presupune că știe motivul: faptul că i-a spus tipului de la ESPN să-și ia slujba și să și-o bage undeva. Nimic nu poate însenina mai bine ziua cuiva, mai ales când tipul despre care vorbim are o slujbă bănoasă, deține două cărți de credit cu limită mare de împrumut și are în frigider o carafă cu ceai.

Henry o ia acum spre bucătărie, înaintând pe coridor cu o mână întinsă în față, căutând prin aer obstacole sau lucruri aflate nelalocul lor. Nu se aude niciun sunet în afară de șoapta aerului condiționat, zumzetul frigiderului, pocănitul tocurilor sale pe scândurile podelei...

...Și un suspin.

Un suspin de iubire.

Henry rămâne locului o clipă, apoi se întoarce precaut. E oare aroma dulce puțin mai puternică acum, îndeosebi cum stă întors cu fața spre camera de zi și ușa de la intrare? Crede că da. Și nu e miros de flori; nu are rost să se păcălească în felul ăsta. Ca întotdeauna, nasul știe. E aroma parfumului My Sin.

– Rhoda? spune, apoi mai încet: Ciocârlie?

Niciun răspuns. Sigur că nu. Are doar niște tremurici, atâta tot; e speriat din cale-afară, și de ce nu?

– Pentru că eu sunt șeicul, iubire, zice Henry. Șeicul, șarmul, șocul.

Niciun miros. Niciun suspin sexy. Și totuși e obsedat de ideea că soția sa se află din nou în camera de zi, că a stat acolo înfășurată în lințoliul parfumat cu care a fost înmormântată, privindu-l în tăcere cum a intrat în casă și-a trecut orbește prin fața ei. Ciocârlia lui,

întoarsă de la Noggin Mound Cemetery pentru o scurtă vizită. Poate să asculte ultimul CD al Slobberbone.

– Termină, zice el încet. Termină, tăntălăule.

Intră în bucătăria mare și bine organizată. Când trece pragul, apasă un buton de pe panoul de acolo fără să-și dea seama. Vocea doamnei Morton se aude din difuzoarele din tavan, care sunt atât de performante, încât pare că ea s-ar afla în cameră.

„A trecut Jack Sawyer pe aici și v-a mai lăsat o casetă pe care vrea s-o ascultați. A spus că este... știți, omul ăla. Omul ăla rău."

– Om rău, chiar așa, murmură Henry, deschizând frigiderul și bucurându-se de pala de aer rece. Duce mâna fără greș la cele trei cutii de Kingsland Lager de pe ușă. Ceaiul să rămână pentru altă dată.

„Ambele casete sunt în studioul dumneavoastră, lungă tabloul de sunet. De asemenea, Jack vrea să-l sunați pe mobil." Vocea doamnei Morton adoptă un vag ton dojenitor. „Dacă veți vorbi cu el, sper să-i spuneți să fie cu băgare de seamă. Și fiți și dumneavoastră cu băgare de seamă." O pauză. „*De asemenea*, nu uitați să mâncați de cină. E totul pregătit. Al doilea raft din frigider, în stânga."

– Bla, bla, bla, face Henry, dar zâmbește când deschide berea. Se duce la telefon și formează numărul lui Jack.

Pe scaunul Dodge Ram-ului parcat în fața casei de la Nailhouse Row nr. 1, telefonul mobil al lui Jack prinde viață. De data asta nu e nimeni în cabină să fie sâcâit de firavul, dar pătrunzătorul lui țârâit.

– Abonatul nostru pe care încercați să-l contactați nu răspunde. Vă rugăm să reveniți.

Henry închide, se întoarce la ușă și mai apasă un buton de pe panou. Vocile care anunță ora și temperatura sunt toate versiuni ale propriei sale voci, însă el le-a programat în sistem aleatoriu, așa încât niciodată nu știe care-i va vorbi. De data aceasta e șobolanul de Wisconsin, care țipă ca nebunul în tăcerea însorită și aer-condiționată a casei, care nicicând n-a părut mai departe de oraș ca astăzi:

– Ora patru douăzeci și doi după-amiaza! Afară e-o temperatură de douăzeci și opt de grade! Ce naiba-ți pasă? Ce naiba-i pasă *oricui?* Mestec-o, înghite-o, ud-o bine, *că oricuuum...*

...toată iese prin același loc. Corect. Henry apasă din nou butonul, întrerupând strigătul care l-a făcut celebru pe șobolan. Cum de s-a făcut atât de târziu așa repede? Doamne, nu mai înainte era la prânz? În aceeași ordine de idei, nu mai-nainte era tânăr, avea douăzeci de ani și era așa plin de viață că-i ieșea efectiv pe urechi? Cum...

Suspinul acela se aude din nou, deviindu-l de la autoironicul flux al gândurilor. Un suspin? Adevărat? Mai degrabă compresorul aparatului de aer condiționat, decuplându-se. Asta își poate spune lui, în orice caz.

Asta își poate spune lui dacă vrea.

– E cineva aici? întreabă.

În voce i se simte un tremur pe care-l urăște, nesiguranța decrepită a unui bătrân.

– E cineva în casă cu mine?

Preț de-o secundă îngrozitoare, e aproape convins că cineva îi va răspunde. Asta nu se întâmplă – *sigur* că nu se întâmplă – și termină jumătate de cutie de bere din trei înghițituri lungi. Se hotărăște să se ducă înapoi în camera de zi și să citească o vreme. Poate c-o să sune Jack. Poate că o să-și recapete puțin controlul odată ce va avea puțin alcool în organism.

Și poate că lumea se va sfârși în următoarele cinci minute, își spune. *În felul ăsta, nu va trebui niciodată să asculți vocea de pe casetele alea afurisite care te așteaptă în studio. Casetele alea afurisite care zac acolo pe tabloul de sunet ca niște bombe neexplodate.*

Henry străbate încet holul înapoi spre camera de zi cu o mână întinsă în față, spunându-și că nu-i e frică, nu-i este câtuși de puțin frică să atingă fața moartă a soției sale.

Jack Sawyer a văzut multe la viața lui, a călătorit în locuri de unde nu poți închiria mașini de la Avis și unde apa are gust de vin, dar n-a dat niciodată peste ceva care să semene cu piciorul lui Mouse

Baumann. Sau, mai degrabă, cu pestilențialul, apocalipticul spectacol horror care *a fost* piciorul lui Mouse Baumann. Primul impuls al lui Jack odată ce și-a recăpătat iluzia unui control este să-l ia la rost pe Doc fiindcă i-a dat lui Mouse pantalonii jos. Lui Jack, gândul îi zboară încontinuu la cârnați și la cum mațul îi forțează să-și păstreze forma chiar și după ce tigaia sfârâie pe-un arzător roșu de căldură. Asta-i o comparație fără-ndoială prostească, *extrem* de prostească, însă mintea omenească aflată sub presiune face glume tare ciudate.

Se mai vede *forma* unui picior – oarecum –, însă carnea s-a desprins de pe os. Pielea a dispărut aproape cu desăvârșire, topindu-se într-o substanță vâscoasă care seamănă cu un amestec de lapte și untură. Rețeaua de mușchi de sub ceea ce-a mai rămas din piele e lărgită și suferă aceeași metamorfoză cataclismică. Piciorul infectat se află într-un soi de mișcare haotică în vreme ce solidul devine lichid și lichidul sfârâie fără încetare arzând canapeaua pe care Mouse stă întins. Pe lângă aproape insuportabila odoare de putreziciune, Jack simte și-un miros de haine pârlite și de stofă topită.

La capătul acestei mase în descompunere e o labă care, surprinzător, pare neafectată. *Dacă aș vrea, aș putea-o smulge de acolo... exact ca un dovlecel de pe lujer.* Gândul acesta îl lovește și mai puternic decât vederea piciorului și, pentru un moment, Jack nu poate decât să lase capul în pământ, icnind și încercând să nu vomite pe pieptul cămășii.

Ceea ce probabil că-l salvează este o mână care i se așază pe spate. E Beezer, care încearcă să-i dea tot confortul de care e în stare. Și-a pierdut complet obișnuita roșeață din obraji. Arată ca un motociclist întors din mormânt în cine știe ce legendă urbană.

– Vezi? întreabă Doc și vocea lui pare să vină de la mare depărtare. Asta nu-i varicelă, prietene, deși la început așa a arătat. Au început deja să-i apară pete roșii pe piciorul stâng... pe burtă... și boașe. Cam așa arăta pielea în jurul mușcăturii când l-am adus aici, doar puțin înroșită și umflată. Mi-am zis: „Căcat, nu-i mare brânză. Îl dau cu niște Zithromax și până deseară o să-și revină." Ei, uite la ce-a ajutat Zithro-ul ăla. Uite la ce-a ajutat *orice* am încercat. Arde canapeaua și cred că, după ce termină cu ea, o să ardă și podeaua. Porcăria asta-i

înfometată. Deci a meritat, Hollywood? Se pare că numai tu și Mouse știți răspunsul la întrebarea asta.

– El încă mai știe unde e casa, zice Beezer. Eu, unul, n-am nicio idee, deși tocmai *am venit* de acolo. Tu-ți amintești, Doc?

Doc clatină din cap.

– Dar Mouse... *el* știe.

– Susie, iubito, i se adresează Doc lui Bear Girl. Mai adu o pătură, bine? Asta-i aproape complet arsă.

Bear Girl se execută fără să cârtească. Jack se ridică în picioare. Își simte picioarele moi, dar reușește totuși să se țină pe ele.

– Protejează-l de lumină, îi spune lui Doc. Mă duc în bucătărie. Dacă nu beau ceva, crăp.

Jack bea direct de la robinet, înghițind până când o săgeată i se instalează în mijlocul frunții și el râgâie ca un porc. Apoi rămâne acolo, uitându-se afară în curtea din spatele casei lui Beezer și Bear Girl. În spațiul acela năpădit de buruieni a fost instalat un leagăn. Deși îl doare imaginea aceea, Jack nu-și ferește privirea. După oroarea nebunească a piciorului lui Mouse, pare important să-și aducă aminte că a venit aici dintr-un motiv bine întemeiat. Dacă asta-l doare, cu atât mai bine.

Soarele, devenind acum auriu în vreme ce coboară încet spre Mississippi, îi strălucește în ochi. Timpul se pare că n-a stat în loc. Nu în afara acestei case, cel puțin. Dimpotrivă, pe Nailhouse Row timpul pare să-și fi grăbit curgerea. E bântuit de ideea că venirea sa aici a fost la fel de inutilă ca și ocolul pe la casa lui Henry; e chinuit de gândul că domnul Munșun și șeful lui, abbalah, îl fac să se învârtă aiurea ca o jucărie cu cheiță cât timp ei își văd de treabă. Ar putea urmări semnalul care, în capul său, îi indică drumul către Casa întunericului și-atunci de ce nu urcă pur și simplu în mașină și n-o *face*?

Parfumul pe care-l simte nu este al defunctei sale soții.

Ce înseamnă asta? De ce ideea că cineva simte miros de parfum îl agită așa tare și-l sperie?

Beezer bate în ușa de la bucătărie, făcându-l să tresară. Ochii lui Jack cad peste un peretar pus deasupra mesei. În loc de DUMNEZEU SĂ NE BINECUVÂNTEZE CASA, pe acesta scrie HEAVY METAL THUNDER. Cu un HARLEY-DAVIDSON grijuliu brodat dedesubt.

– Vino înapoi, omule, zice Beez. Și-a revenit.

Henry se află pe o potecă în pădure – sau poate e-un drumeag – și ceva e în spatele lui. De fiecare dată când se întoarce să vadă – în visul acesta are vedere, însă asta nu e-o binecuvântare – acel *ceva* crește și prinde formă. Pare să fie un bărbat în haine de seară, însă bărbatul este alungit înfiorător, cu dinți ascuțiți care se ițesc peste buza de jos, roșie și zâmbitoare. Și pare – e oare posibil? – să aibă un singur ochi.

Prima dată când Henry se uită înapoi, silueta nu e decât o pâclă lăptoasă printre copaci. Data următoare deslușește faldurile negre ale hainei sale și-o pată roșie plutitoare care ar putea fi o cravată sau o lavalieră. În față se află bârlogul arătării, o gaură puturoasă care doar întâmplător arată ca o casă. Prezența ei face capul lui Henry să zumzăie. În loc de pin, pădurea care-l înconjoară miroase puternic a parfum dulce: My Sin.

Mă mână, își spune cu spaimă. *Orice ar fi arătarea aia din spate, mă mână ca pe-un mânz spre abator.*

Se gândește să părăsească drumeagul în stânga sau în dreapta, să se folosească de miraculoasa redobândire a vederii pentru a fugi prin pădure. Numai că și acolo sunt unele lucruri. Contururi întunecate și plutitoare ca niște fuioare de funingine. Aproape c-o vede pe cea mai apropiată. E-un soi de câine gigantic cu o limbă lungă și roșie aidoma cravatei și ochilor holbați ai apariției.

Nu-l pot lăsa să mă ducă la casă, își spune. *Trebuie să scap înainte să mă ducă acolo... dar cum? Cum?*

Soluția i se arată în toată simplitatea ei. Tot ce trebuie să facă e să se trezească. Pentru că ăsta e un vis. Ăsta e doar...

– *E-un vis!* strigă vocea și sare înainte. Nu umblă, ci *stă*, stă în propriu-i fotoliu și nu peste mult timp o să-și ude pantalonii pentru

că a adormit cu o cutie de Kingsland Lager așezată în echilibru între picioare și...

Dar nu se varsă nimic, pentru că nu există nicio cutie de bere. Pipăie precaut în dreapta și mda, acolo e, pe masă lângă carte, o ediție în Braille a *Răsfrângerilor într-un ochi de aur*[1]. Probabil că a pus-o acolo înainte să adoarmă și să aibă coșmarul acela oribil.

Numai că Henry e cât se poate de sigur că nu a făcut un asemenea lucru. Ținea cartea, iar berea era așezată între picioare, așa încât să aibă mâinile libere pentru a atinge punctulețele care alcătuiau povestea. Ceva foarte prevăzător luase deopotrivă cartea și cutia după ce el capitulase și le pusese pe masă. Ceva care mirosea a parfum My Sin.

Aerul e *impregnat* de parfum.

Henry inspiră lung și încet cu nările ridicate și gura ușor închisă.

– Nu, spune el, vorbind foarte clar. Simt miros de flori... și șampon pentru covor... și ceapa prăjită de aseară. Foarte vag, dar încă prezent. Nasul știe.

Adevărat. Pentru că mirosul *fusese* prezent. Acum a dispărut pentru că a dispărut *ea*, dar se va întoarce. Și, brusc, el își dorește să se întoarcă. Dacă e speriat, în mod cert e speriat de necunoscut, nu? Doar de asta și de nimic altceva. Nu vrea să fie singur aici, să nu-i țină companie decât amintirea visului ăluia revoltător.

Și casetele.

Trebuie să asculte casetele. I-a promis lui Jack.

Se ridică pe picioarele nesigure și se duce la panoul de control din camera de zi. De data aceasta e întâmpinat de vocea lui Henry Shake, un individ placid cum nu s-a mai văzut pe lume.

– Sal'tare vouă, pisoiași și pisoiașe, la semnalul următor va fi ora șapte și paisprezece după-amiaza, după cum ne informează un ceas Bulova. Afară se înregistrează o temperatură răcoroasă de douăzeci și patru de grade, iar aici în Sala de Bal închipuită sunt exact douăzeci și unu de grade. Așa că ce-ar fi să lași totul baltă, să-ți iei iubita și să dați naștere unui strop de magie?

[1] Roman al scriitoarei americane Carson McCullers (1917–1967) (n. tr.).

Șapte și paisprezece? Când s-a întâmplat ultima dată să doarmă în timpul zilei aproape trei ore? și, mai mult, când a avut ultima dată un vis în care să poată vedea? Răspunsul la cea de-a două întrebare, din câte-și aduce el aminte, e niciodată.

Unde era drumeagul acela?

Ce era arătarea din spatele lui?

Ce era locul dinaintea lui?

– Nu contează, rostește Henry în camera goală – dacă este *într-adevăr* goală. A fost un vis, atâta tot. Casetele, pe de altă parte...

Nu vrea să le asculte, niciodată în viață n-a vrut mai puțin să asculte ceva (poate doar cu excepția celor de la Chicago cântând *Does Anybody Really Know What Time It Is?*), dar trebuie s-o facă. Dacă asta ar putea salva viața lui Ty Marshall sau măcar a unui alt copil, trebuie s-o facă.

Încet, atent la fiecare pas, Henry Leyden se îndreaptă orbește spre studio, unde două casete îl așteaptă pe tabloul de sunet.

– În Rai nu există bere, fredonează Mouse pe-o voce tărăgănată, atonă.

Obrajii lui sunt acoperiți acum de pete roșii urâte, iar nasul pare să i se lase într-o parte pe față, ca un atol după un cutremur submarin.

– Din cauza asta o bem aici. Iar când... vom pleca... de aici... prietenii noștri vor bea toată berea.

O ține așa deja de câteva ore: perle de filozofie, instrucțiuni pentru începătorii într-ale fermentării berii, frânturi de cântece. Lumina care pătrunde prin păturile care acoperă geamurile a scăzut apreciabil.

Mouse face o pauză, cu ochii închiși. Apoi mai începe un cântecel.

– O sută de sticle de bere sau mai bine, o *sută* de *sticle* de *bere*... dacă una dintre ele-ar fi s-ajungă la mine...

– Trebuie să plec, spune Jack.

A rămas acolo cât de mult a putut, convins că Mouse îi va oferi vreo informație, dar acum nu mai poate aștepta. Undeva, Ty Marshall îl așteaptă *pe el*.

– Stai așa, zice Doc.

Scormonește în geanta sa și scoate o seringă cu ac hipodermic. O ridică în semiîntuneric și lovește sticla ei cu unghia.

– Ce-i aia?

Doc le oferă lui Jack și Beezer un zâmbet scurt, sumbru.

– Amfetamină, zice el și-o injectează în brațul lui Mouse.

Pentru un minut nu se întâmplă nimic. Apoi, când Jack deschide gura să le spună că trebuie să plece, ochii lui Mouse se deschid brusc, larg. Acum sunt în întregime roșii – un roșu-intens, sângeriu. Și totuși, când ei se întorc în direcția lui, Jack știe că Mouse îl vede. Poate că-l vede cu adevărat pentru prima dată de când a ajuns el acolo.

Bear Girl fuge din cameră, lăsând în urmă o dâră de cuvinte evanescente:

– Nu mai vreau nu mai vreau nu mai vreau...

– Futu-i, zice Mouse pe-o voce răgușită. Futu-i, îs futut. Nu-i așa?

Beezer atinge scurt, dar cu blândețe creștetul prietenului său.

– Da, omule. Cred că ești. Ne poți ajuta?

– M-a mușcat o dată. Doar o dată și acum... acum...

Hidoasa lui privire roșie se întoarce spre Doc.

– Abia te văd. Ochii ăștia futuți se duc pe copcă.

– O să te stingi, spune Doc. N-am de gând să te mint, omule.

– Nu încă, zice Mouse. Dă-mi ceva pe care să scriu. Pe care să desenez o hartă. Repede. Nu știu ce injecție mi-ai făcut, Doc, da' chestia aia pe care am luat-o de la câine e mai puternică. N-o să rămân mult timp *lucid*. Repede!

Beezer dibuie la piciorul canapelei și găsește un roman în ediție de masă cu coperte mari. Dată viind seriozitatea cărților din bibliotecă, lui Jack aproape că-i vine să râdă – cartea se numește *Cele 7 obiceiuri ale oamenilor foarte eficienți*. Beezer rupe coperta din spate și i-o dă lui Mouse cu partea albă în sus.

– Creion, cârâie Mouse. Repede. Am totul în minte, omule. Am totul... aici sus.

Își atinge fruntea. O bucată de piele cât un bănuț se scurge la atingerea sa. Mouse o șterge de pătură ca și când ar fi un muc scos din nas.

Din buzunarul vestei sale, Beezer scoate un ciot de creion rontăit. Mouse îl ia și face o încercare jalnică de-a zâmbi. Mâzga neagră care i se scurge de la colțurile ochilor a continuat să se adune și acum îi stă pe obraji ca niște pete de jeleu întărit. Tot mâzgă îi iese și prin porii de pe frunte, în punctulețe care-i amintesc lui Jack de cărțile în Braille ale lui Henry. Când Mouse, concentrat, se mușcă de buza de jos, carnea fragedă se despică imediat. Sângele începe să i se scurgă în barbă. Jack bănuiește că mirosul de carne stricată e încă prezent, însă Beezer avusese dreptate: s-a obișnuit cu el.

Mouse întoarce coperta de-a lungul, apoi desenează o serie de bucle rapide.

– Uite-aci, îi zice lui Jack. Ăsta-i Mississippi, da?

– Da, spune Jack.

Când se apleacă, începe să simtă din nou mirosul. De-aproape nu e nici măcar o putoare; e-o miasmă care încearcă să i se furișeze pe gât în jos. Însă Jack nu se îndepărtează. Știe ce greu îi este lui Mouse. Cel mai neînsemnat lucru pe care-l poate face este să-și joace rolul.

– Ăsta-i centrul orașului: hotelul Nelson, Lucky's Tavern, cinematograful Agincourt, Taproom... aici Chase Street intră în Lyall Road, apoi Autostrada 35... aici e Libertyville... VFW... Goltz's... a, Hristoase...

Mouse începe să se zvârcolească pe canapea. Bășicile de pe față și partea superioară a corpului se sparg și conținutul lor începe să curgă. El strigă de durere. Mâna în care nu ține creionul se duce la față și-o lovește zadarnic.

Atunci, ceva se face auzit în Jack – vorbește pe-o voce sclipitoare, imperativă pe care și-o amintește din vremea în care călătorea, cu atâția ani în urmă. Presupune că este vocea Talismanului ori a cât mai rămăsese din el în mintea și în sufletul său.

Nu vrea ca el să vorbească, încearcă să-l omoare înainte să apuce să vorbească, e-n mâzga neagră, poate că este *mâzga neagră, trebuie să scapi de ea...*

Unele lucruri nu pot fi făcute fără amestecul ipocrit al minții; când treaba e murdară, instinctul e deseori mai de nădejde. Așadar,

fără să gândească întinde Jack mâna, apucă între degete mucilagiile negre care se scurg din ochii lui Mouse și trage. La început, materia doar se întinde, de parcă ar fi fost făcută din cauciuc. În același timp, Jack o simte cum i se răsucește în strânsoare, încercând poate să-l ciupească sau să-l muște. Apoi cedează cu un *zbârnâit*. Cu un strigăt, Jack aruncă la podea materia neagră, fremătătoare.

Mâzga încearcă să alunece sub canapea – Jack vede asta chiar în vreme ce-și șterge mâinile pe cămașă, scos din minți de scârbă. Doc își aruncă geanta pe o bucată din materia aceea și Beezer o strivește pe cealaltă cu tocul unui bocanc de motociclist. Se aude un țiuit.

– Ce dracu-i căcatu' ăla? întreabă Doc. Vocea lui, de obicei hârșâită, a crescut la un ton aproape de *falsetto*. Ce *dracu'*...

– Nu e din lumea noastră, zice Jack, și nu are importanță. Uitați-vă la el! Uitați-vă la Mouse!

Roșeața din ochii lui Mouse a dispărut; pentru moment arată aproape normal. Cu certitudine îi vede *pe ei*, și pare să nu mai aibă durere.

– Mersi, zice, scoțând aerul din plămâni. Mi-aș dori să-l poți elimina complet, dar simt deja cum se reformează. Fii atent.

– Sunt numai urechi, zice Jack.

– Ai face bine, replică Mouse. Crezi că știi. Crezi că poți găsi locul din nou, chiar dacă ei doi nu pot, și poate că așa este, dar poate că nu știi atât de multe câte crezi că... a, *futu-i*.

De undeva de sub pătură se aude o explozie slabă când ceva cedează. Pe fața lui Mouse șiroiește sudoarea, amestecându-se cu otrava neagră care-i iese prin pori, dându-i bărbii sale un ton cenușiu umed și murdar. Ridică ochii spre Jack, iar Jack vede cum roșeața reîncepe să-i acopere.

– Asta-i de căcat, gâfâie Mouse. Nu m-am gândit niciodată că o s-o sfârșesc așa. Uite-aci, Hollywood...

Muribundul desenează un dreptunghi mic pe harta sumar schițată.

– Ăsta...

– Ed's Eats, unde am găsit-o pe Irma, zice Jack. Știu.

– Bine, șoptește Mouse. Bun. Acum uite... pe cealaltă parte... partea cu Schubert și Gale... și spre vest...

Mouse trasează o linie care, de la Autostrada 35, o ia spre nord. Face cercuțe de-o parte și de alta a ei. Jack le interpretează ca fiind copaci. Apoi, la începutul liniei, ca o poartă: TRECEREA INTERZISĂ.

– Mda, intervine Doc. Acolo era, sigur. Casa întunericului.

Mouse nu bagă de seamă. Privirea sa tot slabă e ațintită doar spre Jack.

– Ascultă-mă, polițistule. Mă asculți?

– Da.

– Hristoase, ar fi bine să fie așa, îi spune Mouse.

Cum se întâmplă mereu, munca îl acaparează pe Henry, îl absoarbe, îl duce departe. Plictiseala și durerea n-au reușit niciodată să se opună acestei vechi pasiuni pentru sunet și rumori. Din câte se pare, nici teama n-o poate învinge. Momentul cel mai greu nu e să asculte casetele, ci să-și adune curajul pentru a o pune pe prima în aparatul TEAC uriaș. În acea clipă de ezitare e convins că simte parfumul soției sale până și-n spațiul izolat fonic și cu aer filtrat al studioului. În acel moment de ezitare e absolut convins că nu este singur, că cineva (sau *ceva*) stă chiar în fața ușii studioului, uitându-se la el prin panoul de sticlă din jumătatea ei de sus. Și acesta este, de fapt, adevărul adevărat. Binecuvântați cu darul vederii cum suntem, noi putem vedea ceea ce Henry nu poate. Am vrea să-i spunem ce se află acolo, să încuie ușa studioului, pentru numele lui Dumnezeu, s-o încuie *acum*, dar nu putem decât să privim.

Henry întinde mâna după butonul PLAY. Apoi degetul său își schimbă traseul și apasă în schimb butonul interfonului.

– Hei, e cineva acolo?

Silueta care stă în camera lui de zi și se uită la el așa cum s-ar uita cineva la singurul pește dintr-un acvariu, nu scoate niciun sunet. Cât a mai rămas din strălucirea soarelui e acum în cealaltă parte a casei și camera de zi este acum destul de întunecată, Henry având fireasca înclinație de-a uita să aprindă becurile. Amuzanții papuci de casă sub

formă de albină ai lui Elmer Jesperson (nu că ne-ar amuza cine știe cât în împrejurările de față) sunt cam singurele lucruri deschise la culoare de acolo.

– Hei! E cineva?

Silueta care se uită prin sticla ușii de la studio rânjește. Într-o mână ține foarfeca de tuns gardul viu pe care a luat-o din garajul lui Henry.

– Ultima șansă, zice Henry și când tot nu primește un răspuns, devine șobolanul de Wisconsin, țipând în interfon, încercând să îndemne persoana care se află acolo să se dea de gol: *Haide-acu', scumpule, haide-acu', cretinu' dracului, vorbește cu șobo!*

Silueta care se uită la Henry dă înapoi – așa cum dă înapoi un șarpe când prada lui simulează un atac –, dar nu scoate niciun sunet. Dintre dinții rânjiți iese o limbă bătrână și uscată, fluturând în batjocură. Creatura s-a jucat cu parfumul pe care doamna Morton nu s-a îndurat încă să-l ia din masa de toaletă a Rhodei Leyden și acum emană un puternic iz de My Sin.

Henry decide că e doar rodul imaginației sale – ai, ce greșeală, i-ar spune Morris Rosen dacă ar fi aici – și apasă PLAY cu vârful degetului.

Aude o tuse ca de dregere a vocii, apoi Arnold Hrabowski se prezintă. Pescarul îl întrerupe: *Salut, cur belit.*

Henry derulează banda înapoi, ascultă din nou: *Salut, cur belit.* Derulează și ascultă încă o dată: *Salut, cur belit.* Da, a mai auzit vocea asta. E sigur. Dar unde? Răspunsul va veni, răspunsurile de genul ăsta vin întotdeauna – într-un târziu – și jumătate din plăcere e să ajungă la ele. Henry ascultă, răpit. Degetele sale dansează înainte și înapoi peste butoanele casetofonului precum cele ale unui pianist peste clapele unui Steinway. Senzația că este privit îl părăsește, cu toate că silueta de după ușa studioului – arătarea cu pantofi-albină și cu foarfeca de grădinărit în mână – nici nu se clintește. Zâmbetul i-a dispărut într-o clipă. Pe fața-i îmbătrânită i-a apărut o expresie mohorâtă, în care se citește și confuzie și, poate, prima urmă vagă de teamă. Bătrânului monstru nu-i place că peștele orb din acvariu a pus stăpânire

pe vocea lui. Sigur că asta nu are importanță; poate că e chiar distractiv, dar dacă e așa, cel care se distrează este domnul Munșun, nu *el*.

Voi aveți o urgență. Nu eu. Voi.

– Nu eu, *voi*, spune Henry.

Imitația e atât de reușită că e de speriat.

– Pun puțină *sauerkraut* în salată, *mein* prieten, *ja*?

Cel mai groaznic coșmar al tău... cel mai groaznic coșmar.

Abbalah.

Sunt Pescarul.

Henry ascultă, concentrat la maximum. Lasă caseta să meargă o vreme, apoi ascultă aceeași bucată de patru ori: *Linge-mi scrotu', maimuță... linge-mi scrotu', maimuță... maimuță... maimuță...*

Nu, nu *maimuță*. Vocea spune de fapt *maimucă. MAI-mucă.*

– Nu știu unde ești acum, dar ai crescut în Chicago, murmură Henry. South Side. Și...

Căldură pe față. Dintr-odată își amintește căldură pe față. De ce oare, prieteni și vecini? De ce oare, o, marilor înțelepți?

Nu ești cu nimic mai bun decât o maimuță beată.

Maimuță beată.

Maimuță...

– Maimuță, zice Henry. Acum își masează tâmplele cu buricele degetelor. Maimuță beată. MAI-mucă bii-ată. Cine-a spus asta?

Ascultă caseta: *Linge-mi scrotu', maimuță.*

Ascultă amintirea: *Nu ești cu nimic mai bun decât o maimuță beată.*

Căldură pe față.

Căldură? Lumină?

Amândouă?

Henry scoate caseta cu apelul la 911 și-o pune în loc pe cea adusă de Jack astăzi.

Salut, Judy. Astăzi ești Judy sau ești Sophie? Abbalah îți trimită calde salutări și Gorg zice „Cra-cra-cra!" [Râset aspru, flegmatic.] *și Ty te salută. Băiețelul tău se simte foarte singur...*

Când vocea îngrozită și plânsă a lui Tyler Marshall răsună în difuzoare, Henry se crispează și derulează înainte.

Orr zăă hie șiii mai muuulte crrrime.

Accentul nemțesc e mult mai pronunțat acum, o parodie, o glumă, *șnițl ist zer gut*, dar, cumva, din aceasta pricină e și mai grăitor.

Copiii or zăă vie... zdrrrrânși ca grrâu. Ca grrâu. Zdrrrânși ca...

– Strânși ca o maimuță beată, zice Henry. MAI-mucă. ZDR-ânși. Cine ești, nemernic ordinar?

Înapoi la înregistrarea 911.

Există bice-n iad și lanțuri în șeol. Dar aproape că-i *vice-n iad*, aproape că-i *lanzuri în șaiol.*

Vice. Lanzuri. MAI-mucă beată. Bii-ată.

– Nu ești cu nimic mai bun decât... Începe Henry, apoi, dintr-odată, își amintește încă o replică.

Lady Magowan's Nightmare. Asta-i una bună.

Ce coșmar? Vice în iad? Lanzuri în șaiol? Mai-muci bete?

– Dumnezeule, zice Henry încet. O... Dumnezeule. Balul. *Era la bal.*

Acum începe totul să se ordoneze. Ce proști au fost! Au fost de o prostie criminală! Bicicleta băiatului... fusese chiar acolo. *Chiar acolo*, pentru numele lui Hristos! Au fost cu toții orbi, să fie făcuți arbitri.

– Dar era așa *bătrân*, șoptește Henry. Și senil! Cum să ghicim că un asemenea om poate fi Pescarul?

Întrebarea aceasta e urmată de altele. Dacă Pescarul e rezident la casa de bătrâni Maxton, unde Dumnezeu să-l fi putut ascunde pe Ty Marshall? și cum face nemernicul de se plimbă nestingherit prin French Landing? Are o mașină pe undeva?

– Nu contează, murmură el. Nu acum, în orice caz. Cine este și *unde* este? Iată lucrurile care contează.

Căldura de pe fața lui – prima încercare a minții sale de-a localiza vocea Pescarului în timp și spațiu – fusese reflectorul, desigur, reflectorul lui Simfonic Stan, de rozul căpșunelor pârguite. Și-o femeie, o bătrânică simpatică...

Domnule Stan, iu-hu, domnule Stan?

...Îl întrebase dacă ia cereri. Numai că, înainte ca Stan să apuce să răspundă, o voce la fel de plată și de dură ca două pietre frecate una de cealaltă...

Eu am fost primul aici, babo.

...Îl întrerupsese. Plată... și dură... și cu acea vagă asprime germanică care amintea de South Side din Chicago, probabil a doua sau chiar a treia generație. Nu *vost* primul aici, însă acel *v* grăitor stătuse pitit după colț, nu-i așa? A, da.

– Mai-mucă, zice Henry, uitându-se drept în față. Uitându-se drept la Charles Burnside, dacă ar ști-o măcar. Biiată. *Zdrrrrânși. Hasta la vista...* baby.

La asta se reduce toată povestea? Un bătrân maniac care vorbea puțin ca Arnold Schwarzenegger?

Cine era femeia? Dacă reușește să-și amintească numele ei, îl poate suna pe Jack... sau pe Dale, dacă Jack tot nu răspunde la telefon... și să pună capăt urâtului vis al French Landingului.

Lady Magowan's Nightmare. Asta-i una bună.

– „*Nightmare*", spune Henry, după care își modifică vocea: „*Nahht*-mare."

Din nou, imitația e izbutită. Fără-ndoială, prea izbutită pentru gustul boșorogului care stă în fața ușii de la studio. Acum se încruntă urât și face foarfeca de grădinărit să scrâșnească în fața sticlei. Cum poate orbul de acolo să-l imite atât bine? Nu-i a bună; e *complet* aiurea. Bătrânul monstru tânjește să-i taie lui Henry corzile vocale. Curând, își promite, curând o va face.

Și le va mânca.

Șezând în scaunul rotativ, bătând agitat darabana cu degetele pe stejarul lucios din fața lui, Henry își aduce aminte scurta întâlnire de la podium. Asta fusese nu la mult timp după începerea Sărbătorii Căpșunelor.

Spune-mi cum te cheamă și ce ai vrea să asculți.

Mă numesc Alice Weathers și... Moonglow, *vă rog. De Benny Goodman.*

– Alice Weathers, zice Henry. Ăsta era numele ei, iar dacă ea nu știe numele *tău*, prietenul meu asasin, atunci *eu* sunt o maimuță beată.

Dă să se ridice și-n clipa aceea cineva – *ceva* – începe să bată, foarte încet, în geamul de sticlă al ușii.

Bear Girl s-a apropiat, aproape fără să vrea, și acum ea, Jack, Doc și Beez sunt strânși în jurul sofalei. Mouse s-a afundat pe jumătate în ea. Arată ca o persoană care moare în chinuri groaznice în nisipuri mișcătoare.

Ei bine, gândește Jack, *nu-i nici urmă de nisiuri mișcătoare, însă el moare în chinuri groaznice. Nu încape îndoială în privința asta.*

– Ascultați, le spune Mouse. Mucilagiile negre au reînceput să i se formeze la colțurile ochilor. Mai rău, îi curg și de la colțurile gurii. Mirosul de putreziciune e mai puternic ca niciodată, căci organele lui Mouse au început să renunțe la luptă. Jack e sincer uimit că au rezistat atât de mult.

– Tu vorbește, spune Beezer. Noi ascultăm.

Mouse se uită la Doc.

– Când termin, dă-mi ce ai mai puternic. Drogul de calitate superioară. Înțeles?

– Vrei să iei fața a ceea ce s-a înstăpânit pe tine.

Mouse încuviințează din cap.

– N-am nimic împotrivă, acceptă Doc. O să te stingi cu zâmbetul pe buze.

– Mă-ndoiesc de asta, frate, dar o să-mi dau silința.

Mouse își mută ochii înroșiți spre Beezer.

– După ce-o să fie gata, înfășoară-mă într-un cort din-ăla de nailon de care ai în garaj. Pune-mă în cadă. Pun pariu că până la miezul nopții o să-mi poți da drumul pe scurgere-n jos ca... ca spuma de bere. Numai să ai grijă. Să nu atingi... ce rămâne din mine.

Bear Girl izbucnește în lacrimi.

– Nu plânge, scumpo, zice Mouse. O să-i iau fața. Mi-a promis Doc. Beez?

– Sunt aici, amice.

– O să-mi ții o scurtă ceremonie funerară. Bine? Citește o poezie... aia a lui Auden... aia care-ți făcea întotdeauna coaiele să înghețe...

– „Să nu citiți Biblia *ad literam*"[1], zice Beezer, plângând. S-a făcut, Mouse.

– Pune să cânte ceva de Grateful Dead... *Ripple*, poate... și ai grijă să ai destulă Kingsland în tine ca să-mi poți binecuvânta trecerea în cealaltă lume. Îmi închipui că n-o să fie un mormânt pe care să te pișii, dar... descurcă-te cum poți mai bine.

La asta, Jack râde. Nu se poate abține. Și de data asta e rândul lui să primească întreaga forță a ochilor purpurii ai lui Mouse.

– Promite-mi c-o să aștepți până mâine să te duci acolo, polițistule.

– Mouse, nu-s sigur că pot face asta.

– *Trebe* s-o faci. Dacă te duci în seara asta, nu de câinele ăla blestemat o să trebuiască să-ți faci griji... celelalte ființe din pădurea care împrejmuiește casa... celelalte ființe...

Ochii lui roșii se dau oribil peste cap. Mâzga neagră îi curge în barbă ca smoala. Apoi se forțează cumva să continue.

– Celelalte ființe din pădure or să te mănânce ca pe-o bomboană.

– Cred că riscul ăsta trebuie să mi-l asum, zice Jack, încruntându-se. E un băiețel undeva...

– La loc sigur, șoptește Mouse.

Jack ridică din sprâncene, desigur dacă l-a auzit bine pe Mouse. Și dacă ar fi așa, poate avea încredere în ce a auzit? Mouse are în el o otravă puternică, malefică. Până acum i s-a putut opune, a putut să comunice în ciuda ei, dar...

– E-n siguranță pentru puțin timp, spune Mouse. Nu de orice lucru... sunt lucruri care-l pot distruge, presupun... dar pentru moment e ferit de domnul Muson. Ăsta e numele lui? Muson?

– Munșun, cred. De unde știi?

Mouse îi oferă lui Jack un zâmbet neînchipuit de sinistru. E zâmbetul unei sibile muribunde. Reușește încă o dată să-și atingă

[1] E vorba de poemul *Under Which Lyre*, scris de W.H. Auden în 1946 (n. tr.).

fruntea și Jack observă cu groază că degetele omului se topesc acum unul în celălalt și se înnegresc de la unghii în jos.

– Am *totul* aici, omule. Ți-am spus. Și ascultă: e mai bine ca pe puști să-l mănânce cine știe ce gândac uriaș sau crab de piatră acolo... unde este... decât să mori tu încercând să-l salvezi. Dacă ți se întâmplă asta, copilul va ajunge sigur în mâinile lui abbalah. Așa spune... prietenul tău.

– Ce prieten? întreabă Doc bănuitor.

– Nu contează, răspunde Mouse. *Hollywood* știe. Nu-i așa, Hollywood?

Jack încuviințează fără tragere de inimă. E vorba de Speedy, desigur. Sau Parkus, dacă preferați.

– Așteaptă până mâine, zice Mouse. La prânz, când soarele luminează cel mai tare în ambele lumi. *Promite.*

La început, Jack nu poate spune nimic. E răvășit, cuprins de ceva care pare a fi agonie.

– Oricum, când o să ajungi înapoi pe Autostrada 35 o să fie întuneric aproape complet, zice Bear Girl încet.

– Și-s porcării nasoale în pădurea aia, de-acord, zice Doc. Fac ca *Blair Witch Project* să pară o joacă de copii. Nu cred că vrei să-ți încerci norocul pe întuneric. Asta doar dacă nu-ți dorești moartea.

– Când terminați... șoptește Mouse. Când terminați... dacă a mai rămas vreunul dintre voi în viață... ardeți casa aia din temelii. Văgăuna aia. Mormântul ăla. Ardeți-l din temelii, mă auziți? *închideți ușa.*

– Mda, zice Beezer. Am auzit și-am înțeles, amice.

– Un ultim lucru, spune Mouse. Acum i se adresează direct lui Jack: Poate că vei reuși să o găsești... dar cred că eu am ceva de care mai ai nevoie. E-un cuvânt. E puternic pentru tine datorită unui lucru pe care... l-ai atins. Cândva, cu mult timp în urmă. Nu înțeleg partea asta, dar...

– Nu face nimic, îi spune Jack. Eu o înțeleg. Care-i cuvântul, Mouse?

Pentru o clipă, crede că Mouse, în cele din urmă, nu va apuca să i-l spună. Ceva e clar că se luptă să-l împiedice să rostească acel

cuvânt, dar în lupta aceasta Mouse iese învingător. Este foarte probabil ultima sa victorie, crede Jack.

– *D'yamba*, răspunde Mouse. Acuma tu, Hollywood. Spune-l.

– *D'yamba*, repetă Jack și, la piciorul canapelei, un rând de cărți grele ies de pe unul dintre rafturile încropite. Plutesc în lumina difuză... plutesc... plutesc... și-apoi cad zgomotos la podea.

Bear Girl scoate un țipăt scurt.

– Să nu-l uiți, zice Mouse. O să ai nevoie de el.

– Cum? *Cum* o să am nevoie de el?

Mouse clatină obosit din cap.

– Nu... Știu.

Beezer se întinde peste umărul lui Jack și ia harta desenată de Mouse.

– O să ne întâlnim cu toții mâine dimineață la Sand Bar, îi spune lui Jack. Vino acolo pe la unsprezece și jumătate și-o să pornim pe drumeagul ăla în jurul prânzului. Până atunci, o să țin eu asta. O poliță de asigurare ca să fiu sigur că vom proceda cum zice Mouse.

– Bine, spune Jack.

Nu are nevoie de hartă pentru a găsi Casa întunericului a Grăsuliului Burnside, însă Mouse are perfectă dreptate: nu e genul de loc de care să te apropii noaptea. Urăște să-l lase pe Ty Marshall în tărâmurile de foc – i se pare greșit într-un fel aproape de păcat – ar trebui să țină minte că la mijloc sunt mai multe decât un băiețel pierdut.

– Beezer, ești sigur că vrei să te întorci acolo?

– Nu, sigur că nu vreau asta, zice Beezer, aproape cu indignare. Dar ceva mi-a ucis fiica – *fiica* mea! – și-a venit *aici* de *acolo*! Vrei să-mi spui că nu știi dacă asta-i adevărat?

Jack nu răspunde. Sigur că e adevărat. Și sigur că vrea ca Doc și Beez să fie cu el când va porni pe drumeagul spre Casa întunericului. Asta dacă se îndură să vină.

D'yamba, își spune. *D'yamba. Nu uita.*

Se întoarce spre canapea.

– Mouse, vrei să...

– Nu, zice Doc. Se pare că, totuşi, nu-i mai trebuie niciun drog.

– Hă?

Jack se uită năuc la uriaşul motociclist fabricant de bere. Se *simte* năuc. Năuc şi epuizat.

– Nu-i mai bate decât ceasul de la mână, zice Doc, apoi începe să cânte. După o clipă, încep şi Beezer şi Bear Girl. Jack se îndepărtează de canapea, spunându-şi ceva straniu de asemănător cu ce şi-a spus Henry: Cum de s-a făcut atât de târziu atât de devreme? Cum naiba s-a întâmplat asta?

– În Rai, nu există bere... din cauza asta o bem aici.... iar când... vom pleca... de aici...

Jack străbate camera pe vârfuri. În cealaltă parte este un ceas de bar cu lumini Kingsland Premium Golden Pale Ale. Vechiul nostru prieten – care în sfârşit îşi arată anii până la ultimul şi şi-a pierdut mult din noroc – se uită la el cu neîncredere, neacceptând ceea ce spune până când nu-l compară cu ceasul său de la mână. Aproape opt. E aici de *ore* întregi.

E aproape întuneric şi Pescarul e tot în libertate. Fără a mai pomeni de colegii lui de joacă din cealaltă lume.

D'yamba, îşi spune din nou când deschide uşa. Şi, păşind în verandă şi închizând uşa în urma sa, vorbeşte cu voce tare şi cu totală sinceritate, întors spre cerul care întunecat:

– Speedy, îmi vine să-ţi sucesc gâtul.

24

D'yamba e-un cuvânt magic puternic şi luminos; ramificaţiile sale alcătuiesc o reţea care se întinde la infinit. Când Jack Sawyer îndepărtează otrava vie de la *ochii lui Mouse*, *d'yamba* străluceşte prima oară în mintea muribundului şi mintea lui se deschide spre cunoaştere; de-a lungul firelor reţelei curge parte din forţa lui luminoasă

și, curând, o fărâmă de *d'yamba* ajunge la Henry Leyden. Pe drum, *d'yamba* o atinge pe Tansy Freneau, care, stând într-un colț la geam în Sand Bar, observă o tânără femeie frumoasă și neclară prinzând formă în lumina din celălalt capăt al parcării și-și dă seama, cu o clipă înainte ca tânăra femeie să dispară, că i s-a oferit o scurtă viziune a persoanei care ar fi devenit Irma ei; și-l atinge pe Dale Gilbertson, care, întorcându-se acasă de la secție, simte o profundă și bruscă nevoie de prezența lui Jack Sawyer, o nevoie ca o durere de inimă, și jură să rezolve cazul Pescarului împreună cu el, indiferent ce piedici ar apărea; *d'yamba* întinde un filament spre Judy Marshall și deschide o fereastră spre Lumea de Departe, unde Ty doarme într-o celulă de culoarea fierului, așteptând salvarea *și încă în viață;* înlăuntrul lui Charles Burnside, îl atinge pe adevăratul Pescar, domnul Munșun, cunoscut cândva ca Omul Luni, exact când încheieturile degetelor lui Burny lovesc în sticla ușii. Domnul Munșun simte un vag curent de aer rece intrându-i în piept ca un avertisment și, la această violare, încremenește de furie și ură; Charles Burnside, care nu știe nimic despre *d'yamba* și nu poate s-o urască, preia sentimentele stăpânului său și-și amintește data când, în Chicago, un băiat pe care-l crezuse mort se târâse afară dintr-un sac de pânză și-i mânjise bancheta din spate cu sânge. O urmă *incriminantă* de sânge, o substanță care continuase să-l sâcâie mult după ce-i spălase urmele vizibile. Dar Henry Leyden, cu care am început acest lanț de evenimente, nu simte nici ușurare și nici furie; ceea ce-l atinge pe Henry este un fel de iluminare.

Vizitele Rhodei, înțelege el, au fost toate produsul singurătății sale. Singurul lucru pe care l-a auzit când urca scările era nesfârșitul dor după soția sa. Iar ființa din cealaltă parte a ușii studioului este oribilul om de la Maxton's, care are de gând să-i facă lui Henry același lucru pe care l-a făcut celor trei copii. Cine altcineva ar apărea la ora asta și ar bate la geamul studioului? Nu Dale, nici Jack și, cu siguranță, nu Elvena Morton. Oricine altcineva ar rămâne afară și-ar suna la sonerie.

Lui Henry nu-i ia mai mult de câteva secunde să-și analizeze opțiunile și să întocmească un plan schematic. Se crede deopotrivă mai

rapid și mai puternic decât Pescarul, care părea a fi om între optzeci și cinci și nouăzeci de ani, iar Pescarul nu știe că dorita lui victimă îi cunoaște identitatea. Pentru a profita de această situație, Henry trebuie să pară nedumerit, dar degajat, ca și când ar fi doar curios cine este vizitatorul său. Și odată ce va deschide ușa studioului, pe care din păcate a lăsat-o descuiată, va trebui să acționeze cu iuțeală și hotărâre.

Suntem oare în stare de asta? se întreabă Henry și își răspunde: *Am face bine să fim.*

Sunt aprinse becurile? Nu; pentru că se aștepta să fie singur, nu s-a deranjat cu șarada de-a le aprinde. Întrebarea devine, atunci: Cât de întuneric este afară? Poate că nu complet întuneric, își imaginează Henry – peste o oră, se va putea mișca prin casă absolut nevăzut și să scape pe ușa din spate. Acum, șansele lui probabil că nu sunt mai bune de jumi-juma, dar soarele apune în spatele casei și fiecare secundă pe care o poate amâna îi mai aduce o fărâmă de întuneric în camera de zi și bucătărie.

Au trecut poate două secunde de când silueta pitită a lovit cu degetele în geam și Henry, care și-a păstrat perfect stăpânirea unuia care n-a auzit sunetul făcut de vizitatorul său, nu mai poate trage de timp. Prefăcându-se rătăcit în gânduri, cu o mână prinde postamentul unui premiu greu de Excelență în Transmisii Radio primit *in absentia* de George Rathbun cu câțiva ani în urmă și cu cealaltă ia dintr-o tavă puțin adâncă din fața lui un briceag pe care un admirator i l-a lăsat odată la postul radio de la universitate ca tribut pentru șobolanul de Wisconsin. Henry folosește cuțitul ca să desfacă celofanul de pe carcasele de CD-uri și, nu cu mult timp în urmă, căutând ceva de făcut cu mâinile, a învățat cum să-l ascută. Cu lama ascunsă, cuțitul seamănă cu un ciudat stilou plat. Două arme sunt de două ori mai bune decât una singură, crede el, mai ales dacă adversarul tău își imaginează că a doua armă e inofensivă.

Acum s-au scurs patru secunde de când s-au auzit bătăile în ușa din stânga sa și, fiecare în felul lui, deopotrivă Burny și domnul Munșun au devenit considerabil mai neliniștiți. Domnul Munșun

se crispează la ideea de *d'yamba* care, cine știe cum, a contaminat această altfel încântătoare scenă. Apariția ei nu poate însemna decât un singur lucru, că o persoană pe care orbul o cunoaște a reușit să se apropie destul de mult de Casa întunericului încât să experimenteze otrăvurile ferocelui ei gardian. Iar asta, la rândul ei, înseamnă că acum odiosul Jack Sawyer știe fără-ndoială de existența Casei întunericului și are de gând să-i spargă sistemele de apărare. A sosit timpul să-l distrugă pe orb și să se întoarcă acasă.

Burny simte doar un amestec incipient de ură și-un sentiment surprinzător de asemănător cu teama radiind din stăpânul său. Burny e înfuriat de faptul că Henry Leyden s-a înstăpânit pe vocea lui, căci știe că asta reprezintă o amenințare; chiar mai mult decât acest impuls de autoconservare, simte o dorință arzătoare pentru simpla, dar profunda plăcere a vărsării de sânge. După ce Henry va fi măcelărit, Charles Burnside își dorește să mai pretindă o singură victimă înainte să zboare spre Casa întunericului și să intre într-un tărâm pe care el îl numește șeol.

Încheieturile mari și deformate ale degetelor sale lovesc din nou în sticla ușii.

Henry întoarce capul spre geam într-o perfectă imitație a surprinderii ușoare.

– *Mi s-a părut* mie că e cineva acolo. Cine e?... Haide, vorbește.

Apasă un buton și vorbește în microfon:

– Dacă spui ceva, să știi că nu te aud. Dă-mi o secundă sau două ca să mă organizez aici și ies imediat.

Se întoarce din nou în față și se apleacă deasupra mesei. Mâna sa stângă pare să atingă neatentă frumosul premiu; mâna dreaptă e ascunsă. Henry pare profund concentrat. De fapt, ascultă cu urechile mai ciulite ca niciodată.

Aude mânerul ușii de la studio cum se rotește în direcția acelor de ceasornic cu o lentoare încântătoare. Ușa se deschide cu o șoaptă cale de doi centimetri, patru, șase. Aroma florală de My Sin invadează studioul, părând să aștearnă un strat chimic subțire peste microfon, cutiile benzilor, toate butoanele și ceafa voit expusă a lui Henry.

Talpa a ceea ce par a fi papuci de casă foşneşte pe podea. Henry strânge mai tare mâinile pe arme şi aşteaptă acel sunet tare, grăitor, semnalul său. Mai aude un pas aproape surd, apoi încă unul, şi ştie că Pescarul a trecut în spatele lui. Are şi el o armă, ceva care străpunge negura de parfum cu mirosul unsuros al peluzelor şi netezimea uleiului de motor. Henry nu reuşeşte să-şi dea seama despre ce este vorba, însă mişcările aerului îi spun că e mai greu decât un cuţit. Până şi un orb vede asta. Stânjeneala cu care Pescarul face următorul pas îi sugerează lui Henry că bătrânul ţine arma cu ambele mâini.

O imagine s-a format în mintea lui Henry, aceea a adversarului stând în spatele lui gata să lovească, iar acestei imagini îi adaugă acum mâini întinse, ridicate. Mâinile ţin un instrument care aduce cu foarfeca de grădinărit. Henry are armele lui, cea mai bună dintre acestea fiind elementul-surpriză, însă surpriza trebuie să fie bine sincronizată pentru a fi eficientă. De fapt, dacă Henry vrea să evite o moarte rapidă şi mizerabilă, sincronizarea sa trebuie să fie perfectă. Întinde şi mai mult gâtul peste masă şi aşteaptă semnalul. Calmul de care dă dovadă îl surprinde.

Un om care stă neobservat în spatele unei victime aşezate în scaun şi ţine în mâini un obiect asemănător cu foarfeca de grădinărit sau o pereche grea de foarfeci normale, înainte să lovească, va pierde o secundă lungă pentru a-şi arcui spatele şi a ridica mâinile, pentru a obţine forţa maximă. Când va ridica braţele şi-şi va arcui spatele, hainele i se vor mişca pe corp. Pânza se va freca de piele; un fel de material s-ar putea freca de un alt fel de material; o curea ar putea să pârâie. S-ar auzi şi o inspiraţie. O persoană normală ar auzi puţin sau nimic din aceste lucruri grăitoare, însă Henry Leyden le poate auzi pe toate.

Apoi, în sfârşit le aude. Hainele se freacă de piele şi foşnesc una de cealaltă; aerul fâşâie în nările lui Burny. Pe dată, Henry îşi aruncă scaunul în spate şi, din aceeaşi mişcare, se roteşte şi, în vreme ce se ridică în picioare, aruncă trofeul spre atacator. Funcţionează! Simte forţa loviturii scurgându-i-se pe braţ în jos şi aude un icnet de şoc şi durere. Mirosul de My Sin îi umple nările. Scaunul îl loveşte în

genunchi. Henry apasă butonul briceagului, simte lama lungă cum iese și-o îndreaptă înainte. Cuțitul se înfige în carne. De la douăzeci de centimetri de fața sa se aude un strigăt de furie. Din nou, Henry lovește cu trofeul în atacator, apoi smulge cuțitul și-l înfige încă o dată. Brațe uscătive, se încolăcesc în jurul gâtului și umerilor, umplându-l de scârbă, și-o respirație urât mirositoare îi năpădește fața.

Henry devine conștient că a fost rănit, căci o durere tăioasă la suprafață și surdă în profunzime se face simțită în partea stângă a spatelui. *Afurisita aia de foarfecă de grădinărit*, își spune și înfige din nou cuțitul. De data asta, înjunghie doar aerul. O mână aspră i se strânge pe cot și o alta îl prinde de umăr. Mâinile îl trag în față și, pentru a rămâne în picioare, el își sprijină genunchiul pe șezutul scaunului. Un nas lung îl lovește peste puntea nasului și-i strâmbă ochelarii. Ceea ce urmează îl umple de dezgust: două șiruri de dinți ca niște cochilii rupte de moluște îl apucă de obrazul stâng și-i pătrund prin piele. Sângele i se revarsă pe față în jos. Șirurile de dinți se întâlnesc și rup o bucată ovală din pielea lui Henry și, dincolo de fulgerul alb de durere, care e incredibil, cu mult mai rea decât durerea de la spate, el își aude sângele împroșcând fața monstrului bătrân. Teama și repulsia, împreună cu o cantitate uimitoare de adrenalină, îi dau forța să lovească în lături cu cuțitul în vreme ce se rotește și scapă din strânsoarea celuilalt. Lama ia contact cu o parte din corpul Pescarului – cu un braț, crede el.

Înainte să apuce să simte ceva (satisfacție, poate), aude șuieratul foarfecii de grădinărit care taie aerul înainte să-l prindă de mâna în care ține cuțitul. Se întâmplă aproape înainte ca el să priceapă ceva: lamele foarfecii îi pătrund prin piele, îi taie oasele și-i retează ultimele două degete de la mâna dreaptă.

După care, ca și când foarfeca ar fi fost ultimul contact al Pescarului cu el, e liber. Găsește cu piciorul marginea ușii, o dă în lături și-și împinge corpul prin spațiul deschis. Aterizează pe-o podea atât de lipicioasă, încât picioarele îi alunecă atunci când încearcă să se ridice. E oare posibil ca tot acel sânge să fie al lui?

Vocea pe care a studiat-o într-o altă epocă, într-o altă eră, răsună din ușa studioului.

– M-ai înjunghiat, cur belit ce ești.

Henry nu stă să asculte; Henry e-n mișcare, dorindu-și să nu simtă că lasă în urmă o dâră clară și lată de sânge. Cumva, pare îmbibat până la piele de sânge; cămașa și dosul pantalonilor îi sunt ude leoarcă. Sângele continuă să i se reverse pe față și, în ciuda adrenalinei, Henry simte că-i scade energia. Cât timp mai are până să sângereze de moarte – douăzeci de minute?

Se furișează pe hol și dă buzna în camera de zi.

N-o să scap cu viață din treaba asta, își spune el. *Am pierdut prea mult sânge. Dar măcar pot ajunge până la ușă și să mor afară, unde aerul e proaspăt.*

Vocea Pescarului ajunge la el din hol.

– Ți-am mâncat o bucată din obraz și acum o să-ți mănânc degetele. Mă asculți, cretin împuțit?

Henry ajunge la ușă. Mâna îi alunecă și-i alunecă pe clanță; clanța i se opune. Pipăie după butonul ivărului, care a fost ridicat.

– Am spus, mă *asculți?*

Pescarul se apropie și vocea lui e plină de furie.

Tot ce trebuie să facă Henry este să apese butonul care descuie ușa și să rotească clanța. Ar putea fi afară din casă într-o secundă, însă degetele care i-au mai rămas nu vor să se supună ordinelor. *Bine, o să mor*, își spune. *O s-o urmez pe Rhoda, o să-mi urmez Ciocârlia, frumoasa mea Ciocârlie.*

Un sunet de rontăit, cu tot cu plescăit de buze și trosnete de ros.

– Ai un gust de căcat. Îți mănânc degetele și au gust de căcat. Știi ce-mi place? știi care-i mâncarea mea preferată? Fesele unui copilaș fraged. Și lui Albert Fish i-a plăcut asta, o, da, așa-i. *Mmm-mmm!* CUR DE COPIL! Asta da MÂNCARE BUNĂ!

Henry își dă seama că, cine știe cum, a alunecat până la baza ușii închise și că acum stă, respirând mult prea greu, în mâini și genunchi. Se împinge în față și se târăște în spatele sofalei în stil colonial, din moliciunea căreia l-a ascultat pe Jack Sawyer citind o mulțime de

cuvinte meşteşugite scrise de Charles Dickens. Printre lucrurile pe care acum nu le va mai putea face niciodată, îşi dă seama, se numără şi să afle ce se întâmplă până la urmă în *Casa umbrelor*. Altul e să-l revadă pe prietenul său Jack.

Paşii Pescarului intră în camera de zi şi se opresc.

– Aşa, unde dracu' eşti, căcănarule? Nu te poţi ascunde de mine.

Lamele foarfecii de grădinărit fac *hrşt-hrşt*.

Fie Pescarul a devenit la fel de orb ca şi Henry, fie e prea întuneric în cameră pentru a vedea. O fărâmă de speranţă, o scăpărare de chibrit, se aprinde în sufletul lui Henry. Poate că adversarul său nu va vedea comutatoarele.

– Căcănarule! (*Canana-rhule.*) Fir-ar să fie, unde te ascunzi? (*Fiurh-arh ză vie, unde te-azgunzi?*)

Ce fascinant, îşi spune Henry. Cu cât e mai nervos şi frustrat Pescarul, cu atât i se topeşte accentul mai mult în non-germana aia ciudată. Acum nu mai aminteşte de South Side din Chicago, însă nu mai aminteşte nici de altceva. Cu certitudine nu este vorba de germană, nu tocmai. Dacă Henry ar fi auzit cum descrisese doctorul Spiegleman acest accent, ca al unui francez care încearcă să vorbească engleza ca un neamţ, ar fi încuviinţat cu zâmbetul pe buze. E-un accent nemţesc *din spaţiul extraterestru*, ceva care s-a preschimbat în germană fără s-o fi auzit vreodată vorbită.

– M-ai rănit, porc împuţit!

Mh-ai lănit, polc împuzit!

Pescarul sare spre fotoliu şi-l aruncă într-o parte. Pe vocea lui de Chicago, spune:

– O să te găsesc, amice, şi-atunci o să-ţi tai capu' de pe umeri.

O veioză cade la pământ. Paşii târşâiţi se mişcă greoi spre partea dreaptă a camerei.

– Orbul se ascunde în întuneric, hă? O, frumos, foarte frumos. Să-ţi zic io ceva. N-am mâncat de mult o limbă, da' cre'c-o s-o încerc pe-a ta.

O măsuţă şi veioza de pe ea pocnesc şi se zdrobesc de podea.

– Am o informație pentru tine. Limbile-s ciudate. A unui bătrân nu prea diferă la gust de a unuia tânăr – deși, sigur, limba unui copil e de două ori mai bună ca amândouă. *Cân' ieram Fridz Mahhmun am mângat mu'te limbi, ha-ha.*

Ciudat: versiunea extraterestră a accentului german se desprinde din accentul Pescarului ca o a doua voce. Un pumn lovește în perete și pașii bocănesc mai aproape. Folosindu-și coatele, Henry se târăște pe după capătul sofalei și se furișează spre adăpostul unei mese lungi și joase. Pașii pleoscăie în sânge și, când Henry își așază capul pe mâini, sânge cald îi țâșnește în față. Crâncena agonie din degete aproape că înghite durerea din obraji și spate.

– Nu te poți ascunde la infinit, zice Pescarul. Imediat, trece la accentul acela ciudat și răspunde: *Gata ku azta, Burn-Burn. Avvem lugruri mhai imbordande dă văgut.*

– Hei, tu ești ăla care l-a făcut *găgănar.* Și el m-a rănit pe *mine!*

– *Vu'pi 'n vizuini, oho, zobolan 'n văgăuni, zi ei îș lăniți. Zălmanii miei gobilași îș lăniți, aha, mai tale tale tale ca noi.*

– Și cu el ce facem?

– *Zânjelează dă moalte, zânjelează dă moalte, aha. Lază-l ză moală.*

În întuneric, abia dacă deslușim ce se întâmplă. Charles Burnside pare să execute o stranie imitație a celor două capete ale papagalului lui Parkus, Sacru și Profan. Când vorbește pe vocea sa, întoarce capul către stânga; când vorbește cu accentul unui extraterestru, se uită în dreapta. Urmărindu-i capul cum se mișcă dintr-o parte în alta, avem impresia că vedem un actor de comedie ca Jim Carrey sau Steve Martin prefăcându-se că are dublă personalitate – numai că omul ăsta nu e comic. Ambele personalități ale sale sunt îngrozitoare, iar vocile lor ne rănesc auzul. Cea mai mare diferență dintre ele este acel cap stâng, extraterestrul gutural, care e la conducere: mâinile lui țin volanul mașinii celuilalt, iar capul drept – Burny al nostru – este de fapt un sclav. Deoarece diferența dintre ei a devenit atât de clară, începem să ne formăm impresia că nu va trece mult până când domnul Munșun se va descotorosi de Charles Burnside ca de-o șosetă purtată.

– Dar VREAU să-l omor! scrâșnește Burny.

– *Deza e molt, molt, molt. Lu' Ciack Zawyer o ză i se vlângă inima. Ciack Zawyer n-o ză mai plijeapă nimic. Ză melgem a Maxdon's ză-l omolâm pe Chipper, da? Vlei ză-l omoli pă Chipper, ni?*

Burny chicotește.

– Mda. *Vleau* să-l omor pe Chipper. *Vleau* să-i fac felii pe cretinul ăla și să-i ronțăi oasele. Iar dacă târfa aia a lui e-acolo, vreau să-i tai capul și să-i înghit limba suculentă.

Lui Henry Leyden, această discuție i se pare o dovadă de nebunie, de posedare demonică sau de amândouă la un loc. Sângele continuă să-i șiroiască din spate și de la capetele degetelor mutilate, iar el nu poate face nimic să oprească șuvoiul. Mirosul sângelui din jurul său îl îngrețoșează, însă greața e ultima lui problemă. O senzație de plutire, de amorțeală plăcută – asta-i adevărata lui problemă, iar cea mai bună armă de-a o combate este propria durere. Trebuie să-și păstreze cunoștința. Cumva, trebuie să-i lase un mesaj lui Jack.

– *Aja gă ză melem, Burn-Burn, ji ză ne diztlăm cu Chipper, da? Apoi... oho, apoi, poi, poi, melem la vlumoaza Caz-a întunelicului, Burn-Burn, și-n Caza-ntunelicului ne plegătim pentru Legele Pulpuliu!*

– *Vreau* să-l întâlnesc pe Regele Purpuriu, zice Burny. Un fir gros de salivă îi atârnă de la gură și, pentru o clipă, ochii îi scânteiază în întuneric. O să i-l dau Regelui Purpuriu pe puștiul ăla Marshall, iar Regele Purpuriu o să mă iubească, pentru că n-o să mănânc decât un obrăjor mic din dos, o mânuță, ceva de felul ăsta.

– *O ză te iubeazcă de dlagu mieu, Burn-Burn, pen'gă Legele mă iubăjde muuult, pă mine, mine mine, domnu' Munjun! J-apoi, Legele e mai male păste tăț, vu'pile-n vizuini pâng ji pâng, zdrigă, zdrigă, zdrigă din tăț lălunghi, pen'că tu ji io, io, io, noi o ză mâ'căm mâ'căm mâ'căm mâ'căm mâ'căm, mâ'căm, mâ'căm pân' când lumile dă tăte părzle nu-z aljeva degât coji d-alune goale!*

– Coji de alune goale, chicotește Burny și își trage zgomotos nasul. Avem al naibii de mult de mâncat.

Din clipă-n clipă, își spune Henry, oribilul moș Burn-Burn o să tragă un scuipat cât o ploaie torențială.

– *Aide.*

– Vin, zice Burnside. Mai întâi vreau să las un mesaj.

Tăcere.

Următorul lucru pe care-l aude Henry e-un vâjâit straniu și un *lipa-lipa* făcut de papucii uzi când se desprind de podeaua lipicioasă. Ușa debaralei de sub scări se deschide zgomotos; ușa studioului se închide zgomotos. Un miros de ozon vine și pleacă. Au dispărut; Henry nu știe ce s-a întâmplat, dar e convins că a rămas singur. Cui îi pasă cum s-a întâmplat? Are lucruri mai importante la care să se gândească.

– *Lugruri mhai imbordande*, spune el cu voce tare. Tipu' ăla-i neamț cât sunt eu o găină pestriță.

Iese târâș de sub masa lungă și se folosește de ea pentru a se opinti în picioare. Când se îndreaptă de spate, mintea i se încețoșează și, pentru a rămâne în picioare, se prinde de piciorul unei lămpi.

– Să nu leșini, spune. Nu ai voie să leșini, nu.

Henry poate să meargă pe jos, e sigur de asta. În definitiv, a mers pe jos mare parte din viață. Dacă tot veni vorba, poate și să conducă o mașină; să conducă e chiar mai ușor decât să meargă pe jos, numai că nimeni n-a avut vreodată curajul să-l lase să-și demonstreze talentele la volan. La naiba, dacă Ray Charles putea să conducă – și *putea*, *poate*, Ray Charles probabil că iese la stânga de pe autostradă *chiar în clipa asta* –, de ce nu și Henry Leyden? Păi, Henry se întâmplă să nu aibă un automobil la dispoziție acum, așa că Henry va trebui să se mulțumească cu o plimbare sprintenă. Ei, cât de sprintenă posibil, în orice caz.

Și oare unde vrea Henry să ajungă cu această fermecătoare plimbărică prin livingul plin de sânge?

– Păi, își spune el, răspunsul e evident. Mă duc în studio. Am chef să fac o plimbărică în frumosul meu studio.

Mintea i se înnegurează din nou, iar asta trebuie evitat. Avem un antidot pentru senzația aceasta, nu-i așa? Da, așa e: antidotul e-o porție bună de durere. Henry lovește cu mâna teafără peste cioatele degetelor retezate – o, mamă, într-adevăr, parcă i-a luat foc tot brațul. Un braț în flăcări, asta e bine. Scânteile care sar albite de căldură din degetele arzătoare *ne vor* ajuta să ajungem în studio.

Lasă lacrimile să curgă. Oamenii morți nu plâng.

– Mirosul sângelui e ca râsul, zice Henry. Cine a spus asta? Cineva. E-ntr-o carte. „Mirosul sângelui era ca râsul." Frumoasă propoziție. Acum, pune un picior în fața celuilalt.

Când ajunge la micul hol care duce la studio, se sprijină de perete o clipă. Un val mare de oboseală începe în mijlocul pieptului și-i cuprinde tot corpul. Ridică brusc capul, sângele din obrazul rupt împroșcând peretele.

– Continuă să vorbești, zevzecule. Nu-i dovadă de nebunie să vorbești cu tine însuți. E-un lucru minunat. Și ghici ce? Din asta îți câștigi traiul – vorbești cu tine însuți cât e ziulica de lungă!

Se împinge de la perete, pășește în față și George Rathbun preia controlul corzilor sale vocale.

– Prieteni, și voi SUNTEȚI prietenii mei, dați-mi voie să o spun pe șleau, noi cei de aici, de la KDCU-AM, avem niște probleme tehnice. Nivelul de energie scade și s-au înregistrat căderi bruște de tensiune, da, chiar așa. Dar nu vă temeți, dragii mei. *Nu* vă temeți! Chiar în timp ce vorbesc, ne aflăm la patru pași jalnici de ușa studioului și, cât ai zice pește, o să fim din nou pe cai, da-da. Niciun canibal zbârcit, cu tot cu amicul lui extraterestru, nu poate scoate din undă postul acesta, na-na, nu înainte să facem o ultimă transmisie.

E ca și când George Rathbun i-ar da viață lui Henry Leyden, și nu invers. Spatele îi e mai drept și își ține capul semeț. Doi pași îl aduc la ușa închisă a studioului.

– E-o mișcare grea, prieteni, iar dacă Pokey Reese are de gând să prindă mingea, mănușa lui ar fi bine să fie curată ca becul. Ce caută el aici, oameni buni? Ne vine să ne credem ochilor? E posibil să-și vâre o mână în buzunarul de la pantaloni? Scoate oare ceva? Mamă-mamă, ne pune mintea în mișcare... Pokey folosește VECHIUL ȘIRETLIC CU BATISTA! Exact! își ȘTERGE mănușa, își ȘTERGE mâna cu care aruncă, ARUNCĂ batista, APUCĂ mânerul... Și ușa e DESCHISĂ! Pokey Reese a reușit din nou, este ÎN STUDIO!

Henry înfășoară batista în jurul degetelor ciuntite și dibuie după scaun.

– Și Rafael Furcal pare pierdut, omul DIBUIE după minte... Stați, stați, a găsit-o? A prins de-o margine? DA! A prins BRAȚUL mingii, a prins SPĂTARUL mingii, și o RIDICĂ, doamnelor și domnilor, mingea e ÎN PICIOARE! Furcal se așază, se trage spre consolă. Avem în față mult sânge, dar baseballul e-un joc sângeros atunci când ești atacat cu o FOARFECĂ.

Cu degetele de la mâna stângă, de pe care aproape tot sângele a fost curățat, Henry apasă butonul ON al casetofonului și trage microfonul mai aproape. Stă în întuneric, ascultă fâșâitul benzii care trece de pe-o bobină pe alta și se simte ciudat de satisfăcut că se află aici, făcând ceea ce-a făcut noapte de noapte vreme de mii de nopți. O osteneală de catifea îi cuprinde corpul și mintea, întunecând tot ce atinge. E prea ușor să-i cedeze. Se va preda curând, dar mai întâi trebuie să-și facă meseria. Trebuie să-i vorbească lui Jack Sawyer vorbind cu el însuși, iar pentru a face asta invocă spiritele familiare care-i dau voce.

George Rathbun:

– Finalul reprizei a noua și echipa gazdă se îndreaptă spre dușuri, amice. Dar jocul nu se TERMINĂ până când și ultimul ORB este MORT!

Henry Shake:

– Cu *tine* vorbesc, Jack Sawyer, și nu vreau să-mi sari în cap sau mai știu eu ce. Stai calm și ascultă-l pe vechiul tău prieten Henry șeicul, șarmul, șocul, bine? Pescarul mi-a făcut o vizită și, când a plecat, s-a dus la Maxton's. Vrea să-l omoare pe Chipper, proprietarul. Sună la poliție, salvează-l dacă poți. Pescarul locuiește la Maxton's, știai asta? E-un bătrân posedat de-un demon. Voia să mă oprească să-ți spun că i-am recunoscut vocea. Voia să te dea peste cap – crede că te poate bulversa ucigându-mă. Nu-i da satisfacția asta, bine?

Șobolanul de Wisconsin?

– *PENTRU CĂ ASTA AR FI CU ADEVĂRAT AIUREA! PEȘTE-ÎMPUȚIT O SĂ TE AȘTEPTE ÎNTR-UN LOC NUMIT CASA ÎNTUNERICULUI ȘI TREBUIE SĂ FII PREGĂTIT PENTRU BASTARD! SMULGE-I BOAȘELE!*

Vocea nazală a șobolanului se pierde într-un acces de tuse.

Henry Shake, respirând greu:

– Prietenul nostru şobolanul a fost chemat pe neaşteptate. Băiatul are tendinţa să se emoţioneze excesiv.

George Rathbun:

– FIULE, încerci să-mi spui MIE că...

Henry Shake:

– Calmează-te. Da, are dreptul să fie emoţionat. Dar Jack nu vrea să ne audă cum strigăm la el. Jack vrea informaţii.

George Rathbun:

– Atunci, cred că ar trebui să te grăbeşti şi să i le dai.

Henry Shake:

– Uite cum stau lucrurile, Jack. Pescarul nu e foarte isteţ şi nici demonul ăla al lui, aşa-numitul domn Muson, nu e. Pe deasupra, e incredibil de înfumurat.

Henry Leyden se lasă pe spătarul scaunului şi se uită în gol o secundă sau două. Nu simte nimic de la mijloc în jos şi sângele scurs din mâna dreaptă s-a strâns baltă în jurul microfonului. Cioturile degetelor pulsează ritmic, evanescent.

George Rathbun:

– Nu *acum*, Hazliule!

Henry Leyden scutură capul şi spune:

– Înfumurat şi prost; pe ăsta-l poţi face şah-mat, prietene. Eu trebuie să mă retrag acum. Jack, să nu-ţi faci probleme din pricina mea. Am avut o viaţă fantastică şi acum o să fiu alături de scumpa mea Rhoda.

Zâmbeşte în întuneric; zâmbetul i se lăţeşte.

– A, Ciocârlie. Te salut.

Uneori, e posibil ca mirosul sângelui să fie ca râsul.

Ce-i aia de la capătul Nailhouse Row? O hoardă, un roi de fiinţe grase, bâzâitoare care se învârt în jurul lui Jack Sawyer, în lumina slabă părând aproape *iluminate*, ca paginile radiante ale unui text sacru. Prea mici să fie colibri, par să aibă propria lumină lăuntrică. Dacă sunt viespi, Jack o să aibă mari probleme. Şi totuşi, nu înţeapă; corpurile lor rotunde îi ating faţa şi mâinile, frecându-se încet de corpul

său așa cum se freacă o pisică de piciorul stăpânului, deopotrivă dând și primind mângâiere.

Acum, mai multă mângâiere oferă decât primesc, și nici măcar Jack nu-și poate explica asta. Creaturile care îl înconjoară nu sunt viespi, colibri sau pisici, ci *sunt* albine, albine de miere, și-n mod normal s-ar speria dacă ar fi prins într-un roi de albine. Mai ales dacă păreau a fi membrii unui grup superior de albine, mai mari decât orice alte albine a văzut el vreodată, cu părțile aurii mai aurii, cu părțile negre de-un negru mai vibrant. Și totuși, Jack nu e speriat. Dacă aveau de gând să-l înțepe, l-ar fi înțepat deja. Și din prima clipă a înțeles că nu-i voiau răul. Atingerea corpurilor lor e surprinzător de netedă și moale; zumzetul lor colectiv este jos și armonios, la fel de liniștitor ca un imn protestant. După primele câteva secunde, Jack se lasă pur și simplu în voia lucrurilor.

Albinele se apropie și mai mult și zgomotul lor jos îi pulsează în urechi. Sună ca un limbaj sau ca un cântec. O clipă, tot ce vede este o rețea deasă de albine mișcându-se de colo-colo; apoi albinele i se așază pe tot corpul, mai puțin pe ovalul feței. Îi acoperă capul ca o cască. Îi înfășoară brațele, corpul, spatele, picioarele. Aterizează pe pantofi și-i ascund vederii. În ciuda numărului lor, sunt aproape imponderabile. Părțile expuse ale copului lui Jack, mâinile și gâtul, par ca înfășurate în cașmir. Un dens costum de albine scânteiază negru și auriu pe Jack Sawyer. El ridică brațele și albinele se mișcă odată cu el.

Jack a văzut poze cu apicultori plini de albine, însă aceasta nu e-o poză, iar el nu e un apicultor. E uimit; mai mult, e fericit de această neașteptată vizită. Atâta vreme cât albinele se țin agățate de el, uită teribila moarte a lui Mouse și misiunea îngrozitoare de mâine. Nu uită în schimb de Sophie; își dorește ca Beezer și Doc să iasă din casă, așa încât să vadă ce se întâmplă, dar mai mult decât atât, își dorește ca Sophie să vadă. Poate, grație lui *d'yamba*, ea vede. Cineva îl mângâie pe Jack Sawyer, cineva îi vrea binele. O iubitoare, invizibilă prezență îi oferă sprijin. Pare o binecuvântare, acest sprijin. Înveșmântat în gloriosul costum negru-galben de albine, lui Jack îi vine ideea că, dacă ar fi să pășească spre cer, ar putea călca pe aer. Albinele l-ar

purta peste văi. L-ar purta peste dealuri încreţite. Ca oamenii înaripaţi din Teritorii care au purtat-o pe Sophie, va zbura şi el. În loc de două, însă, el ar avea două mii de aripi care să-l ţină în văzduh.

În lumea noastră, îşi aminteşte Jack, albinele se întorc în stupi înainte de lăsatul serii. Ca şi când li s-ar aduce aminte rutina zilnică, albinele se ridică de pe capul lui Jack, de pe trunchiul, braţele şi picioarele lui, nu toate o dată, ca un covor viu, ci fiecare în parte şi în grupuri de câte cinci şi şase, se îndepărtează puţin de el, apoi se învârt, ţâşnesc ca nişte gloanţe către est, peste casele de pe Nailhouse Row, şi dispar până la ultima în acelaşi întuneric infinit. Jack devine conştient de sunetul pe care-l scoteau numai când acesta dispare odată cu ele.

În secundele de dinainte ca el să se poată mişca din nou către camionetă, are senzaţia că cineva îl păzeşte de sus. A fost... ce? Când întoarce cheia în contactul Ram-ului şi apasă acceleraţia, îşi dă seama: a fost luat în braţe.

Jack n-are idee cât de mult îi va trebui căldura acelei îmbrăţişări şi nici în ce chip o va primi din nou în cursul nopţii care stă să vină.

Întâi de toate, e epuizat. A avut genul acela de zi care *ar trebui* să se încheie cu o întâmplare ireală cum ar fi îmbrăţişarea unui roi de albine: Sophie, Wendell Green, Judy Marshall, Parkus – cataclismul acela, potopul ăla! – şi ciudata moarte a lui Mouse Baumann, toate lucrurile astea l-au sleit de puteri, i-au întins nervii la maximum. Corpul său tânjeşte după odihnă. Când iese din French Landing şi intră în întinsa şi întunecata regiune rurală, e tentat să tragă pe dreapta şi să doarmă o jumătate de oră. Noaptea tot mai adâncă promite un somn revigorant, dar tocmai asta e problema: ar putea să doarmă toată noaptea în maşină, ceea ce l-ar face să se simtă confuz şi înţepenit într-o zi în care trebuie să fie în cea mai bună formă posibilă.

În clipa de faţă, nu e în cea mai bună formă posibilă – nici pe departe, cum obişnuia să spună tată lui, Phil Sawyer. În clipa de faţă funcţionează la cota de avarie, o altă expresie preferată de Phil Sawyer, dar crede că poate rămâne treaz destul cât să-i facă o vizită lui Henry Leyden. Poate că Henry a bătut palma cu tipul de la ESPN – poate

că Henry se va adresa unei audiențe mai mari și va face mult mai mulți bani. Lui Henry nu-i trebuie mai mulți bani decât are, căci viața lui Henry pare perfectă, însă lui Jack îi place ideea că bunul său prieten Henry se va trezi brusc îngropat în bani. Un Henry cu bani pe care să-i poată arunca în stânga și-n dreapta este un Henry pe care lui Jack i-ar plăcea să-l vadă. Să vezi ce haine minunate și-ar permite! Jack își imaginează cum ar fi să meargă la New York cu el, să stea la un hotel frumos, cum ar fi Carlyle sau St Regis, să-l plimbe prin mai multe magazine mari pentru bărbați, să-l ajute să-și aleagă ce-i trebuie.

Aproape orice îi stă bine lui Henry. Pare să ridice în rang toate hainele pe care le poartă, indiferent de felul lor, însă are gusturi foarte alese. Lui Henry îi place un anumit stil clasic, chiar demodat. Se îmbracă deseori în dungi, stofă ecosez, tweed cu model în zigzag. Îi plac bumbacul, olanda și lâna. Poartă uneori cravate, lavaliere și batistuțe care-i ies ca niște flori din buzunarul de la piept. În picioare, încalță pantofi de gală de toate soiurile, făcuți neapărat din piele de calitate. Nu poartă niciodată tenișii sau jeanși, și Jack nu l-a văzut niciodată într-un tricou cu ceva scris pe el. Întrebarea era cum face un orb din naștere să dezvolte gusturi atât de clare în ce privește vestimentația.

O, înțelege Jack, *mama lui trebuie să fi fost. Sigur. A moștenit gusturile de la mama lui.*

Din cine știe ce motiv, conștientizarea acestui fapt amenință să-l facă să plângă. *Când sunt obosit devin prea emotiv*, își spune. *Ai grijă să nu exagerezi.* Însă diagnosticarea unei probleme nu înseamnă și rezolvarea ei și nu-și poate urma propriul sfat. Faptul că Henry Leyden a ținut toată viața seama de ideile mamei lui cu privire la îmbrăcăminte i se pare un lucru frumos și emoționant. Implică un gen de loialitate pe care el o admiră – o loialitate tacită. Henry probabil că a moștenit multe de la mama lui: mintea ageră, dragostea pentru muzică, cumpătarea, faptul că nu se plânge. Ultimele două calități sunt o combinație minunată, crede Jack; definesc în foarte mare măsură ideea de curaj.

Căci Henry *este* curajos, își reamintește Jack. Henry este de-a dreptul neînfricat. Ciudat cum spune el că poate să conducă o mașină, dar Jack e convins că, dacă i s-ar permite, prietenul lui ar sări fără ezitare la volanul celui mai apropiat Chrysler, ar porni motorul și-ar demara spre autostradă. N-ar exulta și nici nu s-ar făli, un atare comportament fiind străin firii sale; Henry ar înclina din cap spre parbriz și-ar spune lucruri precum: „Se pare că porumbul e înalt și frumos pentru perioada asta" și „Mă bucur că Duane a reușit în sfârșit să-și vopsească pereții casei." Iar porumbul ar fi înalt și Duane Updahl cu siguranță și-ar fi vopsit casa, informații pe care Henry le-ar fi primit grație misterioaselor lui sisteme senzoriale.

Jack se hotărăște că, dacă va fi să iasă viu din Casa întunericului, îi va da lui Henry ocazia să iasă cu Ram-ul la o tură. Poate că vor ajunge într-un șanț, însă expresia de pe fața lui Henry va face toți banii. Într-o după-amiază de sâmbătă, o să-l scoată pe Henry pe Autostrada 93 și-o să-l lase să conducă până la Sand Bar. Dacă Beezer și Doc nu vor fi sfâșiați de câinii de lună plină și supraviețuiesc călătoriei la Casa întunericului, ar fi posibil să aibă ocazia să se bucure de vorbele lui Henry, care, oricât ar părea de ciudat, sunt exact pe măsura vorbelor lor. Dacă Beezer și Doc *ar fi* să-l cunoască pe Henry Leyden, l-ar îndrăgi pe dată. După vreo două săptămâni, îl vor urca pe-o Harley și-l vor pune să gonească din Centralia spre valea Norway.

Măcar dacă *Henry* ar putea veni cu ei în Casa întunericului. Acest gând îl străpunge pe Jack cu tristețea unei idei inspirate care nu poate fi niciodată pusă în practică. Henry ar fi curajos și neșovăitor, Jack știe, însă ce-i place mai mult la idee este că el și Henry vor putea discuta despre ce au făcut oricând după aceea. Discuțiile lor – stând amândoi într-un living, al său sau al lui Henry, cu zăpada adunându-se pe acoperiș – ar fi minunate, însă Jack nu-l poate pune pe Henry în pericol în felul acesta.

– Ce gând prostesc! spune Jack cu voce tare și-și dă seama că regretă că nu a fost complet deschis cu Henry – din asta vine stupida sa îngrijorare, din tăcerea lui încăpățânată. Nu e vorba despre ceea ce nu va putea spune în viitor; este vorba despre ceea ce n-a spus în

trecut. Ar fi trebuit să fie sincer cu Henry de la bun început. Trebuia să-i fi spus de penele roșii și de ouăle de măcăleandru și de neliniștea lui tot mai mare. Henry l-ar fi ajutat să-și deschidă ochii; l-ar fi ajutat să-și depășească propria orbire, care era mai dăunătoare decât a lui Henry.

Toate astea sunt de domeniul trecutului, decide Jack. Gata cu secretele. Pentru că are norocul să fie prietenul lui Henry, îi va demonstra că pune preț pe prietenia lor. De acum înainte, îi va spune totul lui Henry, inclusiv lucruri din trecut: Teritorii, Speedy Parker, mortul de pe cheiul Santa Monica, șapca de baseball a lui Tyler Marshall. Judy Marshall. Sophie. Da, trebuie să-i spună lui Henry de Sophie – cum de n-a făcut-o încă? Henry se va bucura alături de el și Jack abia așteaptă să-l vadă făcând-o. Bucuria lui Henry nu va semăna cu bucuria nimănui; Henry își va exprima încântarea într-un mod ingenios, sporind prin asta încântarea lui Jack. Ce prieten incredibil, *de-a dreptul* incredibil! Dacă ar fi să-l descrii pe Henry cuiva care nu l-a întâlnit niciodată, ar părea de necrezut. Cineva de felul *ăsta*, care să trăiască în mijlocul sălbăticiei? Dar uite-l, singur-cuc în complet obscura zonă a văii Norway, districtul French, Wisconsin, așteptând următoarea porție de *Casa umbrelor*. Acum, așteptându-l pe Jack, trebuie să fi aprins becurile în bucătărie și camera de zi, așa cum făcuse ani la rând în cinstea mult iubitei sale soții decedate.

Jack își spune: *Trebuie că nu-s așa de rău, dacă am un asemenea prieten.*

Și-și mai spune: *îl ador cu adevărat pe Henry.*

Acum, chiar și în întuneric, totul i se pare frumos. Sand Bar, luminat de neoane în parcarea lui necuprinsă; copacii fusiformi, intermitenți, scoți la lumină de farurile lui după ce iese pe Autostrada 93; câmpiile lungi și invizibile; becurile aprinse care atârnă ca niște decorațiuni de Crăciun în veranda magazinului lui Roy. Răpăitul care se aude când traversează primul pod și curba bruscă ce-l îndreaptă spre vale. Pe partea stângă a drumului, mai în spate, primele case scânteiază în întuneric, luminile de la geamurile lor arzând ca niște lumânări votive. Totul pare atins de-un sens mai înalt, totul pare

să *vorbească*. El călătorește, la o șoaptă distanță de-o tăcere sacră, printr-un crâng sacru. Jack își amintește când Dale l-a adus prima oară în valea aceasta, și amintirea aceea este și ea sacră.

Jack nu o știe, dar îi curg lacrimi pe obraji. Sângele îi cântă în vene. Casele palide strălucesc pe jumătate ascunse de întuneric și din acel întuneric iese bancul de gura-leului care l-a întâmpinat prima dată când a coborât în vale. Florile de gura-leului scapără în bătaia farurilor sale, apoi rămân murmurând în urmă. Vorbirea lor pierdută se alătură vorbirii roților care se învârt neobosite, încet, în drum spre casa călduroasă a lui Henry Leyden. Mâine s-ar putea să moară, Jack o știe, iar asta ar putea fi ultima noapte care o va mai vedea vreodată. Faptul că *trebuie* să câștige nu înseamnă că *va câștiga;* imperii mândre și epoci nobile s-au năruit înfrânte, iar Regele Purpuriu ar putea să scape din Turn și să facă ravagii dintr-o lume în alta, răspândind haosul.

Ar putea să moară cu toții în Casa întunericului: el, Beezer și Doc. Dacă va fi așa, Tyler Marshall va fi nu doar un Spărgător, un sclav înlănțuit de o vâslă într-un Purgatoriu atemporal, ci un super-Spărgător, un Spărgător care funcționează pe bază de energie nucleară pe care abbalah îl va folosi să transforme toate lumile în gheene pline de cadavre arzătoare. *Numai peste cadavrul meu*, își spune Jack și râde puțin nebunesc – e-o expresie atât de literală!

Ce moment extraordinar; râde în timp ce-și șterge lacrimile de pe față. Paradoxul îl face imediat să se simtă ca și când ar fi rupt pe din două. Frumusețe și teroare, frumusețe și durere – nu ai cum să ieși din dilema asta. Epuizat, Jack nu se poate abține să nu conștientizeze esențiala fragilitate a lumii, constanta, neoprita apropiere de moarte sau și mai profunda conștientizare a faptului că în acea apropiere rezidă sursa întregului ei sens. Vezi toată această frumusețe copleșitoare? Uită-te bine, pentru că într-o clipă inima *ți se va* opri.

În următoarea secundă, își amintește roiul de albine aurii care s-a pogorât asupra lui: de toate acestea l-au apărat ele, l-au mângâiat, exact de astea, își spune el. Binecuvântarea binecuvântărilor care

dispar. Ceea ce iubești trebuie să iubești cu atât mai tare, pentru că într-o zi va dispărea. E adevărat, însă nu ăsta e tot adevărul.

Pe fundalul infinit al nopții, vede uriașul contur al Regelui Purpuriu care ține un copil, care va fi folosit ca torță pentru a da foc tuturor lumilor. Parkus avusese dreptate: nu va putea distruge uriașul, dar poate va reuși să salveze copilul.

Albinele au spus: *Salvează-l pe Ty Marshall.*

Albinele au spus: *Iubește-l pe Henry Leyden.*

Albinele au spus: *Iubește-o pe Sophie.*

Jack e de acord cu toate astea. Pentru albine, toate astea au fost una și aceeași propoziție. Presupune că albinele e posibil să mai fi spus și: *Fă-ți datoria, țopilistule*, iar propoziția aceasta nu era decât cu puțin diferită. Ei bine, își va face datoria, sigur. După ce i s-a oferit un asemenea miracol, altceva nu poate face.

Când intră pe aleea lui Henry, inima i se încălzește. Ce era Henry dacă nu un alt fel de miracol?

În seara asta, concluzionează Jack cu bucurie, îi va da lui Henry Leyden niște fiori pe care nu-i va uita niciodată. În seara asta, îi va spune lui Henry toată povestea, toată lunga sa poveste a călătoriei pe care a făcut-o în al doisprezecelea an al vieții lui: ținuturile Spulberate, Richard Raționalu, Agincourt și Talismanul. Nu va uita Crâșma Oatley și Sunlight Home, căci aceste episoade îl vor stârni mult pe Henry. Și Wolf! Henry o să fie pe spate când o să audă de Wolf; Wolf o să-i gâdile interesul până în tălpile papucilor lui de velur maro-ciocolată. În vreme ce va vorbi, fiecare cuvânt pe care-l va rosti va fi o scuză pentru că păstrase tăcerea atât de mult timp.

Iar când va fi terminat de spus întreaga poveste, după ce o va fi spus cât de bine se va pricepe, lumea, lumea aceasta, se va fi transformat, căci o persoană din ea, în afară de el, va ști tot ce s-a întâmplat. Jack abia își poate imagina cum va fi să *distrugă* în felul acesta barajul singurătății sale, însă numai gândul la asta îl umple de bucuria ușurării care va veni.

Ei, asta-i ciudat... Henry nu a aprins luminile, și casa lui pare întunecată și goală. Probabil că a adormit.

Zâmbind, Jack oprește motorul și coboară din cabina camionetei. Din experiență știe că nu va face mai mult de trei pași în living înainte ca Henry să se ridice și să pretindă că a fost treaz tot timpul. Odată, când Jack l-a găsit așa în întuneric, a spus:

– Îmi odihneam doar ochii.

Așadar, ce scuză va avea în seara asta? Că pregătea o emisiune în cinstea lui Lester Young și Charlie Parker și că a preferat să se concentreze în felul ăsta? Se gândea se prăjească niște pește și voia să vadă dacă mâncarea are alt gust când e pregătită pe întuneric? Orice ar fi, va fi distractiv. Și poate că vor sărbători noul contract cu cei de la ESPN!

– Henry?

Jack bate la ușă, apoi o deschide și se apleacă înăuntru.

– Henry, prefăcutule, dormi?

Henry nu răspunde și întrebarea lui Jack cade într-un vid surd. Nu vede nimic. Camera e-un plan bidimensional de întunecime.

– Hei, Henry, sunt aici. Și, mamă, ce poveste am să-ți spun!

Din nou tăcere mormântală.

– Hă, face Jack, și pășește înăuntru. Imediat, instinctele sale strigă că ar trebui *să iasă, să spele putina, să-și ia picioarele la spinare.* Dar de ce să simtă asta? Nu e decât casa lui Henry, și atât; a fost în ea de o sută de ori și știe că Henry fie a adormit pe sofa, fie s-a dus acasă la el, ceea ce, dacă se gândește mai bine, este exact lucrul pe care l-a făcut. Henry a primit o ofertă senzațională din partea reprezentatului ESPN și, în culmea euforiei – căci până și Henry poate fi euforic, doar că trebuie să fii puțin mai atent ca s-o observi –, s-a hotărât să-i facă o surpriză venind la el acasă. Când Jack nu a ajuns până la cinci sau șase, s-a hotărât să-l aștepte. Iar în clipa asta, probabil că doarme tun nu pe propria lui sofa, ci pe a lui Jack.

Toate acestea sunt plauzibile, însă nu schimbă cu nimic mesajul pe care-l transmit la intensitate maximă terminațiile nervoase ale lui Jack. *Du-te! Pleacă! Nu e bine să fii aici!*

Îl mai strigă o dată pe Henry și-i răspunde, cum s-a așteptat, tăcerea.

Starea visătoare care l-a însoțit pe drum a dispărut deja, însă el nici nu i-a observat lipsa, ci doar că e-un lucru care aparține trecutului. Dacă ar mai fi detectiv de omucideri, acesta e momentul în care și-ar scoate pistolul din toc. Jack intră pe tăcute în camera de zi. Două izuri puternice îl atacă. Primul este cel de parfum, iar celălalt...

Știe care este celălalt. Prezența lui aici înseamnă că Henry este mort. Partea din el care nu e polițist susține că mirosul de sânge nu înseamnă așa ceva. Poate că Henry a fost rănit într-o luptă și Pescarul e posibil să-l fi dus în cealaltă lume, așa cum a făcut cu Tyler Marshall. Henry ar putea fi aruncat într-un ungher al Teritoriilor, pus la sărat pentru a fi folosit ca bun de schimb sau ca momeală. El și Ty s-ar putea să se afle unul lângă celălalt, așteptând să fie salvați.

Jack știe că nimic din toate astea nu e adevărat. Henry e mort, ucis de Pescar. E de datoria lui acum să-i găsească trupul neînsuflețit. E-un țopilist; trebuie să se comporte în consecință. Faptul că ultimul lucru pe care vrea să-l facă este să caute cadavrul lui Henry nu schimbă cu nimic natura sarcinii sale. Durerea îmbracă multe forme, însă genul de durere care s-a acumulat în el pare făcută din granit. Îi încetinește pasul și-i încleștează maxilarul. Când se mișcă în stânga și întinde mâna după comutator, durerea aceasta de piatră îi îndrumă mâna spre locul corect de pe perete la fel de sigur ca și când el ar fi Henry.

Pentru că, atunci când se aprinde lumina, el se uită la perete, surprinde restul încăperii doar cu vederea periferică, și dezastrul nu pare la fel de cuprinzător cât s-a temut. O veioză a fost răsturnată, un scaun doborât. Dar când întoarce capul, două lucruri din livingul lui Henry i se lipesc de retină. Primul este un slogan scris cu roșu de pe peretele opus, alb ca laptele; al doilea, cantitatea mare de sânge de pe podea. Petele de sânge sunt ca o hartă a intrării și ieșirii lui Henry din cameră. Urme de sânge ca acelea lăsate de-un animal rănit încep în antreu și duc, însoțite de multe bucle și bălți mici, în spatele sofalei coloniale, unde sângele a format o baltă mare. O altă baltă mare acoperă podeaua de lemn de sub masa lungă și joasă, unde Henry obișnuia uneori să-și pună CD-player-ul portabil și teancul de CD-uri pe care voia să le asculte într-o seară anume. De la masă, o altă serie de pete mici

și mari duc înapoi în antreu. Lui Jack i se pare că Henry trebuie să fi avut foarte puțin sânge în organism atunci când se simțise destul de în siguranță să se târască afară de sub masă. *Dacă* așa se derulaseră evenimentele.

În vreme ce Henry zăcea mort sau în agonie, Pescarul luase ceva făcut din pânză – cămașa lui? batista lui? – și-o folosise ca pe-o pensulă groasă, greu de mânuit. O muiase în sângele din spatele sofalei, o ridicase picurând spre perete și mâzgălise câteva litere. Apoi repetase și repetase acțiunea până când desenase și ultima literă a mesajului pe perete.

SALUT HOLLYWOOD VIN-O DUPÂ MIINE
RP RP RP RP

Însă nu Regele Purpuriu scrisese inițialele acelea batjocoritoare, și nici Charles Burnside n-o făcuse. Fuseseră mâzgălite pe perete de către stăpânul Pescarului, al cărui nume, în urechile noastre, sună ca *domnul Munșun*.

Nicio grijă, o să vin după tine nu peste mult timp, gândește Jack.

În acest moment, nu putem să-l criticăm pentru că se duce afară, unde aerul nu duhnește a sânge și parfum, și pentru că-și folosește mobilul ca să sune pe Sumner Street. Poate că Bobby Dulac e de serviciu. S-ar putea să-l găsească la secție chiar pe Dale. Pentru a-și îndeplini toate obligațiile cetățenești, nu trebuie să rostească decât opt sau nouă cuvinte. După aceea, poate pune mobilul în buzunar și să stea pe scările din fața casei lui Henry până când apărătorii legii și ordinii vor veni de-a lungul aleii lungi. Vor fi mulți la număr, cel puțin patru mașini, poate cinci. Dale va trebui să sune la poliția statală, iar Brown și Black poate că se vor simți obligați să anunțe FBI. În aproximativ patruzeci și cinci de minute, livingul lui Henry va fi plin de oameni care fac măsurători, scriu în carnețele, etichetează probele și fotografiază petele de sânge. Vor fi prezenți medicul legist și cei de la tehnic. Iar când prima etapă a datoriei fiecăruia în parte

va lua sfârșit, doi oameni în haine albe vor ieși cu o targă pe ușa din față și-o vor urca în mașina pe care o conduc.

Jack nu se gândește la asta pentru mai mult de câteva secunde. Vrea să vadă ce i-au făcut Pescarul și domnul Munșun lui Henry – trebuie să vadă, nu are de ales. I-o cere durerea apăsătoare pe care o simte, iar dacă nu se supune comenzilor acestei dureri, nu se va mai simți niciodată întreg.

Durerea lui, care închide ca într-un seif de oțel iubirea sa pentru Henry Leyden, îl face să înainteze și mai adânc în cameră. Se mișcă încet, pășind așa cum pășește de pe-o piatră pe alta un om care traversează un râu. Caută locurile goale unde să poată pune piciorul. Din cealaltă parte a camerei, litere roșii scurse, mari de douăzeci de centimetri, râd de progresul său.

SALUT HOLLYWOOD

Pare să pâlpâie ca o firmă cu neon. SALUT HOLLYWOOD SALUT HOLLYWOOD.

VIN-O DUPÂ MIINE
VIN-O DUPÂ MIINE

Îi vine să înjure, dar povara durerii sale nu-l lasă să rostească cuvintele care-i plutesc în minte. La capătul coridorului care duce la studio și bucătărie, pășește peste o pată mare de sânge și se întoarce cu spatele la living și la îndepărtatele pâlpâiri de neon. Lumina pătrunde doar cale de un metru în hol. Bucătăria e-un bloc solid și amorf de întuneric. Ușa studioului stă pe jumătate deschisă și în geamul ei de sticlă se reflectă slab lumina.

Sângele e împrăștiat pe toată podeaua holului. Nu se mai poate feri să calce în el, ci înaintează cu ochii ațintiți la ușa întredeschisă a studioului. Henry Leyden nu lăsa niciodată ușa dinspre coridor deschisă; o ținea închisă. Henry era *ordonat*. Trebuia să fie: dacă lăsa ușa studioului deschisă, dădea drept în ea data următoare când se

ducea în bucătărie. Dezastrul, dezordinea rămasă în urma asasinării lui Henry îl tulbură pe Jack mai mult decât ar recunoaște, poate chiar mai mult decât își dă seama. Această bramburează reprezintă o adevărată violare și, în numele prietenului său, Jack se simte ofensat până la cer și înapoi.

Ajunge la ușă, o atinge, o deschide până la capăt. În aer plutește un miros puternic de parfum și sânge. Aproape la fel de întunecat ca bucătăria, studioul îi dezvăluie lui Jack doar silueta vagă a consolei și dreptunghiurile neclare ale difuzoarelor prinse în perete. Geamul care dă în bucătărie planează ca o pânză neagră, invizibilă. Cu mâna încă pe ușă, Jack se apropie și vede, sau crede că vede, spătarul unui scaun înalt și-o siluetă întinsă peste masa din fața consolei. Numai atunci aude *vup-vup-vup*-ul benzii ajunse la capătul rolei.

– Odumnezeulemare, zice el, totul într-un singur cuvânt, ca și când până acum nu s-ar fi așteptat deloc la ceea ce se află acum în fața lui. Cu o teribilă, insistentă certitudine, sunetul benzii întărește convingerea că Henry e mort. Durerea lui Jack depășește dorința sa lașă de-a ieși de acolo și de-a chema toți polițiștii din statul Wisconsin, și-l împinge să dibuie după comutator. Nu poate să plece; trebuie să vadă totul, așa cum a făcut cu cadavrul Irmei Freneau.

Degetele sale ating comutatorul de plastic și rămân acolo. În fundul gâtului îi urcă un gust metalic, acid. Apasă butonul și lumina inundă studioul.

Corpul lui Henry, în scaunul înalt de piele, stă aplecat peste masă, cu mâinile de-o parte și de cealaltă a prețuitului său microfon, cu fața lipită de tăblia mesei în stânga lui. Poartă în continuare ochelarii fumurii, însă una dintre arcadele subțiri de metal e îndoită. La început, totul pare să fi fost vopsit în roșu, căci aproape uniformul strat de sânge care acoperă masa i-a picurat în poală lui Henry de ceva vreme, și tot echipamentul a fost stropit cu roșu. O parte din obrazul lui Henry a fost mușcată, smulsă. Îi lipsesc două degete de la mâna dreaptă. În ochii lui Jack, care au făcut inventarul tuturor lucrurilor din cameră, mare parte din sânge s-a scurs din Henry printr-o rană la spate. Rana e ascunsă vederii de hainele îmbibate

cu sânge, dar la fel de mult sânge stă adunat în bălți, picurând, lângă speteaza scaunului, ca și pe masă. Aproape tot sângele de pe podea s-a scurs de pe scaun. Pescarul trebuie că a atins un organ intern sau a retezat o arteră.

Foarte puțin sânge, pe lângă o spuzeală rară peste comenzi, a atins magnetofonul. Jack abia își mai amintește cum funcționează aparatele de felul acela, însă l-a văzut deseori pe Henry schimbând rolele, așa încât știe cât de cât ce e de făcut. Închide magnetofonul și prinde capătul benzii în rola goală. Apoi deschide aparatul și apasă REWIND. Banda trece lin peste capetele de înregistrare, derulându-se de pe o rolă pe alta.

– Ai făcut o înregistrare pentru mine, Henry? întreabă el. Pun pariu că ai făcut, dar sper că nu ai murit spunându-mi ceea ce știu deja.

Banda se oprește. Jack apasă PLAY și își ține răsuflarea.

În toată gloria lui rumenă-n obraji, George Rathbun tună din difuzoare.

– Finalul reprizei a noua și echipa gazdă se îndreaptă spre dușuri, amice. Dar jocul nu se TERMINĂ până când și ultimul ORB este MORT!

Jack se sprijină de perete.

Henry Shake intră în scenă și-i spune să sune la Maxton's. Șobolanul de Wisconsin își iețește și el capul și strigă în gura mare despre Casa întunericului. Șeicul, șarmul, șocul și George Rathbun poartă o scurtă discuție în contradictoriu, pe care o câștigă șarmul. E prea mult pentru Jack; nu-și poate opri lacrimile și nici nu se străduiește să încerce. Le lasă să curgă. Ultima reprezentație a lui Henry îl emoționează incredibil de mult. Este atât de *frumoasă*, atât de *pură* – atât de caracteristică lui Henry. Henry Leyden a rămas în viață apelând la personajele pe care le-a creat și acestea au vorbit în locul său. Formau o echipă unită, George și șarmul și șobolanul, și s-au dus la fund odată cu vasul, nu că ar fi avut de ales. Henry Leyden reapare, pe o voce care se stinge cu fiecare nouă frază, spune că Jack poate înfrânge *îngâmfarea și prostia*. Vocea muribundă a lui Henry spune că a avut o viață minunată. Vocea lui devine o șoaptă și rostește trei cuvinte

pline-ochi de-o surpriză încântătoare: *A, Ciocârlie. Bună.* Jack aude zâmbetul din acele cuvinte.

Plângând, Jack părăsește studioul împleticindu-se. Vrea să se prăbușească într-un scaun și să plângă până ce-i vor seca lacrimile, dar nu poate greși atât de mult nici față de el însuși, nici față de Henry. Înaintează pe coridor, își șterge lacrimile și așteaptă ca durerea de piatră să-l ajute să facă față chinului sufletesc. Îl va ajuta să facă față și Casei întunericului. Durerea nu trebuie împiedicată sau abătută; e ca o tijă de oțel care-i susține coloana vertebrală.

Fantoma vocii lui Henry Shake șoptește: *Jack, durerea asta nu te va părăsi niciodată. Te-ai consolat cu asta?*

Altfel nici nu-mi doresc s-o simt.

Ajunge că o știi. Oriunde ai merge, orice ai face. Trecând orice prag. Cu orice femeie. Dacă vei avea copii, cu fiii tăi. O s-o auzi în orice muzică ai asculta, o s-o vezi în orice carte ai citi. Va fi parte din mâncarea pe care o mănânci. Alături de tine pentru totdeauna. În toate lumile. În Casa umbrelor.

Eu sunt durerea și durerea sunt eu.

Șoapta lui George Rathbun e de două ori mai puternică decât a șeicului: *Ei, fir-ar să fie, fiule, vrei să spui D'YAMBA?*

D'yamba.

Presupun că știi de ce te-au îmbrățișat albinele. Nu ai de dat un telefon?

Ba da, are. Dar nu mai suportă să stea în casa asta îmbibată de sânge; simte nevoia să fie afară, în călduroasa noapte de vară. Pășind la voia întâmplării, Jack străbate livingul distrus și calcă pragul. Durerea umblă împreună cu el, căci el e ea și ea e el. Cerul necuprins stă deasupra lui, înțesat de stele. Scoate fidelul telefon mobil.

Și cine răspunde la telefonul secției de poliție din French Landing? Arnold „Lanternă" Hrabowski, desigur, repus în funcție și cu o nouă poreclă. Cele spuse de Jack îl aruncă pe „Lanternă„ Hrabowski într-o stare de agitație extremă. Ce? Doamne! O, nu. O, cine-ar fi crezut? Mamă. Da, dom'le. Mă ocup imediat de asta, sigur că da.

Așadar, în timp ce fostul Ungur Nebun încearcă să-și împiedice deopotrivă mâinile și vocea să nu tremure cât formează numărul de acasă al șefului și transmite mesajul lui Jack, Jack se îndepărtează de casă, de alee și de camioneta sa, se îndepărtează de orice-i aduce aminte de ființele umane și intră pe-o pajiște plină de ierburi înalte, galben-verzi. Durerea îl călăuzește, căci durerea știe mai bine decât el ce are nevoie.

Mai presus de orice, are nevoie de odihnă. De somn, dacă e posibil. Un loc moale pe teren drept, departe de girofarurile roșii și sirenele și polițiștii furioși și hiperactivi care se apropie. Departe de toată disperarea aceea. Un loc unde un om își poate odihni capul și să vadă cum trebuie cerul. După aproape un kilometru, Jack ajunge la un asemenea loc între un lan de porumb și începuturile stâncoase ale dealurilor împădurite. Mintea sa îndurerată îi spune corpului său îndurerat, epuizat, să se întindă pe jos și să stea comod, iar corpul se supune. Deasupra, stelele par să vibreze și să devină neclare, deși, desigur, stelele de pe familiarul cer adevărat nu fac asta, așadar trebuie să fie o iluzie optică. Corpul lui Jack se întinde, iar stratul de iarbă și pământ de sub el pare să se muleze după forma sa, deși și asta trebuie că este o iluzie, căci toată lumea știe că, în lumea reală, pământul are tendința să fie rigid, inflexibil și pietros. Mintea îndurerată a lui Jack Sawyer îi spune corpului său îndurerat să adoarmă și, oricât ar părea de imposibil, exact asta și face.

În câteva minute, corpul adormit al lui Jack Sawyer suferă o vagă transformare. Unghiurile lui par să se înmoaie, culorile lui – părul lui auriu, jacheta deschisă la culoare, pantofii maronii – devin mai palide. O stranie transparență, o încețoșare sau înnorare, intervine în acest proces. E ca și când ne-am putea uita prin masa noroasă, indistinctă, a corpului său care respiră ușor pentru a vedea frunzele moi și zdrobite ale ierbii care alcătuiesc salteaua pe care stă așezat. Cu cât ne uităm mai mult, cu atât vedem mai clar iarba de sub el, căci corpul lui devine din ce în ce mai vag. În cele din urmă, nu mai e decât o licărire deasupra ierbii și, pe când covorul de verdeață care l-a susținut începe să se îndrepte, corpul care i-a dat formă a dispărut de mult.

25

A, s-o lăsăm baltă. Știm unde s-a dus Jack Sawyer când a dispărut de la marginea lanului de porumb și știm pe cine e posibil să întâlnească atunci când va ajunge acolo. Gata cu asta. Vrem distracție, vrem emoții puternice! Spre norocul nostru, bătrânul acela fermecător de Charles Burnside, pe care ne putem baza oricând să pună gumă de mestecat pe scaunul cuiva, să ungă clanța cu cremă de dinți, să se bășească în biserică, iese în clipa aceasta dintr-un vas de toaletă în secțiunea Daisy de la Maxton's. Observăm că moș Burny, Burn-Burn al nostru, strânge la pieptul scobit foarfeca de grădinărit a lui Henry Leyden, legănând-o, ca și când ar ține un copilaș. Pe ososul lui braț drept, sângele iese dintr-o rană urâtă și curge către cot. Când pune un picior – încălțat în papucii-albină ai altui rezident – pe buza vasului, se împinge în sus și pășește afară, clătinându-se puțin. Are gura răsucită într-un rictus și ochii îi seamănă cu niște găuri de gloanțe, însă nu putem bănui că și el poartă povara unei dureri grele. Partea de jos a pantalonilor și pieptul cămășii sunt îmbibate cu sânge, aceasta din urmă fiind înnegrită de sângele scurs dintr-o rană de cuțit în abdomen.

Crispându-se, Burny deschide ușa separeului și pășește în toaleta goală. Neoanele din tavan se reflectă în oglinda lungă de deasupra șirului de chiuvete; mulțumită lui Butch Yerxa, care face un schimb dublu pentru că cel care trebuie să lucreze de noapte a sunat și-a spus că e beat, dalele albe de gresie strălucesc. În toată această albeață scânteietoare, sângele de pe hainele și corpul lui Charles Burnside pare a fi de-un roșu radiant. Își dă jos cămașa și-o aruncă într-o chiuvetă, după care se împleticește în celălalt capăt al băii spre un dulăpior marcat cu o bucată de bandă adezivă pe care cineva a scris BANDAJE. Bătrânii au tendința să cadă în baie și tatăl lui Chipper, precaut, a instalat dulăpiorul acolo unde a crezut că va fi de folos. Picături de sânge mânjesc dalele albe de gresie.

Burny rupe un pumn de prosoape de hârtie dintr-un distribuitor, le umezește cu apă rece și le pune pe marginea celei mai apropiate

chiuvete. Apoi deschide dulăpiorul cu bandaje, scoate o rolă mare de leucoplast și un teanc de bandaje din tifon. Rupe o bucată de cincisprezece centimetri de leucoplast. Șterge sângele de pe pielea din jurul rănii de pe abdomen și apasă prosoapele de hârtie udă peste deschizătură. Ia prosoapele și apasă pe tăietură un tampon de pansament. Cu stângăcie, lipește leucoplastul peste pansament. În același fel își doftoricește și rana de cuțit de la braț.

Acum, cârcei și cheaguri de sânge acoperă gresia albă.

Se întoarce pe lângă chiuvete și dă drumul la apă peste cămașă. Apa se înroșește în vasul chiuvetei. Burny continuă să frece vechea cămașă sub jetul de apă rece până ce aceasta devine de-un trandafiriu palid cu doar câteva nuanțe mai deschis ca pielea sa. Satisfăcut, stoarce cămașa, o scutură o dată sau de două ori și-o îmbracă la loc. Faptul că i se lipește de corp nu-l deranjează câtuși de puțin. Țelul său e-o versiune foarte rudimentară a decenței, nu a eleganței: pe cât posibil, vrea să treacă neobservat. Manșetele îi sunt îmbibate cu sânge și papucii lui Elmer Jesperson sunt de-un roșu-închis și uzi, însă crede că majoritatea oamenilor nu se gândi să se uite la picioarele sale.

Înlăuntrul său, o voce aspră continuă să spună: *Mhai rrepedi, Burn-Burn, mhai rrepedi!*

Singura greșeală a lui Burny este că, în timp ce închide nasturii cămășii umede, se uită în oglindă. Ceea ce vede îl face să înmărmurească de șoc. În pofida urâțeniei, Charles Burnside a fost întotdeauna mulțumit de imaginea pe care i-o arătau oglinzile. După părerea sa, arată ca un tip care știe cum stau lucrurile – viclean, imprevizibil și isteț. Bărbatul care se holbează la el din cealaltă parte a oglinzii nu seamănă defel cu bătrânul șiret pe care și-l amintește Burny. Bărbatul care-l privește pare slab la minte, epuizat și grav bolnav. Ochi afundați în orbite și înroșiți, obraji ca niște cratere, vene care i se târăsc pe tigva cheală... până și nasul îi pare mai osos și mai răsucit ca altă dată. E genul de bătrân care-i sperie pe copii.

Da' tre' zâ-i zberii, Burn-Bunr. E timbu' z-o iei la pișor.

Nu e posibil să arate așa rău, nu? Dacă ar fi așa, ar fi observat cu mult timp înainte. Nee, nu așa dădea Charles Burnside ochii cu

lumea. Baia-i prea a naibii de albă, asta-i tot. Iar un alb ca ăsta te face să pari spălăcit. Te face să pari jupuit, ca un iepure. Oroarea bătrână și muribundă din oglindă se apropie și petele decolorate de pe piele par să se întunece. Imaginea dinților săi îl face să închidă gura.

Apoi stăpânul lui e ca un cârlig de pescuit în mintea sa: îl trage către ușă și bâiguie: *timbu, timbu.*

Burny știe de ce e *timbu*: domnul Munșun vrea să ajungă înapoi la Casa întunericului. Domnul Munșun vine dintr-un loc aflat la o distanță incredibilă de French Landing și anumite părți din Casa întunericului, pe care le-au construit împreună, lasă impresia lumii din care vine – părțile cele mai adânci, pe care Charles Burnside le vizitează rareori, și care-l fac să se simtă hipnotizat, slăbit de jinduire și cu dureri de stomac atunci când le calcă pragul. Când încearcă să-și imagineze lumea care i-a dat naștere domnului Munșun, vede un peisaj întunecat, stâncos, plin de cranii. Pe pantele și piscurile sterpe stau case ca niște castele care-și modifică dimensiunea, sau dispar, atunci când clipești. Din trecătorile pâlpâitoare vine o larmă industrială amestecată cu strigătele unor copii torturați.

Burnside abia așteaptă și el să se întoarcă la Casa întunericului, dar pentru plăcerile mai simple oferite de primul set de camere, unde se poate odihni, poate mânca hrană conservată și să citească clasoare cu tăieturi din ziare. Îi place în mod deosebit mirosul din acele camere, o duhoare de putreziciune, transpirație, sânge uscat, must, canalizare. Dacă ar putea distila acea mireasmă, s-ar da cu ea ca și cu o apă de colonie. De asemenea, o îmbucătură mică și dulce pe nume Tyler Marshall stă încuiat într-o încăpere localizată într-un alt strat al Casei întunericului – și într-o altă lume –, iar Burny abia așteaptă să-l chinuiască pe micuțul Tyler, să-și plimbe mâinile zbârcite peste pielea frumoasă a băiatului. Tyler Marshall *îi dă fiori* lui Burny.

Însă există plăceri ce mai trebuie culese din lumea asta și este *timbu* să se ocupe de ele. Burny se uită printr-o crăpătură a ușii de la baie și vede că Butch Yerxa s-a lăsat pradă oboselii și-a fripturii de la bufet. Stă pe scaun ca o păpușă supradimensionată, cu brațele pe masă și cu bărbia grasă sprijinită în ceea ce, la o persoană normală, ar fi gâtul.

Acea folositoare piatră vopsită se află la câțiva centimetri de mâna dreaptă a lui Butch, însă lui Burny nu-i trebuie piatra, căci s-a ales cu un instrument mult mai ofertant. Își dorește să fi descoperit potențialul foarfecii de grădinărit cu mult timp în urmă. În loc de-o singură lamă, aveai două. Una sus, una jos, *clanc-clanc!* Și ascuțite! Nu avusese de gând să-i taie orbului degetele. Pe-atunci considera foarfeca drept un soi de cuțit mare și primitiv, dar când a fost înjunghiat în braț, a smucit foarfeca către orb și aceasta, mai mult sau mai puțin, i-a retezat singură degetele, și a făcut-o la fel de ușor și de iute cum măcelarii din Chicago feliau mai demult șunca.

Cu Chipper Maxton o să se distreze de minune. Omul merită ce-o să primească. Burny crede că Chipper e răspunzător pentru felul în care s-a deteriorat el. Oglinda i-a spus că are cam cu zece kilograme mai puțin decât ar trebui, poate chiar cu cincisprezece, și nu-i de mirare: uită-te ce lături le dau la bufet. Chipper șterpelește din mâncare, crede Burny, la fel cum șterpelește din toate celelalte lucruri. De la stat, de la guvern, de la Sănătate; Chipper fură de la toți. De vreo două ori când credea că Charles Burnside e prea dus cu pluta ca să știe ce se întâmplă, Maxton îl pusese să semneze formulare care spuneau că a suferit o operație, o intervenție la prostată, una la plămâni. După cum vede Burny lucrurile, jumătate din banii de la Sănătate care achitau operații neefectuate trebuiau să fie ai lui. Doar pe formular apărea numele lui, nu?

Burnside se strecoară pe coridor și șontâcăiește către antreu, lăsând amprente sângerii cu papucii umezi. Pentru că va trebui să treacă pe lângă sala infirmierelor, vâră foarfeca după betelia pantalonilor și o acoperă cu cămașa. Burnside vede peste tejgheaua sălii infirmierelor obrajii flasci, ochelarii cu rame aurii și părul de culoarea levănțicii ai unei hoaște inutile pe nume Georgette Porter. Se putea și mai rău, își spune. De când femeia a intrat în D18 și l-a surprins gol-pușcă, încercând să se masturbeze în mijlocul camerei, Georgette Porter e îngrozită de el.

Se uită în direcția lui, pare să-și reprime un fior și coboară privirea înapoi la orice-ar fi ceea ce face cu mâinile. Croșetează, probabil,

sau citește genul de roman polițist în care o pisică rezolvă misterul. Burny se apropie și mai tare și se gândește să-i taie fața lui Georgette cu foarfeca, dar hotărăște că n-are rost să-și irosească forțele. Când ajunge la tejghea, se uită peste ea și vede că femeia ține în mâini o carte în ediție de masă, exact cum și-a imaginat el.

Cu o profundă suspiciune, ea ridică ochii spre el.

– Da' știu că arăți delicios în noaptea asta, Georgie.

Femeia se uită de-a lungul holului, apoi la antreu și își dă seama că trebuie să-i țină piept singură.

– Ar trebui să fii în camera dumitale, domnule Burnside. E târziu.

– Vezi-ți de treaba ta, Georgie. Am dreptul să fac o plimbare.

– Domnului Maxton nu-i place ca rezidenții să intre în celelalte secții, așa că te rog să rămâi în Daisy.

– E pe-aici șefu' ăl mare?

– Așa cred, da.

– Bun.

Se întoarce cu spatele și merge mai departe spre antreu. Infirmiera îl strigă:

– Stai!

El întoarce capul. Femeia stă în picioare, semn sigur de mare îngrijorare.

– Doar nu ai de gând să-l deranjezi pe domnul Maxton, nu?

– Dacă mai spui ceva, te deranjez *pe tine*.

Femeia duce mâna la gât și în sfârșit observă podeaua. Lasă bărbia în piept și ridică brusc sprâncenele.

– Domnule Burnside, ce ai pe papuci? și pe manșetele pantalonilor? Lași urme peste tot!

– Chiar nu poți să-ți ții fleanca?

Încruntat, se împleticește înapoi la camera infirmierelor. Georgette Porter se lipește cu spatele de perete și, când înțelege că ar fi putut încerca să scape, Burny e deja în fața ei. Ia mâna de la gât și-o ține în față în semn de oprire.

– Curvă proastă.

Burnside scoate foarfeca de la betelia pantalonilor, o apucă și-i retează degetele la fel de ușor ca și când ar fi niște rămurele.

- Cretino.

Georgette a intrat într-o stare de neîncredere șocată care-o paralizează. Se holbează la sângele care-i țâșnește din ce-i mai rămăsese din degete.

- Tâmpită afurisită.

Desface foarfeca și-i înfige o lamă în gât. Georgette scoate un sunet gâlgâit, gâtuit. Încearcă să prindă foarfeca, dar Burny o trage și o ridică la nivelul capului ei. Mâinile femeii se zbat, împrăștiind sânge. Expresia de pe fața lui Burny este cea a unui om care recunoaște în sfârșit că trebuie să schimbe nisipul la pisică. Îndreaptă lama udă în fața ochiului ei drept și-o înfige, iar Georgette e moartă înainte ca trupul ei să se prelingă pe lângă perete și să se adune grămadă la podea.

La zece metri mai încolo, Butch Yerxa mormăie în somn.

- Nu ascultă niciodată, bâiguie Burny în barbă. Încerci și iar încerci, dar întotdeauna și-o cer până la urmă. Se pare că o vor... ca și căcații ăia proști din Chicago.

Smulge lama foarfecii din capul Georgettei și-o șterge de umărul bluzei ei. Amintirea căcaților ălora din Chicago îi face mădularul să-l furnice, și membrul începe să i se scoale în pantalonii largi și vechi. *Sa*-lut! A... magia blândelor amintiri. Deși, așa cum am văzut, Charles Burnside se bucură din când în când de erecții în timpul somnului, în stare de veghe acestea sunt atât de rare, încât sunt aproape inexistente, și el se simte tentat să-și dea jos pantalonii și să vadă ce-i iese. Dar dacă se trezește Yerxa? Ar presupune că *Georgette Porter*, sau măcar cadavrul ei, a stârnit poftele trupești îndelung reprimate ale lui Burny. Asta n-ar fi bine – n-ar fi bine deloc. Până și un monstru are o mândrie de apărat. Mai bine să-și continue drumul spre biroul lui Chipper Maxton și să spere că ciocanul nu se va muia înainte să vină vremea să bată cuiul.

Burny pune foarfeca la spatele pantalonilor și trage de cămașa udă, îndepărtând-o de corp. Se împleticește de-a lungul coridorului secției Daisy, străbătând antreul gol și îndreptându-se spre ușa șlefuită

cu tăbliță de aramă pe care scrie WILLIAM MAXTON, DIRECTOR. Pe aceasta o deschide cu reverență, chemând în minte imaginea unui băiat de zece ori mort cu mult timp în urmă pe nume Herman Flagler, cunoscut și ca „Poochie", una dintre primele sale cuceriri. Poochie! Fragedul Poochie! Ce lacrimi, ce suspine de durere și bucurie amestecate, ce abandon în brațele neputinței extreme: stratul subțire de praf de peste genunchii zgâriați și antebrațele suple ale lui Poochie. Lacrimi încinse; un jet de urină din bobocelul lui îngrozit.

Chipper nu-i va provoca o asemenea plăcere divină, dar putem fi sigur că-i va provoca *ceva*. În orice caz, Tyler Marshall e legat și așteaptă în Casa întunericului mai neajutorat decât de neajutorat poate să fie.

Charles Burnside își târâie picioarele prin cămăruța fără geamuri a Rebeccăi Vilas, cu fundulețul palid și plin de gropițe al lui Poochie Flagler luminându-i mintea. Pune mâna pe următoarea clanță, zăbovește o clipă pentru a se calma și o răsucește fără zgomot. Ușa se deschide doar atât cât să-l arate pe Chipper Maxton, singur monarh al acestui tărâm, aplecat peste masa de lucru, cu capul sprijinit în pumn și folosind un creion galben pentru a nota ceva pe două seturi de hârtii. Umbra unui zâmbet îi înmoaie buzele strânse; ochii lui umezi trădează sugestia unei sclipiri; creionul neostenit sare de la un teanc de hârtii la celălalt, făcând semne mititele. Atât de absorbit e Chipper în muncă, încât nu observă că nu mai este singur până când vizitatorul său nu pășește înăuntru și nu lovește ușa cu piciorul.

Când ușa se închide zgomotos, Chipper ridică ochii cu o surprindere iritată și se uită printre gene la silueta din fața sa. Atitudinea sa se transformă aproape imediat într-o bonomie vicleană, neplăcută, pe care el o crede dezarmantă.

– De unde vii dumneata, domnule Burnside, nu se bate la ușă? Dați pur și simplu buzna, nu?

– Dăm pur și simplu buzna, zice vizitatorul său.

– Nu contează. Adevărul e că voiam să-ți vorbesc.

– Să-mi vorbiți?

– Da. Intră, te rog. Ia loc. Mă tem că avem o mică problemă și vreau să discutăm câteva variante de rezolvare a ei.

– O, face Burny. O problemă.

Își îndepărtează cămașa de piept și se împleticește mai aproape, lăsând în spate urme tot mai slabe de pași, pe care Maxton nu le observă.

– Stai jos, zice Chipper, făcând semn cu mâna spre scaunul din fața mesei lui. Trage-ți un bolard și odihnește-ți oasele.

Expresia aceasta a luat-o de la Franky Shellbarger, agentul de împrumuturi de la First Farmer Bank, care o folosea mereu la întâlnirile locale ale clubului Rotary și, deși Chipper Maxton habar nu are ce ar putea fi un bolard, e de părere că sună al naibii de fain.

– Bătrâne, noi doi trebuie să purtăm o discuție cu sufletul deschis.

– A, face Burny și se așază, cu spatele drept și rigid, din cauza foarfecii. *Cu zuvletu' dezghiz.*

– Mda, asta-i ideea. Hei, ți-e udă cămașa? Este! Nu putem permite asta, bătrâne – s-ar putea să răcești și să mori, și niciunuia dintre noi nu i-ar plăcea asta, nu? Îți trebuie o cămașă uscată. Stai să văd cu ce te pot ajuta.

– Nu te obosi, maimuță futută.

Chipper Maxton e deja în picioare și-și îndreaptă cămașa, și cuvintele bătrânului îl descumpănesc o clipă. Își revine fără probleme, rânjește și spune:

– Să nu te miști de acolo, Chicago.

Deși pomenirea orașului său natal îi trimite un fior pe șira spinării, Burnside nu schițează niciun gest când Maxton dă ocol mesei și străbate biroul. Îl urmărește pe director cum iese din cameră. *Chicago.* Unde Poochie Flagler și Sammy Hooten și Ferd Brogan și toți ceilalți au trăit și au murit, Dumnezeu să-i aibă în pază. Grăunțe de praf, fire de iarbă, așa murdar așa frumos așa ispititor. Cu zâmbetele lor și cu strigătele lor. Ca toți copiii caucazieni de mahala, de-un alb pur de ivoriu sub crusta de mizerie, albul ca burta unui pește al săracilor din oraș, al celor ce curând se vor pierde. Oasele zvelte ale omoplaților lor, ieșind în relief parcă să străpungă stratul subțire de carne.

Organul bătrân al lui Burny se mișcă și se întărește ca și când *el* și-ar aminti șotiile de mai an. *Tyler Marshall*, îngână în sinea sa, *frumosul și mititelul de Ty, o să ne distrăm bine înainte să te predăm șefului, da o să ne distrăm da chiar așa da da.*

Ușa se trântește în spatele lui, smulgându-l din această reverie erotică. Dar mădularul lui bătrân, mătărânga lui bătrână rămâne trează și pe poziție, mai zdravănă decât în zilele ei de glorie.

– Nu-i nimeni în antreu, se plânge Maxton. Hoașca aia bătrână, cum o cheamă, Porter, Georgette Porter, pun pariu că-i în bucătărie și se-ndoapă ca o gâscă, iar Butch Yerxa doarme tun în scaun. Ce să fac eu, să scotocesc prin *camere* ca să găsesc o cămașă uscată?

Trece cu pași mari pe lângă Burnside, ridică mâinile și se trântește în scaun. Totu-i o fanfaronadă, dar Burny a asistat la unele mai reușite. Chipper nu-l poate intimida pe Burny, nici chiar dacă știe câteva lucruri despre *Chicago*.

– Nu-mi trebuie o cămașă nouă, zice el. Cur belit.

Chipper se lasă pe spate în scaun și își prinde mâinile la ceafă. Rânjește – pacientul ăsta îl amuză, e dat naibii.

– Ei, ei. Nu-i nevoie să ne vorbim urât. Nu mă mai păcălești, moșule. Nu cred în jocul tău de-a Alzheimerul. De fapt, nu cred nimic din ce faci.

E bine-mersi relaxat și radiază încrederea de sine a unui cartofor cu patru ași în mână. Burny crede că i se înscenează cine știe ce mârșăvie sau șantaj, ceea ce face ca momentul să fie cu atât mai delicios.

– Dar tre' să-ți recunosc meritele, continuă Chipper. I-ai păcălit pe toți, inclusiv pe mine. Probabil că e nevoie de-o disciplină *incredibilă* ca să imiți ultima fază de Alzheimer. Să stai atâta vreme pleoștit în scaun, să ți se dea hrană de nou-născut, să te caci în pantaloni. Să te prefaci că nu înțelegi ce spun oamenii.

– Nu m-am prefăcut, tâmpitule.

– Așa că nu-i de mirare că ai imitat o revenire – când a fost asta, acum un an? Și eu aș fi făcut la fel. Adică, una e să acționezi sub acoperire și alta e s-o faci ca legumă. Așa că ne alegem cu un miracol minor, nu? Alzheimerul își revine treptat, vine și se duce, ca o răceală

de rând. Una peste alta, e-o afacere bună. Apuci să te plimbi și să te comporți ca un rahat, și personalul are mai puțin de muncit. Încă ești unul dintre pacienții mei preferați, Charlie. Sau ar trebui să-ți spun Carl?

– Mă doare în cur cum îmi spui.

– Dar Carl e numele tău adevărat, nu?

Burny nici măcar nu ridică din umeri. Speră ca Chipper să ajungă la subiect înainte să se trezească Butch Yerxa, să observe urmele de sânge și să descopere corpul Georgettei Porter, pentru că, deși îl interesează povestea lui Maxton, vrea să ajungă la Casa întunericului fără *prea* multe probleme. Iar Butch Yerxa probabil că ar reprezenta o piedică mare.

Stăpânit de iluzia că joacă un joc de-a șoarecele și pisica în care el este pisica, Chipper îi zâmbește bătrânului în cămașă roz udă și-și continuă tirada.

– Astăzi m-a sunat un ofițer de la poliția statală. A spus că a primit de la FBI identificarea unei amprente locale. Aparținea unui om foarte rău pe nume Carl Bierstone, care e căutat de aproape patruzeci de ani. În 1964 a fost condamnat la moarte pentru că a ucis câțiva copii pe care i-a molestat, numai că a scăpat din mașina care îl ducea la închisoare – a omorât doi paznici cu mâinile goale. De atunci nu se mai știe nimic despre el. Acum ar avea optzeci și cinci de ani, iar detectivul era de părere că Bierstone s-ar putea să se numere printre rezidenții noștri. Ce ai de spus, Charles?

Nimic, evident.

– Charles Burnside e destul de asemănător ca nume cu Carl Bierstone, nu-i așa? și nu avem absolut nicio informație despre trecutul tău. Asta face ca tu să fii un rezident unic aici. Căci toți ceilalți avem aproape un arbore genealogic, însă tu vii cam de nicăieri. Singura informație pe care o avem despre tine e vârsta. Când ai apărut la spitalul general din La Riviere în 1996, susțineai că ai șaptezeci și opt. Asta face să ai aceeași vârstă cu fugarul ăla.

Burnside îi oferă un zâmbet cu adevărat neliniștitor.

– Presupun că, atunci, trebuie că sunt și Pescarul.

– Ai optzeci și cinci de ani. Nu cred că ești în stare să tărăști niște copii cale de jumătate din district. Cred însă că ești Carl Bierstone ăsta, iar polițiștii sunt încă nerăbdători să pună mâna pe tine. Lucru care mă aduce la o scrisoare pe care am primit-o acum câteva zile. Am avut de gând s-o discut cu tine, dar știi cât de multe lucruri se petrec pe-aici.

Deschide sertarul biroului și scoate o foaie de hârtie ruptă dintr-un carnețel galben. Poartă un mesaj scurt, îngrijit scris la mașină.

– „De Pere, Wisconsin", spune. Fără dată. „Celor interesați", așa începe. „Regret să vă informez că nu mai pot continua să achit suma lunară pentru întreținerea nepotului meu, Charles Burnside." Asta-i tot. În loc să se semneze, și-a scris numele. „Althea Burnside."

Chipper pune hârtia galbenă în fața lui și-și împreunează mâinile deasupra ei.

– Care-i treaba, Charles? Nu există nicio Althea Burnside în De Pere, asta știu. Și nu-ți poate fi mătușă. Câți ani ar trebui să aibă? Cel puțin o sută. Mai degrabă o sută zece. Nu cred asta. Însă cecurile au venit cu regularitate de ceasornic încă din prima ta lună aici, la Maxton's. Vreun vechi amic, vreun vechi partener de-al tău, a vegheat asupra ta, prietene. Și vrem să continue s-o facă, nu-i așa?

– Mi-e totuna, cur belit.

Asta nu-i tocmai adevărat. Tot ce știe Burny despre plata întreținerii lui e că domnul Munșun a rezolvat-o cu mult timp în urmă, iar dacă aceasta ar fi să se oprească, ei bine... ce altceva se va mai sfârși? El și domnul Munșun sunt implicați împreună în povestea asta, nu-i așa?

– Haide, șmechere, zice Chipper. Ești în stare de mai mult. Mă interesează puțină cooperare. Sunt sigur că nu vrei să treci prin toate neplăcerile arestării, amprentării, plus cine știe ce vine după aia. Iar eu, vorbind în nume personal, eu nu vreau să te văd trecând prin toate astea. Pentru că adevăratul șobolan în cazul ăsta e prietenul tău. Oricine ar fi el, sunt sigur că a uitat că probabil îl ai la mână cu ceva din trecut, corect? și-și spune că nu mai trebuie să aibă grijă ca tu să

ai tot confortul necesar. Numai că asta-i o greșeală. Pun pariu că l-ai putea pune la punct, că l-ai putea face să înțeleagă situația.

Mădularul lui Burny, mătărânga lui, s-a înmuiat și s-a chircit ca un balon înțepat, lucru care-i sporește amărăciunea. De când a intrat în biroul escrocului ăsta uns cu toate alifiile, a pierdut ceva vital: un sentiment al scopului, o senzație de imunitate, un zvâc. Vrea să se întoarcă la Casa întunericului. Casa întunericului îl va readuce la normal, căci Casa întunericului înseamnă magie, magie *neagră*. Ce-a avut el mai amar în suflet s-a consumat în construirea ei; întunecimea inimii lui s-a infiltrat în fiecare bârnă și-n fiecare grindă.

Domnul Munșun l-a ajutat pe Burny să vadă posibilitățile Casei întunericului și a contribuit cu foarte multe idei personale. Există porțiuni din Casa întunericului pe care Charles Burnside nu le-a înțeles niciodată cu adevărat, iar asta l-a speriat, l-a speriat tare: o aripă subpământeană pare să conțină cariera sa secretă în Chicago și, când s-a apropiat de partea aceea a casei, a auzit scâncetele imploratoare și strigătele pătrunzătoare ale o sută de băieți damnați, împreună cu propriile lui ordine aspre, icnetele lui de extaz. Din cine știe ce motiv, apropierea reușitelor sale de mai devreme îl face să se simtă mic și chinuit, un proscris în loc de-un lord. Domnul Munșun îl ajutase să-și amintească dimensiunea înfăptuirii lui, însă domnul Munșun nu-i fusese de niciun ajutor cu o altă porțiune a Casei întunericului, una mică, cel mult o cameră, mai degrabă o criptă, care adăpostește întreaga lui copilărie și pe care el n-a vizitat-o niciodată. Simplul gând la acea cameră îl face pe Burny să se simtă ca un bebeluș lăsat afară să moară de frig.

Vestea retragerii din joc a fictivei Althea Burnside are o versiune mai slabă a aceluiași efect. E intolerabil, iar el nu trebuie și, de fapt, nu poate să îndure asta.

– Mda, face el. Hai să punem puțin lucrurile la punct. Hai să înțelegem situația.

Se ridică din scaun și, odată cu el, se ridică un sunet care pare să provină din mijlocul French Landingului. Este vuietul sirenelor de poliție, cel puțin două, poate trei. Burny nu știe sigur, dar bănuiește

că Jack Sawyer a descoperit cadavrul prietenului său Henry, numai că Henry era doar în agonie și-a reușit să spună că a recunoscut vocea criminalului. Așa că Jack a sunat la poliție și uite-i că vin.

Următorul pas îl aduce în fața mesei de scris. Aruncă o privire la hârtiile de pe ea și pricepe imediat despre ce este vorba.

– Măsluiești registrele contabile, hă? Nu ești doar un cur belit, mai ești și un escroc jigărit.

Într-un număr extrem de mic de secunde, fața lui Chipper Maxton reflectă o gamă uimitoare de stări sufletești. Iritare, surprindere, confuzie, mândrie rănită, furie și incredulitate se succed pe peisajul trăsăturilor sale când Burnside duce mâna la spate și scoate foarfeca de grădinărit. În birou, aceasta pare mai mare și mai agresivă decât în camera de zi a lui Henry Leyden.

Lui Chipper, lamele i se par lungi cât două coase. Iar când își smulge ochii de la ele și-i ridică la bătrânul care stă în fața lui, vede o față mai mult demonică decât umană. Ochii lui Burnside ard roșii și buzele se răsucesc de pe dinții înfiorători, scânteietori, asemănători cu niște cioburi de oglindă.

– Stai pe loc, amice, cârâie Chipper. Poliția va ajunge aici dintr-o clipă în alta.

– Nu-s surd.

Burny vâră o lamă în gura lui Chipper și strânge foarfeca pe obrazul lui asudat. Sângele țâșnește peste masă și ochii lui Chipper se măresc. Burny smucește foarfeca și mai mulți dinți și o bucată din limba lui Chipper zboară din rana căscată. Chipper se opintește în picioare și se apleacă în față ca să apuce lamele. Burnside face un pas în spate și-i retează jumătate din mâna dreaptă.

– *Fir-ar să fie*, da' ascuțite mai îs, zice el.

Apoi Maxton se împleticește pe după birou, împroșcând sânge peste tot și urlând ca un elan. Burny se ferește, fandează și împinge lamele în umflătura cămășii albastre cu nasturi de peste burta lui Chipper. Când le smulge, Chipper se încovoiază, icnește, cade în genunchi. Sângele curge din el ca dintr-o sticlă întoarsă cu gura în jos. Cade în față pe coate. N-a mai rămas nimic comic în Chipper

Maxton; scutură din cap și mormăie ceva ca o rugă de-a fi lăsat în pace. Un ochi sângeriu, ca de taur, se întoarce spre Charles Burnside și exprimă pe tăcute o ciudat de impersonală cerere de îndurare.

– Maică a Domnului, zice Burny, ăsta să fie sfârșitul lui Rico?

Ce comic – nu s-a mai gândit la filmul ăla de ani buni[1]. Chicotind de propria-i remarcă spirituală, se apleacă, așază lamele de-o parte și de alta a gâtului lui Chipper și aproape reușește să-i taie capul.

Sirenele intră urlând pe Queen Street. Curând, polițiștii vor alerga pe trotuar; curând, vor da buzna în antreu. Burnside aruncă foarfeca pe spatele lat al lui Chipper și regretă că nu are timp să urineze pe cadavru sau să se ușureze pe cap, dar domnul Munșun bodogănește despre *timb, timb, timb.*

– Nu-s prost, nu trebuie să-mi spui, zice Burny.

Iese din birou și trece prin cămăruța domnișoarei Vilas. Când ajunge în hol, vede girofarurile pornite a două mașini de poliție mișcându-se de cealaltă parte a gardului viu. Se opresc nu departe de locul unde el l-a prins pe Tyler Marshall de gâtul lui zvelt de băiat. Se furișează puțin mai departe. Când ajunge în capul coridorului Daisy, doi polițiști cu față de copii intră valvârtej prin deschizătura din gard.

La capătul holului, Butch Yerxa se ridică și-și freacă fața. Se holbează la Burnside și spune:

– Ce s-a întâmplat?

– Du-te acolo, se răstește Burny. Du-i la birou. Maxton e rănit.

– Rănit?

Incapabil să se miște, Butch se uită prostit la hainele însângerate și la mâinile lui Burnside de pe care picură sânge.

– Du-te!

Butch se împleticește în față și cei doi polițiști tineri intră în grabă pe ușa mare de sticlă, de pe care posterul Rebeccăi Vilas a fost îndepărtat.

---

[1] E vorba de filmul *Little Caesar*, din 1931, în care rolul gangsterului Caesar Enrico „Rico" Bandello e jucat de Edward G. Robinson. „Maică a Domnului, ăsta să fie sfârșitul lui Rico?" este celebra replică pe care personajul, amintindu-și clipele de glorie, o rostește pe patul de moarte (n. tr.).

– În birou! țipă Butch, arătând cu degetul în dreapta. Șeful e rănit!

În vreme ce Yerxa indică ușa biroului fluturând cu mâna spre perete, Charles Burnside se furișează pe lângă el. O clipă mai târziu, intră în toaleta bărbaților din sectorul Daisy și fuge mâncând pământul spre un separeu.

Cum mai stau lucrurile cu Jack Sawyer? știm deja. Adică, știm că a adormit într-un loc primitor dintre marginea unui lan de porumb și un deal din partea de vest a văii Norway. Știm că trupul i-a devenit mai ușor, mai puțin substanțial, cețos. Că a devenit vag și translucid. Putem presupune că, înainte ca trupul lui să dobândească transparență, Jack a intrat într-un anumit vis grăitor. Iar în acel vis, am putea presupune, un cer albastru ca oul de măcăleandru sugerează o infinitate a spațiului locuitorilor unei frumoase proprietăți rezidențiale de pe Roxbury Drive, Beverly Hills, unde Jacky are șase, șase, șase ani sau doisprezece, doisprezece, doisprezece, sau poate ambele vârste în același timp, iar tati cântă la saxofon, saxofon, saxofon. (*Darn That Dream*[1], ar putea spune Henry Shake, este ultimul cântec de pe *Daddy Plays the Horn*, de Dexter Gordon – un album dat naibii.) în visul acela, toată lumea pleca în călătorie și nimeni nu pleca altundeva, iar un băiat călător prindea un premiu cât se poate de minunat, și Lily Cavánaugh Sawyer prindea un bondar într-o sticlă. Zâmbind, l-a dus la ușile batante și l-a eliberat în aer. Așa că bondarul a călătorit departe, departe de Lumea de Departe, și-n călătoria lui lumi după lumi tremurau și se clătinau, și Jack a călătorit și el urmând misteriosul său traseu în albastrul infinit ca oul de măcăleandru și, pe urmele insectei, s-a întors în Teritorii, unde a rămas adormit pe-un câmp tăcut. Așa că în același vis afurisit, Jack Sawyer, o persoană mai tânără de doisprezece ani și mai bătrână de treizeci, înmărmurit deopotrivă de durere și iubire, e vizitat în somn de-o femeie cu privire blândă. Și ea se întinde lângă el pe patul lui de iarbă dulce și-l ia în brațe și corpul lui recunoscător cunoaște beatitudinea atingerii ei, sărutului

[1] *Visul ăla afurisit* (n. tr.).

ei, binecuvântării ei profunde. Ceea ce fac ei, departe în Teritoriile îndepărtate, nu e treaba noastră, dar ne alăturăm binecuvântarea celei a Sophiei și-i lăsăm să-și vadă de ceea ce este, în definitiv, cu cea mai mare urgență posibilă, treaba *lor*, care binecuvântează acest băiat și această fată, acest bărbat și această femeie, acest scump cuplu, cum nimic n-o poate face, fără-ndoială nu noi.

Întoarcerea are loc așa cum trebuie, cu mirosuri curate și bogate de pământ și porumb, și cu cântecul vestitor al unui cocoș de la ferma verilor Gilbertson. O pânză de păianjen strălucind de rouă leagă pantoful din piciorul stâng al lui Jack de-o piatră plină de mușchi. O furnică ce se căznește să înainteze pe încheietura mâinii lui drepte poartă un fir de iarbă care, în V-ul pliului din mijloc, adăpostește o picătură luminoasă și tremurătoare de apă proaspăt creată. Simțindu-se la fel de minunat împrospătat ca și când și el ar fi fost proaspăt creat, Jack dă la o parte truditoarea furnică de pe încheietura mâinii, își desprinde pantoful de pânza păianjenului și se ridică în picioare. Roua îi scânteiază în păr și sprâncene. Cam la un kilometru distanță, se vede peluza casei lui Henry. În briza răcoroasă a dimineții tremură florile de gura-leului.

Florile de gura-leului tremură...

Când vede capota camionetei sale itindu-se de după casă, totul îi revine în minte. Mouse și cuvântul pe care i l-a spus el. Casa lui Henry, studioul lui Henry, mesajul lui lăsat cu gură de moarte. Acum, toți polițiștii și anchetatorii trebuie să fi plecat și casa ar trebui să fie goală, plină de ecourile petelor de sânge. Dale Gilbertson – și probabil ofițerii Brown și Black – îl caută, cel mai sigur. Pe Jack nu-l interesează deloc ofițerii, însă cu Dale vrea să discute. E timpul să-i destăinuiască lui Dale câteva lucruri uimitoare. Ceea ce are să-i spună îl va descumpăni pe Dale, însă trebuie să ne amintim ce i-a spus Ducele lui Dean Martin despre bătutul ouălor și pregătitul omletei. Folosind cuvintele lui Lily Cavanaugh, cân' Ducele *vorbea*, tătă lumea *asculta*, și așa trebuie să facă și Dale Gilbertson, căci Jack vrea să aibă

credincioasa și neabătuta sa tovărășie în timpul călătoriei prin Casa întunericului.

Trecând pe lângă casa lui Henry, Jack duce vârfurile degetelor la buze și apoi atinge lemnul, trimițând sărutul. *Henry. Pentru toate lumile, pentru Tyler Marshall, pentru Judy, pentru Sophie și pentru tine, Henry Leyden.*

Telefonul mobil din cabina Ram-ului spune că are trei mesaje salvate, toate din partea lui Dale, pe care el de șterge fără să le asculte. Acasă, beculețul roșu al robotului telefonic pâlpâie 4-4-4, repetându-se cu nemiloasa insistență a unui nou-născut înfometat. Jack apasă PLAYBACK. De patru ori, un Dale Gilbertson tot mai nefericit imploră să afle unde este prietenul său Jack Sawyer și își comunică marea dorință de-a discuta cu domnul în cauză, în principal în legătură cu uciderea unchiului său și-a prietenului lor, Henry, dar n-ar fi rău să vorbească despre afurisitul de *măcel* de la Maxton's, nu-i așa? Iar numele de Charles Burnside îi sună cunoscut?

Jack se uită la ceasul de la mână și, spunându-și că nu poate merge bine, ridică ochii la ceasul din bucătărie. Al său avea totuși dreptate. Este cinci patruzeci și doi dimineața și cocoșul încă mai cântă în spatele hambarului lui Randy și Kent Gilbertson. Oboseala îl năpădește brusc, mai grea decât gravitația. Cineva fără-ndoială stă lângă telefonul de pe Sumner Street, dar Dale cu siguranță doarme, iar Jack vrea să discute doar cu Dale. Cască tare, ca o pisică. Ziarul nici nu i-a fost încă adus!

Își dă jos jacheta și-o aruncă pe un scaun, apoi cască din nou, mai tare ca înainte. Poate că lanul ăla de porumb nu a fost, totuși, așa comod: simte că-l înțeapă gâtul și-l doare spatele. Se luptă cu scările, își azvârle hainele pe-un taburet din dormitor și se trântește în pat. Pe perete, deasupra taburetului, atârnă însoritul lui tablou de Fairfield Porter și își amintește cum a reacționat Dale la vederea lui, în seara când au scos din cutii și au agățat toate tablourile. Îi plăcuse din clipa în care dăduse cu ochii de el – probabil că fusese o noutate pentru Dale să găsească o asemenea satisfacție într-un tablou. *Bine*, își spune Jack, *dacă reușim să ieșim din Casa întunericului în viață, o să i-l*

dăruiesc. Și-o să-l conving să-l accepte: o să amenințe că-l fac bucăți și-l ard în sobă dacă nu-l ia. O să-i spun că i-l dau lui Wendell Green!

Deja i se închid ochii; se afundă în hainele de pat și dispare, deși de data asta nu la propriu, din lumea noastră. Visează.

Merge de-a lungul unei anevoioase poteci povârnite de pădure către o clădire în flăcări. Bestii și monștri se zvârcolesc și urlă de ambele părți, în mare parte a timpului nevăzute, dar când și când iținд câte o mână noduroasă, o coadă țepoasă, o aripă neagră, scheletică. Pe acestea, el le retează cu o sabie grea. Îl dor brațele și își simte tot corpul istovit. Sângerează pe undeva, dar nu vede și nici nu simte rana, ci doar lenta mișcare a sângelui care-i curge pe picioare. Oamenii care au fost cu el la începutul călătoriei sunt toți morți, iar el este – ar putea să fie – pe moarte. Își dorește să nu fie atât de singur, căci e îngrozit.

Clădirea în flăcări devine din ce în ce mai înaltă pe măsură ce se apropie de ea. Strigăte și plânsete se aud din ea și, în jurul ei, se întinde un perimetru grotesc al morții, copaci înnegriți și cenușă fumegândă. Perimetrul se lățește cu fiecare secundă, ca și când clădirea devorează întreaga natură, câte un pas o dată. Totul e pierdut, iar clădirea în flăcări și creatura fără suflet care-i este deopotrivă stăpân și prizonier vor triumfa, spulberând în vecii vecilor, amin. Din-tah, marea gheenă, înghițind tot ce-i iese în cale.

Copacii de pe partea dreaptă se apleacă și își contorsionează crengile chinuite, și o mișcare amplă are loc între frunzele negre, bine ascuțite. Pârâind, trunchiurile uriașe se îndoaie și crengile se împletesc ca șerpii între ele, făcând să apară un perete solid de frunze cenușii, ascuțite. Din acel perete iese, cu o lentoare teribilă, mulajul unei fețe supte, osoase. Înaltă de un metru și jumătate din creștet până-n barbă, fața presează stratul de frunze, mișcându-se dintr-o parte în alta în căutarea lui Jack.

Aceasta reprezintă tot ce l-a îngrozit, rănit, i-a dorit răul, fie în lumea aceasta, fie în Teritorii. Uriașa față seamănă vag cu un monstru uman pe nume Elroy, care a încercat cândva să-l violeze pe Jack într-un loc infect numit Crâșma Oatley, apoi amintește de Morgan

de Orris, apoi de Sunlight Gardener, apoi de Charles Burnside, dar în vreme ce-şi continuă căutarea oarbă dintr-o parte în alta, aminteşte de toate aceste feţe maligne suprapuse şi topindu-se într-una singură. O teamă extremă îl împietreşte pe Jack.

Faţa alcătuită din frunze cercetează poteca povârnită, apoi se retrage şi îşi începetează mişcare constantă. E îndreptată drept spre el. Ochii orbi îl văd, nasul fără nări îl miroase. Un tremur de plăcere străbate frunzele şi faţa se profilează în faţă, devenind din ce în ce mai mare. Neputându-se mişca, Jack se uită în spate peste umăr pentru a vedea un om putred ridicându-se pe coate într-un pat îngust. Omul deschide gura şi strigă: *„D'YAMBA!"*

Cu inima zbătându-i-se în piept, cu un strigăt murind înainte să-i iasă pe gură, Jack sare din pat şi aterizează în picioare înainte să-şi dea bine seama că s-a trezit din vis. Tot corpul lui pare să tremure. Transpiraţia îi curge pe frunte şi-i umezeşte pieptul. Treptat, pe măsură ce înţelege lumea înconjurătoare, tremurul încetează: nu e vorba de-o faţă uriaşă profilându-se dintr-un perete urât de frunte, ci de propriul lui dormitor. Pe peretele opus atârnă un tablou pe care are de gând să i-l dăruiască lui Dale Gilbertson. Se şterge pe faţă, se calmează. Simte nevoia să facă un duş. Ceasul îi spune că acum este nouă patruzeci şi şapte dimineaţa. A dormit patru ore şi e timpul să pună lucrurile cap la cap.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, curat, îmbrăcat şi cu burta pusă la cale, Jack sună la secţia de poliţie şi cere să vorbească cu şeriful Gilbertson. La unsprezece şi douăzeci şi cinci, el şi cu un Dale neîncrezător, tocmai pus la curent – un Dale care vrea cu toată fiinţa să vadă nişte dovezi ale aiuritoarei poveşti a prietenului său – lasă maşina şerifului parcată sub singurul copac din parcarea de la Sand Bar şi străbat asfaltul încins, trecând pe lângă două Harley-uri înclinate pe proptele şi îndreptându-se spre intrarea din spate.

Partea a patra
CASA ÎNTUNERICULUI ȘI DINCOLO DE EA

26

Am purtat deja o discuție scurtă despre *alunecare* și e prea târziu să mai elaborăm mult pe marginea subiectului, dar nu-i așa că majoritatea caselor sunt o încercare de împiedicare a alunecării? Gândiți-vă la Libertyville, cu străzile lui cu nume siropoase, dar afectuoase – Camelot și Avalon și Calea Domniței Marian. Și gândiți-vă la căsuța aceea simpatică din Libertyville în care Fred, Judy și Tyler Marshall locuiau cândva împreună. Ce altfel ați spune că este casa de pe Aleea Robin Hood nr. 16 dacă nu o odă închinată cotidianului, un imn al prozaicului? Am putea spune același lucru despre casa lui Dale Gilbertson, sau a lui Jack, sau a lui Henry, nu-i așa? Despre majoritatea caselor din apropierea French Landingului, de fapt. Uraganul distructiv care a suflat prin oraș nu schimbă faptul că locuințele stau ca niște curajoase stavile în calea alunecării, nobile în aceeași măsură în care sunt umile. Sunt locuri ale sănătății mentale.

Casa întunericului – ca și Casa dintre dealuri a lui Shirley Jackson, ca și monstruozitatea *fin de siècle* din Seattle numită Rose Red – *nu* este sănătoasă. Nu aparține în întregime acestei lumi. E greu s-o privești de afară – ochii îți joacă încontinuu feste – dar dacă cineva *poate* privi drept câteva secunde, vede o locuință cu două etaje de-o mărime perfect normală. Culoarea e neobișnuită, da – exteriorul acela negru ca smoala, până și geamurile vopsite în negru – și are un aspect povârnit, înclinat, care ar trezi neliniștea cu privire la integritatea ei structurală, dar dacă cineva o poate aprecia făcând abstracție de

magoria celorlalte lumi, ar părea aproape la fel de normală ca și casa lui Fred și Judy... chiar dacă nu la fel de bine întreținută.

Înăuntru, însă, altfel stau lucrurile.

Înăuntru, Casa întunericului este *mare*.

Casa întunericului este, de fapt, aproape infinită.

Cu certitudine, nu este un loc unde să te pierzi, deși din când în când oamenii au făcut-o – boschetari și câte-un nefericit copil fugit de acasă, dar și victimele lui Charles Burnside/Carl Bierstone – și relicvele presărate ici-colo le marchează trecerea: bucăți de haine, jalnice zgârieturi pe pereții camerelor gigantice cu forme ciudate, câte un morman de oase. Ici și colo, vizitatorul s-ar putea să vadă o tigvă asemănătoare cu cele scoase la mal de apele râului Hanover în timpul dominației de teroare a lui Fritz Haarman la începutul anilor douăzeci.

Acesta nu este un loc unde să vrei să te pierzi.

Haideți să trecem prin camere și unghere și coridoare și firide, simțindu-se siguri căci știm că ne putem întoarce în lumea de afară, în sănătoasa lume antialunecare, oricând poftim (și totuși suntem neliniștiți când coborâm scări ce par nesfârșite și străbatem coridoare care se pierd în zare). Auzim un etern zumzet grav și zăngănitul ciudat al unor mașinării ciudate. Auzim fluieratul idiot al unui vânt ce bate neîncetat fie afară, fie la etajele de sus și de sub noi. Uneori auzim un lătrat slab, viguros, care-i aparține fără îndoială câinelui diavolesc al abbalahului, cel care i-a curmat viața sărmanului Mouse. Uneori auzim croncănitul sardonic al unui corb și înțelegem că și Gorg e aici – undeva.

Trecem prin camere ruinate și camere încă mobilate cu o grandoare palidă și decăzută. Multe dintre acestea sunt cu siguranță mai mari decât întreaga casă în care se ascund. Și-n cele din urmă ajungem la un salonaș umil, mobilat cu o sofa bătrână din păr de cal și fotolii de catifea roșie spălăcită. În aer plutește mirosul unei mâncări vătămătoare. (Undeva în apropiere se află o bucătărie pe care nu trebuie s-o vizităm niciodată... asta, desigur, dacă dorim să mai dormim vreodată fără coșmaruri.) Prizele de aici sunt vechi de cel puțin șaptezeci de ani. Cum e posibil așa ceva, ne întrebăm, dacă edificiul, Casa

întunericului, a fost construită în anii șaptezeci? Răspunsul e simplu: mare parte din Casa întunericului se află aici de mult mai mult timp. Draperiile din camera aceasta sunt grele și decolorate. Cu excepția tăieturilor din ziare îngălbenite care au fost lipite pe tapetul urât și verde, este o cameră ce n-ar fi nelalocul ei la parterul hotelului Nelson. E un loc deopotrivă sinistru și ciudat de banal, o oglindă pe măsura imaginației bătrânului monstru care s-a refugiat aici, care doarme pe sofaua din păr de cal cu pieptul cămășii căpătând un roșu sinistru. Casa întunericului nu este a lui, chiar dacă în grandoarea lui patologică crede că așa este (iar domnul Munșun nu l-a contrazis în această privință). Camera asta, însă, îi aparține.

Tăieturile din ziare ne spun tot ce trebuie să știm despre fascinațiile mortale ale lui Charles „Grăsuliul" Burnside.

DA, AM MÂNCAT-O, DECLARĂ FISH: *New York Herald Tribune*

AVERS, PRIETENUL DE JOACĂ AL LUI BILLY GAFFNEY: „UN OM CENUȘIU L-A LUAT PE BILLY, UN BAUBAU": *World Telegram* din New York

OROAREA LUI GRACE BUDD CONTINUĂ: fish mărturisește!: *Long Island Star*

FISH RECUNOAȘTE CĂ L-A „PRĂJIT ȘI MÂNCAT" PE WM GAFFNEY: *New York American*

FRITZ HAARMAN, AȘA-NUMITUL „MĂCELAR DIN HANOVRA", EXECUTAT PENTRU 24 DE CRIME: *World* din New York

LUPUL DE LUNĂ PLINĂ DECLARĂ: „MĂ ÎMPINGEA IUBIREA, NU POFTA TRUPEASCĂ." HAARMAN MOARE FĂRĂ REMUȘCĂRI: *The Guardian*

ULTIMA SCRISOARE A CANIBALULUI DIN HANOVRA: „NU MĂ PUTEȚI OMORÎ, O SĂ FIU PRINTRE VOI PÂNĂ LA CAPĂTUL ZILELOR": *World* din New York

Wendell Green s-ar *da în vânt* după treburile astea, nu-i așa?

Și mai sunt și altele. Dumnezeu să ne ajute, sunt atât de multe. Până și Jeffrey Dahmer e aici, declarând VREAU ZOMBIE.

Silueta de pe canapea începe să mormăie și să se miște.

– *T'ezejdă-de, Burny!*

Asta pare să se audă din eter, nu din gura lui... deși buzele i se mișcă, aidoma celor ale unui ventriloc de mâna a doua.

Burny mormăie. Întoarce capul spre stânga.

– Nu... nevoie să dorm. Totul... doare.

Capul se întoarce spre dreapta într-un gest de negare și domnul Munșun vorbește din nou:

– *T'ezejdă-de, or ză vină. Thre' ză muzi băiadu'.*

Capul se mișcă în cealaltă parte. Dormind, Burny crede că domnul Munșun este încă la loc sigur, în capul său. A uitat că altfel stau lucrurile aici, în Casa întunericului. Nesăbuitul Burny, apropiindu-se acum de capătul misiunii sale! Dar mai are puțin.

– Lasă-mă...-n pace... mă doare stomacu'... orbul... orbu' ăla futut m-o rănit la stomac...

Dar capul se întoarce în cealaltă parte și vocea vorbește din nou din aerul de lângă urechea lui dreaptă. Burny i se opune, nevrând să se trezească și să înfrunte ferocele impact al durerii. Orbul l-a rănit *mult* mai rău decât a crezut atunci, în focul momentului. Burny insistă în fața vocii sâcâitoare că băiatul e în siguranță, că nu-l vor găsi niciodată chiar dacă reușesc să intre în Casa întunericului, că se vor pierde în profunzimea ei necunoscută de camere și coridoare și vor rătăci până când, mai întâi, vor înnebuni și apoi vor muri. Domnul Munșun, însă, știe că unul dintre ei e diferit de toți ceilalți care au intrat în acest loc. Jack Sawyer e obișnuit cu infinitul, iar asta este o problemă. Băiatul trebuie dus prin spate în Lumea din Capăt, chiar în umbra Din-tah-ului, marea gheenă. Domnul Munșun îi spune lui Burny că s-ar putea să mai primească o parte din băiat înainte să-l predea abbalahului, dar nu aici. E prea periculos. Scuze.

Burny continuă să se opună, însă aceasta e o luptă pe care nu o va câștiga, și noi o știm. Deja, aerul stătut, de carne gătită, din cameră

a început să se miște odată cu sosirea proprietarului vocii. Vedem la început un vârtej negru, apoi o pată roșie – o lavalieră – și apoi începutul unei imposibil de lungi fețe albe, dominată de-un singur ochi negru de rechin. Acesta este *adevăratul* domn Munșun, creatura care nu poate trăi decât în mintea lui Burny în afara Casei întunericului și-a împrejurimilor ei fermecate. Curând, va fi întru totul aici, îl va trezi pe Burny (îl va trezi chiar torturându-l, dacă va fi nevoie) și-l va pune la lucru cât bărbatul mai este încă în stare de asta. Căci domnul Munșun nu-l poate muta pe Ty din celula lui din Casa întunericului.

Odată ajuns în Lumea din Capăt – șeolul lui Burny – lucrurile vor sta altfel.

Într-un târziu, ochii lui Burny se deschid. Mâinile lui noduroase, care au vărsat atât de mult sânge, se duc acum jos pentru a atinge umezeala propriului său sânge care se scurge prin cămașă. Se uită, vede ce a înflorit acolo și scoate un strigăt de groază și lașitate. Nu i se pare corect ca, după ce a ucis atâția copii, să fie rănit mortal de-un orb; i se pare hidos, nedrept.

Pentru prima dată, e vizitat de-o idee *extrem* de neplăcută: și dacă are de plătit mai mult pentru lucrurile pe care le-a făcut de-a lungul vieții sale? A văzut Lumea din Capăt; a văzut Conger Road, care o străbate șerpuit până în Din-tah. Peisajul spulberat, arzător, care înconjoară Conger Road e ca iadul, și cu siguranță An-tak, Marea Combinație, este iadul însuși. Dacă un asemenea loc îl așteaptă? Dacă...

Simte o durere oribilă, paralizantă, în pântece. Domnul Munșun, acum aproape complet materializat, s-a întins și a răsucit o mână de fum, nu tocmai transparentă, în rana pe care Henry a făcut-o cu briceagul.

Burny urlă. Lacrimile se revarsă pe obrajii bătrâni ai ucigașului de copii.

– *Nu-mi face rău!*

– Adunci vă cum îzi zic.

– *Nu pot*, se smiorcăie Burny. Sunt pe moarte. Uite cât sânge! Crezi că pot trece peste așa ceva? *Am optzeci și cinci de ani, futu-i mama ei!*

– Ghin'on, Burn-Burn... da' îz unii de parhtea ailaltă carhe îzi pot vindeca rhănile.

Domnul Munşun, ca însăşi Casa întunericului, e greu de privit. Imaginea lui se focalizează şi apoi se înceţoşează. Uneori, faţa aceea hidos de lungă (îi ascunde mare parte din corp, ca şi capul umflat al unei caricaturi de pe pagina cu opinii a unui ziar) are doi ochi, alteori doar unul. Uneori, din craniul lui încreţit par să iasă smocuri răzleţe de păr portocaliu, iar alteori domnul Munşun pare la fel de chel ca şi Yul Brynner. Numai buzele roşii şi dinţii ascuţiţi ca nişte colţi care stau la pândă în spatele lor rămân destul de clari.

Burny se uită la complicele său cu o urmă de speranţă. Mâinile lui, între timp, continuă să exploreze stomacul, care acum este tare şi umflat de gâlme. Bănuieşte că gâlmele sunt cheaguri. O, să-l răneasc-că cineva aşa de tare! Asta nu trebuia să se întâmple! Asta *niciodată* nu trebuia să se întâmple! Trebuia să fie protejat! Trebuia să fie...

– Nu-i grheu de crhezut, zice domnul Munşun, nişi că anii zi-ar pudea vi împuzinazi.

– Să fiu din nou tânăr, spune Burny şi scoate un suspin jos, aspru. Respiraţia îi miroase a sânge şi putreziciune. Da, asta mi-ar plăcea.

– Zigur că da! Ji-s pozibile lugruri d-aztea, zice domnul Munşun, clătinând din faţa sa grotesc de instabilă. Dharuri d-aztea faşe abbalah. Da' nu-z bromize, Charles, migu mieu mângător de copchii. Da' io-zi *pot* faceş o promiziune.

Creatura în costum de seară negru şi lavalieră roşie sare în faţă cu o agilitate înfiorătoare. Mâna lui cu degete lungi se avântă din nou în cămaşa Grăsuliului Burnside, de data asta strânsă în pumn, şi produce o durere care depăşeşte orice a visat vreodată bătrânul monstru... deşi el, unul, a provocat-o altora.

Chipul urât mirositor al domnului Munşun se apropie de al lui Burny. Ochiul scânteiază.

– Zimţi azta, Burny? Zimţi, grhămadă mizerhabilă de căcat ji durhere? Hp-ho, ha-ha, *zigur* că zimţi! Ce-am în mână-z *indezdinele* tale! Iarh dacă nu de mijdi acu, *schweinhund*, o ză ţi le zmulg din corp, ho-ho, ha-ha, ji-o ză ţi le învăjor în juru gâdului! O ză mori jdiind

că te zugrumă propriile-zi *maze*! E-un truc pe carhe l-am învăzat de la Fritz însuji, Friz Haarman, care iera aja dânăr și vrumujel! Ei! *Je* zbui? O ză-l aduci sau o ză te *zgrumi*?

– O *să-l aduc!* strigă Burny. O *să-l aduc, numai oprește-te, oprește-te, că mă faci bucăți!*

– Adă-l la stazie. La *stazie*, Burn-Burn. Nu aia pendru văgăunile de jobolani, pendru vizuinile de vulpi – nu aia pendru Com-bin-*nei*-zie. Fărhă pișoruțe-nzânjerate pendru Dyler; iel lugrează pendru abbalah cu *azta*.

Un deget lung prevăzut cu o unghie neagră, brutală, se duce la fruntea uriașă și lovește deasupra ochilor (pentru moment, Henry vede doi, apoi al doilea dispare din nou).

– Za-nțelez?

– *Da! Da!*

Măruntaiele îi ard. Iar mâna din cămașa sa continuă să se răsucească.

Teribila față a domnului Munșun atârnă în fața lui.

– La *zdație* – acolo unde i-ai aduz p-ăilalț spejali.

– *DA!*

Domnul Munșun îi dă drumul. El pășește în spate. Din fericire pentru Burny, monstrul reîncepe să devină transparent, acorporal. Tăieturile îngălbenite din ziare își fac apariția nu în spatele lui, ci *prin* el. Și totuși, ochiul continuă să plutească deasupra petei palide a lavalierei.

– Ai griză ză poarhde șapca. Ăzta-n zbejal tre ză poarde șapcă.

Burnside încuviințează prompt. Încă miroase vag a parfum My Sin.

– Șapca, da, am șapca.

– Ai grrhijă, Burny. Ejdi bădrhân ji rhănit. Băiadu e dânăr ji dizberat. Iude de pijor. Dacă-l laji ză-ți zgape...

În pofida durerii, Burny zâmbește. Să scape *de el* unul dintre copii! Chiar unul dintre cei speciali! Ce idee!

– Nicio grijă, zice. Numai că... dacă vorbești cu *el*... *cu Abbalahdoon... spune-i că n-am terminat încă. Dacă mă face mai bine, n-o să*

regrete. Iar dacă mă face tânăr din nou, o să-i aduc o mie de tineri. O mie de Spărgători.

Tot mai translucid. Acum, domnul Munşun este din nou doar o strălucire, un vertij lăptos în aerul salonaşului lui Burny adânc în casa pe care a abandonat-o doar când şi-a dat seama că, de fapt, are nevoie să-i poarte cineva de grijă în ultimii ani de viaţă.

– Adu-i-l doar pe *aista*, Burn-Burn. Adu-i-l doarh pe aista, ji-o zăfii recompenzat.

Domnul Munşun a dispărut. Burny se ridică şi se apleacă peste sofaua din păr de cal. Asta face să i se strângă stomacul şi durerea rezultată îl face să-i vină să strige, dar nu se opreşte. Întinde mâna în întuneric şi scoate un sac de piele neagră, roasă. Iese din cameră, şchiopătând şi apăsându-şi burta însângerată, umflată.

Ce se mai întâmplă cu Tyler Marshall, care a existat de-a lungul atât de multor pagini doar sub forma unui zvon? Cât de grav a fost rănit? Cât de speriat este? A reuşit să-şi păstreze sănătatea minţii?

Cât despre starea lui fizică, are o contuzie, însă deja i se vindecă. În rest, Pescarul nu i-a făcut altceva decât să-i mângâie braţul şi fesele (o atingere înfiorătoare care l-a dus pe Tyler cu gândul la vrăjitoarea din *Hänsel şi Gretel*). Din punct de vedere mental... aţi fi şocaţi să auziţi că, în vreme ce domnul Munşun îl îmboldeşte pe Burny să ducă treaba la capăt, băiatul lui Fred şi Judy este *fericit?*

Este. Este fericit. Şi de ce n-ar fi? Se află la stadionul Miller Park.

Anul ăsta, Milwaukee Brewers i-a uimit pe toţi ştiutorii, pe toţi mefienţii care au proclamat eşecul echipei până în 4 iulie. Ei, e încă relativ devreme, dar 4 iulie a venit şi-a plecat şi echipa Brew s-a întors la Miller în luptă pentru primul loc cu Cincinnati. Sunt pe cai mari, în principal datorită lui Richie Sexson, jucătorul cumpărat de la Cleveland Indians, dar în ultima vreme „a făcut scântei", ca să folosim terminologia lui George Rathbun.

Sunt pe cai mari, iar *Ty asistă la meci! EXCELENT!* Nu doar că e acolo, dar are şi loc în primul rând. Lângă el – mare, asudat, rumen la faţă, cu o bere Kingsland într-o mână şi cu încă una pitită sub scaun

în caz de urgență – se află Magnificul George în persoană, care urlă ca un descreierat. Jeromy Burnitz de la Brewers a fost ales să lovească primul și, chiar dacă nu încape îndoială că jucătorul dintre a doua și a treia bază al celor de la Cincinnati s-a descurcat bine cu mingea și-a scăpat repede de ea, nu încape îndoială (cel puțin în mintea lui George Rathbun) nici că Burnitz e liber! Se ridică în crepuscul, tigva lui cheală și transpirată strălucind sub cerul dulce de culoarea levănțicii, cu un fir de bere înspumată urcându-i pe-un braț ridicat în aer, cu ochii lui albaștri scânteind (îți dai seama că vede multe cu ochii ăia, aproape totul) și Ty așteaptă, cu toții așteaptă, și uite-l, acel avatar o verii în ținutul Coulee, acel minunat fluier care înseamnă că totul e în ordine, că teroarea a fost alungată și că alunecarea a fost anulată.

– *HAIDE, ARBITRE, LASĂ-NE! MAI LASĂ-NE NAIBII ÎN PACE! PÂNĂ ȘI UN ORB A VĂZUT CĂ ERA LIBER!*

Mulțimea de pe partea primei baze o ia razna la acel sunet de fluier, însă nu la fel de tare ca și cei paisprezece sau așa ceva de oameni care stau în spatele pancartei pe care scrie MILLER PARK ÎI SALUTĂ PE GEORGE RATHBUN ȘI PE CÂȘTIGĂTORII GALEI BREWER KDCU DE ANUL ACESTA. Ty țopăie de fericire, râde, își flutură în aer șapca Brewers. Ceea ce face ca asta să fie de două ori mai mișto e faptul că a crezut că a uitat să se înscrie la concursul din anul acesta. Bănuiește că tatăl lui (sau poate mama) l-a înscris... și a câștigat! Nu marele premiu, care consta din ocuparea postului de îngrijitor al echipamentului în toată stagiunea, însă ceea ce a primit (în afara excelentului loc alături de ceilalți câștigători, desigur) este, după părerea lui, și mai bine. Sigur că Richie Sexson nu este Mark McGwire – *nimeni* nu face zgura să iasă dintr-o minge așa cum face Big Mac –, dar, anul ăsta, Sexson a făcut miracole pentru Brewers, de-a dreptul *miracole*, și Tyler Marshall a câștigat...

Cineva îl scutură de picior.

Ty încearcă să se ferească, nedorind să-și piardă visul (acest excelent refugiu de oroarea care i s-a întâmplat), dar mâna nu se oprește. Scutură și tot scutură.

– T'ezeștă-te, mârâie o voce, și visul începe să se întunece.

George Rathbun se întoarce spre el și băiatul vede un lucru uimitor: ochii care erau de-un albastru atât de clar și de tăios cu doar câteva secunde în urmă s-au opacizat, devenind lăptoși. *Mamă soare, e orb*, își spune Ty. *George Rathbun e de fapt un...*

– T'ezeștă-te, spune vocea mârâită. Acum e mai aproape. Într-un moment, visul se va stinge complet.

Înainte de asta, George îi vorbește. Vocea e înceată, complet diferită de obișnuitul urlet aspru al comentatorului sportiv.

– Vin ajutoare, zice el. Așa că stai liniștit, pisoiaș. Fii...

– T'ezeștă-TE, căcat cu ochi!

Mâna care-l strânge de gleznă e zdrobitoare, paralizantă. Cu un strigăt de protest, Ty deschide ochii. Așa revine el în lume și-n povestea noastră.

Își amintește imediat unde se află. E-o celulă cu drugi de fier roșcenușii la jumătatea unui coridor de piatră luminat cu becuri electrice înfășurate în pânze de păianjen. Într-un colț e un vas cu un soi de tocană. În celălalt e-o găleată în care ar trebui să urineze (sau să se defecheze, dacă simte nevoia – până acum nu a simțit-o, slavă Cerului). Singurul alt lucru din cameră e salteaua veche de pe care tocmai l-a târât Burny.

– Bine, zice bătrânul. În sfârșit te-ai trezit. Asta-i bine. Acuma ridică-te. În picioare, cur belit. N-am timp de pierdut cu tine.

Tyler se ridică. Un val de amețeală îl străbate și pune mâna pe creștetul capului. Acolo e un loc buretos, acoperit cu crustă. Atingerea lui îi trimite un fulger de durere până în maxilare, care se încleștează. Dar, în același timp, îi înlătură amețeala. Se uită la mână. În palmă are fulgi de crustă și sânge uscat. *Acolo m-a lovit cu piatra aia afurisită. Un pic mai tare să mă fi lovit și acum cântam la harpă.*

Dar și bătrânul, cine știe cum, a fost rănit. Cămașa lui e plină de sânge; fața lui ridată de căpcăun este albă ca varul. În saptele lui, ușa celulei e deschisă. Ty măsoară din priviri distanța până în coridor, sperând să nu se observe că o face. Dar Burny joacă jocul acesta de

mult timp. Mai mult de un migutz a-njergat zăfugă pe-a lui piţoruşe-ntânjerate, o, da.

Bagă mâna în sac şi scoate un dispozitiv negru cu mâner de pistol şi duză din oţel inoxidabil în vârf.

– Ştii ce-i asta, Tyler? întreabă Burny.

– Un taser[1], zice Ty. Nu-i aşa?

Burny rânjeşte, scoţând la vedere cioturile dinţilor.

– Isteţ băiat! Te uiţi mult la televizor, să-nţeleg. Da, e-un taser. Dar e-un model special – aruncă o vacă la treizeci de metri. Ai înţeles? Dacă încerci să fugi, băiete, te dărâm ca pe-o tonă de cărămizi. Vino aici.

Ty iese din celulă. Nu are idee unde vrea să-l ducă bătrânul ăsta oribil, dar simte o anumită uşurare numai să se vadă ieşit din celulă. Salteaua era cea mai rea parte. Ştie, cumva, că nu a fost singurul copil care a adormit plângând pe ea cu sufletul sfâşiat şi cu o durere crâncenă de cap, dar nici al zecelea.

Nu, probabil, al cincizecilea.

– La stânga.

Ty se supune. Acum, bătrânul e în spatele lui. După o clipă, simte degetele osoase prinzându-l de fesa dreaptă. Nu e prima dată când bătrânul face asta (de fiecare dată când se întâmplă îşi aminteşte de vrăjitoarea din *Hänsel şi Gretel*, cerându-le copiilor să scoată braţele printre zăbrelele cuştii), dar de data asta atingerea lui e diferită. Slabă.

Mori repede, gândeşte Ty şi gândul – stăpânirea lui rece – este foarte, foarte specific lui Judy. *Mori repede, moşule, ca să nu mor eu.*

– Asta-i a mea, spune bătrânul... dar pare fără vlagă, ca şi când n-ar mai fi aşa sigur pe el. Jumătate o s-o coc şi jumătate o să prăjesc. Cu şuncă.

– Nu cred că o să poţi mânca prea mult, zise Ty, surprins de calmul din vocea sa. Se pare că cineva ţi-a făcut o gaură de aerisire în stomac...

[1] Pistol care transmite electroşocuri; după numele firmei producătoare (n. tr.).

Se aude un pârâit, însoțit de-o hidoasă, neașteptată senzație de ars în umărul său stâng. Ty strigă și se împleticește lângă peretele din cealaltă parte a coridorului, departe de celula lui, încercând să se țină de locul rănit, încercând să nu plângă, încercând să mai păstreze măcar puțin din visul că este la meci împreună cu George Rathbun și ceilalți câștigători ai Galei Brewers KDCU. Știe că, de fapt, a uitat să se înscrie anul acesta, dar în vise asemenea lucruri nu au importanță. Asta le face atât de frumoase.

O, dar îl doare atât de *rău*. Și, în ciuda tuturor eforturilor sale, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a moștenit de la Judy Marshall, lacrimile încep să curgă.

– Mai vrei o dată? icnește bătrânul. Pare deopotrivă bolnav și isteric și chiar și un copil de vârsta lui Ty știe că asta-i o combinație periculoasă. Mai vrei o dată, așa, să-ți aducă noroc?

– Nu, spune Ty fără suflu. Te rog să nu mă mai curentezi.

– Atunci începe să umbli! Și gata cu remarcile deștepte!

Ty începe să umble. Undeva aude picurat de apă. Undeva, foarte slab, aude cârâitul ca un râset al unui corb – probabil același care l-a păcălit, și ce mult i-ar plăcea să aibă pistolul de calibru 22 al lui Ebbie și să-i spulbere penele alea negre, strălucitoare și malefice. Dar George Rathbun i-a spus că ajutorul e pe drum și, uneori, lucrurile pe care le auzi în vis se împlinesc. Chiar mama lui i-a spus asta odată, i-a spus cu mult înainte s-o ia complet pe arătură.

Ajung la o scară care pare să șerpuiască în jos la infinit. Din adâncimi vin un miros de sulf și-o căldură ca de cuptor. Vag, aude ceea ce ar putea fi strigăte și gemete. Zăngănitul mașinăriilor e mai puternic. Se aud scârțâieli rău prevestitoare care ar putea proveni de la curele sau lanțuri.

Ty se oprește, spunându-și că bătrânul nu-l va curenta din nou decât dacă va fi absolut nevoit s-o facă. Pentru că Ty ar putea cădea pe scările astea lungi în spirală. S-ar putea lovi la locul din cap pe care bătrânul l-a frăgezit deja cu piatra sau ar putea să-și rupă gâtul. Iar bătrânul vrea să rămână în viață, cel puțin pentru moment. Ty nu știe de ce, dar știe că așa e.

– Unde mergem, domnule?

– O să vezi, zice Burny pe-o voce frântă, fără suflu. Iar dacă crezi că n-o să te curentez cât suntem pe scări, te înșeli amarnic. Acum, mișcă-te.

Tyler Marshall pornește pe scări în jos, coborând pe lângă vaste galerii și balcoane, ocolind și coborând, ocolind și coborând. Uneori aerul miroase a varză putredă. Alteori miroase a lumânări aprinse. Uneori a mucegai ud. Numără o sută cincizeci de trepte, apoi renunță. Îl ard coapsele. În spatele lui, bătrânul gâfâie și de două ori se împiedică, înjurând și ținându-se de balustrada străveche.

Cazi, moșule, spune Ty în gând. *Cazi și mori, cazi și mori.*

Dar, într-un târziu, ajung la capătul scării. Ajung într-o încăpere circulară cu tavan murdar de sticlă. Deasupra lor, cerul cenușiu atârnă ca o geantă soioasă. Din ghivece sparte se revarsă plante, trimițând tentacule lacome pe podeaua de cărămizi portocalii crăpate. În fața lor, două uși – glasvanduri, crede Ty că se numesc – sunt deschise. Dincolo de ele e un patio distrus împrejmuit de copaci antici. Unii sunt palmieri. Alții – cei cu lujeri pleoștiți, ca niște frânghii – ar putea fi copaci banyan[1]. Ceilalți nu știe cine sunt. De un lucru este sigur: nu se mai află în Wisconsin.

Pe patio stă un obiect pe care-l cunoaște foarte bine. Ceva din lumea lui. Ochii lui Tyler Marshall se umplu din nou de lacrimi la vederea lui, care este aproape ca și vederea unei fețe de acasă într-o loc străin.

– Oprește-te, maimuțică.

Bătrânul de-abia mai respiră.

– Întoarce-te.

Când Ty se întoarce, e bucuros să vadă că pata de pe cămașa bătrânului s-a mărit. Degete de sânge i se întind acum până la umeri, iar betelia jeanșilor lui lălâi a devenit de-un negru mâlos. Dar mâna în care ține taserul e fermă.

[1] Specie de copaci tropicali, indieni, caracterizați prin numeroasele lor rădăcini aeriene care coboară dinspre ramuri și formează alte trunchiuri (n. tr.).

Blestemat să fii, gândește Tyler. *Blestemat să fii până-n viața de apoi.*

Bătrânul și-a pus sacul pe-o măsuță. Rămâne pur și simplu pe loc pentru un moment, încercând să-și recapete suflul. Apoi scotocește în sac (ceva de acolo scoate un slab clinchet metalic) și scoate o șapcă maronie. E de felul celor pe care tipii ca Sean Connery le poartă uneori în filme. Bătrânul i-o întinde.

– Pune-o pe cap. Iar dac-o să încerci să mă prinzi de mână, o să te curentez.

Tyler ia șapca. Degetele sale, așteptând să simtă textura velurului, sunt surprinse de ceva metalic, aproape ca staniolul. Simte un zumzet neplăcut în mână, ca o versiune ușoară a electroșocului dat de taser. Se uită rugător la bătrân.

– Chiar trebuie?

Burny ridică taserul și-și dezgolește dinții într-un rânjet tăcut.

Fără tragere de inimă, Ty pune șapca pe cap.

De data aceasta, zumzetul îi umple capul. Pentru o clipă, nu poate gândi... și-apoi senzația trece, lăsându-i un straniu sentiment de slăbiciune a mușchilor și o pulsație la tâmple.

– Băieții speciali au nevoie de jucării speciale, zice Burny și cuvintele se aud: *băiezii speceali, jugării speceale*. Ca întotdeauna, accentul ridicol al domnului Munșun s-a imprimat puțin, întărind vorbirea specifică sudului din Chicago pe care Henry a detectat-o pe înregistrarea de la 911. *Acum* putem ieși.

Pentru că sunt în siguranță cu șapca pe cap, gândește Ty, dar ideea se spulberă aproape imediat ce vine. Încearcă să se gândească la al doilea său nume și-și dă seama că nu poate. Încearcă să se gândească la numele corbului cel rău și nici asta nu-i reușește – să fi fost oare Corgi? Nu, ăsta-i un fel de câine. Șapca îl dă peste cap, înțelege el, și exact asta *trebuie* să facă ea.

Acum trec prin ușile deschise și ies în patio. Aerul e înmiresmat puternic de copacii și arbuștii care înconjoară partea din spate a Casei întunericului, un miros greu și dens. *Cărnos*, cumva. Cerul cenușiu pare aproape destul de jos să-l poți atinge. Ty simte miros de sulf și

ceva amar și electric și suculent. Zgomotul mașinăriilor este mult mai puternic aici, afară.

Lucrul care stă pe cărămizile crăpate și pe care Ty îl recunoaște este o mașinuță de golf E-Z-Go. Modelul Tiger Woods.

– Tata vinde din-alea, zice Ty. La Goltz's, acolo unde lucrează.

– Și de unde crezi că-i asta, cur belit? Urcă. La volan.

Ty se uită la el, uimit. Ochii lui albaștri, poate și datorită efectului șepcii, s-au înroșit și-au devenit destul de confuzi.

– Nu am vârsta legală pentru a conduce.

– O, n-are importanță. Și un *bebeluș* ar putea conduce chestia asta. La volan cu tine.

Ty se supune. De fapt, a condus o mașinuță ca asta în parcarea de la Goltz's, cu tatăl lui stând atent în scaunul de alături. Acum, bătrânul hidos se strecoară în același scaun, icnind și ținându-și pântecele perforat. Taserul e însă în cealaltă mână și vârful lui de oțel rămâne îndreptat spre Ty.

Cheia e în contact. Ty o răsucește. Se aude un clic dinspre bateria de sub ei. Lumina de bord care spune ÎNCĂRCARE strălucește într-un verde puternic. Acum, tot ce are de făcut e să calce pedala de accelerație. Și să manevreze volanul, desigur.

– Până acum e bine, spune bătrânul. Își ia mâna dreaptă de la burtă și arată cu un deget pătat de sânge. Ty vede o potecă de pietriș decolorat – cândva, înainte ca pomii și arboretul să pună stăpânire pe teren, probabil că era o alee de acces – îndepărtându-se de casă. Acum, du-te. Și du-te încet. Accelerează și te curentez. Încearcă să ne accidentezi și-o să-ți rup încheietura mâinii. Apoi o să poți conduce cu o singură mână.

Ty apasă pedala de accelerație. Mașinuța de golf sare înainte. Bătrânul se smucește, înjură și flutură taserul amenințător.

– Ar fi mai ușor dacă mi-aș da jos șapca, spune Ty. Te rog, sunt sigur că dacă m-ai lăsa să...

– Nu! Șapca rămâne! *Condu!*

Ty apasă ușor accelerația. Mașinuța rulează peste patio, cauciucurile ei nou-nouțe scrâșnind pe bucățile de cărămidă spartă. Când

ies de pe pavaj și pornesc, pe drumul de acces e un dâmb. Ramuri grele – par umede, transpirate – mângâie brațele lui Tyler. Se crispează. Mașinuța de golf se clatină. Burny, încruntat, lovește cu taserul prin aer către băiat.

– Data viitoare primești curent! ți-o promit!

În față, un șarpe trece printre ierburile crescute prin pietriș și Ty, cu dinții încleștați, scoate un strigăt scurt. Nu-i plac șerpii, n-a vrut să atingă nici măcar inofensivul șerpișor cu corn pe care doamna Locher l-a adus la școală, iar acesta e mare cât un piton, cu ochi rubinii și colți care-i țin gura deschisă într-un rânjet continuu.

– Dă-i drumul! Condu!

Îi flutură taserul în față. Șapca face să simtă un bâzâit slab în urechi. *În spatele* urechilor.

Aleea coteşte la stânga. Un fel de copac împovărat cu ceea ce par a fi tentacule se apleacă asupra lor. Vârfurile tentaculelor ating umerii și ceafa înfiorată a lui Ty.

Băiatu nost'.....

Aude asta în cap în pofida șepcii. E slab, e îndepărtat, dar e prezent.

Băiatu nostr'... daaaa... al nost'...

Burny rânjește.

– I-auzi, nu? Te plac. La fel și eu. Aici suntem toți prieteni, înțelegi?

Rânjetul devine o grimasă. Bătrânul își apasă din nou abdomenul însângerat.

– Orb cretin și blestemat! icnește el.

Apoi, brusc, copacii dispar. Mașinuța de golf intră pe o câmpie stearpă, desfundată. Tufișurile se răresc și Ty vede că mai departe fac complet loc unui taluz pietros: copacii se înalță și coboară sub cerul acela posac. Câteva păsări de dimensiuni uriașe se învârt leneșe. O creatură păroasă, gârbovită, se împleticește într-un defileu îngust și dispare din raza vizuală înainte ca Ty să priceapă despre ce anume este vorba... nu că ar fi vrut să știe asta. Bufnetul și bubuitul mașinăriilor este mai puternic. Zguduie pământul. Bocănitul ritmic al unor sonete; zăngănitul unor angrenaje străvechi; scrâșnetul unor roți

dințate. Tyler simte cum volanul mașinuței de golf îi vibrează în mâini. În fața lor, aleea se sfârșește într-un drum larg de pământ tasat. De cealaltă parte a lui se află un zid de pietre albe, rotunde.

– Ceea ce auzi e sunetul centralei Regelui Purpuriu, explică Burny. Vorbește cu mândrie, însă dincolo de asta se simte frică, și nu puțină. Marea Combinație. Un milion de copii au murit în curelele ei de transmisie și alte miliarde vor veni, din câte știu eu. Dar locul tău nu e acolo, Tyler. Tu s-ar putea să ai totuși un viitor. Însă, înainte de asta, o să gust o bucățică din tine. A, da.

Mâna lui mânjită de sânge îl mângâie pe Ty pe-o fesă.

– Un agent bun are dreptul la zece procente. Până și un bătrân sărman ca mine știe asta.

Mâna se retrage. Bine face. Ty a fost pe punctul să strige și l-a reținut doar gândul la Miller Park alături de bătrânul George Rathbun. *Dacă m-aș fi înscris la Gala Brewer*, își spune, *nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.*

Dar crede că asta s-ar putea să nu fie tocmai adevărat. Unele lucruri sunt menite să se întâmple, atâta tot. Sunt *menite.*

Speră doar ca printre ele să nu se numere și ceea ce vrea creatura asta bătrână și oribilă.

– La stânga, mârâie Burny, lăsându-se pe spate. Cinci kilometri. Mai mult sau mai puțin.

Și, când Tyler ia curba, își dă seama că fuioarele de ceață care se ridică din pământ nu sunt deloc de ceață. Sunt fuioare de fum.

– Șeol, zice Burny, parcă citindu-i gândurile. Iar ăsta, Conger Road, e singurul drum care-l traversează. Dacă ieși de pe el, nimerești în ghearele unor lucruri care te sfâșie în bucăți doar ca să te audă cum țipi. Prietenul meu mi-a spus unde să te duc, dar planul ar putea suferi o *mică* schimbare.

Fața lui schimonosită de durere adoptă o mină posomorâtă. Ty crede că-l face să pară extraordinar de prost.

– M-a rănit. M-a tras de mațe. Nu am încredere în el.

Și, într-o tărăgăneală oribilă ca de copil:

– Carl Bierstone nu are încredere în domnul Munşun! Nu mai are! Nu mai are!

Ty nu spune nimic. Se concentrează la menţinerea maşinuţei de golf pe mijlocul Conger Road. Riscă o privire în urmă, dar casa, cu toată verdeaţa tropicală care o înconjura, a dispărut, ascunsă vederii de primul deal erodat.

– O să primească ce-i al lui, dar eu o să primesc ce-i al meu. Mă auzi, băiete?

Pentru că Ty nu spune nimic, Burny scoate la înaintare taserul.

– *Mă auzi, maimuţă cu curul belit?*

– Mda, zice Ty. Mda, sigur.

De ce nu mori? Dumnezeule, dacă exişti, de ce nu pui degetul pe inima lui putredă şi n-o opreşti?

Când Burny vorbeşte din nou, vocea lui e vicleană.

– Te-ai uitat la zidul din partea ailaltă, da' nu cred că te-ai uitat destul de atent. Mai bine aruncă încă o privire.

Tyler se uită pe după bătrânul năruit. Pentru un moment nu înţelege... dar apoi totul e clar. Pietrele mari şi albe care se întind la infinit de cealaltă parte a Conger Road nu sunt în niciun caz pietre. Sunt cranii.

Ce-i locul ăsta? O, Doamne, ce dor i-e de mama! Ce mult îşi doreşte să meargă *acasă!*

Reîncepând să plângă, cu creierul amorţit şi zumzăind sub şapca ce pare făcută din pânză, dar nu e aşa, Ty conduce maşinuţa de golf tot mai departe în pământurile de foc. În şeol.

Ajutorul – de orice fel – nu i s-a părut niciodată atât de îndepărtat.

27

Când Jack şi Dale păşesc în răcoarea menţinută de aparatele de aer condiţionat, Sand Bar este gol cu excepţia a trei oameni. Beezer şi Doc stau la bar, cu băuturi răcoritoare în faţă – un semn al

Timpurilor din Urmă mai bun ca oricare altul, își spune Jack. Departe în umbre (puțin mai departe și s-ar afla în bucătăria primitivă a localului) se vede Brânză Puturoasă. Dinspre cei doi motocicliști se simte o vibrație, una negativă, și Puturosul nu vrea să se amestece. Pentru început, nu i-a văzut niciodată pe Beezer și Doc fără Mouse, Sonny și Kaiser Bill. Apoi... o, Doamne, uite-l pe detectivul din California și pe afurisitul ăla de șef al poliției.

Tonomatul nu are luminile aprinse, e mort, însă televizorul e deschis și Jack nu e tocmai surprins să vadă că, la AMC, în filmul de matineu al zilei de astăzi joacă mama lui și Woody Strode. Încearcă să-și amintească numele filmului și, după un moment, reușește: *Execution Express.*

„Nu te implica în treaba asta, Bea", spune Woody – în filmul acesta, Lily joacă rolul unei moștenitoare bostoneze pe nume Beatrice Lodge, care pleacă în Vest și devine bandită, în principal ca să-i facă în ciudă tatălui prea sever. „Aș zice că asta e ultima faptă de curaj a bandei."

„Bun", zice Lily. Are voce dură, iar ochii îi sunt și mai duri. Filmul e-o porcărie, dar, ca întotdeauna, interpretarea ei e impecabilă. Jack nu izbutește să-și rețină un surâs.

– Ce-i? îl întreabă Dale. Toată lumea a luat-o razna, așa că ce găsești de râs?

La televizor, Woody Strode spune: „Ce vrei să spui cu *bun?* Toată lumea asta afurisită a luat-o razna."

Jack Sawyer spune foarte încet:

– O să doborâm cât de mulți putem. O să le dăm de veste că am fost aici.

Pe ecran, Lily îi spune același lucru lui Woody. Amândoi sunt pe cale să facă un carnaj și multe capete vor cădea... bunii, răii și urâții.

Dale se uită descumpănit la prietenul său.

– Îi știu cam toate replicile, spune Jack aproape ca o scuză. A fost mama mea, înțelegi?

Înainte ca Dale să poată răspunde (presupunând că i-ar fi venit vreun răspuns în minte), Jack se alătură lui Beezer și Doc la bar.

Ridică privirea spre ceasul Kingsland Ale de lângă televizor: unsprezece patruzeci. Ar trebui să fie în toiul amiezii – în astfel de situații, întotdeauna se presupune că este în toiul amiezii, nu-i așa?

– Jack, zice Beezer și înclină din cap spre el. Ce mai faci, amice?

– Nu prea rău. Sunteți înarmați, băieți?

Doc își ridică vesta, arătând patul unui pistol.

– E-un Colt 9. Beez are și el unul la fel. Arme de calitate și înregistrate așa cum trebuie. Aruncă o privire spre Dale. Vii cu noi, nu?

– E orașul meu, spune Dale, și Pescarul tocmai mi-a ucis unchiul. Nu înțeleg prea mult din ce mi-a spus Jack, dar asta o înțeleg. Iar dacă el spune că avem o șansă de a-l aduce înapoi pe băiatul lui Judy Marshall, cred că ar fi bine să n-o ratăm. Îl privește pe Jack. Ți-am adus un revolver de la secție. Un Ruger automatic. E în mașină.

Jack încuviințează absent. Nu-i pasă cine știe cât de arme, pentru că, odată ajunși de cealaltă parte, aproape cu siguranță se vor transforma în altceva. Săbii, probabil sulițe. Poate chiar praștii. Va fi o reglare de conturi – ultima faptă de curaj a bandei Sawyer – dar se îndoiește că va semăna prea mult cu aceea din filmul turnat de mama lui în anii șaizeci. Dar va lua Rugerul. I-ar putea fi de folos în lumea asta. Nu se știe niciodată, nu?

– Suntem gata de drum? îl întreabă Beezer pe Jack. Ochii lui sunt afundați în orbite, bântuiți. Jack bănuiește că Beez n-a prea avut parte de somn azi-noapte. Ridică iar privirea spre ceas și hotărăște – din niciun alt motiv în afară de-o pură superstiție – că, totuși, nu vrea încă să pornească spre Casa întunericului. Vor pleca din Sand Bar când ceasul Kingsland vor indica ora doisprezece, nu mai devreme. Ora vrăjitoarelor lui Gary Cooper.

– Aproape, spune el. Ai harta, Beez?

– O am, dar mai am și-o bănuială că nu-ți servește la mare lucru, nu-i așa?

– Poate că nu, recunoaște Jack, dar paza bună trece primejdia rea.

Beezer încuviințează.

– De-acord cu tine. Eu mi-am trimis nevasta la maică-sa în Idaho. După ce s-a întâmplat cu săracul de Mousie, n-a fost nevoie de prea

multă muncă de convingere. N-am mai trimis-o niciodată până acuma, omule. Nici chiar atunci când am avut marea încleștare cu motocicliștii de la Pagans. Dar am un presentiment îngrozitor cu privire la asta. Ezită, apoi o spune verde-n față: Am senzația că niciunul dintre noi n-o să se mai întoarcă acasă.

Jack pune mâna pe antebrațul cărnos al lui Beezer.

– Nu e târziu să te retragi. N-o să te desconsider pentru asta.

Beezer reflectează, apoi scutură din cap.

– Uneori, Amy mă vizitează în vis. Stăm de vorbă. Cum o să-i mai vorbesc dacă nu fac acuma ceva pentru ea? Nu, omule, vin.

Jack se uită la Doc.

– Sunt de-acord cu Beez, zice Doc. Uneori trebuie pur și simplu să rămâi pe poziție. Pe deasupra, după ce i s-a întâmplat lui Mouse... Ridică din umeri. Dumnezeu știe de ce ne-am molipsit de la el. Sau din preajma casei ăleia futute. S-ar putea ca, indiferent ce facem, viitorul să ne fie scurt.

– Cum a mers cu Mouse? întreabă Jack.

Doc scoate un râset scurt.

– Exact cum a spus el. Pe la trei dimineața, am spălat pur și simplu vana de rămășițele lui. N-au mai rămas decât spumă și păr.

Face o grimasă ca și când stomacul ar încerca să i se revolte, apoi își golește repede paharul de cola.

– Dacă vrem să facem ceva, sare Dale, atunci hai s-o facem și gata.

Jack ridică ochii spre ceas. E unsprezece cincizeci.

– În curând.

– Mie nu mi-e frică de moarte, spune Beezer pe nepusă masă. Nu mi-e frică nici chiar de câinele ăla malefic. Poate fi rănit dacă scuipi în el destule gloanțe, măcar asta am aflat. Mai rău e felul în care casa aia te face să *te simți*. Aerul se îngroașă. Te doare capul și mușchii îți slăbesc.

Și-apoi, cu un accent britanic surprinzător de bun:

– Și nu-i ca o mahmureală, bătrânii mei.

– Stomacul era cel mai rău, zice Doc. Asta și...

Dar tace. Nu vrea să vorbească despre Daisy Temperly, fata pe care a ucis-o cu mâzgăleală de cerneală greșit aplicată pe-o rețetă, dar

o vede acum mai clar decât pe cowboy-ii falși de la televizorul din Sand Bar. Era blondă. Cu ochi căprui. Uneori, el o făcea să zâmbească (în pofida durerii) cântându-i cântecul acela, cântecul lui Van Morrison despre fata cu ochi căprui.

– Eu mă duc pentru Mouse, zice Doc. *Trebuie* s-o fac. Dar locul ăla... e-un loc bolnăvicios. Nu știu, omule. Poate crezi că înțelegi, dar nu-i așa.

– Înțeleg mai mult decât crezi, spune Jack. Acum e rândul lui să se oprească și să reflecteze. Oare Beezer și Doc își mai amintesc cuvântul pe care Mouse l-a rostit înainte să moară? își mai amintesc de *d'yamba?* Ar trebui, erau chiar acolo, au văzut cărțile cum au ieșit de pe raft și au plutit în aer când Jack a spus cuvântul acela cu voce tare... dar Jack e aproape sigur că, dacă i-ar întreba în clipa asta, îi vor arunca priviri fie nedumerite, fie de-a dreptul goale. În parte pentru că *d'yamba* e greu de reținut, ca locul precis al drumeagului care duce de la antialunecarea „sănătoasă" a Autostrăzii 35 la Casa întunericului. În cea mai mare parte, însă, deoarece cuvântul îi fusese menit lui, Jack Sawyer, fiul lui Phil și Lily. El e căpetenia bandei Sawyer pentru că el e diferit. El a călătorit, iar călătoria îți deschide orizonturile.

Cât din toate acestea ar trebui să le spună și lor? Nimic, probabil. Dar ei trebuie să creadă, iar pentru asta el trebuie să folosească cuvântul lui Mouse. Știe în străfundul sufletului că va trebui să-l folosească cu băgare de seamă – *d'yamba* e ca o armă; ai un număr fix de cartușe – și urăște să-l folosească aici, atât de departe de Casa întunericului, dar o va face. Pentru că ei trebuie să creadă. Dacă nu, curajoasa lor întreprindere de salvare a lui Ty are șanse să se încheie cu ei toți îngenuncheați în curtea Casei întunericului, cu nasurile însângerate, cu ochii însângerați, vomitând și scuipându-și dinții în aerul otrăvit. Jack le poate spune că mare parte din otravă provine din propriile lor minți, dar asta n-ar prea ajuta. EI trebuie să creadă.

În plus, nu e decât unsprezece cincizeci și trei.

– Lester, spune el.

Barmanul a stat, uitat, lângă ușa batantă a bucătăriei. Nu trăgea cu urechea – e prea departe pentru asta –, însă nu voia să se miște și să atragă atenția. Acum se pare că, totuși, a atras-o.

– Ai miere? întreabă Jack.

– M-miere?

– D-aia făcută de albine, Lester. Bancherii fac bani și albinele fac miere.

În ochii lui Lester pare o urmă de înțelegere.

– Mda, sigur. O folosesc la plăcinte. Dar și...

– Pune-o pe bar, îi spune Jack.

Dale se fâțâie. Nu-și găsește locul.

– Dacă timpul e atât de scurt cum crezi, Jack...

– E-un lucru important.

Îl urmărește pe Lester Moon cum pune pe bar un flacon mic de plastic cu miere și gândul îl duce la Henry. Ce mult i-ar fi plăcut lui Henry micul miracol pe care e pe cale să-l înfăptuiască! Dar, desigur, pentru Henry nu ar fi fost nevoie să înfăptuiască un asemenea miracol. N-ar fi trebuit să irosească o parte din prețioasă putere a cuvântului. Pentru că Henry ar fi crezut pe dată, exact cum crezuse că poate conduce de la Trempealeau până la French Landing – la naiba, până la *lună* – dacă cineva ar îndrăzni să-i ofere șansa și cheile de la mașină.

– Vi-l aduc acolo, zice Lester curajos. Nu mi-e frică.

– Lasă-l doar la capătul barului, îi spune Jack. E bine așa.

Barmanul se conformează. Flaconul are formă de urs. Stă acolo în bătaia unei raze de soare, a soarelui care mai are șase minute până la zenit. La televizor, schimbul de focuri a început. Jack îl ignoră. Ignoră totul, concentrându-și mintea la fel de puternic ca un punct de lumină printr-o lupă. Pentru un moment, lasă ca acea intensă concentrare să rămână goală, după care o umple cu un singur cuvânt:

(*D'YAMBA*)

Pe dată, aude un zumzet jos. Devine un bâzâit. Beezer, Doc și Dale se uită în jur. Pentru un moment, nu se întâmplă nimic, după

care intrarea însorită se întunecă. E aproape ca și când un nor foarte mic de ploaie ar fi intrat în Sand Bar...

Brânză Puturoasă scoate un scâncet strangulat și se împleticește în spate.

– Viespi! strigă el. Sunt viespi! *Feriți-vă!*

Dar nu sunt viespi. Doc și Lester Moon ar putea să nu știe asta, dar Beezer și Dale Gilbertson s-au născut amândoi la țară. Ei știu să recunoască niște albine atunci când le văd. Jack, între timp, se uită doar la roi. Fruntea îi era plină de broboane de sudoare. Se concentrează cu toată puterea asupra a ceea ce vrea el să facă albinele.

Insectele se adună în jurul flaconului de miere într-un strat atât de gros, că acesta aproape dispare. Apoi zumzetul lor se îngroașă și sticla începe să se ridice, clătinându-se dintr-o parte în alta ca o rachetă mică prevăzută cu un sistem de ghidare neperformant. Apoi, încet, își croiește drum către banda Sawyer. Flaconul plutește pe-o pernă de albine la cincisprezece centimetri deasupra barului.

Jack întinde mâna, cu palma desfăcută. Flaconul i se așază în ea și Jack strânge degetele. Andocare încheiată.

O clipă, albinele i se ridică în jurul mâinii, zumzetul lor concurând cu Lily, care strigă: „Lasă-mi-l mie la lungan! El a violat-o pe Stella!"

După aceea ies pe ușă și duse sunt.

Ceasul Kingsland Ale indică unsprezece cincizeci și șapte.

– Maică Precistă, șoptește Beezer. Are ochii larg căscați, aproape să-i iasă din orbite.

– Mi se pare că ai fost cam modest în privința numeroaselor tale talente, spune Dale cu o voce nesigură.

De la capătul barului se aude o bufnitură înfundată. Lester „Brânză Puturoasă" Moon, pentru prima oară în viața lui, a leșinat.

– Acum putem pleca, zice Jack. Beez, tu și Doc deschideți drumul. Noi vă urmăm îndeaproape, cu mașina lui Dale. Când ajungeți la drumeagul cu indicatorul TRECEREA OPRITĂ, *nu intrați*. Parcați-vă motocicletele și așteptați. Restul drumului îl facem cu mașina, dar mai întâi o să ne dăm cu puțină din-asta sub nas.

Ridică flaconul în aer. E-o versiune de plastic a Ursulețului Winnie, murdar la mijloc, acolo unde Lester îl apucă și-l strânge de obicei.

– Am putea chiar să ne vârâm puțin *în* nări. E cam lipicios, dar e mai bine decât să vomităm convulsiv.

În ochii lui Dale se conturează ideea confirmării și-a aprobării.

– Așa cum te dai sub nas cu loțiune mentolată Vicks când te afli la locul unei crime, zice el.

Nu e deloc așa, dar Jack încuviințează. Pentru că, aici, ideea e să *crezi*.

– O să meargă? întreabă Doc cu îndoială.

– Da, răspunde Jack. Tot o să simțiți o stare de disconfort, nu mă îndoiesc deloc de asta, dar o să fie ușor. Apoi o să trecem în... ei bine, într-un alt loc. După aceea, totul e posibil.

– Credeam că puștiul se află în casă, zice Beez.

– Cred că a fost mutat. Iar casa... e-un fel de gaură de vierme. Se deschide spre o altă...

Lume este primul cuvânt care-i vine în minte, dar, cumva, nu crede că *este* o lume, nu așa cum sunt Teritoriile.

– Spre un alt loc.

La televizor, Lily tocmai a încasat primul din cele aproximativ șase gloanțe. În filmul acesta moare și, în copilărie, Jack l-a urât mereu, dar măcar își dă duhul apăsând pe trăgaci. Ia destul de mulți nemernici cu ea, inclusiv pe lunganul care i-a violat prietena, iar asta-i bine. Jack speră să poată face același lucru. Mai mult ca orice, însă, speră să-l poată aduce pe Tyler Marshall înapoi la mama și tatăl lui.

Lângă televizor, acele ceasului trec de la unsprezece cincizeci și nouă la doisprezece.

– Haideți, băieți, spune Jack Sawyer. Pe cai și la drum.

Beezer și Doc urcă pe caii lor de fier. Jack și Dale se duc cu pași lenți către mașina șefului poliției, dar se opresc când un Ford Explorer intră valvârtej în parcarea Sand Bar, derapând pe pietriș și grăbindu-se spre ei, ridicând în aerul de vară o trâmbă de praf.

– O, Hristoase, murmură Dale.

Jack își dă seama după șapca de baseball prea mică de pe capul șoferului că acesta este Fred Marshall. Dar dacă tatăl lui Ty crede că va lua parte la misiunea de salvare, ar face bine să se mai gândească o dată.

– Slavă Cerului că v-am prins! strigă Fred când aproape se prăvălește din camionetă. Slavă Cerului!

– Cine urmează? întreabă Dale încet. Wendell Green? Tom Cruise? George W. Bush, la braț cu Miss Univers, futu-i?

Jack abia îl aude. Fred se căznește să dea jos un pachet mare de pe platforma camionetei și, dintr-odată, Jack e interesat. În pachetul acela ar putea fi o pușcă, dar, cine știe de ce, nu crede că asta este. Jack se simte brusc ca un flacon ridicat de albine; simte că, în loc să facă el acțiunea, acțiunea este făcută asupra lui. Pornește înainte.

– Hei, să-i dăm bice! țipă Beezer. Sub el, Harley-ul prinde viață cu o explozie. Hai să...

Apoi Beezer *urlă*. La fel face și Doc, care tresare așa tare că aproape scapă motocicleta care merge la ralanti între coapsele sale. Jack simte ceva asemănător unui fulger trecându-i prin cap și se avântă asupra lui Fred, care țipă și el incoerent. Pentru un moment, amândoi par fie să danseze cu obiectul lung, împachetat, pe care Fred li l-a adus, fie să se lupte pentru el.

Numai Dale Gilbertson – care nu a fost în Teritorii, n-a fost aproape de Casa întunericului și nu este tatăl lui Ty Marshall – nu e afectat. Și totuși, până și el simte că i se ridică ceva în cap, ceva ca un țipăt lăuntric. Lumea se cutremură. Dintr-odată, totul pare mai strălucitor, mai profund.

– Ce-a fost asta? strigă el. E bine sau rău? E bine sau rău? *Ce naiba se întâmplă aici?*

Un moment, niciunul nu-i răspunde. Sunt prea uluiți pentru asta.

În timp ce un roi de albine poartă pe sus un flacon de miere de-a lungul unui bar într-o altă lume, Burny îi spune lui Ty Marshall să se întoarcă cu fața la perete, blestemăție, să se-ntoarcă odată cu fața la perete.

Se află într-o cocioabă mică și urât mirositoare. Zgomotele metalice de mașinării sunt mult mai aproape. Ty aude și strigăte și suspine și țipete aspre și ceea ce pot fi numai șuierături și pocnete de bice. Acum sunt foarte aproape de Marea Combinație. Ty a văzut-o, un mare amalgam zigzagat de metal înălțându-se în nori dintr-o groapă fumegândă aflată cam la un kilometru spre est. Pare a fi ideea de zgârie-nori a unui nebun, o adunătură à la Rube Goldberg[1] > de jgheaburi și cabluri și curele și platforme, totul pus în mișcare de copii ce aleargă împleticit ca să învârtă curele și să tragă de manivele uriașe. Un fum roșiatic se ridică din ea în fuioare pestilențiale.

De două ori în timp ce mașinuța de golf rula încet, cu Ty la volan și Burny stând strâmb în scaunul pasagerului cu taserul îndreptat spre el, pe lângă ei au trecut grupuri de înfiorători oameni verzi. Trăsăturile lor erau răvășite; pielea era solzoasă, reptiliană. Purtau tunici de piele semităbăcită, pe care, ici-colo, încă se mai vedeau smocuri de blană. Majoritatea aveau săbii; destul de mulți aveau bice.

Supraveghetorii, i-a explicat Burny. *Eu țin în mișcare roțile progresului.* A început să râdă, dar râsetul s-a transformat într-un geamăt și geamătul într-un strigăt aspru și fără suflu de durere.

Bun, și-a spus Ty cu sânge rece. Și-apoi, folosind pentru prima dată un cuvânt preferat de-a lui Ebbie Wexler: *Mori repede, futangiu cretin.*

Cam la trei kilometri de Casa întunericului, au ajuns la o uriașă platformă de lemn, aflată în stânga lor. Pe ea era instalată un soi de schelă, din vârful căreia se întindea aproape până la drum un stâlp lung. De stâlp atârnau mai multe frânghii roase, care se legănau în briza caldă și sulfuroasă. Sub platformă, pe terenul pe care lumina soarelui nu cădea niciodată, erau mormane străvechi de oase și de pulbere albă. Într-o parte era o movilă mare de încălțări. De ce să ia hainele și să lase încălțările era un mister pe care Ty probabil că

[1] Ruben Garret L. Goldberg (1883–1970) – caricaturist american care și-a câștigat renumele grație așa-numitelor „mașinării Rube Goldberg", aparate complexe care îndeplinesc sarcini simple în feluri indirecte și alambicate. În 1948 a primit Premiul Pulitzer pentru caricaturile sale politice (n. tr.).

nu l-ar fi rezolvat nici dacă nu ar fi purtat șapca (*jugării speceale bendru băiezi speceali*), dar o expresie neașteptată i-a apărut în minte: obiceiul pământului. Avea o bănuială că asta era ceva ce tatăl lui spunea uneori, dar nu era sigur. Nu-și putea aminti nici măcar chipul tatălui său, nu cu claritate.

Spânzurătoarea era înconjurată de corbi. Se loveau unul de celălalt și s-au întors să urmărească înaintarea mașinuței. Niciunul nu era corbul cel special, cel cu nume pe care Ty nu și-l mai amintea, dar știa de ce sunt acolo. Așteptau carne proaspătă de ciugulit, asta făceau. Așteptau ochi morți de curând pe care să-i înfulece. Fără a mai pomeni de torsurile goale ale morților desculți.

Dincolo de mormanul de încălțări putrede, o cale ferată defectă ducea înspre nord, traversând un deal fumegător.

– Station House Road, a zis Burny.

Atunci părea să vorbească mai mult pentru sine decât pentru Ty. Probabil că intra ușor-ușor în delir. Și totuși, taserul rămânea îndreptat spre gâtul lui Ty, neabătut.

– Acolo ar trebui să-l duc pe băiatul special. (*Dug be băiadu sbejal.*) Acolo ajung cei speciali. Domnul Munșun s-a dus după mono. Monoul Lumii din Capăt. Cândva erau doi. Patricia... și Blaine. S-au dus. Au înnebunit. S-au sinucis.

Ty a condus mașinuța și-a păstrat tăcerea, dar era de părere că bătrânul Burn-Burn era cel care înnebunise (înnebunise *și mai mult*, își reaminti). Știa de existența monoraiurilor, chiar se plimbase cu unul la Disney World din Orlando, dar monoraiuri pe nume Blaine și Patricia? Asta era aiurea.

Station House Road a rămas în urma lor. În față, roșul-ruginiu și cenușiul de fier al Marii Combinații se apropia tot mai mult. Ty vedea furnici care se mișcau pe curele înclinate într-un unghi crud. Copii. Unii din alte lumi, poate – lumi alăturate acesteia – dar mulți dintr-a lui. Copii ale căror fețe apăreau pentru o vreme pe cutiile de lapte și apoi dispăreau pentru totdeauna. Mai rămâneau puțin în sufletele părinților, desigur, dar în cele din urmă praful se așternea chiar și acolo, transformându-i din amintiri vii în fotografii vechi.

Copii presupuși morți, îngropați undeva în morminte superficiale de perverși care-i folosiseră și apoi scăpaseră de ei. În schimb, ei erau aici. Unii dintre ei, în orice caz. *Mulți* dintre ei. Luptându-se să tragă de manete și să întoarcă roțile și să miște curelele în vreme ce supraveghetorii cu ochi galbeni și piele verde pocneau din bice.

În timp ce Ty privea, una dintre furnicuțe a căzut de pe-o latură a clădirii întortocheate, înfășurate în aburi. I s-a părut că aude un strigăt slab. Sau poate că a fost un țipăt de ușurare?

– Ce zi frumoasă, a zis Burny încet. O să-mi placă și mai mult după ce-o să îmbuc ceva. Întotdeauna... mă înveselesc după ce îmbuc ceva.

Ochii lui bătrâni îl studiază pe Ty, strângându-se puțin pe la colțuri de-o căldură bruscă.

– Fundul de copilaș e cea mai bună mâncare, dar nici al tău n-o să fie rău. Mnu, n-o să fie deloc rău. El mi-a spus să te duc la stație, dar nu-s sigur că mi-ar da porția care mi se cuvine. *Comisionul* meu. Poate e cinstit... poate că încă-mi e prieten... dar mă gândesc să-mi iau mai întâi porția, așa, ca să fiu sigur. Majoritatea agenților își primesc cele zece procente din capul locului.

Întinde mâna și-l împunge pe Ty puțin sub mijloc. Chiar și prin jeanși, băiatul simți muchia dură și boantă a unghiei bătrânului.

– Eu mă gândesc să-mi iau porția din *fundul* locului.

Un râset șuierat, dureros, și Ty n-a fost tocmai neplăcut surprins să vadă o bulă luminoasă de sânge apărând între buzele crăpate ale bătrânului.

– Din *fundul* locului, pricepi?

Unghia împunse din nou lateralul fesei lui Ty.

– Pricep, a zis Ty.

– O să poți trage pârțuri la fel de ușor, a zis Burny. Doar că atunci o să trebuiască să faci șmecheria cu strânsul dintr-o bucă *de fiecare dată!*

Tot un râset șuierat. Da, părea să delireze, sigur că da – să delireze sau pe punctul de-a o face – și totuși, vârful taserului rămânea nemișcat.

– Mergi mai departe, băiete. Încă un kilometru pe Conger Road. O să vezi o cocioabă cu acoperiș de tinichea, jos într-o viroagă. E pe dreapta. E-un loc special. Special pentru mine. Intră acolo.

Ty, neavând de ales, s-a supus. Iar acum...

– Fă ce-ți spun! Stai cu fața la peretele ăla afurisit! Ridică mâinile și bagă-le în inelele alea!

Ty nu poate defini cuvântul *eufemism* pe loc, dar știe că a le spune cerculețelor acelora de metal „inele" e-o subapreciere. De peretele din spate atârnă, de fapt, cătușe de tortură.

Panica îi fâlfâie în creier ca un stol de păsări mici, amenințând să-i ascundă gândurile. Se luptă să reziste – se luptă cu o intensitate feroce. Dacă cedează panicii, dacă începe să strige ca din gură de șarpe, va fi terminat. Fie bătrânul îl va omorî în timp ce-l cioplește, fie prietenul bătrânului îl va duce într-un loc oribil pe care Burny îl numește Din-tah. În orice caz, Ty nu-și va revedea niciodată părinții. Sau French Landingul. Dar dacă își poate păstra cumpătul... dacă poate aștepta ocazia potrivită...

A, dar e greu. Șapca pe care o poartă chiar îl ajută puțin la asta – are un efect de amorțire care îl ajută să țină panica în frâu – însă tot greu este. Pentru că el nu este primul copil pe care bătrânul l-a adus aici, așa cum n-a fost primul care a stat lungi și lente ore în celula aceea din casa bătrânului. În colțul din stânga barăcii, sub o gaură pentru ieșirea fumului acoperită cu tinichea, se află un set de barbecue înnegrit și mânjit de grăsime întărită. Grătarul e legat la două sticle cu combustibil pe care scrie LA RIVIERE PROPAN. Pe perete sunt agățate mănuși de bucătărie, spatule, clești, perii de sârmă și furculițe pentru grătare. Sunt foarfeci și ciocane pentru carne și cel puțin patru cuțite de măcelărie cu lame bine ascuțite. Unul dintre acestea din urmă pare aproape la fel de lung cât o sabie de paradă.

Lângă acesta este atârnat un șorț mizerabil pe care e imprimat mesajul PUTEȚI PUPA BUCĂTARUL.

Mirosul din aer îi amintește lui Ty de picnicul VFW[1] la care l-au dus mama și tata cu ocazia ultimei Zile a Muncii. Maui Wowie, așa i se spunea, și asta pentru că oamenii care mergeau acolo trebuiau

[1] Acronim pentru *Veterans of Foreign Wars* (aprox. Veteranii Războaielor Externe) (n. tr.).

să se simtă ca și când s-ar fi aflat în Hawaii. În mijlocul parcului La Follette, lângă râu, era o groapă mare pentru barbecue, îngrijită de femei în fuste verzi și bărbați în cămăși țipătoare pline de păsări și copaci tropicali. Porci întregi se perpeleau deasupra unei găuri scăpărătoare din pământ și mirosul se asemăna cu acesta din baracă. Numai că mirosul de aici este stătut... și vechi... și...

Și nu tocmai de porc, își spune Ty. *Este...*

– Trebuie să stau aici și să mă holbez toată ziua la tine, păduche?

Taserul scoate un sfârâit electric. O durere gâdilitoare îi paralizează gâtul lui Ty. Vezica îi cedează și își udă pantalonii. Nu se poate abține. De fapt, abia dacă își dă seama. Undeva (într-o galaxie foarte îndepărtată), o mână care tremură, dar care încă mai deține o forță teribilă îl aruncă pe Ty spre peretele din spate și spre cătușele ce-au fost sudate de plăcile de oțel dispuse la înălțime de un metru șaizeci de sol.

– Poftim! strigă Burny și scoate un al treilea râset obosit, isteric. Știam c-o să te alegi până la urmă cu una care să-ți aducă noroc! Te crezi deștept, n-așa? Un mic geniu! Acuma, vâră mâinile prin inelele alea și hai să terminăm cu prostiile!

Ty a întins brațele pentru a nu se lovi cu fața de peretele din spate al barăcii. Are ochii la mai puțin de treizeci de centimetri de lemn și are ocazia să vadă bine straturile vechi de sânge care-l acoperă. Care-l *îmbracă*. Sângele emană o duhoare metalică străveche. Sub picioare, solul pare spongios. Ca jeleul. Scârbos. S-ar putea ca asta să fie o iluzie de ordin fizic, dar Ty știe că ceea ce simte este, cu toate acestea, destul de real. Acesta e un loc al morții. Bătrânul s-ar putea să nu-și pregătească aici teribilele mese de fiecare dată – s-ar putea să nu-și permită acest lux – dar ăsta e locul care-i place. Cum a spus: e special pentru el.

Dacă-l las să-mi prindă mâinile în cătușele alea, gândește Ty, *s-a zis cu mine. O să mă facă bucăți. Și, odată ce-o să înceapă să taie, s-ar putea să nu reușească să se mai oprească – nici pentru domnul Muson ăsta, nici pentru nimeni. Așa că pregătește-te.*

Acesta din urmă nu seamănă deloc cu unul dintre gândurile sale. E ca și cum ar auzi vocea mamei lui în minte. Mama lui sau cineva ca ea. Ty își recapătă echilibrul. Stolul de păsări ale panicii dispare brusc și are capul limpede atât cât îi permite șapca. Știe ce trebuie să facă. Sau să încerce să facă.

Simte vârful taserului alunecându-i între picioare și se gândește la șarpele care a străbătut aleea năpădită de ierburi, șarpele acela cu gura plină de colți.

– Vâră-ți mâinile prin inelele alea chiar acum, altfel o să-ți prăjesc boașele ca pe niște stridii.

Zdridii, așa sună.

– Bine, zice Ty.

Vorbește pe-o voce pițigăiată, plângăreață. Speră să pară speriat de moarte. Dumnezeu știe că n-ar trebui să fie greu de lăsat impresia asta.

– Bine, bine, numa' nu mă răni, o fac acuma, vezi? Vezi?

Își vâră mâinile prin inele. Acestea sunt mari și lăbărțate.

– Mai sus!

Vocea mârâită încă-i răsună în ureche, dar taserul măcar i-a dispărut dintre picioare.

– Vâră-le cât poți de departe!

Ty face cum i s-a poruncit. Cătușele alunecă până mai sus de încheieturile mâinilor sale, mâini care, în semiîntuneric, seamănă cu niște stele de mare. În spatele lui aude din nou clincul acela moale când Burny scotocește prin sac. Ty înțelege. Șapca îi bruiază puțin gândurile, dar asta e prea evident ca s-o rateze. Bătrânul are acolo cătușe adevărate. Cătușe care au fost folosite de multe, multe ori. Le va prinde la încheieturile lui Ty deasupra cătușelor de tortură și acolo va sta Ty – sau va atârna, dacă va leșina – câtă vreme bătrânul monstru îl va ciopârți.

– Acum ascultă, zice Burny.

Pare cu răsuflarea tăiată, dar mai pare și din nou *însuflețit*. Gândul la masă i-a redat forțele, i-a adus un plus de vitalitate.

– Îndrept spre tine treaba asta cu o singură mână. Cu cealaltă o să-ți pun o cătușă la încheietură. Dacă te miști... și numai dacă *tresari*, băiete... primești curent. Înțeles?

Ty încuviințează spre peretele pătat de sânge.

– N-o să mă mișc, bâiguie el. Sincer o spun.

– Mai întâi o mână, apoi cealaltă. Așa procedăm.

În vocea lui se simte o satisfacție revoltătoare. Taserul îl apasă pe Ty între omoplați destul de tare ca să-l doară. Icnind de efort, bătrânul i se apleacă peste umărul stâng. Ty simte miros de transpirație și sânge și bătrânețe. Chiar *este* ca în *Hänsel și Gretel*, își spune, numai că el nu are un cuptor în care să-și împingă torționarul.

Știi ce să faci, îi spune Judy cu răceală. *S-ar putea să nu-ți ofere el ocazia, iar dacă așa va fi, așa să fie. Dar dac-o va face...*

O cătușă i se strecoară la încheietura mâinii stângi. Burny îi geme încet, revoltător, în ureche. Bătrânul întinde mâna... taserul se mișcă... dar nu destul de departe. Ty stă nemișcat cât timp Burny închide o cătușă și-o strânge bine. Acum, mâna lui stângă e legată de peretele barăcii. De la încheietura acelei mâini, la capătul lanțului de oțel, atârnă cătușa pe care Burny are de gând să i-o pună la încheietura mâinii drepte.

Bătrânul, încă gâfâind de efort, se duce în dreapta. Se întinde prin fața lui Ty, dibuind după cătușa liberă. Taserul îl apasă din nou tare în spate. Dacă bătrânul prinde cătușa, soarta lui Ty probabil că e pecetluită (și nu doar într-un singur fel). Și aproape că o prinde. Dar cătușa îi scapă din mână și, în loc să aștepte să-i penduleze înapoi în palmă, Burny se apleacă după ea. Latura osoasă a feței lui e lipită de umărul drept al lui Ty.

Iar când se apleacă să prindă cătușa care se leagănă, Ty simte cum atingerea taserului mai întâi slăbește, apoi dispare.

Acum! strigă Judy în mintea lui. Sau poate că e Sophie. Sau poate că sunt amândouă laolaltă. *Acum, Ty! Asta e ocazia pe care o așteptai, alta nu va mai fi!*

Ty trage brațul drept în jos, eliberându-se din cătușa de tortură. Nu-l va ajuta la nimic să încerce să-l împingă pe Burny de lângă el – bătrânul monstru îl depășește în greutate cu treizeci de kilograme sau mai mult – și Ty nici nu încearcă. Se trage în schimb în stânga,

exercitând o presiune chinuitoare asupra umărului și-a încheieturii de la mâna stângă, care s-a blocat în cătușa care o ține captivă.

– Ce... Începe Burny, iar apoi mâna dreaptă a lui Ty prinde ceea ce urmărea să prindă: săculețul moale, bălăbănit al boașelor bătrânului. Strânge cu toată forța corpului său. Simte testiculele monstrului cum se strivesc unul de celălalt; simte cum unul se sparge și se dezumflă. Ty strigă, un sunet de disperare și oroare și triumf sălbatic, toate amestecate.

Burny, luat cu totul prin surprindere, țipă. Încearcă să se tragă în spate, dar Ty l-a apucat zdravăn. Mâna lui – atât de mică, atât de incapabilă (sau așa ai fi tentat să crezi) de orice apărare serioasă – s-a transformat într-o gheară. Dacă există un moment când trebuie să folosească taserul, acesta este... dar în uimirea sa, mâna lui Burny s-a relaxat. Taserul zace pe pământul străvechi și impregnat de sânge al podelei barăcii.

– *Dă-mi drumul! Mă DOARE! Mă doarrr...*

Înainte să termine, Ty trage în față de săculețul spongios și dezumflat din pantalonii de bumbac ai bătrânului; trage cu toată forța generată de panică și ceva de-acolo se *rupe*. Cuvintele lui Burny se dizolvă într-un urlet lichid de agonie. E-o durere mai mare decât și-a închipuit el vreodată că există... cu siguranță nu în ceea ce-l privește pe *el*.

Dar nu este suficient. Vocea lui Judy spune că nu este și Ty s-ar putea s-o știe oricum și el. L-a rănit pe bătrân – i-a dat ceea ce Ebbie Wexler ar numi fără-ndoială „o ruptură fututa" – dar nu este suficient.

Îi dă drumul și se întoarce la stânga, pivotând pe mâna încătușată. Îl vede pe bătrân cum se clatină înaintea lui în umbre. În spatele lui, mașinuța de golf stă în ușa deschisă, profilată pe un cer plin de nori și fum. Ochii bătrânului monstru sunt uriași și increduli, umflați de lacrimi. Se holbează la băiețelul care i-a făcut asta.

Curând își va reveni în simțiri. Când asta se va întâmpla, Burny va apuca unul dintre cuțitele de pe perete – sau poate una dintre furculițele pentru grătare – și-și va omorî prin înjunghiere prizonierul înlănțuit, strigându-i înjurături în timp ce-o va face, spunându-i

maimuță, bastard, cur belit nenorocit. Orice gând referitor la marele talent al lui Ty va fi dispărut. Orice teamă de ce i s-ar putea întâmpla lui Burny însuși dacă domnului Munșun – și abbalahului – ar fi privat de premiul lui va fi dispărut și ea. De fapt, Burny nu e decât un animal psihopat și, într-o clipă, adevărata lui fire va fi eliberată și-l va face să se năpustească asupra copilului încătușat.

Tyler Marshall, fiul lui Fred și-al formidabilei Judy, nu-i dă lui Burny șansa asta. În ultima parte a drumului încoace s-a gândit în repetate rânduri la cele spuse de bătrân despre domnul Munșun – *m-a rănit, m-a tras de mațe* – și-a sperat să aibă și el ocazia să tragă de ceva. Acum ocazia a venit. Atârnând de cătușă cu mâna stângă trasă crud în sus, avântă mâna dreaptă în față. Prin gaura din cămașa lui Burny. Prin gaura pe care a făcut-o Henry cu briceagul. Brusc, Ty prinde de ceva umed, asemănător cu o frânghie. Apucă bine și trage prin spărtura din cămașă o bucată din intestinele lui Charles Burnside.

Capul lui Burny se ridică spre tavanul cocioabei. Clănțăne convulsiv din maxilar, mușchii gâtului său ridat ies în relief și scoate un răcnet puternic, agonic. Încearcă să se îndepărteze, lucru care s-ar putea să fie cel mai rău pe care-l poate face cineva care e ținut de măruntaie. O bucată albastru-cenușie de mat, moale ca un cârnat și probabil încă încercând să digere ultima masă luată de Burny la cantina de la Maxton, iese cu pocnetul audibil al unui dop de șampanie sărind din gâtul sticlei.

Ultimele cuvinte ale lui Charles „Grăsuliul" Burnside:

– *DĂ-MI DRUMU', PORC MIIIC CE EȘTI!*

Tyler nu-i dă drumul. În schimb, smucește furios de intestin într-o parte și-n alta ca un terier cu un șobolan între dinți. Sânge și lichid gălbui țâșnesc din gaura din burta lui Burny.

– *Mori!* se aude Tyler cum strigă. *Mori, jigodie bătrână, MORI ODATĂ!*

Burny mai face un pas împleticit în spate. Gura i se cască involuntar și o parte din proteza dentară superioară cade la pământ. Se uită cu ochi mari la doi colaci din propriile sale viscere, care se întind ca niște cartilaje de la gaura roș-neagră a cămășii sale și până la mâna

dreaptă a copilului ăluia infect. Și vede un alt lucru și mai teribil: un soi de strălucire albă l-a înconjurat pe băiat. Îi dă mai multă putere decât ar fi avut altfel. Îi dă puterea de-a trage măruntaiele lui Burny din corpul lui însuflețit și ce tare *doare*, ce tare *doare*, cât de tala tale tale *doaleeee*...

– *Mori!* strigă băiatul pe-o voce ascuțită și spartă. *O, te rog, NU VREI SĂ MORI ODATĂ?*

Și-n cele din urmă – după mult, mult timp – Burny se prăbușește în genunchi. Privirea lui slabă se fixează asupra taserului și întinde o mână tremurândă spre el. Înainte să ajungă prea departe, lumina conștiinței îi părăsește ochii. N-a îndurat destulă durere pentru a egala măcar a o suta parte din suferința pe care a provocat-o, însă mai mult nu suportă corpul său bătrân. Scoate un muget aspru din gât, apoi se prăvălește pe spate, mișcare care face să-i iasă și mai multe intestine din abdomen. E inconștient de asta sau de orice altceva.

Carl Bierstone, cunoscut și drept Charles Burnside, cunoscut și drept „Grăsuliul" Burnside, este mort.

Pentru mai bine de treizeci de secunde, nimic nu se mișcă. Tyler Marshall este în viață, dar la început atârnă doar de axul brațului său stâng încătușat, strângând în continuare un colac din intestinele lui Burny în mâna dreaptă. Strângându-l cu toată forța. Într-un târziu, un fel de însuflețire îi animă trăsăturile. Își trage picioarele sub el și se ridică împleticit, îndepărtând aproape intolerabila presiune exercitată asupra umărului stâng. Devine imediat conștient că brațul drept e împroșcat cu sânge până la biceps și că pumnul i-e plin de măruntaiele unui mort. Le dă drumul și țâșnește către ușă, neamintindu-și că e încă legat de perete decât când e tras în spate, umărul urlându-i din nou de durere.

Te-ai descurcat bine, șoptește vocea lui Judy-Sophie. *Dar trebuie să ieși cât mai repede de aici.*

Lacrimile reîncep să-i curgă pe fața murdară și palidă. Cât îl ține vocea, începe să strige:

– *Ajutor! Să mă ajute cineva! Sunt în baracă! SUNT ÎN BARACĂ!*

În fața Sand Bar, Doc stă pe loc, cu motocicleta huruindu-i între picioare, însă Beezer o oprește pe-a sa, coboară propteaua cu călcâiul bocancului și se duce la Jack, Dale și Fred. Jack a pus stăpânire pe obiectul împachetat adus de tatăl lui Ty. Fred, între timp, a pus stăpânire pe cămașa lui Jack. Dale încearcă să-l imobilizeze, dar, în ceea ce-l privește pe Fred Marshall, doar două persoane există pe lume: el și Hollywood Jack Sawyer.

– El a fost, nu-i așa? A fost Ty. *A fost băiatul meu, l-am auzit!*

– Da, zice Jack. Cu siguranță el a fost și cu siguranță l-ai auzit.

Și-a cam pierdut culoarea feței, vede Beezer, dar altfel e calm. Nu-l deranjează absolut deloc că tatăl băiatului dispărut i-a smuls cămașa din pantaloni. Nu, întreaga atenție a lui Jack e îndreptată asupra pachetului.

– Pentru Dumnezeu, ce se petrece aici? întreabă Dale tânguitor. Se uită la Beezer. *Tu* știi?

– Puștiul e într-o baracă undeva, spune Beezer. Am dreptate?

– Da, răspunde Jack.

Fred dă brusc drumul cămășii lui Jack și se împleticește în spate, suspinând. Jack nu-i acordă nicio atenție și nu face niciun efort de-a îndesa în pantaloni poalele cămășii sale șifonate. Încă se uită la pachet. Aproape că se așteaptă să vadă timbre rupte din pliculețe de zahăr, dar nu, acesta e un colet clasic. Orice ar fi, a fost trimis cu poșta rapidă domnului Tyler Marshall, Aleea Robin Hood nr. 16, French Landing. Adresa expeditorului a fost scrisă cu roșu: domnul George Rathbun, KDCU, Peninsula Drive nr. 4, French Landing. Sub asta, cu litere negre, mari:

PÂNĂ ȘI UN ORB VEDE CĂ ȚINUTUL COULEE IUBEȘTE GALA BREWER!

– Henry, nu te dai niciodată bătut, așa-i? murmură Jack. Lacrimile îi înțeapă ochii. Ideea unei vieți fără vechiul său prieten îl lovește din nou, făcându-l să se simtă neputincios și pierdut și nesăbuit și rănit.

– Ce-i cu unchiul Henry? întreabă Dale. Jack, unchiul Henry e *mort*.

Cine știe cum, Jack nu mai e atât de sigur de asta.

– Să mergem, spune Beezer. Trebuie să-l aducem pe băiat. E-n viață, dar nu e-n siguranță. Știu asta limpede ca lumina zilei. Să pornim la drum. Putem lămuri restul mai târziu.

Dar Jack – care n-a făcut doar să audă strigătul lui Tyler, ci, pentru nu moment, chiar a văzut prin ochii lui – nu are cine știe ce de lămurit. De fapt, înțelegerea se reduce acum la un singur lucru. Ignorându-i pe Beezer și Dale, se apropie de tatăl înlăcrimat al lui Ty.

– Fred.

Fred continuă să plângă.

– Fred, dacă vrei să-ți revezi băiatul, revino-ți în fire chiar acum și ascultă-mă.

Fred ridică privirea, cu ochii roșii șiroind. Are încă pe cap șapca de baseball ridicol de mică.

– Ce-i asta, Fred?

– Trebuie să fie un premiu la concursul pe care George Rathbun îl organizează în fiecare vară – Gala Brewer. Dar nu știu cum de-a putut Ty câștiga ceva. Acum vreo două săptămâni se smiorcăia că a uitat să se înscrie. M-a întrebat chiar dacă nu l-am înscris *eu* și eu m-am cam... ei bine, m-am răstit la el.

La această amintire, noi lacrimi încep să curgă pe obrajii țepoși ai lui Fred.

– Asta se întâmpla cam pe când Judy începea să se comporte... ciudat... Îmi făceam griji pentru ea și pur și simplu... m-am răstit la el. Știi?

Pieptul lui Fred tresaltă. Scoate un sunet apos ca de sughiț și mărul lui Adam i se mișcă în sus și-n jos. Se șterge cu brațul la ochi.

– Iar Ty... tot ce-a spus el a fost: „Nu face nimic, tati." Nu s-a supărat pe mine, nu s-a bosumflat sau altceva. Pentru că genul ăsta de băiat era. *Este*.

– De unde ai știut să-l aduci la mine?

– M-a sunat prietenul tău, zice Fred. Mi-a spus că poștașul a adus ceva și că eu trebuie să-l aduc aici numaidecât. Înainte să pleci. S-a referit la tine ca la...

– S-a referit la mine ca la Jack Călătoru.

Fred Marshall se uită la el întrebător.

– Exact.

– Bine, spune Jack blând, aproape absent. Acum o să mergem să-ți aducem băiatul.

– Vin și eu. Am pușca de vânat căprioare în mașină...

– Și acolo o să și rămână. Du-te acasă. Pregătește casa pentru el. Pregătește casa pentru soția ta. Și lasă-ne pe noi să facem ce avem de făcut.

Jack se uită mai întâi la Dale, apoi la Beezer.

– Haideți, spune. Să pornim la drum.

Cinci minute mai târziu, mașina șefului poliției din French Landing gonește spre vest pe Autostrada 35. Direct în față, ca o gardă de onoare, Beezer și Doc merg unul lângă celălalt, soarele strălucind pe ornamentele cromate ale motocicletelor lor. Copacii înfrunziți se îngrămădesc aproape de drum pe ambele părți.

Jack simte zumzetul care e semnul distinctiv al Casei întunericului cum începe să-i răsune în cap. A descoperit că poate bloca acel sunet dacă e nevoit s-o facă, să-l împiedice să se răspândească și să-i acopere întregul proces intelectual cu bruiaj static, însă tot e al naibii de neplăcut. Dale i-a dat unul dintre Rugerele 357 – armele de serviciu ale departamentului de poliție – acum o are îndesată la betelia jeanșilor. A fost surprins de cât de mult i-a plăcut greutatea lui în mână, aproape ca o întoarcere acasă. Armele s-ar putea să nu fie cine știe de ce mare ajutor în lumea din spatele Casei întunericului, însă trebuie să ajungă mai întâi acolo, nu? și, după spusele lui Beezer și Doc, calea de acces nu este tocmai neapărată.

– Dale, ai un cuțit de buzunar?

– Uită-te în torpedou, zice Dale. Aruncă o privire la pachetul lung din poala lui Jack. Presupun că vrei să desfaci aia.

– Presupui corect.

– Îmi poți explica niște lucruri între timp? Cum ar fi dacă, odată intrați în Casa întunericului, ne putem aștepta ca Charles Burnside să sară de după o ușă secretă cu toporul în mână și să înceapă să...

– Zilele Grăsuliului Burnside de-a sări la oameni s-au terminat, zice Jack. E mort. Ty Marshall l-a ucis. Asta ne-a izbit în fața Sand Bar.

Mașina șerifului virează așa tare – până pe partea stângă a drumului – încât Beezer se uită în spate pentru un moment, uimit de ceea ce tocmai a văzut în oglinda retrovizoare. Jack îi face iute și scurt cu mâna – *Du-te, nu te gândi la noi* – și Beez se întoarce înapoi în față.

– *Ce-i?* icnește Dale.

– Bătrânul nemernic era rănit, dar am o bănuială că Ty tot a făcut o treabă a naibii de curajoasă. Curajoasă și îndemânatică, totodată.

Jack se gândește că Henry l-a început pe Burnside și că Ty l-a *terminat*. Ceea ce George Rathbun ar fi numit fără-ndoială un minunat joc dublu.

– Cum...

– L-a eviscerat. Cu mâinile goale. Cu *mâna*. Sunt sigur că cealaltă e înlănțuită sus, cumva.

Dale rămâne tăcut o clipă, urmărindu-i pe motocicliștii din față cum se înclină într-o curbă cu părul fluturându-le în spate de sub căștile regulamentare în Wisconsin. Jack, între timp, desface ambalajul de hârtie maro și scoate la iveală o cutie lungă și albă. Ceva se rostogolește înainte și-napoi în ea.

– Vrei să-mi spui că un băiat de zece ani a eviscerat un ucigaș în serie? Un *canibal* în serie. Că știi cumva lucrul ăsta.

– Da.

– Asta mi se pare extrem de greu de crezut.

– Gândindu-mă la tatăl lui, înțeleg asta. Fred e...

Un pămpălău, asta-i vine în gând, însă asta e deopotrivă nedrept și neadevărat.

– Fred e milos, zice Jack. Judy, însă...

– E tare pe poziție, zice Dale. Așa am auzit.

Jack îi oferă prietenului său un surâs lipsit de umor. A reușit să limiteze zumzetul la o porțiune mică din creier, însă în acea bucățică urlă ca o alarmă de pompieri. Aproape au ajuns la destinație.

– Întocmai, fără doar și poate, îi spune lui Dale. Și la fel și băiatul. El e... curajos.

Ceea ce Jack aproape că a spus este: *El e un prinț.*

– *Și* e în viață.

– Da.

– Înlănțuit într-o baracă undeva.

– Corect.

– În spatele casei lui Burnside.

– Îhî.

– Dacă mi-e clară geografia în cap, asta înseamnă că e undeva în pădure lângă Schubert și Gale.

Jack zâmbește și nu spune nimic.

– Bine, zice Dale apăsat. Cu ce am greșit?

– Nu contează. Ceea ce-i bine, pentru că-i imposibil de explicat.

Jack speră doar ca mintea lui Dale să fie bine înfiptă în loc, pentru că în următoarea oră sau așa ceva o să încaseze câteva lovituri date naibii.

Taie cu unghia banda adezivă cu care e lipită cutia. O deschide. Dedesubt e o folie cu bule de aer. Jack o scoate, o aruncă pe jos și se uită la premiul Galei Brewer al lui Ty Marshall – un premiu pe care l-a câștigat chiar dacă, se pare, nici nu s-a înscris în concurs.

Jack scoate un suspin slab de uimire. A mai rămas în el destul din copilul care a fost odată pentru a reacționa la obiectul pe care-l vede, chiar dacă n-a mai jucat niciodată după ce-a fost prea mare pentru Liga de Juniori. Pentru că o bâtă de baseball are ceva aparte, nu-i așa? Ceva care stârnește credințele noastre primitive cu privire la puritatea luptei și-a puterii echipei din care facem parte. Echipa gazdă. Cu privire la ce e drept și ce e *alb*. Cu certitudine, Bernand Malamud știa asta; Jack a citit *The National* de mai multe ori, de fiecare dată sperând că se va sfârși altfel (iar când versiunea cinematografică

i-a oferit alt final, nu i-a plăcut de nicio culoare), de fiecare dată plăcându-i faptul că Roy Hobbs și-a numit bâta Wonderboy. Cine să-i bage în seamă pe critici, cu toată vorbăria lor despre legenda arthuriană și simbolurile falice? Uneori, un trabuc e doar un trabuc și uneori o bâtă e doar o bâtă. Un băț mare. Ceva cu care să marchezi un tur complet.

– Maică soare, zice Dale, aruncând o privire într-acolo. Până și el pare *mai tânăr*. Ca un băiat. Cu ochii larg căscați. Așadar, Jack nu e singurul, se pare. A cui e bâta?

Jack o ridică încet din cutie. Pe mâner, scris cu un magic marker negru, se află mesajul:

Pentru Tyler Marshall Nu te da bătut!
Amicul tău, Richie Sexson

– A lui Richie Sexson, zice Jack. Cine e Richie Sexson?

– Cel mai tare jucător de la Brewers, îi explică Dale.

– E la fel de bun ca și Roy Hobbs?

– Roy... Apoi Dale surâde. O, din filmul ăla! Cu Robert Redford, așa-i? Nu, nu cred... Hei, ce faci?

Ținând în continuare bâta în mână (de fapt, aproape că-l lovește pe Dale în obrazul drept cu capătul ei), Jack se întinde și apasă claxonul.

– Trage pe dreapta, zice el. Aici e. Aiuriții ăia au fost aici doar ieri și uite cum trec pe lângă.

Dale trage pe marginea drumului, făcând mașina să se oprească brusc, și scoate schimbătorul de viteze la liber. Când întoarce privirea spre Jack, fața i s-a albit uimitor de tare.

– O, Jack... Nu mă simt prea bine. Poate din cauza micului dejun. Hristoase, sper să nu încep să vomit.

– Tot de la micul dejun se trage și zumzetul pe care-l auzi în cap? întreabă Jack.

Ochii lui Dale se măresc.

– De unde...

– Pentru că și eu îl aud. Și-l simt în stomac. Nu-i din vina micului dejun. E din vina Casei întunericului.

Jack ridică flaconul cu miere.

– Dă-i drumul. Mai dă-ți puțină în jurul nărilor. Bagă ceva și înăuntru. O să te simți mai bine.

Afișează o siguranță absolută. Pentru că aici nu e vorba de arme secrete sau de formule mistice; și cu siguranță nu e vorba de miere. E vorba de *credință*. Au părăsit tărâmul raționalului și au intrat în tărâmul alunecării. Jack știe asta sută la sută de-ndată ce deschide portiera mașinii.

Înainte, motocicliștii virează și fac cale întoarsă. Beezer, cu o expresie nerăbdătoare pe față, scutură din cap: *Nu, nu, nu aici.*

Dale vine lângă Jack în fața mașinii. E tot palid la față, însă pielea din jurul și de sub nas strălucește de miere, și pare că se ține destul de bine pe picioare.

– Mersi, Jack. E *mult* mai bine. Nu știu cum niște miere aplicată în jurul nasului mi-ar putea afecta *auzul*, dar zumzetul e mai slab. Nu mai e decât un bâzâit surd.

– Ai greșit locul! strigă Beezer oprind Harley-ul în fața mașinii de patrulă.

– Mnu, zice Jack calm, uitându-se la pădurea deasă. Lumina soarelui căzând pe frunzele verzi contrastează cu nebunești zigzaguri negre de umbră. Totul tremură și e instabil: joacă feste perspectivei. Ba aici e. Ascunzătoarea domnului Munșun și-a Bandei Casei întunericului, după cum n-a spus niciodată Ducele.

Acum, când motocicleta lui Doc se oprește lângă a lui Beezer, larma crește.

– Beez are dreptate! De-abia *ieri* am fost aici! Doar nu crezi că am și uitat locul?

– Aici nu e decât pădure, pe ambele părți ale drumului, intervine și Dale. Arată cu degetul dincolo de șosea, unde, cam la cincizeci de metri sud-est de locul unde stau ei, bandă galbenă de poliție fâlfâie legată de câțiva copaci. Ăla-i drumul care duce la Ed's Eats. Pe noi ne interesează un loc care probabil e dincolo de el...

Cu toate astea, știi că aici este, gândește Jack. Se minunează, de fapt. *Altfel de ce te-ai fi mânjit cu miere ca ursulețul Pooh într-o zi norocoasă?*

Își mută privirea la Beezer și Doc, care nici ei nu arată prea bine. Jack deschide gura să le vorbească... și ceva fâlfâie în partea de sus a câmpului său vizual. Își înfrânează impulsul natural de-a ridica privirea și de-a identifica sursa acelei mișcări. Ceva – probabil vechea parte Jack Călătoru din el – crede că ar fi o idee foarte proastă să facă asta. Ceva îi privește deja. E mai bine să nu știe că a fost observat.

Lasă jos bâta lui Richie Sexson, sprijinind-o de mașina pornită la ralanti. Ia mierea de la Dale și i-o întinde lui Beez.

– Poftim, zice, unge-te bine.

– Nu are niciun *rost*, nătărău fără minte! strigă Beezer exasperat. *Nu... Asta este... locul!*

– Îți sângerează nasul, spune Jack cu blândețe. Doar puțin. Și ție, Doc.

Doc dă cu un deget pe sub nas și se uită uimit la pata roșie. Începe:

– Dar *știu* că nu ăsta-i...

Din nou fâlfâitul acela în partea de sus a câmpului vizual al lui Jack. Îl ignoră și arată cu degetul înainte. Beezer, Doc și Dale se uită în acea direcție și Dale e primul care-l vede.

– Fir-aș să fiu, zice el încet. Un indicator cu TRECEREA INTERZISĂ. Acolo a fost până acum?

– Mda, spune Jack. E acolo de treizeci de ani sau mai bine, cred.

– Futu-i, sare Beez și începe să se dea cu miere în jurul nasului. Îndeasă cantități generoase și în nări; picături rășinoase îi scânteiază în barba roș-brună de viking. Am fi mers liniștiți mai departe, Doctore. Taman până în oraș. La naiba, poate taman până în Rapid City, Dakota de Sud.

Îi dă mierea lui Doc și face o grimasă spre Jack.

– Îmi pare rău, omule. Trebuia să știm. Nu avem scuze.

– Unde-i drumeagul? întreabă Dale, apoi: O! *Uite-l* acolo. Puteam să *jur*...

– Că nu era nimic acolo. Știu, spune Jack.

Zâmbește. Se uită la prietenii lui. La Banda Sawyer. În cel mai sigur mod *nu* se uită la zdrențele negre care fâlfâie neîncetat la periferia superioară a vederii sale, nici în jos la brâu, unde mâna sa scoate încet Rugerul 357 de la betelia pantalonilor. A fost întotdeauna unul dintre cei mai buni. A câștigat medalii doar de câteva ori la tragerea din punct fix, dar la concursul de viteză s-a descurcat foarte bine. Se situa între primii cinci, de obicei. Nu știe dacă și-a păstrat îndemânarea asta, dar crede că va afla chiar acum.

Zâmbindu-le, privindu-l pe Doc cum își vâră miere în nări, Jack zice cu o voce degajată:

– Ceva se uită la noi. Nu ridicați privirea. O să încerc să-l împușc.

– Ce este? întreabă Dale, zâmbind la rândul lui. Nu ridică privirea, se uită drept înainte. Acum vede cât se poate de clar drumeagul umbros care trebuie că duce la casa lui Burnside. Nu era acolo, putea să jure că nu era, dar acum este.

– E-o pacoste, spune Jack și, brusc, scoate Rugerul, apucându-l de mâner cu ambele mâini. Deschide focul aproape înainte să poată vedea cu ochii lui și prinde corbul mare și negru așezat pe creanga de sus a unui stejar complet prin surprindere. Acesta scoate un singur țipăt puternic, șocat – „AOOOO!" – apoi e spulberat pe loc. Sângele zboară pe profilul cerului albastru de vară, la apus. Penele planează în ghemotoace la fel de întunecate ca umbrele nopții. Și un corp. Cade la marginea drumului, în față, cu un bufnet puternic. Un singur ochi negru, lucios, se uită la Jack Sawyer cu o expresie de surpriză.

– Ai tras cinci sau șase gloanțe? întreabă Beezer pe-un ton de mirare profundă. A fost atât de rapid, că nu mi-am dat seama.

– Le-am tras pe toate, spune Jack. Se pare că, totuși, nu mi-am ieșit din mână.

– Ce corb mare! zice Doc.

– Nu-i un corb ca oricare altul, îi spune Jack. E Gorg.

Înaintează spre corpul spulberat care zace în praf.

– Ce mai faci, amice? Cum te mai simți?

Scuipă pe Gorg, o hârcă mare și groasă.

– Asta-i pentru că i-ai ademenit pe copii, spune el.

Apoi, brusc, loveşte cu bocancul cadavrul corbului, care, într-un arc slab, cu aripile înfăşurate în jurul corpului ca un linţoliu, ajunge între ierburi.

– Iar asta-i pentru că ţi-ai bătut joc de mama Irmei.

Toţi trei se uită la el la fel de uimiţi. Aproape temători. Sunt priviri care-l obosesc pe Jack, deşi presupune că trebuie să le accepte. Îşi aminteşte că vechiul său prieten Richard Sloat s-a uitat la el în acelaşi fel, odată ce Richard şi-a dat seama că ceea ce el numea „poveşti din insula Seabrook" nu se limita doar la insula Seabrook.

– Haideţi, zice Jack. Toată lumea în maşină. Să trecem la treabă.

Da, şi trebuie să se mişte repede, pentru că un domn cu un singur ochi va începe în scurt timp să-l caute pe Ty. Domnul Munşun. *Ochiul Regelui*, îşi spune Jack. *Ochiul abbalahului. La asta se referea Judy – la domnul Munşun. Oricine sau orice ar fi el de fapt.*

– Nu-mi place că trebuie să lăsăm motocicletele aici, pe marginea drumului, omule, zice Beezer. Oricine ar putea veni şi să le...

– N-o să le vadă nimeni, îl linişteşte Jack. De când ne-am oprit, au trecut trei sau patru maşini şi nimeni nici măcar n-a întors capul spre noi. Şi ştii de ce.

– Pentru că am început deja să trecem pragul, nu-i aşa? întreabă Doc. Asta-i marginea. Graniţa.

– Opopanax, zice Jack. Cuvântul îi iese pur şi simplu pe gură.

– *Hă?*

Jack ia bâta de baseball câştigată de Ty şi se urcă pe scaunul pasagerului.

– Asta înseamnă să mergem, explică el. Hai să terminăm odată.

Aşadar, Banda Sawyer porneşte în ultima aventură – de-a lungul drumeagului împădurit, otrăvit, care duce la Casa întunericului. Lumina puternică a după-amiezii se estompează repede şi devine o strălucire mată a unei seri noroase de noiembrie. Printre copacii deşi de pe-o parte şi cealaltă a drumului, siluete întunecate se împletesc şi se târăsc şi uneori zboară. Nu au cine ştie ce importanţă, consideră Jack; nu sunt decât fantome.

– Ai de gând să-ți încarci „Rugelatorul" ăla? întreabă Beezer de pe bancheta din spate.

– Mnu, răspunde Jack, uitându-se la Ruger fără mare interes. Cred că și-a încheiat misiunea.

– Pentru ce ar trebui să ne pregătim? întreabă Dale pe-o voce firavă.

– Pentru orice, răspunde Jack.

Îi oferă lui Dale Gilbertson un rânjet lipsit de umor. Înainte îi așteaptă o casă care nu-și păstrează forma, ci se-nvârte și se unduiește în cel mai neliniștitor fel. Uneori nu pare mai mare decât o umilă casă de fermă; o clipire de ochi, și pare un monolit care ascunde vederii tot cerul; încă o clipire și pare să fie o construcție joasă, inegală, întinzându-se în spate sub bolta pădurii cale de, probabil, kilometri întregi. Emană un zumzet slab care seamănă cu niște voci.

– Fiți pregătiți pentru absolut orice.

28

Dar, la început, nu se întâmplă nimic.

Toți patru coboară și rămân în fața mașinii lui Dale, arătând până la ultimul ca niște oameni care pozează pentru fotografia de grup care va ajunge în cele din urmă pe peretele cuiva. Numai că fotograful s-ar afla pe veranda Casei întunericului – într-acolo stau ei cu fața – iar veranda e goală cu excepția celui de-al doilea indicator cu TRECEREA INTERZISĂ, care stă sprijinit de un stâlp scorojit. Cineva a desenat pe el un craniu cu un magic marker sau creion chimic. Burny? Vreun adolescent intrepid care a venit până la casă într-o demonstrație de curaj? Dale a făcut unele lucruri nebunești în adolescență, și-a riscat viața cu un tub de vopsea sub presiune nu doar o singură dată, însă varianta aceasta tot i se pare greu de crezut.

Atmosfera e apăsătoare și tăcută, ca înaintea unei furtuni cu fulgere. Aerul miroase urât, însă mierea pare să acționeze ca un filtru

bun. În pădure, ceva scoate un sunet gros pe care Dale nu l-a mai auzit niciodată până acum. *Gruu-uuu.*

– Ce-i aia? îl întreabă pe Jack.

– Nu știu, răspunde acesta.

Doc spune:

– Am auzit cum fac aligatorii în călduri și așa sună.

– Dar aici nu suntem în Everglades, zice Dale.

Doc îi oferă un zâmbet subțire.

– Nici în Wisconsin nu mai suntem, Toto. Sau poate nu ai observat.

Dale a observat foarte bine. Pentru început, e felul în care casa nu vrea să-și mențină forma – felul în care pare uneori *enormă*, ca și când ar fi mai multe case cumva suprapuse. Un oraș poate de mărimea Londrei împăturit sub un singur acoperiș straniu. Și-apoi mai sunt copacii: stejari bătrâni și pini, mesteceni care seamănă cu niște fantome uscătive, arțari roșii – toți specifici acestei zone – dar mai vede și plante răsucite, rădăcinoase, care seamănă cu niște copaci banyan mutanți. Și se *mișcă* oare aceștia? Hristoase, Dale speră că nu. Dar, că e așa sau nu, aceștia *șoptesc*. E aproape sigur de asta. Le aude cuvintele cum i se înfiripă prin zumzetul din cap, și nu sunt cuvinte încurajatoare, nu, nici pe departe.

Ucidtine... mânctine... urâsctine...

– Unde-i câinele? întreabă Beezer. Ține pistolul de 9 milimetri într-o mână. Vino, cuțu-cuțu! Am ceva bun pentru tine! Vino repede să-l iei!

În schimb, din pădure se aude din nou mârâitul acela gutural, de data asta mai aproape: *GRUU-UUUU!* Și copacii șoptesc. Dale ridică privirea spre casă, care crește, etaj după etaj, până la cerul alb și rece, și brusc e asaltat de amețeală ca de un val vâscos de căldură. Are vaga senzație că Jack îl apucă de cot ca să-l împiedice să cadă. Asta-l ajută puțin, dar nu destul; șeful poliției din French Landing se întoarce spre stânga și vomită.

– Bun, zice Jack. Dă afară. Scapă de tot. Dar tu, Doc? Beez?

Thunder Two spun că sunt în regulă. Pentru moment așa este, dar Beezer nu știe cât va putea rezista. Stomacul i se agită. *Ei, și ce dacă aș da la boboci?* gândește el. *După spusele lui Jack, Burnside e mort și n-o să-l deranjeze.*

Jack îi conduce pe scările verandei, oprindu-se să arunce indicatorul cu TRECEREA INTERZISĂ cu graffitiul lui cu cap de mort într-un boschet care-l înghite pe dată, ca o gură vorace. Asta îi amintește lui Dale cum Jack a scuipat pe corb. Prietenul lui pare diferit, cumva, mai tânăr și mai în putere.

– Dar noi o să încălcăm indicația și-o să trecem, spune Jack. O să trecem cât ne vor *mușchii*.

La început, însă, pare că nu o vor face. Ușa din față a Casei întunericului nu e doar încuiată. Între ușă și canat nu e nici urmă de crăpătură. De fapt, odată ajunși sus, ușa pare desenată, un *trompe-l'oeil*.

În spatele lor, în pădure, ceva strigă. Dale tresare. Strigătul se ridică până la o notă dureros de ascuțită, se transformă într-un acces de râs maniacal și dispare brusc.

– Indigenii sunt al naibii de agitați, comentează Doc.

– Vrei să încercăm un geam? îl întreabă Jack pe Beezer.

– Nu. O să intrăm prin față.

Rostind acestea, Jack ridică bâta de baseball a lui Richie Sexson. Când termină, o lasă jos, părând nedumerit. Din spatele lor se aude un huruit surd, care crește repede în intensitate. Iar lumina zilei, deja slabă în această ciudată pădure deasă, pare să se micșoreze tot mai mult.

– Acum ce mai e? întreabă Beezer, întorcându-se înapoi spre drumeag și spre mașina parcată. Ține pistolul ridicat lângă urechea dreaptă. Ce mama...

După care tace. Arma coboară. El cască gura.

– Maică Precistă, zice Doc imediat.

Dale, și mai încet:

– Tu ai făcut asta, Jack? Dacă da, chiar că ți-ai ascuns bine talentele.

Lumina a scăzut în intensitate pentru că în luminișul din fața Casei întunericului a apărut acum o boltă de albine. Dinspre drum

se revarsă altele, o auriu-maronie coadă de cometă. Produc un bâzâit somnoros, benefic, dar acoperă complet țiuitul aspru, de alarmă antiincendiu, al casei. Arătarea-aligator răgușită din pădure tace și siluetele pâlpâitoare dintre copaci dispar.

Mintea lui Jack e imediat plină de gânduri și imagini ale mamei sale: Lily dansând, Lily plimbându-se de colo-colo în spatele uneia dintre camerele de luat vederi înaintea unei scene importante cu o țigară între dinți, Lily stând în fața geamului din living și uitându-se afară în vreme ce Patsy Cline cântă *Crazy Arms.*

Într-o altă lume, desigur, ea a fost un alt fel de regină, și ce este o regină fără un cortegiu loial?

Jack Sawyer se uită la uriașul nor de albine – milioane, poate miliarde; toți stupii din Midwest trebuie că sunt goi în după-amiaza aceasta – și zâmbește. Asta face să i se schimbe forma ochilor și lacrimile care s-au strâns acolo i se revarsă pe obraji. *Salut*, gândește el. *Salutare, băieți.*

Zumzetul surd, plăcut, al albinelor pare să se schimbe ușor, parcă răspunzându-i. Sau poate că asta se întâmplă doar cu imaginația lui.

– La ce *folosesc* ele, Jack? întreabă Beezer. În vocea lui se simte accentul de venerație.

– Nu știu precis, spune Jack. Se întoarce înapoi spre ușă, ridică bâta și lovește o dată, tare, cu ea în lemn. *Deschide!* strigă el. *O cer în numele reginei Laura DeLoessian! Și în numele mamei mele!*

Se aude un scârțâit ascuțit, atât de tare și de pătrunzător, încât Dale și Beez se trag amândoi în spate, crispându-se. Beezer chiar își acoperă urechile. În partea de sus a ușii apare o crăpătură, care se lungește apoi în ambele părți. În colțul din dreapta sus al ușii, crăpătura cotește și continuă drept în jos, lărgindu-se destul cât prin ea să iasă un aer muced. Jack surprinde o pală de ceva deopotrivă acru și familiar: mirosul morții pe care l-au întâlnit prima dată la Ed's Eats.

Întinde mâna spre clanță și o încearcă. Aceasta se rotește fără probleme. Jack deschide ușa de la intrarea în Casa întunericului.

Dar, înainte să-i poată invita pe ceilalți înăuntru, Doc Amberson începe să strige.

Cineva – poate Ebbie, poate T.J., poate pezevenchiul de Ronnie Metzger – îl trage pe Ty de braț. Îl doare de nu se vede, dar nu asta e partea cea mai rea. Cel care-l trage scoate și un zumzet ciudat care pare să vibreze adânc în capul lui. Se aude și un zăngănit

(*Marea Combinație, asta-i de la Marea Combinație*)

dar zumzetul ăla!... Mamă, zumzetul ăla *doare.*

– Termină, bâiguie Ty. Termină, Ebbie, sau o să...

Strigăte slabe pătrund prin zumzetul acela electric și Ty Marshall deschide ochii. Nu există nicio perioadă de grație când să fie nesigur de locul unde se află și ce i se întâmplă. Își amintește totul cu forța unor imagini teribile – un accident de mașină cu oameni morți întinși peste tot, să spunem – care-ți sunt puse sub ochi înainte să-ți poți feri privirea.

Se ținuse tare până când bătrânul murise; dăduse ascultare vocii mamei lui și își păstrase cumpătul. Dar odată ce începuse să strige după ajutor, panica se întorsese și-l înghițise. Sau poate că fusese vorba despre șoc. Sau amândouă. În orice caz, leșinase în timp ce încă striga după ajutor. Cât timp a stat atârnat aici de brațul încătușat, inconștient? E imposibil de spus după lumina care se revarsă înăuntru prin ușa barăcii; aceasta pare neschimbată. La fel și feluritele zăngănituri și mormăituri ale uriașei mașinării, și Ty înțelege că aceasta nu se oprește niciodată, că țipetele copiilor și pocnetele de bici ale paznicilor cumpliți care insistă să nu înceteze munca sunt veșnice. Marea Combinație nu stă niciodată în loc. Funcționează cu sânge și teroare și nu-și ia nicio zi liberă.

Dar zumzetul acela – acel suculent zumzet electric, aidoma celui mai mare aparat de ras Norelco din lume –, ce naiba e ăla?

Domnul Munșun s-a dus după mono. Vocea lui Burny în capul lui. O șoaptă abjectă. *Monoul Lumii din Capăt.*

O spaimă groaznică se furișează în inima lui Ty. Nu se îndoiește absolut deloc că ceea ce aude este tocmai monoraiul acela, trăgând

chiar acum sub bolta de la capătul Station House Road. Domnul Munşun îşi va căuta băiatul, băiadu zbejial, iar când nu-l va vedea (când nu-l va vedea nici pe Burn-Burn), va veni oare să-l caute?

– Sigur că da, croncăneşte Ty. O, mamă. Pun prinsoare că va veni.

Ridică privirea spre mâna stângă. Dacă n-ar avea cătuşa, i-ar fi atât de uşor s-o scoată prin inelul de fier din perete. Trage în jos de mai multe ori, totuşi, însă cătuşa nu face decât să se lovească de inel. Cealaltă cătuşă, cea după care se întindea Burny când Ty l-a prins de boaşe, se bălăngăne, făcându-l pe băiat să se gândească la spânzurătoarea de la capătul Station House Road.

Zumzetul acela care-i aduce lacrimi în ochi şi care-i face dinţii să clănţăne dispare brusc.

El l-a făcut să dispară. Mă caută la staţie, se asigură că nu sunt acolo. Iar când va fi *sigur, ce se va întâmpla atunci? ştie oare de locul ăsta? Sigur că ştie.*

Spaima lui Ty se transformă într-un fior rece de oroare. Burny ar nega-o. Burny ar spune că baraca din văgăuna asta este secretul lui, un loc special de-al lui. În aroganţa lui lunatică, nu i-a trecut niciodată prin gând cât de bine această idee greşită ar putea sluji scopurilor presupusului său prieten.

Mama lui îi vorbeşte din nou în minte şi, de data asta, Ty e cât se poate de sigur că *este* într-adevăr mama lui. *Nu te poţi baza pe nimeni. S-ar putea să ajungă la timp, dar s-ar putea să nu ajungă. Trebuie să presupui că nu o vor face. Trebuie să ieşi singur din încurcătură.*

Dar *cum?*

Ty se uită la corpul contorsionat al bătrânului, întins pe pământul însângerat cu capul aproape ieşit pe uşă. Gândul la domnul Munşun încearcă să vină nepoftit, prietenul lui Burny grăbindu-se chiar în clipa aceasta pe Station House Road (sau poate la volanul propriei sale maşinuţe de golf E-Z-Go), dorind să-l recupereze şi să-l ducă la abbalah. Tyler alungă imaginea. Îl va face să intre din nou în panică şi nu-şi permite asta. Nu mai are deloc timp.

– Nu ajung la el, zice băiatul. Dacă cheia e în buzunarul lui, sunt terminat. Caz închis, joc terminat, trage-ți fer...

Ochii îi cad pe ceva de pe podea. E vorba de sacul pe care l-a adus bătrânul. Cel în care era șapca. Și cătușele.

Dacă acolo erau cătușele, poate că tot acolo e și cheia.

Ty întinde piciorul stâng, îl întinde cât de mult poate. Nu ajunge. Nu reușește să ajungă la sac. Îl despart cel puțin zece centimetri. Zece centimetri și domnul Munșun vine, vine.

Ty aproape că-i simte mirosul.

Doc urlă și urlă, vag conștient că ceilalți strigă la el să înceteze, că totul e-n ordine, că nu are de ce să fie speriat, vag conștient că-și rănește gâtul, că probabil îl face să sângereze. Lucrurile astea nu contează. Ceea ce contează este că, atunci când Hollywood a deschis ușa din față a Casei întunericului, i-a apărut o viziune înaintea ochilor.

Viziunea este Daisy Temperly, iubita cu ochi căprui a lui Doc. Poartă o rochie roz frumoasă. Are pielea albă ca varul, cu excepția părții drepte a frunții, unde o bucată de piele atârnă, expunând craniul roșu de dedesubt.

– Intră, Doc, spune Daisy. Putem discuta despre cum m-ai omorât. Și poți să cânți. Îmi poți cânta.

Fata zâmbește. Zâmbetul devine un rânjet. Rânjetul scoate la iveală o gură plină de dinți mari de vampir.

– Îmi poți cânta *o eternitate.*

Doc face un pas împleticit în spate, se întoarce ca să fugă și acela e momentul când Jack îl apucă și-l scutură. Doc Amberson e un individ bine făcut – o sută douăzeci de kilograme tocmai ieșit de sub duș, mai bine de o sută treizeci când e îmbrăcat în costumul de motociclist, cum e acum –, dar Jack îl scutură cu ușurință, făcând capul huidumei să sară din față în spate. Părul lung al lui Doc zboară prin aer.

– Sunt iluzii, zice Jack. Imagini create să țină la distanță musafirii nedoriți ca noi. Nu știu ce ai văzut, Doc, dar nu există.

Doc se uită precaut pe după umărul lui Jack. O clipă, vede un vârtej roz, evanescent – e ca și venirea câinelui malefic, numai că invers – și-apoi dispare. Ridică privirea spre Jack. Lacrimile îi curg încet pe fața arsă de soare.

– N-am vrut s-o omor, spune el. O *iubeam*. Dar eram obosit în noaptea aia. Foarte obosit. Știi cum e când ești obosit, Hollywood?

– Da, recunoaște Jack. Și dacă scăpăm din asta, am de gând să dorm o săptămână întreagă. Dar pentru moment...

Se uită de la Doc la Beezer. De la Beezer la Dale.

– O să vedem și alte lucruri. Casa va folosi împotriva ta amintirile tale cele mai rele: greșelile pe care le-ai făcut, oamenii pe care i-ai rănit. Una peste alta, însă, sunt încrezător. Cred că mare parte din otravă s-a scurs din locul ăsta odată cu moartea lui Burny. Tot ce avem de făcut este să găsim calea care să ne ducă de cealaltă parte.

– Jack, zice Dale. Stă în cadrul ușii, chiar în locul din care Daisy și-a întâmpinat fostul medic curant. Are ochii larg deschiși.

– Ce e?

– Să ne găsim calea de trecere... asta s-ar putea să fie mai ușor de zis decât de făcut.

Se adună toți în jurul lui. Dincolo de ușă se află un uriaș foaier circular, un loc atât de mare încât pe Jack îl duce cu gândul în treacăt la bazilica Sfântul Petru. Pe podea e-un acru de covor verde-otravă țesut cu scene de tortură și blasfemie. Din această încăpere se deschid uși spre toate locurile. Pe lângă asta, Jack numără patru seturi de scări încrucișate. Clipește și acum sunt șase. Clipește din nou și acum sunt o duzină, la fel de uluitor pentru ochi ca un desen de Escher.

Aude murmurul idiot și profund care este vocea Casei întunericului. Dar mai aude ceva: un râset.

Intrați, le spune Casa întunericului. *Intrați și rătăciți prin camerele astea pentru totdeauna.*

Jack clipește și vede o *mie* de scări, unele mișcându-se, umflându-se și dezumflându-se. Uși stau deschise spre galerii cu tablouri, galerii cu sculpturi, spre vortexuri în mișcare, spre goliciune.

– Ce facem acum? întreabă Dale sumbru. Ce dracu' facem acum?

Ty nu l-a văzut niciodată pe prietenul lui Burny, dar cum atârnă de inelul de fier, descoperă că și-l poate imagina destul de ușor. În lumea aceasta, domnul Munșun este o creatură reală... Însă nu o ființă umană. Ty vede o siluetă agitată, împleticită, într-un costum negru și-o cravată roșie curgătoare grăbindu-se de-a lungul Station House Road. Creatura aceasta are o mare față albă dominată de o gură roșie și-un singur ochi încețoșat. Emisarul și mâna dreaptă a abbalahului arată, în ochiul imaginației lui Ty, ca un Humpty-Dumpty înnebunit. Poartă o vestă cu nasturi făcuți din oase.

Trebuie să ies de aici. Trebuie să ajung la sacul ăla... dar cum?

Se uită iar la Burny. La hidoasa încâlceală de mațe scoase a lui Burny. Și, cât ai clipi, răspunsul vine. Întinde din nou piciorul, dar de data asta nu către sac. În schimb, prinde cu vârful tenisului un colac plin de pământ de intestine. Îl ridică, pivotează și-apoi lovește încet. Colacul de intestine părăsește vârful tenisului său.

Și se agață după sacul de piele.

Până aici totul bine. Acum dacă ar reuși să-l tragă destul de aproape ca să poată pune piciorul pe el.

Încercând să nu se gândească la silueta îndesată, agitată, cu acea grotescă față lungă, Ty dibuie din nou cu piciorul. Reușește să-l pună sub șarpele murdar de intestine și începe să tragă încet și cu o grijă infinită.

– E imposibil, zice Beezer plat. Nimic nu poate fi atât de mare. Știi asta, nu?

Jack inspiră adânc, expiră, mai inspiră o dată și rostește un singur cuvânt cu o voce fermă, joasă.

– Di-*yamber?* întreabă Beez bănuitor. Ce naiba e di-*yamber?*

Jack nu se obosește să-i răspundă. Din vastul nor întunecat al albinelor zumzăitoare care planează deasupra luminișului (mașina lui Dale nu mai e acum decât o movilă păroasă, negru-aurie, în fața verandei), se desprinde o singură albină. Aceasta – *ea*, căci este fără-ndoială o regină – zboară între Dale și Doc, se oprește o clipă în fața lui Beezer, ca pentru a-l analiza (sau analizând mierea cu care

el s-a uns generos), după care planează în fața lui Jack. E durdulie și aerodinamică, fragilă și absurdă, și cumva de-a dreptul minunată. Jack ridică un deget ca un profesor care e pe cale să sublinieze o idee sau un dirijor care se pregătește să puncteze o schimbare de notă. Albina se așază pe vârful lui.

– Ea te trimite?

Jack pune întrebarea aceasta pe-o voce joasă – prea joasă ca să-l audă ceilalți, nici măcar Beezer, care stă chiar în dreapta lui. Jack nu știe foarte sigur la cine se referă. La mama lui? La Laura DeLoessian? La Judy? La Sophie? Sau să mai existe oară o altă Ea, o forță opusă Regelui Purpuriu? S-ar putea să fie așa, dar presupune că nu va ști niciodată sigur.

În orice caz, albina doar se uită la el cu ochii ei negri și largi, bătând repede din aripi. Și Jack înțelege că acestea sunt întrebări la care nu are nevoie de răspuns. Înainte a fost confuz, dar acum e cu totul treaz. Casa aceasta e uriașă și adâncă, un loc care geme de răutate și plin de secrete, dar ce dacă? El are bâta câștigată de Ty, el are prieteni, el are *d'yamba*, și iat-o aici pe Regina Albinelor. Aceste lucruri sunt suficiente. Poate merge mai departe. Mai bine – poate cel mai bine – e *bucuros* să meargă mai departe.

Duce vârful degetului la gură și suflă albina încet în foaierul Casei întunericului. Pentru un moment, aceasta zboară fără țintă în cerc, după care țâșnește spre stânga și intră pe-o ușă cu o ciudată formă umflată, burtoasă.

– Haideți, zice Jack. Suntem pe cai.

Ceilalți trei schimbă priviri neliniștite, apoi îl urmează spre ceea ce e clar că le-a rezervat încă de la început destinul.

E imposibil de spus cât timp petrece Banda Sawyer în Casa întunericului, gaura aceea prin care s-au revărsat lucruri alunecoase în French Landing și-n orașele dimprejur. E la fel de imposibil de spus cât de cât sigur ce văd ei acolo. Într-un sens foarte real, să umbli prin Casa întunericului e ca și cum ai umbla prin creierul unui scelerat, iar într-o asemenea dispoziție mentală nu ne putem aștepta să găsim

vreun plan pentru viitor sau vreo amintire a trecutului. În creierul unui nebun există doar prezentul aburind, cu nesfârșitele lui nevoi presante, speculații paranoice și presupuneri grandioase. Așadar, nu e surprinzător că lucrurile pe care le văd în Casa întunericului le dispar din minte aproape de-ndată ce le trec prin fața ochilor, lăsând în urmă doar șoapte vagi de neliniște care ar putea fi strigătul îndepărtat al opopanaxului. Această amnezie e bine-venită.

Regina albinelor îi conduce, iar celelalte albine îi urmează într-un roi care decolorează aerul cu vastitatea lui și tremură prin camerele în care tăcerea a domnit secole la rând (căci cu siguranță înțelegem – intuitiv, dacă nu logic – că locul acesta a existat cu mult înainte ca Burny să-i construiască cel mai recent tentacul în French Landing). La un moment dat, cvartetul coboară pe o scară de sticlă verde. În abisul de sub scări, văd păsări care zboară în cerc ca niște vulturi cu fețe albe, schimonosite, de copilași rătăciți. Într-o cameră lungă și îngustă ca un vagon Pullman, desene animate în viață – doi iepuri, o vulpe și o broască parcă de piatră cu mănuși albe – stau în jurul unei mese prinzând și mâncând ceea ce par să fie păduchi. Sunt într-adevăr *personaje de benzi desenate*, din-acelea în alb-negru din anii patruzeci, și pe Jack îl dor ochii să se uite la ele, pentru că sunt de asemenea reale. Când Banda Sawyer trece pe lângă ei, iepurele îi face știutor din ochi, iar în ochiul care rămâne deschis Jack citește o pură intenție criminală. Întâlnesc un salon gol, plin cu voci care strigă într-o limbă străină ce seamănă cu franceza, dar nu este. Mai e o cameră plină cu o junglă verde-vomă și luminată de-un soare tropical dogoritor. De unul dintre copaci atârnă un cocon mare care pare să conțină un pui de dragon încă înfășurat în propriile-i aripi. „ăla nu poate fi un dragon", zice Doc Amberson cu o voce ciudat de rezonabilă. „Ies fie din ouă, fie din dinții altor dragoni. Poate din amândouă." Merg de-a lungul unui coridor nesfârșit care se rotunjește încet, devine un tunel, după care îi aruncă pe-o pantă lungă și unsuroasă în vreme ce, din difuzoare nevăzute, se aude o bătaie nebunească de tobe. Lui Jack i se pare că sună a Cozy Cole sau poate Gene Krupa. Pereții dispar și, pentru un moment, ei alunecă deasupra unei prăpăstii

care pare de-a dreptul să nu aibă fund. „Ghidați-vă cu mâinile și picioarele!" strigă Beezer. „Dacă nu vreți să săriți peste margine, GHIDAȚI-VĂ!" Sunt în cele din urmă aruncați în ceea ce Dale numește Camera Mizeriilor. Se luptă se treacă peste mormane de pământ puțind a gunoi sub un tavan de tinichea ruginită festonat cu becuri goale. Armate de păianjeni verzi-albicioși se plimbă de colo-colo ca niște pești. Când ajung în cealaltă parte, gâfâie cu toții cu răsuflarea tăiată, au încălțările pline de noroi și hainele murdare. Sunt trei uși acolo. Conducătorul lor zumzăie și face lupinguri în fața celei din mijloc. „Nici poveste", zice Dale. „Prefer să văd ce e în spatele cortinei."

Jack îi spune că-l așteaptă un viitor strălucit ca măscărici, nu încape îndoială în privința asta, după care deschide ușa pe care albina le-a ales-o. În spatele ei e o uriașă spălătorie automată, pe care Beezer o intitulează imediat Sala Curățeniei. Strânși laolaltă, merg după albină pe-un coridor jilav mărginit de mașini de spălat pline de zoaie și de uscătoare huruitoare, care trepidează. În aer miroase a pâine coaptă. Mașinile de spălat – fiecare cu câte-un ochi căscat de hublou – sunt stivuite pe-o distanță de cincisprezece metri sau mai mult. Deasupra lor, într-un ocean de aer prăfos, porumbeii plutesc pe curenți. Din când în când, pășesc pe lângă mormane de oase sau pe lângă alte semne ale trecerii (sau aducerii) pe-acolo a altor ființe umane. Într-un hol găsesc un scuter năpădit de pânze de păianjen. Mai departe, o pereche de patine pentru fete, pline de praf. Într-o necuprinsă sală de bibliotecă, cuvântul RÂS a fost alcătuit din oase de om pe-o masă de mahon. Într-un salonaș bogat mobilat (chiar dacă evident neglijat) prin care-i conduce albina într-o aiuritoare linie dreaptă, Dale și Doc observă că obiectele de artă de pe un perete par să constea din fețe omenești tăiate de pe os, tratate și apoi întinse pe bucăți pătrate de lemn. Uriași ochi uimiți au fost pictați în găvanele goale. Lui Dale i se pare că recunoaște cel puțin una dintre fețe: Milton Wanderly, un profesor care a dispărut cu trei sau patru ani în urmă. Toată lumea a presupus că fratele mai mic al lui Don Wanderly pur și simplu plecase din oraș. *Ei bine*, gândește Dale, *a plecat, asta-i sigur*. La jumătatea unui coridor de piatră mărginit de celule, albina intră brusc într-o cămăruță

infectă și zboară în cerc deasupra unei saltele jerpelite. La început, niciunul dintre ei nu spune nimic. Nu e nevoie s-o facă. Ty a fost acolo și asta nu cu mult timp în urmă. Aproape că-i simt mirosul, îi simt teama. Apoi Beezer se întoarce spre Jack. Ochii albaștri de deasupra luxuriantei bărbi brun-roșcate sunt îngustați de furie.

– Nemernicul ăla bătrân l-a ars cu ceva. Sau l-a curentat.

Jack încuviințează. Simte și el mirosul acela, deși dacă o face cu nasul sau cu mintea nu știe și nici nu-i pasă.

– Burnside n-o să mai curenteze pe nimeni, zice el.

Regina albinelor țâșnește între ei și se învârte nerăbdătoare în coridor. La stânga, înapoi pe unde au venit, coridorul este negru de albine. Ei se întorc în schimb spre dreapta și, curând, albina îi conduce în jos pe-o altă scară aparent nesfârșită. La un punct, trec printr-o scurtă burniță – undeva deasupra părții ăsteia de scări, o țeavă din inimaginabilul pântece al Casei întunericului probabil că a cedat. O jumătate de duzină de trepte sunt ude și toți văd urme acolo. Sunt prea șterse pentru o analiză lămuritoare (Jack și Dale se gândesc la același lucru), dar Banda Sawyer se simte încurajată: se vede o pereche de urme mare și una mică, iar ambele perechi sunt relativ proaspete. În sfârșit au o țintă, pentru Dumnezeu! încep să se miște mai repede și, în spatele lor, albinele coboară într-un uriaș nor zumzăitor, ca o ciumă din Vechiul Testament.

Timpul poate că a încetat să existe pentru Banda Sawyer, însă pentru Ty Marshall a devenit o prezență chinuitoare. Nu mai e sigur dacă senzația apropierii domnului Munșun ține de imaginație sau de precogniție, dar se teme foarte tare că este vorba despre cea din urmă. Trebuie să iasă din baraca asta, *trebuie*, însă afurisitul ăla de sac continuă să i se împotrivească. A reușit să-l tragă aproape de el ajutându-se de colacul de intestine; ironic, aceea a fost partea cea mai ușoară. Partea grea este chiar să *apuce* blestemăția aia.

Nu ajunge la el; oricât de tare s-ar întinde și oricât de mult și-ar forța umărul stâng și încheietura încătușată a mânii stângi, îl mai desparte încă un metru. Lacrimi de durere i se rostogolesc pe obraji.

Orice lichid pierdut în felul acesta este repede înlocuit de sudoarea care-i curge de pe fruntea unsuroasă și-i înțeapă ochii.

– Lovește-l cu piciorul, zice el. Exact ca la fotbal.

Se uită la corpul desfigurat și lăbărțat în ușă – fostul lui torționar.

– Exact ca la fotbal, nu, Burn-Burn?

Lipește lateralul piciorului de sac, îl împinge la perete, apoi începe să-l tragă pe lemnul pătat de sânge. În același timp, se întinde în jos... acum mai are patruzeci de centimetri... acum doar treizeci... se întinde...

...Și sacul de piele îi alunecă de pe vârful tenisului și cade în praf. Pleosc.

– Stai de șase după el, nu-i așa, Burny? gâfâie Ty. Trebuie s-o faci, pentru că eu sunt cu spatele la ușă. Tu ești observatorul, corect? Tu ești... *Futu-i!*

De data aceasta, sacul i-a căzut de pe picior înainte să apuce să-l ridice. Lovește cu mâna dreaptă în perete.

De ce faci asta? întreabă o voce cu răceală. Este cea care pare a-i aparține mamei lui, dar *nu este* a ei, nu tocmai. *Te ajută cu ceva?*

– Nu, răspunde Ty oțărât, dar mă face să mă simt mai bine.

O să te simți mai bine când o să fii liber. Acum, încearcă din nou.

Ty trage din nou sacul de piele la perete. Îl apasă cu piciorul, pipăind după ce-ar mai putea fi în el – o cheie, de pildă – dar nu-și dă seama. Nu încălțat. Reîncepe să tragă sacul pe perete în sus. Cu grijă... nu prea repede... ca împingerea mingii către poartă...

– Nu-l lăsa să intre, Burny, gâfâie el spre omul mort din spatele lui. Îmi ești dator cu asta. Nu vreau să merg cu monoul. Nu vreau să merg în Lumea din Capăt. Și nu vreau să devin un Spărgător. Nu vreau să fiu asta, orice ar însemna. Eu vreau să fiu explorator... poate subacvatic, ca Jacques Cousteau... sau pilot în Air Force... sau poate... *FUTU-I!*

De data asta nu simte iritare când sacul îi cade de pe picior, ci furie și aproape panică.

Domnul Munșun, opintindu-se și împleticindu-se. Apropiindu-se. Vrând să-l ia de acolo. *Din-tah. Abbalah-dun.* În vecii vecilor.

– Cheia aia afurisită probabil că nici nu-i acolo.

Vocea îi tremură, aproape un suspin.

– Nu-i așa, Burny?

„Grăsuliul" Burnside nu-și spune părerea.

– Pun pariu că nu e nimic acolo. Poate doar... știu eu... niște pastile antiacid sau altceva. Când mănânci oameni *trebuie* că faci indigestie.

Cu toate acestea, Ty prinde din nou sacul cu piciorul și din nou începe laborioasa încercare de a-l ridica pe perete atât cât degetele sale întinse să îl poată apuca.

Dale Gilbertson a locuit în ținutul Coulee toată viața și e obișnuit cu verdeața. Pentru el, copacii și peluzele și câmpiile care se întind până la orizont sunt ceva obișnuit. Poate din cauza asta se uită la pământul ars și fumegând care înconjoară Conger Road cu un asemenea dezgust și oroare crescândă.

– *Ce* este locul ăsta? îl întreabă pe Jack. Cuvintele ies în răbufniri scurte. Banda Sawyer nu are mașinuță de golf și trebuie să grăbească pasul. De fapt, Jack a stabilit un ritm puțin mai rapid decât a mers Ty cu E-Z-Go-ul.

– Nu știu exact, spune Jack. Am văzut un loc *asemănător* cu mult timp în urmă. Îi spunea ținuturile Spulberate. Erau...

Un om verzui cu piele solzoasă sare brusc la el din spatele unui bolovan uriaș. Într-o mână ține un bici scurt – ceea ce Jack crede că se numește de fapt cravașă.

– *Bahhrrr!* face apariția aceasta, semănând ciudat de tare cu Richard Sloat atunci când râdea.

Jack ridică bâta lui Ty și se uită întrebător la apariție – *Vrei o bucată?* Din câte se pare, apariția nu vrea. Rămâne pe loc o clipă, apoi se întoarce și fuge. Când dispare înapoi în labirintul de bolovani, Jack vede că, din ambele tendoane ale lui Ahile, îi cresc spini răsuciți într-o linie zigzagată.

– Nu le place de Wonderboy, zice Beezer, uitându-se apeciativ la bâtă. Încă *este* o bâtă, exact cum pistoalele de 9 milimetri și Rugerul 357 sunt încă pistoale și *ei* sunt încă *ei:* Jack, Dale, Beezer, Doc. Și

Jack decide că nu e foarte surprins de asta. Parkus *i-a spus* că aici nu era vorba de îngemănari, i-a spus asta în timpul sporovăielii lor de lângă cortul-spital. Locul ăsta trebuie să fie alături de Teritorii, însă *nu* este Teritoriile. Jack a uitat asta.

Ei bine, da... dar am mai avut câteva lucruri pe cap.

– Nu știu dacă voi v-ați uitat bine la peretele din cealaltă parte a acestui fermecător drum de țară, spune Doc, dar pietrele alea mari și albe par să fie de fapt cranii.

Beezer aruncă zidului de cranii o privire fugară, apoi se uită din nou înainte.

– Ce mă îngrijorează pe mine este lucrul *ăla*, spune el.

Deasupra dinților rupți ai orizontului se înalță un amestec gigantic de oțel, sticlă și mașinării. Dispare între nori. Reușesc să vadă siluetele mici care urcă și se luptă acolo, aud pocnetele de bici. De la distanța aceasta seamănă cu pocnetele unor puști de calibru 22.

– Ce-i aia, Jack?

Primul gând la lui Jack e că se uită la Spărgătorii Regelui Purpuriu, dar nu... sunt prea mulți la număr. Clădirea de acolo e un soi de fabrică sau de centrală, pusă în funcțiune de sclavi. De copii nu destul de talentați să se *califice* la statutul de Spărgători. În sufletul lui se ridică o revoltă necuprinsă. Parcă simțind-o, zumzetul albinelor devine mai puternic în spatele lui.

Vocea lui Speedy, șoptindu-i în minte: *Lasă furia deoparte, Jack – datoria ta principală e să-l salvezi pe băiețel. Iar timpul a devenit foarte, foarte scurt.*

– O, Hristoase, spune Dale și arată cu degetul. Aia-i ce cred eu că este?

Spânzurătoare atârnă ca un schelet deasupra drumului în pantă.

Doc spune:

– Dacă te gândești la o spânzurătoare, cred că primești setul de farfurii din oțel inoxidabil și poți trece la runda următoare.

– Uită-te câți pantofi, spune Dale. De ce să adune pantofii într-un morman?

– Dumnezeu știe, zice Beezer. O fi obiceiul pământului, cred. Cât mai avem de mers, Jack? Ai cât de cât idee?

Jack se uită la drumul din fața lor, apoi la cel care duce în stânga, cel cu spânzurătoarea veche la capăt.

– Suntem aproape, spune. Cred că suntem...

Apoi, în fața lor, se aud strigăte. Sunt țipetele unui copil împins la granița nebuniei. Sau poate dincolo de ea.

Ty Marshall aude zumzetul albinelor care se apropie, dar crede că e doar în mintea sa, că nu e decât sunetul neliniștii sale tot mai mari. Nu mai știe de câte ori a încercat să ridice sacul de piele al lui Burny pe peretele barăcii; a pierdut socoteala. Nu-i trece prin gând că, dacă și-ar da jos ciudata șapcă – cea care pare făcută din pânză și, la atingere, pare de metal – coordonarea i-ar putea spori, căci a uitat complet de șapcă. Tot ce știe este că e obosit și transpirat și că tremură probabil din cauza șocului și că, dacă nu reușește să prindă sacul la timp, probabil că va renunța pur și simplu.

Probabil că m-aș duce cu domnul Munșun dacă mi-ar promite doar un pahar cu apă, gândește el. Însă are *într-adevăr* duritatea lui Judy în oase, la fel cum are și stăruința regală a Sophiei. Și, ignorând durerea din coapsă, începe din nou să tragă sacul pe perete, întinzând în același timp mâna dreaptă în jos.

Douăzeci și cinci de centimetri... douăzeci... cel mai aproape de până acum...

Sacul alunecă în stânga. Îi va cădea de pe picior. Din nou.

– Nu, zice el încet. Nu și de data asta.

Apasă tenisul și mai tare în lemn, apoi începe să-l ridice din nou.

Cincisprezece centimetri... zece centimetri... șapte și sacul începe să se încline mai tare spre stânga, *o să cadă*...

– *Nu!* țipă Ty și se apleacă în față cu toată forța. Spatele îi pârâie. La fel și chinuitul umăr stâng. Dar degetele ating sacul... și-apoi îl apucă. Îl aduce spre el și-apoi aproape că-l scapă!

– Nici vorbă, Burny, gâfâie el, mai întâi apucând bine sacul de piele și-apoi strângându-l la piept. N-o să mă păcălești cu trucul *ăla* bătrân, nici într-o *mie* de ani nu mă păcălești cu el.

Prinde cu dinții colțul sacului. Acesta emană o putoare îngrozitoare, putredă – *eau de Burnside*. O ignoră și desface sacul. La început crede că e gol și scoate un strigăt scurt, tânguit. Apoi vede un singur licăr argintiu. Plângând cu dinții încleștați, Ty bagă mâna dreaptă în sac și scoate cheia.

Să n-o scap, își spune. *Dacă o scap, o să-mi pierd mințile. Chiar o să mi le pierd.*

N-o scapă. O ridică deasupra capului, o vâră în găurica din lateralul cătușei care-i ține strânsă încheietura stângă și-o învârte. Cătușa se desface.

Încet, încet, Ty își trage mâna prin inelul de fier. Cătușa cade pe podeaua de pământ a barăcii. Stând acolo, o idee ciudat de convingătoare îi vine lui Ty: se află de fapt încă în Casa întunericului, doarme pe saltea cu găleata de zoaie într-un colț al celulei și cu farfuria de tocană de carne Dinty Moore reîncălzită în celălalt. Toate astea nu sunt decât exercițiul minții sale epuizate care-i dă puțină speranță. O ultimă vacanță înainte să ajungă el însuși în cazanul cu tocană.

De afară se aud zăngănitul Marii Combinații și strigătele copiilor care mărșăluiesc, mărșăluiesc, mărșăluiesc pe picioruşele lor însângerate, menținând-o în funcțiune. Undeva se află domnul Munșun, care vrea să-l ducă într-un loc și mai rău ca acesta.

Nu este un vis. Ty nu știe unde o să se ducă de aici sau cum o să se întoarcă vreodată în lumea lui, dar primul pas e să iasă din baraca aceasta și să plece din preajma ei. Mișcându-se pe picioarele-i care-i tremură, ca o victimă a unui accident care se dă jos din pat pentru prima dată după o perioadă lungă de convalescență, Ty Marshall pășește peste cadavrul lăbărțat al lui Burny și iese din baracă. Ziua e noroasă, peisajul steril și până și aici acel zgârie-nori șubred al durerii și caznelor domină privirea, însă Ty tot simte o imensă fericire doar pentru că e din nou la lumină. Pentru că e *liber*. Doar după ce a lăsat baraca în urmă își dă cu adevărat seama cât de mult s-a așteptat să

moară acolo. Pentru un moment, închide ochii și întoarce fața spre cerul cenușiu. În felul acesta, nu vede deloc silueta care a stat într-o parte a barăcii, așteptând prudent să se asigure că Ty, când va ieși, încă mai poartă șapca. Odată convins de asta, Lord Malșun – acesta e numele cel mai apropiat de numele lui adevărat – pășește în față. Fața lui grotescă este ca și cupa unei uriașe linguri adânci trase în piele. Singurul lui ochi iese oribil în evidență. Buzele roșii rânjesc. Când își lasă brațele în jurul băiatului, Ty începe să strige – nu doar de teamă și surprindere, ci și de *disperare*. S-a străduit așa de tare să fie liber, atât de-al naibii de tare.

– Liniște, șoptește Lord Malșun și, când Ty continuă să scoată acele strigăte sălbatice (la nivelurile de sus ale Marii Combinații, unii dintre copii se întorc spre acele strigăte până când căpcăunii troglodiți care îi supraveghează îi conving cu biciul să-și reia munca), lordul abbalahului vorbește din nou, un singur cuvânt în Vorbirea întunecată: *Pnung*.

Ty se moaie. Dacă Lord Malșun nu l-ar fi ținut din spate, ar fi căzut. Gemete guturale de protest continuă să iasă din gura moale a copilului, dar strigătele au încetat. Lord Malșun înclină fața sa lungă, ca o lingură, spre Marea Combinație și rânjește. Viața e bună! Apoi trage cu ochiul în baracă – scurt, dar cu mare interes.

– I-ai făcut-o, zice Lord Malșun. Și, pe deasupra, cu șapca pe cap. Uimitor băiat! Regele vrea să te cunoască în persoană înainte să mergi în Din-tah, să știi. S-ar putea să-ți dea prăjitură și cafea. Imaginează-ți, tinere Tyler! Prăjitură și cafea cu abbalah! Prăjitură și cafea cu Regele!

– ...nu vrea merg... vreau să merg acasă... la maaaa....

Cuvintele acestea se revarsă nearticulate și joase, precum sângele dintr-o rană mortală.

Lord Malșun pune degetul peste buzele lui Ty, care se strâng la atingerea lui.

– Taci, zice din nou căutătorul de talente al abbalahului. Puține lucruri în viață sunt mai sâcâitoare decât un tovarăș de călătorie

gălăgios. Iar pe noi ne așteaptă un drum lung. Departe de casă și prieteni și familie... a, dar nu plânge.

Căci Malșun a observat lacrimile care au început să se reverse pe la colțul ochilor băiatului și să se rostogolească pe obrajii lui netezi.

– Nu plânge, micuțule Ty. O să-ți faci prieteni noi. Spărgătorul-șef, de pildă. Toți copiii îl plac pe Spărgătorul-șef. Numele lui e domnul Brautigan. Poate c-o să-ți povestească despre numeroasele lui evadări.[1] Ce comice sunt! De-a dreptul *hilare!* Iar acum trebuie să mergem! Prăjitură și cafea cu Regele! Să nu uiți asta!

Lord Malșun e corpolent și crăcănat (picioarele lui sunt, de fapt, mult mai scurte decât fața grotesc de lungă), însă e puternic. Îl ia pe Ty la subsuoară ca și când băiatul n-ar cântări mai mult decât două sau trei foi de hârtie prinse laolaltă. Se uită înapoi la Burny o ultimă dată, fără mult regret – e un flăcău în nordul New Yorkului care pare foarte promițător, iar Burny era oricum destul de uzat.

Lord Malșun lasă capul pe-o parte și scoate un râset hidos, mut. Apoi o ia la picior, fără a neglija să dea șepcii băiatului un bobârnac zdravăn. Băiatul nu este doar un Spărgător; este poate cel mai puternic care a trăit vreodată. Din fericire, încă nu-și dă seama de propriile puteri. Probabil că nu s-ar întâmplat nimic dacă șapca *chiar* ar cădea, însă e mai bine să nu-ți asumi niciun risc.

Grăbindu-se – chiar fredonând ceva în barbă – Lord Malșun ajunge la capătul drumului, o ia la stânga pe Conger Road pe-o distanță de un kilometru spre Station House Road și rămâne încremenit locului. În calea lui stau patru oameni din ceea ce Lord Malșun ar defini drept Ter-tah. E-un termen argotic, și încă nu unul măgulitor. În *Cartea Bunului Fermier*, Ter este acea perioadă a Pământului Plin în care se realizează înmulțirea vitelor. Lord Malșun vede lumea de dincolo de intrarea în Casa întunericului ca un fel de mare *caldo largo*, o supă vie în care el poate vârî lingura când poftește – întotdeauna în numele abbalahului, desigur!

---

[1] Una dintre aceste povești poate fi citită în nuvela *Low Men in Yellow Coats*, din volumul *Hearts in Atlantis* publicat de King în 1999 (n. tr.).

Patru oameni din Ter? Buza lui Malșun se răsfrânge de mulțumire, provocând un tremur pe toată lungimea feței sale. Ce caută ei aici? Oare ce speră să *înfăptuiască* aici?

Zâmbetul începe să ezite când vede bățul pe care-l are în mână unul dintre ei. Strălucește de-o lumină schimbătoare cu multe culori, dar care, cine știe cum, e întotdeauna albă în mijloc. O lumină orbitoare. Lord Malșun cunoaște doar un lucru care a strălucit vreodată de-o asemenea lumină, iar acela e Globul Veșniciei, cunoscut de cel puțin un băiețel rătăcitor drept Talismanul. Băiatul acela l-a atins cândva și, așa cum Laura DeLoessian i-ar fi putut spune – așa cum Jack însuși știe acum –, atingerea Talismanului nu dispare niciodată de tot.

Zâmbetul se șterge complet când Lord Malșun înțelege că bărbatul cu bâta în mână *a fost acel băiat*. S-a întors acum ca să le strice jocul, dar dacă crede că va lua înapoi marele premiu, se înșală amarnic. În definitiv, nu e decât în băț și nu Globul însuși; poate că puțin din puterea reziduală a Globului încă mai sălășluiește în bărbat, dar cu siguranță nu mult. Cu siguranță nu poate fi mai mult decât praf, după atâția ani scurși de atunci.

Și praful s-ar alege de viața mea dacă-i voi lăsa să-mi ia băiatul, gândește Lord Malșun. *Trebuie să...*

Singurul lui ochi e atras de norul negru de furtună care plutește în spatele oamenilor din Ter. Emană un murmur vast, adormitor. Albine? Albine cu ace? Albine cu ace între el și Station House Road?

Ei bine, o să le arată el. Cu timpul. Întâi trebuie să se ocupe de oamenii ăștia sâcâitori.

– O zi bună, domnilor, spune Lord Malșun pe vocea sa cea mai afabilă. Falsul accent german a dispărut; acum vorbește ca un fals aristocrat englez într-o comedie West End din anii cincizeci. Sau poate ca Lord Haw-Haw, propagandistul nazist din al Doilea Război Mondial. Mă bucur enorm că ați bătut atâta drum pentru a face o vizită, mă bucur *nespus de mult*, și încă într-o zi atât de mohorâtă. Dar mă tem că majoritatea zilelor *sunt* mohorâte aici, Din-urile Lumii din Capăt au fost pur și simplu *făcute* pentru posacii incurabili, știți,

și – fir-ar să fie – nu pot rămâne cu domniile voastre. Mă tem că marfa pe care o am cu mine are un timp de livrare bine stabilit.

Lord Malșun îl ridică pe Ty și-l scutură. Deși ochii băiatului sunt deschiși și e evident conștient, brațele și picioarele lui se bălăngăne aidoma picioarelor unei păpuși de cârpă.

– Pune-l jos, Munșun, zice cel cu bâta, și Lord Malșun își dă seama cu o uluire crescândă că *ar putea* să aibă probleme cu acesta. Chiar ar putea. Și totuși, zâmbetul lui se lățește, expunând un rând neîntrerupt de dinți de hienă. Sunt ascuțiți și întorși cu vârful înăuntru. Orice ar mușca s-ar rupe în bucăți dacă ar încerca să-i iasă din capcana aceea de oase.

– Munșun? *Munșun?* Nu e nimeni aici cu numele acesta. Sau cu cel de Domnul Luni, la o adică. Toți au plecat, sal'tare, pa-pa, ciao. Cât despre să-l pun jos pe pușți, nu pot face asta, scumpul meu, pur și simplu *nu pot*. Mi-am luat angajamente, să știi. Și sincer, oameni buni, ar trebui să vă considerați fericiți. Domnia terorii în care ați trăit s-a sfârșit! Caput! Pescarul e mort – l-a rezolvat chiar băiatul aici de față, de fapt băiețelul ăsta absolut adorabil.

Îl mai scutură o dată pe Ty, având iarăși grijă să-i țină capul ridicat. Nu vrea să-i cadă șapca aia, nu, nici vorbă.

Albinele îl neliniștesc.

Cine a trimis albinele?

– Mama băiatului e într-un azil de nebuni, zice bărbatul cu bâta. Bâta aceea strălucește mai tare ca niciodată, își dă seama Lord Malșun cu o teamă tot mai mare. Acum este *foarte* speriat și odată cu teama vine furia. E oare posibil să-l ia? Chiar să-l ia pe băiat? – E într-un azil și își vrea fiul înapoi.

În cazul ăsta, în schimbul eforturilor lor vor primi un cadavru.

Speriat sau nu, rânjetul Lordului Malșun se lărgește și mai tare. (Dale Gilbertson are o bruscă viziune coșmarescă: William F. Buckley Jr.[1], cu un singur ochi și-o față lungă de un metru și jumătate.) Ridică

[1] William F. Buckler Jr. (n. 1925) – scriitor american și comentator de factură conservatoare (n. tr.).

trupul flasc al lui Ty aproape de gură și mușcă de câteva ori aerul la mai puțin de doi centimetri de gâtul lui expus.

– Pune-l pe soțul ei să-și vâre puța-n ea și să mai facă unul, bătrâne – sunt sigur că-i în stare de asta. Locuiesc în Ter-tah, la urma urmei. Femeile rămân gravide în Ter-tah doar plimbându-se pe stradă.

Unul dintre bărbații bărboși spune:

– Ea-l vrea pe băiatul ăsta.

– Dar la fel și *eu*, dragul meu. La fel și *eu*.

De data aceasta, Lord Malșun chiar ciupește pielea lui Ty și sângele începe să curgă, ca de la o tăietură de ras. În spatele lor, Marea Combinație macină în continuare, dar strigătele au încetat. E ca și când copiii care acționează mașinăria își dau seama că ceva s-a schimbat sau s-ar putea schimba; că lumea a ajuns într-un punct de echilibru.

Bărbatul cu bățul luminos face un pas în față. Lord Malșun se trage în spate fără voia lui. E-o greșeală să dea semne de slăbiciune și teamă, știe asta, dar nu se poate abține. Pentru că acesta nu-i un *tah* ca oricare altul. Acesta e cineva aidoma vechilor pistolari, acei războinici ai înaltului.

– Mai fă un pas și-o să-i sfâșii gâtul, dragul meu. N-o să-mi facă plăcere, o să-mi displacă mult, dar să nu te gândești că n-o voi face.

– Două secunde după aia vei fi tu însuți mort, zice bărbatul cu bățul. Pare complet netemător, nici pentru el, nici pentru Ty. Asta vrei?

De fapt, dacă are de ales între moarte și să se întoarcă la Regele Purpuriu cu mâna goală, moartea este alegerea Lordului Malșun, da. Dar s-ar putea să nu se ajungă la asta. Cuvântul fermecat a avut efect asupra băiatului și va avea efect asupra a cel puțin trei dintre aceștia – cei trei care sunt normali. Odată ce ei vor sta cu ochii căscați și lipsiți de simțuri în drum, Lordul Malșun se poate ocupa de al patrulea. E Sawyer, desigur. Acesta e numele lui. Cât despre albine, cu siguranță știe destule cuvinte de apărare ca să ajungă pe Station House Road până la mono. Iar dacă va fi înțepat de câteva, ce-i cu asta?

– *Asta* vrei? insistă Sawyer.

Lord Malșun zâmbește.

– *Pnung!* strigă el și, în spatele lui Jack Sawyer, Dale, Beezer și Doc se cufundă în tăcere.

Zâmbetul Lordului Malșun devine un rânjet larg.

– Acum ce-o să faci, prietenul meu băgăreț? Ce-o să faci fără ca prietenii tăi să te aju...

Arman „Beezer" St Pierre pășește în față. Primul pas reprezintă un efort, dar după aceea e mai ușor. Propriul său zâmbet mic și rece expune dinții de după barbă.

– Tu ești răspunzător pentru moartea fiicei mele, spune el. Poate că n-ai făcut-o cu mâna ta, dar l-ai îndemnat pe Burnside s-o facă. Nu-i așa? Eu sunt *tatăl* ei, potaie. Crezi că mă poți opri cu un singur cuvânt?

Doc sare lângă prietenul lui.

– Mi-ai distrus orașul, mârâie Dale Gilbertson.

Pășește și el în față.

Lord Malșun se uită la ei fără să-i vină să creadă. Vorbirea întunecată nu i-a oprit. Pe *niciunul* dintre ei. Blochează drumul! Îndrăznesc să-i ațină calea!

– O să-l omor! mârâie el spre Jack. O să-l omor. Așadar, ce spui, frumosule? Ce alegi?

Așadar, iată-ne ajunși în sfârșit la înfruntarea finală. N-o putem urmări de sus, din păcate, căci corbul cu care am făcut atâtea drumuri (toate neștiute de Gorg, vă putem asigura) este mort, dar chiar și stând deoparte, recunoaștem această scenă arhetipală din zece mii de filme – în cel puțin o duzină dintre ele a jucat Lily Cavanaugh.

Jack ridică bâta, cea pe care până și Beezer a recunoscut-o ca fiind Wonderboy. O ține cu mânerul lipit de partea inferioară a antebrațului și cu măciulia îndreptată direct spre capul Lordului Malșun.

– Pune-l jos, spune el. Ultima ocazie, prietene.

Lordul Malșun ridică băiatul mai mult.

– Dă-i drumul! strigă el. Trage o salvă de energie din treaba aia! Știu că o poți face! Dar o să nimerești și băiatul! O să nimerești și băia...

O linie de foc pur alb sare din capătul bâtei lui Richie Sexson; e la fel de subțire ca mina unui creion. Lovește singurul ochi al Lordului Malșun și-l prăjește în orbită. Arătarea scoate un țipăt – n-a crezut nicio clipă că Jack nu va ține cont de jocul lui, nu o creatură din *ter*, oricât de temporar elevată ar fi – și sare în față, deschizând fălcile să muște, chiar și în moarte.

Înainte să apuce, *altă* jerbă de lumină albă, izvorâtă din inelul de argint de la mâna stângă a lui Beezer St Pierre, țâșnește și-l lovește pe emisarul abbalahului drept în gură. Buzele roșii ale Lordului Malșun izbucnesc în flăcări... și el tot continuă să se împleticească în drum, cu scheletul de zgârie-nori al Marii Combinații în spate, încercând să muște, încercând să pună capăt vieții dotatului fiu al lui Judy Marshall.

Dale sare înainte, îl prinde pe băiat de mijloc și umeri și-l trage spre marginea drumului. Chipul său cinstit e palid și umbrit și hotărât.

– *Termină-l, Jack!* urlă Dale. *Termină-l pe nemernic!*

Jack pășește în față spre locul unde arătarea orbită, urlătoare, arzătoare se bălăbăne înainte și-napoi pe Conger Road, cu vesta lui osoasă fumegând, cu mâinile albe și lungi dibuind. Jack sprijină bâta pe umărul drept și o apucă de la capătul mânerului. Astăzi nu va da greș; astăzi mânuiește o bâtă care scapără de-o lumină albă și puternică și-ar fi păcat să nu dea tot ce poate.

– Capul sus, iubire, zice el și aplică o lovitură de care ar fi fost mândru și Richie Sexson. Sau Big Mac. Se aude un sunet cărnos, apos, când bâta, încă în accelerație, intră în contact cu lateralul uriașului cap al Lordului Malșun. Acesta se afundă ca un pepene putred și-o ploaie purpurie izbucnește. Un moment mai târziu, capul pur și simplu explodează, împroșcându-i pe toți cu substanța oribilă din el.

– Se pare că Regele va trebui să-și găsească alt băiat, zice Beezer încet. Se șterge pe față, se uită la palma plină de sânge și țesut gelatinos, apoi și-o șterge nepăsător de jeanși. Tur complet, Jack. Până și un orb ar vedea asta.

Dale, strângându-l pe Tyler la piept, spune:

– Joc terminat, caz închis, trage-ți fermoarul.

Șeful poliției din French Landing îl pune pe Ty cu grijă în picioare. Băiatul ridică privirea spre el, apoi spre Jack. În ochii lui începe să apară o lumină cețoasă. S-ar putea să fie lumina ușurării; s-ar putea să fie chiar lumina înțelegerii.

– Bâta, zice el. Vocea lui e răgușită, aproape imposibil pentru ei de înțeles. Își drege glasul și încearcă din nou: Bâta. Am visat-o.

– Chiar așa?

Jack îngenunchează în fața băiatului și întinde bâta. Ty nu dă niciun semn că ar vrea să ia bâta-minune a lui Richie Sexson, dar o atinge cu o mână. Mângâie măciulia mânjită de sânge a bâtei. Ochii lui îl privesc doar pe Jack. E ca și când ar încerca să priceapă cine este. Să vadă cât e de *adevărat*. Să înțeleagă că, în cele din urmă, a fost salvat.

– George, spune băiatul. George. Rathbun. Chiar este orb.

– Da, confirmă Jack. Dar uneori orbirea nu te orbește. Știi asta, Tyler?

Băiatul încuviințează. Jack n-a văzut niciodată în viața sa pe cineva care să arate atât de epuizat, atât de șocat și pierdut, atât de uzat.

– Vreau, zice băiatul. Se linge pe buze și-și drege iar glasul. Vreau... de băut. Apă. Vreau mama. Să văd mama.

– Mi se pare un plan bun, zice Doc. Se uită stingherit la rămășițele creaturii pe care încă o consideră domnul Munșun. Să-l ducem pe tânăr înapoi în Wisconsin, înainte să apară mai știu eu ce prieten de-al Bătrânului Ochi de Ciclop.

– Așa-i, întărește Beezer. Să ardem din temelii Casa întunericului; și asta figurează pe agenda mea. Eu arunc primul chibrit. Sau poate-o să reușesc să arunc iar foc din inel. Mi-ar plăcea asta. Mai întâi, însă, trebuie s-o luăm la picior.

– Sunt întru totul de acord, zice Dale. Oricum, nu cred că Ty o să poată umbla mult sau foarte repede, dar putem să-l ducem cu rândul în căr...

– Nu, zice Jack.

Se uită la el cu grade diferite de surprindere și consternare.

– Jack, zice Beezer. Vorbește cu o ciudată blândețe. Omule, să știi că nu e bine să abuzezi de ospitalitatea cuiva.

– Nu am terminat, îi spune Jack. Apoi clatină din cap și se corectează: *Ty* nu a terminat.

Jack Sawyer îngenunchează în Conger Road și-și spune: *Nu eram mult mai în vârstă decât puștiul ăsta când am pornit de-a latul Americii – și Teritoriilor – ca să salvez viața mamei mele.* Știe că acesta este adevărul și, în același timp, nu-i vine deloc să creadă. Nu-și amintește cum e să ai doisprezece ani, să fii mic și terorizat, ignorat de lume și să fugi de umbrele ei. Totul *ar trebui* să se fi sfârșit; Ty a trecut prin nouă feluri de iad și merită să ajungă acasă.

Din păcate, *nu* s-a sfârșit. Mai e un lucru de făcut.

– Ty.

– Vreau. Acasă.

Dacă a existat lumină în ochii băiatului, acum s-a stins. Are pe chip expresia șocată a refugiaților la punctele de trecere a frontierei și la porțile lagărelor de concentrare. Are privirea goală a cuiva care a petrecut prea mult timp în alunecosul peisaj opopanax al alunecării. Și este un copil, fir-ar să fie, doar *un copil*. Merită mai mult decât ceea ce Jack Sawyer e pe cale să-i ofere. Dar, la fel, Jack Sawyer a meritat odată mai mult decât ceea ce a primit și-a supraviețuit. Asta nu-i o justificare, desigur, însă îi dă *totuși* curajul de-a acționa ca un nemernic.

– Ty.

Îl prinde pe băiat de umăr.

– Apă. Mamă. Casă.

– Nu, zice Jack. Nu încă.

Întoarce băiatul cu fața spre el. Petele de sânge al Lordului Malșun de pe chipul lui sunt foarte aprinse. Jack îi vede pe oamenii cu care a venit – oamenii care și-au riscat viața și sănătatea mentală pentru

el - cum încep să se încrunte. Nu contează. El are o datorie de îndeplinit. El e un ţopilist şi o crimă încă se află în desfăşurare.

- Ty.

Nimic. Băiatul stă pleoştit. Încearcă să se transforme într-o bucată de carne care nu face altceva decât să respire.

Jack arată spre amalgamul urât de stâlpi şi curele şi grinzi şi coşuri fumegânde. Arată spre furnicile ajunse la capătul puterilor. Marea Combinaţie dispare sus între nori şi jos în pământul mort. Cât de departe în fiecare direcţie? Un kilometru? Doi? Oare sunt copii şi deasupra norilor, tremurând cu măştile de oxigen pe faţă în vreme ce trag de manete şi pun maşinăria în mişcare? Copii sub pământ care fierb în căldura focurilor subterane? Acolo jos în vizuinile de vulpe şi-n văgăunile de şobolani unde soarele nu pătrunde niciodată?

- Ce-i aia? îl întreabă Jack. Cum îi spune? Cum i-a spus *Burny?*

Nimic din partea lui Ty.

Jack îl scutură puţin, dar nu foarte blând.

- Cum *îi spune?*

- Hei, sare Doc. Vocea lui e dezaprobatoare. Nu-i nevoie să faci asta.

- Taci, ripostează Jack fără să se uite la el. Se uită la Ty. Încearcă să vadă altceva în ochii aceia albaştri în afară de golul lăsat de şoc. Are nevoie ca Ty să vadă maşinăria gigantică din zare. S-o vadă cu adevărat. Căci, până atunci, cum s-o poată detesta? Ce este aia?

După o pauză lungă, Ty spune:

- Mare. Marea. Marea Combinaţie.

Cuvintele ies încet şi tărăgănate, de parcă ar vorbi în somn.

- Marea Combinaţie, da, spune Jack. Acum opreşte-o.

Beezer icneşte. Dale spune:

- Jack, ai luat-o ra...

Apoi rămâne tăcut.

- Nu. Pot.

Ty îi aruncă o privire rănită, ca pentru a spune că Jack ar trebui să ştie asta.

– Ba poți, insistă Jack. Poți și-o vei face. Ce crezi, Ty? C-o să le întoarcem spatele și-o să te ducem înapoi la mama ta și ea o să-ți facă un pahar de lapte cu cacao și toți vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți?

Vocea lui se ridică și nu încearcă deloc s-o oprească, chiar și când vede că Tyler plânge. Îl scutură din nou pe băiat. Tyler se crispează, dar nu schițează niciun gest de scăpare.

– Crezi că vei avea parte de asta cât timp copiii ăia vor munci până la capătul puterilor și-apoi vor fi înlocuiți cu alții? O să le vezi chipurile în somn, Tyler. O să le vezi chipurile și mânuțele murdare și picioarele însângerate în *visele* tale afurisite.

– Încetează! zice Beezer tăios. Încetează chiar acum sau îți trag una!

Jack se întoarce și, văzând văpaia feroce din ochii lui, Beezer face un pas în spate. Să-l vadă pe Jack Sawyer în starea asta e ca și cum s-ar uita direct în *din-tah.*

– Tyler.

Gura lui Tyler tremură. Lacrimile i se rostogolesc pe obrajii murdari, însângerați.

– Termină. *Vreau să merg acasă!*

– Imediat ce faci Marea Combinație să se oprească. Apoi mergi acasă. Nu înainte.

– *Dar nu pot!*

– Ba da, Tyler. Poți.

Tyler se uită la Marea Combinație și Jack simte cum băiatul face o încercare ezitantă. Nu se întâmplă nimic. Curelele continuă să se învârtă; bicele continuă să pocnească; din partea sudică a clădirii se revarsă (sau sar) țipete prelungi.

Tyler se uită din nou la el, iar Jack urăște golul idiot din ochii băiatului, îl *disprețuiește.*

– Nu *pooot*, se tânguiește Tyler și Jack se întreabă cum de a reușit un copil atât de plăpând să supraviețuiască aici. Să-și fi folosit toate puterile într-o singură încercare disperată de evadare? Asta să fie? Nu, Jack nu acceptă asta. Furia se ridică în el și-l pălmuiește pe Tyler.

Tare. Dale icnește. Capul lui Ty sare într-o parte, ochii căscându-se de surprindere.

Și șapca îi zboară de pe cap.

Jack a stat îngenuncheat în fața băiatului. Acum e dat pe spate, stând în fund în mijlocul Conger Road. Puștiul l-a... ce?

M-a împins. M-a împins cu mintea.

Da. Iar Jack e brusc conștient de-o nouă forță luminoasă în locul acesta mohorât, un ghem puternic de lumină care îl pune-n umbră pe cel care a iluminat bâta lui Richie Sexson.

– Oau, căcat, ce s-a întâmplat? strigă Doc.

Și albinele o simt, o simt poate mai bine decât oamenii. Zumzetul lor somnoros se înalță și devine un țipăt strident, și norul se întunecă când corpurile lor se strâng laolaltă. Acum arată ca un pumn uriaș sub norii grei, pântecoși.

– *De ce m-ai lovit?* strigă Ty la Jack, și Jack e conștient pe dată că băiatul l-ar putea ucide dintr-o lovitură, dacă asta ar vrea. În Wisconsin, puterea aceasta a stat ascunsă (cu excepția ochilor învățați s-o vadă). Aici, însă... *aici...*

– *Ca să te trezesc,* strigă Jack. Se opintește să se ridice în picioare. Aia a fost de vină? și arată spre șapcă.

Ty se uită la ea, apoi încuviințează. *Da. Șapca. Dar nu știi, nu poți să știi, cât de tare te secătuiește șapca până ce n-o dai jos. Sau până când nu ți-o dă cineva jos.* Întoarce privirea spre Jack. Ochii îi sunt mari și semeți. Acum nu e nici urmă de șoc în ei, nicio goliciune. Biatul nu strălucește, nu tocmai, însă emană o lumină interioară pe care o simt cu toții – cu o forță care-o întrece pe-a Lordului Malșun.

– Ce vrei să fac? întreabă el. Tyler Marshall: puiul leoaicei.

Din nou, Jack arată spre Marea Combinație.

– Despre tine a fost vorba în toată povestea asta, Ty. Tu ești un Spărgător.

Inspiră adânc și-apoi șoptește în pavilionul roz al urechii băiatului:

– *Sparge-o.*

Tyler Marshall întoarce capul și se uită adânc în ochii lui Jack. Spune:

– S-o sparg?

Jack încuviințează și Ty se uită din nou la Marea Combinație.

– Bine, zice el, vorbindu-i nu lui Jack, ci lui însuși. Clipește, înfige bine picioarele în pământ și își pune mâinile în șolduri. O cută mică îi apare între sprâncene și colțurile gurii se ridică într-o iluzie de zâmbet. Bine, șoptește Ty.

Pentru o secundă, nu se întâmplă nimic.

Apoi un huruit iese din pântecele Marii Combinații. Porțiunea superioară se unduiește ca un miraj de căldură. Pilonii ezită și strigătele de metal chinuit străpung aerul. Vizibil nedumeriți, copiii munciți ridică privirea, se uită în toate direcțiile. Țipătul mecanic se intensifică, apoi se separă într-o sută de versiuni diferite de chin. Angrenajele dau îndărăt. Roțile dințate se blochează scoțând fum; roțile dințate accelerează și-și rup dinții. Întreaga Mare Combinație se cutremură. În adâncul pământului, cazanele explodează și trâmbe de foc și abur țâșnesc în sus, oprind, alteori rupând curele care s-au învârtit mii de ani, puse-n mișcare de miliarde de picioruțe însângerate.

E ca și când într-un uriaș ulcior de metal ar fi apărut sute de spărturi deodată. Jack vede copiii cum sar de la nivelurile inferioare și se cațără pe exteriorul structurii în coloane lungi, continue. Copiii se revarsă din clădirea trepidantă în zeci de șuvoaie neîntrerupte.

Înainte ca acei mânuitori de bice cu piele verde să poată face o încercare organizată de a-și împiedica sclavii să evadeze, albinele se adună în masă în jurul masivei centrale. Când paznicii încep să se întoarcă împotriva copiilor, albinele coboară într-un val furios de aripi zumzăitoare și ace înțepătoare. O parte din puterea lui Ty a trecut asupra lor și înțepăturile lor sunt fatale. Paznicii își pierd echilibrul și cad de pe curelele inerte și angrenajele tremurătoare. Alții se întorc înnebuniți asupra semenilor lor, lovind din bici și fiind loviți până când cad prin aerul întunecat.

Banda Sawyer nu zăbovește să vadă sfârșitul carnajului. Regina albinelor vine către ei ieșind din haosul viermuitor, planează deasupra fețelor lor ridicate și-i conduce înapoi spre Casa întunericului.

Într-un caleidoscop de lumi – alăturate la infinit în direcții multiple – răul se chircește și se împrăștie: despoți se înecă cu oase de pui; tirani cad pradă gloanțelor asasinilor, otrăvurilor pregătite de amantele lor trădătoare; torționari mascați se prăbușesc morți pe podele de lespezi din piatră însângerată. Fapta lui Ty se răspândește prin marele lanț nesfârșit de universuri, distrugând răul în calea ei. La distanță de trei lumi de-a noastră și în marele oraș cunoscut acolo drept Londinorium, Turner Topham, vreme de două decenii un respectat membru al Parlamentului și vreme de trei un pedofil sadic, izbucnește din senin în flăcări pe când se plimbă de-a lungul bulevardului aglomerat cunoscut drept Puck-a-Derry. Două lumi mai încolo, un tânăr și chipeș sudor pe nume Freddy Garver din insula Irse, un alt membru mai puțin răsărit al clanului Topham, întoarce lampa de sudură spre propria-i mână stângă și incinerează toată carnea până la os.

Sus, sus de tot, în celula lui îndepărtată, Regele Purpuriu simte o durere intensă în stomac și cade într-un scaun, schimonosit. Ceva, știe el, ceva fundamental s-a schimbat în oribilul său regat.

Pe urmele Reginei albinelor, Tyler Marshall, cu ochii luminați și fără nicio urmă de teamă pe față, stă pe umerii lui Jack ca un băiat-rege. În spatele lui Jack și-al prietenilor lui, sute și sute de copii care fug din clădirea năruită a Marii Combinații se revarsă în Conger Road și pe câmpiile pustiite de lângă el. Unii dintre acești copii sunt din lumea noastră; mulți nu sunt. Copiii se deplasează pe câmpiile întunecate și goale în armate neordonate, înaintând spre intrarea în propriile lor universuri. Batalioane târșâite de copii se împleticesc înainte asemenea unor coloane de furnici bete.

Copiii care urmează Banda Sawyer nu sunt mai puțin jerpeliți decât ceilalți. Jumătate dintre ei sunt goi sau aproape goi. Copiii aceștia au fețe pe care le-am văzut pe cutiile de lapte și pe fluturașii cu cuvântul DISPĂRUT pe ei și pe site-urile celor care-și caută copiii, fețe din visele mamelor cu sufletul frânt și-ale taților neconsolați. Unii dintre ei râd, alții plâng, iar alții le fac pe amândouă. Cei mai în puteri îi ajută pe cei slabi să meargă. Nu știu încotro se îndreaptă

și nici nu le pasă. Le ajunge că merg. Tot ce știu este că sunt liberi. Uriașa mașinărie care le-a furat puterile și bucuriile și speranțele e în spatele lor și deasupra lor se află o boltă mătăsoasă, protectoare, de albine, și sunt liberi.

La exact patru și șaisprezece după-amiaza, Banda Sawyer iese pe ușa Casei întunericului. Tyler stă acum pe umerii masivi ai lui Beezer. Coboară scările și rămân în fața mașinii de patrulă a lui Dale Gilbertson (pe capotă sunt câteva albine moarte, la fel și în locașul ștergătoarelor de parbriz).

– Uită-te la casă, Hollywood, murmură Doc.

Jack se uită. Nu e *decât* o casă acum – o construcție cu două etaje care, cândva, poate că a fost o casă respectabilă de fermă, dar care a căzut pradă neglijenței de-a lungul anilor. Pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, cineva a vopsit-o în negru de sus până jos – până și geamurile au fost mânjite cu acea vopsea. Efectul de ansamblu e trist și excentric, dar nici pe departe sinistru. Forma ei alunecoasă a prins substanță și, cu *magoria* abbalahului dispărută, ceea ce rămâne este doar casa abandonată a unui bătrân care a fost cam nebun și *extrem* de periculos. Un bătrân care se poate lua de mână cu monștrii umani ca Dahmer, Haarman și Albert Fish. Răul lacom care a locuit cândva în această clădire s-a risipit, a fost spulberat, și ceea ce rămâne e la fel de trivial ca un bătrân care bâiguie neînțeles într-o celulă din aripa condamnaților la moarte. Jack trebuie să facă ceva cu clădirea asta jalnică – ceva ce Mouse, pe patul de moarte, l-a pus să-i promită.

– Doc, zice Beezer. Uite acolo.

Un câine mare – mare, dar nu monstruos – se împleticește încet pe drumeagul care duce înapoi la Autostrada 35. Pare o corcitură între un boxer și un dog german. O parte din cap și una din labele din spate i-au fost spulberate.

– Ăla-i câinele drăcesc, zice Beez.

Doc rămâne gură-cască.

– Cum, *ăla?*

– Ăla, confirmă Beezer.

Scoate pistolul, intenționând să-i curme animalului suferința, dar înainte s-o poată face, acesta se prăbușește pe-o rână, trage o singură gură poticnită de aer, apoi rămâne nemișcat. Beezer se întoarce spre Jack și Dale.

– Totul e mult mai mic odată ce mașinăria a fost oprită, nu-i așa?

– Vreau s-o văd pe mama, spune Ty încet. Te rog, se poate?

– Da, răspunde Jack. Nu vrei să trecem pe acasă și să-l luăm și pe tatăl tău? Cred că și el ar vrea să vină.

Tyler afișează un zâmbet obosit.

– Ba da, zice el. Să mergem.

– S-a făcut, îi spune Jack.

Dale întoarce atent mașina în curte și tocmai ajunge la capătul drumeagului, când Ty strigă:

– Uite! Uite, băieți! Uite-le că vin!

Dale se oprește, se uită în oglinda retrovizoare și șoptește:

– O, Jack. Sfântă Maică Precistă.

Scoate schimbătorul la liber și coboară. Coboară toți și se uită la Casa întunericului. Forma ei rămâne comună, dar se pare că nu și-a pierdut totuși toată magia. Undeva, o ușă – poate în pivniță sau la un dormitor sau la o bucătărie murdară și neglijată, dar altfel perfect normală – rămâne deschisă. De partea aceasta este ținutul Coulee; de cealaltă este Conger Road, carcasa fumegândă, de curând scoasă din funcțiune a Marii Combinații, și Din-tah.

Albinele ies în veranda Casei întunericului. Albinele și copiii pe care albinele îi conduc. Ies în cete, râzând și plângând și ținându-se de mână. Jack Sawyer are o scurtă și luminoasă viziune cu animalele care ieșeau din Arca lui Noe după potop.

– Maică Sfântă! șoptește Dale din nou.

Curtea se umple de copii care râd, plâng, murmură.

Jack se duce lângă Beezer, care se întoarce spre el cu un zâmbet luminos.

– După ce ies toți copiii, trebuie să închidem ușa, spune Jack. Pentru totdeauna.

– Știu, zice Beezer.

– Ai cumva vreo idee strălucită?

– Păi, face Beezer, să spunem în felul următor: dacă-mi promiți solemn că nu vei pune nicio întrebare cu subînțeles și că nu vei spune nimic despre asta mai târziu, înainte de miezul nopții s-ar putea să reușesc să pun mâna pe-o cantitate substanțială de ceva al naibii de eficient.

– Ce? Dinamită?

– Te rog, spune Beezer. Am spus cumva eficient?

– Te referi la?...

Beezer zâmbește și ochii i se îngustează.

– Mă bucur că ești de partea mea, spune Jack. Ne vedem pe drum înainte de miezul nopții. O să trebuiască să intrăm pe furiș, dar nu cred c-o să avem vreo problemă.

– Cu siguranță n-o să avem niciuna la ieșire, completează Beezer.

Doc îl bate pe Dale peste umăr.

– Sper că aveți vreo organizație de asistență a copiilor prin părțile astea, șefule. Cred c-o să vă prindă bine.

– Maică...

Dale se întoarce spre Jack cu o privire disperată.

– Ce-o să mă *fac?*

Jack rânjește.

– Cred c-ar fi bine să-i suni... cum le spune Sarah? Potera Culorilor?

O scânteiere de speranță apare în ochii lui Dale Gilbertson. Sau poate că e lumina victoriei. John P. Redding de la FBI, ofițerii Perry Brown și Jeffrey Black de la Poliția Statului Wisconsin. Își imaginează acest trio de nătărăi puși în fața apariției unei cruciade medievale de copii în vestul Wisconsinului. Își imaginează teancurile dickensiene de acte pe care un asemenea eveniment fără precedent trebuie să le producă. Or să aibă de lucru luni sau ani la rând. S-ar putea să le provoace căderi nervoase. Cu siguranță le va da altceva la care să se gândească în afară de șeriful Dale Gilbertson din French Landing.

– Jack, spune el. Ce propui, mai exact?

– În linii mari, zice Jack, propun să cadă toată munca în cârca lor și tu să primești toți laurii. Cum ți se pare asta?

Dale cumpănește o clipă.

– Foarte corect, spune. Hai să-l ducem pe puști la tatăl lui, apoi îi ducem pe amândoi la Arden să-și vadă mama și soția?

– Bine, spune Jack. Îmi doresc numai ca Henry să fi fost și el aici.

– Înseamnă că suntem doi, zice Dale și urcă înapoi la volan.

O clipă mai târziu, merg de-a lungul drumeagului.

– Cum rămâne cu copiii ăia? întreabă Ty, uitându-se prin lunetă. O să-i *lăsați* acolo, așa, pur și simplu?

– Imediat ce ajungem pe autostradă, sun la poliția statală, spune Dale. Cred că trebuie să treacă imediat la treabă, nu-i așa, băieți? La fel și federalii, desigur.

– Corect, spune Beezer.

– Bine zici, întărește Doc.

– Excelentă decizie administrativă, zice Jack și-l așază pe Tyler în poala sa. Între timp, or să fie bine, îi spune băiatului la ureche. Au văzut lucruri mai rele decât Wisconsinul.

Haideți să ne strecurăm afară pe geamul șoferului ca o boare de vânt (ceea ce și suntem) și să-i urmărim cum pleacă – patru oameni curajoși și un copil curajos care nu va mai fi niciodată la fel de tânăr (sau la fel de inocent). În spatele lor, curtea acum inofensivă și lipsită de magie a Casei întunericului e plină de copii cu fețe murdare, cu ochii măriți de mirare. Engleza e-o limbă minoritară aici și unele dintre limbile care se vorbesc i-ar pune în dificultate pe cei mai buni lingviști din lume în anii ce vor veni. Acesta este începutul unei povești care va face senzație în întreaga lume (articolul de primă pagină al *Time* din următoarea săptămână va fi *Miracolul copiilor veniți de nicăieri*) și, așa cum Dale a presupus deja, al unui coșmar birocratic.

Totuși, copiii sunt în siguranță. În siguranță sunt și eroii noștri. Toți s-au întors nevătămați din cealaltă parte, iar la asta cu siguranță nu ne-am așteptat; majoritatea încercărilor de felul acesta cer de obicei măcar un sacrificiu (al unui personaj relativ minor, ca Doc, de pildă). Totul e bine când se termină cu bine. Iar acesta *poate* fi sfârșitul, dar

vreți să fie așa; niciunul dintre scriitorașii care v-au adus până aici nu v-ar nega alegerea aceasta. Dar dacă preferați să mergeți mai departe, să nu spuneți că nu ați fost preveniți: n-o să vă placă ce se întâmplă în continuare.

XXXXX RAPORT OFICIAL XXXXX

ȘEFUL POLIȚIEI DIN FRENCH LANDING REFUZĂ SĂ ANULEZE CONFERINȚA DE PRESĂ ȘI AFIRMĂ CĂ A CERUT SUPORTUL AUTORITĂȚILOR LOCALE; UNELE SURSE CONFIRMĂ PREZENȚA CELEBRULUI INVESTIGATOR DIN LOS ANGELES; FBI ȘI POLIȚIA STATULUI ÎȘI EXPRIMĂ PUTERNIC DEZAPROBAREA

Exclusiv

Unul dintre ei, Tyler Marshall, este chiar din French Landing. Alta, Josella Rakine, este din Bating, un sătuc din sudul Angliei. Un al treilea e din Baghdad. În săptămâna scursă de la descoperirea așa-numiților Copii ai Miracolului de-a lungul unei autostrăzi rurale (Route 35) din vestul Wisconsinului, au fost identificați șaptesprezece.

Și totuși, aceștia șaptesprezece nu sunt decât vârful aisbergului.

Surse apropiate echipei de cercetare alcătuite de FBI și poliția statului Wisconsin (cărora probabil li s-a alăturat CIA) vorbesc de cel puțin 750 de copii, un număr mult mai mare decât cel comunicat presei. Cine sunt aceștia? Cine i-a luat și unde i-a dus? Cum au ajuns în French Landing, oraș care a fost victima unui criminal în serie (declarat acum decedat) în ultimele săptămâni? Ce rol a jucat Jack Sawyer, detectivul din Los Angeles care a atins celebritatea și s-a pensionat la vârsta de doar treizeci și unu de ani? Și cine e răspunzător pentru uriașa explozie care a distrus o locuință misterioasă din pădure, punct central, se pare, în cazul Pescarului?

Unele dintre aceste întrebări ar putea primi răspunsuri mâine în parcul La Follette din French Landing, când șeful poliției locale, Dale Gilbertson,

va ține o conferință de presă. Bunul său prieten Jack Sawyer – care se spune că a rezolvat singur cazul Pescarului – îi va fi alături pe podium. Se așteaptă să fie prezenți și doi adjuncți de poliție, Armand St Pierre și Reginald Amberson, care au participat la misiunea de salvare de săptămâna trecută.

Conferința de presă va avea loc în pofida puternicelor – aproape stridentelor – obiecții ale grupului operativ FBI/PSW condus de agentul FBI John P. Redding și detectivul Jeffrey Black de la poliția statului Wisconsin. „Ei șgrupul operativț cred că aceasta nu e decât o ultimă încercare disperată din partea lui Gilbertson de a-și salva postul", a declarat o sursă. „A comis o serie de grave erori, dar, din fericire, are un prieten foarte priceput în probleme de relații cu publicul."

Membrii administrației locale din French Landing sunt de-o cu totul altă părere. „Vara aceasta a fost un coșmar pentru locuitorii din French Landing", afirmă trezorierul municipal Beth Warren. „șeriful Gilbertson vrea să-i asigure pe oameni că acest coșmar a luat sfârșit. Dacă ne poate oferi și unele răspunsuri despre copii, cu atât mai bine."

Interesul e concentrat asupra lui Jack „Hollywood" Sawyer, care a făcut cunoștință cu șeriful Gilbertson și cu orașul French Landing în timpul anchetării cazului lui Thornberg Kinderling, așa-numitul Ucigaș de Prostituate. Sawyer a fost rugat de Gilbertson să-și asume un rol activ în cazul Pescarului și, din câte se pare, a reprezentat un element fundamental în derularea evenimentelor care au urmat.

Despre ce evenimente discutăm, mai exact? Asta așteaptă lumea să afle. Primele răspunsuri ar putea veni mâine, în parcul La Follette, pe malurile tumultuosului Mississippi.

Vă vom ține la curent cu cele ce se întâmplă.

29

– Sunteți pregătiți? întreabă Dale.

– Ăă, nu știu, omule, ezită Doc.

Aceasta nu a cincea oară când spune asta, poate nici măcar a cincisprezecea. E palid, aproape că a intrat în hiperventilație. Toți patru se află într-o rulotă Winnebago – un soi de cameră verde pe roți – care a fost montată la marginea parcului La Follette. În apropiere este podiumul pe care vor sta ei (presupunând, desigur, că Doc va reuși să stea în picioare) și de pe care vor oferi răspunsurile îndelung ticluite. Pe panta care duce-n jos spre fluviu lat sunt adunați aproape patru sute de reporteri, plus echipe de filmare de la șase rețele americane și Dumnezeu știe câți corespondenți străini. Domnii de la presă nu sunt în cea mai bună dispoziție, pentru că locul din fața podiumului a fost rezervat unui număr reprezentativ (tras la sorți) de locuitori ai French Landingului. Aceasta a fost cerința fermă a lui Dale pentru susținerea conferinței de presă.

Ideea conferinței de presă în sine i-a aparținut lui Jack Sawyer.

– Calmează-te, Doc, zice Beezer.

Pare mai mare ca niciodată în pantalonii lui cenușii largi și cămașa albă descheiată la gât – aproape ca un urs în frac. A făcut chiar efortul de a-și pieptăna hectarele de păr.

– Iar dacă chiar crezi c-o să faci o treabă jenantă – să te pișii pe tine, să vomiți sau să leșini – rămâi aici.

– Nee, face Doc chinuit. Dacă te-ai încins în horă, trebuie să joci. Dacă am început cu asta, hai s-o ducem la capăt.

Dale, radiind în uniforma sa cea bună, se uită la Jack. Acesta e la fel de radiant în costumul lui cenușiu de vară și cravată de mătase albastru-închis. O batistă asortată i se iește din buzunarul de la piept al sacoului.

– Ești sigur că asta trebuie să facem?

Jack e absolut sigur. Ideea nu e să evite ca Potera Culorilor a lui Sarah Gilbertson să-și aroge toate meritele; ideea e să se asigure că

vechiul său prieten se află într-o poziție inatacabilă. Și poate face asta spunând o poveste foarte simplă, pe care ceilalți trei o vor susține până la capăt. Ty va face și el același lucru, Jack e convins. Povestea e asta: *celălalt* vechi prieten al lui Jack, răposatul Henry Leyden, a descoperit identitatea Pescarului pe baza înregistrării de la 911. Caseta i-a fost dată de Dale, nepotul său. Pescarul l-a ucis pe Henry, dar nu înainte ca eroicul domn Leyden să-l rănească mortal și să-i divulge numele poliției. (Celălalt scop pe care Jack îl urmărește cu această conferință de presă, înțeles perfect și susținut complet de Dale, este să se asigure că Henry va primi laurii pe care-i merită.) O cercetare a registrelor cadastrale ale French Landingului a scos la iveală faptul că Charles Burnside deținea o casă pe Autostrada 35, nu departe de oraș. Dale le-a oferit statutul de ajutor de polițist lui Jack și altor doi voluntari care se întâmpla să se afle în apropiere (aceștia ar fi domnii Amberson și St Pierre) și s-au dus împreună acolo.

– Din acel moment, le-a spus Jack prietenilor săi în repetate rânduri în zilele de dinaintea conferinței de presă, e vital să țineți minte cele trei cuvintele care duc la majoritatea achitărilor în procesele criminalilor. Și care sunt aceste cuvinte?

– „Nu îmi amintesc", a zis Dale.

Jack încuviință.

– Așa-i. Dacă nu ai o poveste pe care să ți-o amintești, nemernicii nu te pot prinde niciodată cu ocaua mică. Era ceva în aer în casa aia...

– Nu zău, a hohotit Beezer cu o grimasă pe față.

– ...Și ne-a întunecat mințile. Ceea ce *ne amintim* este că: Ty Marshall era în curtea din spate, încătușat de turnichetul sârmei pentru uscat rufe.

Înainte ca Beezer St Pierre și Jack Sawyer să se furișeze pe lângă baricadele poliției și să arunce în aer Casa întunericului folosind exploziv plastic, un reporter a ajuns acolo și-a făcut numeroase fotografii. Știm despre ce reporter este vorba, desigur; Wendell Green și-a materializat în sfârșit visul de a deveni celebru și bogat.

– Iar Burnside era mort la picioarele lui, zise Beezer.

– Așa-i. Cu cheia de la cătușe în buzunar. Dale, tu ai găsit-o și l-ai eliberat pe băiat. În curte mai erau câțiva copii, însă câți erau...

– Nu ne amintim, zise Doc.

– Cât despre sexele lor...

– Câțiva băieți, câteva fete, completă Dale. Nu știm exact câți din fiecare.

– Cât despre Ty, cum a fost luat, ce s-a întâmplat cu el...

– A spus că nu-și amintește, zise Dale, zâmbind.

– Am plecat. Poate le-am spus ceva celorlalți copii...

– Dar nu ne amintim precis... intervine Beez.

– Așa-i, și în orice caz păreau destul de-n siguranță unde se aflau pentru moment. Doar când l-am urcat pe Ty în mașină i-am văzut pe toți ieșind încolonați din curte.

– Și-am sunat la Poliția Statului Wisconsin după întăriri, zise Dale. *Asta* chiar mi-o *amintesc.*

– Sigur că da, zise Jack binevoitor.

– Dar habar n-avem cum de locul ăla blestemat a fost aruncat în aer și nu știm cine a făcut-o.

– Unii oameni, zise Jack, sunt mult prea dornici să-și facă singuri dreptate.

– Norocul lor că nu s-au aruncat și pe ei în aer, spuse Dale.

– Bine, le spune Jack acum.

Stau la ușa rulotei. Doc a scos jumătate de joint și, după patru inhalări rapide și adânci, s-a calmat vizibil.

– Țineți doar minte de ce facem asta. Mesajul este că noi am ajuns acolo primii, noi l-am găsit pe Ty, noi am văzut *doar câțiva alți copii*, am considerat că sunt în siguranță, având în vedere că Charles Burnside, cunoscut și drept Carl Bierstone, Monstrul din South Side, sau Pescarul, murise. Mesajul e că Dale s-a comportat adecvat – cu toții ne-am comportat așa – și că apoi a predat frâiele anchetei FBI-ului și poliției statale, cei care se ocupă acum de situație. Mesajul este că French Landing e din nou un loc sigur. În ultimul rând, dar nu cel mai puțin important, mesajul e că Henry Leyden este adevărata vedetă. Eroul orb care l-a identificat pe Charles Burnside și-a rezolvat

cazul Pescarului, rănind mortal monstrul și, în același timp, pierzându-și viața.

– Amin, zice Dale. Bunul unchi Henry.

De dincolo de ușa rulotei aude vuietul ca de valuri produs de sutele de oameni. Poate chiar mii. Își spune: *Asta aud cântăreții rock înainte să urce pe scenă.* Un nod i se ridică brusc în gât și el face tot posibilul să-l înghită. Crede că dacă va continua să se gândească la unchiul Henry se va descurca bine.

– Altceva, zice Jack, întrebările prea precise...

– Nu ne amintim, spune Beezer.

– Pentru că aerul era rău, e de acord Doc. Mirosea a eter sau cloroform sau ceva de felul ăsta.

Jack îl privește pe fiecare în parte, încuviințează, zâmbește. Una peste alta, asta va fi o ocazie fericită, crede. O sărbătoare a iubirii. Fără doar și poate, ideea că ar putea să moară în următoarele câteva minute nu i-a trecut prin cap.

– Bine, zice el, să mergem pe scenă și să-i dăm drumul. În după-amiaza asta suntem politicieni, politicieni la o conferință de presă, iar politicienii care sunt aleși sunt cei care se concentrează asupra mesajului.

Deschide ușa rulotei. Vuietul mulțimii crește în așteptare.

Se apropie de podium în această ordine: Beezer, Dale, Jack și bunul Doctor. Se mișcă într-o strălucire de lumină albă caldă de blițuri și reflectoare de televiziune. Jack n-are idee la ce le trebuie așa ceva – ziua e luminoasă și caldă, o adevărată minunăție – dar se pare că le trebuie. Se pare că întotdeauna le trebuie. Voci strigă: „Aici!" în mod repetat. Se aud și întrebări răzlețe, pe care ei le ignoră. Vor răspunde – cât de bine posibil – la ele la timpul cuvenit, dar pentru moment sunt pur și simplu uluiți de mulțime.

Rumoarea începe cu două sute sau așa ceva de locuitori ai French Landingului care stau pe scaune pliante într-o zonă împrejmuită cu frânghie chiar în fața podiumului. Aceștia se ridică în picioare, unii bătând din palme, alții fluturând pumni încleștați în aer ca niște

boxeri câștigători. Presa le preia uralele și, când cei patru prieteni ai noștri urcă scările podiumului, zarva devine un tunet. Noi suntem alături de ei, sus pe podium, și Dumnezeule, vedem atât de multe fețe cunoscute care se uită la noi. Îl vedem pe Morris Rosen, care i-a dat lui Henry CD-ul cu Dirtysperm în prima noastră zi în oraș. În spatele lui e un contingent venit de la acum defuncta casă de bătrâni Maxton: încântătoarea Alice Weathers e înconjurată de Elmer Jesperson, Ada Meyerhoff (în scaun cu rotile), Flora Flostad și frații Boettcher, Hermie și Tom Tom. Tansy Freneau, părând puțin buimacă, dar nu complet nebună, ca înainte, stă lângă Lester Moon, care și-a petrecut brațul pe după ea. Arnold „Lanternă" Hrabowski, Tom Lund, Bobby Dulac și ceilalți membri ai departamentului lui Dale sunt în picioare, țopăind și scandând ca nebunii. Uitați-vă acolo – iată-l pe Enid Purvis, vecina care l-a sunat pe Fred la serviciu în ziua în care Judy a luat-o în cele din urmă razna. Acolo e Rebecca Vilas, semănând cu o călugăriță în rochia aia cu guler înalt (dar să nu verși lacrimi pentru ea, Argentina; Becky și-a pus deoparte o rezervă frumușică de bani, mulțumim foarte mult). Butch Yerxa e lângă ea. În spatele mulțimii, ascunzându-se rușinați, dar neputând lipsi de la victoria prietenilor lor, sunt William Strassner și Hubert Cantinaro, cunoscuți mai bine drept Kaiser Bill și Sonny. Uite acolo! Herb Roeper, frizerul lui Jack, stă lângă Buck Evitz, poștașul lui. Cunoaștem atât de mulți și de toți trebuie să ne despărțim în împrejurări atât de fericite. În primul rând, Wendell Green țopăie ca o găină în apă fiartă (Dumnezeu știe cum a ajuns în zona împrejmuită, el fiind din La Riviere și nu din French Landing, dar uite-l acolo) și face poze. De două ori se lovește de Elvena Morton, menajera lui Henry. Când o face a treia oară, ea îl pocnește zdravăn peste cap. Wendell nici nu pare să observe. În timpul anchetei asupra cazului Pescarului a primit în cap bobârnace mult mai tari. Iar într-o parte vedem pe altcineva pe care s-ar putea sau nu să-l recunoaștem. Un domn vârstnic, cu pielea tuciurie, cu ochelari fumurii pe nas. Seamănă puțin cu un vechi cântăreț de blues. Seamănă puțin și cu un actor de film pe nume Woody Strode.

Aplauzele bubuie și bubuie. Oamenii ovaționează. Pălării sunt aruncate în aer și purtate de briza verii. Salutul lor devine un fel de miracol în sine, o afirmare, poate chiar o acceptare a copiilor, care se presupune că au fost supuși unei ciudate perversiuni sexuale legate de Internet. (Oare nu toate chestiile alea ciudate sunt legate de Internet?) și sigur că aplaudă pentru că s-a sfârșit coșmarul. Baubaul a murit în curtea lui din spate, a murit la un pas de un prozaic turnichet de aluminiu pentru întins rufe, acum dispărut, iar ei sunt din nou în siguranță.

O, cum sună uralele în aceste ultime momente ale vieții lui Jack Sawyer pe Pământ! Păsările se înalță speriate de pe malul râului și urcă spre cer cârâind, căutând un loc mai liniștit. Pe râu, un cargobot răspunde la urare – sau poate li se alătură – sunând iar și iar din sirenă. Alte vase prind ideea și sporesc tărăboiul.

Fără să se gândească ce face, Jack ia mâna dreaptă a lui Doc în mâna sa stângă și mâna stângă a lui Dale în dreapta sa. Dale ia mâna lui Beezer și Banda Sawyer ridică brațele împreună, cu fața la mulțime.

Mulțime care, desigur, o ia razna. Dacă n-ar fi ceea ce se va întâmpla în scurt timp, aceasta ar fi imaginea deceniului, poate chiar a secolului. Ei stau acolo triumfători, simboluri vii ale victoriei, cu mâinile unite către cer, mulțimea scandând, videocamerele rulând, aparatele Nikon scăpărând, și acela e momentul în care femeia din al treilea rând începe să se miște. Și pe ea o cunoaștem, dar ne ia o secundă sau două ca s-o recunoaștem, pentru că ea n-a avut nicio legătură cu cazul pe care l-am urmărit. Ea doar a... dat târcoale. Două sute de locuri din față au fost atribuite prin tragere la sorți cetățenilor din French Landing, câștigătorii fiind anunțați de Debbi Anderson, Pam Steven și Dit Jesperson. Femeia aceasta a fost numărul 199. Când trece pe lângă ei, mai mulți oameni se fac mici, deși în frenezia fericirii care i-a cuprins nici nu sunt conștienți că o fac; această femeie cu șuvițe de păr de culoarea paiului lipite de obraji miroase a transpirație și-a nesomn și-a vodcă. Are cu ea o poșetuță. Poșetuța e deschisă. Ea duce mâna înăuntru. Iar noi, care am trăit în a doua jumătate a secolului XX și, grație miracolului reprezentat de televizor, am fost

martorii a zeci de asasinate și tentative de asasinat, știm exact *după ce* duce ea mâna. Vrem să-i avertizăm cumva pe cei patru bărbați care stau cu mâinile unite spre cer, dar nu putem decât să privim.

Numai negrul cu ochelari de soare vede ce se întâmplă. Se întoarce și începe să umble, conștient că femeia i-a luat-o probabil înainte, că probabil el va ajunge prea târziu.

Nu, gândește Speedy Parker. *Nu se poate sfârși așa, nu se poate.*

– *Jack, lasă-te jos!* strigă el, dar nu-l aude nimeni din cauza aplauzelor, a uralelor, a strigătelor frenetice. Mulțimea pare să-i blocheze intenționat calea, închizându-i drumul ori de câte ori încearcă o altă rută. Pentru un moment, Wendell Green, care continuă să țopăie ca un epileptic în criză, e în calea asasinei. Apoi ea îl aruncă în lături cu forța unei nebune. Și de ce nu? Ea *este* nebună.

– Oameni buni...

Dale aproape că și-a lipit gura de microfon și difuzoarele cocoțate în copacii din apropiere țiuie puternic. Încă mai ține ridicată mâna dreaptă a lui Jack în mâna sa stângă și pe-a lui Beezer în cea dreaptă. Pe față are un zâmbet slab, năuc.

– Mulțumesc, oameni buni, apreciem sincer susținerea dumneavoastră, dar dacă ați putea să faceți liniște...

Acela e momentul în care Jack o vede.

A trecut mult timp, ani întregi, dar o recunoaște imediat. Așa și trebuie; ea l-a scuipat în față într-o zi când ieșea din tribunalul Los Angeles. L-a scuipat și l-a făcut nemernic dus cu pluta. *A pierdut douăzeci de kilograme de atunci*, își spune Jack. *Poate mai mult.* Apoi vede că ține mâna în poșetă și, chiar înainte ca femeia s-o scoată, el știe ce se întâmplă aici.

Mai rău e că nu poate face nimic în privința asta. Doc și Dale îi țin mâinile prinse tare. Trage adânc aer în piept și strigă așa cum a fost învățat să facă în asemenea situații – *„Armă!"* – iar Dale Gilbertson încuviințează din cap ca pentru a spune: *Da, lumea ne aclamă.* În spatele ei, croindu-și drum prin mulțimea fremătătoare, îl vede pe Speedy Parker, dar, dacă Speedy nu are cumva în mânecă un truc magic deosebit de bun...

Nu are. Speedy Parker, cunoscut în Teritorii drept Parkus, tocmai se luptă să ajungă pe culoarul din mijloc, când femeia din fața platformei scoate arma. E-un pistolaș urât, de calibru 32, cu mânerul înfășurat în bandă adezivă neagră, și Jack are exact jumătate de secundă să-și spună că poate îi va exploda în mână.

– *Armă!* strigă Jack din nou și Doc Amberson e cel care-l aude și o vede pe femeia rânjitoare ghemuită chiar în fața lor.

– Ofutu-i, zice Doc.

– *Wanda, nu!* strigă Jack.

Doc i-a dat drumul la mână (Dale încă-i mai ține dreapta ridicată în aerul văratic) și Jack o întinse spre ea ca un agent de trafic. Primul glonț al Wandei Kinderling îi trece drept prin palmă, se înclină ușor, începe să trepideze și-i pătrunde în scobitura umărului stâng.

Wanda îi vorbește. E prea mare larma ca Jack s-o audă, dar știe ce-i spune: *Poftim, cretin dus cu pluta – Thorny îți transmite salutări.*

Golește restul de cinci gloanțe în pieptul și gâtul lui Jack Sawyer.

* * *

Nimeni nu aude pocnetele nesemnificative scoase de pistolașul Wandei, nu peste toate aplauzele și uralele, dar Wendell Green și-a ridicat aparatul foto și, când detectivul sare în spate, degetul reporterului nostru preferat apasă butonul Nikonului din simplu reflex. Aparatul face opt instantanee. A treia e Poza cu „p" mare, cea care va ajunge la fel de cunoscută ca fotografia pușcașilor marini înălțând steagul pe Iwo Jima și aceea cu Lee Harvey Oswald strângându-se de burtă în garajul secției de poliție din Dallas. În fotografia lui Wendell, Jack Sawyer se uită calm în jos spre trăgător (care e doar o ceață în partea inferioară a cadrului). Expresia feței lui ar putea fi una de iertare. Lumina zilei e clar vizibilă prin gaura din palma mâinii sale întinse. Picături de sânge roșu ca rubinul plutesc încremenite în aer lângă gâtul lui rănit.

Uralele și aplauzele încetează brusc, parcă amputate. Urmează un moment de îngrozitoare și perplexă tăcere. Jack Sawyer, împușcat

de două ori în plămâni și o dată în inimă, dar și în mână și în gât, rămâne locului, uitându-se atent la gaura de sub degetele răschirate și deasupra încheieturii. Wanda Kinderling se holbează la el cu dinții înnegriți dezgoliți. Speedy Parker se uită la Jack cu o expresie de pură oroare pe care ochelarii de soare n-o pot ascunde. La stânga lui, urcat pe unul dintre cele patru turnuri de control care înconjoară platforma, un cameraman tânăr leșină și cade la pământ.

Apoi, pe nepusă masă, instantaneul pe care Wendell l-a prins fără să știe se spulberă și totul își reia mișcarea.

Wanda Kinderling strigă: *Ne vedem în iad, Hollywood* – mai mulți oameni vor confirma asta – și-apoi își pune pistolul la tâmplă. Expresia ei de satisfacție malefică face loc uneia mai tipice de neînțelegere năucă atunci când zvâcnetul degetului nu produce decât un declic sec. Pistolașul e gol.

Un moment mai târziu este aproape complet spulberată – gâtul rupt, umărul drept rupt, patru coaste rupte – când Doc sare de pe scenă peste ea și-o lățește la pământ. Papucul său stâng lovește capul lui Wendell Green, însă de data aceasta Wendell nu se alege decât cu o ureche însângerată. Ei, mai devreme sau mai târziu trebuia să-i surâdă și lui norocul, nu-i așa?

Pe podium, Jack Sawyer se uită incredul la Dale, încearcă să vorbească și nu reușește. Se împleticește, rămâne în picioare încă un moment, apoi se prăbușește.

Fața lui Dale a trecut într-o frântură de secundă de la încântare la șoc extrem și spaimă. Apucă microfonul și strigă:

– A FOST ÎMPUȘCAT! NE TREBUIE UN DOCTOR!

Difuzoarele țiuie și de data asta. Niciun doctor nu se arată. Mulți oameni din mulțime intră în panică și o rup la fugă. Panica se răspândește.

Beezer e în genunchi, îl întoarce pe Jack cu fața în sus. Jack îl privește, încercând în continuare să vorbească. De la colțurile gurii îi curge sânge.

– O, futu-i, e grav, Dale, e *chiar grav*, strigă Beezer, după care e lățit la pământ.

Nimeni n-ar crede că bătrânul negru și costeliv care a sărit pe scenă ar putea doborî la pământ o huidumă ca Beezer, însă acesta nu e-un om ca oricare altul. După cum știm cu toții. Îl înconjoară o aură subțire, dar perfect vizibilă de lumină albă. Beezer o vede. Ochii i se măresc.

Mulțimea, între timp, fuge spre cele patru zări. Panica le cuprinde și pe doamnele și domnii de la presă. Nu însă și pe Wendell Green; el rămâne ferm pe poziție ca un erou, făcând poze până când Nikonul îi e la fel de gol ca și pistolul Wandei Kinderling. Îl surprinde în cadru pe negru când stă cu Jack Sawyer în brațe; îl surprinde pe Dale Gilbertson punând o mână pe umărul negrului; îl surprinde pe negru întorcându-se și vorbindu-i lui Dale. Când Wendell îl va întreba mai târziu pe șeful poliției din French Landing ce i-a spus bătrânul, Dale îi zice că nu-și aduce aminte – pe deasupra, în tot haosul ăla, abia dacă a deslușit vreun cuvânt. Aiureli, desigur, dar putem fi siguri că, dacă Jack Sawyer ar fi auzit răspunsul lui Dale, ar fi fost mândru. Când ai îndoieli, spune-le că nu-ți amintești.

Ultima poză a lui Wendell îi înfățișează pe Dale și Beezer privind cu expresii la fel de împietrite cum bătrânul urcă scările rulotei Winnebago cu Jack Sawyer în brațe. Wendell habar nu are cum de un așa boșorog poate căra un om așa de voinic – Sawyer are un metru nouăzeci și cântărește optzeci și șase de kilograme – însă bănuiește că e aceeași treabă ca atunci când o mamă în suferință ridică mașina sau camioneta sub care e prins copilul ei. Și nici nu contează. E-o nimica toată în comparație cu ce urmează. Pentru că atunci când un grup de oameni condus de Dale, Beez și Doc dau buzna în rulotă (Wendell e în spatele grupului), nu găsesc altceva decât un singur scaun răsturnat și mai multe pete de sânge lăsate de Jack Sawyer în chicineta în care le-a dat membrilor bandei sale restrânse ultimele instrucțiuni. Dâra de sânge duce către spate, unde se află un pat pliant și-o toaletă mică. Și acolo, picăturile și petele pur și simplu se opresc.

Jack și bătrânul care l-a dus în brațe aici înăuntru au dispărut.

Doc și Beezer se bâlbâie, aproape isterici. Sar de la întrebări despre unde s-ar fi putut duce Jack la amintirile chinuite ale ultimelor momente petrecute pe podium înainte să înceapă împușcăturile. Nu reușesc să accepte situația și Dale are o bănuială că va trece destul de mult timp până să reușească și el s-o accepte. Își dă seama acum că Jack a văzut-o pe femeie venind, că încerca să-și elibereze mâna dintr-a lui ca să poată reacționa.

Dale crede că poate e totuși momentul să renunțe la slujba de șerif, să-și găsească o altă meserie. Nu chiar acum, însă. Acum vrea să-i scape pe Beezer și Doc de Potera Culorilor și vrea să-i calmeze. Are să le spună ceva care s-ar putea să ajute la asta.

Tom Lund și Bobby Dulac vin lângă el și toți trei îi escortează pe Beezer și Doc departe de rulotă, unde agentul special Redding și detectivul Black de la poliția statului Wisconsin stabilesc deja perimetrul. Odată ajunși în spatele podiumului, Dale se uită la fețele uluite ale celor doi motocicliști masivi.

– Ascultați-mă, spune el.

– Trebuia să pășesc în fața lui, zice Doc. Am văzut-o venind, de ce n-am pășit în fața...

– Taci din gură și *ascultă!*

Doc tace. Tom și Bobby ascultă și ei cu ochii căscați.

– Negrul mi-a spus ceva.

– Ce? întreabă Beezer.

– A spus: „Lasă-mă să-l iau eu... s-ar putea să mai aibă o șansă."

Doc, care a tratat destule răni prin împușcare la viața lui, scoate un chicotit incredul.

– Și tu l-ai *crezut?*

– Nu atunci, nu în întregime, zice Dale. Dar când am intrat în rulotă și rulota era goală...

– Și nu e prevăzută cu vreo ieșire secundată, adaugă Beezer.

Scepticismul lui Doc s-a mai diminuat.

– Chiar crezi că?...

– Da, zice Dale Gilbertson și se șterge la ochi. Trebuie să sper. Iar voi, băieți, trebuie să mă ajutați.

– Bine, spune Beezer. Așa o să facem.

Și credem că aici trebuie să-i părăsim cu adevărat, stând acolo sub cerul albastru de vară, aproape de Părintele Apelor, stând lângă un podium cu scândurile mânjite de sânge. Curând, viața îi va prinde din urmă și-i va trage înapoi în vâltoarea ei, dar pentru câteva momente sunt împreună, uniți de speranța față de prietenul nostru comun.

Haideți să-i lăsăm așa, bine?

Haideți să-i lăsăm sperând.

A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ ÎN TERITORII...

A fost odată ca niciodată (cum începeau toate vechile povești frumoase pe când trăiam cu toții în pădure și nimeni nu trăia altundeva) un Căpitan al Avangărzilor cu o cicatrice mare pe față pe nume Farren, care a condus un băiețel speriat pe nume Jack Sawyer prin Pavilionul Reginei. Băiețelul acela n-a văzut însă curtea Reginei; nu, a fost dus printr-un labirint de coridoare în spatele scenei, în locuri secrete și rareori vizitate unde păianjenii țeseau pânze în colțurile înalte și curenții calzi de aer miroseau puternic a mâncare.

În cele din urmă, Farren a pus mâinile la subsuorile băiatului și l-a ridicat. *E un panou în fața ta acum*, i-a șoptit el – vă amintiți? Cred că erați acolo. Cred că amândoi eram, deși eram mai tineri pe-atunci, nu-i așa? *împinge-l către stânga.*

Jack a făcut cum i s-a spus și s-a trezit că trage cu ochiul în camera Reginei, încăperea în care aproape toți se așteptau ca ea să moară... exact cum Jack se aștepta ca mama lui să moară în camera ei din Alhambra Inn and Gardens din New Hampshire. Era o cameră albă, luminoasă, plină de infirmiere agitate care adoptaseră o stare neastâmpărată pentru că nu aveau nicio idee clară despre cum să-și ajute pacienta. Băiatul s-a uitat prin vizor în această cameră, la o femeie care la început a crezut că este mama lui transportată cumva, magic, în locul acesta, iar noi ne-am uitat odată cu el, niciunul dintre noi bănuind că la mulți ani după, devenit bărbat în toată firea, Jack

Sawyer va zace în același pat în care a văzut-o pentru întâia oară pe îngemănara mamei lui.

Parkus, care l-a adus din French Landing în Baroniile Interioare, stă acum la panoul prin care Jack, adus de Căpitanul Farren, s-a uitat odinioară. Lângă el este Sophie de Canna, cunoscută acum în Teritorii deopotrivă ca Tânăra Regină și Sophie cea Bună. Astăzi, în camera de dormit nu este nicio infirmieră; Jack zace tăcut sub un ventilator care se rotește încet. Acolo unde nu e înfășurat în bandaje, pielea îi e palidă. Pleoapele închise sunt spuzite cu o delicată pudră purpurie. Mișcarea sus-jos a cearșafului fin de olandă tras până sub bărbie abia dacă se observă... dar există. Jack respiră.

Pentru moment, cel puțin, Jack trăiește.

Vorbind încet, Sophie spune:

– Dacă n-ar fi atins Talismanul...

– Dacă n-ar fi atins Talismanul, dacă nu l-ar fi ținut în brațe, ar fi murit acolo pe podium înainte să mă pot apropia de el, spune Parkus. Dar, sigur, dacă n-ar fi fost Talismanul, nici nu s-ar fi aflat pe scena aceea.

– Ce șanse are?

Femeia se uită la el. Undeva, într-o altă lume, Judy Marshall a reînceput deja să-și reia ritmul normal de viață. Pentru îngemănara ei, însă, o asemenea viață nu va exista – vremurile grele au venit din nou în partea asta de univers – și în ochi îi scânteiază o lumină regală, imperială.

– Spune-mi adevărul, sir, nu accept o minciună.

– Și nici n-am să te mint, doamna mea, îi spune el. Cred că, grație protecției reziduale oferite de Talisman, își va reveni. Veți sta alături de el într-o dimineață sau seară și ochii i se vor deschide. Nu astăzi și probabil că nici săptămâna asta, dar curând.

– Și cu întoarcerea în lumea lui? Lumea prietenilor lui?

Parkus a adus-o în locul acesta pentru că spiritul băiatului care a fost Jack încă mai dăinuie, fantomatic și cu dulceața copilăriei. Aici a fost înainte ca drumul încercărilor să i se deschidă în față și, în unele feluri, să-l întărească. A fost aici când inocența-i era încă neatinsă.

Ce l-a surprins la Jack ca om matur – și l-a emoționat într-un fel în care Parkus nu s-a așteptat niciodată să mai fie emoționat – este cât de mult din acea inocență a rămas încă în bărbatul care s-a născut din băiat.

Și aceasta, desigur, se datorează Talismanului.

– Parkus? Rătăcești cu mintea.

– Nu departe, doamna mea, nu departe. Întrebi dacă se va putea întoarce în lumea lui după ce-a fost rănit mortal de trei, poate chiar de patru ori – după ce i-a fost străpunsă inima, de fapt. L-am adus aici pentru că toată magia care l-a atins și i-a schimbat viața e mai puternică aici; la bine și la rău, Teritoriile au fost un izvor al vieții pentru Jack Sawyer încă din copilărie. Și a funcționat. Încă trăiește. Dar când se va trezi va fi altfel. Va fi ca...

Parkus pregetă, căzând pe gânduri. Sophie așteaptă tăcută lângă el. De departe, din bucătărie, se aude urletul unui bucătărese care se răstește la un ucenic.

– Sunt animale care trăiesc în mare și respiră prin branhii, zice Parkus într-un târziu. Și, de-a lungul timpului, unele dintre el își dezvoltă plămâni. Astfel de creaturi pot trăi deopotrivă sub apă și pe uscat. Așa-i?

– Așa am învățat în copilărie, aprobă Sophie cu răbdare.

– Dar unele dintre aceste creaturi își pierd branhiile și nu mai pot trăi decât pe uscat. Acum, Jack Sawyer cred că e genul ăsta de creatură. Tu sau eu putem sări în apă și să înotăm la adâncime puțin timp, iar el s-ar putea întoarce să-și viziteze lumea pentru perioade scurte... cu timpul, desigur. Dar dacă tu sau eu ar fi să încercăm *să trăim* sub apă...

– Ne-am îneca.

– Întocmai. Iar dacă Jack ar încerca să trăiască din nou în lumea lui, să se întoarcă la căsuța lui din valea Norway, de pildă, rănile i-ar reapărea în câteva zile sau săptămâni. Poate sub altă formă – pe certificatul lui de deces ar putea figura un infarct, de pildă – însă, chiar și așa, tot glonțul Wandei Kinderling ar fi cauza morții sale. Glonțul Wandei Kinderling care i-a străpuns inima.

Parkus își dezgolește dinții.

– Odioasă femeie! Cred că abbalah nu știa de ea cum nu știam nici eu, dar uite ce pagube a produs!

Sophie ignoră asta. Ea se uită la bărbatul tăcut, care doarme în camera alăturată.

– Condamnat să trăiască într-un tărâm plăcut ca ăsta...

Se întoarce spre el.

– *Este* un tărâm plăcut, nu-i așa, sir? E tot un tărâm plăcut, în ciuda tuturor lucrurilor?

Parkus zâmbește și se închină. În jurul gâtului, un dinte de rechin atârnă la capătul unui colier fin de aur.

– Întocmai.

Ea încuviințează rapid.

– Așadar, să trăiască aici s-ar putea să nu fie atât de îngrozitor.

El nu spune nimic. După un moment sau două, vioiciunea ei conștientă dispare și umerii îi cad.

– Nu mi-ar plăcea deloc, zice ea pe-o voce firavă. Să fiu alungată din propria lume și să-mi fie permise doar scurte vizite sporadice... eliberări condiționate... să trebuiască să plec la prima tuse sau primul junghi în piept... nu mi-ar plăcea deloc.

Parkus ridică din umeri.

– Va trebui să accepte lucrurile așa cum sunt. Că-i place sau nu, branhiile i-au dispărut. Acum e-o creatură a Teritoriilor. Și Dumnezeu Dulgherul știe că este de lucru pentru el aici. Povestea Turnului se apropie de punctul culminant. Cred că Jack Sawyer ar putea avea un rol de jucat în ea, deși nu pot spune sigur care. În orice caz, când se va vindeca, va vrea să lucreze. E-un țopilist și pentru ei e întotdeauna de lucru.

Sophie se uită prin despicătura din perete și minunatu-i chip exprimă suferință.

– Trebuie să-l ajuți, draga mea, spune Parkus.

– Îl iubesc, spune ea, vorbind foarte încet.

– Și el te iubește pe tine. Dar ceea ce urmează va fi greu.

– De ce trebuie să fie așa, Parkus? De ce viața trebuie întotdeauna să ceară atât de mult și să ofere atât de puțin?

El o ia în brațe și ea nu se opune, lipindu-și fața de pieptul lui.

În întunericul de dincolo de camera în care Jack Sawyer doarme, Parkus răspunde la întrebarea ei cu un singur cuvânt:

Ka.

Epilog

Ea stă lângă patul lui în prima noapte a Lunii Pământului Plin, la zece zile după discuția ei cu Parkus în pasajul secret. În fața pavilionului, aude copiii cum cântă *E ziua porumbului verde.* În poală are o broderie mică. Este vară, încă este vară, și în aer plutește dulce misterul verii.

Iar în camera învolburată în care îngemănara mamei lui a zăcut cândva, Jack Sawyer deschide ochii.

Sophie pune broderia deoparte, se apleacă în față și duce buzele sale moi lângă ghiocul urechii lui.

– Bine-ai revenit, spune ea. Sufletul meu, viața mea, iubirea mea: bine-ai revenit.

14 aprilie 2001

Cuprins

Partea întâi: BUN VENIT ÎN ŢINUTUL COULEE 11
Partea a doua: RĂPIREA LUI TYLER MARSHALL 137
Partea a treia: ŢĂRMUL NOPŢII 357
Partea a patra: CASA ÎNTUNERICULUI ŞI DINCOLO DE EA 645
Epilog 750

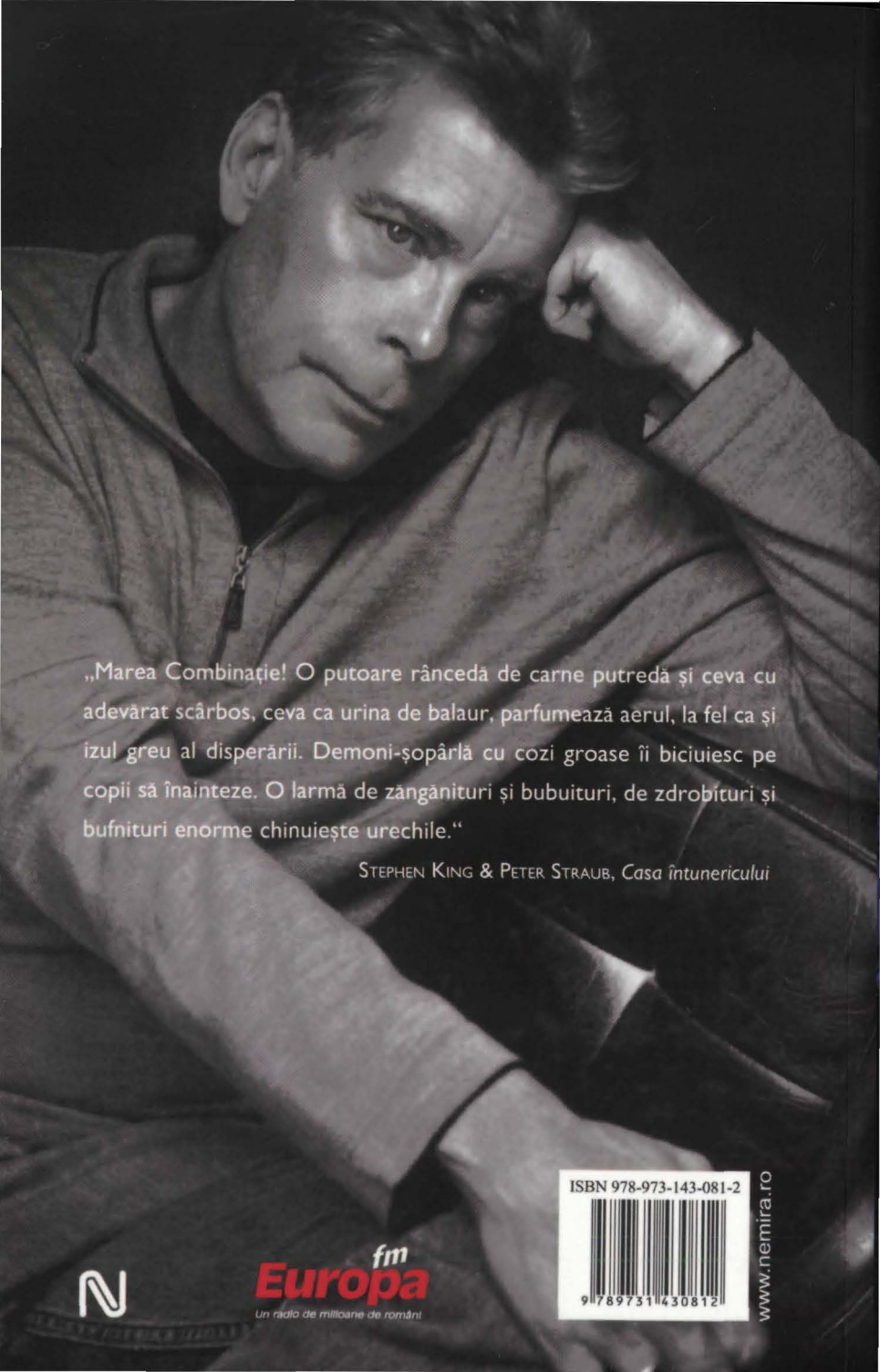

„Marea Combinație! O putoare râncedă de carne putredă și ceva cu adevărat scârbos, ceva ca urina de balaur, parfumează aerul, la fel ca și izul greu al disperării. Demoni-șopârlă cu cozi groase îi biciuiesc pe copii să înainteze. O larmă de zăngănituri și bubuituri, de zdrobituri și bufnituri enorme chinuiește urechile."

STEPHEN KING & PETER STRAUB, *Casa întunericului*

ISBN 978-973-143-081-2

www.nemira.ro

fm Europa
Un radio de milioane de români